

சிவமயம்.

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

(மூலமும் உரையும்.)

ஆசிரியர்

ஜெகவீரபாண்டியன்.

நா த் து க் து 4

வேலாயுதம் பிரிண்டிங் பிரஸில் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

தூர்ம் ஆண்டு ஆவணிமீ,

Copy right]

1924.

[Registered.

குமாள் தலை.

முன் னுரை.

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவப் பெருந்தகை அருளியுள்ள
"திருக்குறளின் கருத்துக்களுக்குப் பொருத்தமான கதைகளை
இராமாயணம் பாரத முதலிய இதிகாசங்களினும், கார்த்தம் பாக
வத முதலிய புராணங்களினும், சிந்தாமணி சிலப்பதிகார முத
லிய காவியங்களினும், பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலிய
சங்க நூல்களினும், வேறு பல நூல்களினும் இருந்து தெளிந்
தெடுக்கது எமது குல தெய்வமாகிய குமரேசனது முன்னிலையில்
விண்ணப்பித்து அவற்றிற்கு விடை கூறுமுறைமையில் குறள்களை
உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டி யிற்றைக்கு முன்று வருடங்கட்கு
முன்னரே யிந்நூலை முடித்து வைத்தும் வெளிப்படுத்தக் கூசி
வாளா கிருந்தேன். இங்ஙனமிருப்ப, அறிஞர் பலர் இந்நூலுட்
சில பாக்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து இதனை அச்சிலேற்றி அனை

வருக்கும் உபகரிக்கவேண்டுமென்று என்பால் அன்பால் என்னைத்தூண்டினர். அன்றா வேண்டுகோளைச் சிரமேற்கொண்டு இது பொழுது இதனை வெளிப்படுத்துகின்றேன்.

கதைகளைக் குறட்பாவில் அமைத்துத் திருக்குறள்களோடிக் கதைத்துத் தனிச்சீரும் சேர்த்திருத்தலினால் இந்நூல் முழுதும் நேரிசை வெண்பாவால் நிறைந்துள்ளது. தெய்வ வணக்கமும் அவையடக்கமும் உட்பட இதில் 1332 வெண்பாக்கள் அடங்கியுள்ளன.

செவிக்கும் வாய்க்கும் சிந்தைக்கும் இனியவாய் சிறந்த சொற்செறிவும் இருவீணையும் கீசும் அநுநுந்தனைப் உயர்ந்த பொருட் பொலிவும் பொருந்தி விளங்கும் [நமது தமிழ் வேதத்தின் அமிழ்தமயமான நீதிபொழுக்கங்களையும் பொருள் துணுக்கங்களையும் அறிக்கணுபித்த ஆனந்தமடைவதே மகேட் பிரிய

2

பின் மாண்பயனாகும். அருமையான இத்தரும் நூலை யருளிய நாயனாரே மெக்கு நல்ல தாயாவார். தாய்மார் தனவமுதுட்டி உடற்குறுதி செய்வார். நாயனார் குறளமுதுட்டி உயிர்க்குறுதி செய்கின்றார். இக்கருணை வள்ளல் காட்டியுள்ள குறள் நீதிகளும் அவற்றிற்கு உரிமையான பல அரிய சரிதங்களும் இதில் ஒருங்கமைந்துள்ளன. பாலொடு கலந்த நீர் பாலாகுமாறு பேசல் வள்ளுவர் நூலொடு கலந்த இதுவும் ஒர் நூலாகும் என்பது கரல்பாம்.

எவ்வகையினாலாவது திருக்குறளின் பயனை எல்லாரும் பெற்று இன்புற வேண்டுமென்பதே என் வேட்கை. இவ்வேட்கையே யெனது நாணத்தை ஒருபுறமொதுக்கி யென்னை யிந் தூகையிற்றும்படி செய்தது. இந்த எண்ணத்தை என் உள்ளத்தில் தோற்றுவித்த அதனை நிறைவேற்றிய திருவருளையும் குருவருளையும் சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்துகின்றேன்.)

ஜெகவீரபாண்டியன்.

Introduction.

1. The present volume is a fitting companion to **Thirukural**, the divine work of great creative genius **Thiruvalluvar** who is universally revered as a saint throughout the Tamil World.

2. This book, the first of its kind in the field of Tamil Literature, is composed by the Great Scholar and Poet **Jagaveerapandian** of Ottanatham and every page of it, which is replete with the grace and splendour of word beauty enhanced by the ethical import of each couplet, is a clear proof of the author's deep penetration and critical powers of research in the

religious literature of the land.

3. The abstract ethical import of each couplet of the Kural is illustrated by suitable anecdotes culled out from the Puranic and other Hindu literature of the past and is written in the very same sweet rythm as that of the Kural which is a striking evidence of the author's poetic composition which is as much inspired as the original itself. For the reason that each Kural is definitely backed and aptly illustrated by some Puranic anecdotes and other, the value of original work is enhanced hundred fold, its meaning of each couplet being made richer and fuller. Hence such a useful and interesting work as the present, which is a genuine and patriotic attempt on the part of the author to renovate the past will surely attract the attention of the Tamil world.

— 4 —

4. At the same time, wherever the reader may turn his eye through the 1332 stanzas of this volume, each section bears the strong impression of the author's profound scholarship, critical powers of research and admirable talents of poetic composition. For the

reasons stated above it is no doubt that the present volume is a rich addition to the Tamil literature, the Tamil world itself owes a deep debt of gratitude to the author for having broken a new ground in the field of research.

5. This book must be in the hands of all lovers of Tamil literature, especially the readers of Kural if the full meaning of the divine work should be understood in its proper setting. Also the work may be placed in the hands of school boys and taught regularly as class lessons to them to produce in them a love and reverence for the past.

6. It is finally hoped that by the kind of reception given to the present volume by Tamil reading public, the author would be spurred into fresh composition of a similar nature and thus enrich the Tamil Literature.

Swami Vidyanantha,
Madras.

மதுப்பலகை.

திருவள்ளுவரையொத்து திருக்குறளில் அமைந்த பொருளின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டிய புலவர்கள் மீம்பத்து மூவர். அந்நூலில் அமைவுற்ற ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அரிய குறள் வெண்பாக்களுக்கும் உரைதந்தவர் பதின்மர். அவருள் பரிமேலழகர் செய்துள்ள உரையே தற்காலம் ஆதரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இவ் உரை வித்வான்களுக்கன்றி ஏனையோருக்கு எனிடில் விளக்காமைபற்றி பண்டிதர்கள் பலர் இவ் உரைக்கு விளக்க உரைகள் எழுதித்தந்தனர். அன்றியும் கால நிலைமைக்கேற்ப குறள் வெண்பாக்களை வசன ரூபமாகவும் இயற்றியுள்ளார் சிலர். இவ்வாறு திருக்குறளின் அருமை நோக்கி தமிழ் மக்கள் எனி திற் கற்றுணராமாறு பண்டிதர்கள் பரிவுடன் பல்லாற்றாலும் முயற்சி புரிந்திருக்கின்றனர். நிற்க.

நீதிகளைப் போதிப்பதே காவியங்களின் கருத்தாகும். காவியங்களோ கதாரூபமாயுள்ளன. கதாரூபமாகத் திருக்குறளின் கருத்துகளை விளக்கி உணர்த்துவதால் கற்பவர்மனசில் நீதிகள் அழுத்தமுற்று அனுட்டானத்திற் கைகூடுமென்பது கருதி மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் திருக்குறளின் அதிகாரத்தோறும் குறிப்பிட்ட ஒவ்வோர் குறளைப்பொறுக்கி அதன் கருத்திற்கு இணங்கிய கதைகளைப் புதுத்து சோமேசர் முதலொழி வெண்பா என ஒரு நூலை இயற்றி அளித்துள்ளார். அப்பெரியாரது நெறியைப் பின்பற்றி, திருவாளர் ஜெகலீரபாண்டியன் அவர்கள் ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அரிய குறள்களுக்கும் பொருள் சிறிய கதைகளை அமைத்து "திருக்குறட் குமரேச வெண்பா" எனும் இந்நூலை ஆக்கி அளித்திருக்கின்றனர். இந்நூலில் திருக்குறளின் அரும்பதங்களுக்குக் குறிப்புரையும், குறித்த

நகைதகளுக்கு விளக்க ரூசனங்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இக் கதைகள் இதிகாசங்கள் புராணங்கள் முதலிய பெரும் நூல் களினின்றே பெரிதும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன. குறள்களின் கருத்துகளையும் அவற்றிற்கிணங்க எடுத்தாளப்பட்டுள்ள கதை

6

களின் கருத்துகளையும் ஒப்பநோக்கில் இன்பமும், அன்பும், விபப்பும் விளைகின்றன. இதனால் இந்நூலாசிரியரது விரிவுற்ற கல்வி ஆராய்ச்சியும் திருவள்ளுவர் மீட உள்ள இவர்களது மெய்யன் பும் வெளிப்படுகின்றன.

தமிழுலகத்திற்கு இவர்கள் செய்துள்ள உபகாரம் மிகவும் பாராட்டற் பாலதாம். இப்பெருந்தகைமைக்குத் தமிழுலகில் செய்யும் கைமமாறு யாதோ? “கைமமாறு வேண்டி கடப்பாடு.” ஆதலின் தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் இந்நூலைப் பெறலுக் கற்றுணர்ந்தொழுகுவதே தக்க பயனாகும். “நன்றி மறப்பது நன் றன்று” எனும் திருக்குறளைச் சிந்தித்து இந்நூலாசிரியரது நன் றியை மறவாமையே நமமவர்கடனாம்.

இந்நூலாசிரியர் இறைவன் திருவருளால் நாடிய நீடிய ஆயுளும் பெறுவாராகுக.

இலக்குமணப்போற்றி.

நான்முகம்.

புனிதம் நிறைந்த இனிய இந்நூலே
நூலென கிணைந்து சாலவும் மகிழ்ந்தேம்.

இந்நூல் பொய்யாமொழியைத் தழுவி யுள்ளது. புராநன
மான பல சரிதசாசங்களை உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டிக் குறள்
நீதிகளை யினிதாடவும் தெளிவாகவும் விளக்குகின்றது. திருக்
குறளுக்கு எளிய நடையில் தெளிய எழுதிய ஒரு சிறந்த விரிவு
ரைபென்றே யிதனைச் சொல்லிவிடலாம். இவ்வரிசையில் முன்
னரே பெரிதோர்களால் சில நூல்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன.
ஆயின், அவற்றிற்கும் இந்நூலுக்கு பெரிதும் வேறு பாடு
உண்டு. அவை அதிகாரத்துக்கு ஒவ்வொரு குறையே தெளிந்
தெடுத்தச் செய்யப்பட்டன. இது குறள்கள் முழுமையும்
தழுவி யுள்ளது.

ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அரியகுறள்களுக்கும்
பொருத்தமான கதைகளைத் திருத்தமாக இணைத்து இந்நூல்
செய்யப்பெற்றிருக்கிறது. இதனானே இதன் அருமையும் பெரு
மையும் இனிதுபுலனாம். இது சிறந்தவுரையும் நிறைந்த கதை
விளக்கமும் திருந்தியநலனும் பொருந்தியுள்ளது.

இந்த அரிய நூலை ஸ்ரீமான் ஜெகவீரபாண்டியனவர்கள்
செய்து உதவியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் தண்ணிய நூலறிவேடு
தண்ணிய சீலமும் வாய்ந்தவர்கள். இந்நூலை முடித்ததிறமே
இவர்களது கல்வித்திறத்தையினிது காட்டும். இதனைப் படித்த
வுடனே பாண்டியனவர்களுடைய கவித்துவசக்தியும் மதி துட்ப
மும் ஆராய்ச்சித்திறனும் பரிற்சிபின்பாப்பும் எவர்க்கும் கன்கு

தெளிவாம். உலகுக்கல்லாம இவ்வொரு கல்வி நுட்பாக இருக்கு
மென்று சம்புகின்றேன். இந்நூலின்பயனை யெல்லாரும் எய்தி
இன்புறுமாறு திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

திகம்பரவித்தியானந்த சுவாமிகள்,
சென்னை.

உ

சிறப்புப்பாயிரம்.

வள்ளுவர்வாய் வந்ததிருத் தெள்ளமுதரசு திருக்குறளை
மருவி யின்பம்
தள்ளமுயர் குமரேச வெண்பாவொன் றலருவந்து
துணிககச் செய்தான
கொள்ளுமியற் புலமைபொழி கோதறுநற் குணங்கள் குடி
கொண்ட துயோன்
தெள்ளு புகழ்ச் செகவீர பாண்டியனாக் கவிராஜ
சிங்கமன்றே.

உ

சிவமயம்.

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

காப்பு

போதற் தருசெய்ய பொய்யா மொழிபுணர்த்தி
ஓதுகின்ற இந்நூற் குறுதுணையாச—சோகிமிசு
மாதங்கம் கொண்டே மகிழ்பாமன் தந்தவொரு
மாதங்கம் கொண்டேன் மனம்.

இதன் பொருள்

மெய்யுணர்வைத் தருகின்ற செவ்விய திருக்குறளை வினைத்
துச் சொல்லுகின்ற இந்நூலுக்கு நல்ல துணையாக, ஒளிமிக்க
உமாதேவியை பொருபாகததில் வைகது. மகிழ்கின்ற பாமபதி
தந்த ஒரு மாதங்கத்தை மனகதுட் கொண்டேன் (என்பதாம்)
மனத்துட் கோடல் = நினைத்துசெய்துசெய்தல்.

பொய்யாமொழி பென்றது திருக்குறளை.

மெய்யான நூல் ஆதலால் இஃது இப்பொய்பெற்றது.

தான் உணர்த்திய நெறியில் வழுவாது ஒழுருவார்க்குப்
பொருந்திய பயனைப் பொய்படாதபடி விளைவிக்கும் திருந்திய
மெய் மொழிகளால் தேவர் இந்நூலைச் செய்துள்ளமை தேற்றம்.
செய்ய பொய்யாமொழி = செமமையும், மெய்மையும் சேர்ந்த
மொழி.

மாதங்கம் = யாளை. அது தனது முகத்தையுடைய விரா
யக மூர்த்தியை யீண்டுவிளக்கி நின்றது.

மாதை அங்கத்தில் வைத்து மகிழ்பாமன் தந்த ஒரு மாதங்
கத்தை பெண்து மனத்தில் வைத்து யான் இந்நூலைச் செய்கின்
றேன் என்பதாம்.

இதனால் இஃது இனிது முடியும் என்பது துணிபு.

இஃது இந்நூல் மங்கலமா முடியும் பொருட்டு ஐங்காக்கட
வுளை வாழ்த்திய தென்க.

10

அவைபடக்கம்

திருக்குறளைத் தழுவித் துமரேசனை முன்னிலையாகவொணர்
வெண்பாவால் செய்தபடிபால இந்நூல் திருக்குறட் துமரேச
வெண்பா எனப்பெயர் பெற்றது.

அவைபடக்கம்,

அக்கணநீர் கங்கை படைநதவுட னேபுனித

மங்கலநீர் ஆடி வயங்காதோ - இங்கெனது

புன்பாவும வள்ளுவர்தப பொன்பாவைச் சேர்ந்ததனால்

இன்பாகு மனரே இனி

புன்மை, எளிமைபைக்குறிகும; பொன்மை அருமையை
யுணர்த்தம

நதிகளா எவற்றினும் சிறநது புனிதமும் இனிமையும்
பொருநதித் தனனைச் சார்ந்தவயிர்களுக்கு நலங்களை பலவுந தந்து
வருகின்ற தெய்வ நதியாகிய கங்கை, எல்லா நூல்களினுஞ்
சிறந்து துய்ப்பையும் வாய்மையும் தோயநது, ஆழமும் தெளிவும்
வாயநது தனையாயநத மககளுககு எல்லா நலங்களையும் இனிது
உதவியருகின்ற தெய்வ நூலாகிய திருக்குறளைநாடி இங்கு
உவமை கூறகின்றது.

அக்கணநீர் கங்கைநீரைக் கலந்தவுடனே தனது இழிவு
நீங்கி விழுமிய தீர்த்த மாதலப்பால், எனது எளிய பாவும வளரு
வரது அரிய பாவைத்தழுவி யுள்ளதனால் அதன் எளிமை நீங்கி
அருமையும் பெருமையும் அடையும் என்பது கருதது.

இதனால் அவைபடக்கம் கூறப்பட்டது.

உ
சிவாயம்

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

முதல் அதிகாரம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

பூவுலகோ டெங்குர் ஏன் பூண்ட துமைகேள்வன்
கோழிழ்த்த தன்மை குமரேசா— மேவும்
அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன முதற்றே யுலகு.

இதன் பொருள்.

குமரேசா! உமைகேள்வன கோழிழ்த்த தன்மை
பூவுலகோடு எங்கும்ஏன் பூண்டதுஎனின? எழுத்துக்களெல்
லாம் அகரத்தை முதன்மையாக உடைபன; அதுபோல, உலகம்
ஆதி பகவனை முதன்மையாகவுடைபடுதனக.

கா = கண.

எழுத்து உயிரும் ஒற்றும் என இருவகைப்படும். உலகம்
உயிருடைப்பொருளும் உயிரில பொருளும் என இருவகைப்படும்.
அகரம் எல்லா எழுத்துக்களையும் கலந்து இயக்கித் தானும்
தனித்து இயங்கும். ஆதிபகவனும் எல்லாப்பொருள்களையும்

கலந்து இயக்கித் தானும் தனித்தியங்குவன. அகரம் இயங்காவழி அனைத்தெழுத்தும் எனைத்தும் இயங்கா. அவன் அசையாவழி அணுவும் அசையாத இவ்வுண்மை உமைகெள்வன் திருக்கன் குறித்த காலத்தில் காணப்பட்டது. அது பின்வருமா சரிதத்துட் காட்டப்படும்.

நம்மால் காணப்படுகின்ற இவ்வுலகத்தைக்கொண்டு காணப் படாத கடவுள் உண்மையை நமக்குக் காட்டவந்த நாயனார், நாம் அறிந்துள்ள அகரமாகிய எழுத்தின் தன்மையைக்காட்டி நம் அறிவுக்கெட்டாக ஆதிபகவனது இயல்பை இவ்வாறுணர்த்தினார்.

12

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இறைவன் அடங்கினால் எல்லாம் அடங்கும், அவன் அசைந்தால் அகிலமும் அசையும் என்னும் இததலைமைத்தன்மை அகரத்துக்கும ஒருவகையில் அமைந்திருத்தலால் அஃது இங்கு ஆதிபகவனுக்கு உவமையாக வந்தது.

ஆயின, அகரம் அறியார்க்கு இது கருவியன்றே யெனின்? கடவுளது உண்மையை பெறுதற்காட்டும் இவ்வுவமையானது எழுத்தறிவுடையார்க்கே அமையுமென்று கொள்க அறியார்க்கு வேறு வகையான் உணர்த்தப்படும் என்க. 'உணர்ச்சி வாயில் உணர்வேவர் வலித்தே' என்றது தொல்காப்பியம்.

நமது தேவர் அருளியுள்ள திருக்குறளானது தமிழ்ச்சுவை முழுவதற்கமுனி தமிழகக்க பெருஞ்சிறப்பாக அமைந்துள்ள ஒரு தனி நூல எனபது அகில காணப்படும சில குறியீடுகளை உய்த்துணர்வார்க்கு இனிது புலனாம். அவற்றுட் சிலவருமாறு:-- 'அகர முதல் னகர இறுவாய்' என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அருளியபடி தமிழ் மொழியானது தனது எழுத்துக்களுள் அகரம் முதலிலும் னகரம் இறுதியிலும் அமைப்பபெற்றுள்ளது. திருக்குற

ளும் அவ்வுரிமைதோன்ற முதலில் அகாழம முடிவில் என்காமும் பெற்ற விளங்குகின்றது. எங்கே பேற்றினி! “அகாழம” என ஆதியில் தொடங்கியும், “முயங்கப்பெறின” என முடிவில் முடிந்தம நிலவுதல்காண்க. இன்னும் தமிழெழுத்துக்கள் உயிரும் மெய்யும் என இருவகையாய் முப்பதென்னும் ஒரு தொகையுள் அடங்கும். அவை உயிர்க்கணம், வண்கணம், மென்கணம், இடைக்கணம் என நால்வகைக் கணங்களாகவும் வழங்கப்படும். இவ்வினமுநதோன்ற முதற் குறள் முதல், நான்காவது வரை இக்கணங்கள் நான்கும் முறையே இணங்கியுள்ளன.

இன்னும், நண்ணுணர்வான் ஆராய்வார்க்குப்பல நலங்களும் நயங்களும் இதில் தோன்றும். அவையெல்லாம் திருக்குறளானது தமிழுக்கே உரிமையும் பெருமையும் தாவந்த ஒரு தனி நூல் என்பதை யினிதுணர்த்தும் என்க.

கடவுள வாழ்த்து.

13

கதை

உமைகேள்வன் கோமுதிழ்த்கதன்மை:—பிரமாவின் மானச புத்திரர்களாகிய சனகாதிபர் நால்வரும் உமாபதியை யணுகித் தங்களுக்குத் தத்துவ ஞானத்தை யுணர்த்தும்படி வேண்டினர். அது வாக்காற் சொல்லிப் போதிக் கும் இயல்பினை யுடையதன்றா தலால் அப்பரமன் சொல்லாமற் சொல்லல் என்னும் மோன நிலையால் அவர்கட்கு ஞானநிலையை யுணர்த்தினார். எள்ளுள் எண்ணெய்ப்பேல் என்கும் நிறைநதுள்ள அம் முழுமுதற் பரமன் அங் வணம் உணர்த்துங்கால் திருக்கண் முகிழ்த்கமச் செங்கை குவித்துச் சின் முத்திரை தரிசுதார் சிறியபொழுது அசைவற்று

மோனமுற்றிருந்தார். அவ்வமையம் அகிலமும் அவ்வண்ணமே
 படங்கியிருந்தன. உயிர்களைல்லாம் முயற்சியும் இச்சையும்
 முற்றுநிறந்தன. அலைநின்ற கரணங்கள் அடங்கி நின்றன.
 பின்னர் மோனம் நீங்கி விழித்தார். எல்லாவுயிர்களும் இச்சை
 யுற்றெழுந்தன. உலகபோகங்களை எழுன. முயற்சியைக் கூடின,
 என்பதாம்.

உடலில் உயிர்போல் எல்லாவற்றினும் கலந்து இறைவன்
 எழுந்தருளியிருக்கின்றார் என்பதும், சகல சிவகோடிகளும்
 அண்ட கோடிகளும் அவருக்குக் திருமேனிகளாக அமைந்
 துள்ளன என்பதும், அவரே உலக முதலவன் என்பதும், இதனால்
 இனிது புலனாம்.

இச்சரித்திர வுண்மைகள் இதனடியில வருகின்ற கவிகளில்
 நன்கு தெளிவாம்.

காரணமுதல்வன் மோனக் காட்சிபால் அமரரெல்லாம்
 ஞர் அரமகளிர் தங்கள் துணைமுலைப் போகமின்றி
 ஆரிடர் நிலைமை தன்னை படைத்தனர் அளக்கர் சூழ்ந்த
 பாரிடையுயிரும் காமப்பற்றுவிட்டிருந்த வன்றே.
 ஆரணன் தனது மைந்தர்க் கரும்பெறன் ஞானபோதம்
 ஓரிறை காட்டு முன்னர் உலகெலாம் ஒருப் பாரிடென்றி
 14 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

யிருடல் முயற்கும் ஆர்வமின்றியே யிருந்த பார்த்தும்
 காரண சிவனை பென்னை சுற்றவும் வேண்டற் பார்த்தே.
 (கந்தபுராணம்)

இனி, உமை, கேள்வன்கோவை முகிழ்த்த தன்மையென்று
 கொண்டு உமாதேயி பரமன ய தி + க்கண்களைப் புதைத்தபொழுது
 நிகழ்ந்ததையும் கொள்ளலாம். அது வருமாறு:—

பண்டொரு காலத்தில் : ரமணும் பார்வதியும் ஒர் ஆதனத் தில் எழுந்தருளியிருந்தனர். அப்பொழுது இனிய பலமொழிகள் இடையே சிகழ்ந்தன முடிவில் அம்மைபார் யீபனை நோக்கி, "தேவே! சூரியனும் சந்திரனும் சிவனிருக்கருத் திருக்கண்களாக அமைந்துள்ளன என்று தகதுவ நூல்கள் சாற்றுகின்றனவே அலீதுண்மைதானா?" என்று புன்னகையோடு வினாவினார். இறைவன் உள்ளததான் எனாரர். பகலொளியும், இரவொளியும் தேவரீரது விழிப்பொளிகளாகவா விளங்குகின்றன என்று வியந்தார். மகிழ்ந்தார். உடனே விவீரதமாக அம்மைபார் யீபன் திருக்கண்களைப் புதைத்தார் உலக முழுதும் இருண்டது. உயிர்களெல்லாம் இருளில் மருள அலாட்கதன். திடீர் என்று பயந்து அம்மைபார் கையை பெயித்தார். உடனே வையமெங்கும் வான் ஒளி பரக்கது. மருண்ட வுயிர்களும் தெருண்டெழுந்தன. இவ்வுண்மை பின்வரும கவிகளில் இனிது தீதான்றும்.

ஈசனார் விழி புதைக்கலும் இருட்பிழம புருக்கிப்
 பூசினாலென இருண்டன திசைகூறும் புயியும்
 மரசில நீலமால் வரைபெனக் கருகின மலைகள்
 காசலாவிய கதிபெலா பழனை போற் கருத்த

மறைபவனும் காரணனும் முனிவர்க்கும் வசக்களும் நான்
 மறையும் வரனோர்

இறைபவனும் விழிப்பொளி போய்ப் பிறகிடுகெடுங் குருடரென
 இருந்தார் மற்ரைக்
 கடவுள் வாழ்த்து

15

கறவைகிசை முதல்விலங்கு பறவைகளும ஒளியிழந்த
 கண்ணவான

தறவறமும் பிறவறமுந் தொலைந்தன மற்றுள தொழிலும்

தொலைந்ததன்றே. (அருணாசலப்புராணம்.)

இனி, கோ என்பதற்கு அரசன் என்று பொருள்கொண்டு
ருச்சுனையும் பாண்டியனையும் கொள்ளலாம். வில்லாலும்
ரம்பாலும் இவ்விருவருடைய பாய்நையடித்தபொழுது அவ்வடி
புலிமூட பார்த்து நின்றமைதெரியப்படும இப்பொருளில்
மை கேள்வனை, கோ கைமுக்கித்தக தனமைபென்று கொள்ளு
வ் வேண்டும்.

அருச்சுனன் வில்லாலடித்த கதை

அருச்சுனை சிவபொருபாளை கோக்கி அருந்தவஞ்செய்தான்.
புக்கலத்தில நிகழ்க்கவாகசககால் அபபொருபாளை வில்லால
டித்தான். அவ்அடி உலகெங்கும் சென்று செறிந்தது இதனை
வில்லியாழ்வார் சொல்லியுள்ள இன்கவிதனால நன்குணரலாம்.

அவை

வேதம் அடியுண்டன விரிந்தபல ஆகம

விதங்கள் அடியுண்டன ஓரைம்

பூதம் அடியுண்டன விராழிகை முதற்புகல் செய்

பொருளொடு சலிப்பில் பொருளின்

பேதம் அடியுண்டன பிறப்பிலி யிறப்பிலி

பிறக்கல் அரசனறன் மகளார்

நாதன் அமலன் சமாவேட வடிவங்கொடு

நான்கை யடியுண்ட பொழுதே.

விண்ணிலுறை வானவரில் யாடிபடாதவர்

விரிஞ்சன் முதலோர் உததிரும்

மண்ணிலுறை மானவரில் யாடி படாதவர்

மனுக்கள்முதலோர்கள் அதலக்

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

16

கண்ணிலுறை நாகர்களில் யாடிபடாதவர்கள்

கட்செவி மகிபன் முதலோர்

எண்ணில் பலயோனியிலும் பாவம் படாதன
இருந்துழியிருந்துழியரோ.

(பாரதம்)

பாண்டியன் பிரம்பால் அடித்த கதை

முன்னொரு காலத்தில், வைகை நதியில் பெருவெள்ளம்
தோன்றி யிருகரைகளையும் உடைத்துச் சென்றது. பாண்டிய
மன்னன் ஏவலால் மதுரை நகர்வாசிகள் எல்லாரும் அக்கரைகளை
ஒழுங்கு படுத்தச் சென்றனர் அங்குநிலை பிட்டு விற்று வரும்
நரைமுகாட்டி ஒருகதியிருந்தனர் அவர் பங்குக்கு ஆள் வா
வில்லை. அதனால் அவர் வருந்தினார். அரசனது கண்டனை வரு
மென நினைந்து நடுக்கினார் அருள்வள்ளலாகிய பரமன் இவ
ளது நடுக்கத்தைத் தீர்க்கக்கூணினார். ஒரு கூலியாள்போல்
வடிவங்கொண்டார். இவளிடம் வந்தார் கூலிக்காக கொஞ்சம்
பிட்டுவாங்கினார். தின்றார் அவர் பங்கின் கரையை அடைக்கச்
சென்றார். சென்றவர் உள்ளபடி வேலைசெய்யவில்லை. செய்வது
போலநடித்தார். அங்கும் இங்கும் அலைந்து நின்றார் இந்நிலை
பைத் தானைத்தலைவர்கள் அறிந்தார். அரசனுக்கு அறிவித்தார்.
அரசன்சினந்தான் ஐயம்முதுகில பிரம்பால் அடித்தான். அவ்
அடி உலகமெங்கும் ஒருங்கே பட்டது.

இவ்வுண்மை யிதன் அடியில் வருகின்ற கவிகளால் இனிது
தெளிவாம்.

வள்ளல்தன் கோபங்கண்ட மாறுகோற் கையர் அஞ்சித்
தள்ளருஞ் சினத்தராகித் தடக்கைதொட் டீர்த்துப்பற்றி
உள்ளொடு புறங்கீழ் மேலாயுயிர்தொறுப ஒளித்துகின்ற
கள்வனை யிவன்றான் வந்தி யாளெனக் காட்டினின்றார்.

கண்டனன் கனன்று வேந்தன் கையிற்பொற் பிரம்புவாங்கி
 அண்டமும் அளவிலாதவயிர்களும் ஆகமாகக்
 கொண்டவன்முதுகில் வீசிப் புடைத்தனன் கூடையோடு
 மண்டனை யுடைப்பிற்கொட்டி மறைந்தனன் நிறைந்ததோதி.

பாண்டியன் மதுகிறப்பட்டது செழியன்
 பன்னியர் உடம்பினிற்பட்ட
 ஆண்டகையமைச்சர் மேனிமேற்பட்ட
 அரகிளங் குமரர் மேற்பட்டது
 ஈண்டியகழற்காலவீரர்மேற்பட்டது
 இவுளிமேற் பட்டது பருமம்
 பூண்டவெங் கரிமேற் பட்டது எவ்வுயிர்க்கும்
 போதன் மேறப்பட்டது அததமும்பு.

பரிதியும் மதியும் பாம்பும் கீங்கோளுட
 பன்னிராம படைகத காண்மீனும்
 இருநிலம் புனல்கால எரிகடுங் கணல்வான்
 என்னும் ஐரபூக முங் காரும்
 சுருதியும் ஆறு சமராவானவரும்
 சுரர்களும் முனிவரும் தொண்டின
 மருவிப முனிவர் கணங்களும் பட்ட
 மதுரை நாயகனடித்தமும்பு

வானவர் மனிதர் நாகர் புள்விலங்கு
 மாகணஞ்சிதல எறும் பாதி
 யான பல்சரமும் மலைமாம்கொடி புல
 ஆகிபாம் அசரமும் பட்ட

சூனடை கருவும் பட்டண தழும்போடு

உ. திததன வுயிரில் ஒய்யமும்

தானடிபட்ட சாரச சடங்கள் தமக்கு

உயிராயினேன் தழும்பு. (திருவிளைபாடற் புராணம்)

18

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இவ்வெல்லாவற்றாலும் கடவுள ஒருவர் உளர் என்பதும், அவர் அகாம்போல் உலகு உயிர் எங்கும் ஒழிவற நிறைந்த ஒன் பொருள் என்பதும் தெளியப்படும்.

கடவுளது உண்மையும் தன்மையும் இச் செய்யுளால் கூறப்

கற்றறிந்துந் தாருவனர் கல்விநலம் எய்தாமல்

குற்றமுற்றார் என்னே குமரேசா—வெற்றிபெறக்

கற்றதனால் ஆய பயன்என்கொல் வாலறிவன்

கற்றான் தொழாஅர் எனின்.

உ

இ—ள.

குமரேசா! தாருவனர் கறறும் அறிவுற்றிருந்தும் கல்வி நலத்தை அடையாமல் ஏன் குற்றமுற்றார் எனின், வாலறிவனது நல்ல தானைத் தொழாதவர்கட்குக் கற்றதனால் ஆயபயன் இல்லை என்க.

வாலறிவு = மெய்யுணர்வு. அதனை யியல்பாகவே யுடையவன் என்பார் வாலறிவன் என்றார் தொழுவார்க்குத துன்ப நீக்கமும் இன்பப்பேதும் நலகும் நலங்கருகி நற்றூள் என்றார்

இறைவன் மெய்யறிவுடையான் என்பதும், தன்னைத் தொழுவார்க்கு அழியில் இன்பத்தை அருளுவான் என்பதும், கல்வி யறிவுடையார் எனரும் அவனது அடிகளைத் தொழுதல் வேண்டு மென்பதும், தொழவில்லைபானால் அவ்வறிவாற் பயனில்லை பென்பதும், இதற்குச் சான்றாகத் தாருவனர் கற்றிருந்தும் தான் தொழாமையால் பயனைப் பெற்றிலர் என்பதும் இதில் காண்ப

பூர்வகாலத்தில், இமயமலையருகில் தாருகம் என்றொரு
 வனம் இருந்தது. அங்கில முனிவர் பலர் வாசஞ்செய்திருந்தனர்.
 இவர் போக ரெழிகளில் தேர்ந்தவர். நூல் பல கற்று துண
 னாதிவு பெற்று மேன்மையுற்றிருந்தனர் தாம் செய்கின்ற
 கடவுள் வாழ்த்து. 19

வேள்வி முதலிய நல்ல கருமங்களே கருதியபயன்கள் எவற்றை
 யும் தருமென்று உறுதியாகத் துணிக்,தனர் அதனால் மற்செரு
 கடவுளை வழிபடல் வேண்டாமென்று மனச்செருக்குற்ற
 மதியாதிருந்தனர் இங்ஙனம் இருந்த இவர்களை உய்விக்கும்
 பொருட்டு கண்ணுதற் பரமன் எண்ணினார். கண்டார் எவரும்
 காதல் கொள்ளாதகக்க ஒரு புருட வேடந்தாங்கினார். திருமலை
 மோகினி வடிவெடுக்க ஏ உடனவரச் செய்தார் அவ் வனத்திற்
 புருந்தார் அம்முனிவரையும் அவர் தம பத்தினிமாசையும் நிக்
 குகிதது அவர் கொணடி ருந்த மனச செருக்கை யகற்றித் தெளி
 விதகார். அவருட தெளிந்தார் தங்கள் சிறுமைகைய யுணர்ந்தார்.
 பின்னர் நற்றாள் தொழுகார். நற்பயன் பெற்றார். இதன் விரி
 வைக் கந்தபுராணத்தில் காண்க

வாலறிவணை சொழுதலே நூலறிவுக்குப் பயன் என்பது
 இதனால் உறபபட்டது

நீயியவாழ் வெபதி நிலமிசையேன மார்க்கண்டர்
 கூடினர்பே ரின்பம குமரேசா—நாடி
 மலர்மிசை யேகிணை மாணடி சேர்ந்தார்
 நிலமிசை நீடுவாழ் வார்

குமரேசா! மார்க்கண்டர் நீடிய வாழ்வையும் பேரின் பத்தையும் ஏன் கூடினார் எனின், மலர்மிசை பேசினானது மாணடி களைச சேர்ந்தவர் நிலமிசை நீடுவாழ்வார் என்க

மனம் தாமரைபோன்ற வடிவியையுடையதென்பது தத்துவ தூலர் துணிபு ஆகலால் இங்கு மலர் என்றது மனமாயிடு தாமரையை என்க இகளை உள்ளக் கமலம் என்ற குலபதி நாயனாகும் கூறியுள்ளார். சேர்ந்தாரை நீடுவாழ்ச் செய்யும் சிறப்பு நோக்கி மாணடி பென்றார். உரு உடம்பால் இத் திருவடிபைச் சேர இயலாததின் சேர்தல் என்றது இங்கு நினைத்தல் என்னும் பொருளைக் குறித்த நின்பது.

20 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அன்போடு 'நினைப்பவரது சொஞ்சத்தில் இறைவன் இன் போடு எழுந்தருளி யிருப்பன் என்பதும். அவனது அடிகளைச் சேர்ந்தவர் அழியாவாழ்வும் கழியா இன்பமும் பெறுவர் என்ப தும் இதில் காட்டப்பட்டன. இவ்வண்மை மார்க்கண்டர் பால் ஈபபடிம.

கதை

பூர்வகாலத்தில் கடக நகரத்தில் குசகன் மாபில மிருகண்டு என்னும் முனிவர் ஒருவர் இருந்தார அவர் மருததுவதி பென்னும் உததபியை மணந்து இல்லறம் புரிந்து இன்புடன் வாழ்ந்தார். பொறையும் உருளும் பூண்டொளி சிறந்தார். தூலறிவுடனே சீலமும வாங்கார். ஆயினும் மகப்பேறு இன் மையால் மனமிக மெலிந்தார். இறைவனை நோக்கி யருந்தவஞ செய்தார். அருளுடைப பாமனு! இவர் தம் அன்புகிரங்கி,

தீமுகுறு குணமே மிக்துச சிறிதுமெய் யுணர் விலாமல
 மூவகையுட வெகிருமாகி முடமுமாய் விழியு மினறி
 யோநகைய ஆண்டு நூறும உறுச்சுணியுமுடபோனாகி
 யீங்கொரு புதலவன றனை யீதுமோ? அல்லது
 கோலமெய் வனப்புமிகருக் குறைவிலா வடிவமெய்தி
 யேலுறு பிணிகள இன்றி யெமகரும் அனபுடையோனாகிக்
 காலம் எண்ணிரண்டே பெறநககலைபல பயின றுவலல
 பாலனைதருதுமோ நினஎண்ணம எனபகர்தி யென்றான்.

இறைவன் அருளிய இததிரு மொழிகளைக் கேட்ட மிரு
 கண்டு முனிவர் சிறிதுபொழுது சிந்தித்தார். பின் அந்திவன்
 னனை வந்தித்தார். ஆயுள் சிறிதுடையரையினும் அறிவு பெரி
 துடையனே எனக்கு வேண்டுமென வேண்டினார். அங்ஙனமே
 யருள் அருமைபான ஆண்மக வொன்று இவர் மனைவிபால்
 வந்துதித்தது. மார்க்கண்டேயன் என்று அம்மகவுரூப் பெய
 ரிட்டான். பிறைபென் நானும் பெருகி வளர்ந்தது, வளர்ச்சி
 கடவுள் வாழ்த்து. 21

யில் மகிழ்ச்சியுற்றிருந்த பெற்றோர் அப்புகல்வனுக்கு வயது
 பதினாறே பென்று இறைவனருளியிருந்த உண்மையை பெண்ணி
 பெண்ணி வரூந்தினர் மகனும் வளர வளர இவர் மனத்தில்
 வருத்தமும் மீசுத்து வளர்ந்தது. பெற்றோர் கவலையைக் குறிப்
 பாலுணர்ந்த இம் மகன் உண்மையை வினவியோர்ந்தான். தாயை
 யும் தந்தையையும் தேற்றினான். தவததால் எவற்றையும்
 பெறலாமென்று துணிககான, மணிகர்ணிகையை யடைந்தான்.
 பெருமானை நினைத்துப் பெருந்கவஞ் செய்கிருந்தான். காலனும்
 காலம் பார்த்து இப்பாலன்பால வந்தான். அனழத்தான். அதட்டி
 னான். வெருண்டான். மருட்டினான். வெருட்டினான் பாலன்
 ஒன்றுக்கும் அஞ்சவில்லை முடிவில காலன் பாசததால பாலனை
 யீர்த்தான் உடனே பாமன் தேன்றிப் பாலனைக் காத்துக்

காலனை விழ்த்தினார் "இத் தவப் புதல்வனுக்கு முன்னர் யாம் தந்த வயது பதினாறு என்றெண்ணற்க. என்றும் பதினாறென்றே பெண்ணாக" என்று திருவருள் செய்து காலனையும் மகிழ்வித்த மறைந்தார். மார்க்கண்டேயரும் அழியாவாழ்வு பெற்றானந்தம் அடைந்தார் இதன விரிவைக் கருபுராணத்தில் காண்க.

மார்க்கண்டர் தமக்குக் கருவிலேயமைந்த பதினாறு வயதை இறைவன் அருளால் என்றும் பதினாறாகப் பெற்று இன்றும் வாழ்ந்து வருதல் தேற்றம்.

இறைவன் அடிசேர்ந்தார் கெடி துவாழ்வர் என்பது இதலால் உறப்பட்டது.

எள்ளிச் சமணர் இடுமபைசெய்தும் அப்பரேன்
கொள்ளவில்லை துன்பம் குமரேசா—உள்ளியொன்றை
வேண்டிதல் வேண்டாமையிலானடி சேர்ந்தார்க்
கிபாண்டும் இடுமபை யில.

இ—ள்.

குமரேசா! சமணர்கள் இசுழ்ந்து இடுமபைகளைச் செய்து இருந்தும் அத்தன்பங்களை பேன் அப்பர் அடைபவில்லை
22 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பெயின், வேண்டுகலும் வேண்டாமையும் இல்லாதவனது அடிகளைச் சேர்ந்தவர்க்கு இடுமபைகள் யாண்டும் இல்லை என்க, எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும், எவராணம், எவற்றானும், எவ்வகைபானும் என்பார் யானும் என்றார் இடுமபை = தன்பங்கள். அவை தன்றால் வருவன, பிரதான வருவன, தெய்வத்தால் வருவன, என மூவகையிடும் இவற்றைத் தாபத்திரயம் என்பர். வேண்டிய பொருள் எந்தா பிரதான துன்பம். வேண்டாதன எய்தினும் காண்பார் அந்நாள் விழைவு உறுப்பும் தன்பக்கட்கே தவரின் இசுறைய ஓருயிர்க்கு இருவகையேது வான் மூவகைத் துன்பங்கள் வருமினப்பது தெளிவாம்.

எல்லாம் அறிந்து வருதல் நினைந்து என்றுமுள்ள பாம்
 பொருள் விழைகற்புடைய வெறுகரந்தர் உரியதொரு பொருள்
 ஒன்றும் இன்மையால் அப்பாப பொருளுக்கு வேண்டுதல் வேண்
 டாமையிலான் என்று பெயரிட்டனர்

கடவுள் விருப்பம் பெறுப்பும் இவ்வாதவர் என்பதும்
 அவரது திருவடிகளைச் சேர்த்து அரசு துன்பங்கள் சேரா என்ப
 தும் இதில் உணர்ச்சியுண்டன. இவ்வண்ணம் திருநாவுக்கரசர்
 என்னும் அப்பர்பால் உணரப்படும

கதை

அப்பர் சைவசமய குரவர் நால்வருள் ஒருவர். இவர் திரு
 முனிப்பாடி நாட்டிலே திருவாமுரிலே, வேளாளர் குலத்திலே,
 கொறுக்கையர் குடியிலே சோன்றியிருந்த புகழொருக்கும்
 மாதினியாருக்கும் புகல்வராய்க் கோன்றினர் இன்மைப் பரு
 வத்திலேயே பலகலைகையுள் வழங்குகற்றார் அதன் பின்
 சமண மதத்தைச் சார்ந்தார் அம்மக நூல்கள் பலவற்றையும்
 ஆய்ந்தார். புலமையும் பேசுதொ சக்தியும் வாய்ந்தார். இவரது
 பெருமைபைக் கண்ட சமணர்க ள் இவரைத் தங்கள் மதத்துக்குத்
 தலைவராகித் தருமசேனர் என்ற பட்டமுந் தந்து வழிபட்டு
 வந்தார். மருணீசுவரர் என்பதாகான இவரது பிள்ளைத்
 திருநாமம். இங்ஙனம் இருபு, இவருடன் பிறந்த திலகவதியார்
 கடவுள் வாழ்க்து

23

என்னும் அம்மைபார் கனது சம்பி சமணமத சேபாதகரூப் நின்று
 வரும் நிலைமையை நினைந்து மிகவும் வருத்தினர். தான எழுந
 தருளியிருந்த திருவதிகை வீரட்டானத்துச் சிவபெருமானை
 வணங்கி தம்பி சமண மதகதைக் கையிட்டுச் சைவமதத்தைச்
 சாரவேண்டுமென்று மனமுந் டி லெண்டினார் பெருமானும்
 அவ்வம்மைபார் வேண்டுகோட்கொங்கித், தருமசேனரைச் சூலை
 நோயால் வருத்தியாட்கொண்டார் சைவமதகதை இவர் சார்ந்

தலைமைச் சமணர்கள் அறிந்தவரின் உட்கை வெருண்டு திரண்டார். தமது மதம் இனி நிலை நிலையாக மாறாது. அக்காலத்தில் தங்கள் மதத்தைக் கழுவியிருக்க பல்லவராஜனை வந்து கண்டார் அவன்பால் உறத்தை முற்றம் ஒழிப்பதுரைத்தார். அடங்காக்கோபம் அவனுடைய அடைந்தான். அவனது உதவியால் நமது அபபநகரச்ச செப்புக்கரிய பெருந் துன்பங்களைச் சமணர்கள் துணிந்து செய்கனர் முதலில் பாண்டிய மேலே ஓட்டினர். நஞ்சையுள்ள ஓட்டினர். நீற்றறையில் சூழ்த்தினர். கலனுடைய பிணிக் கடைவில் வீழ்த்தினர். இன்னும் பலவே இவர் செய்யிடுமகப்பாது இவற்றால் ஒருசிறிது துன்பமும் நமது காயத்ர அடைந்தில் மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் மாறாதிருந்தனர். மண்டியெரிந்தேற நீற்றறையினுள்ளே தள்ளி யேழு நாள்வரும் முதலபட்டி நகரம் அங்கு தமது கீம்புலன் களைய அளவில் இன்பத்தை யனுபவித்தனர். இவ்வண்மையை, நமது அபபர் அப்பொழுது செப்பிய அருமைத் திருவிருத்தம் தெளிவுறுத்துகின்றது. அதுவருமாறு:—

மாசில வீணையும் மாலை மதியமும்
 வீசு தென்றலும் வீடுகொ ள்வனி லும்
 மூசு வண்டறை பொய்க்கையும் போன்றதே
 யீசன் எந்தை யிணையடி நீழலே. (தேவாரம்)

இறைவன் அடிசேர்ந்தாருக்கு யாண்டும் இடுமையில் என் னும் உண்மையை யிப்புனித வாக்கால் நாம் இனிதுணர்வின்னோம். இதன் விசுவப் பெரியபுராணத்தில் காண்க
 24 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
 இறைவனது அடிக்கேள் சேர்ந்தாரை இடும்பைகள் சேரா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

வாட்புலியோடு பாய்ந்ததொன்ற வலவீண்பேன் சேரவில்லை

கோட்புலியார் தமமைக குமரேசா—கேட்பின்
 இருளசேர் இருவினையும் சேர! இறைவன்
 பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.

இ—ல்.

குமரேசா! கோட்புலி நாயனார் புலிபேரற் பாய்ந்து தமது
 சுற்றத்தாரைக் கொன்றார். அக் கொலைவினையானது ஏன் அவ
 னைச் சேரவில்லை யெனின். இறைவனது பொருள் சேர்ந்த
 புகழை விருப்பி ருரிடசது இருள சேர்ந்த இருவினகளும் சேரா
 என்க.

வினைகள் மயக்கத்தால் வநமென்பார் இருள் சேர்வினை
 யென்றார். உண்மையான புகழென்பார் பொருள் சேர் புகழ்
 என்றார் இருவினை = நல வினை தீவினை. இந்த இரண்டு வினை
 களும் மூன்று காரணங்களின் வழியாக உளவாம்.

தறக்க முதலிய சிறந்த இன்பங்களை யூட்டி உயிர்களைப்
 பேரின்பத்தைப் பெற வெரட்டுதலடி தடுதலினால் நல்வினையுஞ்
 சேர தென்றார்.

இறைவன் மெய்ப்புகழும் உயான் என்பதன் அவனது கலி
 பாணகுணங்களை விருப்பி கருதித்தல் வேண்டு மென்பதும்,
 அங்கனம் துதிப்பேரரை வினைகள் சீசார என்பதும் இதில்
 உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை கோட்புலி நாயனாரிடம் உணரப்
 படிம்.

கடவுள் வழித்தி.

25

கோட்புலிகாயனர் என்பவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். இவர் சோழ நாட்டிலே வேளாளர் குலத்திலே நாட்டியத்தான் குடியிலே பிறந்தவர். சிவபக்தியிற் சிறந்தவர். அஞ்சா நெஞ்சம் எஞ்சாவலிமையும் வாய்ந்தவர், வானவேல் முதலிய ஆயுதப் பயிற்சியில் தேர்ந்தவர். அந்நாட்டு அரசனிடத்தில் சேனைத் தலைவராயமர்ந்திருந்தார். தாம் நாட்டிய பெரும் பொருளைச் சிவாலயங்களுக்கும் சிவனடியார்க்குமே, மிழந்து உதவினார்கள். இங்ஙனம் வருநாளில் பொருபடைகொண்டு ஒரு போர்முனைக்குப் போகும்படி அரசன் இவரைப்பேயினான். போர் மேற்சென்று மீண்டு வருகின்றவரையும் சிவாலயங்களுக்குச் செவ்வையாகத் திருவமுது செய்யும்படி திட்டஞ்செய்தார். அதன் பொருட்டு வேண்டிய நெல்லைத் தொகுத்தார். சேமஞ்செய்தார். தமது சுற்றத்தாரை யழைத்தார். எவ்வித காரணத்தாலும் இந்நெறபொதியிற் சிறிதும் எடுத்தலாகாது என்று அவர்க்குக் கட்டளையிட்டார். அரசன் கட்டளையிட்டு தாமும் போர் மேற்போனார் போனவர் பகைவரைப் பொருதுடன் வென்றார். வெற்றியும் புகழும் முறறவும் பெற்றார். இவர் சென்றிருந்த சில காலத்துள் தமது நாட்டிற் பஞ்சநகோன்றிற்று ஆகனால இவரது பெற்றோரும் சுற்றத்தாரும் சேமஞ்செய்திருந்த நெல்பொதியிற் சிறிதெடுத்துச் சிவித்திருந்தனர் வெற்றிபெற்று மீண்டுவந்த காயனர் ஆண்டு நிகழ்ந்ததைக் கேட்டறிந்தார். கொண்டார் கோபம், எடுத்தார் வாளை. தமது மனைவி முதலிய சுற்றத்தார் அனைவரையும் வாளால் வீசித் துணித்தார். இறுதியில் அங்கோர் இளகருமுழியையும் வெட்டிச் சினந்தார். அதுகண்ட சிலர் நடு நடுங்கி "ஐயா! இப்பசிய பாலன் தமதுநெல்லின் அன்னத்தை புண்ணவில்லையே" எனவேண்டினார். இக்குமுனி பெளது நெல்லின் அன்னத்தை உண்ணவில்லை பென்பதுண்மை ஆனாலும் அவ்வன்னத்தை உண்ட தாயின்பாலை உண்டிருக்கு மல்லவா என்று மொழிந்த பாலனை மேலே வீசி பெறிந்தார் தமது

வாளால் உசாது அரிந்தார். உடனே பரமன் இவாது திடபந்தி
வைக்கண்டு வியந்து மிழ்ந்தார். காட்சி தந்து கருணைசெய்தார்.
அன்பனே! உனது வாளால் மடிந்த உன் சுற்றத்தார்களைவரும்
தறக்க இன்பந்துய்க்கின்றனர். நமபால்வைத்த உனது அன்
பித்கு பாம் அகழிக மிழ்ந்தோம். நீயும் பெறுக பேரின்பம்
என்றுபெருமான் அருளினார். நாயனாகும் இருவினை நீக்கினார்.
இன்பம் எய்தினார். இதன் விரிவு பெரிய புராணத்தில் காணப்
படும்.

இறைவனது அருள் சேர்ந்தாளை யிருவினைகள் சேரா என்
பதிறஞல் உறப்பட்டது.

நாடி நெறியின்ற நல்லசன காதுயரேன்
உடினரீன் வாழ்வைக் குமரேசா-ஓமம்
பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறியின்றார் நீடுவாழ்வார்.

*

இ—ள்.

குமரேசா! சனகர் முதலிய நால்வரும் என்னும் அழிபாத
வாழ்வை யேன் எய்தினர் எனின, பொறிவாயில் ஐந்து அகித்தா
னது பொய்தீர்ந்த ஒழுக்கநெறியின்கண் நிறைவர் நீடுவாழ்வர்
என்க.

சனகாதுபர் என்றது சனகர், சனறகுமாரர், சனந்தனர்,
சனாதனர் என்னும் முனிவா நால்வரை பொறி என்றது மெய்
வாய், கண், மூக்கு, செவிபென்னும் ஐந்து ஞான இரத்திரிபங்களை.

பொறிவாயின் வழியாகச் சென்று சத்தம் பரிச முதலிய
புலன்களை நாடியலையும் புன்மை இறைவனுக்கு இன்மைபால்
“பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்” என்றார்.

அகித்தவிதை உருவுடன் காணப்படும். ஆனால் முனைக்காது
அதுபோல் பொறிகள் இருக்கும். புலன்களைப் பற்றா என்பதாம்.

கதை

ஈந்தவிததான் அருளிப் பூன நெறியில் சனகாதிபர் நால்
வரும் வழுவாமல் நின்றார் மனத்தைப் புறத்தில் செலுத்தாமல்
கடவுள் வாழ்த்து 27

பாத்திற் செலுத்தினார். அதனால் அந்தமில் இன்பத்தை அடை
ந்தார். சிவயோகிகள் என்னும் நிறப்பிணைப்பற்றார். நித்தியவுல
கில் கீடுவாழ்வுற்றார்.

இதன் விரிவைச் சிவமகாபுராணத்தில் காண்க.

இறைவனருளிப் மெய்நெறி நின்றார் எய்தும் பேறு இதனால்
உறப்பட்டது.

வானவரேன் நஞ்சினால் வந்ததுன்ப மாற்றவுமை

கோனடிபைச் சேர்ந்தார் குமரேசா—ஏனோர்

தனக்குவமை யில்லாதான் தான்கேர்ந்தார்க் கல்லரல்

மனக்கவலை மாற்றல் அரிது.

இ—ள்

குமரேசா! நஞ்சினால் வந்த துன்பத்தை மாற்றுதற்காக
பானவர் ஏன் உமைகோன் அடிபைச் சேர்ந்தார் எனின தன
க்கு உவமை யில்லாதவனது தான்களைச் சேர்ந்தவர்க்கல்லது
மனக்கவலையைமாற்றல் அரிது என்க.

ஆதியும் நடுவும் அந்தமும் இன்றி, அநாதியாய் அருமறை
புணர்க்கும் ஓதவும் எட்டாத உயர்ந்து, என்றும் நின்றான் ஒரு
புணே பென்பதாகருதி “தனக்குவமை யில்லாதான்” என்றார்.
உவமை யில்லாதவன் தான்கேர்ந்தவரே கவலையில்லாதவர
பிரும்பர். பிறர்க்கு அஃது உண்டுஎன்க தனக்கு உவமையில்லாத
புணதானே மனக்கவலை மாற்றும் மருத்து என்பது கருத்து.

“ஒப்புஇல்லாதன உவமையில் இறந்தன ஒன்மலர் த் திருப்பா

‘‘த்த அப்பன்’’ என்றது திருவாசகம்.

எவ்வகையினும் எவரும் தனக்கு நிகரில்லாதவன் இறை
ன் என்பதும், அவனது அடிபைச் சேர்ந்தவர்க்குந் துன்பம்
ள்-ரீங்கும் என்பதும், இதற்குச் சான்றாகத் தேவர்க்கு நஞ்சி
ரல் சேர்ந்த கவலைபை இவந்தான் சிவந்த சீங்கினார் என்ப
யும் இதில் உணரப்படும்.

28

திருகுறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

முன்னொருகாலத்தில் தருவாசாது சாபத்தால் துறக்கப்
பொருள்கள் எல்லாம் கடைபிடிப்புகளுக்கான. அவற்றை மீண்டு
பெறுதற் பொருட்டுச் சாரும் அசாரும் பாற்கடல் கடைபத்
துணிந்தார். மந்தாமலைபை மத்தாக நாட்டினார். சந்திரனைத் துணை
அமைத்தார். வாசுதி பென்னும் பாம்பை நாணாகப் பிணித்தார்.
இரு திறத்தாரும் கடைந்தார். வலிந்தும் நலிந்தும் கடையும்
பொழுது நாணாகிய வாசுகியிடமிருந்து நஞ்சு வெளிவந்தது. அப்
பொரு நஞ்சு மண்டி மேல்எழுந்தது வானவர் கண்டு பயந்தார்.
மருண்டு வெருண்டார் என்செய்வோமென்று தீரண்டு ஓடினார்.
அஞ்சி ஓடிய தேவர் முடியில் உமாபதியே தஞ்சமென்றடைந்
தார். அப்பதியும், ‘‘அஞ்சன்மீன்’’ என்று அவர்க்கு ஆதரவு
செய்து மண்டிவந்த நஞ்சை தம் செவ்வகையில் கொண்டார்
கண்டமட்டும் உண்டார். அது கண்டம் மட்டில் நின்றது.
நீலகண்டன் எனப்பெயர் பெற்றார். வானவர் கவலை சீங்கினார்.
பாடனை வாழ்த்தி மகிழ்ந்தார். என்பதாம். இதன் விரிவை
இராமாவ தாரத்தில் தெளிக.

துறக்கம் = சுவர்க்கம்.

உயிர்கள் மணக்கவலை மாற்றுதற்கு வழி யிதனால் கூறப்
பட்டது.

காதற கடைகக் கடந்தான் சனகனேன்

கோதற்றார் மற்றோர் குமரேசா—தீதில்
 அறவாழி அந்தணன் தான்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
 பிறவாழி நீந்தல் அரிது.

இ—ள்.

..குமரேசா! சனகன் காசுதகடலைக்கடந்தான், மற்றவரேன்
 அடில் ஆழந்தார் எனின், அறவாழி அந்தணனது தானைச் சேர்
 ந்தவர்கட் கல்லால் பிறஆழியை நீந்துதல் அரிது என்க. பிற
 என்றது, ஈண்டு பொருளையும் இன்பத்தையும் கட்டி நின்றது.

கடவுள் வாழ்த்து

29

மறத்தையும் குறிக்கும். இனி பிறஆழி, பிறவிக்கடல் என
 வும்படும். மற்றவர் என்றது சூன், கனகன், துரியோதனன்
 முதலாயினோரை.

இறைவன் தரும உருவினன் என்பதும், தண்ணளியுடைய
 வன் என்பதும், அவனது தானைச் சேர்ந்தவர் காசுதகடலைக் கட
 ப்பார் என்பதும், சனகமன்னன் இவன் தானைச்சேர்ந்து பிறஆழி
 நீந்தினன் என்பதும் இதில் தெளியப்படும்.

கதை

சனகன் என்பவர் விதேக நாட்டு வேந்தன் சீதைக்குத் தா
 கை. தசாதராமனுக்கு மாமன். மெய்யுணர்வுமிக்கவர். இல்லற
 ஞானிகட்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகவுள்ளவர். முற்றத் துறந்த
 சுகமுனிவரும் தமமிடம் வந்து தததுவ உபதேசம் பெறும்படி
 நின்ற உத்தமர். அருளும் பொறையும் அறிவும் நிறைந்தவர்.
 பற்றற்ற பரமயோகி. 'அறன் நிரம்பிய அருளுடையருந்தவர்க்
 கேனும், பெறலருநிருப்பெற்றபின் சிந்தனை பிரிதாம்' என்ற
 படி பொருட்செல்வமானது எத்தகைய பேரறிவாளரையும்
 மயக்கிச் செருக்கையுண்டாக்கும் இயல்பினையுடையது. அதை
 இவர் அளவறப்பெற்றும் அரசபதவியையுற்றும் அகங்காச சூத
 விய இழிகுணங்கள் சிறிதும் இலராய், பொருளினால் உளவாம்
 சிற்றின்பங்களில் அமுந்தாமல் பேரின்பம் பேணிப் பிறவாழி நீந்

சனகன் இறைவன் தான் சேர்ந்து பிறவாழி நீந்தினான் என்பது இதனால் உறப்பட்டது.

வேதன் உயர்தலையும் வெண்டலையாய் வீழ்ந்துபலிக் கோதடைந்த தென்னே குமரேசா— பூதலத்திற் கோளில் பொறியிற் குணமில்வே பெண்குணத்தான் தானே வணங்காத தலை.

இ—ள்.

குமரேசா! வேதனது உயர்ந்ததலையும் வெள்ளிய தலையாய் மாறி யேன் குற்றமுற்றதெனின், எண் குணத்தானது தானே வணங்காத தலைகள் கோள் இல் பொறியிற் குணம் இல் என்க.

30 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உம்மை சிறப்பும்மை. கோள் இல்பொறி = புலங்களைக் கொள்ளாதல் இல்லாத பொறிகள். இனி அறிவு இல்வாதபாவைகள் எனவுமாம். எண் என்றது எட்டு என்னும் தொகைப் பெயரைச் சட்டி நின்றது. இது வினை முதலானால் எண்ணு கின்ற குணத்தான் எனப்படும்.

தலைமை, தூய்மை, தத்துவ வுணர்வு, அருள், வலி, இன்பம், அமலம், தெளிவு, என்னும் எண்வகைக் குணங்களையும் தனக்கு இயல்பாகவே உடையான் என்பார் என்குணத்தான் என்றார்.

பரிசம் தெரியாத மெய்யும், சுவையை உணராத வாயும், ஒளிபைக் காணாத கண்ணும், நாற்றத்தை அறியாத முக்கும, துசையைக் கேளாத செவியும். உருவுடன் இருப்பினும் அவை எவ்வாறு பயன்படாவோ, அவ்வாறே, இறைவனது தானே வணங்காத தலை உருவுடன் இருப்பினும் பயன் இல் என்பார் “கோள் இல் பொறியிற் குணம் இல்” எனார்.

இறைவன் எண் வகைக்குணங்களையுடையவன் என்பதும்.

அவனது தாளை வணங்குதலே ஒருவன் பிறவிக்குப்பயன் என்பதும், வணக்காத தலை யிழிவுறுமென்பதும், இகற்குச் சான்றாக வணக்காத பிரமனது சிறந்த தலையும் இழிந்த தென்பதும் இதில் உணரப்படும.

கதை

ஒரு காலத்தில் பிரமன் தாமே தலைமைக் கடவுள் என்று எண்ணிச் சிவபெருமானை வணக்காமல் செறுக்குந்து இருந்தார். அதனை யறிந்த பாம்பி அப்பிரமனது தலைகளுள் ஒன்றைக் கிள்ளி வெறிந்தார். கிள்ளப்பட்ட அத்தலை பெருமையிழந்து பிச்சைப்பாகத்திர மாயிற்று. இதன் கிரிவைக் கந்தபுராணத்தில் காண்க.

பெருவியும் சிறுவியும் பெருமானை வணக்காமல்
பிணங்கி பந்தோ

இருதலையும் இழந்திழிந்தார் என்பதனைமன் பதைகள்
இனிது தேர்ந்தும்

-வுள் வாழ்த்து.

31

அருமறைகள் புகழ்ந்து மகிழ் அவன் தாளை வணக்காமல்
ஆசை நோயால்

கருமயிகப் புரிந்துபிறந்திறந்துபவக் கடல் விழுந்து
கயல்வதென்னே,

என்றதுக்காண்க. பெருவிதி = பிரமன். சிறுவிதி = தக்க
தக்கன் சிவபிரான் தாளை வணக்காமையால் தனது சிறந்த
தலையை யிழந்தான். இழிந்த ஆட்டுத்தலையை படைந்தான்.

இதனால் ஒருவன் தலைக்குப்பயன் சாற்றப்பட்டது.

சேர்ந்ததிண்ணர் வெம்பிறவி தீர்ந்தார்பின் கோரதார்
கூர்ந்தாழ்ந்தார் என்னே குமரோசா—ஆர்ந்த

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்

இறைவ னடிசோ தார்.

0

இ—ள்.

குமரேசா! இறைவன் அடிபைச் சேர்ந்த திண்ணனார் பிற விபைத்தீர்ந்தார். அதனைச்சேராதார் அதில் ஏன் அழுந்தினார் எனின், இறைவனது அடிபைச் சேர்ந்தவர் பிறவிப்பெருங்கடலை நீந்துவர், சேராதார் நீந்தார் என்க.

திண்ணர் = கண்ணப்பர்.

சேராதார் என்றது கண்ணப்பருடைய வேட்டைத் தோழர்களை. முடிவின்மையும். கடத்தற்கு அருமையும் கருதி பிறவிபைக் கடல் என்றார்.

பிறவிபானது கடத்தற்கு அரியது என்பதும், அது கடவினும் பெரியது என்பதும், இறைவனது அடிபென்னும் புணையைச் சேர்ந்தவரே அதனை நீந்தி யேறவர் என்பதும், அல்லாதார் அதனில் வீழ்ந்து வருந்துவர் என்பதும், கண்ணப்பரே அப்புணை துணையாக அதனை நீந்தினார் என்பதும் இதன் பொழிப்பாம்.

புணை = தோணி.

32

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கண்ணப்பர் என்பவர் பொததப்பி நாட்டி லுள்ள உடுப்பூரிலே வேட்களுக்குத் தலைவனாகிய நாகன் என்பவனுக்கும தத்தை பென்பவளுக்கும புத்திராய்த் தோன்றினார். பிறந்தபொழுதே இவர் தேகம திண்மையா யிருந்தபடியால் பெற்றோர் இவருக்குத் திண்ணனார் என்று பெயரிட்டனர். பருவம் வந்தபின் இவர் தமது மாபுக்குரிய வேட்டைத்தொழிலை மேற்கொண்டு வேடர் சிலருடன் காட்டில் புகுந்தார். பல யிருகங்களையும் வேட்டையாடிச் சென்றார். சென்றவர், தெய்வாஜினைமாதத் திருக்காளத்தி மலையைக் கண்டார். அதின் மேல் ஏறினார். அங்குவிளங்கி யிருந்த சிவலிங்கத்தை அணுகினார். உடனே அனபால் உரு

தினார். உண்ணும் உணவும், பருகும் நீரும் துறந்தார். ஆறு
 தினங்களாக இரவும் பகலும் அமுழந்ததியையே கண்ணும்
 கருத்து மாகக் காத்தார். பலவகையிலும் அன்பு செலுத்தினார்.
 என்பும் உருகும் இயல்பில் உரிமை பூண்டிருந்தார். இங்ஙனம்
 இருப்ப ஆறாவது நாளில் அசசிவலிங்கத்தின் வலக்கண்ணில் உதி
 ரம் வரும்படியான ஒரு சோதனை நிகழ்ந்தது. அதனைக் கண்ட
 உடனே யிவர் உளம் பதைத்தார். உடல் துடித்தார். ஐயகோ!
 என் ஐயன் கண்ணில் இரதகம் தோன்றிற்றே! யென்று அலறி
 னார். அழுது ஒடிப் பல பசிய இலைகளைக்கொண்டு வந்தார். தமது
 வலிய கரத்தில் வைத்து நலியப் பிசைந்தார். அச சாரத்தை அக்
 கண்ணில் பிழிந்தார். குணமின்மை கண்டார். வருந்தினார்.
 தமது வலக்கண்ணையே தோண்டியதில் அப்பினார். உடனே யிடக்
 கண்ணிலும் உதிரம் பெருகினது. அது கண்ட திண்ணனார்
 தமது இடக்கண்ணையும் அப்புதற்கு ஒப்பிக் கையிளிருந்த கூரிய
 அம்பால் அதனைக் கிளறித் தோண்டினார். உடனே எம்பெரு
 மான் தோன்றி "நில்லு கண்ணப்ப, நில்லு கண்ணப்ப, என் அன
 புடைத்தோன்றல், நில்லு கண்ணப்ப" என்று கூறித் தமது செவ்
 கையால் அவரது திண்கையைப் பிடித்துத் தடுத்து ஆட்கொண்
 டார். கண்ணை அப்பினதினாலே கண்ணப்பன் என்னும் பெய
 ரைப்பெற்றார். பிறவிப் பெருங்கடல் நீர்நிப்பேரின்பம் உற்றார்.

கடவுள் வாழ்த்து.

ன் சென்ற வேட்டைத்தோழர்களாகிய நாணன், காடன்
 என்பவர் நகரை நோக்கி மீண்டார். பின் பிறவியை யடைந்
 தார். இதன் விரிவு பெரியபுராணத்தில் இனிது புலனாம்.

இறைவனது அடிகளை அடைந்தார் பிறவியை அடைபார்
 என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

கடவுள் ஒருவர் உள். அவர் அகாம்போல் உலகு உயிரொங்
 கும் ஒழிவற நிறைந்த ஒன்பொருள். அப்பொருளின் அடிக்களைத்
 தொழுதலை அறிவுடைமைக்குப் பயன். அங்ஙனம்தொழுபவர்
 அழிவில் வாழ்வையடைவர். அவரைத் துன்பங்கள் தொடர,
 வினைகள் சேரா. அவர் இன்பவாழ்வை எய்துவர். அவரைந்
 கவலைகள் கதுவா. பற்றுக்கா பற்று. தலைவனதுதானே வணங்கு
 தலை தலைக்குப் பெருமை. தானே யடைந்தார் பிறவியை யடை
 யார் என்பனவாய்.

பின்வரும் இருநாடகங்கள் கடவுளைக் குறித்து முறையே
 யிவ்வகிகாரத்தில் வந்துள்ளன.

1. ஆதிபகவன்.
2. வாலநிவன்
3. மலர்மிசையேசுரன்.
4. வேண்டிசல் வேண்டாமைபிரைன்.
5. இறைவன்.
6. பொறிவாயில யீந்தவித்தான்.
7. தனக்குவமையிலலாதான்.
8. அறவாழியந்தான்.
9. எண் குணத்தான்.
10. இறைவன்.

உ-ம் அதிகாரம்.

வான் சிறப்பு.

அலீதாவது மழையினதுபெருமை.

11. ஏதோ அமிழ்தீயான் இந்திரன் முன் வாணையிர்க்கக்

கோணலகுக் கீந்தான் குமரேசா—ஆனால்
வானின் ஹலகம் வழங்கி வருதலால்
காசமிழ்தம் என்றுணரப் பாற்று.

(3)

இ ள்

குமரேசா! முன்னர் இஃசூர் அமிழ்தத்தைக் கொடுங்
காமல் ஏன் இவ்வுலகுக்கு மழையைக் கொடுத்தானெனின்,
வான் நின்று உலகம் வழங்கிவருதலால், தான் அமிழ்தம் என்று
உணரும் தன்மையையுடைய தெனக.

வான் = மழை

தான் என்றது அம்மழையை. அமுதம்போல், மழையும்
உயிர்களை நிலைத்து வாழச்செய்து வருகின்றது, ஆதலால் அதன்
பெருமையை நினைந்து போற்றுதல் என்பது குறிப்பு. தோட்ட
இடமெல்லாம் தோன்றும் நீர்தானே என்று மழையை பிகழற்க;
தோன்றும் துணையாய் நின்று உயிர்களைக் காத்துவரும் அமிழ்தம்
என்று அதனைப்புகழ்க என்றபடி.

மழையினாலேதான் உலகம் நிலைபெற்று வருகின்றது என்
பதம் அஃது உயிர்களுக்கு அமிழ்தம்போல்வது என்பதும்
அமிழ்தத்தையுடைய இஃதிரண்டும் முன்னொருகாலத்தில் தான்
நன்மைசெய்ய விரும்பிய உயிர்கட்கு இம்மழையையே யுதவிஞன்
என்பதும் இதில் காணப்படும்.

36

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா'

கதை

ஒருகாலத்தில் இவ்வூலில் மழைபெய்யாது பொய்த்தது
 உயிர்களெல்லாம் வருந்தி நொத்தன. அக்காலத்தில் ஆபுத்திரன்
 என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் வானூசிபென்னும்
 ஊரிலே பிறந்திருந்த அபஞ்சிகன் என்னும் அந்தணன் மனைசி
 யாசிய சாசிபென்பவளுடைய மகன். ஒருகாணத்தால் தாய்
 இவனை ஒருகாட்டில் கிட்டுப்பிரிந்தான். இவன் பசினோயால்
 வாகியழுதான். அப்பொழுது தெய்வப்பசு ஒன்று இவனை யணு
 திப்பானுட்டி வளர்த்தது. ஆ ஆகரித்த காணத்தால் இவன்
 ஆபுத்திரன் எனப்பட்டான். பெரியவனான பின் தென்மதுரை
 பைச் சேர்ந்தான். அங்குப் பசியால் வருந்திய அவ்வயிர்களைக்
 கண்டான். இரங்கினான். தான் பெற்றிருந்த அகூயபாத் திரத்
 தின் மகிமைபால் அவற்றிற்கு நல்லுணவூட்டினான். எல்லாவு
 யிர்களும் உண்டு மகிழ்ந்தன. பசினோயகன்றன. இந்த வண்
 மையை யிர்திரன் அறிந்தான். ஆபுத்திரன்பால் அன்புடன்
 வந்தான். நின் புண்ணியத்துக்கு மகிழ்ந்தேன். என்னுலகம்
 வா என்றான். பசினோயகற்றி உயிர்களை மகிழ்க்கும் இப்
 பெரும் பேற்றையிழந்து நின்னுடன் வருதற்கு இசையேன்
 என்று இவன் மறுத்தான். உடனே பெல்லாவுயிர்களுக்கும்
 பசிலிலவாம்படி செய்ய இர்திரன் நினைத்தான். தன்பால் உள்ள
 எதையும் உதவவில்லை. மழையை உதவினான். அன்று
 முதல் எல்லாவுயிர்களும் பசி நோயகன்றன. உயிர்களும் நிகு
 த்து ஒரு நிகு நின்றன. மழையை உருவம் கோக்கி நீர் என நிகு
 யாமல் உலகம் அதன் தன்மையை எண்ணி அயிழ்தென உணர்
 ன்றது. இதன் விரிவை மணிமேகலையிற் காண்க. மழையை
 அயிழ்தமென்று மதிக்கவேண்டும் என்பது இதனாற் கூறப்பட்டது.

12 உண்டிதரும் நீரும் உணவாகச் சிதைப்பண்டு
 கொண்டிருந்தான் என்றே சூமரோசா—உண்டிநினைத்
 தப்பார்க்குத் தப்பாய தப்பாக்கித் தப்பார்க்குத்

இ—ள்.

குமரேசா! சீதை நீராயே உணவாகவும் ஏன் கொண்டிருந்
தாள் எனிக்? தப்பார்க்கு தப்பு ஆய தப்பு ஆகி தப்பார்க்கு
தப்பு ஆயதம மழையென்க. தப்பார்—உண்பார்,
தப்பு ஆயதப்பு—நல்லவுணவு. தப்பு ஆயதம்—உணவாயதம்.
தப்பு— உணவு சுத்தம் வலிமை முதலிய பலபொருள்களை
யும் குறித்த வரும் ஒருசொல்.

மழைபானது உயிர்களுக்கு நல்ல உணவுகளை யுளவாக்கி
உதவுவதொடு தானும் நீராய் நின்று அவ்வுயிர்கள் உண்ணும்
படி அமைந்து உதவிவருகின்ற தென்பது கருத்து.

மழை பலவகையானும் உயிர்களது பசியையும் தாகத்தை
யும் நீக்கிவருகின்றதென்பதும் ஒரு காலத்தில் சீதை தனி நீரா
யே தனதுணவாகக் கொண்டிருந்தாள் என்பதும் இதில் உணர
பெம்.

கதை.

சீதை இலங்கையில் சிறைவாசஞ்செய்யும் பொழுது நீராயே
பருகி உயிர் வாழ்ந்திருந்தாள். இந்த வுண்மை தூது வந்த அனு
மன் பால் அந்த அம்மை அருளியுள்ள திருமொழிகளால்
இனிது புலனாம். அவை அனுமனே! “இந்த இடத்தை விட்டு
வான் வேறெங்கும் செலவதில்லை. தளர்வின்ற எனது அரிய
உயிரைக்காக்கும் பொருட்டு சிறிது நீர் பருகுதற்காக சிற் சில
சமயங்களில் சருவீரனது திருமேனியை யொத்திருக்கிற இதோ
தோன்றுகின்ற நீர் நிலைக்குமட்டும் செல்வேன்” என்பனவாம்.

நீர்விலைன் இது ஒரு பகலுஞ்சினை

வீரன்மேனியை மானுமில் வீஞ்சுரீர்

நாநா நான்மலர்ப் பெய்கையை நண்ணுவேன்

சேரும் ஆரூபிர் கால்கும் துணிவினால். (இராமாயணம்)
 நன்னூலேன் என்றகனல் சிலை வீரனது மேனியைப்போத்த
 நீர் சிலைபின் காட்சிபால் சேர்வு நிக்மி உயிர் சிலைத்தனர் என்பது
 மாம். மழையினது அரிய வுதவிகள் இதில் காட்டப்பட்டன.

38 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

13. தேசமிகு கோசிகனும் செத்தநா யூனையுண்ணக்
 உசாத தென்னே குமரேசா—மாசகன்ற
 விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் விபணலகத
 துண்ணின் தடற்றும் பசி.

(௩)

-ள.

குமரேசா! கோசிக முனிவரும் நாயின் ஊனை ஏன் உசாமல்
 தின்னத் துணிந்தார் எனின்? விண் நின்று பொய்ப்பின் விரிந்த
 நீரினையுடைய அசன்ற வுலகத்தில் பசி நின்று உடற்றும் என்க.
 விண் என்றது மழையை. விரி நீர் = கடல்
 மழை நீர் இல்வழி விரி நீரால் பயன் இல்லை யென்பது
 குறிப்பு.

மழை சிலைத்து மறுத்தால் பசிசிலைத்து வருத்தும் என்பார்
 விண்ணின்று பொய்ப்பின் பசி நின்று உடற்றும் என்றார்.

மழை நெடுநாள் இல்லையானால் உலகிலுள்ள உயிர்கள் பசி
 நோயால் வருத்தும் என்பதும், சிறந்த முனிவராகிய விசுவா
 மித்திரரும் பசிக்குகொடுமைபால் நாயின் ஊனையும் தின்னத்துணிந்
 தார் என்பதும் இதில் உணரப்படும் உம்மை முனிவரது பெரு
 மையை விளக்கி நின்றது.

கதை

கோசிகனார் காதி என்னும் மன்னன் மகன். சிறைந்த அறி

வும் சிறந்த வீரரும் உடையவர். மிக்க சேர்த்தியோடு அரசு
 புரிந்த வந்தார். ஒரு நாள் வேட்டைக்குச் சென்றார். தவத்
 தின் பெருமையை வரிட்டரிடத்தில் கன்கு தெளிந்தார். அத
 னால் அரசைத் துறந்தார். அருந்தவஞ் செய்ப வனத்தில் புகுந்
 தார். பல வஞ்சுட்களாக அயிப்பெரிய விரதங்களை மேற்கொண்டு
 தலும் புரிந்தார். கண்முடி மெளனியாகி நீண்டகாலம் போகத்தி
 ள்லிருந்த இவர் ஒரு சமயம் கிழித்தார். மழையில்லாதபடியால்
 உலகம் சிசிசூகின்றிருந்தது. பலவுயிர்களும் மடிந்து விட்டன.
 2ம் அதிகாரம் வான சிறப்பு.

இக்கொடுங் காட்சிகளைக் கண்டார். தாமும் பெரும் பசியால்
 வருந்தினார். உணவுப் பொருள்களை நாடித்தேடினார். ஒன்றுந்
 தோன்றவில்லை முனிவர் பலவுந்தேடி முடியில் இறந்து விட்டார்
 ஒரு நாயின் பிணத்தைக்கண்டார். பசிக்கொடுமையால் அந்த
 நாயின் வண்டித் தின்னத் துணிந்தார் உடனே இந்திரன் வந்து
 தடுத்து மழை வளம்பெருகச் செய்தான். அதன் பின் உலகம்
 செழித்தது. உயிர்கள் பசிரோய் நீங்கி மகிழ்ந்தன.

(இதன் விரிவை மணிமேகலையிற் காண்க)

இதனால் உற்றநோய் ஆற்றாம தவத்தினரும் பசிரோசய் ஆற்
 ருது பதைப்பர் என்பதும் அது தன்னையுடையாளை மானமுதலிய
 வற்றை பிழப்பித்து இழிவுதும்படி தூண்டி மன்பதும் தெளி
 யப் படுதல் காண்க.

குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பம் கொல்லும்
 பிடித்த கல்லிப் பெரும்புனை விடேடம்
 நான் அணி களையும் மாண்பழில் சிதைக்கும்
 பூண்முலை மாதரோடு புறங்கயை நிறுத்தும்
 பசிப்பிணி யென்னும் பாவி. (மணிமேகலை)

மானக் குலம்சுல்லி வண்மை யறிவொழுக்கம்
 தானம் தவமுயற்சி தாளாண்மை = தேனிற்
 கசிவந்த சொல்லியர்பால் காமுறுதல் பத்தும்
 பசிவர் திடப் பறந்து போம் (சீதி வெண்பா)

இவற்றால் அப்பசிக்கொடுமை விளக்குத லுணர்க.

மழை மறுத்தால் பரிவருத்தம் என்பதுஇதனால் கூறப்பட்

14. ஏர்நிலங்கள் வைத்திருந்தும் ஏன்உழவு செய்யவில்லை
கூருள்சேர் நல்லான் குமரேசா—சீர் நிறைந்த
ஏரின் உழர் அர்உழவர் புயலென் னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்.

(ச)

40

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! நல்லான் என்பவர், ஏர்க்களையும் நிலக்களையும்
வைத்திருந்தும் ஏன் உழைக்கச் செய்யவில்லை பெனின்? புயல்
என்றும் வாரிவளங் குன்றினால் உழவர்கள் ஏர்களால் உழைக்கச்
செய்பார் என்க.

புயல் = மழை.

பரி நோய்க்கு மருந்தாயி உணவுப்பொருள்களை உளவாக்கு
தற்கு நீர் நிலம் ஏர் எரு முதலிய உபகரணங்கள் பலவேண்
டும். ஆயினும் அவற்றுள் முக்கியமானது நீர் ஆதலால் அஃதில்
லையானால் அவைபயன்படா என்பார், புயல் என்னும் வாரி வளங்
குன்றியக்கால் ஏரின் உழவர் என்றார்.

மழையின்மை உழவின்மைக்கும் உழவின்மை உணவின்
மைக்கும், உணவின்மை உயிரின்மைக்கும் உயிரின்மை உலவின்
மைக்கும் ஏதுவாம் என்க. எனவே மழையால் உழவும், உழ
வால் உணவும் உணவால் உயிரும், உயிரால் உலகும், உளவாம்
என்பதாம்.

முதல் இரண்டு பாடில் மழைபானது அமிழ்தம் போல்

உயிர்களது பசியையும் நீர் வேட்கையையும் நீக்கும் என்றும், மூன்றாவதில் அம்மழையில்லைபானால் பசி உண்டாம் என்றும், கூறி இதில், அப்பசியுண்மைக்கு வகை கூறினார்.

மழையில்லைபானால் உழவர் தங்கள் நிலங்களை யுழார் என் னும் உண்மையை நல்லாள் பால் காண்க,

கதை

நல்லாள் என்பவர் மதுரையில் இருந்தவர். வேளாள குலத் தில் பிறந்தவர். விரிந்த நிலங்களும் நிறைந்த செல்வமும் உடைய வர். மிக்க வள்ளற்குணம் வாய்ந்தவர். தமது செல்வத்தைப் பலர்க்கும் பருத்து உதவிசெய்த வந்தார். சிறப்பாகச் சிவனடி யார்க்குச் செய்தார். அதனால் "உழவோரும் நல்லாள் அடி யார்க்கு நல்லாள் அறத்திற்கும் நல்லாள் பொருட்டும் நல்லாள், 2ம் அதிகாரம் வாச்சிறப்பு. 41

அனைவர்க்கும் நல்லாள்' என்று புகழப்பெற்றார். இங்ஙனம் வாழ்ந்துவருவானில் ஒரு காலத்தில் மழைவளங் குன்றினது. அதனால் இவர் நிலவளங்குறைந்தது. பல ஏர்கள் வைத்திருந் தும் உழுதலைச் செய்யமுடிய வில்லை. வறுமை கூர்ந்தார். வருந்தி னார். அதன்பின் சோமசுந்தரப் பெருமானிடம்போய் முறை யிட்டார். அப்பெருமான் அருளால் இவர் உலவாக்கோட்டை பெற்றார். உவந்தார் என்பதாம். இது நிருவினையாடலில் காணப் படும்.

உலவாக்கோட்டை = குறையாத நெற்பொதி.

வாரியளங் குன்றினால் ஏர்வளங் குன்றுமென்பது இதனார் கூறப்பட்டது.

15. உற்றமழைபெய்ய உரோம்பதன் கேட்கன்று

கொற்றமுற்றான் என்னே குமரேசா—வற்றிக்
 கெடுப்பது உம கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றுங்கே
 பெடுப்பது உம் எல்லா மழை, (9)

இ—ள்

குமரேசா! மழையின்மையால் கெடுற்றிருந்த உரோமபதன்
 என்னும் அரசன் அது பெய்தவுடன் கெடுநீங்கி யேன் மேன்
 மையுற்றான் எனின், மழை பெய்யாது நின்று ஒருவனைக்
 கெடுக்கவும் வல்லது; பெய்து அவனை எடுக்கவும் வல்லது என்க.

சார்வு = துணை

முயற்சியால் ஆக்கமும் மடியால் கெடும் ஒருவனுக்கு வரு
 வது உண்மை. எனினும் அம்முயற்சியும் மடியும் மழையினது
 உண்மை இன்மைகளால் நிலைபெறுதலின் மழையே ஆக்கமும்
 கெடும் ஆக்கவல்லது என்றார்.

மழை, பெய்யாமல் நின்று உலகத்தைத் தாழ்விக்கும் என்
 பதும் பெய்து அதனை வாழ்விக்கும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்
 பட்டது. இவ்வுண்மை உரோமபதன் புரல் உணர்ப்படும்.

43

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

உரோமபதன் என்பவன் உத்தரானபாதன் என்னும் அரசன்
 புதல்வன். தசரதன் காலத்தவன். வீரமும் அறியும் மிகவும்
 வாய்ந்தவன். ஒரு குடை நிழலில் இரு நிலம் புரந்தவன். ஒரு
 காலத்தில் தன்னாட்டில் மழை பெய்யாமல் நின்றது. அதனால்
 பெருங்கேடடைந்தான். மழை வளங்கருகிப்பலவகைத் தானக்
 கள் செய்தான் அவற்றாலும் பயன் ஒன்றுக்கண்டிலன் கலைக்
 கோட்டு முனிவரைத்தனது நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்தான்.
 அம்மாதவன் வருகையால் மழைவளஞ்சார்த்தது. மானிலஞ்
 செழித்தது. கெடுநீங்கிற்று. நாடும் நகரமும் நலமுற வாழ்ந்
 தன. மன்னுயிர்காக்கும் இம்மன்னனும் மகிழ்ந்தனன். இதன்
 விரிவு இராமாயணத்தில் காணப்படும்.

புகதான கொடுவியேயோடருநதபரம் போபொளிப்பப்
 புவனந்தாங்கும்
 சத்தானகுணமுடையான தயாரிடுநி தண்ணளியின்
 சாலைபோல்வான்
 எத்தானும் வெலற்கரியான் மனுசுலத்தே வந்துதித்தோன்
 இலங்குமெளலி
 உத்தான பாதன் அருள் உசோமபதன் என்றுளன் இவ்
 வுலகைபான்வான்.

—0000—

அன்னவன்றன் புரந்தளிக்குந் திருநாட்டில் நெடுங்கால
 மளவதாக
 மின்னிபெழுமுவிவீன்றி வெந்துபரம் பெருகுதலும்
 வேத நன்னூல்
 மன்னமுனிவரைபழைத்து மாதானம் கொடுக்கினும் வான்
 வழங்காதாகப்
 பின்னமுனி வரர்க்கேட்பக் கலைக்கேட்டு முனிவரின்வரன்
 விளிந்துமென்றார்,
 2ம் அதிகாரம் வான்சிறப்பு. 42

வளநகர் முனிவான் வருமுன் வானவன்
 களனமர் கடுவெனக் கருவி வான் மிசைச்
 சளசள வெனமழைத் தாரைகான்றன
 குளொடுநி நதிகள் தம் குறைகள் தீரவே.

(இராமாயணம்)

எனவரும் இவற்றால் மேற்குறித்த உண்மைகள் நன்குண
 ரப்படும.

மழையினது வன்மையும் நன்மையும் இதனால் கூறப்பட்ட

16. பண்டோர் பசும்புலும் பாரா திடைக்காடர்
கொண்டார் வரகை குமரேசா—கண்ட
விசம்பிற் துளிவீழி எல்லால்மர ருங்கே
பசுபுழற் றலைகாண் பரிது. (சு)
இ—ள்.

குமரேசா! இடைக்காடர் ஒரு பசியுல்லையுக்காணாமல் ஏன் வரகையே உணவாகக்கொண்டார் எனின், விசம்பிலிருந்து துளி வீழ்ந்தால் அல்லது பசும் புல்லினது தோற்றத்தையும் காண்டல் அரிது என்க.

விசம்பு=மேகம்.

விசம்பு துளியை வீழ்த்தினால் நிலம் பசும்புல்லைக்காட்டும். இல்லையானால் காட்டாது என்பதாம்.

ஓர் அறிவுயிரும் தோன்றாதெனவே மற்றையுயிர்களின் தோற்றம் சொல்லவேண்டாவாயிற்று.

மழையிலையானால் இவ்வுலகில் ஓர் அறிவுயிரும் உண்டாகா தென்பதாம். இவ்வுண்மை இடைக்காடர் காலத்தில் காணப் பிருக்குறட் குமரேசர் வெண்பா.

கதை

இடைக்காடர் என்பவர் கடைச்சங்க காலத்தில் இருந்த ஒரு பெரியவர், சோழிடத்தில் சிறந்தவர். சித்திகள் பல கைவரப் பெற்றவர். நல்ல வுத்தமர், இவர் ஒரு காலத்தில் பன்னிரு வருடங்கள் வரையும் இந்நில வுலகத்தில் மழை பெய்யாதென பதைத்தமது நுண்ணறிவால் முன்னுணர்ந்தார். அதனால் பின் வரும் தம் வாழ்வுக்கு வரகைச் சேகரித்து வைத்தார். காயசித்

தியால் வாழ்ந்தார். அப்பஞ்ச காலத்தில் ஒரு பசும்புல்லையும் இவர் காண்பதரிதராரிருந்தது. புலவர் புராண முதலிய பல நூல்களினும் இச்சரிதம் காணப்படும்.

நிலம் உளதாயினும் மழையிலதாரின் அதனாற்பயனில்லை
யென்பகிதனாற் கூறப்பட்டது.

17. மண்டுகடல் பெற்றிருந்தும் வான் போய் பண்டுமழை
கொண்டுவந்தார் மூவர் சூமரோசா—கொண்ட
நெடுங்கடலும் தன்னீர்மைகுன்றுந் தடிந்தெழிலி
தானல்கா தாடி விடின. (எ)

இ—ள்.

சூமரோசா! மூவர் கடல் பெற்றிருந்தும் வான் போய் ஏன்
பண்டு மழைபைக்கொண்டு வந்தார் எனின், எழிலி நல்லா
விடின கடலுந்தன் இயல்பு குறையும் என்க.

எழிலி = மேகம்.

மூவர் என்றது சோசோழ பாண்டியர் என்னும் மூவரசரை.
மேகமானது கடல் நீரை மொண்டு நிலத்தின்கட் பெய்ய
வில்லையானால் அக்கடலும் தன் தன்மைகுன்றும் என்பதாம்.
உம்மை கிறப்பை விளக்கிற்று. நெடுமை அளவின்மையைக்
குறித்தது. நிலத்துக்கே பன்றிக் கடலுக்கும் மழைவேண்டும்
என்றபடி.

நீம் அதிசாரம் வான் கிறப்பு. 45

மழையிலையானால் நீர் நிறைந்த கடலிருந்தும் பயன் இல்லை
யென்பதாம். இவ்வுண்மை மூவேந்தர் பாலும் ஒரு காலத்தில்
காணப்பட்டது.

கதை

சோசாடு சோழநாடு பாண்டியாடு என்னும் இம்மூன்று நாடு

கனம் ஒரு காலத்தில மழை வளங்குன்றி வறுமை பிக்கிருந்தன. அதனால் துயர்ப்பல தொடர்ந்தன. அந்நாட்டு அரசர் மூவரும் இக்குறையை நினைந்தார். உளபிக் கொந்தார். ஒன்று சேர்ந்தார். அகத்திய முனிவரிடம் சென்றார் உற்றதை யுரைத்தார். அம் முனிவர் பெருமானும் கோள்கள் நிலைமாதியுள்ளமையைத் தெளிந்து, நீவிர் மூவரும் இந்நினை யெய்தி மழை வளங்கேண்டின் என்று பணித்தார் விண்ணுலகம் போதற்குரிய விரதமடைதல் களையும் உபதேசித்தார். இவரும் அவற்றின்படி நடந்து வான் புகுந்தார். வானவர்களைக் கண்டார். மகிழ்ந்தார். அவ்வுமகர் கோளும் இவர்களை ஆகரித்து வேண்டிய மழை வரம் விசுப்புடன் தந்தான். விடைபெற்றிவரும் விரைவுடன் மீண்டார். மழை பெய்தது. தம்முடைய நாடுகள் நன்னிலையுறறன. கடல் நீர் இருந்தும் மழை நீர்க்காக இம்மன்னர் மூவரும் வரணம் புகுந்தனர். அகன் பின் அம் முந்நாடும நன்னூடாய் நன்கு செழித்தன.

மழையிலையானால் கடலும் நிலைகுலையுமென்பது இதனார் உறப்பட்டது.

18. வென்றி மதுரையில் முன் மெய்க்கிறப்பும் பூசையும் குன்றி நின்ற தென்னே குமரேசா -என்றும் நிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வரணம் வறக்குமேல் வாடுதூர்க்கு மீண்டு. (அ)

46

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

குமரேசா! மதுரையில் முன்னம் பூசையும் நிறப்பும் ஏன் குன்றி நின்றதெனின், வரணம் வறக்குமேல் வாடுதூர்க்கும் ஈண்

செய்யப்படும் சிறப்பும் பூசையும் செல்லாதென்க.

சிறப்பு = திருவிழா. செல்லுதல் = நடத்தல்.

வறத்தல் = பெய்யாதபுலர் தல.

மழை பொழியாதாயின் இவ்வுலகத்தாரால் தேவர்கட்குச் செய்யப்படும் சிறப்பும் பூசையும் நடவாதென்பதாம். ஆலயவழி பாடுகள் குன்றம என்றபடி. இவ்வுண்மை நெடுஞ்செழியன் காலத்தில் மதுரையில் காணப்பட்டது.

ண்ணி காலத்தில் மதுரையிலிருந்து அரசுபுரிந்த நெடுஞ் செழியன் என்னும் அரசர் பொருமான் கோவலனை ஆராயாமல் கொல்வித்தான். அத்தீவினையால் அவனது நாட்டில் மழை பெய்யவில்லை. நகரிலும் நாட்டிலும் துயர்பல நிறைந்தன. வறுமையும் நோயும் பெருகி வளர்ந்தன அக்காலத்தில் தெய்வங் கட்ச்சுச் செய்யத்தக்க சிறப்பும் பூசையும் செல்லாவாயின், வளமலி மதுரையும் பொலிவிழந்திருந்தது. இதுநீங்கும பொருட்டு அத்தீவினைக்குப் பிரார்த்தித்தம் ஒன்று செய்தனர் அதன்பின் மழைபெய்தது. பூசையும் சிறப்பும் பொலிவுற நடந்தன.

மழையில்கைபாளுல் விழவும் பூசையும் உளவாக என்பது இதனால் உறப்பட்டது.

19. பண்ணுலர் நோன்பிழந்தார் பாண்டியனும் பரவலகரக்
கொண்டிலன் ஏன் கிட்டான் குமரேசா—கொண்டதொரு
தானக் தவமிரண்டுத் தங்காவிபனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்,

2ம் அதிகாரம் வான்சிறப்பு.

(க)

47

குமரேசா! பண்டொரு காலத்தில் பலர் தவத்தை யிழர்
தனர், பாண்டியனும் புலவர்களைப் போற்றாமல் ஏன் கைவிட்டான்
எனின், வானம் வழங்காதெனின் வியனுலகத்தில் தானமும் தவ
மும் ஆகிய இரண்டறங்களும் தங்கா என்க.

வியன்உலகம் = அகன்றவுலகம்.

உமமை அவனது வள்ளற குணத்தை விளக்கி நின்றது.
தங்குதல் நிலைத்தல். பலர் என்றது கௌதமர் முதலிய மாதவர்
களை வானம் வழங்குதல் = மறை பெய்தல்.

மழையில்லைபானா நெலமணி முதலிய பொருள்கள் இவ்
வுலகில் இலவாய் முடியும். அதனை ஒரு பொருளை ஒருவருக்
குக்கொடுத்தலாகியதானம் தங்காதாயிற்று. எத்தகைய தவசி
களாயினும் உயிர் உடலில் நிலைத்திருத்தற்பொருட்டு உணவே
னும் நீரேனும் சிறிது உட்கொள்ளல்வேண்டும். அவ்வுணவும்
நீரும் மழையில்வழியில்லை ஆதலால் தவம் தங்காதாயிற்று.

மறை பெய்யாதாயின் இவ்வுலகில் தானமும் தவமும் நிலை
பா என்பதாம். தானம் நிலையாமை பாண்டியன்பாலும் தவம்
நிலையாமை கௌதமர் முதலிய மாதவர் பாலும் காணப்படும்.

கதை 1.

இற்றைக்கு இரண்டாயிர வருடங்கட்கு முன் மதுகையம்
பதியில் அரசர் பெருமானாகிய பாண்டியன் ஒருவர் இருந்தார்.
இவர் அருந்திறலும் பெரும்புலமையும் ஒருங்கு நிறைந்தவர்.
பல்லாயிரம் புலவர்களை ஒருங்குசேர்த்து ஆதரித்த வந்தனர்.
வருஷனில் அங்கு மறை பெய்யவில்லை புலவர்களைப்பாது
காக்க முடியாமல் அரசன் வருந்தி, புலவீர்! என் நாடு நலமடை
ந்த பின் வமயின்; இப்பொழுது செழித்த நாட்டைச் சேர்மின்
என்று அவர்களைவகையும் அனுப்பினார்.

இஃது இறையனாரில் உள்ளது.
திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
கதை 2

கௌதமர் அநீதகமுனிவர்களுடன் தெனறிகையில் பிரம விரியில் அருந்தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் பல வருடங்களாக மழை பெய்யாது போய்த்தது. உயிர்கள் பல மாண்டன முனிவர் பலரும் தவறில் குவிந்தார். பதைத்தார். பல திசைகளிலும் பிரிந்தகண்ணார். கௌதமர் மட்டும் கலங்காமல் நின்றார் வருணனைக்கருதினர். இவரது தவமகி மையால் அவன் வந்தான். அவன் பால் இவர் மழைவேண்டினார். அவன் என் னுங்குன்றாத ஒரு நீர் நிலையை அருளிப்போயினான். கௌதமர் அதனால் களிப்புற்று வாழ்ந்தார். இதன் விரிவு ஞான சங்கிதையில் காணப்படும்.

தானமும் தவமும் உளவாதற்கு மழையே காரணம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

20. வானீர் இலாமையினால் மாதவரும் அத்திரிப்பேர்க்
கோணமேன் நொந்தார் குமரேசா—ஊனமிலா
நீரின்றையா தலகெனின் யார் யார்க்கும்
வானின்றமையா தொழுக்கு

(10)

இ—ள்.

குமரேசா! அத்திரிமுனிவரும் மற்றை மாதவரும் வான் நீர் இலாமையால் ஏன் வருந்தினார் எனின், யார் யார்க்கும் மழையைின்றி உலகொழுக்கம் அமையாதென்க.

எவ்வகைப்பட்ட சிறப்பினையுடையார்க்கும் என்பார், யார் யார்க்கும் என்றார். முற்றத்தறந்த முனிவாரும் நீர் இல்லாமல் உலகில் ஒரு கருமமும், செய்ய முடியாதென்பதாம்.

உலகியல் ஒழுக்காக நடைபெறத்தகு நீரே காரணமென்
பதும் அந்நீரும் மழையினால்தான் உளதாகின்ற தென்பதும்
இம்மழையில்வழி பெத்தகையோர்க்கும் எதுவும் செய்ய முடியா
தென்பதும் இதில் காட்டப்பட்டன இவ்வுண்மை அத்திரி
முனிவர் பால் காண்ப்பீம்.

2ம் அதிகாரம் வான்சிறப்பு.

49

கதை

முன்னொரு காலத்தில் காமதம் என்னும் வனத்தில் அத்திரி
முனிவர் அருந்தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அவ்வனம் பசிய
இலைகளையும் இனிய கனிகளையுமுடைய பலவகை மரங்களால்
அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. இளஞ்செடிகளும் செழுங்கொடி
களுட அடில் நிறைந்திருந்தன. விழுமிட முனிவர் பலர் குழுமி
யிருந்தனர். இவ்வனம் இருந்துவரு நாளில் பலவகைகளாக
உலகில் மழை பெய்யாது சின்றது. உயிர்கள் பலவும் மருகி
மாண்டன. புல் மாமெல்லாம் பெரிந்துகரிந்தன. குழுமியமுனி
வரும் குலைந்து செங்கினர். கீம்பத்து மூன்று வருடம்போகத்தி
லிருந்த அத்திரி முனிவரும் தக்கனித்தார். விழித்தார் நீர்
இன்மையை நினைந்தார். நெஞ்சருகினர். சில வருடங்கள் கழிந்த
பின் இறைவனருளால் மழை பெய்கதை அதனால் அளவில்
இன்பம அடைந்தார். உலகியலும் நல்லுற நடந்தது பெருளும்
இன்பமும் பெருந்தி வளர்ந்தன. இதன் விரிவு சிவமகா புரா
ணத்தில் காணப்படும

எல்லாவற்றிற்கும் மழையே காரணம் என்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்

மழை அமிழ்தம்போல்வது. அது பலவகையிலும் உயிர்

களுக்கு உதவி புரிவின்றது. மறை பெப்பாது மறுதலால் பரி
உயிர்களை ரைய வந்ததும், மறைபொழியாதாயின் உலகில் உழவு
தொழில்கள் நடவா. மறையே ஆக்கமும் கேடும் ஆக்கவல்லது.
அஃதில்லையானால் உலகில் ஓரறிவுபிரும் இல்லை. மறை நீர் இன்
றேல் கடல் நீரும் தன்னியல்குன்றும், மறைபொழியாதாயின்
விழவும் பூசையும் நடவா. அஃதில்லையானால் தானமும் தவமும்
இல்லை. அஃதுள்ளதானால் உலகியல் கன்கு நடைபெறும். என்
பனவாம்.

ந-ம் அதிகாரம்

நீத்தார் பெருமை.

அஃதாவது துறந்தாரது பெருமை.

21 மண்டுபுகழ் மாணிக்க வாசகர்சீ கைப்பனுவல்
கொண்டுபுகழ் வாசனை குமரேசா—பொருட
ஒழுக்கதது நீத்தார் பெருமை விழுப்பதது
வேண்டும் பனுவலற துணிவு.

இ—ள்

குமரேசா! மாணிக்கவாசகரது பெருமையை நூல்கள்
ஏன் மகிழ்வுகொண்டு புகல்கின்றன எனின, ஒழுக்கததிகன்கண்
நின்ற துறந்தாரது பெருமையைப்பனுவல்களது துணிவு விழுப்
பத்து வேண்டும் என்க பனுவல்துணிவு = நூல்களின்முடிவு

விழுப்பதது வேண்டி = மேன்மையாக விரும்பும்.

துறந்தாரபெருமையை விழுமிதாக விருடபுவகே நூல்க
ளது சிறந்த நோக்கம் என்பதாம். நீத்தல = துறத்தல.

அல்காவது அகம புறம என்னும் இருவகைப்பற்றுக்களையும் அறவே விடுத்தல.

ஒழுக்கமுடையராய்த்தறந்தாரை பெரியார் எனபதும் அவரது பெருமைபை நூல்கள் விழுப்பமாகவிரும்பும் எனபதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை மாணிக்கவாசகர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சைவசமய குரவர் நால்வருள் ஒருவர். பாண்டிய நாட்டிலே திருவாதவூரிலே அந்தண வருணத்திலே அமரதலிபர் குலத்திலே அவநரித்தார். இவரது தாயர் விவரானவதலிபர், தந்தையர் சம்புபாதாரிசிரிதர். இள

யும் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை. 51

மாமரிலேயே வேகங்கள் ஆகமங்கள், புராணங்கள், இசிகாசங்கள் முகலிய பல நூல்களையும் வழுவாக்கற்றார் சிறந்த அறிவும் சிறந்த ஒழுக்கமும பெற்றார். அககாலத்தில் மதுரையில் அரசு புரிந்துவந்த அரிமர்த்தண பாண்டியனுக்கு அமைச்சராயமர்ந்தார் அவ்வரசன் இவருக்குக் தென்னவன் பிரமராயன் என்ற பட்டமுததந்து, சீர்கள் பலசெய்தான் இவரது பெருங்குணங்களைக்கண்டு மகிழ்ந்து புரற்கூர் அன்புமிதக்கான ஆதரிசுவநகரார். ஆரீனா, சீவர் இரமை மறுமாயின்பங்களை வெறுக்கைய பேரிசபககைய ராயனார். ஒழுக்ககெறியில் நின்று வழுவாமல் ஒழுகினார். துறவுறார். பெய்யுணர்வு பெற்றார். இருவகைப்பற்றுக்களையும் இக்கரர். இறைவன் திருவருளை பெய்சினார். இவ்வுண்மை,

சுற்றமுந் கொட்பும நீக்கெம் துன்பமும

இன்பும் அறற்றம்

வெற்றுடல் மாணம நீர்நீதம் வெறுக்ககரீமல்

வெறுக்கவைத்தீதம்

செற்றமும் செநுகமும் காப்பீதம் தீவினை
 யிரண்டும் தீர்ந்தேம்
 கற்றைவார் சடைபாள் தேலங் காட்டியாட்
 கொண்ட அன்றே.

என்ற இவர் திருவாக்கால் நன்றுதெளிவாம்.
 திருவாதவூர்ப் புராண முகவிய பல நூல்களும் இவரது
 பெருமைபை விழுமிதரக விரும்பிப்பாடுகின்றன.
 வெறுக்கை = பொருள்.

நீத்தார் பெருமையையே நூல்கள் மேன்மையாக விரும்பும்
 என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

53 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

22. பண்டு கடல்பருசிப் பாச்சமன்செய் மாதவன்சீர்
 கொண்டதுனை என்னே குமரேசா--கண்டு
 துறந்தார் பெருமை துனைக்கறின் வையத்
 திறந்தாரா எண்ணிக்கொண் டற்று. (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! கடலைக்குடித்து இவ்வுலகத்தைச்சமன் செய்த
 அகத்திய முனிவரது பெருமையின் அளவு என்னே எனினா,
 துறந்தாரது பெருமைபை அளவிட்டு அறியப்புகுதல இவ்வுலகத்
 தில் துறந்தாரா இத்துணையொன எண்ணி அறியப்புகுதுபோல்
 வதாம் என்க.

அப்பெருமை அளவிடமுடியாதென்பது குறிப்பு. கொண்
 டால் என்பதுகொண்டு என்கின்றது. துறந்தவர் பெருமைக்கும்
 துறந்தவர் தொகைக்கும் அளவில்லை என்பதாம்.

இறந்தார் தொகைமேல்வைத்துத் துறந்தார் பெருமைக்கு
இதில் வரம்பின்மை கூறினார்.

கதை

அகத்தியர் என்பவர் முற்றத்தாறந்த முனிவரொவரினும்
முதன்மைவாய்ந்தவர். முன்னொருகாலத்தில பிரமன் ஒருவேள்வி
செய்தான். அதில் அமைந்தள்ள சும்பம் ஒன்றில் இவர் உற்
பயித்தார். அதனால் உம்பரும் இம்பரும் இவரைக் சும்ப முனிவர்
என்றழைத்தார்கள். இருவகைப் புலவரும் இவரதுபெரும் பு
ழை விரும்பிப்போற்றுவர். இவர்செய்துள்ள அற்புதங்கள் அ
கிடலரிபன. இவர் ஏவலைச்செய்ய தேவரும் ஆவலுறுவர்.
தேவர் கோளும் இவரது சாபமெய்தினன். திருமாலையும் சிவ
பெருமானாக இவர்செய்தார் எனின், வேறுகூறுவதென். திருக்
குற்றாலத்த மாலடிபார் இவரோடு மாறுகொண்டு வரதுபுரிந்த
காலத்தில் இவர் வைணவ வேடங்கொண்டார். ஆலயத்துட்
புகுந்தார். திருமால் வடிவோடு அங்கு எழுந்தருளியிருந்த

3ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை.

53

மூர்த்தியைக்கண்டார். அணுகினார். வைணவவேதியர் பலரும்
காண அம்மூர்த்தியின் முடிமேல் தமது செங்கையை வைத்தார்.
சிவமாகச் சிந்தித்தார். உடனே

முறுகுலம் புரிக்காதது மாஞ்சுறுகப் பெரியதழாய்

முடியின் மீது

சிறியமதிக் கைகுறுகத் திலகததல் விழிகுறுகச்

செழும்பூண் மார்பில்

நிறையாவப் பணிகுறுக நினைவுகமும் நிறைந்து

குறுகுறு கெனப்பாவித் திருவடிக்கீழ்க் குறுமுனிவன்

குறுகுங் காலே.

தவம்பெருக அறம்பெருகப் பொருள்பெருகத், தெருள்
 பெருகச் சைவம் ஓங்கச்
 சுவம்பெருக மணுநீ தித்துறைநெருக நிறைபெருகச்
 சுருதி வாய்மை
 நவம்பெருகச் சரியாதி சதுட்டயங்கள் நனிபெருக
 ஞால மெல்லம்
 சிவம்பெருகக் குறுகியருள் பெருகினான் குற்றலத்
 தேவ தேவன்.

வேறு

சித்தினாற் கரும்பொன்மேனி செம்பொனும் படி போற் கும்பன்
 பத்தியால் உருதி மாலாம் படிவனே பாம னான
 சத்துடன் அசத்து மாசிச் சதசத்து மாண ஞான
 நித்திய நிமலா னந்த நிட்கள சுகள முர்த்தி.

(திருக்குற்றலத்தலபுராணம்.)

கடல் குடித்த கதை.

விருத்திரன் என்னும் அசுரன் இந்திரனோடு பெரும்போர்
 புரிந்தான். முடிவில் ஆற்றாமல் கடல்புற்கொளிந்தான். இந்திரன்
 74 திருக்குறட் சூழ்சை இவன்பா.

அகத்தியநாயனாகி யிதனை அறிவித்தான். முனிவர் கடல்லைக்
 கையிலேந்தி முற்றவும் வற்றப்படுகி யவ்வகாளை அமரர்
 கோணக்குக் காட்டினார். அவனுங்கண்டான். குவிசத்தால் அவ
 னைக்கொன்றான். வென்றிகொண்டான். முனிவரும் பருகிய கடலை
 மீண்டு உமிழ்ந்தார். அனைவரும் கண்டார். அன்புடன் வியந்தார்.
 இதன விரிவு திருவிளையாடற் புராணததில் காணப்படும்.

பார்சமன் செய்தது:—இறைவனது திருக்கலிபாணகோலத்

தைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு எல்லாவுயிர்களும் இடையஞ் சார்ந்தன. அதனால் வடகிசை தாழ்ந்தது உலகம் தனது நிலைகுலைந்தது உயிர்கள் அஞ்சி அலமந்தன தேவர்களும் தியங்கினார், மாதவர்களும் மயங்கினார். மேருவுந் தளர்ந்தன. கேடனுங்கலங்கினன. அப்பொழுது எல்லாம்வல்ல இறைவன் மகத்துவ மிகுத்தமது அகத்தியமுனிவரை நோக்கினார். முனிவர் திலகமே! இங்குவருக வென்றழைத்தார். அவரும் வந்து வணங்கினார். அருந்தவமிகுந்த பெருந்தகையே, நீதென் திசை சென்று பொதிகையில் நின்றால் இவ்வுலகம் சமமாய் நிலைபெறும். உயிர்களும் நலமுறும் என்றுபாமன் பணித்தார். முனிவரும் அப்பணியைத் தலைமேற்கொண்டார். திருவுருவை உடத்தில் சிந்தித்தார்

தென்திசைநோக்கி நடந்தார் பொதிகை மலைபை வந்து நண்ணினார். நண்ணலும் உலகம் சமமாய் நன்னிலையுற்றது. வருந்திய

வுயிர்களும் மகிழ்ந்திருந்தன. தேவர் முதலிய யாவரும் குறுமுனியின் பெருமையை வியந்து புகழ்ந்தார். இதனால் அளவிடலரிய பெருமை நமது முனிவர்பால் அமைந்துள்ளமை தெளியப்படும.

பொதியமதென்னும் வெற்பில் புனிதமா முனிவன் வைகத்துதியுறு வடபாற் றென்பாற் புவனியோர் துலைபோலொப்ப அதுபொழுதுயிர்களாரீனார் அணங்கொரி இ யானையேத்தி மதிமகிழ்ந் தமர்ந்தார் தொல்லை வதுவையின் செய்கை சொல்வாம்.

அணங்கு—வருத்தம், ஓரி இ—நீங்கி. (கந்தபுராணம்)

தூறந்தார் பெருமையே சிறந்ததென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

23. பண்டு தறவுகொண்ட பட்டினத்தார் மாண்புலகில
கொண்டதுயர் வெள்ளே குமரேசா—கண்ட
இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிரங்கிற் துலகு. (க.)

குமரேசா! தறவுகொண்ட பட்டினத்தாரது பெருமை ஏன்
உலகில் உயர்ந்து விளங்கியதெனின், இருமைவகை தெரிந்த
சண்டு—அறம்பூண்டாரது பெருமையே உலகின்கண் உயர்ந்த
தென்க.

இருமை என்றது பிறப்புவிடு என்னும் இரண்டின. வகை
தெரிதலாவது, அவற்றின் உண்ப இன்பக் கூறு பாடுகளை முறையே
ஆராய்ந்தறிதல். சண்டு அறம் என்றது தறவறத்தை.

பிறங்குகல்.—மிருந்து விளங்குகல்.

தன்பந்தோன்றின எவரும் தறந்து ஏகராய்த் தனித்தே
யின்பந்தேடல் இயற்கை ஆதலால் இருமைவகை தெரிதலே
தறவு பூணுதற்கு ஏதுவாயிற்று.

உலகப்பொருள்கள் முழுவதுமுடைய அரசர் பெருமையி
னும் அவற்றை முற்றவுந் தறந்த முனிவர் பெருமையே சிறந்த
தென்பதாம்.

இருமைவகை தெரிதலே தறவு பூணுதற்கு ஏது என்பதும்
அங்கனம் பூண்டவர் பெருமைவே புலியில் சிறந்ததென்பதும்,
இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை பட்டினத்துப் பிள்ளை
பார்பால் உணர்ப்படும்.

கதை

பட்டினத்தார் என்பவர் உத்தமநதூறவு பூண்ட ஒருத்தனாவாராணி, இவர் பிறந்தவுட்காசிரிப்பும் பட்டினம், வணிகரூலதிலகாரான இவர் சென்னையில் வசித்திருந்தார் என்பர். இவரது பிள்ளைத்திருகாமம் திருவெண்காடர் என்பதே, இவர் பல மாக் 58

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

கலங்களுக்கும் தலைவராய் விளங்கினார். இவரதுகலங்கள் கலவாக்கடல்களேயிலலை. மறுபுலத்தவரொடும் வாணிகருசெய்தார், அரசரும் விரும்பும் பெரும்பொருள் பெற்றார், உலகபோகங்களுக்கூரிய எல்லா கலங்களும் இவர்பால் ஒருங்கே அமைந்திருந்தன. வந்தகமுறையில் இவரது பெரும்புகழ் எங்கும் பரவியின்றது, இம்மை யின்பங்களில் இவர்மனம் செம்மைபாக அமுந்தியிருந்தது, இங்ஙனம் இருந்துவரும் காளில் இவர் பண்ணியிருந்த புண்ணிய பலத்தால் ஒருபெரியவர் இவர்பால் உண்ணினார், தம்பால் வந்த அந்தச் சந்தியாசியை இவர் நன்றாக உபசரித்தார், அன்பு செய்தார் உலக இன்பத்தில் இவர் மனம் ஈன்றி நிற்கும் தன்மையை அப்பெரியவர் ஓர்ந்தார், உண்மைபான இவரது பரிபக்குவத்தையும் தெளிந்தார், ஒரு முறியில் ஒருசிறுவாக்கியத்தை எழுதி இவர் மனைவியால் தந்து இவரிடம் சேர்க்கும்படி, கட்டளையிட்டிச் சென்றார், துறைமுகம் போயிருந்த இவர் மனைவியைப்புகுந்தார் உண்டு மகிழ்ந்தார், அப்பொழுது மனைவி விசயமாக அம்முறியினை இவரிடம் தந்தாள், தந்ததை வாங்கித் தனியே நோக்கினார், அதில், "காதற்ற ஊசியும் வாராது காணும் கடைவழிக்கே" என்று எழுதியிருந்தது, அதின் கருத்தைத் தமது கருத்தில் இருத்தினார், சிந்தித்தார், பிறவியிலுளவாகும் துன்பக் கூறுபாடுகளையும், வீட்டில் உளவாகும் இன்ப கலங்களையும் நன்கு தெளிந்தார், அரும்பொருளைத்தையும் விடுத்தார், துறவறம் பூண்டார் அகன்பின் இவரது பெருமை உலகமெங்கும் பரவியோங்கி உயர்ந்தது, இவரது சிறந்த துறவைத்

குறித்து உயர்ந்த தூல்கள் பல உவந்து கூறுகின்றன.

“பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போல் யாரும் துறக்கை
அரிது அரிது” (தாயுமானவர்)

“பட்டினத்துப்பிள்ளையினைப் பத்திரகிரியைப் பாவி
கிட்டுகிடமாட்டார் வெறு வீடர்” (ஒழியிலொடுக்கம்)

துறவியின் பெருமைபே யிவ்வுலகில் உயர்ந்ததென்பதிக
ஞல் கூறப்பட்டது.

3ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை.

57

24. கொண்டபொறி கொண்டொன்றும் கொள்ளாத நம்மாழ்வார்
கொகாடனார் வீட்டுன்னே குமரேசா—கொண்ட
உரளென்னும் தோட்டியான் ஒரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! பொறிகளால் புலன்களைக் கொள்ளாத நம்மாழ்
வார் ஏன் உட்டின்பதனைக் கொண்டார் எனின், அறிவென்னும்
தோட்டியால் கீம்பொறிகளையும் அடக்கினவர் வீட்டு நிலத்துக்
கோர்விசது ஆவார் என்க. வரன் என்னும் வைப்பு—மேலான
இடம்; அண்காவது முத்தி நிலம்.

தோட்டி—பாணியைபடக்கும் கருவி. அஃது அங்குசம் எனப்
படும்.

அறிவைத் தோட்டி யென்று உருவகஞ் செய்தமைபால்,
கீம்பொறிகளும் பாணிகளாகக் கொள்ளப்பட்டன. புலன் மீறிச்
செல்லும் பொறிகளை மதமீறிச் செல்லும் பாணிகளாகக் கருதி
யிதுகறிஞர். கீம்பொறிகளையும் அடக்கினவனே முத்தி நிலத்

தில் முனைத்துக் கிளைத்து விளங்குவான் என்பார் “ஐந்தாம் காப்
பான் வான் என்னும் வைப்பிற்கு ஓர் வித்து” என்றார். ஓர் என்
பது அருமையை யுணர்த்திற்று.

முத்தி நிலத்துக்கு வித்து என்றகனால் இந்த நிலத்தில்
வந்து பிறந்து வருந்தான் என்பகாம். சிற்றின்பத்தில் கிந்தை
பைச் செலுத்தாதவன் பேரின்பத்தில் நின்று பெருமை யடை
வான் என்றபடி.

பொழிகள் எப்பொழுதும் புலன்களையே நாடிச் செல்லும்
என்பதும் அறிவால் அவற்றை அடக்கவேண்டும் என்பதும்,
அங்கனம் அடக்கினவனே வீட்டினை படைவான் என்பதும்
இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வண்மை நம்மாழ்வார் பால்
உணரப்படும்.

58

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

நம்மாழ்வார் என்பவர் இற்றைக்கு 5000 வருடங்கட்கு
முன்னரே பாண்டிய நாட்டிலே திருநகரி யென்னும் திருக்குரு
கரிலே வேளாள வருணத்திலே சிறந்திருந்த காரியார்க்கும்
உடைய நங்கையார்க்கும் புத்திரராய்வந்து அவதரித்தார். இவர்
கருவிலே திருவுடையவர். தெய்வத்தன்மை நிறைந்தவர் ஆனமர்
உடலோடுகூடி யிவ்வலகில் உருவாகடி தோன்றியவுடனே ஒரு
வித வாயுவந்து அகணையற்றமும், அபயம்மதலால் அது தனது
பூர்விக அறிவையும் பெருமைபயமு இழந்து அவிச்சையின்
வயப்படும். அதன்பின் அழுக்கல், அற்றதல், பருகுதல், முத
லியவற்றைச் செய்து உலகவாசனையை யெய்தும். இதுஜட வாயு
எனப்படும். இவ்வாயு தனசியல்லால் இவர் தோன்றியவுடனே
இவனாயும் தொடுதற்கு வந்தது. தனனையணுகு முன்னரே
யிவர் அதனை உங்கராததால் அதட்டி ஓட்டினர். அதனால் இவர்
சடகோபர் என்னும் பெயரை எய்கினர் மரணஞர் என்பது

தான் இவருக்குப் பெற்றோர் இட்டபெயர். வேறு நாட்டயின்றி உலகியலுக்கு மாறாக இருந்தமையால் இவருக்கு இப்பெயரிடப்பட்டது. இவரது பிறப்பும் வளர்ச்சியும் மிக்க அற்புகமுடையன. பதினாறு பருவம் வரையும் இவர் கண் விழியாமல் மெளனமாக இருந்தார். ஒதாதீர்த்தையும் ஒழிவறவுணர்ந்தார். தத்துவவுணர்வை முற்றவும் பெற்றார் திருமால் அடிக்கே பெருமால் கொண்டார். அவரது அடியார் எவரினும் முடியாய் சிற்றார். பசுவானது கலியாண குணங்களாகிய அமுத வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்திருப்பவராதலால் மாலடியவர் ஆழ்வார் எனப்பட்டார். அவசொல்லாருள்ளும் பிரித்து நம்பெருமானால் இவர் நம்மாழ்வார் என்று அழைக்கப்பட்டார். திருமாலும் தமது மலர்வாய்திறத்து “நம்” என்னும் அடைகொடுத்து இவரை அழைத்தார். அது முதல் இவர் நம்மாழ்வார் எனலும் நற்பெயர் பெற்றார். இஃதொன்றே யிவரது பெருமையை நன்கு விளக்கும். இவர் பெறிகளைப் புறத்திற் செலுத்தாமல் பாத்திற் செலுத்தினார். அதனால் பிறவீரீர்த்தார். முத்தியுலகில் நித்தமே அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை. 59

ராய் முளைத்தார் திருநகரி என்னும் ஊர் இவர் அவதரித்த பின்னர் ஆழ்வார் திருநகரி யென்று வழங்குவருகின்றது.

ஐம்பொறிகளை யடக்கினவனே வீட்டினை யடைவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

— 31 —

மாதவத்துக் கோதமன்றன் வாய்மொழியின் ஸஹமை பெயர் கோதகலக் கண்டார் குமரேசா— பூதலததில்
 ஐந்தவித்தான் ஆறறல் அகலவிகம்பு னார்கோமான் (ந)
 இந்நிசனே சரலுநா கரி.

குமரேசா! கோதமனது வலிமையைக் குற்றமறக்கண்டார்பாவர் எனின், நீந்தவித்தானது ஆற்றலுககு அகனரவானகதுள்ளார் இறைவனாகிய இந்திரனே தக்கசான்று எனக
கோமான் இந்திரன் -- இருபெயரொடும்.

கரி = சான்று

சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை, காற்றம என்னும் புலன்கள் மேற்செல்கிற அவா நீந்தையும் அடக்கினானது பெருமையும் அவற்றை யடக்காதவனது சிறுமையும் கூறுவார் நீந்தவித்தான் ஆற்றற்கு இந்திரனே கரி என்று கூறினார்.

இங்கு நீந்தவித்தான் என்றது கௌதமனை. இவரது வலிமையை உலகிற்கு நன்கு காட்டினான் இந்திரனே ஆகலால் அவனை ச்சாலுங்கரி என்றார்.

நீந்தவித்தானுக்கே அளவில் ஆற்றல் உளதாம் என்பதும் வேறு ஒருவன் எவ்வகையாற்றலை யுடையவனாயினும் அவனுக்கு ஈடாகான் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை கௌதமர்பாலும் இந்திரன்பாலும் காணப்படும்.

60

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

கௌதமர் என்பவர் பெருந்தன்மை நிறைந்த ஓர் அருந்தவர். நெறிதிறம்பா நீர்மைவர். மாசற்ற மனமுடையவர். இவர் அகலிகை பென்னும் மணியோடு மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தார். இவள் அழகனைத்தும் ஒருங்கே குடிக்கொண்டிருமேனியையுடையவள். உத்தம குணங்கள் முற்றும் வாய்ந்தவள். இந்திரன் இவள்மீது பெருங்காதல்கொண்டான். இவளது அழகென்னும் பெருங்கடலில் விழுந்து கரைகாணாது வருந்தினான். எவ்வகையிலும் இவனைக்கலந்து இன்புறவேண்டுமென்று கருதினான். கலங்கினான். தெய்வபோகங்கள் அனைத்தையும் வெறுத்தான். அயலொன்றையும் நாடான். மயலையேகொண்டான். பல காலமும் முயன்றான். ஒரு நாள் நடுநிசியில் முனிவரது ஆச்சிரமத்துக்கு வந்தான். கோழிபோல் கூவினான். விடிந்தது பொழுது என்று கருதி முனிவர் எழுந்தார். காலைக்கருமங்களைச்செய்ய நீர் நிலையை நோக்கிப்போனார். உடனே இந்திரன் முனிவர் உருவங்கொண்டான். உள்ளே புகுந்தான். பேதை அகலிகையும் பேதந் தெரிந்திவள். தமது கணவன் என்றே முழுதும் நம்பினான். கள்ள இந்திரனும் மெள்ள நெருங்கினான். அகலிகையை அணைந்தான். அவளும் இணங்கினான். இருவரும் கலந்தார் இன்பந்துய்த்தார். நீர் நிலையை நோக்கிச்சென்ற கௌதமர் உரிய காலமவரவில்லை பென்றுணர்ந்தார். மணியில் நிகழும் விளையைத் தமது ஞானத்தால் தெளிந்தார். விரைந்து மீண்டார். புகுந்தார் மணியுள். வந்தனர் முனிவரென்றிந்திரன் கண்டான். உள்ளங்கலங்கினான். உடலும் நடுங்கினான். புரந்தான் பயந்து ஒரு பூணியாய் ஓடினான். முனிவர் பெருங்கோபம் கொண்டார். அவன் உடல் முற்றும் பெண் குறிகளாகக் கடவதென்று சபித்தார். அவை பெல்லாம் அவ்வாறே யுடனே அவனுடலில் வந்தமைந்தன, திரும்பினார். அங்கக்குலைந்த அகலிகையை நோக்கினார். சீறினார். நீ பொல்லாதது புரிந்தாய். ஆதலால் கல்லாகுக என்று சபித்தார். சபிக்கு முன் கணவன்காலில் அகலிகை விழுந்தாள். அறிபாமல் அடியாள் அரும்பிழை செய்தேன். இதற்கொரு

முடிவை எனக்கருள் என்றான். தசரதராமன் திருவடித் துகள் பரிமேல் இக்கல்லுருவம் நீங்கி நல்லுருப்பெறுவாய் என்று கௌதமர் கருணை செய்தார். அதன்பின் மனைபை யிகந்தார். வனமே புகுந்தார்

இவ்வுண்மை யிதனடியில் வருகின்ற கவிகளில் இனிது தெளியப்படும்.

தையலாள் நயனவேலும் மன்மதன் சாமும்பாய
உய்யலாம் உறுதிராடி யுழல்பவன் ஒருகாளுற்ற
மையலால் அறிவுநீங்கி மாமுனிக்கு அற்றஞ்செய்து
பொய்யிலாவுள்ளத்தான்றன் உருவமே கொண்டிபுக்கான். (க)
புக்கவ ளோடும் காமப் புதுமண மதுவின்றேறல்
ஒக்கவண்டி நுத்தலோடும் உணர்ந்தனளுணர்ந்த பின்னும்
தக்கதன் றென்ன வேராள்தாழ்ந்தன னிருப்பத்தாழா
முக்கணன் அனைப வாற்றல் முனிவனுமுடிவி வந்தான். (உ)
சார்தருசாபமல்லால் தடுபருசாபம வல்ல
வார்தருமுனிவ நெய்தவருதலும் வெருவி மாயா
நிரந்தரம் உலகில்நிற்கும் நெடும்பழிபூண்டாள நின்றான்
புரந்தான்நெடுங்கி பாங்கோர் பூசையாய்ப் போகலுற்றான். (ஈ)
தீவிழிசிந்த நோக்கிச் செய்ததை யுணர்ந்து செய்ய
தூயவன் அவனை நின்கைச்சடுசரம் அனைபசொல்லால்
ஆயிரமாதர்க்குள்ள அறிகுறி உனக்குண்டாகென்
றேயினன் அவைபெலாம்வந்தியைந்தன இமைப்பின்
முன்னம். (ச)

எல்லையில் நாணமெய்தியாவர்க்கும் நகை வந்தெய்தப்
புல்லியபழியினோடும் புரந்தான் போயபின்றை
மெல்லியலானோக்கி விலைமகளைபயையும்

கல்விபலாதிபென்றான் கருங்கலாய்மருங்கு விழுவான் (இ)

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிழைத்தது பொறுத்தல்என்றும பெரியவர்கடனே யென்பர்
அழற்றருங்கடவுளன்னாய் முடிவிதற்கருளுகென்னத்
தழைத்துவண்டி மிருந்தண்டார்த் தசாத ராமன்என்பான்
கழற்றுகள் கதுவ இந்தக் கல்லுருத் தவிர்தி யென்றான். (ஈ)

(இராமாயணம்)

மிதிலைக்குவரும் வழியில் இராமணபால் விசுவாமித்திரர்
அகலிகை சரிதத்தை பிவ்வாறு கூறினார். எனவேயிது இராமா
வதாரத்துக்கு வெருகாலத்துக்கு முன்னரே நிகழ்ந்துள்ளமை
பெறப்படும், தவவலியானது தெய்வவலியினும் சாலச்சிறந்ததெ
ன்பது இதில் காணப்பட்டது.

பிறப்பால் மனிதனாயினும் கீந்து அவித்தவன இரத்திரனிலும்
சிறந்தவன் என்பது குறிப்பு.

கோதமனது பெருமைக்கும் இரத்திரனது சிறுமைக்கும் ஏது
இதனால் கூறப்பட்டது.

26. வீடுமனார் மெய்த்தவத்தை மேலினார் சந்தனுவேன்

கூடினான் காமம குமரேசா—நாடிச்

செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்

செயற்கரிய செய்கலா தார்.

(ஈ)

இ—ள.

குமரேசா! வீடுமன் மனத்தை படக்கித் தவத்தைச்
செய்தான் சந்தனுவன் அதனை அடக்கமாட்டாமல் காமத்தைச்
கூடினான் எனின், பெரியோர் செய்தற்கு அறிபனவற்றைச்
செய்வார், சிறியோர் அவற்றைச் செய்யமாட்டாமல் எனியவற்

றைச் செய்வார் என்க.

அறியது, யீம்பொறி அடக்கம் எனியது. அஃதின்மை,
செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் எனப்பொறுவாகக்கறினபடி
யால் இதுதான் செயற்கு அறியது, இதுதான் செயற்கு அறியது
3ம அடிகாரம் நீத்தார் பெருமை. 63

என ஒவ்வொருவருநதத்தமக்கு வேண்டியாவாறே கூறலாம்; ஆயி
னும் பிற்காலத்துப் பெரியார் ஒருவர் அதனை வரைபறத்துளார்.
அஃது இதனடியில வருகின்றது.

கருக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாம்

காடிவெம புளிவா யையும்

கட்டலாம் ஒருசிக்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாம்

கட்செவி எடுத்தாட்ட லாம்

வெந்தழுவின் இரதம்வைத் தைந்துலே கத்தையும்

வேதித்து விற்றுண்ண லாம்

வேறொருவர் காணாமல் உலகத்துலாவலாம்

விண்ணவரை பேவல கொளலாம்

சந்ததமும் இளமையே டிருக்கலாம் மறறொரு

சரிசத்தினும் புருத லாம்

சலமேல நடக்கலாம் கனன்மேல் இருக்கலாம்

தன்னிகரில் சித்தி பெறலாம்

சிறதையை யடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற

திறம் “அரிது” சத்தாகி பென்

சித்தமிசை குடிக்கொண்ட அறிவான தெய்வமே

தேசோம யானந்தமே.

(தாயுமானவர்)

கட்செவி=பாம்பு.

செயற்கு அறியது இதுவென இதனால் இனிது புலனும்.

பெருமைக்கும் சிறுமைக்கும் உரிமைபாள் உண்மைக் கருவியை யிதில் ஒருங்குணர்த்தினார்.

கல்வி செல்வம் குலம் அதிகாரம் பருவம் உருவம் முதலிய வற்றால் சிறியராயினும் அரிபன செய்வரேல் அவரெ பெரியர் என்பதும் அவற்றற் பெரியராயினும் அரிபன செய்யாரேல் அவர் சிறியர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இங்ஙனம் மீடுமன்பாலும் சந்தனுபாலும் உணரப்படுமும்,

64

திருக்குறட முரசே வெண்பா.

கதை

சந்தனு என்பவன் சந்திரகுலவேந்தன். வருணனது அமிச மா வந்து பிறந்தவன். இப்பாதகண்டத்தில் அஸ்திரபுரியினி ருந்து அரசுபுரிந்தான். போழ்கும் வீரமும் ஒருங்கே உடைய வன், கங்கை என்னும் தெய்வமகளை மணந்து வீடுமன் என் னும் மெய்மகளைப்பெற்றான். மகனும் பருவமடைந்து மதனை னத்திகழ்ந்தான். இங்ஙனம் வருநாளில் ஒருநாள சந்தனு வேட் டைமேற் சென்றான். யமுனாநதியை யணுகினான். அங்கே மச்ச கந்தியைக்கண்டான். இவள் அந்நதியில் நாவாய் விடுகின்ற பாதவர் பதியின் மகள். இவளது திருமேனியின் நறுமணம் வெகுதூரம் சென்று வீசுகின்றபடியால் யோஜன கந்தியெனவும் பரிமளகந்தியெனவும் புழைப்பட்டாள். அரசன் இவளைக்காத லித்தான். மணஞ்செய்யக்கருதினான். தனது கருக்கை யிவ ளது தந்தைக் குணர்த்தினான். நின்முதன்மகன் இருப்ப என் புதல்வியை நல்கேன் என்று தந்தை மறுத்தான் அரசனும் மணந் தளர்ந்தான். உடல் மெலிந்தான். நகரையடைந்தான். மாளிகை யிற்புகுந்து வாடியிருந்தான். இளவரசாகிய வீடுமன் தந்தையின் நிலைமையை வினவியறிந்தான். பாதவர் பதிபாற் சென்

றான், பாட்டா! என்று விளித்தான், நின்மகளே எனக்குத் தாய் என்றான். இத்தாய் வயிற்றில தோன்றிய புதல்வர்கட்கே அரசரிமை உண்டு, எனக்கு அரசரிமை வேண்டாம், என்றும் மணத்தை யான் இனிச்செய்யேன்; என்னும் உறுதியை முன்னே கூறினான். பரிமளசந்தியைச் கொணர்ந்தான், தந்தைக்கு மணமுடித்தான், தந்தையின் பொருட்டுத்தான் மீம்பொறி படக்கினான், அரிய விரதத்தை உரியவாக்கொண்டான், சந்தனு அவனை மணந்தான், இன்பந்துய்த்தான்.

பருவத்திற் சிறியராயிருந்தும் அரிய செய்து வீடுமர் பெரி யர் ஆயினர். அதுற்பெரியராயிருந்தும் சந்தனு எனிய செய்து சிறியராயினர். இதன் விரிவைப்பாரதத்தில் காண்க, 85

3ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை.
செயற்கரிய செய்து வீடுமர் பெரியராயினர் என்பது இத னால் கூறப்பட்டது.

27. உற்றசகன்பால் உலகொடுங்கி நிற்கவவன்
கொற்றமுற்ற தென்னே குமரேசா—முற்றும்
சுவையொளி யூரோசை நாற்றமென் றைந்தின்
ரன் கட்டே யுலகு. (எ)

குமரேசா! உலகமானது சகமுனிவரது அறிவில் அமைந்து நிற்ப அவர் மேனமையுற்றது என்னே எனின், சுவையுதலிய மீந்தனது வகையினை ஆராய்வானது அறிவின் கண்ணே உலகம் அடங்கிநிற்கும் என்க.

காணப்படுகின்ற இத்தூலவுலகத்திற்கு மூலமானருககுமகாரணங்களை ஆராய்ந்து தெளிந்தவன் அதன்தோற்றத்தைக் கண்டு மயங்காமல் தத்துவஞானியாய் விளங்குவான் என்பார்

உலகுவுகை தெரிவான் கண்ணதே என்றார்.

புலகம் ஐவகைப்பூதங்களின் காரியம் என்பதும், இந்
னைத்தெரிதலை மெய்யுணர்வு என்பதும் இவ்வுணர்வுடையவன்
அதன் தோற்றத்தில் மயங்கான் என்பதும் இடில் உணர்த்தப்
பட்டன. இவ்வுண்மை சுகமுனிவர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

சுகர் என்பவர் வியாசருடைய பிள்ளை- பிறந்தபொழுதே துற
ந்து சென்றவர். உலகியலையும் உணர்வியலையும் நன்கு தெரிந்தவர்.
சுகம் என்பது கிளியென்னும் ஒரு பறவைக்குப் பெயர். அதன்மு
கம் போன்ற முகத்தை யிவர் பெற்றிருந்தமையால் சுகன் என்னும்
பெயரை இவர் பெற்றார். இவர் தந்தையினும் சிறந்த தத்துவவு
ணர்வினர். உலகப்பற்றை முற்றத்தறந்து வினாந்துசென்றார். தந்
66 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஊத மகவாசையால் பிண்டொடர்ந்தார். அழைத்தார். அப்பெ
ழுது எல்லாப் பொருள்களும் என்னே என்னே என்று எதிர்
மொழிதந்தன. வகைதெரிவான் கண்ணதே உலகம் என்பது
இவர் பால்காணப்பட்டது. இதனை இதனடியில் வருவதால்
காண்க

பிறந்தபொழுதே துறந்து பிறைக்குழவி போல் நடப்பப்
பின்போய்த் தொன்னூல

அறைந்த புகழ்வியாதமுனியாததால் மதலா பென்
றழைப்பசசெவ்வாய்

பிறந்துகறை பொழியுமலர்ச்செழுந்தருவும் ஏன் என்ன
உயிர்கள் பரவும்

பிறைந்துறையும் சுகமுனிவனிரையிதழ்சுதா மரைமலர்த்
தாள நினைதல் செய்வாம. (பாகவதம்)

சுகமுனிவர் மெய்யுணர்வுடையாய்த் துறந்தார் என்பது

28. காட்டினநக் கீரன்சீர் கம்பன் பெருமையவர்
கட்டுமொழி பென்னே குமரேசா -- பாட்டில
நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும், (அ)

இ—ள்

குமரேசா! நக்கிராது சீரையும் கம்பாது பெருமையையும்
என் அவர் மொழிகளே காட்டின எனின், நிறைந்த மொழியினை
யுடைய மாந்தரது பெருமையை நிலவுலகத்தில் அவர் அறைந்த
மொழிகளே காட்டிவிடும் என்க

நிறைமொழி = அறிவும் தவமும் நிரப்பிய மொழி.

மறைமொழி = ஆணையிட்டுச் சொல்கின்ற மந்திரமொழி.

காட்டுதல் = பிரசாரிய உணர்த்துதல்

3ம் அகிகாரம் நீத்தார் பெருமை.

67

மாந்தர் என்னும் சொல் என்றும் பன்மையாகவே நின்ற
மக்களைச் சுட்டும். பெரியாரது மொழிகள் தம்பயனையாண்டும்
தப்பாமல் பயக்கும் என்பது "காட்டிவிடும்" என்னும் துணியு
ரையால் காணப்படும்.

சிறந்த பெரியார்களிடத்தில் நிறைந்தமொழிகள் உளவாம்,
என்பதா அமர்மொழிகளே அவர்களுடைய பெருமைகளை உல
கநில உயர்த்திவிடும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன.
இவ்வண்ணமே நக்கிரர் பரலும கம்பர் பரலும உணர்த்தப்படும்.

கதை. 1.

நக்கிரர் என்பவர் இரறைக்கு அபிரத கெண னூறு வரு

டல்கட்கு முன்வர் மதுரை இருந்தவர். சங்கப்புவருள்
 சீலவரர் நின்றவர் பொய்யில் புலவர் என்னும் புகழினீர்
 டலவர். பரம பொருள் நூலுக்கு அநர் பொருள் கண்டவர்
 பெருக கண் காட்டினும் குறறம் குறறமே யென்று கண்
 னுகர பரமன் முன்னின்று கலங்கால் வாதித்த கலவிவீரர்.
 இவர் சங்கத்தலை தலைமை பெற்று விளங்கியிருந்தார். அக்காலத்
 தில் கொண்டான எனினும் குயவன் ஒருவன் அங்குவந்தான்.
 உலககதை மதியாது தருககுற்று கின்றான். வடமொழியே
 சிறக்கென்று வாதித்தான். அவ்வமலில் அமையாமல் தமிழ்
 மயிழிச்சுக்க கறிஞன் அதனால் கக்கீரர் அவனை வெகுண்
 டா மறை மொழி யொன்றை கிரையில் மொழிந்தார். உட
 னை அவன் துள்ளி கிழந்தான். துடிதது உயிர் துறந்தான்.
 அதன்பின் அவன்மேல் அருளி,

ஆரியம் நன்று கமிழ்தீ தெனவுரைத்த
 காரியத்தால் காலக்கோட் பட்டானைச்—சிரிய
 அந்தண் பொதியில் அகதகியனார் ஆணையால்
 செந்தமிழே தீர்க்ககவா கா.

68 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

என்றொரு கலியை நன்று மொழிந்தார். கிழந்து மடிந்த
 கொண்டான் எழுந்து மகிழ்ந்து கின்றான். இம்மொழி இவர்
 பெருமையை அன்று நன்று காட்டிற்று.

கிறை மொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
 மறை மொழி தானே மந்திரம என்ப. என்னும்
 தொல்காப்பியச் சூத்திர உரையில் இது தெளியப்படும்

கதை 2.

கம்பர் என்பார் இற்றைக்கு ஆயிரவருடங் கட்டு முன்ன
 ர்ச் சொழ காட்டிலே திருவாழ்ந்துரினே அவதரித்தார். இவரது
 குலத்தைப் பற்றிப் புலவர் பவர் பலவாறு உறுகின்றனர் இவரை

அந்தனர் என்பார் பலர். வேறு சிலர் அரசர் என்பார் இன்னுரு சிலர் வேளாளர் என்பார்-பின்னுஞ் சிலர் உவச்சர் என்பார். கன்னன் பிறப்பும் பின்னாற் றுவங்கிறு கம்பன் பிறப்பு இன்னம் அறிந்தார்கள் இலையிலை முக்காலும் இது மெய்யாகையே என்றார் மற்றொரு பெரியவர். இவர் குலம் எதுவாரினும் இஃரது தோற்றம் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த தென்பது தோற்றம். இஃர மாயனம் என்னும் காவிய அடிதத்தை மன்பதைகள் என்றும் அதுபயித்து இன்புறும் வண்ணம் அருளுடன் தத்த திருவினையு டையவர். புலியரசர்களும் கவிபரசர்களும் போற்றி வணக்கத தக்கீர்த்தி வாய்ந்தவர். கல்விரிற் பெரியவர். கவிச் சக்கிரவர்த்தி பென்னும் அரும் பெயர் பெற்றவர். பிள்ளைப் பருவத்திலேயே கலை மகள் கருணையை இவர் நலமுறப் பெற்றார். அதனால் நிறை மொழியுடையாய் நிலத்தில் விளங்கினார். அக்காலத்தில் காளிங் கராயன் என்னும் குறுநில மன்னனது குதிரை ஒன்று இவரது குருவின் கிணை நிலத்தில் மேய்து கொண்டு நின்றது. அதையிவர் ஓட்டினார். அஃது ஓடவில்லை. வெகுண்டார்.

வாய்த்த வயிசுபுர மாகாளி யம்மேகேள்
காய்த்த திணைப்புனத்தில் கால் வைத்துச்—சாய்த்துக்
கதிரைமா ளத்தின்ற காளிங்க ராயன்
குதிரைமா ளக்கொண்டு போ. என்று

3ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை.

69

வசைகவி யொன்றை இசையுடன் மொழிந்தார். உடனே அககுதிரை மாண்டு விழுந்தது. கண்டார் அதனை. கொண்டார், கருணை. முன சொன்ன வெண்பாவின் ஈற்றடியை மாற்றி “குதி ரை மீளக்கொண்டுவா” என்றார் மாண்டகுதிரை மீண்டெழுந்தது. மேற் குறித்த பெரியார் இருவரும் நிறை மொழி மாந்தர் என்ப தை அவர் மறை மொழி களாலே உலகம் நன்குணர்ந்தது.

பெரியார் பெருமையை அவர் மொழியால் அறிபவாம் என்

29. வெணற்க் கபிலர் வெகுளிபால் ஏன்சகர்
குணறி மடிந்தார் குமரேசா—என்றுங்
குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமோடி காத்தல் அரிது

(கூ.)

இ—ள்

குமரேசா! கபிலமுனிவர் வெகுளிபால் சகர் எல்லா
கும ஏன உடன இறந்தாரெனின, குணமென்னும் குன்றின்
மேல நின்றாது கோபத்தைக் கணமேயும் காத்தல் எவருக்கும்
அரிதென்க.

கணம்—மிகச் சிறியதோர் கால அளவை. அருமையும்
கிண்மையும் பெருமையும் கருகி குணத்தைக் குன்று என்று
உருவகித்தார். சகர் என்றது சகரன் எனனும் அரசன் புதல்
வர் அறுபதிகுயிரவரை.

வாய்மை தாய்மை அருள் தவம மெய்யுணர்வு முதலிய
உயரிய குணங்கடையுடையாரே பெரியார் என்பதும், அவர்பால்
வெகுளிதோன்றாது என்பதும், ஏதாவது ஓர் ஏதாவல் தோன்றி
னும் தோன்றிய அப்பொழுதே அவ்வெகுளி அழியும் என்ப

தம், அத்தனைப்பொழுதினும் அதனைத்தடுத்தறகு எவர்க்கும் முடியாதென்பதும், “கணமேயும் காதல அரிது” என்பதனால் உணரப்படும். குணமிலார் வெகுளியினும் அதனையுடையாத வெகுளிக்கே அஞ்ச வேண்டுமென்பது குறிப்பு. இலலார் வெகுளி ஏதும் செய்பாது. உடையார் வெகுளி எல்லாம் செய்யும் என்பதாம்.

(இவ்வுண்மை கபிலர்பால காணப்படும்.)

கதை

கபிலர் என்பவர் ஓர் அருந்தவர். உயரிய குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே உடையவர். பாதலத்தில் அமர்ந்து நெடுங்காலம் கடுந்தவம் புரிந்தார். அக்காலத்தில் அயோதஜியில் சகரன் எனலும் ஓர் அரசன் இருந்தான். இவ்வரசனுக்கு, தெய்வத திருவருளால் அறுபதினாயிரம் புதலவர் தோன்றினார். அதன்பின் பரிவேள்வியொன்று செய்ய + கருதி அதற்கு உரிய முறைப்படி ஒரு அகவத்தை உலகைவலம் வரும்படி விட்டான். தம் புதலவராகிய அறுபதினாயிரவரும் அதனைத் தொடர்ந்து பின்சென்றார். இவ்வேள்விக்கு இடையூறுசெய்ய எண்ணியிருந்த இந்நிரன் அவரனைவரும் அறிபாவணமை அப்பரியைப் பிடித்துப் பாதலத்தில் தவம் செய்துகொண்டிருக்கிற கபிலமுனிவர் பக்கத்தில் உள்ள ஒரு மரத்தில் பிணித்து விட்டு மறைந்து போயினான்.

குற்றையைக் காணாமல் சகரர் பல இடங்களிலும் தேடினார். வாடினார். வருந்தினார். முடிவில் கணமூடி யருந்தவம் புரியும் கபிலர் பக்கல் வந்து அதனைக் கண்டார். அம்முனிவரே தம் குற்றையை மறைத்து வைத்துளார் என்று மாறு படமறித்தார். அனைவரும் சீறினார். ஆராயாமல் அவரைவைதார். முனிவர் வெருண்டு விழித்தார். அவரது வெருளித்தியால் சகரா அனைவரும் கணத்தினர் மடிந்து சரம்பராயினார். இதன் விரிவை இராமாயணத்தில் தெளிக.

3-ம் அதிகாரம் நீத்தார் பெருமை.

71

பெரு வீரராகிய அறுபதிலையிர அரசகுமாரரையும் தமது பார்வையால் ஒரு கணத்தினர் ஒருங்கே பழித்தமையால் வென்றி யென்னும் பதம அவர்க்கு அடையாக நின்றது.

மேல, நீத்தாரதுமொழியால் அழிவும ஆக்கமும் உளவாம் என்றார். இதில அவர் எண்ணினாலும் பார்த்தாலும் அவை நிகழும் என்றார்.

சான்றோர் வெருளியின தன்மையும் வன்மையும் இதனால் சாற்றப்பட்டன

—(—) (—) —

30. பண்டு ஸ சடபாதா பல்லுயிர்க்கும் செந்தண்மை
கொண்டு நடந்தார் சூமரேசா—கொண்டாடும்
அந்தண ரென்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுத லான்.

(0.)

சூமரேசா! சடபாதர் எல்லவுயிர்களிடத்தும் செவ்விய

அளியை ஏன செய்து ஒழுக்கிற் எனின் எவ்வயிர்க்கும் செந்தண்மைபூண்டு ஒழுக்குதலே அந்தணர் என்று சொல்லப்படும் அறவோர்க்கு இயலபு என்க.

அந்தணர்—அழகிய தண்ணளியையுடையவர், அளி—இரக்கம். செந்தண்மை—செவ்விய தண்ணளி அஃதாவது கோடாத அருளுடைமை.

உயிர்களிடத்துச் செவ்விய அளியைச் செய்து ஒழுக்குதலே அந்தணர்க்குக் கடமையென்பதும், அல்தில்லார்க்கு அந்தணத்தன்மையில்லை யென்பதும், அளியுடையார் எவராயினும் அவரே அந்தணர் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இது சடபாதர் பால் உணரப்படும்.

72

திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

கதை

பாதன என்பவர் இப்பாத கண்டதனில் பெருமபுகழ் நிறுவிய ஒரு பெரிய அரசன் பிறிதின் நோய் தன்னோய்போல கருதும் பெற்றியையுடையான். எவ்வயிரும தன்னுயிர்போல எண்ணியிரங்கும் புண்ணியன் உலகியலையும் உணர்வியலையும் இவர் உள்ளபடி யுணர்ந்தார் பிறவி வீடு எனும் இருமை வகையினையும் ஒருமையில் தெளிந்தார். அரசு முதலிய அனைத்தையுந்தறந்தார். ஞானியாய் மோன முற்றிருந்தார் அதன்பின் அநதணராய்த் தேன்றினார். எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் யாதும் தெரியாத வரைப்போல நடித்தமையால் இவர் ஜடபாதர் எனப்பட்டார். தாம் நடந்துசெல்லும் வழியில் எறும்பு முதலிய சிறு பிராணிகள வருகுகமே யென்று குந்தி நடந்தார். அளி நிறைந்த நெஞ்சம் ஒளி நிறைந்தமேனியும் உடையராயிருந்தார், பெரியார் எவரும் இவரது செந்தண்மையை மதித்துத் துதித்தார். அந்தணர் இவரென அனைவரும் போற்றினார். இதன் விரிவை

விண்டு புராணத்தில் கண்டு தெளிக.

செந்தண்மையே அந்தனர் தன்மை யென்பது இதனால் உறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

ஒழுக்கத்தின்கண்ணேவழுவாமல நிற்கல். பற்றுக்களை விடுதல. பிறப்பு வீடுகளின் பெற்றியைத் தெளிதல். கீம்பொறி அடக்கல. அவாவினை அறுத்தல். செயற்கரியசெய்தல். உலகியல ஓர் தல. நிறைமொழி கொள்ளல. குணங்களால் விளங்கு தல். செந்தண்மைபூணல. என்பனவாம்.

இவை, பெரியாருக்கு உரிய குணங்களாக முறையே இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

—[௨][௨]—

4-ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல்.

—(௨)[௦](௨)—

அல்தாவது அறத்தினது சிறப்பை யுணர்த்துதல்.

31. பண்டுபல அல்லலுற்றும் பாண்டவர்கள் ஏனறக்கைக் கொண்டார் துணையாக் குமரோசா—மண்டு சிறப்பினும் செல்வமும் ஈனும் அறதகி னூஉங் காக்கம் எவ்வினா உயிர்க்கு (௫)

குமரோசா! பாண்டவர்கள் அல்லல பல அடைந்தும்

அறத்தை ஏன் உறுதியாகப் பற்றி நின்றுள்ளீர்கள் எனின், அறம், சிறப்பையும் தரும் செல்வசகையும கொடுக்கும் ஆகலால் அவ்வறமே உயிர்கட்குச் சிறந்த துணையாம் என்க.

சிறப்பு—முதலி. உயிர்கள் பெறத்தக்க எல்லாப் பேறறினும் பெருஞ் சிறப்புகையது முதலிய ஆகலால் சிறப்பு என்றதற்கு ஈண்டு இப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது ஊங்கு, மிகுதியென்னும் பொருளை விளக்குவதோர் சொல்

உயிர்க்கு அறத்தின்ஊங்கு ஆக்கம் எவன்—உயிர்க்கு அறத்தினும் மிக்க ஆக்கம்பாது வேறு ஒன்றும் இல்லை யென்பது குறிப்பு.

ஆக்கம், ஆகிவருவது. அஃதாவது இன்ப சாதனங்கள் ஒருவனுக்கு மேன்மேலும் பெருகிவருதல். சிறப்பு ஈனும் செல்வமும் ஈனும் என்றதால் இருமையினும் அறம் இன்பம் தரும் என்பது பெற்றும், பொருளாள் ஆக்கம் வருமெனல் போக்கி அறமே அதனைத் தருமென்றெண்ணுக என்பதாம்.

74 திருக்குறட் குறமேச வெண்பா.

அறமே எல்லா நலங்களையும் அருளும் என்பதும், தமக்கு ஆக்கம் என்று கருதி உயிர்கள் அவ்வறத்தையே செய்யவேண்டும் என்பதும், இதற்குச் சான்றாக ஆக்கமுதலிய அனைத்தையும் விடுத்தும் அறத்தைமட்டும் விடாமல் பாண்டவர்கள் உறுதியாகப் பற்றி நின்றார்கள் என்பதும், அதன் பயனாக அவர்கள் சிறப்பையும் செல்வத்தையும் அடைந்தார்கள் என்பதும் இதில் உணரப்படும்.

குறை

பாண்டவர் பாண்டு என்னும் அரசன்புதல்வர். அவராவார்

தருமன், வீமன், விசயன், நகுலன், அகாதேவன் என ஐவர். இந்
 தைக்கு 5000-வருடங்கட்கு முன்னரே அத்திருபுரியில் இருந்
 தார். இப்பொழுது டில்லி பென்று வழங்கப்படுகிற இடமே
 பண்டு அப்புரியிருந்த இடமாக. சந்திரகுலத்தில் தோன்றிய
 அதி என்னும் அரசனே முடிசூன் முகல இகனை வணப்புற ஆக
 கினான். அதனால் இப்புரிக்கு அப்பெயரிடப்பட்டது. இதிலிரு
 ந்து தருமன் முகலிய வீமரும் பெருமையேடு வாழ்ந்தவந்தனர்.
 அக்காலத்தில் இவரது பெரிய நகரையாரின புகல்வராகிய துரி
 யோதனன் முதலியோர் பொருணாயால் இவருக்குப் பெருநக
 ருர் விளைத்தனர். அவர் செய்து சூழ்ச்சியால் இவர் அரசபதவி
 யையும் இழந்தார் ஆக்கமுந் துறந்தார். அடவியிற புகுந்தார்
 அருந்துயர் அடைந்தார். ஆரீனும் அறமே ஆக்கம் என்று
 அறிவுடனிருந்தார். அறிவார் இவரென அனைவரும் புகழ்ந்தார்.
 இவ்வரிமையும் உண்மையும் தருமன் எனனும் பெயரானே
 நன்கு விளங்கும். சிறப்பும் செல்வமும் இவர்கள் அறத்தால்
 பெற்றனர். இதனைப் பாரதத்தில் அறியலாம்.

தருமமேயினை யிலபொருள் தரையிடைத் தகைசால்
 ஒருமையின்பினை யுதவிவிண் ணுலகினும் உடன்போய்
 அருமையின்பமுய்த் தந்தகர்ச செறுமெனில அறமே
 இருமையுந்துனை பாருவ தன்றிமற் றில்லை.

(திருக்கவப் புராணம்.)

4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல்.

75

தருமமே உலகம் போற்றச் சகலகா ரணமதாகும்
 தருமமே யழியா தென்றும் தாபா மாசிறிதும்
 தருமமே தனைவேட் டோர்க்குச சவகசியம் அனைத்தும் நலகும்
 தருமமே முத்திசேரும் சாதனம் என்றுட்கொள்வான்.

(காசிரகசியம்.)

சட்டிய ஒன்பொருளும் இல்லொழிற் சுற்றத்தார்
 காட்டுவாய் நெரே கலுழ்க்கொழிவர் மூட்டும்

எரியின் உடம்பழியும் சுர்ங்குன்றா...
தெரியின் அறமே துணை.

(அறநெறிச்சாரம்)

அறமே உயிர்கட்குச் சிந்தனை நிறைப் பொருள் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது

32 வீடணனார் ஆக்கமுற வேளிவங்கை மன்னவனேன்
கூடிலன் கேடு குமரேசா—நெடில்
அறத்தினாலுடங் காக்கமுற இல்லை யதனை
மறத்தலினாலுடங்கில்லைக் கேடு.

(உ)

குமரேசா! வீடணன் ஆக்கம் பெற இராவணன்
என் கேட்டை அடைந்தான் எனின், உயிர்கட்கு அறஞ்செய்தனி
னும் மிகுந்த ஆக்கமுற இல்லை. சர்வறத்தை மறந்து விடுதலி
னும் மிக்க கேடும் இல்லை என்க

அறம் செய்தவன் சிறப்பையும், செல்வத்தையும் அடை
வான் என்று மேலேகூறினார். இவ்வுடல் அகனைச் செய்யாமல்
மறந்தவன் கெடுவான் என்றார்.

10

76

கிருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஆக்கத்தை விழைதலும் கேட்டை வெறுத்தலும் உயிர்
களது இயல்பு, ஆதலால் விரும்பியவற்றை விரும்பியவண்ணமே
ஒருவன் பெறவேண்டுமாயின் அவன அறஞ்செய்ய வேண்டும்
என்பதாம்.

கேட்டை அடைதற்கு ஒருவன் யாதும் செய்யவேண்டாம்

அறம் செய்யாமையே அமைபும் என்றபடி.

அறம் செய்தவன் ஆக்கம பெறுவான், அகனைமறநதவன்
கேட்டை அடைவான் எனனும் உண்மை விடணன்பாலும்
இராவணனிடமும் முறையே காணப்படும.

கதை. 1.

இராவணன் புலத்திய முனிவரது புதலவராகிய விச்சிர
வசவுக்கும் கேகசிக்கும் பிறந்தவன். அரசுகர் குலதிலகன் சிறு
ந்தவரபலங்கனையுடையவன் இலங்கையிலிருந்து அரசு புரிந
தான். நல்லபோர்வீரன் தேவர் முதலிய அனைவரையும் செரு
வில் வென்றுதிக்கு விசயம் செய்கான். மூன்று உலகங்கட்கும்
தானே முதலவராய் நின்றுன. அதனால் திரிலோகாதிபதி
பெண்ச் சிறந்து விளங்கினான். இதனானே நலங்களை பெய்தியிருந்
தும் இவன் அறத்தை மறந்தான். மறத்தையே புரிந்தான்
அதனால் பெருங்கேடுற்றான்.

கறங்குகால்புகாக கதிரவன் ஒளிபுகா மறவி
மறம்புகாஇனி வானவர் புகார் என்கை வம்பே
திறம்புகாலததன் யாவையும் சிவதயினும் சிதைபா
அறம்புகா திந்த அணிமகிற கிடக்கை நின்றகத்தின்.

இஃது இராவணனது இராஜதானியாகிய இலங்கையைப்
பார்த்தபொழுது அனுமான் கூறினது. இதனால் இராவணன்
எல்லாவளிமைகளையும் எய்தியிருந்தான் என்பதும், அவன் இரு
ந்த ஊரிலுங்கூட அறம் இல்லை என்பதும், தெளியப்படும. இதன்
விரிவை இராமாயணத்தில காண்க.

4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல்.

77

கதை 2

வீடணன், அரசர்கள் குலதிலகனாகிய இராவணன்
 பிறந்த தம்பி அறமும் அறிவும் அருளும உடையவன். அறமே
 எல்லா நலங்களையும் அருளுமென்று கருதி அதனை மறவாமற்
 செய்தான். கம்பர் அடிக்கடி இவனை தருமவுருவினன் என்பர்.
 தன் தமைபன் செய்கின்ற மறக்கொடுமைகளை நினைந்து வருந்தி
 னான் அறத்தை மறந்தால் கேடுவரும் என்று அண்ணனுக்கு
 அறிவுறுத்தினான். அவன் கேட்கவில்லை. அதன்பின் அவனை
 விட்டகன்றான் தரும மூர்த்தியாகிய இராம மூர்த்தியைச் சார்ந்
 தான். ஆக்கம் அனைத்தையும் அடைந்து மகிழ்ந்தான்.

மண்ணுதவத்துப் புலத்தியன்றன் மரபுவிளங்க மறைவிளங்க
 தன்னே ரில்லாத் தந்தைக்குத் தக்கமகவாய்ச் சண்டாளர்
 அன்றோர் முன்றோவகுத்தித அந்தவயிறு சுத்தமுற
 மின்னே ரிடையாள் தன்வயிற்றில விளங்கும்புகழ்வீடணன்

பிறந்தான்.

பொய்யுங்களவும் பாதகமுமபொல்லா வொழுக்கும் அவைகடிந்து
 மெய்யுந்தயாவும் சுருமமுடன்விளங்கும் பொறையும் இவைபூண்டு
 செய்யும் செயல்களவைவெல்லாம் சிட்டர்செய்யும் செயலாகி
 அய்யன்புகழ்வீடணன்மறைகள் அறைந்த அறத்தின்வழிநின்றான்.

(இராமாயணம்.)

உயிர்க்கு உறுதியுக்கத தக்க அறத்தை ஒரு போதும்
 ஒருவன் மறக்கலாகாது என்பது கருத்து

அறம் செய்பாதவன் கெடுவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

33. தண்டாமல் செய்தார்என் தண்டி யடிகளன்று
 கொண்டவினைபைக் குமரேசர்—கண்டென்றும

ஒல்லும் வகையான் அறவினை போவாதே
செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல்.

(ங)

78

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! தண்டியடிகள் தாம்கொண்ட அறவினையை
யேன இடையிடாமற் செய்தார் எனின், அறவினையை ஒல்லும்
வகையால் செல்லும் வாயெல்லாம் ஒவாதே செயல் என்க.
ஒவாதல் = ஒழிதல் ஒவாதே = இடையிடாமலே.

ஒல்லும் வகையால் = தமக்கு இயன்றவகையில்
செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல் = செய்ய முடியுமான இடங்களில்
எல்லாம் செய்க.

அறமாகிய நல்வினையை ஒருவன் தனது தகுதிக் கேற்பச்
செய்யலாம் என்பதும், இடம் பொருள் ஏவல்கள் இல்லாதவனும
மனம் மொழி மெய்களால அகனைச் செய்யலாம். என்பதும்,
அங்கனம் செய்யுங்கால் அகனையிடையே விடலாகாது என்பதும்,
இதற்குச் சான்றாகத் தண்டியடிகள் அறவினையை ஒல்லும் வகை
யால் ஒவாதே செய்தார் என்பது, இதில் உரைப்பதும்.

கதை

தண்டியடிகள் என்பவர் அறுபான்மும்மை நாயன் மார்க
களில் ஒருவர். இவர் சோழநாட்டிலே திருவாரூரிலே யிருந்தார்.
பிறவியிலேயே குருடர் பொருளவளங் குறைந்தவர். ஆயி
னும் அருள்வளம் மிகுந்தவர். அறவினையை நாளும் மறவாமற்
செய்தார். திருவாரூர்ச்சிவாலயத்தின் மேற்றிசையில் ஒரு சிற
குளம் இருந்தது. அது மீசுறம் மணலும் சிறைந்து தூர்ந்திருந்
தது. அக்குளத்தையிவா நனகு பண் படுத்தினார். இந் நல்
வினையை யிவர் செய்துவருக காலத்தில் குளத்துள் ஒரு தறியும்
கரைமேல் ஒன்றும் நடடியார். அவ்விரண்டற்றும் தொடர்பாக
நீண்ட கயிரென்று கட்டியார். அக்கயிற்றைத் தடவிக்கொண்டே

செனது மண்ணைக் கூடையிலு எடுத்தது வெளியே கொண்டு தட்டினார். ஒல்லும் வகையால் ஓவாதே யிதனைச் செய்து வருங்காலத்தில் சமணர் பலர் இவருக்கு இடைபூதுகள் செய்தனர். எவர் 4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல். 79

எதைச் செய்தாலும் தடையின்றி யிவர் தமது அறவினையை யிடை விடாமல செய்துவந்தார். அதனால் இவர்குருடு நீங்கினார். பெரும் புகழுறறார் பேரின்பம் பெற்றார். இதன் விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் காண்க
அறம் செய்யும் திறம் இதனால் அறிவிக்கப்பட்டது.

34 வேடயின்றிப் பூசையின்றி மெய்யறத்தைச் சாக்கியனார் கூடினார் என்னே குமரேசா—ஒடும் மனத்துக்கண் மாசில னாதல அனைத்தின் ஆகுல நீர பிற. (ச)

இ—எ

குமரேசா! சாக்கிய நாயனார் வேடமும் பூசையும் இல்லாமலே அறத்தின் பயனை யேன அடைந்தார் எனின், ஒருவன் தனது மனத்தின் கண் மாசிலன் ஆதலே அறம்; பிற ஆகுல நீர என்க. மாசு குறறம்.

ஆகுல நீர—ஆரவார நீர்மையன. அவையாவன பிறர் அறியவேண்டிச் செய்கின்ற ஆடம்பரங்கள்.

மொழியும், மெய்யும், மனத்தின் வழிப்பட்டன. இதன நிலைமைக்குத் தக்கபடியே அவை நிலைத்து நிற்கும். ஆதலால் ஒருவன் மனம்மாசு இலதாயிருந்தால் அவன் மொழியினும் மெய்யினும் மாசிலனாம் என்க

தீயவினைகளைச் சிந்திராத மனத்தின் குற்றம்,
பொய்முதலியவற்றைப் பேசாதல் மொழியின் குற்றம். இரத்தல
முதலியவற்றைச் செய்தல் மெய்யின் குற்றம். முக்காணக்
களினும் இக்குற்றங்கள் இல்லாமற்செய்தலே அறம் என்பதாகரு
த்து. மேல்செலலும் இடமெல்லாம் அறம் செய் என்றார்.
இதில் அதனைச் செய்தற்குச் சிறந்த இடம் இஃது என்று
சுட்டினார்.

80

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மாசு இல்லாத மனமுடைமையே ஒருவனுக்கு அறமாம்
என்பதும், மனக்குற்றமுள்ளவன் எனைய தறங்கள் செய்யினும்
அதனால் பயனில்லை யென்பதும், இதற்குச் சான்றாகச் சாக்கிய
னார் மனநலம ஒன்றானே அற நலங்கள் எல்லாம் அடைந்தார்
என்பதும் இதில் உணரப்படும்

கதை.

சாக்கிய நாயனார் என்பவர் தொண்டை மண்டலத்திலே
சங்கமங்கை என்னும் ஊரிலே லீவாளார குலத்திலே பிறந்தார்.
கருவி நூல்களையும் அறிவு நூல்களையும் கசடறக்கற்றார் அக்கால
த்தில் எங்கும் பரவியிருந்த புத்தமதத்தில் புகுந்தார். அதன்
உண்மைகளை ஒதுயுணர்ந்தார். அதன் பின் சிவத்தைப் பேணு
தலே தவத்திற்கு அழகு என்று நன்கு தெளிந்தார். ஆயினும்
தான் முணரிருந்தபடியே யிருந்தார். வேறு எவ்வித வெளி
வேடங்களும் கொள்ளவில்லை. மனத்தில் மட்டுமே மாசு இல்லாயி
னார். அந்தாங்கத்தில் அரணை வழிபட்டு வந்தார். அறப்பயன்
அனைத்தும் சிறப்புடன் பெற்றார். மாசறமனத்தால் இவர் ஈசன
ருள் எய்தினார். இது பெரிய புராணத்தில் உள்ளது.

மனத்தின்கண் மாசு இல்லாதவன் செய்யும் அறமே சிறந்த
பயனை விளைவிக்கும் என்பது கருத்து.

கற்றதக் கலனியும் கடவுட் பூசையும்
 நற்றவம் இயற்றலும் நலவயில் தானமும்
 மற்றுள அறங்கனும் மனத்தின் பாலமும்
 கற்றவர்க் கேபயன் அளிக்கும என்பரால்.

(காசிகாண்டம்)

அறத்தின் இயலபு இதலை அறிவிக்கப்பட்டது.

—:0000:—

35 வெற்றி மிகுதக்கன் வேள்வியறம் செய்தமேன்
 குற்றமிக வுற்றான் குமரேசா—உற்ற
 அழக்கா நவர வெருளி யின்னாச்சொல் நான்கும்
 இழக்கா இயன்ற தறம்.

(இ)

4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல்.

81

குமரேசா! தக்கன் வேள்வியாகிய அறத்தைச் செய்தும்
 ஏன் குற்றம் உற்றான் எனின், அழக்காறும் அவரவும் வெருளி
 யும் இன்னாச்சொல்லும் ஆகிய நான்கு இழிகுணங்களும் கலவா
 மற்செய்தலே அறமாம் என்க.

இழக்கா இயன்றது—ரீக்கி கடந்தது செய்யா என்னும்
 வாய்பாட்டைச் செய்வதென்னும் வாய்பாடாகத்திரித்துப் பொருள்
 கொள்ளப்பட்டது.

அழக்காறு—பிறருடைய நலங்களைக் கண்டு பொறாமல்
 மனம் புழுங்குதல் மற்றவற்றினும் இது மிக்க இழி குணமா
 தலால் இதனை முன் வைத்தார்.

அழக்காறு முதலிய ழுன்றும் மனக்குறறமாகவும் இன்னாச்
 சொல் மொழிக் குற்றமாகவும் கொள்ளப்படும்.

மனம் மொழி பெய் எனினும் மூன்று காரணங்களாலும்
 அறம் செய்யப்படும என்பதும், அவற்றான் அதனைச் செய்யுங்

கால் மீற்குறித்த நான்கும் விரவாமல் இருக்கவேண்டு மென்பதும், அவற்றுள் ஒன்று கலந்தாலும் அறம் நன்றாகாதென்பதும் இதற்குச் சான்றாகக் கக்கன் வேள்வியறம் செய்தும் பொருமையும் வெகுளியும் பொருந்தியதனால் அது பொன்றிய தென்பதும், இதில் காணப்படும்.

கதை

தக்கன என்பவன் பிரமாவின் மாணசபுத்திரருள் ஒருவன். சிறுவிதி யென்று ஒரு மறு பெயருடையவன். உமாதேவியார் தனக்குப் புத்திரியாக வந்து தோன்றும்படி யருந்தவஞ் செய்தான். அம்மையும் அவ்வாறே வந்து அவதரித்தார். உலகமாதாவைத் தனது மகளாகப் பெற்றமையை நினைந்து இவன் பெருமகிழ்வடைந்தான். தாக்ஷாயணி யென்று அம்மைக்குத் தன் சம்பந்

82

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தமாக வோர் தனிப்பெயரிட்டான் போற்றி வளர்த்தான். பருவமுற்ற பின் பாமனுக்குத் திருமணஞ் செய்து உதவினான். அதன் பின் சிவபெருமானைக் தனது மருமகனாகக் கருதினான். இக்கருத்தால் பெருமான் பெருமையை யிவன் அறவே மறந்தான். செருக்குடன் ஒருநாள் கைலைக்குச் சென்றான். அங்குள்ள சிவகணங்கள் இவனை அவமதித்தன. அதனால் இவன் வெகுண்டான். விரைந்து மீண்டான் பொறமை கொண்டான் பாமனை யிகழும் நோக்கத்தோடு வெகுளியால் இவன் ஒரு பெருவேள்வி செய்தான். இந்த உண்மையை யிறைவன் அறிந்து வீரபத்திரரை யேவினார். அவர் இவன் வேள்வியைச் சிதைத்தார். வெகுளியும் பொறமையும் விரவிச் செய்ததால் இவனது அறம் சிதைந்தது இது சுந்தரபுராணத்தில் உள்ளது.

அழுக்காறு முதலிய இழிஞ்சுவகன் சிறிதும் விரவாமல் செய்தலே அறமாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

36 அன்றினையம் என்ஞா தறமீமன் விரைந்து செய்தான்
 குன்றாத் துருவன குமரேசா -- இன்றிருந்து
 அன்றறிவாம் என்ஞா தறஞ்செய்க மறறன
 பொன்றுங்கால் பொன்றாத துணை (4)

இ—ள்

குமரேசா! துருவன் தன்னை இளையவன் என்று எண்ண
 மல் அன்றேன் அறத்தை விரைந்து செய்தான் எனின், அன்று
 அறிவாம் என்ஞாது அறஞ் செய்க அஃக ஒருவன் பொன்றுங்
 காலத்தில் அவனுக்குப் பொன்றாத் துணையாய் நின்று உதவும்
 என்க. பொன்றுதல்—அழிதல்.

பொன்றாத் துணை—அழியாத துணை நிலையான உண்மை
 த்துணை யென்றபடி. அறமானது துணைச் செய்த உடம்பு
 அழியினும் தான் அழியாமல் நின்று அவ்வுயிர் புக்குழிப் புகு
 4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல். 33

ந்த தன் பயனை அதற்கு இனிது உதவும் ஆதலால் அதனைப்
 பொன்றாத்துணை யென்றார்.

இத்தகைய துணையை ஒருவன் விரைந்து செய்து கொள்ள
 வேண்டும் என்பது கருதது நேற்றிருந்தார் இன்று வெந்து
 நீராதுர் என்றபடி நிலையாமையே மிதந்துள்ள இவ்வுலகத்தில்
 ஒருவன் நிலைத்துள்ள பொழுதே நிலையான துணையைத் தேடிக்
 கொள்வானாகில் அவன் அழியில் இன்பத்தை யடைந்தவனாவான்
 எனபகரம் அன்று என்றது மாறாநாகாய் துருவனை யிகழ்ந்த
 அக்காலத்தை.

அறமீம ஒருவனுக்கு அழிவில்லாத துணை யென்பதும்,
 அகனை இளமைபய நுகரிகை விரைந்து செய்யவேண்டும் என்ப
 தும், இதற்குச் சான்றாக துருவன இளம்பருவத்தே யறமபுரிந்
 தான் என்பதும், அகனால் அவன் பொன்றா இன்பம் பொருந்தி
 னான் எனபதும் இதில் உணரப்படும்.

கதை.

உத்தரன் பாதன என்னும் அரசன் ஒருவன் பண்டு இப்பாத கண்டத்தின் வடபுலிருந்து அரசுபுரிந்து வந்தான். இவனுக்குச் சநீதி சுருசி என்று இரண்டு மனைவிகள் உண்டு. இவ்விருவரும் சநீதி பால் ஒரு புகலவரை தோன்றினான். அவனுக்குத் திருவன் என்று பெயரிட்டார் அருமையாக வளர்த்தார் ஒருநாள் இப்பாலன் தந்தையின் மடியில் தங்கச் சார்த்தான். இவன் சிறியதாயாசாகிய சுருசி சநீபாதவளராய் இவனை வைதான். இவனும் நரணிவருநதிக தாயிடம் சென்றான். தாயும் தெரிந்து தனதுளந்தளர்த்தாள். மகன் தாயைத் தேற்றினான். அறமே துணையென்று அருந் காண்டைந்தான். நாரதர் அருளால் நற்றவஞ் செய்தான். அதனால் இவன் இளம் பருவத்திலேயே யிறைவன் அருளை பெய்தி யறங்கள் பல புரிந்து பெரும் புகழ்பெற்றான். அழியில் வாழ்வை யுற்றான். இதன் விரிவு பாகவதம் காசிகரண்டம் முதலிய பல நூல்களிலும் காணப்படும்.

84 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

அறமே ஒருவனுக்கு அழியாத் துணையென்பது இதனால் அறிவிக்கப் பட்டது.

—

37. உற்ற மணிச்சிவிகை யூர்ந்தாரேன் மூர்த்தியார்
கொற்றவனேன் தாழ்ந்தான குமரேசா— பற்றும்
அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானே றீர்க்கா னினை (எ)

இ - ள்

குமரேசா! மூர்த்தியானார் சிவிகையூர்ந்தார்; ஓர் அரசன் ஏன் தாழ்ந்தான் எனின், அறக்கீழ் பயன் இது என்று யாம உணர்த்த வேண்டா, சிவிகை பொறுத்தானே றீர்ந்தானிடை அது காணப்படும், எனக.

ஆறு—பயன். சிவிகை—பல்லக்கு. பொறுக்கல் காக்க
தல். ஊர்தல்—செலுத்தல்.

அறத்தின் பயனை நாம் சுருதி கொண்டு அறியவேண்டா,
காட்சியானே காணலாம் என்பதாம். மேல் அறம் பொன்றாக்
கூணை பென்றார், இதில் அது துணைபார் தன்மையைக் தெளிவித்
தார்.

பல்லக்கின் மேல் அமர்ந் திருப்பவன் அறஞ்செய்தவன்
என்றும், அதனைச் சுமந்து செல்பவன் அறம் செய்பாதவன்
என்றும், நீயிரே கண்கூடாக அறிந்து கொள்ளலாம், யாம்
வேறு கூறவேண்டா என்று தேவர் கூறிவாடியீது

அறத்தால் சிறந்த இன்பத்தைப் பெறலாம் என்பதை மூர்த்
தியாயனார் பால் காண்க

கதை

அதுபத்து மூன்று நாயன் மார்களில் ஒருவராகிய மூர்த்தி
நாயனார் என்பவர் மதுரையில் இருந்தார். சிவபெருமானுக்குத்
தினந்தோறும் சந்தனக்காப்பு இட்டு வந்தார். இந்த அறத்தின்
பயனால் இவர் அரசானார். பாணை இரதம் சிவிகை முதலியவ

4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல். 46

ற்றில் இருக்க செலுக்கினார். இன்பம் பெற்றார். இவர்
செய்த வந்த அறத்துக்கு இடையூறு செய்த கருண்டதே
சத்து அரசன் தனது அரசுபதவியை யிழந்திறந்தான். அவ்வீழ்
பரிசனங்கள் மூர்த்தியாருக்குச் சிவிகை தாங்கினார். சீர்தன் பில்
செய்தார். மூர்த்தியார் அறத்தாற்றால் சிவிகை யூர்த்தார். மறத்
தால் மற்றையோர் அதனைச் சுமந்து சென்றார். இதன்
விரிவு பெரிய புராணத்தில் காணப்படும். இனி பண்டுசிவிகை
பொறுத்த ஜடபாதருக்கும் அதனை யூர்ந்த சுவ்வீரன் என்னும்
அரசனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த மொழிகளால் அறத்தார்
உணரப்படும்; யாம் உணர்த்த வேண்டா என்று தேவர் அவ்வீர
வரைச் சசுட்டியது போலவும் இதுதோன்று மென்பாருமுள்.

அறத்தின் பயனைக் கண்கூடாகக் காணலாம் என்பது இந்
 னால் கூறப்பட்டது.

38. நன்றே புரிந்துவந்த நந்தனார் வாழ்நாள்போய்க்
 குன்றிநின்ற தென்னை குமரேசா—என்றேனும்
 வீழ்நாள படாமை நன்றாற்றின் அஃதொருவன்
 வாழ்நாள வழியடைகருங் கல.

(அ)

இ—ள

குமரேசா! நான்தோறும் அறமே செய்து வந்த நந்தனா
 ரது வாழ் நாள ஏன் குன்றி நின்றது எனின், வீழ் நாள உளவா
 காமல் ஒருவன் நன்மைபாச செய்வானாயின் அச்செயல் அவன்
 உடம்போடு கூடுகின்ற நாள வரும் வழியை வாராமல் அடை
 க்கும் கலவரம் என்க.

வீழ்தல்—கழிதல். நன்று—அறம். அஃத—அச்செயல்.
 வீழ் நாள படாமை—கழியும் நாள இல்லாமல். அஃதாவது
 அறம் செய்யாமல் கழிந்த நாள ஒன்று இருந்தது என்று
 உண்டாகாதபடி ஒருவன் அறத்தைச் செய்வானாயின் அச்செயல்
 அவன் பிறவியைத் தீர்த்துவிடும் என்பதாம்.

நன்றை இடைவிடாமல் என்றும் செய்யவேண்டும் என்பது
 குறிப்பு.

36

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வாழ் நான்—(உயிர் உடலோடு கூடி) வாழும் நான். பிறவி
 என்றபடி. இடையறாது தொடர்பாக வந்து கொண்டிருக்கிற
 பிறவியின் வழியை யினிவாராமல் அடைப்பதற் கோர் தகுதி
 யான கதவு இது வெணத்தேவர் இவில அருளியுள்ளமை காண்க
 கல் என்றது அதன் திண்மை கருதி.

இயன்றவசையில் ஒருவன் நான் தோறும் அறம் செய்யவே
 ண்டும் என்பதும் அங்கனம் செய்வானாயின் அவன் பிறவி

தீர்வான் என்பதும் இதற்குச் சான்றாக நாளும் நன்று ஆற்றிய
 கந்தனார் பிறவி தீர்ந்தார் என்பதும் இதில் உணரப்படும்.

கதை

கந்தனார் என்பவர் அறுபத்து மூன்று நாயன் மார்களில்
 ஒருவர். இவர் சோழ மண்டலத்திலே, மேற்கா நாட்டிலுள்ள
 ஆதனார் என்னும் ஊரிலே பறைபர் குலத்திலே பிறந்தார்.
 வெட்டிமைத் தொழில் புரிந்தார். தமது மாபுக்கேற்ற வகை
 யால் இயன்றவரை நாளும் நல் வினையை நயந்து செய்துவந்தார்.
 அதனால் இவர் மனந்துபராயினார். சிவாலயங்கள் தோறும்
 சென்று தரிசனம் செய்ய விரும்பினார். திருப்பின் கூர் என்னும்
 திவ்விய தலத்துக்குச் சென்றார். அங்கே ஒரு பெரிய குளத்
 தை வெட்டினார். ஆலயங்களுக்குரிய பேரிகை முழவு யாழ்
 முதலியவற்றிற்குத் தேவல் வார் நரம்பு முதலியன உதவினார்.
 சிதம்பர தரிசனஞ் செய்யச் சிறுத்தார் தமது குலம் இழிந்தது
 என்றும் தாய் எவ்வாறு அங்கே புக முடியும் என்றும் எண்ணி
 பெண்ணி வருந்தினார். ஆயினும் சிதம்பரத்துக்குச் செல்ல
 வேண்டும் என்னும் ஆசையிவர்க்கு அதிகரித்தது. வேறு
 நாட்டயின்றிச் சிதம்பரத்தையே நாடினார். இப்பொழுதே
 செல்வேன் என்று துணிந்து எழுவார். நான் புலையனா
 யிற்றே! பெவ்வாறு அங்குப் புகுவேன் என்று எண்ணி யமர்
 வார். நாளைப் போவேன், நாளைப் போவேன், என்று நாள்பல
 கழித்தார். அதனால் திருநாளைப் போவார் என்னும் ஒரு
 4ம் அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல். 87

திருப்பெயரை யிவர் பெற்றார். காதல் அதிகரித்ததால் நல்லநான்
 னுறவில் தில்லையை நோக்கிச்சென்றார். சென்றவர் நகரினுட்
 டொல்லாமல் நின்றார். தில்லையின் எல்லையை மெல்லச்சுற்றினார்
 றையனை நினைந்து மெய்யியர் சிலிர்த்தார் புறத்தே நின்று கொழு

தார் அகத்தே கீணந்து அமுதார். எம்பெருமானும் இவரை ஆட்கொள்ள அருங்கூர்நகரர் தலைவரழ் அந்தணர்கட்குணர் த்தினர் உணர்த்தினபடியே அவரனைவரும் இவரைப்புலைமகன் என்று இகழாமல தலைமகன் என்று புகழ்ந்தார். கொணர்ந்தார் மங்கலநெருபபைப் பொங்க முற வளர்த்தார். விருப்புடன் நந்தனார் அநநெருப்பில் குறித்தார். விண்ணவர் போற்றும் புண்ணிய வுருவைப்பெற்றார். அந்தணர் உடன்வர அடைந்தனர் ஆலயம். கண்டவர் அனைவரும் சாணாமல் நின்றனர். கனகசபையிற் கலந்தனர் நந்தனார். நாளும் அறம் புரிந்தமைபால் நந்தனார் வாழ்நாள் வழிநூர்ந்தது. இதன் விரிவு பெரிய புராணத்தில் காணப்படும். அறம் பிரவியை கீக்கிப பேரினபம தரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

--:00000:--

39. கூடிமனை யின்பமுற்ற கோவலனேன் மாதவியால்
கோடிதுன்பம் கொண்டான குமரேசா—தேடும
அறத்தான வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புகழும் இல. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! மனைவியேடு கூடியின்பமுற்ற கோவலன்மாத வியால் ஏன் பெருந்தன்பம் அடைந்தான் எனின், அறத்தான் வருவதே இன்பம். மற்ற எல்லாம் புறத்த புகழும் இல என்க. மற்று என்னும் இடைச்சொல் அறத்துக்கு மறுதலையான மறத்தைக்குறித்து நின்றது.

மற்று எல்லாம் = பாவத்தால் வருவனவெல்லாம்.

88 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
புறக்க என்றது இன்பத்துக்குப்புறமாகிய துன்பத்தை இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மையானது இன்பமும இல்லையென பதை விளக்கிநின்றது.

அறநெறியால் வரும்பொருளே ஒருவனுக்கு இன்பமும் புகழும் தரும்பொருளாம் எனபதும் பிறநெறியில் வருவன அன்பமும் பழியுமே தருவனவாம் எனபதும். இதற்குச் சான் றாகக்கோவலன் அறநெறியார் பெற்றகண்ணகியால் இன்பமும் புகழும் எய்தினான் எனபதும், மறநெறியால்கொண்ட மாதவியால் அன்பமும் பழியும் அடைந்தான் எனபதும், இதில் உணரப்படும்.

கதை

சோழ நாட்டிலே காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே வணிகர் குல திலகனாகிய மாசாத்துவான் எனபவன் ஒருவன் இருந்தான். இவன் இருநிதிக்கிழவன் எனப்பெருநிதியுடையவன். பெருமனைக் கிழத்தியென்னும் மனைவியோடு கூடி இவன் இலவாழ்க்கையை யினிது நடத்தினான் இங்ஙனம் நடத்திவரும் நாளில் இவனுக்கு கொரு புதல்வன் தோன்றினான். அப்புதல்வனுக்குக் கோவலன் என்று பெயரிட்டார். மிக்க சிறப்போடு போற்றி வளர்த்தார். இவன் போழகு வாய்ந்தவன். பருவம் அடைந்தபின் அநநகரில், மாநாய்கன் மகளாகிய கண்ணகியென்னும் புண்ணியவதியை இவனுக்குத்திருமணம் முடித்தார் இவரும் ஒரு மனப்பட்டு இல் வாழ்ந்திருந்தார். அன்புடன் இன்பம் ஆர்த்துய்த்தார். கோவ ள் அறநெறியில் பெற்ற தனது மனைவியை நோக்கி,

மாசாறு பொன்னே வலம்புரி முததே
 காசறு விரையே கரும்பேதேனே
 அரும்பொற்ற பாவாய் ஆருயிர்மருந்தே
 பெருங்குடிவணிகன் பெருமடமகளே
 மலைபிடைப்பிறவா மணியேயென்கோ
 அலையிடைப்பிறவா அமிழ்தேயென்கோ
 யாழிடைப்பிறவா இசையேயென்கோ

4ம் அதிகாரம் அறன் வளியுறுத்தல்.
 தாழிருக் கூந்தற் றையால் நினை பென்று

உலவாக்கட்டுரை பலபாசாட்டி.

நாளும் மகிழ்ந்து நலமுற வாழ்ந்தான். இங்ஙனம் வாழ்ந்த வரும் நாளில் மாதவியென்னும் பெயரினையுடைய ஒரு பொது மாதைக்கண்டான் அவள்மேலகாதல் கொண்டான் அதனால் கற்புக்கெய்வமாகிய கண்து, காசலியை மறந்தான். மாதவியுடனே மருவிமகிழ்தகாலை அவளால் தனது பொருள் முழுதையும் ஒருங்கே இழந்தான். வறியனாயினான். அதன்பின் தன் மனைவிபால் வந்தான். கண்ணகி தன் கணவனைக் கண்டாள். அவன் நிலைமையை நினைக்காள். நெஞ்சுநுகிஞாள் கலங்கினாள். தனது காவில் அணிந்திருக்க அழகிய பொறசிலம்பைக் கழற்றிக் கோவலன் கையிற்கொடுக்காள். இகனை விலைப்படுத்தினாள். அப்பொருள்கொண்டு நாயிருவநாடு இனிது வாழலாம் என்று கூறிக்கணவனைத் தேற்றினாள். அவனுக்குத் தறிஞாள். அச்சிலம்பை விற்றற்பொருட்டு மனைவியோடு மதரைக்குச்சென்றான். சென்ற இடத்தில் தீவினை வயதகால கோவலன் கொலையுண்டிற்றந்தான். இக் கண்பழம் பழியும் மற நெறியால் வந்த மாதவிபால் இவனுக்கு வந்தன. இகன் விரிவைச் சிலப்பதிகாரத்தில் காண்க அற நெறியால் வருவனவே ஒருவனுக்கு இன்பமும புகழும் தருவன் வாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

40. தல்வினையே செய்தான் நளன்பாம்பின் செய்கைகண்டும்
கொல்வினையேன் விட்டான் குமரேசா—சொல்லிற்
செயற்பால தோரும் அறனே பொருவற்
குயற் பால தோரும் பழி

(10)

இ—ள்

குமரேசா! நளன் நல்வினையே செய்தான். பாம்பின் செய்கையைக் கண்டும் ஏன் கொல்வினையைத் தவிர்த்தான் எனின். ஒருவன் செய்யத்தக்கது அறமே; ஒழிக்கத் தக்கது பழியே யாம் என்க.

ஓரும் என்னும் இடைச்சொற்கள் இரண்டும் அசைநிலை
பாயின.

உயற்பாலது == ஒழிக்கப்படும் உரிமைமையுடையது.

விதியும் விலக்கும் இவில விதந்து கூறினார். ஒருவன்
புகழ் பயக்கும வினைகளைப் பேணிச் செய்து பழி வினைக்கும்
செயலகளை நாணி ஒழிக்கவேண்டும் என்பதாம்.

நளன் நிடக நாட்டி யுள்ள மாவிந்த புரியில விளங்கி யிருந்
தான சந்திரகுலதலைகன திரியிருட்டி நிலமுழுதாம ஆண்ட
செங்கோல வேந்தன. விதர்பப கேசகது விமராசன் மகளாதிப
தமயந்தியை மணம் புரிந்தான் அதில் உண்டான செறறகதால்
கவி இவனைத் தொடர்ந்தான அதனால் இவன குதாடி நாடிமுந்
தான். மனைவியேடு வனம புருந்தான். பின் பிரிந்தது அகன்
றன். அக்காலத்தில் அங்கே கார்க கோடகன என்னும் பாமபு
ஒன்று காட்டுத தீயில் அகர்படநிப் பகைகததுக் குடித்தது.
நளன் அதனைக் கண்டான் இரக்க முற்று நெரிப்பினுட் புருந்
தான் அதனை வெளியேறறிக் காப்பாற்றினான். பின் அஃ
தோர் ஏதுவால இவனைத் தீண்டியது. தீண்டி வருததினும்
அகற்கு பாதொரு தீங்கும் செய்யாமல் அரசன் நின்றான்.
அதுபின் இவனுக்கு நன்மையாக முடிந்தது. இகன விரிவைச
சரித்ததில கரண்க

ஒருவன் செய்யாத தருவதும், ஒழிக்காத தருவதும், இத
னால் கூறப்பட்டன.

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

அறம் உயிர்கட்டுச் செலவ முகவிப எல்லா நலங்களையுந்
தந்து சிறப்பையும் கொடுக்கும். அறமே ஒருவனுக்குச் சிறந்த
ஆக்கம். அதனை மறந்தவர் கெடுவர், இயன்ற மட்டும் அறத்
4ம அதிகாரம் அறன் வலியுறுத்தல். 91

தை என்றும் என்கும் செய்தல வேண்டும். மனத்தில் குற்றம்
இல்லாத வனே உத்தம் அறமேவான். பொறாமை கோபம் ஆசை
முதலிய இழி குணங்கள் இல்லாமல் ஒருவன் அறத்தைச் செய்
தல் வேண்டும். அதனை இளம பருவத்தே செய்யவேண்டும்.
அதன் பயனை அனைவரும் கண்கூடாகக் காணலாம். ஒருவன்
பிடாமல் அறஞ் செய்வானாகில் அவன் பிறவி தானே நீங்கிவிடும்.
அற நெறியால் வருவனவே புகழும் இன்பமும் பொருந்தப்
பயக்கும். பிறநெறியால் வருவன பழியும் துன்பமும் இழிவுடன்
கொடுக்கும். ஆகலால் ஒருவன் கொள்ளத்தக்கது, அறமே
தளதகக்கது பழியே என்பனவாம்.

(பாயிர முறறி,று.)

இல்லறவியல்.

5-வது அதிகாரம் இல்வாழ்க்கை.

அஃதாவது மனைவியோடு கூடி ஒருவன் இல்லின் கண்
இருந்து வாழும் இயல்பு.

41. ஏமேற நெல்லார்க்கும் இன்றுணையா நன்றுசெய்தான்
கோளும் வல்லாளன் குமரேசா - ஞானமுடன்
இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை.

குமரேசா! வல்லாளன் என்னும் அரசன் எல்லோருக்கும்
 னிய துணையாய் நின்று ஏன் உதவி செய்தான் எனின், இல்லற
 த்தில் இருந்து வாழ்பவன் இயல்பினை யுடைய மூவர்க்கும் நல்ல
 என்க. 12

92 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நல் ஆற்றின் நின்ற துணை = நல்ல ஒழுக்க நெறியின் கண்
 நிறகின்ற நிலையான துணை. ஆறு நெறி வழி என்பன ஒரு பொ
 ருளன. பிரமச்சாரி, கிருகத்தன். வான்பிராதன, சந்தியாசி
 என்னும் நால் வகை நிலை யினரும் ஒருவரிசையில் வைத்து
 எண்ணப்படுவார். அவருள் கிருகத்தனாகிய இல் வாழ்வாளை
 வேறு பிறித்தமையால் ஏனையோரை மூவர் என்றார். இது
 தொகைக் குறிப்பு.

இல் வாழ்பவன் சந்தியாசி முதலிய மூவர்க்கும் உணவும்,
 உடையும், மருந்தும், இடமும், தந்து ஆதரிக்கவேண்டும் என்
 பதாம். அவ்வுணவு முதலியவற்றால் அவர்கள் பசி குளிர் நோய்
 முதலியன நீக்கி தங்கட்குரிய தவவொழுக்கங்களை நன்குசெய்து
 உய்வார்கள்.

ஒரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்துக்குச் செல்லுகின்ற
 வழி நடையினர்க்கு இடையிலே யுண்டாகும் தடைகளை நீக்கிக்
 குறித்த இடத்திலே யவரைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும்
 நல்ல வழித் துணையாளர் போல் பந்தமாகிய இந்த உலகத்திலிரு
 ந்து முத்தி உலகை நோக்கிச் செல்லும் அறநெறியாளர்க்குப்
 பசி முதலியவற்றால் உளவாகின்ற வருத்தங்களை நீக்கி அவரை
 அந்நெறியில் வழுவாமல செல்லும்படி செய்து நிற்பல் இல்
 வாழ்வாளை அவர்க்கு நல்ஆயறில் நின்ற துணை என்றார் இனி
 ஆற்றில் நின்ற நல் துணை எனவும் கொள்ளப்படும். இறைவனே
 எல்லார்க்கும் துணை எனினும் இம் மூவர்க்கும் வெளிப்படையாக

இல் வாழ்வானே துணையாம் என்றபடி.

தூற்தார் முதலிய சிறந்தார் எவர்க்கும் இல் வாழ்வானே நல்ல துணை. இவ்வண்ணம் வல்லான் பால காணப்படும்.

கதை

வல்லான் என்பவன் திருவண்ணாமலையில் இருந்த ஒரு சிறந்த அரசன். விழுமிய குணங்கள் பலவும் நிறைந்தவன். செறிவழுவாதவன், நற்குணம் நிறைந்த இரண்டு தேவிமா

நீம் அகிகராம் இவ்வாழ்க்கை. 93

ரோடு கூடியவன் இல் வாழ்க்கிருந்தான். எல்லரிடமும் இரக்கமும் அன்பும் காட்டினான் துறவேர் முதலிய அறவேர் எவர்க்கும் அருந்துணையாய் நின்றான். அவர்க்கு உணவும் உடையும் தினமும் உதவினான். இவன் செய்து வருகின்ற இல்லறதனின் சிறப்பையும் இவனதுவள்ளற் குணத்தையும் இறைவன் எண்ணினார். மகிழ்ந்தார் அன்புடையிவனபால அருளுடன் வந்தார் சங்கம வேடந்தரித்தார் ஒரு சந்தியாசிரீபால் நின்றார். கண்டான் அரசன். காலில் விழுந்தான். தனது திருமணக்குள் அழைத்துக் கொண்டு போய் உபசரித்தான். இவர் விரும்பிய எதையும் வெறுப்பின்றி உதவினான். எல்லாருக்கும் நல்ல துணையாய் நின்று இவன் இல் வாழ்ந்தான். அதனால் தனி முதல்வனாகிய பாமனே யிவனுக்கு இனிய புதல்வனாய் வந்து இன்பம் செய்தார். இஃது அருணாசலப் புராணத்தில் உள்ளது.

இவ்வாழ்வான் இயல்பு இதனால் கூறப்பட்டது.

42. உற்றதுணை யாய்முன் உதவினனேன் பாண்டவர்க்குக் கொற்ற விராடன் குமரேசா—முற்றும் துறந்தார்க்கும் தவ்வா தவர்க்கும் இறந்தார்க்கும் இவ்வாழ்வான் என்பான் துணை.

குமரேசர்! விராடன் பாண்டவர்க்கு உற்ற துணையாய்
வன் உதவினான் எனின், துறந்தவர்க்கும், துவ்வாதவர்க்கும்,
இறந்தவர்க்கும் இல வாழ்வான் துணையாவான் என்க.

துறந்தார்—ஆதரித்து வந்தவரால் கைவிடப்பட்டவர்.

துவ்வாதவர்—உணவு முகலியனதுய்க்கப் பெறுதவர். வறியர் என்றபடி.

இறந்தார்—உயிர் நீங்கினவர். செத்தவர் என்றபடி.

94 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதியற்றவர், பொருளற்றவர், உயிரற்றவர். ஆகிய இம்
மூவருக்கும் இல் வாழ்வான் துணையாய் நின்று உதவவேண்டும்
என்பதாம். துறந்தாரை வினவியடுத்தும், துவ்வாதவரை
உணவுமுதலியன கொடுத்தும்; இறந்தாரை உரிய நீர் விடுத்தும்,
ஆதரிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

மேல் தன்னோடு இயைபுடைய மூவரைக் குறித்தார். இதில்
அஃதில்லாத மற்றொரு மூவரையும் இணைத்து இவ்வுறுவருக்கும்
இல் வாழ்வான் துணையென வுணர்த்தினார். மேலவருவதில்
யீவரை உணர்த்துவார்.

பெரியோர் வறியோர் முதலிய எவர்க்குப் இல் வாழ்வான்
யாவான் என்பதும் இகற்சுச் சான்றாக விராடன் அனைவ
ருக்கும் உபகரித்தான் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

கதை

விராடன் என்பவன் ஓர் அரசன். மச்சதேசத்திலுள்ள
வன். விராடபுரத்திலிருந்து இவன் அரசுபுரிந்தான். இக்கால
த்தில் மேட்டுப்பாளையத்தை அடுத்ததுள்ள தாராபுரமே அக்கால
த்தில் இப்புரம் இருந்த இடம் என்பர் இந்த அரசன் எல்லா
ர்க்கும் நல்ல துணைவனாய்ச் செல்வாக்கோடு இல் வாழ்ந்திருந்
தான். பாண்டவர் பன்னிருவருடம் வனவாசம் செய்து முடித்

தபின்னர் ஒருவருடம் இவன் வசம் வந்து உருவங்காந்து ஒது
 ள்கி இருந்தார். அவரை அன்புடன் இவன் ஆதரித்து வந்
 தான். உத்தரன் என்று ஒருமகனும், உத்கரை யென்று ஒரும
 களும் இவனுக்கு உண்டு. இவன் மனைவி பெயர் சுதேட்டிணை
 வருடமுடியில் பாண்டவரென உண்மை தெரிந்த பின் இவன்
 பெருமகிழ்வடைந்தான். அதன் பின்னும் பாண்டவர்க்குப்
 படைத்துணையாய் நின்று வேண்டுவனபுரிந்தான். தன் மகளா
 விய உத்தரையை அருச்சுனன் மகனாகிய அபிமன்யனுக்கு மண
 முடித்துத் தந்தான்.

(இதன் விரிவு பாரதத்தில் காணப்படும்.)

5ம் அதிகாரம் இவ்வாழ்க்கை. 95

ஹர்தார், துவ்வாதவர் என மறைந்து வந்த பாண்டவ
 ர்க்கு இவன் சிறந்த துணையாய் நின்று உயர்ந்த உதவிகள் செய்
 தான்.

இல் வாழ்பவனே வறியார்க்கு உரிய துணை என்பது இத்
 னால் கூறப்பட்டது

43. தேடுபுகழ்க் காளத்தி சென்றடைந்தார் தமமையெல்லாம்
 கோடாகேன் காத்தார் சூமரேசா—பீடுடைய
 தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல தானென்றங்
 கைம்புலத்தார் ஓம்பல் தலை. (ந.)

இ—ள்

சூமரேசா! காளத்தியப்ப முதலியார் விருந்து ஒக்கல்
 முதலிய எல்லாரையும் ஏன் ஆதரித்து வந்தார் எனின், தென்பு
 லத்தாரையும் தேவரையும் விருந்தினரையும் சுற்றத்தாரையும்,
 தன்னையும் பேணிவருவதே இவ்வாழ்வானுக்குச் சிறப்பாம் என்க.

ஒக்கல் = சுற்றம். புலம் = இடம்

ஐம்புலத்து ஆறு ஓம்பல்—ஐந்து இடத்தும் செய்யத்தக்க
 அறநெறியை வழவாமல செய்தல் ஐம்புலத்தார் என்று பாடங்

கொண்டால நீர்து இடத்தாரையும் என்று கொள்க.

பிரமச்சாரி வானப்பிரக்தன் சந்தியாசி துறந்தார் துவ்வா
தார் இறந்தார் தென்புலத்தார் தேவர் விநந்தினர் சுற்றத்தார்
என்னும் பதினமரையும் ஆதரிக்க வேண்டுவது இலவாழ்வானுக்
குக்கடைமை இவ்வியல்பு காளத்தியப்ப முதலியார் பால் காண
ப்படும்.

கதை.

காளத்தி முதலியார் தொண்டை மண்டலத்திலே நின்றை
யென்னும் ஊரிலே பிறந்தார். இல்லறத்திலிருந்து எல்லாரையும்
96 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஆதரித்து வந்தார் தயையும் வள்ளற் குணமும் வாய்ந்தவர்
வறுமைப் பிணிக் கோர் மருந்து போல்பவர். நாளும் பல இடங்
களில் இருந்து இவரை நாடிவருவார் பலர். அவர்களைவருக்கும்
வேண்டுவனதந்து அன்போடு அனுப்புவார். தம்பால் வந்தவ
ரது முகம் மலர இவரது அகம் மகிழும். பிறர்க்கு இதம்
புரிதலையே யிவர் பேரினபமாகக் கொண்டார். ஒக்கலையும் கிருந்
தையும் இவர் பக்கம் வைத்து உண்டார். தம்மையும் காத்துக்
தமரையும் போற்றிய இவரது இல்லறமாண்பை யெல்லோரும்
போற்றினார். தொண்டை மண்டல சதகமுதலிய பல நூல்களி
லும் இவர் சரிதம் காணப்படும்.

இல்லறத்தான், தென்புலத்தார் முதலிய ஔவரையும் பேண
வேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

44. வள்ளற் சடையன் வழியென்றுக் குன்றரசர்
கொள்ளநின்ற தென்னே குமரேசா—தள்ளும்
பழியஞ்சிப் பாத்நூண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழியெஞ்சல எஞ்ஞான நாம இல். (ச)

குமரேசா! சடையவள்ளலது வழி யென்றுக் குன்றாமல

நின்றது என்னே எனின், பழியஞ்சிப் பொருள் ஈட்டி மேற
குறித்த பதின் மருக்கும் பகுதது ஈரது ஒருவன் உண்பானாயின
அவன் வழி என்றும் நின்ற நிலவும் என்க.

எஞ்சல் = தேய்ந்து அழிதல் வழி—மரபு. தொடர்பாக
வருகலின் இஃது இப்பெயர் பெற்றது.

பழிக்கு அஞ்சதலும் பகுதது உண்டலும் ஒருவனுக்கு
அமையுமாயின் அவன் சந்ததி என்றுங் குன்றாமல் நிலைத்து நில
வும் என்பகாம். ஒருவன் வழியழியாமலுக்கு வழியிதிலுணர்ந்
தினார்.

5 ம அதிகாரம் இவ்வாழ்க்கை.

97

ஒருவன் நல்வழியிற் பொருளீட்டி யதனைப் பிறர்க்குப் பகுத்
ததவி வருவானாயின அவன் வழியும் வாழ்க்கையும் நெடிது
வாமும். இவ்வுண்மை சடையபர் வழியில் காணப்படும்.

கதை

சடையப் பிள்ளை யென்பவர் சோழநாட்டிலுள்ள திருவெ
ண்ணைய நல்லூரிலே வேளாளர் குலத்திலே பிறந்தார். இவரது
காலம் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரத்தாறு வருடங்கட்கு
முன்னராம். பெருந்தன்மையும் வள்ளற் குணமும் ஒருங்கே
கிறைந்தவர் பழுதில்லாத உழவு தொழிலால் பொருளீட்டி
அதனைப் பலர்க்கும் பகுத்துக் கொடுத்து வந்தார். கனிச்சக்கிர
வர்த்தியாகிய கம்பரை அன்புடன் ஆதரித்தார். “அடையா நெ
டுக்கதவும் அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடையான் சடையப்பன்”
என்ற இதனானே இவரது விருந்தோட்புறம்திறம் காணப்படுகின்
றது. இவர் இல் வாழ்க்கை நலம் நல்லோர் பல்லோராலும்
நன்கு புகழப் பட்டுள்ளது.

அரியணை அனுடன் தாங்க அங்கதன் உடைவாள் ஏந்தப்

பரதன் வெண் குடைகவிக்க மற்றிருவரும் கவரி வீச
 விரைசெரி குழலியோங்க “வெண்ணெயூர்ச் சடையன்றங்
 கள்
 மரபுளோர்” கொடுக்கவாங்கி வசிட்டனேபுனைந்தான்மெளலி.
 (முடிசூட்டுப் படலம்)

இதனால் பல்லாயிர வருடங்கட்கு முன்னரே அவதரித்த
 இராமர் காலந் தொடரே வெண்ணெயூர்ச் சடையன் வழி யார்
 சிறந்த விளங்கி வந்துள்ளார் என்பது புலனும்.
 ஒருவன் இவ்வாழ்க்கையை நடத்தும் வகை இதனால் கூறப்படும்

98 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

45. மண்ணெயூர் மாறனார் மாறாத அன்பறனேன
 கொண்டிருந்தார் இல்லற குமரேசா - தண்டாத
 அன்பும் அறனும் உடைதகாயின் இவ்வாழ்க்கை
 பண்பும் பயனும் அது. (6)

குமரேசா! இளையான குடிமாற நாயனார் அன்பும் அற
 னும் உடையவராய் என இவ்வாழ்க்கை எனின், அன்பும் அறனும்
 உடைய இவ்வாழ்க்கையே பண்பும் பயனும் பெறும் என்க

அன்போடு அறம் புரியும் இவ்வாழ்வானே பண்போடு
 பயன் பெறுவான் என்பது கருத்து

இவ்வாழ்வான் தனது மனைவி மக்களிடத்தில் மிக்க அன்பு
 செய்தும் பிறரிடத்துப் புகுதலுண்டல முதலிய அறஞ் செய்தும்

வாழ்வணமும் என்பதும் இதற்குச் சான்றாக மாறா அன்பும் அறமும் உடையராய் இலவாழ்ந்தார் என்பதும் இதில உணரப்படும்.

குதை

மாறா என்பவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். பாண்டி நாட்டிலே இளைபாங்குடி என்னும் ஊரிலே வேளாளர் குலத்திலே இவர் பிறந்தார். அதனால் இவர் இளைபாங்குடி மாறநாயனர் எனப் பெற்றார். உத்தம குணங்கள் நிறைந்த தம் பத்தினியோடு கூடி இலவாழ்ந்திருந்தார். நிறைந்த செல்வமும் விரிந்த நிலங்களும் உடையவர். அடியார் முதலிய அனைவர்க்கும் நாளும் நல்லுணவு அளித்தார். மிகவும் அன்புடையவர். இல்லறத்தை யின்புற நடத்தினார் இங்ஙனம் வருகின்ற நாளில் இவரது செல்வம குறைந்தது வறுமைநிறைந்தது. ஆயினும் அன்பும் அறனும் உடையராய் இவர் இல்லறத்தை இன்புறச் செய்தார்.

ஓம் அதிகாரம் இலவாழ்க்கை.

99

இறைவன் இவரைச் சேர்த்துக்கொண்டு விடாமழை பெய்யும் நடுநிசிபொன்றில் சந்தியரசிபோல் வேடந்தரித்து இவரது இல்லை நோக்கி மெல்லவந்தார். வந்த முதியவரை பிவர் வணங்கினார். வாழ்த்தினார். உள்ளே எழுந்தருளச் செய்தார். இதனை மனைவியிடங் கூறினார். வருந்தினார் என்செய்வார் பாவம்! இரண்டுநாட்பட்டினி. அந்நடுநிசியில் மழையில் நனைந்து வெளியே போனார் வயலில் மிதந்த நெல்கிதைகளை வாரிக் கொணர்ந்தார். மனைவிபால தந்தார் இருவருமுயன்றார். இன்னுணவாக்கினார். மாறாஅன்போடு இவர் செய்யும் இலவாழ்க்கைகலத்தை யியன்கண்டார். அருள்செய்தகன்றார் மாறநாயனர் பயனும் பண்பும் பெற்றுப் பேரின்பமுற்றார். இதன் விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் உணர்க.

அன்பும் அறமும் உடையவனே இலவாழ்வான் என்பது

46. தேடித் தறவறத்திற் செல்லார் குசேலிலிலேன்
கூடி யிருந்தார் குமரேசா—நாடி.
அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற்
போலும் பெறுவ தெவன். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! குசேலர் தறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு
செல்லாமல், ஏன் இல்வாழ்க்கையில் இருந்தார் எனின், ஒருவன்
இல்வாழ்க்கையை அறநெறியே செலுத்துவானாயின் புறநெறி
யிற்போய் அவன் பெறும்பயன் யாத என்க.

அருமை கருதி ஆற்றின் என்றார்.

புறத்து ஆறு=இல்லைத்துக்குப் புறமாகிய நெறி. அஃதா
வது தறவறம். ஒருவன் நெறிவழுவாமல் இல்லைத்தைச் செய்
வானால் அவன் தறவறத்திற்சென்று பெறும்பயன் ஒன்றும்
இல்லைபென்பதாம்,

13

100

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தறந்து தவஞ்செய்து பெறத்தக்க எல்லைப் பேறுகளையும்
முறைதவறாத இல்லைத்தான் உறுதியாகப் பெறுவான் என்பது
கருத்து.

இல்லைத்தை ஒருவன் வழுவாமற் செய்யவேண்டும் என்ப
தும், அங்கனம் செய்வானாயின் அவன் தறவியினும் பெரியவன்
என்பதும், அவனுக்கு எல்லா நலங்களும் ஒருவகை உளவாம்
என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை குசேலர்பால்
உணரப்படும்.

கதை

இற்றைக்கு ஔயாபீர வருடங்கட்கு முன்னர் அவந்தி
 நகரத்திலே அந்தணர் வருணத்திலே குசேலர் என்பவர் ஒருவர்
 இருந்தார். இவர் கண்ணனுடைய பள்ளித்தேவமூர், நல்ல எண்
 ணமுள்ளவர், பறறறவர், தறவுக்குரிய குணங்கள் எல்லாம்
 இவருக்குப் பிறவியிலேயே யமைந்திருந்தன. ஆயினும் தறந்து
 போகவில்லை. இவ்வாழ்க்கையே நல்லதென்றெண்ணினார். சசீலை
 பென்னும் மனைவியை மணந்தார். இல்லிட்டுருந்தார். நல்லறஞ்
 செய்தார். தறத்தவர் எவரினும் இவர் சிறந்த விளங்கினார்.
 எல்லா நன்மையும் இவர் இல்லிலிருந்தெய்தினார். இதன் விரிவு
 குசேலோபாக்கியானத்தில் காணப்படும்.

தறவறநிலையினும் இல்லற நிலையே இனிதென்பது இதனால்
 உறப்பட்டது.

47. முற்றத் தறந்தார்க்கேன் முன்னின்றான் இன்னின்ற
 கொற்றச் சனகன் குமரேசா—உற்ற
 இயல்பினான் இவ்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
 முயல்வாரான் எல்லாம் தலை. (எ)

இ--எ.

குமரேசா! சனகன் இவ்வாழ்க்கைக் கண் நின்றிருந்தும்
 முற்றத்தறந்த முனிவரினும் ஏன் மேன்மையற்றான் எனின்,
 மும் அதிகாரம் இவ்வாழ்க்கை. 101
 இயல்பினான் இவ்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான் முயல்
 வாரான் எல்லாம் தலை எனக.

தலை = சிறப்பு. இயல்பு = இலவாழ்க்கைக் குரிய இயல்பு. முயல்வாருள் எல்லாம் தலை = முத்தியை அடைய முயல்கின்றவர் எண்ணருள்ளும் சிறந்தவன்.

உடலிலுள்ள உறுப்புக்கள் எல்லாவற்றள்ளும் தலை உயர்ந்து நின்று சிறந்து விளங்கும். அதபோல் உலகிலுள்ள நிலையினர் எல்லாருள்ளும் இயல்புடைய இலவாதானே உயர்வுடையான் என்பதாம்.

மேல், துறந்தபோய் ஒருவன் பெறத்தக்க பெருமையனை இல்லின்கண் இருந்தே பெறலாம் என்றார். இதில், அங்கனம் இருந்து பெறுபவனே சிறந்தவன் என்றார். ஒரு பொருளைச் சென்று பெறுபவனிலும் நின்றுபெறுபவனே என்றும் உயர்ந்தவன் என்க. அவ்வீட்டை இவ்வீட்டிலிருந்தே அடையலாம் என்பது குறிப்பு.

இல்வாழ்க்கையில் இருந்து ஒருவன் எல்லார்க்கும் நல்ல உபகாரியாய் வாழவேண்டும் என்பதும், அங்கனம் வாழ்பவனே துறந்தவர் எவரினும் சிறந்தவன் என்பதும், இதற்குச் சான்றாக சனகன் இல்வாழ்ந்து சிறந்தான என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

கதை.

மகத தேசத்துக்குத் தென் கிழக்கில் உள்ள மிதிவெய்யும் நகரில் இருந்து நெறிவமுலாமல சனகர் இல்வாழ்க்கையை யினிது நடக்கிறார். சிறந்த துறவிகள் எல்லாம் இவரது பெருமையை வியந்து புகழ்ந்தார். இவரது அறிவாலும் ஒழுக்கத்தாலும் தெளிந்து திருந்தின துறவிகள் பலர். நல்ல உபகாரியாய் இல்லிலிருந்தே எல்லா நலங்களையும் இவர் எய்தினார்.

அறத்து பொறிவினையடக்கி வருத்தியடையும் பேற்றையிவர் இல்
102 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வாழ்க்கையிலிருந்து இன்பமெல்லார் தய்த்து இயல்புடன் எய்தினார். அருந்தவாசிய சுகர் முதலிய பெரியார் எவரினும் சிறந்தவராய் இவர் விளங்கினார். இவரது இவ்வாழ்க்கையின் இயல்பும் உயர்வும் பாகவத முதலிய பலவினும் புலனாம்.

நெறிவழுவாமல் இவ்வாழ்வவனே துறந்தவர் எவரினும் சிறந்தவன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

48. கொற்றத் தவஞ்செய்யும் கோடுகளேன் வேள்விமுற்றக்
கொற்றவனில் வந்தார் குமரேசா—மற்றவரை
ஆற்றின் ஒழுக்கி அறணிமுக்கா இவ்வாழ்க்கை
நோற்பாரின் நோன்மை யுடைத்து. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! அரியதவதைச் செய்யும் விசுவாமித்திரர் வேள்வியை முடிப்பதற்காக தசரதன் இலலை நோக்கி ஏன் வந்தார் எனின், பிறரையும் நெறியே ஒழுக்கச்செய்து தானும் வழுவாமல் ஒழுக்கும் இவ்வாழ்க்கை நிலையானது நோற்பார் நிலையினும் நோன்மையுடைத்து என்க.

நோற்பார்—தவஞ்செய்வார். இங்கு இஃது அவரது நிலையை யுணர்ந்திற்று. நோன்மை—பொறுமை. ஒழுக்குதலுடைமையும் இழுக்குதல் இக்மையும் ஒருவன் இவ்வாழ்க்கையில் ஒருங்கே அமைந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதாம்.

இவ்வாழ்வவன் பிறரையும் வழுவாமல் ஒழுக்கித்தானும்

வழுவாமல் ஒழுக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

தறவிகள் தமக்குற்ற பரி, நோய் முதலியவற்றை மாத்திரம் நீக்கும் பொறுப்பினையுடையவர். இவ்வாழ்ப்பவரோ, தமக்குறவனவும் பிறர்க்கு உறுவனவுமாகிய எல்லாத் துன்பங்களையும் நீக்

5ம் அதிகாரம் இவ்வாழ்க்கை.

103

கும் பொறுப்பினையுடையவர். ஆதலால் தறவற நிலையினும் இல்லற நிலையிலே தான் பொறுப்பும் வருத்தமும் பொருந்தியுள்ளன என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை விசுவாமித்திரர்பாலும் தசாதர்பாலும் உணரப்படும்.

கதை

தறந்தவரிற் சிறந்தவராகிய விசுவாமித்திரர் சித்தாச்சிரமம் என்னும் இடத்திலிருந்து ஒரு பெருவேள்வி செய்தார். இவ்வேள்விக்குத்தாடகை முதலியோர் பல இடையூறுகள் செய்தனர். அதனால் அது நன்கு முடியவில்லை. முடியாமையை நினைந்து முனிவர் வருந்தினார். பலமுறை முயன்றார். முயன்றும் அது நலமுறவில்லை. வனவாழ்க்கை செய்யும் இவர் தமது வேள்வியை முடிக்கும்பொருட்டு இவ்வாழ்க்கை செய்யும் தசாதனை நோக்கி வந்தார். வந்த முனிவரை மன்னன் தொழுதான். புகழ்ந்தான். மகிழ்ந்தான். முனிவரும், உற்றதை முற்றும் உணர உரைத்தார். அதன்பின் அரசன் தமது அருமைத் திருமகனாகிய இராமனை முனிவருடன் அனுப்பி அவரது தவத்தை யினிது முடிப்பித்தான். முடிவை நினைந்து முனிவர் பெருமகிழ்வடைந்தார். தறவற நிலையிலிருந்த முனிவருக்கு உற்ற இடையூற்றை நீக்கி, அவரை ஆற்றின் ஒழுக்கி அரசன், இல் அறம் புரிந்தமையை உலகம்போற்றிப் புகழ்ந்தது.

இஃது இராமாயணத்திலுள்ளது.

தறவற நிலையினும் இல்லற நிலையே அருமையும் பெருமையும் உடைத்து என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

49. இச்சையற்ற தன்மகளை யில்வாழ்வில் நில்லென்றேன்
 ருச்சகனார் சொன்னார் குமரேசா—மெச்சும்
 அறனெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை யஹும்
 பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று. (க)

104 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! இச்சையில்லாத தனது மகளை இல்வாழ்க்கை யிலேயே நில என்று ஏன் ருச்சகனார் சொன்னார் எனின், அறன் எனப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே; அஹும் பிறன்பழிப்பது இல்லாயின் நன்று என்க

அஹும் என்றது தறவறத்தை.

இல்லறம் தறவறம் என ஒரு வகையிலவைத்து எண்ணப் படும் இருவகை அறங்களுள் இல்லறத்தைப் பிரித்து முற்கூறிய மைபால் ஏனைத்தறவறத்தை “அஹும்” என்று சுட்டினார். இனி, அஹும் என்னும் சுட்டுப்பெயரை இல்வாழ்க்கைக்கே ஏற்றி அறன் எனப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே; ஆயினும் பிறரால் பழிக் கப்படாதபடி அது நடத்தப்படுமாயின் மிகவும் நன்று; என்று பொருள் கூறவும்படும்.

பொறிகளைபடக்கி நல்வழியில் வழுவாமல் நிற்கும் தறவி தான் பொறியின்பங்களைப் பொருந்தத்தய்க்கும் இல்வாழ்வா னோடு சமமாக மதிக்கப்படுவான் என்பதும்; இல்வாழ்பவன் பிறனில் விழைதல், புறங்கூறல், முதலிய இழி குணங்களை, யறவே யகற்றி ஒழுகவேண்டும் என்பதும், மேற்கூறிக்ந்த இருவகைப் பொருட்கு முறையே உரிமைபாடும்.

தறவற நிலையினும் இல்லற நிலையே ஒருவனுக்கு நல்லது

என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை குச்சகன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

இப்பாதகண்டத்தின் வடனோடியில் கடகம் என்று பெயரிய நகரம் ஒன்று இருந்தது. அதில் குச்சகன் என்னும் பெயரினை யுடைய ஒரு வேதியர் இருந்தார். இவர் அருந்தவஞ்செய்து ஒரு புதல்வனைப்பெற்றார்; அவனுக்குக்கொளச்சகிகள் எனப்பெயரிட்டார். போற்றி வளர்த்தார். பருவமுற்றதின் இவர் அவனுக்குத் திருமணஞ்செய்யக் கருதினார். தந்தைகருத்தை மைந்தன் உணர்ந்தான், மணத்தை வெறுத்தான், வனத்திற்புகுந்தான்.

மீம் அதிகாரம் இவ்வாழ்க்கை.

105

இவ்வாழ்க்கை மறந்தான். மணத்தை யொடுக்கினான். பல வருடம் களாக அருந்தவம் புரிந்தான் கொடுமிருகங்கள் தனது உடலில் வந்து தடவினும் உணராமல் ஒரு மணப்பட்டுப் பசுமனைப்பற்றினான். அதனால் மிருக கண்பேன் என்னும் பெயரினைப்பெற்றான். இப்பெருந்தகையின் அருந்தவத்தை விபந்து இறைவன் அருள் புரிந்தார் அருள்பெற்ற புதல்வன் தெருளுற்ற தந்தையை வந்து கண்டான். தவத்திலுற்றதைத் தந்தைக்கு உரைத்தான். தந்தையு மகிழ்ந்தார். தனயனை நோக்கினார். இனிவேனும் இல் லறத்திலிருந்து நல்லறம் செய்யென்றார். மகன் மனம் இசைய வில்லை துறவறமே நல்லதென்றான். துணிந்துசெல்லசின்னான். தந்தை தடுத்தார். இவ்வாழ்க்கையே சிறந்த அறம் என்று மகனுக்கு இனிது எடுத்துரைத்தார். மகனும் இசைந்தான். அதன்பின் விருத்தையென்னும் ஒர் உததியை மணந்தான். இவ்வாழ்க்கை புரிந்தான். மிருகண்டு என்னும் புதல்வனைப்பயந்தான். இல்லறப்பயனை இன்புடன அடைந்தான். இம்மிருகண்டு வே நமது மார்க்கண்டர் தந்தை. இது விபிஷ கந்தபுராணத்தில் மார்க்கண்டேயப் படலத்தில் காணப்படும்.

இவ்வாழ்க்கையே சிறந்த நல்லாழ்க்கை என்பது இதனால் உறப்பட்டது.

[மென்று

50. மண்டலத்தில் வாழ்ந்திருந்தும் வள்ளுவரேன் தெய்வ
கொண்டாடப் பட்டார் குமரேசா—உண்டாகும்
வைபத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வாணுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும். (௮)

இ—ள்.

குமரேசா! வள்ளுவரை இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்திருந்தும்
அவரை ஏன் எல்லாரும் தெய்வம் என்று கொண்டாடினார்
எனின், வைபத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன், வாணுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும் என்க.

106

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மண்டலம்—மண்டலம். நிலவுலகம் என்றபடி. இதன்
எதிர்மொழி கிண்டலம். வாழ்வு ஆக்கு வாழ்பவன்—வாழ்வோ
ண்டிய இயல்பின்படிவாழ்பவன். இல்லறத்திற்குரிய இயல்பை
வழுவாமல் வாழ்பவன் மனிதனாயினும் அவன் தேவனாக மதிக்க
கப்படுவான் என்பதாம்.

வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் பின்தேவனாகத் திண்ணமாதலால்
வைபத்தானே பெரினும் அவனை வானத்தான் என்று மதித்துத்
ததிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

ஒழுக்கம் நிறைந்த இவ்வாழ்பவன் கிழப்பம் நிறைந்ததெய்வ
வமாக கிரும்பி மதிக்கப்படுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்
பட்டது. இவ்வுண்மை நமது திருவள்ளுவரால் உணரப்படும்.

கதை.

இற்றைக்கு இரண்டாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் 19ாமாவின்
அயிசமாக இவ்வுலகத்தில் ஓர் அவதாரம் நிகழ்ந்தது. இந்த

அவதார மூர்த்திக்குத் தான் திருவள்ளுவர் என்று பெயர். இவரே திருக்குறள் என்னும் தெள்ளமுதத்தை உலகுப்பத்தந்த வள்ளல்.

இவரது தாயின் பெயர் சூதி. தந்தையின் பெயர் பகவன். சூதிபையும் பகவணியும் தமக்குத் தாயும் தந்தையுமாகக் கொண்டு தோன்றிய இவரது தோற்றத்தால் இவ்வுலகில் பல நலங்கள் தோன்றின.

அன்னையும் பிதாவும்முன்னறி தெய்வமென்று ஓளவைபார் அருளிப் செவ்விய மொழியின்படி சுமது நாயனார் தமது தாயையும் தந்தையையும் தெய்வமாக மதித்துத் துதித்தனரோ என்று கருதும்படி கடவுள் வாழ்த்தின் முதற்பாயில் “சூதி பகவன் முதற்றே உலகு” என்று அமைந்துள்ளது. இவரது மதிநலமும் மனநலமும் மக்கட்குப் பெருநலங்களை யுதவிவருகின்றன.

5ம் அதிகாரம் இவ்வாழ்க்கை, 107

இவர் வாசுகி என்னும் மனைவியோடு கூடி இல்லற நிலையில் இன்புறறிருந்தார். இல்லற ஒழுக்கங்கள் எல்லாம் இப்பெருந்தகைபால் ஒருங்கே அமைக்கிருந்தன. இவரது இவ்வாழ்க்கை நலத்தை யெல்லாரும் புகழ்ந்தார் வானவரும் இவரது ஞான நிலைமையை நன்கு மதித்தார் துதித்தார். இவரது அறநலத்தையும் அறிவின் பலத்தையும் அறிந்து அனைவரும் இவரைத் தெய்வமென்று போற்றினார். முற்றத்தறங்க முனிவர் பலரும் இவரது இல்லை நோக்கிவந்து இவர் சொல்லுகின்ற நீதி நெறிகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்து சென்றார்.

தேவர், திருவள்ளுவர், தெய்வப்புலவர், செந்நாய்ப்போதார் நாயனார், நான்முகனார், மாதாணுபங்கி, பொய்யில்புலவர், பெருநாவலர், முதற்பாவலர், என்பன இவருக்குக் கிருநாமங்களாம். இப்பெயர்களானே இவரது பெருந்தன்மையும் திருந்திய பண்பும்

நன்குபலனா. இவர் தமது வாழ்க்கைத் துணையாகிய வாசகியென்னும் அம்மையோடு கூடி வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுறையுந்தெய்வதூள் தெய்வமாச்சிறந்து விளங்கினார். அதன் பின் நமது அம்மை முன்னும ஐயன் பின்னுமா இவ்வையகத்தைத் துறந்தார். இவரது திருமேனியைத் தீண்டிய பறவை முதலிய சிறிய பிராணிகளும் மெய்யுணர்வு பெற்றுத் தெய்வ வருவை அடைந்தன.

அடிசிற கினியாளோ அன்புடையாளோ

படிசொற் கடவரக பாவாய்—அடிவருடிப்

பின்னாங்கி முன்னெழுந்த பேதையே போதியோ

என்தூங்கும் என்கண் இரா.

இஃது அம்மை பிரிந்த காலத்தில் நமது ஐயன் அழுதிரங்கி அருளியது. இதனால் அம்மையின் விழுமிய குணங்களெல்லாம் முழுதும் உணரப்படும்.

சென்னைபை அடுத்துள்ள மயிலாப்பூரில் இப்பெருமானது திருவுருவத்தையுடைய ஆலயம் ஒன்று இன்றும் உள்ளது.

14

108 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அஃதே என்றும் எல்லாநாலும் நன்று வழிபாடு செய்யங்கிபற்று வருகின்றது. இதன் விரிவைப் புலவர் புராணத்தில்.

நெறிவழுவாமல் இவ்வாழ்பவன் உறும்பயன் இதனால் சீர்த்தப்பட்டது.

—:‡:—

கல்லற நூல்களிற் சொல்லறம் பலசில

இல்லறந் துறவறம் எனச்சிறந்தனவே

அங்கிலை இரண்டினுள் முன்னது கிளப்பின்

கற்றநூற் துறைபோய்க் கடிமனைக்கிழவன்

நற்குணம் நிறைந்த கற்புடை மனைவியோடு

அன்பும் அருளுந் தாங்கி இன்சொலின்
 விருந்து புறந்தந்து அருந்தவர்ப் பெணி
 யீவகை வேள்வியும் ஆற்றி இவ்வகை
 கல்லறம் நிரப்பிப் பல்புகழ் நிறீஇப்
 பிறன்மனை நயவான் தன்மனை வாழ்க்கைக்கு
 வரைபா நாளின் மகப்பேறு குறிததப்
 பெருநலந் தாய்க்கும பெற்றித தன்றே.

(சிதம்பர மும்மணிக்கோவை)

மழையின் றி மாகிலத்தார்க்கில்லை மழையுந்
 தவமிலார் இவ்வழி இல்லை—தவமும்
 அரசியல் இவ்வழி இல்லை அரசனும்
 இவ்வாழ்வான் இவ்வழி இல்.

(நான்மணிக்கடிகை.)

தார கல்லிதந் தாங்கித் தலைநின்மின்
 ணரும் நாமும் உவத்தல் ஒருதலை
 வீரவென்றி கிறன்மி து விண்ணவர்
 சீரின் ஏத்திச் சிறப்பெழிர் கொள்பவே.

(வணியாபதி)

நீம் அநிகாரம் இவ்வாழ்க்கை.

109

பிச்சையும யீயமும் இட்டுப் பிறன்தாரம்
 நிச்சலும் நோக்காது பொய்யொரீஇ—நிச்சலும்
 கொல்லாமை காத்துக் கொடுத்துண்டு வாழ்வதே
 இவ்வாழ்க்கை என்னும் இயல்பு (அறநெறிச்சாரம்)

இவ் அநிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

எல்லார்க்கும் இவ்வாழ்வனே துணை. பெரியோர் வறி
 யோர் முதலிய அனைவரையும் அவன் அன்புடன் ஆதரிக்கவேண்டும்.

மீம், பித்திரர்களைக்கருதல், தெய்வந்தொழுதல், விருந்தினரை
 உபசரித்தல், சுற்றம் பேணல், ஆகிய இவற்றைக் குற்றமறச்
 செய்தல் வேண்டும். பழிக்கு நாணிப் பகுத்து உண்டு அன்பு
 டையராய் அறம்புரிதல் வேண்டும். இல்லைத்தறந்து போதலி
 னும் அகில் இருந்து வாழ்தலே நன்று. மேற்குறித்த நெறி
 களில் வழுவாமல் வாழ்பவன் துறவிகளினும் பெரியவனாவன்.
 துறவறநிலையினும் இல்லற நிலையே வலிமையுள்ளது. இல்லறமே
 நல்லது. அதிலிருந்து நெறியோடு வாழ்பவன் தெய்வ நிலையை
 எய்துவான், என்பனவாம்.

நிவது இலவாழ்க்கை முறறிறது.

மீம் அதிகாரம்-வாழ்க்கைத் துவணநலம்.

அல்தாவது ஒருவனது இல்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய
 மணியினது நன்மை. மேல் இல்வாழ்க்கையின் தன்மையை
 உணர்த்தினார். இதில் அதற்குத் துணையாகிய
 நன்மையை உணர்த்துகின்றார்.

அதிர்ச அமைவும் இதனானே புலனாம்.

110

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

51. கொண்டான் சிறுவரவும் கொண்டேன் சுசிலையன்பு
 கொண்டா தரித்தாள் குமரேசா—கண்ட
 மணத்தக்க மாண்புடைய ளாதிததற் கொண்டான்
 வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.

(க)

இ—ள்.

குமரேசா! சுசீலை தன்னைக்கொண்டவனது சிறியவருவாய்க்கொண்டே ஏன் அன்புகூன்றாமல் ஆதரித்தாள் எனின், மனைக்குத்தக்க மாண்பும தன்னைக்கொண்டவனது வளதலுக்குத்தக்க வாழ்க்கையும் உடையவளே வாழ்க்கைக்குத் துணையாவள் என்க. சு=நன்மை. சீலம்=ஒழுக்கம். சுசீலம் உடையவள் சுசீ

தற்கொண்டான்=தன்னை மனைவியாக்கொண்டவன், கணவன் என்றபடி. துணை என்றது ஆகுபெயராய் இங்கு மனைவியை உணர்த்திற்று இல்லின் கண் இருந்து ஒருவன செய்யும் அறத்திற்கு உடனிருந்து அவனுக்கு உதவி புரிபவளாதலால் மனைவியைத் துணைவியென்றார்.

பெரியாரைப்போற்றல், வறியாரைக்காத்தல், விருந்தினரை உபசரித்தல், சுற்றத்தாரை ஆதரித்தல், இனியவுணவுகளை உளவாக்கித் தனது கணவனைப்பேணல் முதலிய விழுமிய குணங்களும், வருவாயின் அளவறிந்து செலவு செய்துவாழ்ந்திரமும், உடையவளே இல்லாள என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சுசீலைபால் உணரப்படும்.

என்பவள் குசேலருடைய மனைவி. உத்தம குணங்கள் முற்றும் வாய்ந்தவள். இருபத்தேழு மக்களைப்பெற்றாள். தனது கொழுநெய்குசேலர், பொருள் தேடும் வழியிற் புகாமல் அருளையே நாடினார். அதனால் வறுமை அதிகரித்தது. குசேலர், மும் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 111

வெளிபே சென்று காட்டில் உதிர்ந்து கிடக்கின்ற புலியதானியங்களைப்பொறுக்கித் தொகுத்துக்கொணர்ந்தார். அதனைச்சுசீலை அன்புடன் பெற்றுப்பகருவஞ்செய்து சுஞ்சியாக்கிக் கணவனையும் மக்களையும் ஊட்டி அதிதிகளையும் உபசரித்தாள். கொண்டா

னது சிறியவராலும் கோணமல் பெருமகிழ் வுடனே இவ்வாழ்க்
 கையை நடத்தினான். மனைத்தக்க மாண்பும் வளத்தக்க வாழ்க்
 கையும் இவள்பால் நன்கு அமைந்திருந்தன நல்ல சீலம் உள்ள
 வள் ஆதலால் இந்த அம்மையைச் சீசீலை என்று அழைத்தார்.
 மாசிலாக் குலத்து வந்தாள் வருவிரந்து உவப்ப வூட்டும்
 நேசமிக் குடையாள் கொண்கன் நினைப்பறிந்தொழுகும் நீராள்
 தேசுறு வரய்மை யுள்ளாள சினந்திடல் என்றும் இல்லாள்
 பேசுதிண் கற்பு வாய்ததாள பெற்றதே கொண்டுவப்பாள்.
 மணமகன் உடம்புபோற்ற வல்லவள் மனைவியேயென்று
 உணர்வினார் மொழியுமாற்றம் உவள்செயல் நோக்கிப்போலும்
 தணவறும் அனபுஞ் சாந்தத் தன்மையும் நன்மையான
 குணமுமோர் உருவங் கொண்டோர் குடிப்பிறந் தனைய நீராள்.
 (குசேலோ பாக்கியநம்)

இது பாகவதத்தில் உள்ளது.

ஒருவன மனைவிக்கு அமைந்திருக்க வேண்டிய நலங்கள்
 இவையென இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

52. கொற்றமுற்ற பத்ரகிரி கோள்வாழ்க்கை இல்லாளால்
 குற்றமுற்ற தென்னே குமரேசா—உற்ற
 மனைமாட்சி இல்லான்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை
 எனைமாட்சித் தாயினும் இல. (உ)

குமரோசா! பத்திரிகிரியினது அரச வாழ்க்கையும் இல்லா
 னால் ஏன் குற்றமுற்றதெனின், ஒருவன் இல்லாள்கண் மனைக்கு
 112

திருக்குறட் குமரோச வெண்பா,
 உரியமாட்சிமை இல்லைபாயின அவன வாழ்க்கை எவ்வளவு மாட்
 சிமை உடையதாயினும் அதனால் பயன் இல்லை என்க.

மனைமாட்சி—இல்லறத்திறகு உரியமாண்பு. அஃதாவது
 கற்பால் தன்னைக்காத்தலும், கணவனைப்பேணலும், கிருந்தினர்
 முதலியோரை மெய்யன்போடு உபசரித்தலும் முதலாயின.

ஒருவன் இல்லவாழ்க்கையானது செல்வததால் எவ்வளவு
 பெருமைபை உடையதாயிருப்பினும் அவனது மனைவியினிடத்து
 நற்குணங்களும் நற்செயல்களும் இல்லையாயின் அவ்வாழ்க்கை
 பயன்படாதென்பதாம். இவ்வுண்மை பத்திரிகிரிபால் காணப்
 படும்.

பத்திரிகிரி என்பவர் கிரகமாதித்தன்பட்டி என்னும் மெய்
 யறிவாளரோடு உடன் பிறந்தவன். உச்சனி என்னும் நகரில்
 இருந்து அரசுபுரிந்தான். வடமொழியிற் சிறந்த வித்துவான்.
 நீதிசதந முதலிய உயர்ந்த னுலகளை அதில் இயற்றியுள்ளான்.
 எல்லாவளங்களும் இவன் இல்லில் அமைந்திருந்தன. மனைவி
 யோடுகூடி வாழ்க்கையை நடத்தி வருங்காலத்தில் முனிவரொரு
 வர் இவன் இல்லை நோக்கி வந்தார். நல்லமாங்களி யொன்றை
 இயனிடம் தந்தார். அதனை அரசன் வாங்கினான். தான்
 உண்ணவில்லை. தனது மனைவிக்கே தந்தான். அவள்
 அதைத் தனது கள்ளநாயகனுக்குமெள்ள அனுப்பினாள். அவன்
 அதைப்பெற்றுத்தான் நேசம் வைத்தான் ஒரு தாசிக்குத்தந்
 தான். அவளும் அதனைத்தான் காதுவித்துள்ள ஓர் இடைய

ஹக்ருக் கொடுத்தான். அவனும் அதனை உண்ணவில்லை. தான்
காதல்கொண்டிருள் ஒரு புலைமகளுக்கு அவ்விடையில் கனியை
விரும்பிக்கொடுத்தான். அப்புலைமகளும் அக்கனியின் பெருமை
பை அறியாமல தன் தலையில் வைத்துள்ள சாணம் நிறைத்த
கடைமேல் வைத்துத் தனது குடிசையை கோக்கிச் சென்றான்.
அவ்வமையம் அரசன் மேன்மாடத்தின், நிலாமுற்றத்தின், மேல்
உலாவிக்கொண்டு வின்றான். அப்புலைமகள் செல்லை இத்தலை
மும் அதிகாரம் வாழ்க்கைத்துணை நலம், 113

மகன் கண்டான். கடைமேல் உள்ளது தனது மனைவிக்குத்
தந்த இனியமாங்கனிபென்று தெளிந்தான். அவனைக்கொண
ரும்படி செய்தான். அவளும் வந்தாள். மன்னனை வணங்கி வின்
றான். அரசன் இக்கனி உனக்கேதென்றான். அவள் உள்ள
தைச்சொன்னாள். அதன்பின் அடுத்திதது அரசன் அதன்
இயல்பை வினவி ஆய்ந்தான். முடிவில் உற்றதை முற்றும்
உணர்ந்தான். இல்லாள் இழிவை நினைந்தான். மிகவும் வருந்தி
றான். இவ்வாழ்க்கையை வெறுத்தான். அரசபோகங்கள்
அனைத்தையும் விடுத்தான். வனம்புருந்தான். தவம்புரிந்தான்.
இதன் விரிவை நீதிசதகத்தில் தெளிக.

ஒருவன் மனைவியினிடத்தே மாண்பு இல்லையானால் அவன்
வாழ்க்கை இழிவுறும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

53 ஒன்றுமில்லாச் சத்தியவான் உற்றானேன் இல்லாளால்
குன்றாமல் எல்லாம் சும்மோசா—என்றேனும்
இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணாக் கடை, (௩)

குமரேசா! ஒன்றும் இல்லாத சத்தியவான் இல்லாளால் எல்லா நலங்களையும் ஏன் பெற்றான் எனின், இல்லவள் மாண்பு உடையவளானால் அவனுக்கு எல்லா நலங்களும் உளவாம் என்க.

இல்லவள் மாணுக்கடை—மனைவி மாண்பு இல்லாளயின். என், என்னும் வினா இரண்டாவது யாதும் இல்லையென்பதைக் குறித்த நின்றது.

ஒன்றும் இல்லையினும் நல்ல மனைவிமட்டும் ஒருவன் உடையனாயின் அவன் எல்லாம் உடையனும், எல்லாம் உடையனாயினும் நன்மனைவிமட்டும் ஒருவனுக்கு இல்லையானால் அவன் யாதும் இல்லனும் என்பது கருத்தது.

114 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பொருளுடைமையினும் ஒருவனுக்கு மாண்புடைய மனைவியுடைமையே சிறந்ததென்பது குறிப்பு.

மாண்புடைய இல்லாளையுடையவனுக்கு இல்லாதது ஒன்றும் இல்லையென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை சத்தியவான் பால் உணரப்படும்.

கதை

சத்தியவான் என்பவன் சாளுவதேசத்து அரசன் புதல்வன், இவன் இளவரசனாக வருதற்கு முன்னரே தனது தந்தையை வென்று பகைவர்கள் அவன் அரசைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள் நாடிமுந்து நலிந்திருந்த தந்தை தாயருடன் இவன் வனம்புகுந்து வருந்தியிருந்தான். இங்ஙனமிருப்ப, அசுவபதியென்னும் அரசன் மகளாகிய சாவித்திரி என்பவள் இளமையிலேயே இவனை மணமகனாகக் கருதியிருந்தாள். பின் இவன் எளிய நிலைமையைத்தெளிய அறிந்தாள் ஆயினும், அன்புமாறவில்லை. பெற்றோர் வேறு மணமுடிச்சுக் கருதினர். இவள் இசைந்திலள். சத்திய

வானே தனக்கு உத்தமநாயகன் என்று உறுதிசூறினான். பெற்றோர்களும் இவள் பெருந்தன்மையை வியந்தார். இவளது அழகிய திருமேனியின் அருமையை நினைந்து தளர்ந்தார். ஆயினும், இவள் மனம்போல் இசைந்து காட்டில் வசிக்கும் சத்தியவானுக்கே இவளைக்கொண்டுபோய்த் தாரை வார்த்துத்தந்தார். மீண்டார். சாவித்திரியும் சத்தியவானுடன் காட்டில் வசித்தாள் இவளது பெருங்குணங்களுக்கு இறைவன் இரங்கினார். சத்தியவான் இழந்திருந்த எல்லா நலங்களையும் அவன் எய்தும்படி யருளினார். அவனும் அடைந்தான். தனது பத்தினியோடும் பெற்றோரோடும் நாட்டியைடைந்தான். இழந்த அரசைப்பெற்றான். இனிதாக இல்வாழ்ந்தான். இதன் விரிவு தருமசங்கிதையில் உணரப்படும்.

மாண்புடைய மனைவான யுடையவன், எல்லா நலங்களையும் அடைவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

மீம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 115

54. பண்டேன் நளாயினியைப் பற்றற்ற மாதவனும்
 கொண்டு மகிழ்ந்தான் குமரேசா—கொண்டாடும்
 பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
 திண்மையுண் டாகப் பெறின். (ச)
 இ—ள்

குமரேசா! பற்று அறற மாதவனும் ஏன் நளாயினியை மனைவியாகப்பெற்று மகிழ்ந்தான் எனின், ஒருவனை பெறாததக்க பொருள்களுள் மனைவியைப்போல் சிறந்த பொருள்கள் யாவையுள அவளிடக்கில கற்பு எனனும் திண்மையுண்டாகப் பெறின் என்க.

பற்று அறற மாதவன்—மொளவதக்கல்யர்.

பெருந்தகை = பெரிய தகுதியுடைய அல்காவது மிக மேம்பாடான பொருள். பதினாறுகைகளுடைய மனம் நிலைகுலையாமல் உறுதியாக நிற்கும் பெருமையை உடையது அது கருதி 'கற்பு என்னும் திண்மை' என்றார்.

இம்மையில் ஒருவன் பெறுகின்ற பேறுகளை எல்லாவற்றுள்ளும் கற்புடையான மனைவியாகப் பெறுதலே சிறந்த பேறென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை மொளவத்கல்யாள் பால் உணரப்படும்.

கதை

மொளவத்கல்யாள், இவரொரு சிந்தமுனிவர் நிறைந்த தவவொழுக்கமுடையவர் நளாயினி என்னும் குலமகளைத் தனக்கு மணமகளாகக் காதலித்தார். அவள்தந்தைதரால் வந்தார். தன்கருத்தை உரைத்தார் அவனும் இசைந்தான். முனிவர் அவளை மனைவியாகக் கொண்டார். மோன இன்பத்தைமுழுதும்விடுத்தார். காதல் இன்பத்தைக் கலந்து தயத்தார். அதன்பின் இவர் அவளது கற்பின் திண்மையைச் சேதிக்கக் கருதி அவளுக்கு அல்லல் பல செய்தார். அவ்வெல்லாவற்றிலும் நிலைகுலையாமல் நின்றாள்.

15

116 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சேறி திறம்பாமல் ஒழுதினாள். அன்பால் முனிவர்க்கு இன்பமே செய்தாள். அவர் வேண்டுவன வெல்லாம் விருப்புடன் தந்தாள். மாண்டவியர் என்னும் முனிவர் ஒருநாள் இவள் மங்கலம் இழக்கும்படி சபித்தார். அதற்கு மாறாக இவள் சூரியன் உதிக்காமல் இருக்கும்படி சபித்துத் தடுத்தாள். அருக்கனும் அவவாரே அடங்கியிருந்தான். உலகம் இருண்டது. பிரமன் வேண்டுகோளால் இவள் கதிரவனை வருக என்றாள் அவன் வளிப்புடன் உதித்தான். தேவரும் இவள் கற்பின் பெருமையைத் தெளிந்து புகழ்ந்தார். இவளது கலங்காத கற்பின் நலங்கண்ட கணவனும் கழிபேருவகை கொண்டான்.

விரிவைச் சரிசுத்தில் உணர்க.

இவ்வுலகில் ஒருவனுக்கு நல்லமனைவியோல் சிறந்தபேறு வேறொதுவுமில்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

55. பண்டுமழை பெய்யப் பணித்தாள் அருகையை
கொண்டுபெய்த தென்னே குமரேசா—உண்டான
தெய்வந் தொழா அன்கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை. (ரு)

இ—ள்.

குமரேசா! அருகையை முன்னம பெய்யென்று சொன்ன
வுடனே ஏன மழைபெய்தது எனின், வேறு தெய்வத்தைத்
தொழாமல் தன் தெய்வமாகிய கணவனையே தொழுது தூயில்
எழுகின்றவள் பெய்யென்று சொல்ல மழைபெய்யும் என்க.

அறிவுடைமக்கள் உறங்கப்புகுமுன் தெய்வம்தொழுது அச்
சிந்தனையோடு உறங்குவர். கற்புடைய மகளிர் உறங்கப்புகுமுன்
கொழுநீனத்தொழுது அச்சிந்தனையோடே உறங்குவர். அவர்
விழித்த எழும்பொழுது அவருளத்தில் அச்சிந்தனையே முந்தி
ரீம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 117

கிற்கும். ஆதலால் எழுந்து தொழுவாள் என்னுது “தொழுது
எழுவாள்” என்றார்

கனவிலும் நனவிலும் கணவனைத் தெய்வமென்று கருதி
யுள்ள கற்புடையவளுக்குத் தேவர்களும் ஏவல் செய்வர் என்பது
குறிப்பு.

கணவனைய தெய்வமென்று மனைவி கருத வேண்டுமென்பதும், அங்ஙனம் கருதுகின்றவள் கருதியன் வெல்லாம கைகடும் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை அருகூயை பால் உணரப்படும்

அருகூயை என்பவர் அத்திரி முனிவரது பத்தினி. நல்ல உத்தமி. அகூயை என்றால் பொறாமை. அல்கிலலாதவள் அருகூயை. எனவே அழுக்காறு முதலிய இழிசூணங்கள் இல்லாத பெருந்தன்மை யுடைபவள் என்பது தன் பெயரானே பெறப்பட்டது. கணவனே தெய்வம் என்று கருதி உரிமைபான பணி விடைகளை முனிவருக்கு உவரது செய்துவந்தாள். திரிமூர்த்தி களும் இவளது கற்பின் பெருமைபையறியும் பொருட்டு இவள் பால் வந்தார். சோதிததார். அச்சோதனையில் அந்த மூவரும் இந்த அம்மைக்கு மகவாய் விளங்கினார். காமகம் என்னும் வனததிலிருந்து தனது கணவன் பலவருடங்களாகத் தவநிலையி லிருந்தார். அக்காலத்தில் மழை பெயலின்மைபால் உலகம் நிலை குலைந்திருந்தது. அருகூயை கொழுநனைத் தொழுது மழைபெயப் பணித்தாள். உடனே மழை பெய்தது. கங்கைவந்தாள். காட்சி தந்தாள். அனைவரும் மகிழ்ந்தார்.

இதன் விரிவு சிவபுராணமுதலிய பலவினும் புலனும்.

காண்டகைய தங்கணவ ரைக்கடவு ளார்போல்
வேண்டலுறு கற்பினர்தம் மெய்யுணரையில் நிற்கும்
118 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சுண்டையுள தெய்வத மும் மாமுதி லும் என்றால்
ண்டகைமை யோர்களும் அவர்க்கு நிகரானறே
(கந்தபுராணம்)

சுற்பு மேய கனங்குழை மாதரைப்
 பெற்று ளோர்தம மரபும் பெருந்தவக்
 கற்பி னுட்கொண்ட காதலன் ஆருயிர்ச்
 சுறறம் யாவுந் துறக்கத்தின் எய்துமால். (காசிகாண்டம்)

0, பதினாறதைகளுக் குப பணிபுரியும் எனபது
 கூறப்பட்டது.

56. கொண்டாணைப் பேணித் குலமங்கை யர்க்காசி
 கொண்டார் புகழேன் குமரேசா—தண்டாமல்
 தற்காத்து, தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
 சொற்காத்துச் சேர்விலாள் பெண். (௬)

குமரேசா! மங்கையர்க்காசியார் தன்னைக் கொண்ட
 வனைப் பேணி ஏன் புகழ்கொண்டார் எனின், தன்னைக்காத்து
 தன்னைக் கொண்டவனைப் பேணி தகைசான்றசொல் கா த து
 சேர்வு இளாள் பெண் என்க.

தகைசான்ற சொல் = தகுதி நிறைந்த சொல். அல்தாவது
 புகழ்.

ஒழுக்கத்தால் தன்னைக்காத்து, அன்பால் கணவனைப் பேணி
 இருவருக்கும் இன்பம் பயக்கத் தக்க புகழை வளர்ப்பவளே
 வாள் எனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவை மங்கையர்க் காசியார் பால் உணரப்படும்,
 6ம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம்.

கதை

மங்கையர்க்கரசியார் எனபவர் மதுரையிலிருந்த நெடுமாறன் என னும பாண்டிய மன்னன் மனைவியார். சோழமன்னன் மகள், தமது கணவன் சமணமதத்தைச் சார்ந்தார். சைவநெறியை மறந்தார். அரசியார் இகனை அறிந்தார். வருந்தினார். பலவகையிலும் பதிக்கு மதியூட்டினான் மன்னன் மனம் மாறவில்லை. அம்மையார் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானைத் தமது திருநகருக்கு எழுந்தருளுமாபடி செய்தார். அப்பெருமானைக் கொண்டே அரசனுக்குச் சைவநெறியின் பெருமைகளை யினிதுணர்த்தினார். தடுமாறியிருந்ததை நெடுமாறன் உணர்ந்தான். சைவஞ்சாரந்தான். அதன்பின் அரசி பெருமகிழ்வடைந்தாள். இந்த அம்மை தன்னையும் காதலுத தன்னைக் கொண்டாணைப் பேணிய திறத்தை யனைவரும் விபந்த புகழ்ந்தார். புகழைவளர்க்கும் குலமகளிர்க்கெல்லாம இவர் தலைவியாய் நின்றார். அதனால் மங்கையர்க்கு அரசிபெரும் மாண்பெயர் பெற்றார்.

‘மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன்பாவை வரிவளைக் கைமடமாணி, பங்கயச்செலவி பாண்டியமாதேவி’ என்று சம்பந்தமுர்த்தியும் இவரைத் தமது மலர்வாய்திறந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்துள்ளார்.

இதன் விரிவு பெரிய புராணத்தில உணரப்படும்.

தன்னையும் தலைவனையும் பேணிப் புகழ்வளர்ப்பவனே மனைவியாவள் என்பது இகனால் கூறப்பட்டது.

57. சீதை வனம்புகுந்தும் சீருற்றாள் ஏனழகன்
கோதை சூலைந்தாள் குமரேசா—மாதர்
சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சீதைவனம் புகுந்தும் சீருற்றாள்; அழகன் கோதைமாதத்தில் இருந்தும் ஏன் நிலைசூலைந்தான் எனின, மக

ளிகாச் சிறைசெய்து காக்கும் காவலால் என்ன பயன்; நிறைகாக்கும் காப்பேதலை என்க.

நெஞ்சை நெறியே நிறுத்தல் என்னும் ஏதுவால் நிறையென்பது கற்பை யுணர்த்திறது.

சிறை, புறக்காவலாகவும், நிறை, அகக்காவலாகவும் கொள்ளப்படும். சிறையாலும் நிறையாலும் மகளிர்காக்கப் படுவர் என்பதும், அவற்றுள் சிறை யிலவழி சிறையால் பயனிலலை யென்பதும் கூறியபடி. நிறையுடையார்க்கே சிறை பயன்படுமென்பது கருத்து.

இராவணன் தன்னகர் புதுத்தித்துயர் பலசெய்தும் சீதைதனை நிறையாறகாத்துப் பெரும்புகழ்கொண்டாள்.

தந்தைமுதலானவர் சிறைசெய்து காத்தும் ஏலங்குமுலாள் கற்பிழந்து கடும்பழி பூண்டாள்.

கதை

பண்டு இப்பாத கண்டத்தின் மேல் கோடியில் அளகை என்றொருவளநகர் இருந்தது. அதில் உதயன் என்னும் ஓர் அரசன் இருந்தான். இவனுக்கு ஒரு புதல்வி யுண்டு. அவள் பெயர் ஏலங்குமுலாள். இவள் மிக்க அழகுடையவள் பருவமுற்றாள். உடனே தகுதியானவரன் அமையவில்லை தந்தை முதலானவர் இவளைக் கன்னிமாடத்தில் வைத்துப் போற்றி வந்தார். வருங்கால் சந்தனன் என்பவன் ஒருநாள் அங்குவந்தான். இவன் பாடலிபுரத்து அரசன் மகன். கல்வியிலலாதவன். இவனை அவள் கண்டாள். காதல் கொண்டாள். சிறுமுறியில் ஒன்று எழுதியிவன் முன்னர் வீசினாள். அதை இவன் எடுத்தான். படித்தவன் ஒருவனிடம் காட்டினான். அதில் "இன்று இரவு இன்ன இடத

தில் இரு, பான் அங்குவருவேன்” என்று எழுதியிருந்தது, படித்தவன் பார்த்தான். மாறுபடவுரைத்தான். அவனை அச்சுறுத்தி வேற்றார்க்குப் போகும்படி வஞ்சித்தான். இவனொரு குட்டம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 121

ரோகி, அரசன் மகள் இன்பத்தைத்தான் அனுபவிக்கலாம என்று கருகினான் முன்கூறித்த இடத்தில் தான் போய் விருப்புடன் இருந்தான் பாவம்! மன்னன் மகளும் மேன்மாடம் விட்டு மெல்லவந்தான். உள்ளே புகுந்தான். அவனை அடுத்தான். மாற்றான என உணர்ந்தான். உடனே மானத்தால் உயிரை மாய்த்தான். (இதன் விரிவை நீ கிமஞ்சரியிலுணர்சக)

தன்னைத்தான் காத்தலே குலமகளுக்கு அழகென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

58 வாணலகும் போற்றுகின்ற மாண்பையேன் கண்ணகிதன்
கோணுடனே பெற்றாள் குமரேசா—தாணுவந்து
பெற்றாற் பெறிற்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
புத்தேளிர் வாழும் உலகு. (அ)
இ—ள்.

குமரேசா! தேவரும் போற்றும் பெருஞ்சிறப்பினை கண்ணகி தன் கணவனுடனே ஏன் வாணலகில் பெற்றாள் எனின் பெண்டிர் பெற்றானைப் பேணப்பெறின் புத்தேளிர் வாழும் உலகின் கண் பெருஞ்சிறப்புப் பெறுவர் எனக.

பெற்றான் = கணவன், புத்தேளிர் = தேவர்.

பெண்டிர் பெற்றான் பெறின் = பெண்டிர், தம்மை மனைவி யாகப் பெற்றவனை உபசரிக்கப் பெறின். பெறின் என்றது அருமைபை விளக்கி நின்றது.

இவ்வுலகில் கணவனைப்பேணும் கற்புடைப் பெண்டிர் அவ்வுலகில்தேவர்களால் பேணும் பெருஞ்சிறப்பினைப் பெறுவர் என்ப

கதை

கண்ணகி என்பவள் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த மாராய்கன் என்னும் பெயரினையுடைய ஒரு வணிகர் தலைவனது 120 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ளிரைச் சிறைசெய்து காக்கும் காவலால் என்ன பயன்; சிறைகாக்கும் காப்பேதலை என்க.

நெறியே நிறுத்தல் என்னும் ஏதுவால் சிறை பென்பது கற்பை யுணர்த்திறது.

சிறை, புறக்காவலாகவும், சிறை, அகக்காவலாகவும் கொள்ளப்படும். சிறையாலும் சிறையாலும் மகளிர்காக்கப் படுவர் என்பதும், அவற்றுள் சிறை யிலவழி சிறையால் பயனிலலை யென்பதும் கூறியபடி. சிறையுடையார்க்கே சிறை பயன்படுமென்பது கருத்து.

இராவணன் தன்னகர் புதுத்திசையார் பலசெய்தும் சீதைதன்னை சிறையாற்காத்துப் பெரும்புகழ்கொண்டாள்.

தந்தைமுதலானவா சிறைசெய்து காத்தும் ஏலங்குமுலாள் கற்பிழந்து கடும்பழி பூண்டாள்.

கதை

பண்டு இப்பரத கண்டத்தின் மேல கோடியில் அளகை என்றொருவளநகர் இருந்தது. அதில் உதயன் எனனும் ஓர் அரசன் இருந்தான். இவனுக்கு ஒரு புதல்வி யுண்டு. அவள பெயர் ஏலங்குமுலாள். இவள் மிக்க அழகுடையவள் பருவமுற்றாள். உடனே தகுதியானவரன் அமையவில்லை தந்தை முதலானவர் இவளைக் கன்னிமாடத்தில் வைத்துப் போற்றி வந்தார்.

வருங்கால் சந்தனன் என்பவன் ஒருநாள் அங்குவந்தான். இவன் பாடலிபுரத்து அரசன் மகன், கல்வியிலலாதவன். இவனை அவன் கண்டான். காதல் கொண்டான். சிறுமுறியில் ஒன்று எழுதியிவன் முன்னர் விசினான். அதை இவன் எடுத்தான். படித்தவன் ஒருவனிடம் காட்டினான். அதில் "இன்று இரவு இன்ன இடத்தில் இரு, பான் அங்குவருவேன்" என்று எழுதியிருந்தது. படித்தவன் பார்த்தான். மாறுபடவுரைத்தான். அவனை அச்சுறுத்தி வேற்றுர்க்குப் போகும்படி வஞ்சித்தான். இவனொரு குட்டம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 121

ரோகி. அரசன் மகன் இன்பத்தைத்தான் அனுபவிக்கலாம என்று கருதினான் முன்குறித்த இடத்தில் தான் போய் விருப்புடன் இருந்தான் பாவம்! மன்னன் மகளும் மேன்மாடம் விட்டு மெல்லவந்தாள். உள்ளே புகுந்தாள். அவனை அடுத்தாள். மாற்றான என உணர்ந்தாள். உடனே மானத்தால் உயிரை மாய்த்தாள். (இதன் விரிவை நீ கிமஞ்சரியிலுணர்க)

தன்னைத்தான் காத்தலே குலமகளுக்கு அழகென்பது இது லை கூறப்பட்டது

58 வாணலகும் போற்றுகின்ற மாண்பையேன் கண்ணகிதன் கோணுடனே பெற்றாள் குமரேசா—காணுவந்து பெற்றாற் பெறிற்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப் புத்தேளிர் வாழும் உலகு. (அ)

குமரேசா! தேவரும் போற்றும் பெருஞ்சிறப்பினை கண்ணகி தன் கணவனுடனே ஏன் வாணலகில் பெற்றாள் எனின் பெண்டிர் பெற்றானைப் பேணப்பெறின் புத்தேளிர் வாழும் உலகின் கண் பெருஞ்சிறப்பு பெறுவர் எனக.

பெற்றான் = கணவன். புத்தேளிர் = தேவர்.

பெண்டிர் பெற்றான் பெறின் = பெண்டிர், தம்மை மனைவி
 யாகப் பெற்றவனை உபசரிக்கப் பெறின். பெறின் என்றது அரு
 மையை விளக்கி நின்றது.

இவ்வுலகில கணவனைப் பேணும் கற்புடைப் பெண்டிர் அவ்வு
 லகிலதேவர்களால் பேணும் பெருஞ்சிறப்பினைப் பெறுவர் என்ப
 தாம். இவ்வுண்மை கண்ணகியால் காணப்படும்.

கதை

கண்ணகி என்பவள் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த
 மாநாய்கள் என்னும் பெயரினையுடைய ஒரு வணிகர் தலைவனது
 122 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

திருமகள். கோவலன் மனைவி. தனது கணவன் மாசவி யென்
 னும் ஒரு தாசி வசப்பட்டு தன்னை மறந்திருப்பினும் தான்
 அவனை மறவாது அன்புசெய்து வந்தாள். அவன் பொருள் முழு
 தும் இழந்தபின்வறியுறியில்லை நோக்கி வந்தான். கண்ணகியாரு
 அன்போடு அவனுக்கு வழிபாடு செய்தாள் கணவனைப் பேணு
 தற்குத் தன்கையிற் பொருளின்மையால் தனது காலில கிடந்த
 சிலம்பைக் கழற்றி அவன்கையில் கொடுத்தாள். கோவலன்
 மனைவியின் குணத்தை நினைந்து நினைந்து உருகினான் தான
 செய்து வந்ததவறுக்கு இரங்கினான். கண்ணகி கணவனைத் தேற
 றினாள் அதன்பின் அசசிலம்பை விலைப்படுத்த மதுரைக்குச்
 சென்றாள். கண்ணகியும் அவன் சாயைபோல அவனைத் தொட
 ர்ந்து உடன் சென்றாள். இடையில் அல்லல பல அடைந்து இரு
 வரும் முடிவில் மதுரையை அடைந்தார். கண்ணகியை அவ்வூரி
 லுள்ள மாதரி என்னும் ஓர் இடையர் மகளிடம் அடைக்கல
 மாக வைத்து விட்டுக் கோவலன் சிலம்பினை விறகத தெருவினில
 வந்தான். அங்கு நின்ற ஒரு பொற்கொல்லனைக் கண்டான்.

அவன் அநநகா மன்னன் மனையின் சிலப்பை முன்னீம கள்
வாககொண்டவன். இழி சூணம் நிறைந்தவன். கோவலன் அவனி
டம் தன் சிலம்பைக் கொடுத்தான் அககொடியவன் வாங்கினான்.
அரசனிடங்காட்டி வருவதாகச் சொல்லிக் கோவலனை வெளியே
நிறுத்தி விட்டு உள்ளே சென்றான் சென்றதீயோன் தேவியின்
சிலம்பைத் திருடின கள்வனைப் பிடித்துக் கொணர்ந்தேன் என்று
சொல்லித் தன் கையிலிருந்ததை யெடுத்துக் கொடுக்கதான்.
அரசனும் அவனை நம்பிக்கோவலனை ஆராயாமல் கொடுவித்தான்.
கணவன் கொலை யுண்டதை அறிந்த கண்ணகி பெருந்துயரடை
ந்து தலைவிரிகோலமாய் ஓடிவந்தாள் அரசன் முன் கின்றாள்.
அரசே! என் அருங்கணவனை ஏன் கொடுங் கொலை செய்தாய்
எனது சிலம்பை உனது தேவியின் சிலம்பென்று மாறுபடமதித்
தாய். கொணர்க நின் சிலம்பெனக் கூவினாள். மன்னனும் கொண
ர்ந்தான். தன் காற்சிலம்பையும் அரசியின் சிலம்பையும் நேரில்
வைத்து உடைத்தாள். இரண்டிற்கும் உள்ள வேற்றுமையை

ரீம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை கலம். 123

உணர்த்தினான். அரசன் உணர்ந்தான். தான் செய்த தீவினையை
நினைந்தான். உயிர் பதைத்தான் உடனே இறந்தான் இ பத்தி
னித் தெய்வத்தின் திருவடியில் அரசியும் விழுந்தாள். அடைக்
கலம் புழுந்தாள். ஆயினும் தனது அருங்காதலனைப் பிரிந்த
பெருந்துயரால் உறுங்கோபந் தணிந்திலள். மதுரையும் எரிய
மணத்தால் நினைந்தாள். நெருப்பும் பற்றி வீருப்புடன் எரித்தது.
கற்பின் மகிமையால் கணவனைக் கலந்தாள். புகழேளுலகம் புழுந்
தாள். தேவரும் போற்றும் சிறப்பினைப் பெற்றாள்.

இதன் விரிவு சிலப்பதிகாரத்தில் புலப்படும்.

பத்தினிகட்குமறுமையில் மிகவுட பெருமையுண்டாம் என்
பது இதனால் கூறப்பட

59. திருஞ் சார்துநவேன நாணிநூர் நண்ணர்முன்
கோடிசெல்வம் வைத்தம குமரேசா— ிதம
புகழ்புரிந்தில்லிலலோர்க்கில்லை யிகழ்வார்முன்
ஏறுபோற் பீடு நடை (க)

1--ள.

குமரேசா! கோடிசெல்வம் வைத்திருந்தம தேவகுந
வேன் பகைவர் முன் நாணிநூர் எனின், புகழ்புரிந்த இல்லாளீ
யில்லாதவர்க்கு இகழ்வார் முன் ஏறுபோற் பீடு நடை இல்லை
என்க. புரிந்த=செய்த.

புகழ்புரிந்த இல் இல்லோர்க்கு=புகழுடைய மனைவியை இல்
லாதார்க்கு. ஏறு=சிங்கஏறு. எருதுமாம.

ஒருவனது கம்பிரத்துக்குக் காரணங்கள் பல உளவேனும்
புகழுடைய மனைவாளுடைமையே சிறந்தது என்பது குறிப்பு.
எவ்வளவு சலங்களையும் பலங்களையும் உடையனாயினும் அவன்
மனைவியிடத்து மாண்பு இல்லைபானால், அவன் கன், பகைவர்முன்
நாணுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது.

இவ்வுண்மை அமரர்களுவின் பால் அறியப்படும்.

16

124 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,
கதை

தேவகுருவாகிய சிபாழபகவான் தாரையென்று மனைவி
போடுகடி இவ்வாழ்ந்திருந்தார். சந்திரன் இவரிடம் கல்வி பயி
ன்று வந்தான். இவனது இளமைப் பருவத்தையும், அழகிய
உருவத்தையும் தாரைகண்டான். காமுற்றான். பலமுறையும்
உரிய சமயம் பார்த்து வந்தான். சந்திரன் ஒரு நாள் தனியே
யிருந்தான். தாரையும் அவ்விடம் இனிதே சார்ந்தான். அருகில்
பெருங்கிணர்; பெருகிய காதலோடு பல மொழிகள் பேசினான்.

தாரையின் கருத்தைச் சந்திரன் தெரிந்தான். தனது அருமைக் குருவின் திருமணவி பெண்பதையும் அறவேமறந்தான். அவன் கருத்துக்கு இணங்கினான். கலந்து இன்புற்றான். இருவரும் களவுடன் ஒழுதிப்பல நாள் கழித்தார் சந்திரன் இறுதியில் தாரையைத் தன்னுடன் கொண்டே ஏகினான். குரு அறிந்தார். மிகச் சினந்தார். இந்திரன் முதலிய இமையவர்களைக் கொண்டு சந்திரனைக் கொல்லத் தந்திரஞ்செய்தார். முடியவில்லை. பிரமன் வந்தான். மதிக்கு மதியூட்டினான். அதன் பின் அவன் தாரையை விட்டான். தாரை சந்திரனிடம் இருக்குமெழுது பிறந்த புதல்வனுக்கே புதன் என்றுபெயர். அதனால் புதனுக்கு மதிமகன் என்றொரு பெயரும் வந்தது. சார்துருவுக்கு நிகழ்ந்த இச் சிறுமையை அசுரர் சிலர் சொல்லி அவமதித்தனர். சிறந்த அறிவும் உயர்ந்த நலங்களும் ஒருங்கே நிரப்பிய கிபாழபகவானும் இதனை நினைந்து நினைந்து நெடுங்கவல் கொண்டார். இகழ்வார் முன் செலமிகவும் நாணிஞர்.

இதன் விரிவு பாரதத்தில் காணப்படும்.

புகழுடைய இல்லாண்புகடையவனுக்கே எல்லாப் பெருமைகளும் உள்வாம் என்பது இதனால் உறப்பட்டது.

—

6ம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம்.

125

60. பண்டேன் அருந்ததியால் பாலரால் சீரெல்லாம்
கொண்டார் வசிட்டர் குமரேசர்—உண்டான
மங்கலம் எனப மணமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு.

(10)

குமரேசா! அருந்ததி என்னும் மணிலியாலும், மக்களாலும், வசிட்டர் ஏன் பெருஞ்சிறப்பை அடைந்தார் எனின், மணமாத்சி ஒருவனுக்கு மங்கலமாம்; நன்மக்கட்பேறு மற்ற அதன் நன்கலமாம் என்க.

மங்கலம்—நலம்: அழகுமாம். நன்கலம்—நல்ல அணி. கற்புறு மணிலியும், அறிவுடைமக்களும், ஒருவனுக்கு நலமும சிறப்பும் நல்குவர் என்பதாம்.

இனி ஒருவன் இல்லாள் மணமாத்சியை மங்கலமாகவும்; நன்மக்கட்பேற்றை நன்கலமாகவும், கருதல் வேண்டும் என்பர் எனவும் இது பொருள்படும். இதில் மங்கலம் என்றது தாஸியை.

மங்கலத்தாலும் நன்கலத்தாலும் ஒருபெண் அழகுறுவள். அதுபோல் மணமாத்சியாலும், மக்கட்பேறாலும், ஒருவன் இல்லை சிறப்புறுவள் என்பதாம்.

கற்புடைய மணிலியையும் அறிவுடைய புதல்வரையும் ஒருவன் உடையனின் அவன் எல்லாராலும் புகழ்ந்துபோற்றத்தக்க பெருமையை அடைவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவ்வண்மை வசிட்டர் பால் உணரப்படும்.

கதை

வசிட்டர் என்பவர் பிரமாவின் மாணச புத்திரர்களில் ஒருவர். பெருந்தன்மை நிறைந்தவர். அருந்தவருட் சிறந்தவர். சூரிய குலத்த அரசர்களுக்குச் சூதுவாயிருந்த வழி வழிபாக அரசு 126 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

களைப் போதித்து வந்தார். அருந்தி என்னும் பெருங்கற்புடைய மணந்தார். இவ்வாழ்க்கை புரிந்தார். இவரது மனைவியாகிய பத்தினித் தெய்வத்தின் உத்தம குணங்கள் அளவிடலரியன. மனைமாண்புடைய மகளிரனைவரும் தினமும துதிக்கும் பெருமாண்புடையவள் இன்றும் இவ்வூலகில் மணம் புரிந்தவுடனே கணவனைக் கைப்பிடித்து மணவறையைச் சுற்றிவருஞ்சமயம் எந்த மணமகளும இந்த அம்மையை நினைந்து வாழ்த்தி வணங்கிவருவது வழக்கம் இஃகார் நியமமாக நிலைத்துள்ளது. இச்சடங்கை அடமி மிதித்தல், அருந்திபார்த்தல் எனவழங்கி வருகின்றனர். கற்பு நிலைகுலைந்த அகலிகை கல்லாய் மண்ணில் இழிந்தாள். நிலைகுலையாத அருந்தி நகைத்திரமாய் விண்ணில உயர்ந்தாள் ஆகலான் இழிவுக்கும் உயர்வுக்கும் ஏதுவாக ஒவ்வொரு மணமகளுக்கும் இவ்வுண்மை உணர்த்தப்பட்டு வருகின்றது. 2700-வருடங்கட்கு ஒருமுறை தன்னைத்தானே சுற்றி நிற்கும் இயல்பினையுடைய மண்டலம் ஒன்று வானிலுள்ளது. இது சப்தரிஷி மண்டலம் எனப்படும். இது நகைத்திரக் கூட்டங்களால் நிறையப்பெற்றது அமமண்டலத்தின் முற்பகுதியின் அடியில் இருப்பது வசிட்ட நகைத்திரம். அதனை அடுத்தது நண்ணிதாய்க் காணப்படுவது அருந்தி நகைத்திரம். இதைத்தான் நலமடைதறப்பொருட்டு மணமகள் தலை நிமிர்ந்து பார்க்க்பது. இத்தகைய சிறப்புபாய்ந்த அருந்தியாரும் மக்களைப்பெற்ற பின்பே மிக்க சிறப்பையடைந்தார். சதபன், அககன், சமதி முதலிய நன மக்களாலும், மனைவியாலும் வசிட்டர் எல்லா நலங்களையும் பெற்றார். இவரது மனை மாட்சியையுமக்கட் பேற்றையும் தேவ

ரும் புகழ்ந்து போற்றினார்.

இதன் விரிவைச் சிவபுராணத்தில் உணர்க.

மனைமாட்சியுடையான் எல்லா மாட்சியும் அடைவான் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

6ம் அதிகாரம் வாழ்க்கைத் துணை நலம். 127

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்)

கனாவனது வருவாய் அறிந்த செலவு செய்யும் நலமும் இனிபருணமும், உடையவனே மனைவியாவள். ஒருவன் எல்லா முடையனாயினும் அவன் இல்லாளிடத்தில் நலம் இல்லையானால் அவனுடைமை பயனடையா நல்ல இல்லாளையுடையவன் ஒன்றும் இல்லாதவனாயினும் அவன் எல்லாம் உடையனும், கற்புடைய மனைவியோல் சிறந்தபொருள் இவ்வுலகில் ஒன்றும் இல்லை. கற்புடையவன் பெய்யென்றால் உடனே மழைபெய்யும். தன்னை யும் காத்துத்தலைவனையும் பேணி ப்புகழ் வளர்ப்பவனே குலமகள், சிறைக்காவலினும் நிறைக்காவலே பெண்களுக்குச் சிறந்தது. பதிவிரதைகள் தேவர்களாலும் பொருஞ்சிறப்போடு போற்றப் படுவார் சிறந்தமனைவியை யில்லாதவனுக்கு நிறைந்த புகழ் இல்லை. குணமுடைய மனைவியும் அறிவுடையமக்களும் ஒருவனுக்கு அமையுமாயின் அவனே யிவ்வுலகில் நலங்கள் பலவும் அடைந்த நன்மையாளன் என்பனவாம்.

6-வது வாழ்க்கைத் துணை நலம் முற்றிற்று.

7-வது அதிகாரம் மக்கட்பேறு.

அஃதாவது மக்களைப் பெறுதலின் சிறப்பு.

ஒருவன் வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய மனைவியின் நலத்தை

முன்னர்க் கூறினார். இதில் அதன்பயனாகிய மக்கட்பேற்றின் சிறப்பைக் கூறுகின்றார். அதிகார அடைவும் இதுவே தெளிவாம்.

61 தாடி மிருகண்டர் நற்சிலதர் மக்களுக்கேன்
கோடிதவஞ் செய்தார் குமரோசா—தேடிப்
பெறுமவற்றுள் யாமறிவ இல்லை பறிவறிந்த
மக்கட்பேறல்ல பிற.

(க)

128 திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.
இ—ள்.

குமரோசா! மிருகண்டரும் சிலாதரும், மக்கட்பேறுகருதி ஏன் பலவருடங்களாக அருந்தவஞ் செய்தா எலின், அறிவறிந்த மக்கட்பேறே ஒருவன் பெறும அவறறுள் சிறந்தது என்க.

பெறும் அவற்றுள் = பெறாததக்க பொருள்களுள்.

அறிவு அறிந்த மக்கள் = அறிபவேண்டுவனவற்றை அறிந்த பிள்ளைகள்

இவ்வுலகில, ஒருவன் பெறுவனவற்றுள் மக்கட்பேறே சிறந்தது. அதனினும் சிறந்த பேறு வேறு ஒன்றும் இல்லை. இவ்வுண்மையை நமது தேவர்தாமே அனுபவித்துத் தெளிந்துள்ள மையான் “அல்ல பிற யாம் அறிவது இல்லை” என்று நெஞ்சு தட்டிக் கூறினார்.

மக்கட்பேற்றிற் பெரும்பேறில்லை என்றார் பிறரும்.

அறிவுடைய மக்களைப் பெறுதலே ஒருவனுக்குப் பெருஞ் சிறப்பு என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவ்வுண்மை மிருகண்டர்பாலும் சிலாதர்பாலும் உணரப்படும்.

கதை 1.

மிருகண்டர் இவர் கௌசிகர் என்னுமுனிவரது புதல்வர். முற்கலமுனிவரது புத்திரியாகிய மருத்துவதிரை மணந்து வாழ்ந்தார். தமக்கொரு நன் மகன் இன்மையை எண்ணி பிரங்கினார். காசியை அடைந்தார். ஈசனை நினைந்தார் இருந்தவம் புரிந்தார். கண்ணுதற் கடவுளைக் கண்டார். அவரிடம் இவர் வேறொன்றும் வேண்டவில்லை. அறிவுடைய மகனையே தரும்படி கூறினார். விரும்பிப் பெற்றார். அம்மகனே மார்க்கண்டன். விரிவை முதலிற் காண்க.

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு

129

கதை 2.

சிலாதர் என்பவர் ஒரு முனிவர். பொறிகளை அடக்கிய அறிவினையுடையவர். எல்லா நல்லகுணங்களும் இவர்பால் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தன. இவரது பத்தினியாருக்குச் சித்ரவதியார் என்று பெயர். அந்த அம்மையோடு கூடியவர் இவ்வாழ்ச்சை புரிந்தார். தமது பிதிரர்களை மகிழ்விக்கும் பொருட்டு இவர் ஒரு புதலவனைப்பெற மிகவுமுயன்றார். தானம் செய்தார். தவம் பலதாங்கினார். பிறபேறுகளை யெல்லாம் வெறுத்தார். மகப்பேற்றையே விகழந்தார் சிவமேதுனை என்று தெளிந்தார் வனஞ்சென்றார். தவமே துணிந்தார். தனி நின்று புரிந்தார். கல்லென நிலைத்துப் பல் பகல் நின்றார். பசிய சிறுகற்களையே தமது பசிக்கு உணவாக்கினார். அதனாற் சிலாதர் எனப்பெற்றார் சிலை என்னும் சொல் கல்லை உணர்த்தும். ஆதலால் இப்பெயர் அப்பெரியார்க்கு வந்தது. தேவவருடங்கள் பலகழியும்படி

இவர் தவ நிலையில் சிந்தார். பாம்பதிரும் தண்ணளிசெய்து இவர் தம்முன் தோன்றியது கண்டதொழுது இவர் களிமீக்கூர்ந்தார். வேண்டுவதென்னென விமலன் கேட்டார். அறிவறிந்த மகவையே அருள் என வேண்டினார். அவ்வளவே முதல்வன் அருள் ஒரு புதல்வன் தோன்றினான். முனிவர் தமக்கு மகப்பேறுற்றதை நினைந்தார். மிகப்பேருவகை பூத்தார். அந்திவண்ணன் அருளால் வந்த மகனுக்கு இவர் நந்தி பென்று பெயரிட்டார். பேணிவளர்த்தார். இப்புதல்வனால் அவர்பிதிரார் அனைவரும் உய்ந்தார். உயர்கதி பெற்றார். இப்பாலனும் அருந்தவம் செய்தான் காலனைக் கடந்தான். கால காலனைபடைந்தான். தவமகிமைபால் இவர் சிவகணத்தலைவராய்ச் சிறந்துளார்.

இதன் விரிவை இலிங்கபுராணத்திலும் சிவாகசிபத்திலும் தெனிக.

பெறுமவற்றுள் எல்லாம், மக்கட்பேறே பெரிதும் சிறந்தது என்பதை முழுதும் தெரிந்து, மிருகண்டரும் சிலாதரும் பெற்று மகிழ்ந்தார்; ஆதலால் இவரிருவரும் இங்கு உதாரணமாக வந்தனர்.

130 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கண்ணில் பாக்கையும் திங்களில் கங்குலும் கண்போல்

அண்ணல் மந்திரி இல் அசாட்சியும் அருளில்

திண்ணென் நெஞ்சமும புலவரில் அவையும் ஒண்தீம்பால்

வண்ணவா யின மக்களில்மீனையும் ஒப்பாமால்

(சீகாளத்திப் புராணம்)

மெத்துகின்ற விழுமிய சீர்த்தியோ

டெய்த்த வின்றி இருமைஇன் புந்தரும்

புத்திரற் பெறும புண்ணியவாழ்க்கைதான்

அத்தவத்தினும் ஆற்றச்சிறந்ததே.

(திருக்கூவப் புராணம்)

பொறையிலா அறிவுபோகப் புணர்விலா இளமைமேவத்

துறையிலா வனசவாவி துகிலிலாக் கோலத்தூய்மை

நறையிலா மாலே கல்வி நலமில்லாப் புலமை நன்னர்ச்
சிறையிலா நகரம் போலும் சேயிலாச் செல்வமன்றே

(வளைபாபதி)

எல்லாப் பேற்றினும் ஒருவனுக்கு மக்கட்பேறே சிறந்தது
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

62. பண்டேன் சகரர் பகிரதனால் தீதகன்று
கொண்டார் புகழைக் குமரேசா—கண்ட
எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டாப் பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின். (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! பகிரதனால் சகரர்பழி நீங்கி ஏன் புகழ்கொண்டார் எனின், பழி பிறங்காத பண்புடை மக்களைப் பெற்றவர் களைத் தீயவை எழுபிறப்பினும் தீண்டா என்க.

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு.

131

பெறின் என்றார் அருமை கருதி.

பழிபிறங்காப் பண்பு உடைமக்கள் = பழியில்லாத குணங்களை யுடைய புதல்வர்.

தீயவை தீண்டா = துன்பங்கள் அணுகா.

பழியை நீக்கிப் புகழை ஆக்கும் பண்புறும் புதலவரை ஒருவர் ஒரு பிறப்பில் பெறுவனாயின் அவன் தலைமுறை ஏழும் நலமும் என்பதாகும். நற்குணமுடைய மக்களைப் பெறறுர்க்குப் புகழும் இன்பமும் முழுதும் உள்வரம் என்பது கருகது.

தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்னும் எழுவகைப் பிறப்புக்களையும் ஓர் உயிர் வினைப்பதனால் அடையும. அவ் எழு பிறப்பினகண்ணும் உறுதுயர்கள்

ஊமைகப்பேற்றறாணை உறா எனவும் இது பொருளபடும. மேல்
 ழக்கட்டுபேறே சிறந்தது என்றார், அப்பேற்றால் பயன் யாத
 ழாண்பார்க்கு இது கூறினார்.

நல்ல புதல்வனால் ஒருவன் குலமுழுதும் நலமடையும் என்
 பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ வுண்மை பகீரதன் பால்
 உணரப்படும்.

கதை.

பகீரதன் என்பவன் சூரியகுல திவகன் திலீபன் என்னும்
 அரசனது புதல்வன். சிறந்த கலியும், உயர்ந்த ஞானமும் ஒருந்
 தே நிறைந்தவன். நெறிவழுவாமல் அரசு புரிந்தான். ஒரு நாள்
 தமது குல குருவாகிய வசிட்டரிடம் தமது முதாதைகளுடைய
 பழஞ் சரிதங்களை முழுதும் கேட்டான். அதில் சகரர் இயல்பை
 விவரமாக உணர்ந்தான். அவர்கட்கு இவன் நான்காவது தலை
 முறையில் வந்தவன். தமது முன்னோர் ஈழிவரால் மடிந்து கதி
 யடையாமையை நினைந்தான். உளம் மிக நொந்தான். அரசை
 அமைச்சன் இடம் தந்தான். அருங்கரன் அடைந்தான். பெருந்

17

132 திருக்குறட் குமரேசுவெண்பா.

தவஞ் செய்தான். விண்ணில் விளங்கிய கங்கையை இவன் தவ
 மகிமையால், இம் மண்ணில் முழங்கக் கொண்டந்தான். பண்டு
 மடிந்து கிடந்த தம் முன்னோராகிய சகரரது பெரிய என்புக்குவி
 யலைத் தான் கொண்டுவந்த இனிய கங்கையால் புனிதமாக்கினான்.
 அதனால் அச்சகரர் அனைவரும் துயரகன்றார். உயர்கதி பெற்றார்
 தமது முன்னோர்களுடைய பழிபையகற்றிய பகீரதனது பெரும்
 புகழை உயர்ந்தோர் விபந்து துதித்தார். இப் புதல்வனைப் பெற்ற
 திலீபன் நிலைபெற்ற இன்பமெய்தினான். எழுபிறப்பும் தீயவை
 தீண்டா என்பதை உலகம் இவன் பிறப்பால் உணர்ந்தது. பழி
 யைத் தேய்த்துப் புகழை வளர்த்த பகீரதன் அயோதியை
 மீண்டும் அன்பால் அடைந்தான். இன்போடு இருந்தான்.

(இது பாகவதத்தில் உள்ளது.)

ஒரு பிறப்பில் பெற்ற பண்புடை மக்களால் ஒருவனுக்கு
எழுபிறப்பினும் இன்பம் உண்டாம் என்பது இதனால் தெளியப்
பட்டது.

இறைவர் ஞானமும் ஏதம் இலாமையும்
பொறையும் பூண்ட புதல்வர்ப் பெறுவரேல
மறவ ரேனும் அவசையல் வல்வினை
பிறவி யேழினும் பிந்தொட ராதரோ.

(திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்.)

இல்லொழுக்கம் இயைந்து பிதிர்க்கடன்
ஒல்லும் வண்ணம் உஞற்றி மாபுளோர்
செல்லும்வான் நிரபத்துயர் சிந்துவான்
வல்ல மக்கட் பெற்றகினை மற்றிலை.

(திருக்கவப்புராணம்.)

7-ம் அடிகாரம் மக்கட்பேறு.

133

மன்னாராவர் அலலர்மேல் வானவர்க் கரசாம்
பொளனின் வர்கழற் புரந்தான் போலியால்லர்
பிண்டும் மாதவர் தொடங்கினோன் பிழைத்தவர்பிறப்பார்
சொனமராமகற பெற்றவர் அருநதுயர் துறந்தார்.

(இராமாயணம்.)

நன் மக்கட்பேற்றால் ஒருவன் அடையும் பயன் இதனால்
கூறப்பட்டது.

63 பெற்றபொருள் விட்டுமக்கட் பெற்றான் தசாதன்பின்
கொற்றமுற்றான் என்னே சும்மேசா—பற்றுதின்ற

தம்பொருள் என்பதம் மக்கள் அவர்பொருள்
தந்தம் வினையான் வரும்,

(௩)

இ—ள்.

குமரேசா! தசாதன் கையிற் பெற்ற பொருளை வேள்வி
யிற் செலவிட்டு ஏன் மக்களைப் பெற்றான் எனின், அம் மக்கள்
செய்யும் பொருள் தம்மை நோக்கி வரும்; ஆதலால் தமமக்களே
தம்பொருள் என்க.

ஒருவனுக்கு ஒரு பொருட்டாக மதிக்கத்தக்க உண்மைப்
பொருள் நன்மக்களேயாம்; நெல் மணி முதலியன அல்ல என்ப
தாம். செலவம்போன்ற சிறப்பினையுடையவராதலால் மக்களுக்கு
குப் பொருள் என்றும் ஒருபெயர் உண்டு.

எவ்வளவு பொருள்கள் இருப்பினும் மக்கள் இல்லையானால்
அறிவுடைபார் அவற்றை ஒரு பொருளாக மதியார் என்பதும்,
மக்களே ஒருவனுக்கு உயிர்க்கு உயிரான ஒன்பொருள் என்ப
தும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை தசாதன்பால்
உணரப்படும்.

134

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

தசரதன் சூரியகுலத்து வேந்தன். அவன் என்னும் அரசன் புதல்வன். அயோத்தியிலிருந்தான். திகிரிமன்னன். உலக முழுவதையும் வழுவற ஆண்டான். மன்னுயிர் எல்லாம் தன்னுயிர் எனவே எண்ணியொழுகிய புண்ணிய வுருவினன். சத்தியசீலன். தரும பாலன். உயிர்கள் எல்லாம் இன்பம் அடையும்படி என்றும் அன்பு செய்துவந்தான்.

தாயொக்கும் அன்பில் தவமொக்கும் நலம்பயப்பிற்
சேயொக்கும் முன்னின்று ஒருசெல்கதி யுய்க்குமரீரால்
நோயொக்கும் எண்ணில் மருந்தொக்கும் துணங்குகேள்வி
ஆய்ப்புகுங்கால் அறிவொக்கும் எவர்க்கும் அன்னான்.

நாய்ந்தே கடந்தான் இரப்போர் கடல் எண்ணில் துண்ணூல்
ஆய்ந்தே கடந்தான் அறிவென்னும் அளக்கர்வாளால்
காய்ந்தே கடந்தான் பகைவேலை கருத்துமுற்றத
ஃதாய்ந்தே கடந்தான் திருவிறற்றோடர் பேசுபெளவம்

எய்யென எழுபகை எங்கும் இன்மையால்
மொய்பொரு தினவுறு முழவுத தோளிநான்
வையகம் முழுவதும் வறிஞன் ஓம்புமோர்
செய்யெனக்காதது இனிது அரசுசெய்கின்றான்.

என அவ் அரசர் பெருமானைக் குறித்துக் கம்பர் கூறியுள்ளார். இவற்றால் அப்பெருந்தகையின் அருங்குணங்கள் எல்லாம் ஒருங்குணரலாம். இம்மன்னன் கோசலை, சமித்திரை, கைகேசி என்னும் தலைமையான மனைவிமார் மூவரோடு கூடி வாழ்ந்து வந்தான். அறுபதிராயிர வருடங்களும் உறுபகையொடுக்கி இவ்வுலகை கல்முற ஆண்டான். எல்லாப் பொருள்களும் இவனிடம் நிறைந்திருந்தன. பிறிதொரு குறையும் இவன். ஆயினும், ஒரு குறைமட்டும் உடையவனாயினான். அது மக்கட்பேறின்மைவேயாம்.

7-ம் அநிகாரம் மக்கட்பேறு.

135

அதனை நினைந்து நினைந்து நெடுங்கவல்பூண்டான். குருவினி. கூறினான் அவர் உணர்த்திப்படியே கலைகோட்டு முனிவரைக் கொணர்ந்தான் அவர் அருளால் புத்திரகாமேட்டி என்னும் ஒரு பெரு வேள்வி செய்தான். பெற்றிருந்த பொருளையெல்லாம் அதில் பேணாது விசினான். பொருள் அறையைத் திறந்து வறிய வர் கொள்கென முரசறைவித்தான். தம் பொருள் என்பது தம் மக்களே என்று நம்பினான். உற்றவேள்வியின் பயனாக மக்கள் நாலவரைப் பெற்றான். அப்புதல்வர்கட்கு இராமன், பாதன், இலக்குவன், சத்துருக்கன் என முறையே பெயரிட்டான். இம் மக்களால் அர்மனன் இம்மையிற் புகழும், மறுமையில் இன்பமும் ஒருங்கே பெற்றான்.

மைந்தரைப்பெற்று வரனுயர் தோற்றத்தின் மலர்ந்தார்
கந்தரப் பெருந்தோளினாய் என்னுணை தானின்
பைந்துகட்களும் ஒக்கில ராமெனப் படைத்தாய்

உய்ந்தவாக்கருந் துறக்கமும் புகழும்பெற் றுயர்ந்தேன்,
 பண்டுநாண்டொழும் தேவரும் முனிவரும் பாராய்
 கண்டுகண்டெனைக கைததலக் குளிக்கின்ற காட்சி
 புண்டரீகத்துப் புராதனன தன்னொடும பொருந்தி
 அண்டமு லத்தோர் ஆசனத்திருகதினை யழக. என்று

தான் மக்களால் அடைந்த மறுமையின் பெருமையைப்
 புண்ணிய வுருவோடு வந்து இராமன முன்னிலையில் தசாதன்
 இவ்வாறு கூறினான்.

(இதன விரிவை இராமாயதாரத்தில் உணர்க.)

கண்ணிற் சிறந்த வுறுப்பில்லை கொண்டானின்
 துன்னிய கேளிர் பிறரில்லை மக்களின்
 ஒண்மைய வாய பொருளில்லை ஈன்றானின்
 என்ன கடவுளும் இல். (நான்மணிக்கடிகை)

அறிவுடைய மக்களே ஒருவனுக்குச் செறிவுடைய செல்வம்
 என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

136 திருக்குறட் குமரேச மெண்பா.

64 உண்டுமக்கள் கையனைந்த ஒண்குழை யேன்கசீலை
 கொண்டுகிதா உண்டாள் குமரேசா—கண்ட
 அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
 சிறுகை யளாவிய கூழ் (ச)

இ—ள்

குமரேசா! தனது மக்கள் கையனைந்து உண்டு எஞ்சிய

கூழையும ஏன் சசீலை இனிதாத உண்டாள் எனின், தமமுடைய மக்கள் சிறு கையால் அனைந்த கூழ், அமிழ்கினும் ஆற்ற இனிதாம் என்க.

ஆற்ற இனிது = மிக இனிமையுடையது.
கூழ் = உணவு.

எளிய உணவாயினும் தம்மக்களது சிறிய கையால் அளாவப்படுமாயின், அஃது உயர்ந்த தேவர் உணவினும் சிறந்த சுவையினைபுடையதாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சசீலைபால் உணரப்படும்.

கதை.

குசேலர் மனைவியாகிய சசீலை தான் ஆக்கிய கூழைக் கணவனுக்கும் மக்களுக்கும் கனிந்து ஊட்டுவாள். அதன்பின்பே தான் உண்பாள். ஊட்டி எஞ்சிய கூழைத் தான் உண்ணும்பொழுது தனது இளங் குழவிசர் புழுதி தோய்ந்த மெய்யுடன் வந்து புகுந்து அக்கூழைத் தங்கையால் நொய்ய அளையும். தம்மக்கள் சிறுகையளவிய அக் கூழையும் ஈண்டிய சுவையுடன் சசீலை ண்டி மகிழ்ந்தாள். இதனை அவர் சரிதத்தில் உணர்க.

பென்னுடைய ரேனும் புகமுடைய ரேனும்
றென்னுடைய ரேனும் உடையரோ—இன்னடிசில்
புக்களையும் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்வராய்
மக்களையிற் தில்லாத வர். (களவென்பா.)

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு. 137

மகவளைந்த வுணவே மிகவுயர்ந்த சுவையாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

65 தேடுபுகழ்ச் சம்பந்தர் செம்மொழிக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்
 கூடியின்பார் தந்தை குமரேசா—ஓடி வந்து
 மக்களமெய் தீண்டல் உடறகிண்பம் மற்றவர்
 சொறகேட்டல் இன்பஞ் செவிக்கு. (ந)

இ—ள்

குமரேசா! சம்பந்தரைச் சமந்து மகிழ்ந்த தந்தை ஏன்
 அவர் சொல்லையும் கேட்டு மகிழ்ந்தார் எனின், ஒருவன மெய்க்கு
 மக்கள் மெய்யைத் தீண்டுதலும், செவிக்கு அவர் சொல்லைக்
 கேட்டலும் இன்பமாம் என்க.

செம்மொழி—செம்பொருள் கண்டமொழி.

வாய்க்கு இன்பம் மேலே கூறினார். இதில் செவிக்கும்
 மெய்க்கும் சேர்த்துக் கூறினார்.

பரிசு இன்பத்தின் அருமை கருதி அதனை முன்வைத்தார்.

மக்களைத் தழுவிடும் அவர்தம மழலை மொழிகளைக் கேட்
 றும் பெற்றோர் மகிழ்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.
 இவ்வுண்மை சிவபாத இருதயர்பால் உணரப்படும்.

சிவபாத இருதயர் என்பவர் சோழமண்டலத்திலே சீர்காழி
 என்னும் திருநகரிலே அந்தணர் வருணத்திலே, கௌணியர்
 கோகதிரத்திலே பிறந்தவர். நல்லசிலமுள்ளவர், பகவதியார் என்
 னும் மனைவியோடு கூடி இவர் இல்லறம் புரிந்துவந்தார். வருங்
 கால், பாமன் அருளால் இவரொரு புதல்வனைப் பெற்றார். பெரு
 மகிழ்வுற்றார். இவர் அக்கரினாள் சிவாலபத்துத் சென்று பிரதி
 தினமும் தரிசனஞ்செய்வார். செல்லுங்கால், தளர்நடையிட்டுத்
 138 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தத்தி நடக்கும் தமது அருமைத் திருமகனையும் தழுவித் தோளி
 லேந்திச் சமந்து செல்வர். மக்களைத்தீண்டி மகிழும் மெய்யின்பத்
 தையே பிவர் மெய்யின்பமாக மகித்தார். ஆலயத்தருகிலுள்ள

நீர் நிலையை ஒருநாள் அணுகினார். பிள்ளையை வெளியே வைத்து
 விட்டுத் தான் உள்ளே புகுந்தார். நீருள் மூழ்கினார். அவ்வமயம்
 பிள்ளையார் தமது தந்தையைக் காணாமையால் அம்மா! அப்பா!
 என்று அழுதார். உடனே அனைத்துயிர்க்கும் அம்மையும் அப்பா
 னுமாகிய உமையும் பாமனும் தோன்றினார். தேவி ஒரு பெரற்
 கண்ணத்தில் பாலைக் கறந்து பிள்ளைக்குக் கொடுத்தார். பிள்ளை
 யாரும் கொண்டார். வள்ளத்தை வாயில்வைத்துக் குடித்தார்.
 வள்ளம் மறைந்தது. பாலொழுதிய வாயோடு மகிழ்ந்துநிற்கு
 மகனை நீராடி வந்த தந்தை சுண்டார் யார் தந்த பாலைப்பருகியைப்
 என்று தமது அருமை மகனை அதட்டினார். பிள்ளையாரும் கையை
 மேலே தூக்கி இதோ இவர் தந்தார் என்று சுட்டிக் காட்டினார்

தோடுடையசெவி பன்விடையேறியோர் துவெண்முகி குடிக்க
 காடுடையசுடலைப்பொடிபூசியென உள்ளககவர் கள்வன
 ஏடுடையமலரான்முகன் னுட்பணிந்தேத்த அருளசெய்த
 பீடுடையபிர மாபுரமேவிய பெயமான இவனனறே

என்று மழலை மொழியோடு இதனை யிழற்றினார் தந்தையார்
 கேட்டார். கேட்டபடியே சுண்டார். கழிபேருவகைகொண்டார்.
 மகனது அழகு கிரம்பிய மென்மையான அருமைத் திருமேனி
 யைத் தீண்டியும், சுவை நிரம்பிய இனிமைபான மழலைச் சொற்க
 னைக் கேட்டும் இவர் பேரின்பமுற்றார். சிவஞானத்தோடு சம்பந்
 தம் உற்றமையால் பிள்ளையாரும் திருஞான சம்பந்தர் என்னும்
 ஒரு பெருநாமம் பெற்றார். இதன் கிரிவு பெரியபுராணத்தில்
 உணரப்படும்.

சேறனைந்தமென் சிறடித் தளிரொடு தீம்பாற்
 சேறனைந்தகைத் தாமரை போடுசெந துதிர்வாய்
 ஊறுநீர்நனை மார்பினோ டிளமகா ருந்தி
 யேறுமின்பமுள் எதனையே உடம்பென இசைப்பார்.

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு.

தருணமென்றளிர்ச் சீறடித் தளர்நடைச் சிறுவர்
மருவறாதசெவ் வரம்பல்வாய் மழலைபாரமுதம்
பருகிலாச்செவி பாணையின் செவியெனப் படுமால்.

(சீகாளத்திப்புராணம்.)

ஒருவன் உடற்கூர் செவிக்கும் உண்மைபாண் இன்பம் இஃ
தென இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

66 மன்றாடி நின்மழலை வாசகமேன் கேட்டுவந்தார்
கொன்றைமுடி சாய்த்தும் குமரேசா—என்றும்
குழலினிது பாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொற் கேளாதவர். (க)

இ--ள்

குமரேசா! கொன்றைமுடி சாய்த்தும் நின் மழலை வாச
கத்தை மன்றாடி ஏன் கேட்டு மகிழ்ந்தார் எனின், குழலிசையி
னும் பாழ் இசையினும் தம்மக்களுடைய மழலையிசையே யினிது
ஆதலால் என்க.

மன்றாடி=சிவன். கெஞ்சி என்றுமாம். குழல்=வேய்க்
குழல். இதனையிப்பொழுது புல்லாங்குழல் என வழங்குவருகின்
றனர். பாழ்=வீணை. இவற்றின் இசைகளை முறையே வேணு
கானம், வீணுகானம் என்பர் வடநூலார்.

மக்கள் சொற்க்கட்டலே செவிக்கு இன்பம் என்று மேலே
கூறினார். குழல் இசையும் பாழ் இசையுமே செவிக்கு இன்பம்
பயப்பண என்று கூறுவாருஞ்சிலர் உளரால் எனின், அவர் மக்கள்
சொற் கேளாதவரேயாவர். கேட்டவராயின் அங்கனம் கூறார்
என்று அவரை நோக்கி இது கூறினார்.

அறிவில்லாத குழலினும் யாழினும் நீன்று எழும் ஓசையினும் அறிவுடைப மகலின் வாயிலிருந்து வரும் மழலைபோசையே மிகவும் இன்பமாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. ' இவ்வுண்மை உமாபதிபால உணரப்படும்.

கதை.

தமக்குத் திருமகனாய் அவதரித்த முருகப்பெருமானது மழலைச் சொல்லிக் கேட்டுப் பரமனும் உமையும் பெருமகிழ்வுற்றார் பாலனை யிடையே பரிந்து வைத்தார். மழலைமொழியை மாந்தி மகிழ்த்தார். நாரதது யாழினும் தமது அருமைத் திருமகனது மழலைச் சொல்லிலே தான் பெரிதும் இன்புற்றார்.

ஏலவர்குழல் இறைவிக்கும் எம்பிரான் தனக்கும்
பாலனாகிய குமரவேள் நடுவுறும் பான்மை
ஞாலமேலுறும் இரவொடு பகலுக்கும் நடுவாய்
மாலிபான தொன் றழிவின்றி வைகுமாரெக்கும்.

(சுந்தபுராணம்.)

இதனால் மேற்குறித்தவுண்மை புலனாம். இன்னும் பரமனும் அறிபாத ஒரு மொழிக்கு முருகப்பெருமான் பொருள் உறும் பொழுது பரமன் அம்மழலை மொழியைத் தமதுகொன்றை முடிசாய்த்துக் கேட்டமையும் காண்க.

சொன்ன கலையின் துறையினத்துந் தேயயந்தாலும்
என்ன பயனுடைத்தாம் இன்முகத்து—முன்னம்

குறுகுதலைக் கிண்கிணிக்காற் கோமக்கள் பால்வாய்ச்

சிறுகுதலை கோளச் செவி, (புகழேந்தி.)

குழலினும் யாழினும் மகலின் மழலை மொழியே யினிதென்

படி இதனால் கூறப்பட்டது.

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேறு.

141

- 67 பாடலியூர்க் கோள்புதலவர் பல்சீலையும் தேறவன்றேன்
கோடியகை செய்தான் குமரேசா—பிடுடைய
தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி யணவயத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல். (எ)

குமரேசா! பாடலியூர்த்து வேந்தன் தந்து புதல்வர் கலை
பல கற்றுத் தெளியுமாறு ஏன் பலவகையுபாயங்களைச் செய்கான்
எனின், அவையின்கண் முந்தியிருக்கும்படி செய்தலே தந்தை
மகனுக்குச் செய்யும் நன்றி என்க.

ஆற்றும் நன்றி—செய்யும் உதவி.

அவை—கற்றுவல்ல நல்லோர் கூடிய இடம். அதில் முந்தி
யிருக்கும் பெருமைபைக் கலவிரலமுடைய ஒருவனே அடைவான்
ஆதலால் அந்நலத்தைத் தன் மகன உடையனும்படி செய்தலே
ஒரு தந்தைக்குக் கடமைபாம் என்பது கருத்து.

தம்பொருளாகிய தம்மக்கட்கு ஒருவன கல்விப்பொருளாயே
தருதல்வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

பொருள் தொகுத்துத் தருதல் முதலியனவெல்லாம் ஒர்உத
வியல்ல என்பதும், கலையுணர்புலமையில் தன்மகனைத் தலைமை
யோடுக்குதலே தந்தையின் கடமை என்பதும், இதில் உணர்த்
தப்பட்டன. இவ்வுண்மை சுதரிசனன்பால் உணரப்படும்.

பண்டு இப்பாதகண்டத்தில் பாடலிபுரம் என்றொரு நகரம் இருந்தது. சுதரிசனன் என்னும் பெயரினையுடைய அரசன் ஒருவன் அந்நிலிருந்து அரசுபுரிந்தான். இவன் நீதிநல பலவும் ஐயியுணர்ந்தவன். இவனுக்கு ஏழுபுதலவர்கள் பிறந்தனர். அப்புதலவர் எழுவரும் செல்வதிற்பிறந்தார். செழிப்புடன் அவர்ந்தார்.

143 திருக்குறட் குமரேசவேண்பா.
தார். கல்வியில் இவர்கட்கு மனஞ் செல்லவில்லை. கல்விபயிலும் படி தன்மக்கட்குப் பலமுறையும் அரசன் அறிவுறுத்தினான். அவர்கள் பில முயலவில்லை. மனம் போனபடியே திரிந்தார். மதியிழந்து மகிழ்ந்தார். அதனால் அரசன் பெருங் கவலைகொண்டான். எப்படியாவது தன் மக்களைக் கல்வியில் வல்லுநராக்கக் கருதினான். தனது நாட்டில் சோமசுர்மா என்னும் வேதியர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கல்வியறிவு மிக்கவர். நல்ல சொல் வன்மையுடையவர். அவரை அரசன் அழைத்துவரும்படி செய்தான். அவரும் வந்தார். தன் பிள்ளைகளை எவ்வகையிலாவது கல்வியறிவுள்ளவர்களாக ஆக்கவேண்டும் என்று அவரிடம் அரசன் வேண்டினான். அவரும் இசைந்தார் அவர் வேண்டிய எதையும் விரும்பித் தந்தார். புகல்வர் தகுதியறிந்து அவரும் இதமாகக் கற்பித்தார். கதைகள் பல கூறினார். அவர்தாமே கல்வியை விரும்பும்படி செய்தார். அதன்பின் கற்பித்தார். அவரும் பயின்று தெளிந்தார் புலவர்கள் அவையில் அவர்கள் பலமுறையும் தலைமைபெற்றிருந்தார். மன்னன் கண்டான். மக்கட்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்து முடித்தமைபை நினைந்து மன்னன் பெருமகிழ்வு கொண்டான். இதன் விரிவைப் பஞ்சதந்திரத்தில் உணர்ச்சுதம் மக்களைக் கல்வியுடைய ராக்குதலே தந்தையர்க்குக் கடன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

கொண்டனரேன் இன்பம் குமரேசா—கண்டுமகிழ்
தம்மிறறடி மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்த
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது.

(அ)

இ—ள்

குமரேசா! பகவனது மக்களறிவால், உலகோர் ஏன் இன்
பம் உற்ரார் எனின், தம்மக்களது அறிவுடைமை மாநிலத்த மன்
னுயிர்க்கெல்லாம் தம்மினும் இனிதாம் என்க.

மும் அறிவால் மக்கட்பேறு,

142

மகன் அறிவுடையவனாயிருந்தால் அவன் தந்தைக்கு எவ்வ
ளவு மகிழ்வுண்டாருமோ அதனினும் பெருமகிழ்வை உலகோர்
அடைவர் என்பது கருத்து.

“தம்மின் இனிது” என்பதில் ஒப்புப்பொருளும் கருதப்படும்.

இனி, தம்முடைய அறிவினும் தமது மக்களுடைய அறிவு
சிறந்தது என்று கேட்கப்படுமாயின் இவ்வுலகத்தில் எல்லார்க்கும்
அஃதோர் இன்பமாய், எனவும் இது பொருள்படும்.

கல்வியில் தன்னினும் சிறந்தவன் என்று பிறனொருவனைக்
கறக்கேட்டால் வருந்துகின்ற ஒருவன் அங்கனமே தன்மகனை
பெடுத்தாக் கூறினால் மகிழ்கின்றான்; குறுகிய அறிவுடையவனும்
தன்மகனைப் பெருகிய அறிவுடையவனாக ஆக்கிப்பார்க்க விரும்பு
கின்றான். இவை இரண்டும் மேற்குறித்த மூன்றாவது பொருளை
வற்புறுத்துகின்றன.

நன்மக்களுடைய அறிவுடைமைபால் உலகமெல்லாம் இன்ப
முறும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பக
வன் மக்கள்பால் உணரப்படும்.

பகவன் என்பவர் பெருஞ்சாசனன் என்னும் ஒரு வேதியன் புதல்வர். சல்ல நீதியொழுக்கங்கள் உள்ளவர். தனது முப்பத்தாறுவது வயதில் காசியாத்திரைக்குச் சென்றார். இடையில் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள மேதூர் அகரம் என்னும் ஒரு நகரத்தில் தங்கினார். இரவில் தனித்திருந்தார். அங்கு சூதி பென்னும் ஒரு மாட வந்தான். புலைமகன் என்று அருதியொரு கோலால் அவனைத் தலையில் அடித்தார். அவளும் அகன்றான். அதன்பின் இவர் காசியைப்படைந்தார். பல வருடங்கள் ஆண்டுக் கங்கி மீண்டும் அந்நகரமே வந்து தங்கினார். முன்போன சூதியும் மீள வந்தான். உண்மையில் இவனோர் அந்தணன் மகன். தங்குமிடம்பென்பவருக்கும், அருணமங்கை பென்பவளுக்கும் புதல் 144 திருக்குறள் சூழ்ச்சை விவன்பா.

கிபாய்த்தோன்றினான். இவன் தோன்றியபின் தன்னார் மண்மாரி பாலழியத் தான்மட்டுந் தப்பினான். உறையூர் புருந்தாள் அங்கோர் பறையன் வீட்டில் ஒதுங்கினான். பின் கிதிவசத்தால் நீதியினன் என்னும் ஒரு வேதியன் வளர்க்க வளர்த்தான். அங்கு நின்றகன்று நாடெங்குந் திரிந்தான். திரியுங்காலத்தில் தான் பகவண்கண்டான். பகவனும் இவனை மிகவும் காதலித்தான் சூதியும் இசைந்தான். இருவரும் மணந்தார். சூதியில் தான் அடித்த அடியின் வடுவை சூதியின் தலையில் ஒருநாள் பகவன் கண்டான். முன் தன்னால் அடிக்கப்பட்ட புலைமகன் என்று நிலை குலைந்தோடினான் சூதியுந் தொடர்ந்தான். பகவண்ப பற்றினான். இருவரும் தம்முள் ஓர் உறுதியைச் செய்தார். கலந்தின்புற்றார். இவர்பால் வழுவில்மக்கள் ஏழுவர் பிறந்தார். அதிகமான், கபிலர், திருவள்ளுவர் எனப் புதல்வர் மூவரும், உப்பை, ஓளவை, உரு

வை, வள்ளிபெணப் புதல்விபர் நால்வரும் ஆவர். இவ்விழுமிய குழவிகள் எழுவரையும் பிறந்த இடத்திலேயே விட்டுவிட்டுத் தாம்முன் செய்துகொண்ட உறுதியின்படி ஆதியும் பகவணும் அகன்று சென்றார். செல்லுங்கால் தாய் மட்டும் பிள்ளைகளைப் பிறியஆற்றாது மறுகி நின்றாள் அவ்வமைபம் திருவருளால் இக் குழவிகள் ஏழும் தம்மலர்வாய் திறந்த மழலை மொழியால் தமது தாயைத் தேற்றியனுப்பின.

இட்டமுடன் என் தலையில் இன்னபடி பென்றெழுதி
 விட்டசில னுஞ்செத்த விட்டானே—முட்டமுட்டப்
 பஞ்சமே பாசுலும் பாசமவ னுக்கன்யை

ம பஞ்சா திரு. (ஒளவை)

கருப்பைக்குள் முட்டைக்கும் கல்வினுள் தேரைக்கும்
 விருப்புற் றமுதலிக்கு மெய்யன்—உருப்பெற்றால்
 ஊட்டி வளர்த்தாரினை வேடுகெவா யன்னுதேன்
 வரட்டம் உண்டுகேள் முதிழ். (அ.திருமால்)

7-ம் அதிகாரப் மக்கட்பேறு. 145

அத்தி முதலெனும்பி ருளவுயி கத்தனைக்கும்
 செத்த மதிழ்ந்தனிக்கும் தேகென்—முற்றவே
 கற்பித்தான் போனானே காக்கக் கடனிலியே
 அற்பனை அன்னு யான். (உப்பை)

சண்டப்பைக் குள்ளுயிர்தன் தாயருந்தத் தானருந்தும்
 அண்டத் துயிர்பிழைப்ப தாச்சரியம்—மண்டி
 பகிசின்ற அன்னுப் அரணுடைய வுண்மை
 நிலைகண்டு நீயறிந்து நில், (உருவை)
 அன்னை வயிற்றில அருத்தி வளர்த்தவன்றான்

இன்னும் வளர்க்கானே எந்தாயே—மின்னாவஞ்
 குடும் பெருமான் சடுகாட்டில் நின்றகிளை
 யாடும் பெருமான் அவன். (வள்ளி)

சண்ணுழையாக் காட்டில் கருங்கற் றவளைக்கும்
 உண்ணும் படியறிந் தூட்டுமவர்—நண்ணும்
 நமக்கும் படியளப்பார் காரியோர் பாகர்
 கமக்குர் தொழிலென்ன தான் (கபீர்)

எவ்வுயிருங் காக்கவொரு ஈசனுண்டோ இல்லையோ
 அவ்வுயிரில் யானொருவன் அல்லனே—வயி
 அருகுத கொண்டிந் கலைகுவதேன் அன்னுய்
 வருகுத தானே வரும் (வள்ளுவர்)

இத்தெய்வ மக்களின் அறிவுடைமையால், இந்நிலவுலகம்
 உயர்வமுற்றது இவரைப் பெற்றவர் தம்மினும் மற்றவரே இவ
 ரால் பேசின்பம் உற்றனர். இவருள் நமது வள்ளுவந் தெய்வந்
 தின் மதிசனம் இம்மாதிலத்த மண்ணுயிர்க்கெல்லாம் பெரிதும்
 இனிதாம் பெருமையுள்ளது. இவ்வுண்மை சங்கததாரி பரிஷ்
 ணக்கு காணப்படும்.

146 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சிக்கைத் தீனிய செயித்தீனிய வாய்க்கீனிய
 வந்த இருகிளைக்கும் மாமருந்த—முந்திய
 நன்னெறி நாமறிய நாப்புலமை வள்ளுவனார்
 பன்னிய இன்குறள்வெண் பா.

இதுபோன்ற பல பாக்களால் நமது தேவர் அறிவுடைமையை
 உவந்து வியந்து சங்கததாரி சாற்றியுள்ளார். ஆண்டுக்காண்க.

ஒருவன் அறிவுடைய மக்களைப் பெறுவனரின் அவரால்
 உலகமுழுதும் இன்பமடையும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

69 உற்றடைந்தார் சீவகன்சீர் ஓதவுவர் தாளென்னே
கொற்ற விசயை குமரேசா—முற்றியே
நன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! தன்னை வந்து கண்டவர்கள் சீவகன் பெருமை
யைச் சொன்னவுடனே ஏன் விசயை பெரு மகிழ்வடைந்தான்
எனின், தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்டதாய், நன்றபொ
ழுதினும் பெரிது மகிழும் என்க.

பெற்றகாலத்தில் அடைந்த மகிழ்ச்சியைவிடத் தன்மகனை
நல்லவன் என்று பிறர் சொல்லக் கேட்ட காலத்தில் தாய் பெரு
மகிழ்வை அடைவாள் என்பதாம்.

மகன் என்று பொதுவகைபாகக் கண்ட பொழுது உண்டா
ன இன்பத்தினும் அவன் குணமுடையன் என்று கேட்டபொ
ழுது உளதாம் இன்பம் அவனைப் பெற்றவட்குப் பெரிதாம் என்
பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை விசயைபால் உண
ரப்படும்.

7-ம் அதிகாரம் மக்கட்பேது.

147

கதை.

விசயை என்பவள் தத்தன் என்னும் பெயரினையுடைய
விதைப தேசத்து வேந்தன் மகன். சிறந்த வுருவமும், நிறைந்த
அழகும் ஒருங்குவாய்ந்தவன். ஏமாங்கத நாட்டு அறிபதியரசிய
சச்சந்தன் என்னும் அரசனுக்கு இவள் மணமகளானாள். இவள்

து அன்பமைந்த இன்பத்தை அரசன் நன்கமைந்து துய்த்கான், காதற்சுவையைக் கனிந்து மாந்தினான். அவ் இன்ப வெள்ளத்தில் இவன் ஆழ்ந்து தாழ்ந்திருந்தான். அதனால் இவனது அரசரிமையை அமைச்சன் ஒருவன் தனக்கு உரிமைபாக்கிக் கொள்ளக்கருதினான். படையைத் திரட்டினான் இரவில் வந்தான். அரண்மனையை வளைந்தான். சச்சந்தன் விழித்தான். உற்றதையுணர்ந்தான். சினந்தான். எழுந்தான். அவ்வமையம் தனது மனைவி நிறைந்த கருப்பம் உடையவளாயிருந்தான். அதனை நிரைந்து நிரைந்து அரசன் வருந்தினான். முடிகில் துணிந்தான். அற்புதமான மயிற்பொறியொன்றில் விசையை பேற்றி வெளியே விட்டான். அவளும் மறுகினாள். பகைவரைப் பொருது கணவன் வென்றுவிடுவான் என்று தேறினான். அதனால் பொறிமேல் இருந்தான். நெறியே நோக்கினாள். மயிற்பொறியை வலக்காததற்குழற்றி வான்வழி போனாள். பகைவரும் நெருங்கினார். போரும் நடந்தது. அதில் சச்சந்தன் பட்டான். மண்ணில் நிகழ்ந்த வெற்றித்தொனியை விண்ணில் போன விசையை கேட்டான். ஏங்கி மயங்கினான். அதனால் பொறியோடு ஒருபுறம் காட்டில்விழுந்தான். திருவருளால் பிழைத்தான். அன்றே கருவுயிர்த்தான். ஒளி நிறைந்த மேனியுள்ள ஒரு புதல்வன் தோன்றினான். மகனது அருமையையும் தனக்குற்ற சிறுமையையும், எண்ணி பெண்ணி ஏங்கினாள். ஒரு வனதேவதை வந்துவிசையையைத் தேற்றி அக்குழவிக்குச் சிவகன் என்று பெயரிட்டது. தன்மகனை அவ்வனதேவதையிடம் தந்து தாயும் வருந்தித் தவவனஞ் சார்ந்தான். இவ்வுலகியலை வெறுத்தான். உபர்தவஞ்செய்தான். இவ்வகையில் இருபத் தெனாரு வருடங்கள் கழிந்தன. மகனும் வளர்ந்தான். துயர்க்கப்பல

19

148

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வுக் கடந்து உயர்நலமுற்றான். கலைபல தெளிந்தான். அழகு வீரம், ஆண்மை முதலியவற்றால் மேன்மையுற்றான் தனது பெற்ற

ரோர்க்கும் தனக்கும் உற்றதை முற்றவும் உணர்ந்தான். இழந்த அரண்சப் பெறுதற்கு எண்ணினான். பதுமுகன் முதலிய துணைவர் பலரையுஞ் சேர்த்தான் அரசினஞ்சிங்கம்போல் விளங்கினான். பல தேயங்களுக்குஞ் சென்றான். இயனது சால்புடைமையைக் கண்டு மேலேர் புதழ்ந்தார். இங்ஙனம் இவன் சிறந்து விளங்குந் தன்மையை வனத்திலிருந்து தவஞ்செய்யும் விசயையிடஞ் சிலர் சென்று சொல்லினார். அதைக் கேட்டவுடனே பெரிதும் உவந்தான். அவ்வுவகைப் பெருக்கில் இவன் மிகவுந் தோய்ந்தான். மகனையும் பின்பு தகவுடன் கண்டான், மார்போடணைத்துப் பேருவகை பூத்தான். மகனும் பகைவரை வென்று அரசினைப்பெற்றான்.

(இதன் விரிவைச் சீவக சிந்தாமணியிற் காண்க.)

பொற்புறியில் லாதபல புத்திரரைப் பெற்றதிலேர்
நற்புகல்வ னைப்பெறுதல் நன்றாமே--பொற்கொடியே
பன்றிபல குட்டி பயந்ததினால் ஏதுபயன்
ஒன்றமையா தோகரிக்கன் றோது, (நீதிவெண்பா)

தன் மகன் சால்புடையனனால் தாய் பேருவகை கூர்வள்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

70 தல்லூரா மன்புரிந்தான் நற்றுகை யென்னோற்றான்
கொல்லெனுஞ்சொல் என்னே குமரேசா--செல்ல
மகன்தந்தைக் காற்றும் உதவி யிவன்தந்தை
யென்னோற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல், (10)

குமரோசா! இவனைப் பெறுதற்கு இவன் தந்தை பென்ன
தவஞ் செய்தானே, என்று சொல்லும்படி ஏன் இராமன் செய்

7-ம் அதிகாரம் மகாத்மேய.

149

தான் எனின், இவன் தந்தை என் நேற்றான் கோல் என்னுஞ்
சொல்லி உண்டாக்குதலே மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி என்க,

ஆற்றும் உதவி = செய்யும் கைமாறு.

என்னேற்றான் கொல் — என்ன தவஞ் செய்தானே.

தவத்தின் அளவு தெரியாமல் தமக்குள்ளே வினவுகின்ற
படியால், கொல் என்னும் இடைச்சொல் ஈண்டு ஐயத்தைக்குறித்
தது. வியப்பையும் உணர்த்தும்.

நெறி வழுவாத அறிவுடைய புதல்வனைக்கண்டால் உலகோர்
மகிழ்வர் அங்ஙனம் மகிழ்வுகரல இந் நன்மகனைப் பெறுதற்கு
இவன் தந்தை முன்னம் என்ன தவஞ்செய்தானே? என்று நினைந்
து வியந்து புகழ்வர். இப் புகழ்மொழி பெற்றோனுக்குப் பெரு
மகிழ்வையுட்டிம. ஆதலால் அம் மகிழ்வையே மகன் தந்தைக்கு
உண்டுபண்ண வேண்டுமென்பது கருத்து.

தளர்ந்துழி உணவுமுதலியன கந்து ஆகரித்தல் உபசரித்
தல் முதலியன வெல்லாம ஓர் உதவியல்ல என்பது குறிப்பு.

பெற்றோர்க்கு என்னுது தந்தைக்கு என்றார் தலைமை கருதி.

தன்னை அறிவுடையனாக் கைய தந்தைக்கு ஒரு மகன் செய்ய
வேண்டிய வுதவியாவது, தான் ஒழுக்கமுடையனாய் நின்று உயர்த
லேபாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இரா
மன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இற்றைக்குப்பலலாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் திருவயோத்
தியில் இருந்த தசாதனுக்கும், கோசலைக்கும் புகல்வனாக இரா
முன் என ஒருவர் அவதரித்தார். இவர் சிறந்த போர்வீரர், உயர்ந்த
அருளுடைபவர். தந்தை சொற கடவாதவர், போரன்மையு

155 திருக்குறட் குமரேச-வெண்பா
பவர். அறிவும், ஒழுக்கமும், அழகும் நிகழ்ந்தவர். தந்தைசொல்
மிக்க மாதுமியில்லையென்ற சிந்தையுடைபவர். இவாநாக்குணர்,
செயல், அழகு முதலியவற்றைக் கண்டு உலகம் சயித்தது. அத
னாலிவரை இராமன் என்றார். இராமன் என்ற சொல்லுக்குசமிக
கச்செய்பவன் என்பது பொருள். சமிக்கச்செய்தல் = இன்முறச
செய்தல். இவ்விருமகனது அறிவொழுக்கங்களைக் கண்டார் அனை
வரும் இவரைப் பெற்றோரது தவததைப் புகழ்ந்து போற்றினார்.
“என்ன கோனபு கோறறா கொல இவனைப் பெற்ற வயிதுடை
பாள், எனனும வார்ததை பெய்துவித்த இருடிகேசர்” என்று
இராமனைக் குறித்துப் பெரிபார் அருளியுள்ள திருமொழியானும்
இவ்வுண்மை தெளியப்படும

மக்கட்பேற்றால் பெருமையடைந்தவர்களுக்குள்ளே தசா
தன் ஒருவரே உயர்ந்தவரானார். அவருக்கு உயர்வாகவும், ஒப்
பாகவும் ஒருவரும் இல்லை.

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவியில் இராமர் ஒருவரே
எவரினும் சிறந்தார். இதன் விசுவை அவர் சரிதத்தில் உணர்க.
உந்துநீர்க்கடல உடுத்தபார் முழுவது மொருங்கே
வந்துநாள் தொழும் அசையல் வளமெலாம் பெறினும்
இந்திராசுபிபர் பெருமபதத் திருக்கை பெய்திடினும்
மைந்த நினைதியே வாழ்வது வாழ்வுமற்றன்றே.

தொக்கின மலர் துதை விலாத சோலையும்
 புக்கின நாமரை நகாத பொய்கையும்
 மிக்கினம பிறைவிசும் பிலாத அந்நியும்
 மக்களை யிலாததோர் மனையும் ஒக்குமே. (குளாமணி)
 மகன் தநதைக்குச் செய்யும் உதவியின் இயல்பு இதனால்
 உணர்த்தப்பட்டது.

8-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை:

1311

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

இவ்வல்லில ஒருவன் பெறத்தக்க பேறுகளுள் மக்கட்பேறே
 சிறந்தது. அதனால் அவன் குலமுழுதும் நலம் அண்டியும், தம்
 மக்களே ஒருவனுக்கு உண்மையான உயர்பொருள். அவர்கள்
 சிறுகைபளவிய கூழ் அமிழ்நிலும் இனிதாம். அவர்கள் தெரிந்-
 டால் மெய்க்குஇன்பமாம், சொறகேடடால் செவிக்கு இன்பமாம்.
 குழலினும் யாழினும் அவர்தம் மழலை மொழியே பெரிதும் இனி-
 தாம். மக்களைக் கவ்வியுடையனாகுதலே தந்தைக்குக் கடன்.
 அறியுடைய மக்களால் அனைவரும் இன்புறுவர். தன் மகன் சால்-
 புடையன் ஆனால் தாய் பேருவலாக உர்வன். ஒரு நனபகன் தன்
 தநதைக்குச் செய்யும் உதவியாவது, தான் அறிவும் ஒழுக்கமும்
 உடையனாய் ஒழுக்குதலேயாம்.

7-வது மக்கட்பேறு முற்றிற்று.

9-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை:

அஸ்தாவத தனது மனைவி புதலவர் முதலிய தொடர்புடை
 பாரிடத்தில் ஒருவனுக்கு இயல்பாகவே தோன்றும் கிருப்ப
 முடைமை. இதனை மிகுதியாக வுடையவனே இவ்வாழ்க்கைக்குத்
 தகுதியானவன், ஆதலால் இஃது ஈண்டு வைக்கப்பட்டது.
 அதிகார அமைவும் இதனையே புலனும்.

71 கண்டமுதர் கண்ணப்பர் கங்கதிரோன் சேயுமேன்
 கொண்டமுதர் முன்னம் குமரோன்—உண்டான
 அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வன்
 'புன்கணீர் பூசல்' தரும். (4)

152 திருக்குறட் குமரேசவேண்பா.
 இ—ள்.

குமரேச! சிவலிங்கத்தின் தனிமையைக்கண்டு கண்ணப்
 பரும், வாலியின் உதிரத்தைக் கண்டு கதிரோன் சேயும் ஏன்
 அமுதர் எனின், அன்பிற்கும் அடைகரும் தாழ் உண்டோ,
 ஆர்வல் புன்கணீர் பூசலதரும் என்க.

கதிரோன் டோய் = சுக்கிரீவன்.

தாழ் = கதலினை நிலையுடன் பிணிக்கும் ஒருவரைக் கருவி.
 இஃது ஆகுபெயராய்க் கதவையுங் குறிக்கும் ஒருகாரம் எதிர்
 மறை. பூசல் என்பது பொருதல், ஒலித்தல், என்பனவற்றை
 விளக்கும் ஒரு சொல். அது வெளிப்படுத்தல் என்பதை ஈண்டு
 விளக்கி நின்றது

ஆர்வல் புன்கணீர் பூசல் தரும் = அன்புடையாரது கண்
 னின் புல்லிய நீரே உள்ளிருக்கும் அன்பினை வெளிப்படுத்தும்.

இன் கண்ணீரை விலக்குதற்குப் புன் கண் நீர் என்றார் முன்னது இன்பத்தால் உண்டாம், பின்னது னுன்பத்தால் தோன்றும், பிறர் துன்பமுறக் கண்டால் அன்பாது கண்ணில் நீர் வரும் என்பது குறிப்பு.

அன்பு கருத்துப் பொருள் ஆதலால் அஃது அனுமானம் ஒன்றானே அறியப்படும். கம்பரும், “அன்பென்பது ஒன்றின் தன்மை அமரரும் அறிதல் தேற்றார்” என்றார்.

காட்சிபால அன்பைக் காணமுடியாது என்பதும், அதனை யுடையாது செயலிவிருந்தே அதன் உண்மை கருதப்படும் என்பதும், அதனை மறைத்து னவக்க இயலாது என்பதும், ஒருவன் உள்ளத்தில் அடங்கிவிருக்கும் அன்பை அவன் கண் பொழியும் வெள்ளமே காட்டிவிடும் என்பதும், இதில் காட்டப்பட்டன. இவ்வுண்மை கண்ணப்பர் கண்ணும், கங்கிரீவன்பாடும் காணப்படும்.

8-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை.

153

கதை 1.

காளத்தி மலைமேலிருந்த சிவலிங்கமரசிய தனியுருவைக் கண்டவுடனே அகமுருகி அதன் தனிமைக்கு இரங்கி அழுதமை பாணும், கண்ணையெடுத்த அப்பிய தன்மைபாணும், கண்ணப்பாது அன்புண்மை காணப்பட்டது.

“கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்” என்று மணிவாசகப் பெருந்தகையும் இவரை கிணந்து வியந்து இரங்கி யுள்ளார். இதனானே அன்பின் பேரெல்லையில் இவர் தனி நின்று நிலவுகின்றமை தெளியப்படும்.

கதை 2

சுக்கிரீவன் என்பவன் வானரகுல திலககுமரீய வாலியின் தம்பி. நல்ல போர்வீரன். தனது முன்னவனுடன் கிட்கிந்தையென்னும் நகரில் இருந்தான். வாலி சிறந்த வரபலங்களை யுடையவன். இவன் அரசுபுரிந்து வருங்காலத்தில் ஓர் ஏதாவல் தம்பியை நம்பவில்லை. மாறாக மதித்தான். இவனும் பயந்த வணங்கினான். நயந்து பொழிந்தான். வாலி கேட்காமல் இவனை வைது சினந்தான். கொல்ல நினைந்தான். தம்பி மெல்லத் தப்பினான். மதங்க மலையில் புதுந்தான். மறைந்திருந்தான். அனுமார் முதலிய அறிஞர் பலரும் இவனுடன் உறைந்திருந்தனர். இவர் இங்கனம் இருப்ப, இராமரும், இலக்குவரும் அங்கு வந்தார். அனுமாவால் இராமர் நட்பைச் சுக்கிரீவன் பெற்றான். அதன்பின் இராமரைக்கொண்டே தன் தமையனைக் கொல்லக் கருதினான். அவரும் இசைந்தார். கிட்கிந்தைக்குச் சென்றார். சுக்கிரீவன் போர்க்கு அறைகூவினான். வாலி வந்தான். இருவரும் சினந்தார் ஒரு வரைபொருவர் பிடித்தார். உடனறு பொருதார் தம்பி தளர்க்கான். அவ்வமைபம் இராமர் வாலிமேல் ஓர் அபாயை ஏவினார். அது மார்பில்பட்டது. படவும் வாலி பதைத்தலிழுந்தான். உருண்டான். உதிரம்பெருகியோடியது. அகனைச் சுக்கிரீவன் கண்டான். செற்றமும் பகையும் முற்றவும் மறந்தான். அழுது சோர்ந்து தளரலிசு விழுந்தான்.

1314

திருக்குறட் குமரேச சுவென்பா.

வாசத்தாவன் மார்பெனும் மழைவழங்கருவி
 யேசைச் சோரிபுக் கண்டனன் உடன்பிறப்பென்னும்
 பாசத்தால்பிணிப் புண்டவத் தம்பியும் பகங்கண
 நேசத்தாராகள் சொரிதா நெடுநிலஞ் சேர்ந்தான்.

(இராமாயணம் வாலிவதைப்படலம்.)

இதன் விரிவை அவர் சரிதத்திலுணர்க. அன்பின் நகையும் அதனை அறியும் வகையும் இதனால் கூறப்பட்டன

72 மோனத் ததீசி முதுகெலும்பை வானவர்தம்
கோணக்கேன் தந்தான் குமரேசா—ஞானமுறும்
அன்பிலார் எல்லார் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு. (உ)

இ—ள்

குமரேசா! ததீசி முனிவர் தமது முதுகு எலும்பை ஏன்
இத்திரனுக்குத் தந்தார் எனின், அன்புடையார் என்பினையும்
பிறர்க்கு உதவுவதற்கு உரியராவர் என்ப.

முற்பொருள்கள் எல்லாம் உடைபராயினும் அகப்பொருளா
கிய அன்புஇல்லாதவர் பிறர்க்கு ஒன்றும் உதவார் என்பது கருதி
“அன்பு இலார் எல்லாம் தமக்கு உரியர்” என்றார்.

ஒன்றும் இலராயினும் அன்புடையவர் தமது உடம்பையே
ஆர் தந்த பிறர்க்கு உதவிபுரிவர் என்பதும், எல்லாம் உடைபரா
யினும் அன்பு இல்லாதவர் யாதும் உதவார் என்பதும், கூறியுயி.

பிறர் தன்புற அன்புடையார் சிபார் என்ற மேலே கூறி
ஆர், இதில் பிறர்பொருட்டு அவர் தமது உடம்பையும், உயிரை
யும் உதவுவர் என்றார்.

(இவ்வண்மை ததீசி முனிவர் பால் ஞானரஹ்யமும்.)

3-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை. 155

ததீசி என்பவர் அதர்வா என்னும் ஒரு முனிவர் புதல்வர்.
இவரது தாயின் பெயர் சார்தினி. இவர் யீபமகன்ற மெய்யுணர்
வுடையவர். அன்பும், தவமும், அமைதியும் வாய்ந்தவர். தன்
ணனி ததும்பிய புண்ணியவுருவினர் காரும் அகாரும் பாற்கடல்
கடைந்த காலத்தில் அவர்தம் படைக்கலங்களை இவரிடம் அடைக்
கலமாகக் கொடுத்திருந்தார். அவற்றை இவர் கெடுநான் வைத்தி

ருந்தார். அவர் வரவில்லை தமது தவமகிமையால் விழுந்தினார். அவை உள்ளே புகுந்தன. எல்லாம் ஒன்றாய் இணைந்து திரண்டது. முதுகென்புடன் சேர்ந்தது திண்ணிதாய் நின்றது. இவ்வுண்மையை உணர்ந்த இந்திரன் இவரிடம் வந்தான். முனிவர் உபசரித்தார் வந்ததை வினவினார். தாய்கைக்குவிசம் தேய்ந்து வலியிழந்திருப்பதால் அகாரை வெல்ல முடியவில்லை என்று இந்திரன் இசைத்தான் இருளுடல் அவுணரைத் தேய்த்து எமர் குடியெல்லாம் புரப்பதோர் கொள்ளைநாய படைக்கலம் அடிகள் பால் அமைந்துள்ளது என்பதையும் உணர்த்தினான். முனிவர் உணர்ந்தார்.

‘நாய்நம தெனநரி நமதெனப் பிதா
தாய்நம தெனநமன் தனதெனப் பிணி
பேய்நம தெனமனம் மதிக்குற பெற்றிபோல்
ஆய்நம தெனப்படும் யாக்கை யாரதே.
நடுத்தயா விலர்த்தமை நலியக துன்பநோய்
அடுத்தயா வருந்திரு வடைய பாக்கையைக்
கொடுத்தயா அறம்புகழ் கொள்கனே யெனில
எடுத்தயாக் கையின்பயன் இதயின யாவதே.’

என்றார். இன்புற்றார். அன்பால் எந்த அவனுக்கேய்த் தன் இன்னுபிரை முன்னே விடுத்தார் அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு என்பதை இவர் நன்று காட்டினார் அன்பின் இயல்பை

20

156 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அனைவரும் கண்டார். இன்புடன் என்பை இந்திரன் கொண்டான் குவிசம் ஆக்கி அகாரை வென்றான்.

இதன் விரிவு தீர்த்தகிரி புராணத்தில் உணரப்படும். அன்புடையார் உடம்பானும் பிறர்க்கு உதவிபுரிவர் என்பது

இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

73 ஆனிரைபால் அன்பால் அருந்தவனேன் மூலனெழுங்
கோண்டம்பைக் கொண்டான் குமரேசா—ஆனிரைபால்
அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்
கென்போ டியைந்த தொடர்பு.

இ-ள்

குமரேசா! ஆன் நிரைபால் அன்பால் மூலன் என்னும்
கோன் உடம்பை ஏன் அருந்தவன் கொண்டான் எனின், ஆர்
உயிர்க்கு என்போடு இயைந்த தொடர்பு, அன்போடு இயைபுயந்த
வழக்காம் என்க.

ஈண்டு என்பு என்றது உடம்பினே. ஆன் நிரை = பசுக்கூட்டம்.

ஆர் உயிர்க்கு என்போடு இயைந்த தொடர்பு = அரிப உயிர்க்
கு உடம்போடு உண்டான நட்பு.

அன்போடு இயைந்த வழக்கு = அன்போடு பொருந்துதற்கு
வந்த வழியின் பயன்.

உயிர் உடம்போடு கூடிய து பிறர்க்கு அன்பு செய்யும் பொ
ருட்டேயாம் என்பது கருத்து. அன்பை உடையவனே மக்கட்
பிறப்பின் மாண்பை அடைந்தவன் என்பதும், ஆலில்லாத
புன் உருவத்தால் முனிதனாயினும் அவன் பிறப்பால் புயன் இல்லை
என்பதும் கூறியபடி.

8-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை.

157

தனித்து நிற்கும் தன்மையில்லாத நெருப்பு கிறகு முதலிய வற்றைப் பற்றி நின்ற பின்னரே உணவு முதலியவற்றைச் செய்ய உதவியாம், அதனபோல் அருவமாய உயிரும் உருவமாய மனித உடம்பைக் கடிய பின்னரே அன்பு செய்ய ஏதாவாம் என்பது குறிப்பு.

இனி, “ஆ உயிர்க்கு இப்பிறப்பில மக்களுடம்போடு உண்டான தொடர்பு, முற்பிறப்பில் அலிது அன்போடு பொருந்திவந்த தின் பயனேயாம்” எனவும் இது பொருள்படும்.

அறிவுடைப உயிர் அறிவில்லாத உடம்பினையடைந்ததற்குப் பயன், பிறர்க்கு அன்பு செய்தலேயாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை திருமூலர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

திருமூலர் என்பவர் ஒரு சிவயோகி. நந்திதேவரது மரபில் வந்தவர் அசுக் நிய முனிவரைக் கண்டு மகிழ வேண்டுமென்று இவர் காதல் கொண்டார் அதனால் தென்னிசை நோக்கி நடந்தார். காவேரி நதியைக் கடந்தார். அதன் தென் கரையருகில் நன்கு அமைந்தள்ள ஒரு காட்டில் புகுந்தார். அங்கு மூலன் என்னும் ஓர் இடையன் பல பசுக்களை மேய்த்துவந்தான். விதிவசத்தால் அன்று இறந்தான அவன் உடம்பைச் சூழ்ந்துகொண்டு பசுக்கள் பல கலங்கிநின்றன கண்ணீர் ததும்பிநிற்கும் பசுக்களை முனிவர் கண்டார். அன்புகொண்டார். பொதுகைகருச் செல்லும் மதியினை மறந்தார். எவ்வகையினாலாவது அப்பசுக்களை ஆதரிக்க வேண்டுமென்று கருதினார் தவமகிமையால் மூலன் உடம்பில் புகுந்தார். எழுந்தார் பசுக்கள் கண்டன பெருமகிழ்வு கொண்

டன. முனிவர் தமது திரு உடம்பை ஒரு புதரில் மறைத்தார். போழுதும் மறைந்தது. பசுக்கள் ஊரை நோக்கிச் சென்றன. தீமும் பின் சென்றார். அவ்வப்பெல்லாம் தத்தம் இல்லம் அண்டர் தன். மூலர் மட்டும் வெளியே தனித்து நின்றார். உரிய காலத்தில்
158. திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

தனது கணவன் வரவில்லையே பென்று மூலன் மனைவி தடினான். புதிய மூலரை வந்து கண்டான். அவரும் மௌனமாக நின்றார். இவளும் நெருங்கினான். தீண்டாதே என்று மூலர் தடுத்தார். மூலனுக்கு ஏதோ ஒருவகைச் சித்த பேதம் என்று ஊரிலுள்ளார் கருதினர். இவ்வகையில் மூலர் அன்பால் பசுக்களை ஆதரித்த வந்தார். சின்னாட்கள் கழிந்த பின்பு தமது அருமைத் திரு உடம்பை மூலர் போய்ப் பார்த்தார். அது மறைந்துவிட்டது. முனிவர் கலங்கினார். அவ்வமையம், “இவ்வுலகம் உய்யும்படி ஓர் அரியதூலை நீ தருதல் வேண்டும்” என்று திருவருளால் ஒரு ஒளி ஒளித்தது. மூலர் கேட்டார். அருள் நினைந்தார். தனியேசென்றார். போகத்தில் இருந்தார். வருடத்துக்கு ஒன்றாக மூவாயிர வருடங்கள் யோகத்திலிருந்து மூவாயிரம் பாடல்கள் பாடினார். அவை திருமூலர் திருமந்திரம் என்று இப்பொழுது வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. அன்பு செய்யும் பொருட்டே தமது ஆர் உயிர் மூலன் உடம்பில் புருந்து விளங்கினமையால் முனிவர் திருமூலர் என்னும் செழுமையர் பெற்றார் அன்பின் பயனாகவே உயர்க்க பிறப்பு எய்தும் எனபதும், அப்பிறப்புக்குப் பயன் அன்பு செய்தலே யாம், என்பதும் இவர் சரிதத்தில் தெனியப்பட்டன. இதன் விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் உணர்க.

ஒருவன் பிறப்புக்குப் பயன் அன்பு செய்தலேயாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

74 திண்டிடை குகனன்பு செய்தான் இராமனண்பேன்
கொண்டான் அவன்பால் குமரேசா—உண்டாகும்
அன்பினும் ஆர்வ முடைமை யதவினும்
நன்பென்னும் நாடாச சிறப்பு. (4)

இ—ள்.

குமரேசா! குகன் அன்பு செய்தான். இராமன் னன்
அவன்பால் நன்புகொண்டான் எனின், அன்பு ஆர்வமுடைமையை
நனும். அது நன்பு என்னும் நாடாச சிறப்பை நனும் என்க'

நி—ம் அதிகாரம் அன்புடைமை

159

நாடாச சிறப்பு = மகிசுகமுடிபாத சிறப்பு.

அன்பு = மனைவி மக்கள முதலிய உறவினரிடத்து நிகழும் காதல்.

ஆர்வம் = உறவில்லாத பிரிர் இடத்தம் ஒருவனுக்கு உன்
டாம் கிருப்பம். அன்பின் பெருக்கமே ஆர்வம் என்க.

போன்புடைபவனுக்கு பாவரும் நன்பர் ஆவர் என்பது
குறிப்பு.

பெறுதற்கரிய பெரிபாசு நண்பையும் ஒருவன் அன்புடை
மைபால் பெறுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்
வுண்மை குகன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

குகன் என்பவன் வேடுவர்குலத் தலைவன். இற்றைக்குப்
பல்லாபிர வருடங்களுக்கு முன்னர்க் கங்கைநதியின் வடகரை

யில் சிருத்திபேரம என்னும் ஓர் ஊர் இருந்தது. அதில் இவன் விளங்கியிருந்தான். கங்கைத்தறையிற் சென்று மீளுதற்குரிய தோணிகள் எல்லாம் இவனுக்குக் காணியாக இருந்தன. மற்போரிலும், சிற்போரிலும் இவன் நற்பேர் பெற்றவன். கங்கையின் இரு கரைகளிலும் உள்ள பொருள்களெல்லாம் தனக்கே உரிமையாக உடையவன். சிறந்த வீரமும், நிறைந்த அன்பும் ஒருங்கே வாய்ந்தவன். இராமன் அரசைத்தறந்து மனைவியோடும், இளையவனோடும் வனவாசஞ் செய்துவருந் காலத்தில் ஒருநாள் கங்கைக்கரையின் அருகில் வந்து தங்கியிருந்தார். அவர் வரையை இவன் கேட்டான் உடனே அவரைக் கண்டு மகிழ வேண்டுமென்று காதல் கொண்டான். தன் தகுதிக்கேற்பக் கையுறையாகச் சில பொருள்களை பெடுத்துக்கொண்டு அவர் இருப்பிடம் கோக்கிச் சென்றான். கண்டான். அன்பால் உருகி அவர் அடிமேல் விழுந்தான். எழுந்தான். அவரது சடைமூடியையும், மரவுரியையும்

160

திருக்குறட் குமரேசுவெண்பா.

செடிது நோக்கினான். உடல் துவண்டு நின்றான். அவர் மனைவியோடு கண்ம் புத வந்ததை கினையோசுந்தான். அங்கம் குழைந்தான். அழுதான். தனது பொருள் முழுவதையும் உரிமையாகப் பெற்றுத் தன் நகரில் இருந்து அவர் இனிதாக வாழவேண்டும் என்று அடியிசை முடிபடக் தொழுது வேண்டினான் இவனது அன்பின் பெருக்கை இராமர் தன் தம்பிக்கும் மனைவிக்கும் காட்டினார் வியந்தார் பின் குகனைத் தேற்றி இராமர் வனம் புகதுணைந்தார். அன்புடைக் குகனும் அவர்பின் செல்லவிழைந்தான். குகனது ஆர்வத்தை இராமர் தெனின்தார் அவனைத் தழுவினார். பெருநன்புகொண்டார். "நான் உன் உடன் பிறந்தவன். என் தம்பி உன் தம்பி. எனது மனைவி உனது கொழுந்தி. அயோத்தியிலுள்ள நமது சுற்றத்தைப் பாதன் ஆதரிக்கின்றான். இங்குள்ள நமது விளையை நீ இருந்து காக்கவேண்டும், நான் வனவாசம் செய்து

மீண்டு வருங்காலத்தில் இங்குவருவேன். என்னொருயிர்த் துணையே! நில' என்று இதவுரை பலகறி நிறுத்தினார். குகணும் ஆணை கடக்க அஞ்சி நின்றான். தனது பெருநிய அனபால் இராமனது உயரிய நண்பைப் பெற்றான். இதன் விரிவை இராமாயணத்தில் உணர்க.

அன்புடையவர்க்கு யாவரும் நண்பராவர் என்பது இதனால் நற்பட்டது.

75 தேடுகின்ற இன்புற் றம சேரமான் ஏன்சிறப்புங்
கூடஎய்தி நின்றார் குமரேசா—நடுகின்ற
அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்
நின்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு.

(5)

8-ம் அதிகாரர் அன்புடைமை.

161

இ—ள்

குமரேசா! இன்பமும சிறப்பும் ஏன் சேரமான்பெருமான் ஒருங்கே எய்தினார் எனின், வையகத்தில் இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு, அன்புற்ற அமர்ந்த வழக்கு ஆம் எனக.

அன்பு உறறு அமர்ந்த வழக்கு = அன்புடையராய் இருந்த நெறியின் பயன்.

சிறப்பு என்றது பேரின்பத்தினை.

இவ்வுலகத்தில் இருந்து இன்பங்களை நன்கு துய்த்து, அல் லுலகத்திலும் சென்று சிறப்பினை எய்தும் உரிமை அன்புடைய ஒருவனுக்கே அமையும் என்பகாம்

அன்புடையவர் இம்மையினும் மறுமையினும் இன்பம் எய்துவர் என்பது கருத்து

விரதங்காத்து வருந்தி அடையத்தக்க சிறந்த இன்பத்தை அன்புடையவன் எளிதில் அடைவான் என்பதை இதிலுணர்த்தினார். இவ்வண்மையைச் சேரமான் பெரு என்பால் உணரலாம்.

கதை.

சேரமான் பெருமான் என்பவர் கோட்டிலே மகோதை என்னும் நகரிலே சேர அரசர் மாடிலே செங்கோற் சிபாரைபன் என்பவருக்குப் பதல்வராகத் தேர்ந்தினார் சிறந்த இசுவத்திற் பிறந்த இவர் நிறைந்த அறிவேடு வளர்த்தார். பருளமுற்றார். திருவஞ்சைக்களம் என்னும் திருத்தலத்திற்குச் சென்றார் அங்குத் தந்தினார். அன்புற்றமர்ந்தார். அதன்பின் இவர் அரசரானார். சீரினும் அறிவுருக்கும் அன்புடையவர். அறநெறிநின்றார்.

162 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உலக இன்பங்களை உவந்து துர்த்தார். எல்லாவுயிர்க்கும் இதமே செய்தார். ஒரு நாள் இவர் குடைநிழலிருந்து குஞ்சரம் வந்த நாள்வலம் வந்தார். வருங்கால் வண்ணன் ஒருவன் உவர்மண் தேய்ந்த மெய்யுடன் இவரொதிரே வந்தான். பார்த்தார். நீது தேய்ந்த மெய்யினை யுடைய சிவனடியார் என்று அவனை யிவர் கருதினார். தமது அரசு மாண்பையும் மறந்து அவனடியிசை விழுந்தார். அவன் நடுநடுக்கினான். இவர் பின் உண்மைபையுணர்ந்தார். இந்த ஆரவாரகாலத்தில் திருநீற்றின் சிந்தனையையுண்டுபண்ணின பெரியவர் என்று அவனை மதுபடியும் போற்றிப் புகழ்ந்

தார். இவரது போன்மை உலகம் காணாமபடி இறைவன் பாண பத்திராகுக்குப் பொருள் தருக என்று இவரிடம் ஒரு திருமுகம் உய்த்தார்.

மதிமலி புரிசை மாடக் கடற்
 பதிமலிசை நிலவும் பாணிற வரிசிற
 கன்னம் பயில்பொழில் ஆல வாயின
 மன்னிய சிவன்பான் மொழிதரு மாற்றம்
 பருவக்கொண்மூப் படியெனப் பாவலர்க்கு
 உரிமையின் உரிமையின் உதவி ஒளிதிகழ்
 குருமா மதிபுரை குலகிய குடைக்கீழ்ச்
 செருமா வுகைக்குஞ் சேலன் காண்க,
 பண்பால் பாழ்பயில பாண பத்திரான
 தன்போல் என்பால் அன்பன் தன்பால்
 காண்பது கருவிப போந்தனன்
 மாண்பெருள் கொடுத்த வரவிடுப்பதுவே.

இஃது இச்சேர்பெருமானுக்குச்சிவபெருமான் எழுதியது இதனால் இவரது அன்புடைமையும் வள்ளற்குணமும் நன்கு காணப்படும். இவர்கொடுக்காலம் இவ்வையகத்தில் இருந்து இன்புற்றார் இறுதியில் உருவுடன் இவ்வொரு பரிமேலிவர்த்தகைகைக்குச் சென்றார். சிறப்பினை எய்திச் செமமாந்த இருந்தார்.

(இது பெரிய புராணத்தில் உள்ளது.)

8-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை. 163

அன்புடையவர், இருமையினும் இன்புறுவர் என்பது இது
 னால் கூறப்பட்டது.

76 பண்டு வரதுங்க பாண்டியனேன் அன்புசெய்தான்
 கொண்டமறந கண்டும குமரேசா—கண்ட

அறததிறகே அன்புசார் பெனப அறிபார்
மறததிறகும் அஃதே துணை

(*)

குமரேசா! தன கமபி தனமேல மறஞ்செய்யக் கண்டும்
வரநங்க ராமபாணடியன ஏன் அவன் பா... அன்பு செய்தார்
எனின், அறகதை ஆச்சுவும். மறகதை நீக்கவும் அன்பு
துணையாம் எனக. சார்பு = துணை அஃதே = அவ் அன்பே.

அன்பானது, மறததை நீக்குகறகும் துணையாம் என்பதை
அறியாதவரே, அதனை அறக்கிறகே சார்பு ஆகி உள்ள கூறுவர்
அறிந்தார் அங்குனங்குறார் என்பதாம்

அறததைச செய்வும், மறகதை நீக்கவும். அன்பு துணை
யாம் என்பது குறிப்பு. மறததிற்கும் என்பது உள்ள உமமை,
அறக்கிற்கும் துணையாம் என்பதை உணர்க்கி நின்றது. இஃது
இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மையென இயம்பப்படும்

இனி, கனக்கு உரிமையுள்ளவரிட... னில் ஓரநதவறுகண்டுழி
ஒருவரை அவரைக கண்டததறகுக காரணம், அவன் அவர்பால்
தைத அன்புடைமையே ஆகலால் “மறததிறகும் அஃதே
துணை” என்றார் எனவும் இது பொருள்படும். மேல், அன்பானது
தன்னையுடையானுகு இருமையினும் இவ பரி பயக்கும் என்றார்.
இதில் அது பகைமையை நீக்கி உவகையை விளக்கும் என்றார்.

21

பிறர் செய்த தீமைகளைக் குறித்து ஒருவன் மனத்தில் வெகு
 னிதோன்றும் பொழுது உடனே அவரை கண்பாராகக் கருதி
 அவர்பால் அன்பு செய்யவேண்டும் என்பதும், அதனால் மறம்
 நீங்கும் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

இவ்வுண்மை வரதுங்க ராமபாண்டியன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

வரதுங்க ராமபாண்டியன் என்பவர் வழுவிலேந்தரது மா
 பில் வந்தவர். உயர்ந்த திருவும் சிறந்த கல்வியும் ஒருங்கேவாய்ந
 தவர். நல்ல சீலமுள்ளவர். யாவரிடமும் பேரன்புடையவர். அறி
 வுடைய தம்மனைவியோடு இவர் நெடுங்காலம் கருவையம்பதியில்
 தங்கியிருந்தார். அங்கு எழுந்தருளியுள்ள இறைவனுக்குத்
 தருந்த ஆலயம் ஒன்றைச் செய்ததார். அரும்பணிகள் பலவும்
 அங்கு ஆக்கினார். புலமைமிக்க தமது அருமை மனைவியால்
 இவர் நலம் பலபெற்றார். புலியாசாசாகவும், கவியாசாசாகவும்
 இவர் பொருந்தியிருந்தார். கோல் கொண்டிருந்தும் இவர் நூல்
 பலதந்தார் கருவைப் பெருமான் மீது ஓர் அந்தாதியும் செய்
 துள்ளார். அது கருவையந்தாதியென வழங்கப்பட்டுவருகின்றது
 இவருடைய காலம் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய எண்ணூறு வருடங்
 கட்டு முன்னர் என்ப. கைடதம், காகிகாண்டம், வெற்றி
 வேற்கை, முதலிய நூல்களின் ஆசிரியராகிய அறிவீர ராமபாண்
 டியன் என்பவர், இவருடன் சிறந்த தம்பியாவார். அவர் கைடத
 நூலை முடித்துத் தன் தமையன்பால் வந்து அதனைச் சரிபார்க்கத்
 தந்தார். இவர் பெற்றார். பார்த்தார். இந்நாளினைப் பாடியதினும்

அப்பாளைப் பாடியிருந்தால் நலமாயிருந்திருக்குமென்று தமமுட்கருதினர். புலமை நிரம்பிய தமது அருமை மனைவியையும் அதனைக் காணும்படி தூண்டினார். அவளும் கண்டாள். கொழுந்தன் கவிதிறத்தைக் குறிப்பால் இகழ்ந்தாள். தம்பி வெட்டுண்டு தன் அண்ணன் சார்ந்தார் எமது நூலை யெம் அண்ணனிடம் தந்தால் அவர் தமது மனைவியிடம் தந்து எம்மை இவ்வகையில் நம் அதிகாரம் அன்புடைமை. 165

அவ்வாளைப் படுத்தினே! என்று எண்ணி யெண்ணி வெகுண்டார் அண்ணனைப் பொருதுவென்றுவிடக்கருதி எழுந்தார். வந்து வளைந்தார். தம்பி வந்ததைத் தமையர் அறிந்தார். அன்பு செய்தார் கவி ஒன்றை எழுதி அவர்பால் உய்த்தார். அத

செஞ்சுடரோன் மைந்தனையும் தென்னிலங்கை வேந்தனையும் பஞ்சவரிற் பார்த்தனையும் பாராதே—மிஞ்சு விரதந் தனைக்கொண்டு மெய்யன்பு பூண்ட பாதனையும் சாமனையும் பார். என்பதே.

இதனை உற்றுக்கொக்கினார். சுக்கிரீவன், விபிடணன், அருச்சுனன் என்பவர்களைப்போல் இராமல் பாதனைப்போல் இரு. என்று அண்ணன் நண்புடன் கூறிய அன்புடைமையைத் தம்பி யுணர்ந்தார். கொண்ட கோபம் தணிந்தார். தமையன் அடியில் விழுந்து தொழுதார். அவரும் தழுவினர் இருவரும் மகிழ்ந்தார். தம்முள்ளத்தில் இகழ்ந்த மறத்தை அன்பால் நீக்கித் தம்பியை யணைத்த வரதுங்கராம பாண்டியனை உலகம் புகழ்ந்தது.

இதன் விரிவு அவர் சரிதையில் உணரப்படும்.

அறத்தைச் செய்யவும் மறத்தை நீக்கவும் அன்புதுணையாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

குன்றி எரிந்தான் குமரேசா—குன்றாத
என்பி லகனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லகனை பறம்,

(௭)

இ—ள.

குமரேசா! அரன்பால் அன்பு இல்லாத அகரன் ஏன்
மோகினிமுன் தானே எரிந்து மாய்ந்தான் எனின், அன்பு இல்
166 திருக்குறட் குமரேசவென்பா.

லாத உடம்பை வெயில் காயுமாறுபோல், அன்பு இல்லாத உயிரை
அறம் காயும் என்க. அறம் என்றது தருமதேவதையை.

அன்பு இல்லாத புழுக்களை வெயில் காய்ந்து கொல்லுதல்
போல் அன்பு இல்லாத மக்களை அறம் காய்ந்து கொல்லும்
என்பதாம். அன்பு இல்லாதன, வெயில்முன் இயல்பாகவே கெடுதல்
போல, அன்பு இல்லாதவர், அறக்கடவுள்முன் தாமே கெடுவர்
என்பது கருத்து.

உடற்கு அன்புபோல் உயிர்க்கு அன்பு உறுதியாம் என்பது
குறிப்பு.

அன்பு இல்லாதவர், தம்மியல்பால் தாமே அழிவர் என்பது
இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பசுமாசரன்பால் உணரப்படும்.

பசுமன் என்பவன் ஓர் அகரன். தூந்துபியின் புகல்வன்.
இரக்கமென்றொருபொருள் இலாத நெஞ்சினன். ஆனால் மிக்க
வுறுதியுடையவன். எவரையும் இலகுவிட வென்று விடவேண்டு
மென்று நெடுங்காலம் இவனை கருதியிருந்தான். அகன்ற கண்ணு
தற்பரமனை யெண்ணிக் கடுந்தவம் புரிந்தான் அவன் தவத்துக்
கும் இரங்கித் தனி முதல் வந்தது. வந்த முதல்வனை அவன்
வணங்கினான். தன்கையால் தொட்டால் எவராயினும், அவர்
எரிந்து போம்படி வராதவேண்டினான். பின்னாமகியரும்
அதனை இல்லையென்றது தந்தார். கொண்டான் அகரன். அத

னால் அவரையே கொல்லக் கருதினான். அவன் அன்பில் செயலை வியந்தார். வெருண்டனர் போல ஓடினார். அவனும் அவரைத் தன்கையால் தீண்டக்கருதித் தொடர்ந்தான். அவரும விரையில் மறைந்தார். அவன் கொடுமையை நெடுமால் நினைந்தார். ஒரு மோகினி வடிவொடு அவன் முன்னே தோன்றினார். அவனும் கண்டான். உடனே பெரு மோகங்கொண்டான். பெற்றவாததை மறந்தான். உற்றமயலில் உழன்றான். மோகினியை இசையும்படி

8-ம் அடிகாரம் அன்புடைமை. 167

வேண்டினான். அவள், “என்னை என்றும் பிறிவதில்லையென்று கையால் உன் தலை தொட்டு ஆணையிட்டுக் தருவையானால் யான் இசையேன்” என்றாள் அவனும் இசைந்தான். அவ்வண்ணமே செய்கான். உடனே எரிந்து மாய்ந்தான். மாயமோகினி முன் அவன் காயம் தானே காய்ந்ததை யனைவரும் கண்டார். அன்பிலதனை அறங்காயும் என்பதை உணர்ந்தார்.

இகன் விரிவை அரி அர சரிதையில் உணர்க.

அன்பு இல்லாதவர், தாமே அழிவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

78. தண்டகனேன் அன்பில்லாத தன்மையினால் வாழ்விழந்து கொண்டவயிர் தீர்ந்தான் குமரேசா—மண்டுகின்ற அன்பகத் தில்லா வயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண் வற்றன் மரந்தளிர் த் தற்று. (அ)

குமரேசா! அன்பில்லாத தன்மையினால் தண்டகன் ஏன் வாழ்வு இழந்து தானாயிரும் தீர்ந்தான் எனின், அன்பு அகத் தில் இல்லாத உயிர் வாழ்க்கை, வன்பால் கண் வற்றல் மரம்களிர்த்தாறபோலும் என்க வன்பால்=பாலைநிலம்.

வன்பார் என்று பாடங்கொண்டால், அதற்கு வலியநிலம்

என்பது பொருள். வறறல மரம—உலர்ந்த மரம்.

பசையிலாத மாங்கள் பாலை நிலத்தின் கண் நின்று தளிர்
த்து வளர்ந்தால், அன்பு இல்லாத உயிர்கள் இவ்விலகிலிருந்து
செழிததுவாமும் என்பதாம். வாழமுடியாத என்பது உயமை
யால் உணரப்படும்.

உள்ளத்தில் அன்பு இல்லாதவன் இல்லத்தில் இருத்தல்
பட்டமரம் பாலை நிலத்தில் நிற்பல் போல்வதாம் என்பதுகருத்து
168 திருக்குறட குமரேச வெண்பா

அகத்தில் அன்பு இல்லாதவன் புறத்தில் எவ்வளவு வாழ்வை
உடையவாயினும், அவன் வாழ்வுகருணை நிக தானும் அழிவான
என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது

(இவ்வுணமை தண்டகனபால் உணரப்படும்.)

கதை

தண்டகன என்பவன் சூரிய குலத்தில் பிறந்தவன் இக்கு
வாகுலின் புதலவன் தண்டனைக்குரிய கொடிய குணங்கடையே
யிவன் உடையவாயிருந்தான் அகனால தண்டகன என்ப பெயர்
பெற்றான். இவன் சிந்தையின் கொடுமையைத் தந்தையறிந்தார்
வெறுதது அகற்றினார். இவனும் அகன்று தென்கிசை வந்தான்
வீரகிய மலையை அடுத்ததுள்ள ஒரு பெரிய நிலப்பகுதியைத்
தனக்கு உரிமையாகிக் கொண்டான் பொருள்கள் மிகவுந்
தொகுத்தான். குடிகள் பலவுங்குழுவின் வளங்களுமிருந்தன.
அங்கே உயர்ந்த இடத்தில் அழகமைந்த நகரம் ஒன்றைத்
தண்டகன அமைத்தான். அதற்கு மதுமரதம் எனப் பெயர்
தந்தான். அதிலிருந்தான். ஆட்சிபுரிந்தான் சிறுநினைததாரையே
முற்றவுஞ் சேர்த்தான். கொடுமையும் மூர்க்கமும் குன்றாத
நின்றான். மனஞ் சென்றவழியே சென்று மகிழ்ந்தான். புறத்தில்

இனப்பொருள் பல கொண்டான் அகத்தில் அன்பை அறவே விட்டான் தீயன பலவுஞ் செய்து திரிந்தான். குறையும் பிறரும் இவனைக் கொடுத்தது வைதனர். அதனால் ஏழு நாளுள் இவன் வாழ்வும் இழந்தான். தானும் மாந்தான். நாடும் திரிந்தது காடாய் விந்தது இதைத்தான் “தண்டகவனம்” என்று பின் கண்டவா புகனாரர் அன்பகததில்லாதவன் உயிரும் வாழ்வும் விரைவில் அழியும் எனபதை உலகம் இவன் பால் கண்டது.

(இதன் விரிவை மதுமுறையினுணர்சு)

அன்பில்லாதவன் வாழ்வு நெடிது நில்லாதென்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது

8-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை.

169

73. பண்டு துரோணருக்கேன் பாஞ்சாலன் ஈயவில்லை
கொண்டவெல்லாம் வைத்தும் குமரேசா—கொண்ட
புறத்துறப் பெல்லாம் எவன்செய்யும் பாக்கை
அகத்துறப் பன்பில் அவர்க்கு. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! பாஞ்சாலன் பொருள் பல வைத்திருந்தும் துரோணருக்கு ஏன் ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை எனின், பாக்கை யின் அகத்து உறப்பாபிய அன்பு இல்லாதார்க்குப் புறத்து உறப்பு எல்லாம் எவன் செய்யும் என்க.

அகத்தில் அன்பு இல்லாதவர் புறத்தில் எவ்வளவு பொருள் களையுடைபராயிருப்பினும் அவற்றால் அவர் ஓர் உதவியும் பிறர்க்கு சூசெய்யார் ஆகலான் “அன்பு இல் அவர்க்குப் புறத்துறப்பு எல்லாம் எவன் செய்யும்” என்றார்.

அன்பில்லாதவனது உடமைகள் பிறர்க்குப் பயன் படாமல் பழுதபடும் என்பதாம்

அன்பு இல்லாதவர் எவ்வளவு பொருள்களைவைத் திருப்பினும் அவற்றுள் யாதும் பிறர்க்கு எத்துணையும் உதவார்

என்பது இதில உணர்த்தப்பட்டது.

(இவ்வுண்மை பாஞ்சாலன்பால் உணரப்படும்.)

கதை.

பாஞ்சாலன் எனபவன் பாஞ்சாலதேசத்து அரசன். துருபதன் என்னும் பெயரினையுடையவன். தனது இளமைப்பருவத்தே பல நூல்களையும் கற்றுள் அதன்பின் அங்கிவேச முனிவரிடம் சென்று படைக் கலம்பயின்றான். அக்காலத்தில் துரோணர் இவனுக்குப் பள்ளித் தோழராயிருந்தார். இவர் மிக்க நுண்மதியுடையவர். வில் சிக்கையில் அருமைபான முறைகளை யெல்லாம் இவர் அவ்வாச குமாரனுக்குத் தெளிவாக உணர்த்தி 170

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வந்தார். அதனால் அவன் இவரிடம் மிக்க கண்பு கொண்டான் ஒரு நாள் மகிழ்வான் இவரை நோக்கினான். "துரோணரே! யான் அரசுபதவியை யெய்திய பின்னர் எனது உரிமையிற் பாதி உமக்குத்தருவேன்" என்றான். கலைதேர்ந்த பின் இருவரும் கலைந்தார். துருபதன் அரசனானான். துரோணர் கிருபியென்று மனைவியை மணந்தார் அசுவத்தாமாவைப் பெற்றார். வறுமைபால் வருந்தினார். பழைய நினைவு வந்தது துருபதன்பால் சென்றார். தனது எளிமையை யுணர்த்தினார். மாவின் பாலேயன்றி மரபுக்குரிய மைந்தன், ஆவின்பால் கண்டறியான், ஆகலால் எனக்கோர் பசுவேனும் அருளவேண்டு பென்று பரிந்து வேண்டினார் எல்லாம் உடையனாயிருந்தும் அவன் இவர்க்கு ஒன்றும் உதவாமல் நின்றான். உள்ளன்பு இல்லாதவன் வெளியில் ஒன்றும் உதவான் என்று இவர் நாணி மீண்டார். (இது பாசகதநல் உணரப்படும்.)

இல்லாணுக் கன்பிங் கிடம்பொருள் ஏவல்மற

நெல்லா மிருந் தமவற கென்செய்யும்—நல்லாய்

மொழியிலார்க் கேது முது நூல் தெரியும்

விழியிலார்க் கேது விளக்கு.

(நன்னெறி)

அன்பில்லாதவன் யாதும் உதவான் என்பது இகலை
கூறப்பட்டது.

80. எய்தபுற வுக்காக ஏனசிபிமுன தன்மெய்யைக்
கொய்து கொடுதகான் குமரேசா—மெய்யான
அன்பின வழிப தயிர்நிலை யஃகிலார்க்
கெனபுரீதல போர்க்க வுடம்பு (10)

இ—ள

குமரேசா! ஒரு புறவிற்காக ஏன் சிபி தன்மெய்யைக்
கொய்து கொடுதகான் எனினர், அன்பின் வழியது உயிர்நிலை;
அஃது இலார்க்கு உளவான உடம்புகள் என்பினைத் தோலாற்
8-ம் அதிகாரம் அன்புடைமை. 171

போர்த்தனவாம் என்க. உயிர் நிலை = உடம்பு, இஃது ஏதுப்பெயர்.

அன்பை முதலாகஉடைய உடம்பே உயிர்நின்றஉடம்பு
அன்பில்லாதன உயிர்நின்றனவாகா. பிணங்கள் என்றபடி.

பெறுதற்கரிய மனிதப்பிறப்பிற்கு அன்புடைமையே சிறப்
பாம் என்பது கருத்து.

அன்பின் பொருட்டு தமது உடம்பையும் அறிவுடையார்
கொடுப்பார் என்பது குறிப்பு. இவ்வண்மை சிபியால் தெளியப்
பெறும்.

கதை

சிபியென்பவன் சாக்துச மணவின புகல்வன. சூரியகுலத் தில் புகழ்பெற்ற திகிரி மன்னர் வரிசையில் முகனமை பெற்ற வன் திருவயோத்திரிவிருந்து செங்கோல செலுத்திய வெண் குடை வேந்தன். உயிரகன் எல்லாம் இளபம் அடையும்படி அன புடன் ஆண்ட அருள்வள்ளல. நீதியும் தருபமும நிறைந்த நெஞ் சினன். ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் அழகிய சோலை ஒன்றில் இவன் தனியே உலாவிக்கொண்டு நின்றான். இவனது அன்பின் நலத்தைச் சேர்த்துக் கிளம்பி இந்நிரானும் யமனும் சிந்தித்தார். புறவும் வேடுவனுமாக நூறையே இருவரும் உருவெடுத்தார். வேடுவன் தூத்தினான். புறவு வெருண்டோடி வந்தது. சிபியி னிடமே சிறையடித்தடைந்தது. பதைத்துடல் துடித்தது. அக கள்ளப்புறவின் கண்கலக்கத்தை யிவ்வளவில் கண்டான். அன் புடன் எடுத்தான். உச்சியும் உடலும் உவந்து தடவினான். அடித்து வேடன் கடித்து வந்தான். என் இரை தந்திடு, மன்னவ என்றான். இகனை விடுக; வேறு தருகின்றேன் என்று வேந்தன் இசைத்தான். வேடன் இசையவில்லை ஊன உணவையே கிரும்பி னான். கொடுத்தால் இப்புறவையே கொடு. இலதேல், அதன் எடைக்கு உன் உடற்றசைகொடு என்றான். அரசன் உவந்து

22

172

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இசைந்தான். தன் தொடைத் தசையெயறத்தெடுத்தான் அதன் எடைக்கிசைபத் துலையிட்டுத்தூக்கினான். புறவின் தட்டே புயி யில் தாழ்ந்தது. தசை முழுதும் உடலிவிருந்து குடைத்தெடுத்த இட்டான். இயிந்தொறும், இயிந்தொறும் தசைத்தட்டே உயர்ந் தது. வேறு தசையின்மையால் முடியில் மன்னனே அத்துலையில் புகுந்தான். உடனே புறவும்வேடனும் உருவமறினர். இந்நிரானும் யமனுமாய் எதிரே நின்றனர். அரசைப் புகழ்ந்தார். அகமகிழ்ந் தார். கொப்த தசையெல்லாம் அரசன் உடலில் எய்த வார்த்தந் தார். அன்புடை அரசனும், முன்போல் நின்றான். வரம் பல தந்தார். வந்தவர் சென்றார். அன்பின் வழியது உயிரினை என்

பதை உலகம் இவ்வேந்தன்பால் உணர்ந்தது.

ஒருவன் உயிர்க்கு உடம்பினும் அன்பே உரிமையுடையது என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

அன்பு அருவப்பொருள். அஃது அனுமானத்தானே அறியப்படும். அதையுடையவர் உடம்பையும் பிறர்க்கு உவந்து உதவுவர். அன்புடைமையே உடம்பின் பயன். அன்புடையவர்க்கு பாவரும் நண்பராவர். இருமையின்பங்களையும் அன்புடையவர் எனினில் எய்துவர். அறத்தைச் செய்யவும், மறத்தை நீக்கவும் அன்பே துணையாம். அன்பில்லாதவர் தம்மியல்பால் தாமே அழிவர். அன்பில்லாதவயிரர்கள் நெடிதுகின்று இன்புறா. உள்ளன்பில்லாதவர் ஒன்றும் உதவார். அன்புடையவரே மனிதர். அஃது இல்லாதவர் நடைப்பிணங்களே என்பனவாம்.

8-வது அன்புடைமை முற்றிற்று.

173

கூ-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல்.

அஃதாவது விருந்தினரைப் பேணல். இஃது அன்புடைமை யின்பயனாக நிகழும். ஆதலால் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

81 ஈட்டும் பொருளையெல்லாம் ஏன் விருந்தைப் பேணுதற்கே
கூட்டினாப் பூதி குமரேசா—நாட்டில்
இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. (ச)

இ—ள்

குமரேசா! அப்பூதியடிகள் தாம் ஈட்டிய பொருளை யெல்
லாம் விருந்தினருக்கே உதவி மீண்டும் ஏன் கூட்டினார் எனின்,
இல் இருந்து ஒம்பி வாழ்வது எல்லாம், விருந்தினரைப் பேணி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டேயாம் என்க.

வேளாண்மை—உபகாரம்.

இல்லின்கண் இருந்து பொருளையீட்டி ஒருவன் போற்றி
வாழ்வதெல்லாம், விருந்தினரைப் பேணி அவர்க்கு வேண்டிய
உபகாரஞ் செய்தற்காகவேதான் என்பதாம். இவ்வாழ்பவனுக்கு
முதன்மைபான கடமை விருந்தோம்புதலேயாம் என்பது குறிப்பு.

தென்புலத்தார் முதலிய ஐவரினும் இடைநின்ற விருந்தினர்
சிறந்தவர் ஆதலின் அவரை விதந்தெடுத்த நன்மை விரித்தார்.

இவ்வாழ்பவன் வருந்தித் தொகுத்த பொருளால் விருந்தைப்
போற்றவேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்
மை அப்பூதியடிகள்பால் உணரப்படும்.

174 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

கதை

அப்பூதி என்பவர் அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களில் ஒரு
வர். இவர் சோழமண்டலத்திலே திங்களுரிலே அந்தணர் வரு
ணத்திலே பிறந்தார். அரிய கலைகள் பலவும் பயின்றார். அறிவிற
சிறந்தார். அதன்பின் எல்லா நல்ல குணங்களும் இயல்பாகவே

யமைந்திருந்த ஒரு குணவதியை மணந்தார். இவ்வாழ்க்கையி
 லிருந்தார். மனைவியுந் தானும் ஒருமணப்பட்டு மகிழ்ந்து வாழ்ந
 தார். அன்புடன் எவரையும் ஆதரித்தது வந்தார். தாம் வருந்திப்
 போற்றிய பொருளால் விருந்தைப் போற்றிவந்தார். வருங்கால
 அப்பாது அருங் குணங்களை யிவர் செப்பக் கேட்டார் அவ்வடி
 கள்பால இவர் போனபு கொண்டார். தாமியறறியுள்ள அறச்
 சாலைகள் எல்லாவற்றிலும் அப்பர் பெயரையே சூட்டினார். இங்
 கணம் ஆரா அன்போடு இவர் வாழ்ந்தவருங்கால அப்பரும் அந்
 கு வந்தார். தம் பெயர் நாட்டி அவர் அறம்புரியுந்தன்மையை
 அப்பர் அறிந்து வியந்தார். அப்பூதியடிகளைக் கண்டார். வந்த
 வர் அப்பர் என்பதை அறிந்தவுடனே அப்பூதியடிகளுக்கு உண்
 டான உவகைக்கு அளவேயிலலை வணங்கினார். வாழ்த்தினார்.
 இல்லில ஏழுந்தருளச்செய்தார். மனைவியும், புதல்வரும் வணங்கி
 மகிழ்ந்தார். அதன்பின் குழுமிய சுவையுடைய விழுமிய உணவை
 விரைவினில ஆகுகினார். தமது புதல்வருள் முதலவனாகிய முதத
 திருநாவுக்கரசு எனபவனை இலைகொணருமபடி பணித்தார். அவன்
 வாழைததோட்டத்துட் சென்றான். பரிகலம் அரியும் சமையம்
 ஒரு பாம்பு இவன் கையில் கடித்தது. உடலை புதல்வன் துடித்
 து உயிர் துறந்தான். தாயும் தந்தையும் அறிந்தார். விருந்தின
 ரைப் பேணுதற்கு இஃதோர் தடையாயிறமே! என்று வருந்தி
 னார். மகலின் உடலை யொருபடலில மறைத்தார். இலைபைத்தாங்கி
 விரைவினில வந்தார். அப்பரை உபசரித்தார். உணவூட்ட விரும்
 பினார். மெய்யுணர்வுடைய அப்பர் நிகழ்ந்ததையோர்ந்தார். அப்
 பூதியடிகளது ஒப்புயர்வற்ற விருந்தோம்புந்திறத்தை வியந்தார்.
 இறைவனைத் துதித்தார். முதலவன் அருளால் புதல்வன் பிழைத்

9-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல்

175

தான். அப்பர் பின் உண்டார். அவரனைவரும் மகிழ்ந்தார். இல்
 லில் இருந்து இவர் விருந்தோம்பிய பெருந்தன்மையை உலகம்
 போற்றியது. (இதன் விரிவு பெரியபுராணத்தில் உணரப்படும்)

விருந்தினரைப் பேணுதலே ஒருவன் இல் வாழ்க்கைக்குப்

82 தானுண்ணன் ஓளவையுண்ணத தந்தான்
கோனதிகள் எனனே குமரேசா—பான
விரூந்து புறத்ததாத் தானுண்டல சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று. (உ)

குமரேசா! அதிகமான் என்பவன் அமுதம் போன்ற அருங்கனியைத் தான் உண்ணாமல் ஓளவைக்கு ஏன் தந்தான் எனின், சாவா மருந்து எனினும், விரூந்துபுறத்ததாகத் தான் உண்டல வேண்டற்பாற்று அன்று எனக.

சாவா மருந்து = சாவாமைக்கு ஏதுவாகிய மருந்து, அமிர்தம் என்றபடி. வேண்டல் பாற்று அன்று = விரும்புதல் முறைமை யன்று.

ஒருவனால் உண்ணப்படும் பொருள் பெறுதற்கு அரியதும், மிக இனிய சுவையுடையதுமாகிய அமிர்தமே பெணினும், தன் இல்லின் புறத்தே விரூதுகிணரை வைத்துவிட்டுத் தான்மாதிரி உண்ணுதல் தகுதியன்று என்பதாம்.

விரூந்தையோம்பியே அருந்தவேண்டும் என்பது கருத்து. 'மருந்தேயாயினும் விரூந்தோடு உண்' என்றதுங் காண்க.

176 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இனி, விரூந்தை வெளியே வைத்துவிட்டு, ஒருவன் தனியே உண்டால் அஃது அவன் சாவாமல் நிலைத்திருத்தற்கு உரியதோர் அருமருந்தாம் என்று எவராயினும் கூறிக் குலைத்தாலும், உண்

ணலாகாது, எனவும் இது பொருள்படும்.

தமக்குக் கிடைத்தது அமிரதமேயானாலும் அதனையும் விருந
தினர்க்குக் கொடுத்ததே இவ்வாழ்பவன் அருந்தவேண்டும் என்பது
இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வுண்மை அநிகமான்பால் உண
ரப்படும்.

கதை.

அநிகமான் என்பவன் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன்.
நல்ல போர்வீரன். இவன் காலம் இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் வரு
டங்கட்கு முன்னராம். இவன் இருந்த ஊரின் பக்கத்தில் ஒரு
செழித்த மலைச்சாரலும், தழைத்த பூஞ்சோலையும் நிலைத்திருந்
தன. அச்சாரலில் தெய்விகமான நெல்லிக்கனி ஒன்று அற்புத
மாக உற்பலித்தது. அஃது அமிழ்தின் தன்மையைத் தன்னிடத்
தே அமையப்பெற்றது. தன்னை உண்டவர்களை நெடிது வாழச்
செய்யும் தருகியுடையது. அதனை ஓர் அருந்தவர் கண்டார்.
அதன் இயல்பையெல்லாம் தமது தவ மகிமையால் ஓர்ந்தார்.
எடுத்தார். அந்நாட்டுத் தலைவனாகிய அநிகமான்பால் அதனைக்
கொணர்ந்துகொடுத்தார். அதன் அருமையையும் பெருமையையும்
கூறியகன்றார். அவன் கொண்டு மகிழ்ந்தான். உண்ணுதற்கு
உரியதோர் காலத்தைக்குறித்தது அதனை நிறுத்தி வைத்திருந்
தான். குறித்த காலம் வந்தது. அதனையுண்ண எண்ணினான்.
அவ்வமையம் அவன் இல்லை நோக்கி ஓளவை வந்தாள். அநிக
மான் கண்டான். மகிழ்ந்தான். உபசரித்தான். தான் உண்ணு

மல் அவ் அருங்கணியை அன்புடன் ஓளவைக்கே தந்தான். அமிழ்தவியை நீங்கணியைத் தான் உண்ணாமல் தனக்கே தந்த அவன் வள்ளற்குணத்தை ஓளவை கியந்து பாடினான். சரவாமருந்தெனினும் கிருந்திருக்க உண்ணலாகாத என்பதை அதிகமான் காட்டினான். (இதன் கிரியுபுற நானூற்றில் காணப்படும்.)

9-ம் அதிகாரம் கிருந்தோம்பல் 177

இல் வாழ்பவன் தன்னினும் கிருந்தினையே இனிதாகப் பேணவேண்டும் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

83 ஈட்டியபெயல் லாந்தேய்ந்தும் ஏனல்லான் பின்னுலவாக் கோட்டைபெற்று வாழ்ந்தான் குமரேசா—யீட்டில் வருகிருந்து வைகலும் ஒம்புவான் வாழ்க்கை பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று. (க)

இ—ள்

குமரேசா! நல்லான் என்பவன் ஈட்டிய பொருளையெல்லாம் இழந்தும் பின் ஏன் உலவாக்கோட்டை பெற்று வாழ்ந்தான் எனின், வருகிருந்து வைகலும் ஒம்புவானது வாழ்க்கை, பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று என்க.

பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று—வருந்திக் கெடுதல் இல்லை.

வருந்திப் பெற்ற பொருளால் ஒருவன் கிருந்தைப் போற்ற வேண்டுமென்று மேலே கூறினார். அங்ஙனம் போற்றின் அது தேய்ந்து கெடுமே என்பாரை நோக்கி ஒம்புவான் வாழ்க்கை பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று” என்று இதில் உறுதி கூறினார்.

தன்னை நோக்கி வந்த கிருந்தை நான்தோறும் பேணி வருகின்றவனது வாழ்க்கை வருந்தி அழிபாதென்பதாம். வளர்

தோற்கும் எனபது குறிப்பு. இவ்வுண்மை நல்லான்பால் உணரப்படும்.

கதை.

நல்லான், மதுரையிலிருந்த ஓர் வேளான் மாபினர். இவரது மனைவி பெயர் தருமசீலை. இவ்விருவரும் ஒருமனப்பட்டு கிருந்து புரந்தந்து அருந்தவர்ப்பேணி நாளும் நன்றாற்றி வந்தார். இறைவன் சோதனைபால் இவர் செல்வந் தேய்த்தது. கிருந்தோம்புதலை 178 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கிருப்பினார். வருந்தினார். இறைவனை நோக்கி யருந்தவங்கிடந்தார். அப்பரமன் உலவாக்கோட்டை யருளினார். அதுகொண்டு கலும் கிருந்தோம்பி மெய்யின்பமெய்தினார்.

வானாறுகுடி தருசோட்டையை வைகரேறும்
பூநாறுசாந்தம் புகையொண்குடர் கொண்டருச்சித்
தானாதசெவ்வி யடிசிற்கு மதற்குவேண்டும்
நானாகருவி கிலைக்கும் அது நல்கவாங்கா.
மின்னாச்சடையான்றமர் ஆய்ந்தவர் வேதச்செல்வர்
தென்னாடர்தெய்வம் கிருந்தொக்கல் செறிந்துநட்டோர்
முன்னாமெவர்க்கும் முகில்போல் வரையாமன்கி
எந்நாளும்நோயின் றளகாதுப னென்னவாழ்ந்தான்.
(கூடற்காண்டம்.)

நல்லான் இயலபு இனிது தெளிவாம.

ந்நோம்புவான் வாழ்வு, வளர்ந்தோங்கும் எனபது இதனால்கூறப்பட்டது.

84 என்றும் அசதியில்லில் ஏனோ திருமகளார்

குன்ற துறைந்தார் குமரேசா—நன்ற
 அகனமர்ந்த செய்யா ஞறையும் முகனமர்ந்து
 நல்விருந் தேரம்புவான் இல்

(சு)

-ள

குமரேசா! திருமகள் மனமகிழ்ந்து அசதியில்லில் ஏன்
 நிலைத்து இருந்தாள் எனின், முகன் அமர்ந்து நல்விருந்து ஒம்பு
 வான் இல்லில், செய்யாள் அகன் அமர்ந்து உறையும் என்க,
 அமர்ந்து=மகிழ்ந்து. பொருந்தி எனவுமாம்.

முகமலர்ந்து விருந்தினரைப் பேணுகின்றவன் வீட்டில் திரு
 மகள் மனமகிழ்ந்து தங்கி நிற்பள் என்பதாம்.

9-ம் அடிகளாம் விருந்தேரம்பல்.

179

விருந்தேரம்புவானது வாழ்வு பாழ்படாதென்று மேற்காட்
 டிராதற்கு எதுவை யிதில நாட்டினார்.

விருந்தினரை உபசரிப்பவனது இலையில் செல்வம் மல்கும்
 என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வண்மை அசதிபால்
 உணரப்படும்.

கதை.

அசதி என்பவன் ஓர் ஆயர் துலக்கவன். கொண்டைகாட்டி
 லே ஐவேல் என்னும் ஊரிலே பிறந்தான் இவன் காலம் இந்
 ரைக்கு ஆயிரத்து ஐந்து வருடங்கட்கு முன்னராம். குறுகிய
 நிலமும் பெருகிய ஆநிகபாநம் இவனுக்கு உடைமைநாடாரிருந்தன.
 அவற்றால் வநநி நற்கை வைதலும் பேணி இல்வாழ்ந்து வந்தான்.
 ஓசியுயர்க்க லுணவை ஒருநாட பாகியிரவில் இவன் இல்லில்
 வந்து சேர்க்காள பசியால் உடல் நெங்கிச் சேரர்காள் இவன்
 கண்டார் முகமலர்ந்து எழுந்தார். மனமகிழ்ந்து பணிந்தான்.
 புகழ்ந்தான் உளவே எழுந்தநாள் செய்தான். அவ்வமையம்
 அங்கு ஆபத்தமாயிருந்த காட்டுக்கிழங்கைப் பக்குவஞ்செய்து
 ஆட்டுப்பாலுடன் தந்தான். ஓளவை கொண்டார். உண்டார்.
 சேர்வ நீங்கினார் அவன் அன்பின் திறத்தையும், விருந்தேரம்
 பும் நலங்கையும் நினைந்து மகிழ்ந்தார். 'ஐவேல் அசதி' என்

பதை முன்னிலைபாக்கொண்டு அவன்மீது பல பாடல்கள் பாடி
 ஞர். அகஸ்தின் அவன் புகழ் உலகெங்கும் பரவிற்று. திருமக
 ளார் மகிழ் வாரடி இவன் மனையிலுறைந்தான்.

(இஃது அசுரிகரிகாவையில் உரியப்படும்.)

நல் கிருந்தோம்புலாணுகை செல்வம் நிலைக்கும் என்பது

இகளுல கூறப்பட்டது.

23

180 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

85 வித்தின் தி முத்தேன் வினைந்தவெண் ணெய்ச்சடையன்
 கொத்தம் வயலிற் குமரேசா—சத்திசெய்து
 வித்தம் இடல்வேண்டும் கொல்லோ விருந்தோம்பி
 மிச்சில் மிசைவான் புலம், (நி)

இ—ள்

குமரேசா! வெண்ணெய்ச் சடையன் வயலில் வித்துகள்
 இடாமலே ஏன் முத்துகள் வினைந்தன எனின், விருந்தோம்பி
 மிச்சில் மிசைவான் புலத்தில் வித்தும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ
 என்க, மிச்சில்=மிஞ்சியிருந்தது. மிசைதல்=உண்டல்.

புலம்=வினை நிலம்.

மிசைவான் புலம் தானே வினையும் என்பது கருதி வித்தும்
 இடல்வேண்டுமோ என்றார். இது குறிப்பு மொழி.

உம்மை அதன் உரிமையை விளக்கி நின்றது,

விருந்தை முதலில் ஊட்டி அதன் பின்பு தான் உண்டு
 வாழும் பெருந்தகையோனது வினை நிலத்தில் பெருகிய வளங்கள்
 தோன்றும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை

வெண்ணெய்ச்சடையன் கிளைபுலத்தில் உணரப்படும்.

கதை

சோழநாட்டிலே திருவெண்ணெய் நல்லூரிலே ஏர்வளம் படைத்துச் சீர்பெற வாழ்ந்த சடையப்பயிர் கிளையெப்பவர் ஒரு பெருங்கொடைவள்ளல். இவர் தமது நிலங்களில் பயிர்களைப் போற்றி உயிர்களைக் காத்தார். பசி நோய்க்கு இவரொரு மருந்து போன்றிருந்தார். தம்மில்லில் வந்து உண்டு மகிழ்ந்த கிருந்தினர் முகங்களை யிவர் கண்டு மகிழ்வர். பல இடங்களினும் இருந்து தினந்தோறும் இவரது இல்லை நோக்கி வருவார் பலர். அவர்களை வரும்உண்டு உவந்த பின்னரே யிவர் உண்ணப்புகுவார். உயிர்களைப்

பி-ம் அநிகாரம் கிருந்தோம்பல். 181

பேணும்பொருட்டே யிவர் பயிர்களைப்பேணிஞர். நிலங்களைப்பண்படுத்துவதிலும், அவற்றின் தன்மைகளையறிவதிலும் இவர் மிகச் சிறந்தவர். இவரது உபகார நலத்தால் இவர் கிளைபுலத்தில் பெரு வளங்கள் தோன்றின. ஒரு சமயம் இவர் வயலில் கிளைந்த சில கரும்புகளில் கணுக்கள்தோறும் முத்துக்கள் இருந்தன. இதைக் குறித்துக் கம்பர் குணசேகரபாண்டியன் என்னும் அரசனிடம் கூறி மகிழ்ந்துள்ளார். உபகாரியின் கிளை நிலம் தானே கிளையும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.

பண்ணிய பயிரில் புண்ணியம் தெரியும். (ஔவை)

உண்டு கிருந்தவந்தபின்பே உண்ணுகின்ற பெருந்தகையோன்
உழுதிலத்தில்

கொண்டுவித்தும் இடல்வேண்டுங்கொல்லோவென்றுரைத்தமொழி
குறித்தோ என்றும்

மண்டுபுகழ்த் திருவெண்ணெய் நல்லூர்வாழ் சடையப்பன்
வயலில் வாய்த்த

மிண்டுசெழுங் கரும்புகளில் வெண்முத்தம் கணுக்கள்தொறும்
 விளைந்ததம்மா, (தனியன்)

விருந்தோம்புவான் விளைகிலம் பெருவளம் தருமென்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

86 தேடிவிருந் தேர்ப்பும் சிறத்தொண்டர் வாழ்வுகேள்
 கூடிவிருந் தானார் குமரேசா—நாடிச்
 செல்விருந் தோம்பி வீடுவிருந்து பார்த்திருப்பான்
 ஈழிவிருந்த வாழ்த் தீயர்க்கு. (க)

182 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

குமரேசா! இவ்வுலகில் விருந்தினரைப் பேணிய சிறுத
 தொண்டர் ஏன் வானுலகுக்கு விருந்தானார் எனின், செல்விருந்
 தை ஓம்பி வருவிருநதைப் பார்த்திருப்பான், வானததவர்க்கு நல
 விருந்து ஆவான் எனக. செல்விருந்து==வந்தவர்க்கு.

வரவையுணர்த்தும் வரு என்னுஞ்சொல், தன்மை முன்னிலை
 யெனனும் இரண்டிடங்கட்கேயுரியது. அது வழுவபையியாய்
 ஈண்டுபடர்க்கையில் வந்துள்ளது.

தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்

தன்மை முன்னிலையாய் ரிடத்த. (இதால்காப்பியம்.)

வந்த விருந்தினரைப் பேணி பின் வரத்தக்க விருந்நினரை
 எதிர்பார்த்திருக்கும் வண்மையாளன் வானவர் விரும்பிப் பேணு
 வர் என்பது கருத்து.

இமமையில் உயிர்களுக்கு உணவூட்டி இன்பஞ்செய்தவன்
 மறுமையில் பேரின்பத்தை மருவுவான என்பது இதில் உணர்த்

தப்பட்டது. இவ்வண்மை சிறுத்தொண்டர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சிறுத்தொண்டர், அதுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். இவர் சீசாமுநாட்டிலே, திருச்செங்காட்டங்குடி என்னும் ஊரிலே, ஆமாததியர் குலத்திலே பிறந்தார். சிறந்த போர்வீரர். படைக்கலப் பயிற்சியில் மிகத்தேர்ச்சி பெற்றவர். கவண, அம்பு முதலிய கைவிடும் படைகளிலும், வேல, வாள் முதலிய கைவிடும் படைகளிலும் இவர் வல்லுநர். அதனால் அந்நாட்டு அரசன் இவரைத் தன்தானைக்குத் தலைவராக்கினான். இவருந் தலைவரானார். பல போர்முனைகளிலும் சென்று பகைவரை வென்றார், இவரது அரு

9-ம் அதிகாரம் கிருந்தோம்பல்.

183

மையையும், வெற்றியையும் அறிந்து அரசன் இவருக்குப் பெரும் பொருள் தந்தான். அது கொண்டார். அதனபின் மணம்புரிந்தார். திருவெண்காட்டு நங்கை எனனும் பெயரினையுடைய தமது அருமைத் திரு மனைவியேயும் அமர்ந்து வாழ்ந்தார். வாழும் நாள் தமக்கு ஒரு புதலவன் தோன்றினான். அவனுக்குச் சீராளன் என்று பெயரிட்டார். மகிழ்ந்தார். ஸ்பான ஸ்பாடு கிருந்தினைரைப் பேணிவார். கிருந்தாம்புகல்ய யிவர் சிறப்பிப்பயனாக ஸ்ருமபினார். வைகலும் நூற்றுக்கணக்கான கிருந்தினர் வந்து இவர் இல்லில உண்டாடுவழிய இவர் உணவார். இவரது கிருந்தாம்புகுந்தித்ததை உலகம் தெரிந்தாம்புகுந்து பரமன கிருமபினார். ஒரு வையர ஸ்வடநதரித்தார். இவர இல்லை நோகக் வந்தார். ஒரு கிருந்திய அன்று இல்லையாம்புகுசெய்தார். மணங்கமழ் உணவை வழக்கமஸ்பால ஆககி கிருந்தினரை நாயனார் எதிர்பார்த்திருந்தார். ஒருவரும் வரவில்லை. வருந்தினார். கிருந்தினரைத் தேடி வெளியே ஸ்பானார். துறவஸ்பால ஸ்வடங்கொண்டு வந்த பரமனைக் கண்டார் உவந்து கொண்டுவந்தார். உணவூட்டத் துணிக் தார். அவர தடுத்தார். "நாம் இப்புலையி உணவையுண்டினும். நாமுண்பது நிணங்கமழ் உணவையாம். அஃது அழகும இளமை

யும்பொருநதிய ஒரு குழுவியின் கறிப்பாடு கலந்திருத்தல வேண்டியும். இலகீதல நாமசெல்லோம்" என்று எழுந்தார். நாயனா நமிங்கினார். அவர் அடியிசைச்சுருந்தார். அவவகையுணர்வ தருகின்றேன் என்று தொழுது நிறுத்தினார். உள்ளேயோடினார். மனைவியிடம் இவ்வண்மையை உளங்கலவகையுரைத்தார். மனைவியும் பதைத்தார். முடியில் இருவரும் தேறித்தமது அருமைத்திருமகனையே அறுத்துச் சமைக்கத் துணிந்தார். பள்ளியில் இருக்கும் பிள்ளையை மெள்ள அழைத்தார். உள்ளே கொண்டிபோனார். பாவம்! தாய்மடியில் தாங்கிப் பாலன் காலைப்பிடித்தாள, தந்தையஞ்சாது தலைபையறுத்தார். விரைவில் கறி சமைத்தார். அடியவர்க்குப் படை

184 திருக்குறட் சூழ்ச்சி விவன்பா.

த்தார். பாலன் ஒருவன் என் பக்கத்தில் இருந்தால் தான் பாம்பு இதை உண்போம் என்று அவர் பகர்ந்தார். பாலன் இல்லையே என்று இவர் அபர்ந்தார். வெளியேபோய் அழை என்றார். ஆணையை மறுக்க அஞ்சியிருக்கும் அழைத்தார். புத்தகமேந்திய கையோடு சீரானன் தெருவிலிருந்து திருவருளால் ஓடி வந்தான். பிள்ளையுள்ளே வருமுன் உணவும விரும்பும் ஒருங்கே மறைந்தன. உடனே பாமன் விடைமேல் தோன்றினார். அருள்செய்தார். மனைவியும், புதல்வனும், தாயும், உடன்வா நாயனார் அருளுருவகூடந்தார். வாணவர் எதிர்கொள வான்வழிபோனார். அழியில் இன்பத்தைத் தமருடன் துய்த்தார். இவரது இயற்பெயர் பாஞ்சோதிபார் என்பதே. எவரிடமும் பணியோடு தொண்டிபுரிந்ததனால் இவர் சிறுத்தொண்டர் எனப் பெற்றார்.

(இதன் விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் உணர்க.)

விருந்தோம்புவாறுக்கு உளநாம் பயன் இதனால் கூறப்பட்டது

உர்பயனேன் கொண்டாள் குமரேசா—பாரில்
 இணத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை விருந்தின்
 துணைத்துணை வேள்விப் பயன். (எ)

இ—ள்

குமரேசா! பாஞ்சாலி கண்ணனுக்கு ஓர் அன்னம் உதவிய
 தனால் ஏன் பெரும் பயணியடைந்தாள் எனின், வேள்விப்பயன்
 இணத்துணைத்து என்பது ஒன்று இல்லை, விருந்தின் துணைத்
 துணைத்துணை என்பது ஒன்று இல்லை, விருந்தின் துணைத்
 துணைத்துணை என்பது ஒன்று இல்லை, விருந்தின் துணைத்

9-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல். 185

வேள்விப் பயன் இணத்துணைத்து=விருந்தோம்புதலின் பயன்
 இவ்வளவினையுடைபது.

விருந்தின் துணைத்துணை=விருந்தின் தகுதி அளவே அளவு.

இல் வாழ்பவன் செய்யவேண்டிய ஐவகை வேள்விகளுள்
 விருந்தோம்பல் மாணுட வேள்வி எனப்படும். ஆதலால் அதனை
 யே வேள்வியென்றார். மற்றவை பிரம வேள்வி, தேவ வேள்வி,
 பிதிர்வேள்வி, பூத வேள்வி எனப்படும். அவை முறையே வேத
 மோதல், ஓமம் வளர்த்தல், நீர்க்கடன் செய்தல் பரியீதல்களாம்.

விருந்தோம்பலின் பயன் பொருளின் அளவைப் பொறுத்த
 தன்று. அதனைப் பெறுவோரது தகுதியைப் பொறுத்ததாம்
 என்பது கருத்து.

கொடுத்தது சிறிதானாலும் அதனைக் கொண்டவரது தகுதிக்
 கேற்ப அதன் பயன் பெரிதாம் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது.
 இவ்வண்மை கண்ணன்பால் காணப்படும்.

கதை.

பாண்டவர் வனவாசம் செய்யுங்காலத்தில் தருவாச முனி

வர் அத்தினபுரிக்கு வந்தார். துரியோதனன் அவரைத் தொழுது
 உபசரித்தான். தனது அரண்மனையில் அவருக்கொரு பெருகிருந்
 து செய்தான். அதில் உண்டு மகிழ்ந்த முனிவர் அவனுக்கோர்
 வரந்தா விரும்பினார். அவன் வேறொன்றுங்கேளாமல், எமது இல்
 லில் உண்ட உணவுபோல் பாண்டவரிடமும் போய் நீயிர் உண்டு
 வரவேண்டும் என வஞ்சகமாக வேண்டினான். முனிவரும் இசைந்
 தார். வனம்புருந்தார். பாண்டவரைக் கண்டார். அவரனைவரும்
 இவரடியிசை விழுந்து தொழுதார். பூசினார். உடனே முனிவர்
 'யாம் பசித்துள்ளோம். யாம் உண்ண நல்லவுணவுதர' என்றார்;

186

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பாவம்! என் செய்வார் பாண்டவர். சூரியன் உதவிய பாத்திரத்
 தின் மகிமையால் தினம் ஒருமுறை சிறிது உணவு பெற்று உண்டு
 வருகின்றார். அம்முறையும் அன்று பெற்று முடிந்தது. நாழிகை
 இருபதாயிற்று. ஐவரும் வருந்தினார். தருமன் முடிவில் தேறி
 முனிவரை நீராடி வரும்படி வணங்கினார். அவரும் விசைந்து போ
 னார். என் செய்வோம் என்று இவர் திகைத்துக் கண்ணனைக்
 கருதினார் கருதியதையுணர்ந்த கருணைக் கண்ணன் உடனே
 யிவர்முன் தோன்றினான் ஐவரும்மகிழ்ந்தார் உள்ளதை உணர்க
 தினார். கண்ணன் திரொளபதியை நோக்கிப் பாண்டத்தில் ஏதா
 வது ஒட்டியுள்ளகா பார்! என்றார். பர்க்காள் பாஞ்சாலி. ஒரு
 பருக்கையே யிருக்கது. கொணர்ந்து சொடுக்காள் கண்ணன்
 கையில் கொண்டான் உலக முண்ட வாயில் அதனையும் வைததுண்
 டான். நீராடி விரைந்து வருகின்ற துருவாச முனிவருக்குப் அவ
 ரடியவர்க் குப் பசிரோய் நீங்கிபது. சிறிதும் இடம் பெறுதட்டி
 வயிறு நிறைந்தது. முனிவர் மகிழ்வாரி நுகைத்தார். கண்ணனை
 வந்து கண்டார் கழிபேருவகை கொண்டார் யாம் இன்று
 உண்ட உணவு போல் என்றும் உண்ணப் பெற்றிலேயு என்று
 ஐவருக்கும் பாஞ்சாலிக்கும் ஆசிகூறியகன்றார். விருந்திஃதுணைக்
 துணை வேள்விப்பயன் என்பதை உலகம் கண்ணன்மால் கண்டது.

(இகன் விரிவு பாரதத்தில் காணப்படும்.)

தகுதியான விருந்தை ஒழிவார்க்கு மிகுதியான பயன்கள்
உளவாம என்பது இகனால் கூறப்பட்டது

88 பற்றற்றான் உள்ளம் பரிந்திரந்தான் என்பின்பு
குற்றமுற்றான் சேடன் குமரேசா—முற்றும்
பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றே மென்பார்விருந்தோம்பி
வேள்வி தலைப்படா தார்.

9-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல்.

(அ)

187

இ—ள்

குமரேசா! சேடன் என்பவன் பற்றுக்கள் அற்று ஏன்
பரிந்து இரந்து குற்றமுற்றான் எனின், விருந்து ஓயி வேள்வி
தலைப்படாதார் பரிந்து ஒப்பிப் பற்று அற்றோம் என்பார் என்க.

பற்று=பற்றுக்கோடு. பொருள் என்றார்

பரிந்து=வருந்தி. வேள்வி=விவாகமால்

வேள்வி தலைப்படாதார்=விருந்தோம்பி அதனால் எய்தும்
பயனைப் பொருந்தாதவர்.

விருந்தினரைப் பேணுகவரே, பொருளை வருந்திக் காதது
இழந்தேமென்று சொல்லி இரங்குவர் என்பார்

விருந்தைப் போற்றி வருதலே ஒருவன் வருந்திப் பெற்ற
பொருளுக்குப் பயன் என்பது குறிப்பு

நிலையிலாத செல்வம் கனக்கு உரிமையாக அமைந்திருக்க
குமரேசாவுதே ஒருவன் அதனைப் பிறர்க்கு உபகரிக்கவேண்டும
என்பதும், இலதேல் அது தன் இயல்பாக நீங்கும் என்பதும்,

அதன்பின் அவன் அதனை வருத்திக்காக்கியபொழுது, நிதமம், அதனால் எடதும் பயனை யிழந்தமையை நிலைநாட்டும், இரகசுவான என்பதும் பின் இரந்து திரிவான் என்பதும், இதிலுள்ள உணர்ந்தபபட்டன், இவ்வண்மை சேடாபால் உணரப்படுமும்.

கதை

சேடன் என்பவன் சோழநாட்டிலே கோரைஎன்னும் ஊரிலே யிருந்த ஒரு பெருஞ்செல்வன். ஓளவை காலத்தவன். வஞ்சமும் சூதும் நெஞ்சினில் உடையவன். இரக்கமில்லாதவன் பேராசை பிடித்தவன். தானும் இன்புறான். பிறர்க்கும் உதவான். கொடு எனறால், சுடு என்பான். வன்கண்மை மிக்கவன். நல்ல யிருந்தைக்

24

188 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
கண்டால் தன்னைக் கொல்லுமருந்தென்று கொள்வான். பதுங்கி யொதுங்குவான். ஒருநாள் ஓளவை தளர்ந்து இவன் இல்லை வந்த டைந்தான். அமுதநீய கவிபாடும் அம்முதமகளுக்கு இவன் சிறிது பழங்கூழும் உதவினான் இல்லை. தவமகள் எழுந்தாள். கவி ஒன்று பாடிக்கொடுக்கி நடந்தான்.

பாடல் பெறானே பலர்மெச்ச வாழானே

நாடறிய நன்மணங்கள் நாடானே—சேடன்

இவன்வாழும் வாழ்க்கை யிருங்கடல்கூழ் பாரில்

கவிழ்ந்தென் மலர்ந்தென்ன காண். (ஓளவை)

சேடன் தன் கிதவிசத்தால் பொருள் முழுதும் இழந்தான். துயரங்கள் பல தொடர்ந்தன. இழந்ததை நினைந்து ஏங்கினான். பண்டு யிருந்தோம்பாமை யெண்ணி யிரங்கினான். பலவிடங்க ளிலும் அலைந்தான். இரந்து திரிந்தான். பின் இறந்து தீர்ந்தான். யிருந்தினையோம்பாதவன் பொருளினையிழந்து வருந்துவான் என் பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது.

(இஃதே ஓளவை காதையில் உள்ளது)

மண்ணாற்சட்டி காத்தேந்தி மறநாய் கவ்வும் வாயினாய்

அண்ணாந்தேவகி யிருப்பவரை யறிந்தோம் அறிந்தோம் அம்மம்ம
பண்ணாந்மொழியார் பாஷையில் பைம்பொற் கலத்தில் பரிந்துட்ட
உண்ணாநின்ற போழ்தத்தே உதவாமாந்த ரிவர்தாமே.

(சிந்தாமணி.)

யிருந்தோம்பாதவன் பொருள் இழந்து வருந்துவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

89 வாடிவந்த நல்லதங்கை வன்பசியைத் தீர்த்திலளேன்
கோடியுடை யாரும் குமரேசா—நாமும்
உடைமையுள் இன்மை யிருந்தோம்ப வேம்பா
மடமை மடவார்கண் உண்டு. (க)

9-ம அதிகாரம் யிருந்தோம்பல்.

189

இ—ள்

குமரேசா! அலங்காரி பெரும் பொருளை யுடையவளா
யிருந்தும் ஏன் வாடிவந்த நல்லதங்கையின் வன்பசியை மாற்ற
வில்லை எனின், யிருந்து ஓம்பல் ஓம்பா மடமை மடவார்கண்
உண்டு என்க.

உடைமையுள் இன்மை = செல்வதனுள்ளே வறுமை.

யிருந்து ஓட்பல் ஓம்பாமடமை = யிருந்தினரைப் பேணாமல்
இகழும் பேதைமை.

ம. வார்கண் உண்டு = பேதையார்கண்ணே உளதாம்.

யிருந்தினரைப் பேணாமல் இகழும் பேதைமைதான் உடை
மையுள்ளே தோன்றுகின்ற வறுமை என்பதும், அதனை அறிவில்
லாதவரே உடையாவர். என்பதும் கூறியபடி.

பொருள் இலக்கையையே வறுமை என்பர், ஆனால் அதன் உண்மையிலேயும் அஃதுண்டு என்பதும், அதன் இயல்பும், தேவர் இதில் வேறு உணர்த்தினார்.

குருடன் ஒளியுள்ள காலத்தினும் இருளையேயுடையவன். அதுபோல் மடையன், பொருளுள்ள காலத்தினும் வறுமையினை யேயுடையவன் ஆவன் என்பது குறிப்பு.

ஒளியால் எய்தும் பயனைக் குருடன் தன் குருட்டுத்தன்மையால் எய்தாதவாறு போல், பொருளால் எய்தும் பயனை மடவார்தம் மடத்தன்மையால் அடையார் என்பது கருத்து. மேல், விருந்தோம்பாதவன் பொருள் இழந்து கெடுவான் என்றார். இதில், அக்கேட்டை மடையனே அடைவான் என்றார்.

பொருள் பெற்றால் அதன்கொண்டு விருந்தினரை ஓம்பவேண்டுமென்பதும் இல்லையானால் அதன் பயனை யிழந்து தாமும் இழிவார் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அலங்காரியால் உணரப்படும்.

கதை.

இற்றைக்கு எழுநூறு வருடங்கட்கு முன்னர் வடமதுரை யின் அருகில் இருந்த மருவூர் என்னும் நகரில் சாலுவன் என னும் பெயரினையுடைய குறுநில மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் இளந்தீரையென்னும் மனைவியை மணந்தான். இருவரும் மகிழ்ந்து வாழ்ந்தார். இவர்பால் ஒரு புதலவனும் புதல்வியும் தோன்றினார். நல்லண்ணன், நல்லதங்கை, என்று முறையே அம் மககட்குப் பெயரிட்டார் இவ்விருவரும் தமது இளமைப் பருவத் த்த தம் பெற்றோரையிழந்தார். தளர்ந்து தேறினார். வளர்ந்து பருவமுறறபின் நல்லண்ணன் தன் தங்கையைக் காசி மன்னனுக் கு மணமுடித்துத் தந்தான். நல்லதங்கை தன் தமையனிடம் வரி சைகள் பல பெற்று மணமகனுடன் சென்று கலந்து வாழ்ந்தாள். மக்கள் எழுவரைப் பெற்றாள். மிக்க இன்பம் உற்றாள். வருங் கால் அங்குக் கொடிய பஞ்சம ஒன்று தோன்றிற்று. அதில் மன் னன் தன் பெருள முழுவதையும் குடிசுளுக்கு உதவினான். முடி யாமையால் குடிசுளும் நாரிம் குல்லாது அழிந்தன. மன்னன் வருந்தினான். நல்லதங்கை தனது நாயகனுடன் தன் அண்ணனி டம் வந்து தங்க வீரும்பினாள். மன்னன் மறுத்தான். மனைவியை மாததிரம் தீற்றி மக்களுடன் அனுப்பினான். அவளும் பிரிவாற் றாது வருந்தினாள். அதனபின் மக்களைப்பிணைத்துச் சென்றாள். காடுகள் பல கடந்தாள் வாடிய மக்களுடன் மருவூர் வந்து சேர் ந்தான். அவ்வமையம் அண்ணன் வேறார் போயிருந்தான். அவன் மனைவி மட்டும் மனையில் இருந்தாள். அவள் பெயர் அலங்காரி. மிக்க கொடியவள். வன்மையும், புன்மையும், மடமையும் நிறைந்தவள். பசியால் வாடி, நடையால் மெலிந்து தளர்ந்து தள் ளாடிய மககளுடன் உள்ளே நுழைந்த நல்லதங்கையைப் பாவி அலங்காரி முகங்கடுத்துப் பார்த்தாள். வா! என்று கூட அவள் வல்வாய் திறநதிலள். அங்கு முன் செல்வமாக வளர்ந்திருந்த

9-ம் அதிகாரம் விருந்தோம்பல்.

191

நல்லதங்கை யிதனை பெண்ணி பெண்ணி யுள்ளங்கொடுத்தாள். பசியால் கலங்கி அழுது துடிக்கும் மக்களின் பொருட்டு நல்லதங்

கை அவள்பால் மெலலச் சென்றாள். அண்ணீ! இக் குழந்தைக
 ளுக்குக் கொஞ்சம பழங் கூழேனும் கொடுங்கள் என்று கூசிக்
 கேட்டாள். படுபாவி அலங்காரி ஒன்றும் கலங்காமல் நின்றாள்.
 மடித்த கெழ்வரகைச் சிறிது எடுத்தாள் கடுகத முகத்துடன் அடு
 தது விசினாள். நல்லதங்கை பாவம்! என் செய்வாளா. பிள்ளைகள்
 புழுவென ததுக்கிணறனர் அதனால் வீரயதையும் கூசாது எடு
 ததாள். கூழாக்கினாள் அகில பெரிதும் நெர்த்தாளா, ஆககியதை
 ஆறறிக்குடிகுமுண்ட, அலங்காரி ஆககிய கொடுமைகள் பல. அவ
 ற்றை நினைந்து மக்களைத் தழுவி விழிநீர் சொரிந்து வெளியேறி
 னாள். ஒரு காட்டில் புதுநதாளா. அங்கோர் பாழும் கிணற்றில
 மக்களோடு விழ்ந்து மாய்ந்தாள். அண்ணனும் கணவனும் இவ்
 வுண்மையை யறிந்தார். அங்குவந்கார். தாமும் உபிரீட்டத்துணிந்
 தார். இறைவன் அநாளால் இறந்தவர் என்மரும் எழுந்தார்.
 அனைவரும் மகிழ்ந்தார். உடைமை பல வைதகிருந்தும் விருந்
 தோம்பா மடமையால் அலங்காரி பெருங்கேடடைந்தாள்.

செல்வனாயிருப்பினும் விருந்தோம்பாதவன் வறியனை என்
 பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

90 பண்டுதக்கன் மாறுபட்டுப் பார்த்தவுடனேயுமையார்
 கொண்டார் குழைவேன குமரேசா--கண்டெடுத்தது
 மோப்பக் குழையும் அனிச்ச முகத்திரிந்து
 நோக்கக் குழையும விருந்து (0)

2-எ

குமரேசா! தக்கன் மாறுபட்டுப் பார்த்தவுடனே என்

உமையார் வாடி நீக்கினார் எனின், அனிச்சப்பூ மோப்பக்குழை
யும், முகம் திரிந்து நோக்க, விருந்தினர் குழைவர் என்க,
192 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அனிச்சம்—ஒருமாம். அது தன்னிடத்தில் தோன்று மல
ரையிண்டு உணர்த்தி நிறைது.

எடுத்து மோந்தால் அனிச்சம் வாடும், கடுததுப் பார்ததால்
விருந்தினர் வாடுவர் என்றது, அருமையோடு அவரைப் பேண
வேண்டும், என்பது கருதி மலர்வகையில் மென்மையான அனிச்
சப்பூவினும் விருந்தினர் மிகமென்மையாரதலால் அவரை உள்ளன்
போடும் இன்முகத்தோடும் ப்பாற்ற வேண்டுமென்பது குறிப்பு
திரிந்து நோக்கினால் விருந்தினர் வருந்தி மீள்வர் என்பது
இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை உமைபால் உணரப்படும்.

தக்கன் செய்க அருகதவத்தின் பெரும்பயனாக உமாதேவி
யார் அவனுக்குப்புதல்வியாக அவதரித்தார். பருவம் வந்தபின்
பாமனைக் கலந்தார். இனபுடன் அவகிருதார். தக்கன் இங்கு
உமாபதியை யிகழ்ந்து வெகுளியால் ஒரு வேள்வி செய்தான்.
உமை அதைக் காணக்கருகினார் பதி தடுததார். தேவி பணிந்து
நயந்தார். விடைபெற்று வந்தார். பண்டு தமக்குத் தந்தையா
யிருந்தவன் அன்று செய்த வலவேள்வியை அம்மை வந்து கண்
டார். காணவுந் தக்கன் கடுத்தான். முகத்திரிந்து நோக்கினான்.
அம்மை அகத்திரிந்தார். வருந்தினார். வாடிநீக்கினார். வந்து பதி
யை வணங்கிக் கலந்தார். சென்றதும் நடந்ததும் செய்வதும்
தெரித்தார்.

(இதன் விரிவைக் கந்தபுராணத்தில் உமைவரு படலத்தில்
உணர்க.)

விருந்தினரை அன்போடும் இன்சொல்லோடும் பேணவேண்
டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

விருந்தினரைப்பேணுவதே இவ்வுலகில் ஒருவன் இருந்துவாழ்வதற்குப்பயன். அமிழ்தமேயெனினும் விருந்திருக்க, ஒருவன் உண்ணலாகாது. விருந்தோம்புவான் வாழ்வு பாழ்படாது. அவன் மணியில் திருமுகன் மனமகிழ்ந்து வாழ்வன். அவன் நிலம் தானே விளையும். இங்கு விருந்தினரைப் போற்றினவன் அங்கு தேவர்களால போற்றப்பெறுவான். தக்க விருந்தைப் பேணினவன் மிக்க பயணியெய்துவான். விருந்தினரை ஒம்பாதவன் பொருளிழந்து பின் வருந்துவான். செல்வனாயிருந்தாலும் விருந்தோம்பாதவன் வறியனையாவன். அன்பு கலந்த இன் சொலோடு விருந்தினரை உபசரிக்க வேண்டும் என்பனவாம்.

கூ-வது விருந்தோம்பல் முற்றிற்று.

10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல்.

அல்தாவது இனிய சொற்களைச் சொல்லுதல். விருந்தோம்புவார்க்குப் பொருந்தியிருக்கவேண்டிய திருந்திய குணங்களுள் இனியவைகூறல் எனி சிறந்ததாகலான் இஃது ஈண்டு வைக்கப் பெற்றது. அதிகாரத்தின் தொடர்பும் இதனானே தெளிவாம்.

- 91 மாறில் உயர்ச்சவரி வாய்ச்சொல்லை யின்சொல்லென்று கூறினார் என்னே குமரேசர்—ஊறுகின்ற இனசொல்லால் ஈரம் அனைஇப் படிநிலவாஞ் செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்.

இ—ள்

குமரேசா! சுவரியினது வாய்ச்சொல்லை இன்சொல் என்று
என் சொன்னார் எனின், ஈரம் அனைந்து படிது இலவரென்ற

194 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

செம்பொருள் கண்டாரது வாய்ச்சொல்லே, இன்சொல் என்க,
ஆல, அசை.

ஈரம் அனைந்து—அன்பு கலந்து அனைந்து எனலும் வினை
யெச்சம் அனைது என அளபெடுதக வின்றது. இது சொல்
விசை அளபெடை. படிது—வஞ்சனை அல்தாவது உள் ஒன்று
வைத்துப் புறம் ஒன்று சொல்லல் செம்பொருள் என்றது
அறத்தினை.

அன்போடுகலந்து, வஞ்சனையில்லாத அறமுடையார் வாய்ச்
சொல்லே இன்சொல் எனபது கருத்தது.

ஏதாவது ஒரு காரணம்பற்றி அன்பு இல்லாத வஞ்ச நெஞ்
சினர் வாயிலும் இன்சொல் காணப்படும். ஆயினும், அவற்றை
மெய்யென்று கொள்ளலாகாது என்பது குறிப்பு.

அன்பும், மெய்மையும், பொருந்திய அறம்உணர்ந்தார் வாய்ச்
சொல்லே யின்சொல் எனபது இதில உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்
வுண்மை சுவரிபால் உணரப்பெறும்.

கதை

சுவரி என்பவள் ஒரு தவ முதுமகள். மதங்க முனிவரது
சாரலில் இருந்தாள் முனிவர் பலரும் புகழதக்க துறவொழுக்
கத்தையுடையவள் உலர்ந்த இலைகளையும், உதிர்ந்த கனி காய்க
ளையுமே தனக்கு உணவாகக்கொண்டு நெடுங்காலம் இந்நிலத்தில்
நிலைத்திருந்தாள். ஆறாயிர்கள்மாட்டு அன்பும் இன்சொல்லும்
அமையப்பெற்றவள். இராமன் கவந்த வனததைக் கடந்து சீதை

பைத் தேடித் தன் தம்பியோடு தளர்ந்து அவ்வழி வருக்தால்
 தில் அவரை யெதிர்கொண்டு கண்டாள் அளவில் உவகை கொண்
 டாள், தனது தவச்சாலைக்கு அவ்விருவரையும் அழைத்துச்சென்
 றாள், தனது மெய்யுணர்வால் அவர் வருகையை முன்னரே
 யுணர்ந்து அவர் பொருட்டுக் தொகுத்து வைத் திருந்த
 இனிய கனிகளையெடுத்துக் கொண்டாள், முன் வைத்தாள்.

10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல். 195

உண்ணுப்படி இராமனைத் தொழுதாள். அன்புகலந்த இன்சொற்
 களை மனமுவந்து கூறினாள். சுவரி சொன்ற இனிய மொழிகளைச்
 செவிக்கு உணவாகவும் அவள் தந்த அரிய கனிகளை வாய்க்கு
 உணவாகவும் இராமர் கொண்டு மகிழ்ந்தார். அதன்பின் கிட்கிர்தை
 ச்சு அவள் கூறியவழியே தம்பியோடு சென்றார். அவரும் அழிவில்
 இன்பத்தை யெளிதில் எய்தினாள்.

ஆண்டவள் அன்பினேந்தி யழுதிழி யருவிக்கண்ணள்
 மாண்டதென் மாயப்பாசம் வந்தது வரம்பில் காலம்
 பூண்டமா தவத்தின் செல்வம் போயது பிறவி யென்பாள்
 மீவண்டிய கொண்டா நல்க விருந்துசெய் திருந்தகாலே.
 அனகனும் இளையகீதாவும் அன்றவ னுறைந்த பின்றை
 வினையறு நொன்பி னுளும் மெய்ம்மைரி னோகி வெய்ய
 துள்ளரித் தெரீரான் மைந்தன் இருந்த அத் தூங்கில் குன்றம்
 கீணவரி தாரிற் கொந்த நெறியெலாம் நினைந்து சொன்னாள்.
 விடா னும் கலையகாண மெய்நெறி வெளிபிற றுதக்
 காட்டிலும் அறிவு ரென்ன அன்னவள் சுழறிற் நெல்லாம்
 மீத டனன் என்ப மன்றோ கீகளியால் செவிகள் முற்றும்
 தோட்டவர் உணர்வி னுண்ணும் அமுதத்தின் சுவையாய்நின்றான்.

(இராமாயணம்)

இன்சொல் இயல்பு இதனால் உணர்த்தப் பெற்றது.

92.

கண்டு முகமலர்ந்து கண்ணன் குசேலராயேன்
கொண்டனிமை செய்தான் குமரேசா—அண்டி
அகனமர்ந தீகலின் நன்றே முகனமர்ந்
தின்சொலனாகப் பெறின்.

(2)

-ள.

குமரேசா! கண்ணன் முகமலர்ந்து எதிர்கொண்டு குசேல
ராயேன் இன்சொல்லால் உபசரித்தான் எனின், அகன் அமர்ந்து
196 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சதவினும் ஒருவன் முகன் அமர்ந்து இன்சொலன் ஆகப்பெறின்
நன்று என்க.

அகன் அமர்ந்து=மனம் உவந்து.

முகன் அமர்ந்து=முகமலர்ந்து.

அமர்தல் என்பது பொருந்தல், விருப்பல், பொலிவு முதலிய
பல பொருள்களை உணர்த்தும் ஒரு சொல். இனியமுதறும் இன்
சொல்லும் ஒருவனுக்கு ஒருங்கே அமைதல் அருமை என்பது
கருதி, பெறின் என்றார்.

மனம் உவந்து பொருள் கொடுத்தலினும், முகமலர்ந்து இன்
சொற் சொல்லுதல் இவ்வாழ்வாறுக்கு நல்லது என்பதாம்.

சதலை பனமகிழ்ந்து செய்தல் வேண்டும் எனபதும், இன்
சொல்லை முகமலர்ந்து கூறல் வேண்டும் எனபதும், கூறியபடி.

அகம் உணகையாலும், பொருள் சகையாலும், முகம் நகையி
னாலும், மொழி இனியையாலும், பெருமை பெய்தும் என்க.

ன் நன்று' என்பதில் ஆர்ப்பாற்பொருளுந்தோன்றும்.

பொருளுடையவர் தானம்செய்து அதனால் எய்தும் பயனை ஆஃகி
ல்லாதவர் இன்சொல்லால் இனிது எய்தலாம் எனபது குறிப்பு.

சதவினும் இன்சொல்லில் நன்று என்பது இதில் காட்டப்

பெற்றது. இவ்வுண்மை கண்ணன்பால் காணப்பெறும்.

கதை.

திருமாவின் ஓர் அவதார மூர்த்திக்குக் கண்ணன் என்று பெயர். இற்றைக்கு ஐயாயிரத்து ஐம்பது வருடங்கட்கு முன்னர் வடமதுரையில் வசுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் புதல்வராய்த் தோன்றினார். கோகுலத்தில் நந்தகோபன் என்னும் இடையர் தலைவன் வீட்டில் வளர்ந்தார். வினோதமான பல்வகையற்புதங்களைச் செய்து இளமைப் பருவத்தில் இவர் எல்லாருக்கு மகிழ்வுட்டி வந்தார். இவரது தோற்றம் நடை உடை செயல் மெழுகி

10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல்.

197

எல்லாம் இன்பகரமானவை. பருவமுற்றபின் வடமதுரையைத் தனக்கே உரிமையாகப் பெற்றார். அதன்பின் மேல்சடலிடையே அருமையான பெரிய நகரம் ஒன்றை அமைத்தார். அதற்குத் துவாரகை யென்று பெயர் அதன் பொருவளத்தால் குடிகள் பல குழுமின. உயர்வமுற்றன. எண்ணிய சிறப்புடன் கண்ணன் அதியிருந்து அரசு புரிந்தார். புரிபுந்தால் இவரது பள்ளிக்கீழாழ சாகிய குசலர் வறுமையால் வாடி இவரை நாடிவந்தார். அவ்வபையம் சிறந்த அரண்மனையில் உயர்ந்த ஆதனத்தில் சத்திய பாமை உருக்குமணி முதலிய பத்தினிமார்கள் புடைசூழ மிக மகிழ்வுடன் கண்ணன் வீற்றிருந்தார். சூசேலர் வருகையைக் கண்டவுடனே தமது இனியமனைவிமார் அனைவரையும் விடுத்துத் தனிமையெழுந்தார். விரைந்தெதிர்சென்றார். மெய்யன்போடு முடிமொந்து தொழுதார். நழுவினார். இனியமொழிகள் பல இன்புற இயம்பினார். அரண்மனைக்குள் அழைத்துக் கொண்டார்ந்தார். மணியழைக்க ஓர் அனியாதனத்தில் இருத்தித் தந்துணைவிசனோடு பெரிதும் உபரித்தார். கண்ணன் இனியமுதகத்தையும், இன் சொல்லையும், அன்புறு செய்யையும் கண்டு, கேட்டு, பெற்றும்,

குடிசலர் கழிபோவதை யுத்தார்.

(இதன் விடையைப் பாடவத முதலிய நூல்களில் உணர்ச்சி.)
எண்ணனைக் கிலங்கு மார்பம் சுந்தரன் பிராணை நீல
வண்ணனைத் திகிரி பரமம் உலமிட முறக்கொண்டாணை
மண்ணனைத் துமபாக்கும் வாசுதே வண்பணக்கும்
கண்ணனைத் துளவத் தாமம் கண்ணனைக் கண்ணிற் கண்டான்.
காண்டலும் உவகை யுத்தும் கால்விசை கொடு நடந்தான்
ஆண்டகை யாலான கண்ணற்றணையுடைத் தெழுநீத் தம்போல்
நீண்டபும் பள்ளிரீத்து நிலயுட்ப ரன்பு பொங்கப்
பூண்டமா தவன்முன் சென்றபொன்னடி உணங்கினால்.
மன்னுடைய மறையனைத்தும் வகுத்துணர்ந்த மாதவனே
யுன்னுடைய தரிசனத்தால் உடம்புபூரித் தனன்யான்
மின்னுடைய விளங்கொளியை விரைதருளுந் தேவருளும்
என்னுடைய பெறலரும்பே நியார்பெற்றார் யார்பெறுவார்.

198

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இவை குடிசலரைக் கண்டபொழுது கண்ணன் சொல்லிய
இன்சொற்கள். (குடிசேலாபாக்கியாநம்.)

இனிய முகத்தோடு இன்சொற் சொல்லாதல் இல்வாழ்வானு
க்கு மிகவும் நல்லது என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

93.

கண்டான் இனிதாகக் கண்ணனையேன் இன்சொல்லான்
கொண்டான் விதுரன் குமரேசா—கொண்ட
முகத்தான் அமர்ந்தினிது நோக்கி யகத்தானும்
இன்சொ வினயித யறம். (ந.

குமரேசா! விதுரன் என் கண்ணனை இனிதாக நோக்கி
இன்சொல்லால் போற்றினான் எனின், முகத்தான் சிறப்பி இனி

தாய் நோக்கி அடிக்கான ஆம் இன்சொலினதே அறம் என்க.

அகத்தான் ஆம் இன்சொலினதே அறம்—மனத்தோடு பொருந்திய இலிய மொழிகளைச் சொல்லுதலின் கண்ணதே அறம்.

மேல், சதலினும் இன்சொல்லு என்று என்றார்; சதல் அறம் அன்றோ? அதனிலும் இன்சொல் எங்கனம் நனருட், எனபாசா நோக்கி யிதுகூறினார்.

சதலாலும், இனியது கூறலாலும், அறம் உண்டாம் எனினும், முன்னது, இழிந்தாரிடத்துந் தங்கி மறிப்புரிதற்கும் துணைபுரிந்து நிற்கும் பொருள் வயத்ததாம். பின்னது, உயர்ந்தாரிடத்தேதோன்றி அறம் ஒன்றையெ ளாக்கும் அருள்வயத்ததாம். ஆதலால் 'இன்சொலினதே அறம்' என்று எடுத்துக் கூறினார். ஏசாயம்

ஆயின், இன்சொல்லே அமையும், சதல் வேண்டாவோ எனின், அன்பு கலந்த இன்சொல்லுடையார் என்பையும் பிறர்க்கு இன்புற சுவர் ஆதலால், அவர்பால் அஃது இயல்பாகவே அமைந்திருக்குமென்க.

10-ம் அதிகாரம் இனிமவை கூறல்.

199

இன் சொல்லோடுகூடிய சதலே அறமாம் என்பது நருத்து. அறம் நிழந்து, முசமலாந்து, இனிது நோக்கி, இன்சொல் மொழிந்து விருந்தினரைப் பேணவேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப் பெற்றது. இவ்வண்மை விதுரன்பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

விதுரன் என்பவன் இற்றைக்கு ஐயாயிரவருடங்கட்டு முன்னர் அத்தினபுரியில் திருகராட்டிரன் தாயாகிய உரிக்கையின் தொழிவியற்றில் வியாசர் அருளாள்பிரந்தவன். திருகராட்டிரன்

11 வர் நி என் னும் அவர்களுக்கும் தம்மியாவன். இவன் யமனுடைய
 உயி சர். சிறந்த வில்வீரன். சிறியதந்தையாயும், மந்திரியாயும் இரு
 ப் டி துரியோதனனுக்கு உதவிபுரிந்து வந்தான். நல்ல குணங்க
 ளல்லாம் இயல்பாகவே அடையப் பெற்றவன். சணணன் பாண்
 டி யா னுடைய தூதனாய் அத்தினபுரிக்கு வந்த காலத்தில் அரச
 னை துரியோதனன் அவரைச் சிறீ கம் மதியாமல மனச்செருட்
 டிற்று இருந்தான். இவன் மாத் திரம் அரச சபையை விட்டு எழு
 ந் தி அன்போடு கண்ணனை யெதிர்போண்டு ரென்றான். இனிதாக
 ட்டண்டான். அசமகிழ்ந்து தொழுதான். மெய்யன்புடன் இனிய
 பவமொழிகள் அவர் இன்புறக் கூறினான். தண்ணளி ததும்பிய
 கண்ணனைத் தமது இல்லில் எழுந்தாரச் செய்தான் அதன்பின்
 அமுதனைய வுணவை விரைவில் ஆட்கு விருந்து செய்தான். சண்
 ணன் உண்டுசுனித்தான். விதூரனது உள்ளன்பை உணர்ந்தும்,
 விருந்தின் திறத்தை வியந்தும், முடினமர்ந்து கூறிய அவனது இனி
 யமொழிகளைக் கேட்டும் கண்ணன் பெருமகிழ்வு கொண்டான்.
 விதூரன் அறமுடையனாய் அருள் விலையற்றான்.

இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் உணர்சு.

உள்ளினான் உணர்ந்துள்ளமும உருகினான் எழுந்து
 துள்ளினான் விழுந்திணையடி சூடினான் துயரைத்
 தள்ளினான் மலர்த்தடக்கையால் தத்துவ அமுதை
 அள்ளினு னெனச் கண்களால் அருந்தினான் அனியோன்.

200

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

முன்னமேதூரின் றருளிய முதுபயோ ததியோ
 பன்னகாதிபப் பாயிலா பச்சையா விலையோ
 சொன்ன நால்வகைச் சருதியோ கருதீநீ யெய்தற்
 டென்னயாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடில் என்றான். (பாரதம்.)
 கண்ணனைச் சண்டகாலத்தில் விதூரன் இன் சொல்லோடு

அசனமர்ந்து காட்டிய அன்பின் திறம் இவற்றால் நன்கு தெளிவாம்.
இன் சொல்லே, சிறந்த அறம் என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

94. ஏதச் சிறையிருந்தும் இன்சொற் புகழீழ்ந்தி
கோதற்றென் துய்த்தார் குமரேசா—நீதூற்ற
துன்புறா உம் துவ்வாமை யில்லாகும் யார்மாட்டும்
இன்புறா உம் இன்சொ லவார்க்கு. (ச)
இ—ள்.

குமரேசா! இனிய சொல்லையுடைய புகழீழ்ந்தி யென்னும்
புலவர் தலைவன் சிறைப்பட்டிருந்தும் என் சுவைகிரம்பிய வுளவு
களைத் துய்த்தார் எனின், யார்மாட்டும் இன்பத்தை உறுவிற்கும்
இன் சொல்லையுடையவர்க்குத் துன்பத்தை மிகுவிக்கும் துவ்வா
மைஇல்லாகும் என்க. துவ்வாமை = வறுமை.

துவ்வல் = அனுபவித்தல். அஃது இங்கு எதிர் மறையாய்
நின்று வறுமையை யுணர்த்திற்று.

மேல், இன் சொல்லே அறம் என்றார், ஆயின், அதன் பய
னாகிய இன்பத்தை அவ் இன் சொல்லையுடையவர் அடைவரோ!
என்பாரை நோக்கி யிதுகூறினார்.

இன்பத்தை மிகுவிக்கும் இன்சொல்லையுடையார்க்குத் துன்
பத்தை மிகுவிக்கும் துவ்வாமை உண்டானது என்பது கருத்து.

பெயவை கூறுவார், வறுமை கூரார் என்பது குறிப்பு.

10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல்.

201

இன் சொல்லையுடையவர் என்றும் எவ்விடத்தும் இன்புறவர்
என்பது இதில் உணர்த்தப் பெற்றது. இவ்வுண்மை புகழீழ்ந்தி
பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

புகழேழந்தி என்பவர் தொண்டை மண்டலத்திலே பொன்னி
 னேந்த சைத்தூர் என்னும் ஊரிலே விவாளார் குலத்திலே பிறந்
 தார். பல நூல்களை யும் பரிவீறி இளையரிலேயே யிவர் புலமை
 நிரம்பினார். புகழேழந்திய குணங்கள் பலவும் பொருத்தப் பெற்
 றார். இஃக அவர் பெயரேயே தெளிவாம். இவரது காலம் இற்
 றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரவாறு ஆக இரு முன்னராசும். அக்கா
 லத்தில் மதுரையிலிருந்த பாண்டிய மன்னன் இவரை விரும்பிப்
 பிபாற்றிவந்தான். வருங்கால் தனது அநுமைப் புதல்விக்குமருகுலி
 த்துள் சீரோழனுக்கும் திருபணம் நிகழ்த்தது. மருகுலிமகளை
 அவன் நகரத்துக்கு அனுப்புகால் மன்னன் தன் புதல்விக்கு ஆத
 ரவாகப் புகழேழந்தியையும் உடன் அனுப்பினான். அரசினங்குமரி
 யும் மனமகழ்த்து சென்றார். சென்று சீசர்க்கின் அங்கு அரசு
 குருவாயிருந்த ஒட்டக்கத்தர் என்னும் புலவர் தலைவனுக்கும் புக
 ழேழந்திக்கும் பகைமை வளர்க்கது. கூத்தர் மதிவழி வன்குண
 மும் வாய்த்தவர். புகழேழந்தி மனவழி இன்குணமுமுண்டவர்.
 இவ்விருவருக்கும் இடையே தோன்றிய பகையை நாளுக்கு நாள்
 அதிகரித்து வளர்க்கது. அதனால் அரசன் அன்பைத் தனக்கு
 முழுதும் உரிமையாகக் கொண்டிருந்த கூத்தர் நமது புகழேழந்தியை
 சீசறைப்படுத்தினார். இனிய உணவொன்றும் அங்கு இடாதபடி
 செய்தார். ஆயினும் நமது புலவர் பெருமான் தமது இனியமொழி
 களால் அமுதநீயை வுணவை நாளும்பெற்று நன்குதய்த்தார்.
 அனைவரும் இவர்பால் அன்புற நடந்தார். சிறைக்கூடத்தின்
 அருகே தண்ணீர்க்குச் செல்கின்ற பெண்கள் உணரும்படி பழைய
 கதைகளை எளிய நடையில் இனிமையாகப் பாடினார். அவைதாம்
 இது பொழுது வழங்கிவருகின்ற, அல்லியரசானிமலை, பவழக்
 கொடிமலை, என்பன. இவரது விழுமிய நள வெண்பாவுக்கும்
 இவற்றிற்கும் பெரிதும் வேறுபாடு உண்டு. இவர் இன்புறுகின்ற

இன்சொல்லை எவரிடமும் உடையவர். கூத்தரும் இவரஹிபரு
 ந்தன்மையை யுணர்ந்து நான் கொண்டிருந்த பதைமையை நீக்கினார்.
 உவமையோடு உறவு பூண்டார். இன்புறும் இன்சொல்லை யுடை-
 யார்த்துத் துன்புறும் துவ்வாமை இல்லை என்பதை உலகம் இவர்
 பால் உணர்ந்தது. (ஸிரிவை இவர் சரிதத்தில் உணர்ச்சி)
 இன்சொல்லுடையார்த்து வறுமை வில்லை என்பது இசைவு
 கூறப்பெற்றது.

95. பண்டின் இன் சொல்லும் பணிவும் அணியாகத்
 கொண்டான் அனுமான் குமரேசா—சொண்ட
 பணிவுடையன் இன்சொல்லை தன மொருவற்
 கணியல்ல மற்றுப்பிற. (10)

இ—ள்.

குமரேசா! அனுமான் பணியையும் இன் சொல்லையும் என்
 அணியாகத் கொண்டான் எனின், பணிவுடையன் இன் சொல்லை
 சூதிலே ஒருவனுக்கு அணி என்க.

19ற அல்ல—மற்றவை அணிகளாகா.

பிற வத்தினால மற்ற அசையாய் நின்றது.

பிற என்றது பொன் மணி முதலியவற்றால் உளவார் அணி
 களை. உடல் அழகுறும்படி அணியும் பொய்யணியினும் ஒருவனுக்கு
 சூச் சிறந்த பொய்பணி இனிய மொழியும், பணிவுடைமையுமே
 யாம் என்பது உருத்தது. அணி உடற்கு அழகு செய்யாதுபோல்
 இவை உரிர்ந்து அழகுசெய்யும் என்க. ஒருவன் பொய்யினும்
 வாயினும் அமைந்தருச்சிவண்டிய நலங்களை யிதில் உணர்ந்தினார்.
 இனியவை கூறலே இங்கு உரிமையாயினும் அதற்கு இனமாதலால்
 பணியையும் உடன் கூறினார்.

இனிய மொழியையும், பணியையும் ஒருவன் தனக்கு அழகாகக் கொள்ளல்வேண்டும் என்பதும், இவ்வணிகளையுடைய வரையே யுலகம் நனி விரும்பும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இஃது அனுமான்பால் உணரப்பெறும்.

10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல்.

263

கதை.

அனுமான் என்பவன் வாயுவின் கலையாய் இவ்வுலகில் அவதரிக்க ஒரு வானரவீரன். தாய்பெயர் அஞ்சனை. தந்தை கேசரி. கிட்டுக்கொட சாரலில் சுக்கிரீவமீனாடி அனுமான் தங்கியிருந்தான். அவ்வாறும் இராமர் அங்கு வந்தார். அவரைக் கண்டவுடனே அனுமான் உபசர்ப்பு கொண்டான். உள்ளம் உருகினான். பணிந்து பொழுதான். அன்புறு மொழிகளை யின்புறும் கூறினான். அவனது பணியுடைமையையும் இன் சொல்லையும் கண்டு இராமர் பெரிதாசுழிவற்றார். தனக்கு உயிர்க் குணையாக உடன் கொண்டு சென்றார். அதன் பின் அனுமான் புழம் உலகெங்கும் உயர்ந்தோங்கியது அறிவு, ஒழுக்கம், அண்ணா, வீரம், பொறுமை, அடக்கம் அன்பு, பணியு முத்தவிய உயா குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமையப் பெற்றான். சொல்வன் மையில் எவரும் தனக்கு நிகரில்லாதவன். எத்தனையா அரிய தரியங்கடாபார் எனிதில் முடிக்கும் இயல்பினையுடையான். இவ்வாறு துணைங்கள் முழுவதையும் இராம சரி தராதப தாவிய வுலகில் இன்புறும் காணலாம். உங்கு அவை உயிர் பெற்று ஒளிவீசி அலாவுகின்றன. அவற்றுள் இவன் பணியுடைமையப் பல இடங்களிலும் நலமுறும் காணலாம்.

தண்ணீரில் குளித்த தயாவுடைமை யால்வரு திருக்கிறு லால்

எண்ணுந்ரு பங்சரிவை யாவுறிகடை புநறற இயற்றா மியல்பால்
 நவ்ணவரை விண்ணவா நளாயினும்நடுக்குறாமிதிக்குடைமையால்
 மண்றுலகில் விண்ணுலகில் மாநுதியை யொக்குமவர்யாருமிகையால்.
 (அ துமப்படலம்.)

இனிய மொழியும் பணிவுமே ஒருவனுக்கு உயிரணி என்
 பது இதனால் உணர்த்தப் பெற்றது.

96. நன் றுன நீதிகளை நாடியென் சூகமுனி
 குன்றமற் சொன்னார் குமரேசா—குன்றத
 அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை
 நாடி யினிய சொலின். (க)

26

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

குமரேசா! சூகமுனிவர் தவந்செய்யாமல் நீதிக்கதைகளை
 யே என் ஒதிக்கொண்டிருந்தார் எனின், நல்லவை நாடி இனிய
 சொலின், அல்லவை தேய அறம்பெருகும் என்க.

அல்லவை = அறம் அல்லாதவை. பாவங்கள் என்றபடி..

மேல், இன்சொல்லெ உயர்கட்டு உயர்ந்த அணி என்றார்.
 இதில், அதனை யுடையார்க்கு உளவாம் பயனை உணர்த்தினார்.

பிறர் நலமுற இனிய மொழிகளைச் சொல்லுபவனுக்கு
 அறம்பெருகும் என்பதாம்.

“வினக்குப்புது இருள்மாப்பி நாங்கு ஒருவன் தவத்தின்றுன்
 நில்லாதாம் பாவம்” என்றானால் நவம் ஒன்றே அல்லதைத் தேய்க்க
 வும் அறத்தை வளர்க்கவும் வல்லது. அகன் பயனை இனியசொல்
 லையுடையார் எளிதில் எய்துவா என்பது கருத்து.

விரதங்காத்து வருந்திர் பெரியக்கங்க தவத்தின் பயனை
 இனிய சொல்லல் ஒருவன் எளிதில் பய்துவான் என்பது இதில்
 உணர்த்தப் பெற்றது. இது சூதமுனிவர்பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

சூதமுனிவர் என்பவர் உரோமநகரார் என்று பெயர் பெற்றிருந்த ஒரு மாதவன் புதல்வர். வியாச முனிவரது மாணவர் பலரூர் முதன்மை வாய்ந்தவர். இதிகாசங்கள் புராணங்கள் முதலிய பல நூல்களையும் வழுவறம் கற்றார். சிறந்த சொல்வன்மையுடையவர். சவுனன் முதலிய முனிவர் பலர்க்கும் சீவத மந்திரங்களை யும் நீதிமுறைகளையும் ஓதிவந்தார். அரிய பொருள்களையெல்லாம் புராணக் கதைகளைப் பொருத்தி எளிய முறையில் எவர்க்குந் தெளிவாகப் போதித்தார். உதங்கர் முதலிய சீடர் பலரையும் இவர் உடையராயிருந்தார். இவருடன் இருந்த முனிவர் பலர் அருந்தவம் புரிந்தார். சிலர் விரதங்கொண்டு மோனமுற்றிருந்தார். இவர் மட்டும் நீதிகளை ஆராய்ந்து பிறர் இன்புற இனிதாகச்சொல்

10-ம் அதிகாரம் இன்பவை கூறல்.

203

ர். இவாது இனிய சொல்லல் தெளிந்து நன்மையடைந்த அரசரும் முனிவரும் பலராவர். செல்லும் இடமெல்லாம் புராண படனமே இவர் செய்தார். பாண்டவர் போர் இவருடைய ஆச்சிரமத்தில் சிலகாலம் தங்கியிருந்தார். இவரது இனிய சொல்லல் அவர்க்கு வல்ல நீங்கினர். சிறந்த சூத்திர சூத்திரன் பயனை யிவர் இன் சொல்லல் முழுதும் பெற்றார். நல்லமை நாடி இனிய சொல்லின் அல்லமை தேய அறம் பெருதும் எவராக உலகம் இவர் பால் உணர்க்கது. (இதன் விருவை சூத கதைகளில் உணர்க்க.) இன் சொல்லல் அறம் ளளரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

97. தேடியசிர்ச் சேக்கிழார் செபரியவொர் சொல்லாலேன்
 நோடி நலம் கொண்டார் குமரேசா—நாடும்
 நயனீன்று நன்றி பயந்தர் பயனீன்று
 பண்டிற் தலைப்பிரியாச் சொல். (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சேக்கிழாரது ஒருநொல் என் பல நலங்களைப்
 பயந்த ற எனினா, பயனா சன் நா பண்டின தலைப்பிரியாச் சொல்
 நயன் சன்று நன்றி பயந்தும் என்க.

பண்டின் தலைப்பிரியாச் சொல்—இனிமையாகிய குணத்தில்
 நின்றும் நீங்காத சொல். இன் சொல் என்றபடி.

வப்பிரிதல் = நீங்குதல். நயன்சன்று சன்றிபயந்தும் = நன்
 மையை யுண்டாக்கி அறந்தையும் கொடுத்தும்.

பயன் பொருந்திய இவிய சொல்லால் ஒருவனுக்கு நயனும்
 நன்றியும் உளவாம் என்பது கருத்து. ஒருவர் சொல்லுகின்ற
 மொழியில் இனிமையார், அதன் பொருளில் நிற்புக்கு ஏதாவது
 ஒரு பயனும், அமைந்திருக்கல் வேண்டியென்பது குறிப்பு.

பயனுடைய இன்சொல்லால் ஒருவர் அறமும் இன்பமும்
 அடைவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்வடிவமை
 சேக்கிழார்பால் உணரப்பெறும்.

206

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை

சேக்கிழார் என்பவர் தொண்டை மண்டலக்கூடில் குன்றத்
 தூர் என்றும் ஊரில் வேளாள குலத்திலே தொன்றினார்.
 பல கலைகளை யும் பாரின்று இவ் மையிலேயே ரிவர்புலனை நீரமபி
 னார். மதிநலத்தோடு பண்டமும் அமைவுறப் பெற்றார். அக்
 காலத்தில் அரசாண்டிருக்க ஆரபாய சொழன் இவர தந்தையர்

ராகிய குன்றதகூர் முரலியா ராண்பவரை கொக்கி "இவ்வுலகி லுந்
 பெரியது எனு" எனறு வினேகாரை வருதான் வினவினார். முநவி
 யார் விடைகூற முடியாமல் வீடுவந்து ரொத்தார். தீதழ்ந்தகை
 நினைந்து நெடுங்கவல் கொண்டார். தந்தையின் நாடிய முநகதை
 யிம்மைத்தலா சணா ரர் உற்றவை வினவியுநாத்தார் "தாலகதினாற்
 செய்த நன்றி சிறிதெனினுட, ஞாலகசின மாண்பெரிது" எனறு
 குறையே அவ்வினவினா ந வின யாத இவர் விடுக்கார் மனைவ
 டேட்டு மகிழ்க்கான. இவா நாபகி மாடிககை விபக்கான். அநன்
 பின் இவரைத தாந்து அமைசராக அமைககான. இவரும்
 அமைந்து அமைசரால் புரிந்தார். புரியுந்தால் இன சொல்லாநி
 எவரிடமும் அனைய செய்தா. பொருளில் மொழியை இவர்
 ஒருபொழுதும் புகலா. பயனுற மொழிய நயனு மொழிந்தார்.
 அதனால் இவரை "அநன் மொழிந்தவா" எனறு அழ்வாரும்
 அழைத்தார். இனிய பாவில் காமனமா சரிசகைய கவழிய
 பாடினார். அது பெரிய புராயை எனறு பொருறாபெருகின்றது.
 பயன் பொருந்திய இனசொல்லால் இவா பல நலம் பெறுமா.

(வினவிய ரிதத்தில் உணர்ச்சு)

இனிய சொல்லால் அறமும் இன்பமும் உளவாம எனபது
 இதனால் கூறப்பெற்றது.

98. தீதகலின் சொல்லால் திரிசடையேன் இன்பமெல்லாம்
 கோதகலம் கொண்டான் குமரேசா—ஓதும்
 சிறுமையள் நீங்கிய இனசொல் மறுமையும்
 இம்மையும் இன்பந் தரும். (அ)

10-ம் அதிகாரம் இனியவை கூறல்.

207

இ—ள்.

குமரேசா! இருமை நிற்பத்தையும் திரிசடை ஏன் இன்
 சொல்லால் எய்தினான் எனின், சிறுமையள் நீங்கிய இனசொல்

இம்மையினும் மறுமைரினும் இன்னநதரும் எனக.

சிறுமை=புன்மை. உள்—ஐந்தாம் நேவற்றுமை யுருபு.

அது நீக்கப்பொருள் உணர்த்தி நின்றுது.

சிறுமையுள் நீங்கிய இன் றால்=புன்மையில் நின்று நீங்கிய இன் றால். அஃதாவது நிறு இன்புறத்தத்க் இனியசொல்.

நன் மொழிகளை இனியமொழிகளில் சொல்லுகின்றவர்க்கு இருமைரினும் இன்பம் உண்டாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்வணமை திரிபடைபால் உணரப்பெறும்.

கதை.

திரிபடை என்பவள் வீடணன் திருமகன். மெய்யுணர்வுடையவள். இவ்வணன் அடாது வனத்தில் புகையைச் சிறுமைவதென்றுக் காலத்தில் தன் தம்பி பசுளாகிய தீவனை அக்க அம்மைக்குத் துணையாக உடன் இருத்தினான். உடனி நந்த அரங்கிய பாலரும் இரங்கும் இல்லால் வன்சொல் வழங்கிச் சிறுமக்குத் துணையாகச் செய்தனா. இவன் மாத்திரம் சிறுமை நீங்கிய இனிய சொல்லால் சிறுமையை நாளும் நன்கு தேற்றினான். இவனது அன்புடைமையையும் இன்சொல் நல்கையும் அனுரன் அடிக்கடி புத்திக்குப்பாற்றினான். அரசுகையானவரும் தாயிறை பினனர் இராமபத்தினி யிவளிடம் சிலமொழிகள் கூறித்தேற்றினான். இவனது குணநலங்கண்டு தன் தாயென்றே கொண்டார். வன்சொற்கூறிய அரசுகியர் பலரும் மாய்த்தார். தன் தந்தை அரசரிமைபெற இவள் பின் இருமைஇன்பமும் பெற்றான். (விநிய சரிதையில் விளங்கும்)

இருமையினும் இன்சொல் இன்பந்தரும் என்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

99. மாடில் விதூரளின்சொல் மாண்புசண்டு மன்னவனேன்
 கூறினான் வன்சொல் குமரேசா—கூறுகின்ற
 இன்சொல் இனிநின்றல் காண்பான் எவன்சொலோ
 வன்சொல் வழங்கு வது. (க)

குமரேசா! விதூரள்கூறிய இன்சொல்லைக்கேட்டுணர்ந்தும்
 என் வன்சொல்லைத் துரியோதனன் வழங்கினான் எனின், இன்
 சொல் இனிது ஈன்றல் காண்பான் வன்சொல் வழங்குவது யாது
 பயன் கருதியோ என்க.

வன்சொல் வழங்குவது—வன்சொல்லைச் சொல்வது.

பிறர் கூறுகின்ற இன்சொல் தனக்கு இன்பத்தருதலைத்தான்
 அனுபவிக்கதறிந்தும் அதனைவிடுத்தா ஒருவன் வன்சொல்லைச் சொ
 ல்வது என்னப்பவா கருதியோ யான் அறிகிலேன் என்று முதவர்
 ஐயமுறக் கூறியது அவனது அறியாமையை இரங்கியென்க.

வன்சொல் வழங்குவது தீதுஎன்று வேதம் விதித்துள்ளது
 அதனை நூலறிவால் தெளிகிறது விலகவேண்டும். அஃதியலாவிடி
 னும் அனுபவத்தால் உணர்ந்த பின்னரேனும் அதனை ஒழிக்கவேண்
 டும். அவனும் உணர்ந்திருந்தும் ஒருவன் அதனை வழங்குவனா
 யின் அபாதிப்பு பயனற்றது என்பதாம். வன்சொல்லைச் சொல்
 லுதல் அறிவுடைமைக்கு அழகன்றன்பது குறிப்பு.

இன்பம்பயத்தும் இன்சொல்லை விடுத்துக் தன்பம் பயக்கும்
 வன்சொல்லை ஒருவன் சொல்வது அவன் துன்புறுத்தற்கு ஏதுவாம்
 என்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்வுண்மை துரியோதனன்
 பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

கண்ணன் அத்தினபுரிக்குத்-தூதாகவந்த காலத்தில் விதூரன்
 எதிர்சென்று உபசரித்து அவரைத்தமது இல்வில் எழுந்தருளச்
 செய்து அவருக்கு உரியதோர் விருந்தை உவந்து செய்ததைத் துரி

யோதனன் தெரிந்து சினந்தான். அதுகாரணமாக அரச சபையில் வைத்துத் தனது சிறியதந்தை யென்பதையும் பாராமல் வைதான். விதுரன் கூறிய இன்சொற்களால் இன்புற்றிருந்தும் துரியோதனன் வன் சொற்களையே வழங்கினான். பொது மகன் மகன் என்றும் புல்லியன் என்றும் செவிகைக் கும்புயான பலவசை மொழிசீளவாரி யிறைத்தான். அதனால் வெறுப்புற்ற விதுரன் தனது வெற்றிவில்லை இற்றுக் முறித்தான். அவனை இனிவாகினைத்து வெளியேயேபோனான். விவ்விற்றிற் சிறந்த விதுரனது உதவியையிழந்ததனால் அவன் பெருந்துயருழந்தான். பின்பேதுற்றிற்றான்.

ன்சொல்லை ஒருவன் கூறலாகா தென்பது இதனால் கூறப்பெற்றது.

100. என்னே சிசுபாலன் இன்னாத கூறியுடன்
 நொன்னே மடிந்தான் குமரேசா—அன்னே
 இனிய வுளவாக இன்னாத கூறல்
 கணியிருப்பம் காய்கவாந் தற்று. (ய)

இ—ள்.

குமரேசா! சிசுபாலன் இன்னாதனகூறி ஏன் உடனே மடிந்தான் எனின், இனியமொழிகள் உளவாக இன்னாதனகூறல் கணிகள் இருப்பக் காய்களைக் கவர்ந்ததனாலே ஒக்கும் என்க.

இன்னாதசொல்—வன்சொல்.

இனிய இன்னாத என்பன பெயர் எச்சங்கள். இனி, வினை யாலனையும் பெயராகவும் இவை கருதப்படும்.

தன்னிடத்தில் இனிய சொற்கள் உளவாயிருப்ப, அவற்றைக் கூறாமல் இன்னொரு சொற்களை ஒருவன் கூறுதல், எதுபோல்வது எனின், இன்பம் பயக்கும் இனிய கனிகளை நுகராமல், துன்பம் பயக்கும் கடியநாய்களைத் தின்றல் போல்வதாம் என்க.

210

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இன்பமே விடும்பும் இயல்பினையுடைய மக்கள் அதனைப்பயக்கத் தக்க இவ்வசொல்லை விடுத்தது, துன்பம் பயக்கத்தக்க வன்சொல்லைச் சொல்லுவது பெரும்பேதைமையாம் என்பது கருத்து.

நச்சுக்காய்களை யுண்டவன் நாசமுறுதல்போல் வன் சொற்களைச் சொல்பவன் மாசடைந்து மாய்வன் என்பது குறிப்பு. இவ்வண்மை சிசுபாலனபால் தெளியப்படும்.

கதை.

சிசுபாலன் என்பவன் சாத்துவதிக் குடும்பம், தமக்கோடன் என்பவனுக்கும் புதல்வனாய்த் தோன்றினான். சண்ணனுக்கு இவ்வண்மை துணைவன். மிக்க வலிமை யுடையவன். இவன் பிறவி மிக்க அற்புத முடையது. மூன்று கண்களும் நான்கு கைகளும் இவன் மேனியில் பொருந்தியிருந்தன. தாயும், தந்தையும், யுவனது விநாயகருவசதைக் கொண்டார். பெருங்கலைகொண்டார். அவ்வண்மை எவர் மெய்யாய்த் திண்டுப்பொழுது ஒரு சண்ணும், இரண்டுகைகளும் மறைபுமே அவரே இவனைத் தோல்லும் பகைவர், என்று அசரீரியாக ஆகாயத்தில் ஓர் ஒலி ஒலித்தது. அதனைக்கேட்ட பெற்றோர் பலரிடமும் இவனைவைத்துச் சோதித்துப் பார்த்தார். ஒருவர்பாலும் அவ்வண்மை நிசுமவில்லை. முடிவில் கண்ணன்மடியில் இவனைக் காணும்படி வைத்தார் உடனே அதிமாயிருந்த சண்ணும் கைகளும் மறைந்தன. வடிவமுதோடு மடியில் விளங்கினான். பெற்றோர் பெருவகையற்றார். இவன், பிழைநாறு செய்யினும் பொறுத்தருளல்வேண்டிமென்று சண்ணனை வேண்டினார். சண்ணும் இசைந்தான். பருவங்கள் பல கடந்தன. பின்னர் தரு

மரது இராஜரூப யாசுததில் இவன் கண்ணனையிசும்ந்தான். இன்னு
தன பல கூறினான். பிழைகள் வரம்புக்கு மீறின. கண்ணனும்
கண்ணோடாயல் தீவனைக் கொன்றார். வன்சொல் உடையான் கெடு
வான் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது.

(இது பாரதத்தினும் பாகவதத்தினும் உள்ளது.)

நாவின் நுனியில் நயமிருக்கிற் பூமாதும்

நாவினிய நல்லோரும் நண்ணுவார்—நாவினுனி

யாங்குமன மாகில் அத்திருவுஞ் சேராளே

யாங்கே வருமரணம் ஆம்

(நீதி வெண்பார்.)

11-ம் அதிகாரம் செய்ந்நன்றியறிதல்.

211

புன்சொல்லும் நன்சொல்லும் பொய்யென் றுணர்கிற்பார்

வன்சொல் வழியராய் வாழ்தலு முண்டாமோ

புன்சொல் இடர்ப்படுப்ப தல்லால் ஒருவனை

இன்சொல் இடர்ப்படுப்பதில்.

(பழமொழி)

இன்னாக சொல்லால் ஏதம் வருமென்பது இதனால் கூறப்
பெற்றது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

அன்பு கலந்து வஞ்சனையின்றி அறமுடையார் கூறும் சொல்
லே இன்சொல். அஃது ஈதலினும் சிறந்தது. ஈதலறத்தை இன்
சொல்லால் எய்தலாம். இன்சொலுடையார்க்கு இடும்பைகள்
இல்லை பணிவுப் இன்சொல்லும் உயிர்க்கு அணிசலமாகும்.
அதனால் பாவம் நீங்கும். அறம் ஁ங்கும். பொருளும் இன்பமும்
ஆதனால் உளவாம். இஃமை இன்பங்கொளும் அஃது ஒருமை
யில் ஈதலும். ஆதலான் ஒருவன் இன்சொல்லைவிடுத்தது வன்சொல்லைச்
சொல்லலாகாது. வன்சொலுடையார் வருந்தித் தெரிவார் என்
பனவாம்.

ய வது இனியவை கூறல் முற்றிற்று.

ய க-ம் அதிகாரம் செய்யுந்நன்றியறிதல்.

அஃதாவது தனக்குப் பிறர் செய்த உதவியை மறவாமல் ஒழுக்குதல். இனியவை கூறி இன்பமேவி இவ்வாழ்கின்றவன் உணர்ந்தொழுதுவேண்டிய உயர்ந்தவிதிகளுள். செய்யுந்நன்றியறிதல் தலைநின்றது, ஆகலான் அதன்பின் இது வைப்பெற்றது.

27

212

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

101. மற்றொன்று மாற்றாமல் மன்னனுட்கேன் கன்னனுயிர்
கொற்றமுறத் தந்தான் குமரேசா—உற்றொன்று
செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வாணகமும் ஆற்றல் அரிது. (உ)

குமரேசா! துரியோதனனுக்கு வேறு ஓர் அறையும் உதவாமல் கண்ணன் தன்னுயிரையே ஏன் உதவினான் எனின், செய்யாமல் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வாணகமும் ஆற்றல் அரிது என்க. ஆற்றல் அரிது—ஒத்தல் அரிது.

தான் ஓர் உதவியும் முன் செய்யாதிருப்பா, தனக்கு ஒருவன் செய்த முதுகலுதவிக்குப் பதினாக வாயத்தையும் வாணத்தையும் கொடுத்தாலும் ஈடாகாது என்பதாம்.

செய்ததின் செய்யும் உதவிரினும், செய்யாமற்செய்த உதவி சிறந்ததென்பது குறிப்பு. முன்னது காரணம் கருதியதென்பதும் பின்னது காரணமின்றிச் செய்தது என்பதும் காண்க.

காரணமின்றி ஒருவன் செய்த உதவி, மண்ணுலகத்தினும் விண்ணுலகத்தினும், சிறந்தது ஆதலால் அதனைப் பறவாமல் அவன் பால் நன்றியுடையனாய் அன்புரிசெய்தல் வேண்டுமென்பது கருத்து. இவ்வண்மை கன்னன்பால் காணப்பெறும்.

கதை.

கன்னன் குந்தியேதவிரின் முந்திய புதல்வன். இவள் கன்னி ப்பருவமாயிருக்கும் பொழுதேயிவனைக் காணப்பெற்றாள். துருவாசர் இளமையில் தனக்கு உணர்த்தியிருந்த மந்திரத்தின் பலனை யறிய வேண்டிச் சூரியனை நனைந்தாள். உடனே தோன்றினான். இவள் இவனைப் பயந்தாள்.

“பன்னிவா முக்கைப் படாமுன் படர்ந்தொரு களவினாலே கன்னியே பெற்ற பிள்ளை கானீனன் என்றேயோதும்.”

11-ம் அதிகாரம் செய்கின்றியறிதல்.

213

என்றதனால் கானீனன் என்னும் பெயரையும் இவன் எய்தினான். குந்தி யாழ்வு இவனை ஒரு பேழையுள் வைத்து ஆற்றில் தள்ளினான். அதன்வழியாய் இவன் அத்தின்புரியை அடைந்தான். வேட்டைபோல் வந்திருந்த திருதாட்டரன் திருவருளால் இவனைக் கண்டெடுத்தான். தேர்ப்பாகன் கொண்டுபோய் வளர்த்தான். அரசன் புதல்வரன் முகவராகிய துரியோதனன் இவன்பால் பெரு நன்பு கொண்டான். உயர்ந்த உதவிகளை உலர்த்து செய்தான். தனது பிறப்புரிமையை உணர்த்தியின்னரும் கன்னன் பாண்டவர் களோடு கூடாமல் தம்மகன் செய்க உதவியையே நனைந்தான். அவனுடைய தன் புண்ணுரிசையும் தந்தான். அதனால் பெயர் நன்றி மறபாத மெய் நின்றுவீரன் என்று உயர்ந்தோர் இவனைப் புகழ்ந்தார். (இதன் விளைவுப் பாசத்தத்தில் உணர்ச்சி)

ஓராரும் ஒருகுலமும் இல்லா என்னை
 உங்கள் குலத்துள் கொளில் ஒருவனாகித்
 தேருந் அவாணை வொருவத என்னைச்
 செம்பொன் மணி முடிநயம் புராசு
 நீருக்கும் புளிபாலா பலரும் போற்ற
 சின் றினும்சிப் பெறுவைத்தாய் நினக்கேயன்றி
 பெயருங்குகி முடியாய் உற்ற போரில்
 யர்க்கினிபென உயிரிடுகொடுப்ப தியம்புவாயே. (பாரதம்)

இது சன்னன் துரியாதனை கொக்கிற் கூறியது.
 உதவாமல் ஒருவன் செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறாக
 மதயானை யையை மைந்த மற்றுமுன் டா தவற்றோ
 சிதையாத செருவில் அன்னுள் முக்சென்று செறுகர்மார்பில்
 உதையானேல் உதையுண்டாவி யுதையானேல் உலகில்மன்றே.
 (திராமாயணம்.)

செய்யாமற் செய்த உதவியே எவற்றினும் சிறந்தது என்பது
 இதனால் கூறப்பெற்றது.

214

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

102. திண்டோள் அயாதிசெய்த சிற்றுதவி யேன்பெரிதாச்
 கொண்டாள் தெய்வானை குமரேசா—திண்டாடுங்
 காலத்தி னுற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
 ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது. (2)

குமரேசா! ஆயாதி ரெய்த சிறிய உதவிப்பாரும் செய்ய
ஏன் பெரிதாக மதித்தாள் எனின், திண்டாடும் காலத்தில்
செய்த உதவி சிறிது எனினும் ஞாலத்தினும் மிதப பெரிதாம்
என்க.

“காலத்தினால்” என்னும் தொடரிலுள்ள மூன்றனுருபாகிய
ஆல், ஏழாவதற்சரிய இடப்பொருளில் வருந்து, இஃது உருபு
மயக்கம் எனப்படும்.

யாதன் உருநிற் கூறிற் றாயினும் [யம்.

பொருள்செல் மருங்கன் வேற்றுமை சாரும். [தொல்காப்பி
துன்பக்காலத்தில் தனக்கு ஒருவன் செய்த உதவி சிறிதாயிருந்த
தாயினும் அதனை இந்நிலவுலகத்தினும் மிகப் பெரிதாக மதித்துப்
போற்ற வேண்டும் என்பதாம்.

பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது என்ற முதுமொழியை
நோக்கி அதனினும் பெரிது உரியகாலத்தில் ஒருவன் செய்த
உதவி என்று தேவர் இதில் காட்டினார் போலும் என்பது கருதப்
படும்.

உரியகாலத்தில் ஒருவன் செய்த உதவியைப் பெரிதாக மதித்
துப் பேண வேண்டுமென்பது குறிப்பு. இவ்வண்மை தெய்வயானை
பால் தெளியப்பெறும்.

கதை

தெய்வயானை என்பவள் அசுர குருவாகிய சுக்கிரன் மகன்.
சன்மிட்டை என்னும் அரசன் புதல்வியுடன் கூடியிவள் ஒருநாள்
மலர் கொய்யச் சென்றாள். தோழிகள் பலரும் உடன் சென்

திருத்தார். அனைவரும் ஒரு பூஞ்சோலைபுட் புகுத்தார். புதுமலர்
 செய்யார். உச்சியம்பொழுதில் ஒருங்கே கூடினார். உயரிய
 சரிசீல உவந்துடன் உண்டார். இவிய மொழிசீல யியம்பி
 யெழுந்தார். அங்கோர் நாண்டலப் பொய்கையை நாடியடைந்
 தார். நீராடல் விருப்பித்தம் ஆடைகள் உரித்தார். அடுத்ததரை
 மேல் தொடுத்து வந்தார். நீர்மேல் பாய்ந்தார். நீர்திமகிழ்ந்
 தார். அவ்வமையம் அங்கோர் ஆண்மன் வந்தான். இவரனை
 வரும் நாணித் தரைமேல் வந்தார். கரையுறும் உடைகளை விரை
 வில் உடுத்தார். அதிலு, தெய்வயானைரின் ஆடையைச் சன்மிட்
 டை அறியாது தரித்தான். அதனால் சனந்த தெய்வயானை
 அவளை யிசுழ்த்து கூறினாள். தன்னை மன்னன் புதல்கியென்று
 மதியாமல் அவள் கூறிய வன்பொழிசீலைச் சன்மிட்டை தன்
 மனத்திற்கொண்டிருந்தார். அச்சுனத்தால் அவளை ஒருபாழ்ந்
 தினாற்றில் தள்ளினாள். பரையன்று சேன்றான். தள்ளுண்டவன்
 பதைத்துத் தவியே நின்றான். தளர்ந்து நொந்தான். அங்கு
 வேட்டைக்கு வந்திருந்த அயாதி மன்னன் இவளை அன்று கண்டான்.
 இரங்கினான். தனது மேல் ஆடையைக் கீழேவிட்டுத்துப்
 பற்றும்படிசெய்து இவளை மேலே தூக்கிவிட்டான். அந்நன்
 றிக்கு இவள் தன்னையே அவனுக்குக் தந்தாள். காலத்தினும்
 செய்த நன்றியை நினைந்து தெய்வயானை அரசனுக்கு மனைவியாய்
 புகிழ்வுட்டியதை மாநிலம் புசுழ்த்தது.

(இதன் வீரிவைப் பாசுவதத்தில் உணர்க.)

காலத்திற் செய்த உதவி ஞாலத்திற் பெரிதென்பது இசனால்
 காட்டப்பெற்றது.

கொண்டாள்முன் சிதை குமரேசா—உண்டாம்
பயன்நூக்கார் செய்த வுதவி நயன்நூக்கின்
நன்மை கடலிற் பெரிது. (௩)

216

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! அனுமான் செய்த உதவியைப் பெரிதாக என்
சிதை கருதினான் எனின், பயனைக் கருகாதவர் செய்த உதவியின்
நயனை ஆராயின் அதன் நன்மை கடலினும் பெரிதாம் என்க.

நூக்கார்—வினைமுற்றெச்சம். பயன்நூக்கார்—பயனை எதிர்
கொண்டாவராய். உதவிநயன்—உதவியாகிய நயன் என இருபெய
ரொட்டாய் நின்றது. பயன் நூக்காரால் உதவி செய்தற்கு அன்
புடைமையே காரணம் ஆதலால் ஈண்டு நயன் என்றது அதனையே
குறித்து நின்றது.

ஒரு பயனையும் கருகாமல் ஒருவன் செய்த உதவி நயத்தை
ஆராயின் அது கடலினும் பெரிதாம் என்பது கருத்து.

மேல், ஒன்றை நூலுத்தினும் பெரிது என்றார். இதில் அத
னிணும் பெரிதாய் கடலினும், பயன் கருகாமற் செய்த வுதவி பெரி
தென்றார். எனவே அவ்வுதவியினும் இது சிறந்தது என்பது
தெளியப்பட்டும்.

பயன்நூக்காமற் செய்த உதவிக்குப் பதிலுதவ இவ்வுலகில்
ஒன்றும் இல்லையென்பது இதில் உணர்த்தப்பெற்றது. இவ்வுண்
மை அனுமான்மால் உணரப்பெறும்.

கதை.

அனுமான் இராம தூதராய் இலங்கையுட் புகுந்து அங்கு
வருத்தி இறந்ததுணரிந்த சிதைவயத தேற்றினான். இவன்செய்த

உதவியின் திறத்தால் தானும் தனது நாயகன் முதலிய நல்லோர் பல்லோரும் எய்திய நலங்கள் பல. இங்கரசித்தன் பிரமாத்திரத் தால் உயிர் துறந்த அனைவரும் உயிர்பெற்று எழவுப், தம்பியின் சோகத்தால் சோர்ந்துகிடந்த இராமன் சோர்வு நீங்கி இன்புறவும் மருத்து மலையைக் கொண்டுவந்து இவன் உதவினான். உரிய காலத்தில் இராமன் வரவில்லையே என்று ஏங்கி நெருப்பில் விழுத் துணிந்த பரதனை சிறுத்தி உறுவதுகூறி அவனுக்கு உயிருதவி செய்தான். இன்னும் பலவே இவன் செய்த உதவிகள். இவற்

11-ம் அதிகாரம் செய்நன்றியறிதல்.

217

றையெல்லாம் பயன் தூக்காமலே நயனெடு செய்தான். இவன் செய்த உதவி நலங்களைச் சீதையும் இராமனும் அடிக்கடி சிந்தித்து மகிழ்ந்தார். இவனுக்குக் கைம்மாறு செய்யக் கருதுதல் அரிது என்று கண்டி தெளிந்தார்.

(விரிவை அவர் சரிதத்தில் உணர்.)

முன்மையாம் உலகம்தந்த முதல்வற்கு முகல்வன்னு தாய்ச்
செம்மையா லுயிர்தந் தாய்ச் குந் செயலென்றால் எளிபதுண்டே
அம்மைபா யத்தனாப அப்பனே அருளின் வாழ்வே
இம்மையே மறுமை தானும் நல்கினை இசையோடென்றான். (1)

முன்னை நீக்குவென் மொய்சிறை யென்றீ
யின்னை நீக்கி யுவகையும் பேசினே
என்னை பேற்றினை யிருவ தென்பதை
யுன்னி கோங்கி யுரைமறந் தோயினேன். (2)
உலக முன்றும் உதவற் கொருதனி
விலையி லாமைபும் முன்னினென் மேலவை

நிலையி லாடா நினைந்தனென் நின்னையென்
தலையி னாற்றொழு வுநதகுந் தன்மையோய்.

(3)

(சீதை.)

மாருத விமலரேயை மகிழ்ந்தினி தருளின் நோக்கி
ஆருந விடுநற்கொத்தார் நீயலால் ஆன்றுசெய்த
பேருத விக்கியான்செய் செயல் பிழிதில்லை மெய்ப்பூண்
போருத வியதிண்டோளாய் பொருந்துறப்புல்லுகென்றான். (1)

(இராமன்.)

கருதாமற் செய்தஉதவி கடலினும்பெரிது என்பது இதனால்
கூறப்பெற்றது.

218

திருக்குறட் குமரேச வேண்பா.

104.

எய்நசிறு நன்றிக்கும் ஏதலைவன் ஏன்விரலைத்
தொய்து தொடுத்தான் குமரேசா - செய்ய
நினைத்துணை நன்றி செயினும்பனைத்தணையாக்
தொள்வர் பயன்றெரி வார்.

(ச)

-ள.

குமரேசா! சிறிய நன்றியையும் பெரிதாகக் கருதி ஏதலை
வன் என் தனது விரலைக் தொய்து தொடுத்தான் எனின், நினைத்
துணை நன்றி செயினும், பயன் தெரிவார்
யாக் கொள்வர் என்க.

ராமன் உணவுப் பொருள்களால் ஒருவகைச் சிறு தானியம். அஃது உவமான அளவையாய் உதவியின் சிறுமையை உணர்த்தி நின்றது.

தமக்கு ஒருவன்செய்த உதவி திணையளவு சிறியது ஆரினும் அதனைப் பினையளவு பெரிபதாகக் கருதுவார் பெரியோர் என்பதாம் அங்ஙனங் கருதார் சிறியோர் என்பது குறிப்பு. ஒருவன் செய்த உதவியை மறவாடல் ஒழுதுவார்க்கு, அறம் புறம் இன்பங்கள் ஒருங்கே உளவாய், இவ்வுண்மைப் பயனை உணர்ந்தவரே திணைத்துணை நன்றியையும் பனைத்துணையாக உள்ளவார், ஆகலால், "பயன் தெரிவார் கொள்வார்" என்றார்.

செய்பாமல் செய்த உதவி, காலத்திற் செய்த உதவி, பயன் கருதாமற்செய்த உதவி, என்னும் முறை உதவிகளால் முறையாக வானினும், உலகினும், கடலினும் பெரிநென மேலேகூறி, இதில் சிறிய உதவியும் பெரியார் கைப்படல் பெரிதாம் என்று கூறினார்.

பிறர் செய்த சிறிய உதவியையும் பெரியதாக நினைந்து அன்பு செய்வார் உயர்ந்தோர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பெற்றது. இவ்வுண்மை ஏசுவைப்பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

இற்றைக்கு ஐயாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் அத்தினபுரியை அடுத்திருந்த ஒருசிறுநூரில் ஏசுவைவன் என்னும் பெயரினையுடைய 11-ம் அதிகாரம் செய்க்கின்றியறிதல். 219

ஒரு வேடன் இருந்தான். அச்சாலத்தில் அத்தினபுரியில் அரசினங் குமாரர்களுக்கு துரோணர் வில்வித்தை கற்பித்துவந்தார். அவர்பால் இவன் அன்புடன் வந்தான். தனக்கும் கற்பிக்கும்படி அவரைத் தாள்பணிந்து கேண்டான். தமது பெருமைக்குச் சரியில்லையென்று அவர் மறுத்தார். ஆயினும், அவரை இவன் வெறுத்தாமல் அசன்று சென்றான். அவரது மடிவடபோல் மண்ணால் ஓர் உருவஞ்செய்தான். தலியான இடத்தில் வைத்தான்.

அதனையே குருவாக நம்பிச் சிலைத் தொழில் பயின்றான். அது பயிற்றத் தான் பரீல்வதாக மதித்தான் அம்மதியால் சிலைவேத முழுதும் இவன் மலைவறத் தெளிந்தான். துரோணரது காட்சி யானே அது கைவந்தென்று இவன் கருத்துட் கொண்டான். அதனையே ஒரு பெரிய நன்றியாகக் கருதினான். அவர்பால் உள் ளன்பு வைத்திருந்தான். இங்ஙனம் இருப்பத் துரோணர் மாறு பாடாய் வந்து இவன் கைவிரலைக் கொய்து தரம்படி கேட்டார். இவனும் அதனைக் கொய்க்கே கொடுத்தான். துணைத்துணை நன்றி யையும் பனைத்துணையாக் கருதிய இயானது பெருமையை உலகம் புரழ்ந்தது. இவனும் புரழும் அறமும் பொருந்தியின்புற்றான்.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்தில உணர்சு)

தினையனைத்தே யாயினுஞ் செய்தநன் றுண்டாற்
பனையனைகதா வுள்ளுவர் சான்றோர்—பனையனைத்
தென்றுஞ் செயினும் இலங்கருவி நன்னாட.
நன்றில நன்றறியார் மாட்டு. (நாலடியார்.)

சிறிய உதவியையும் பெரிதாகக் கருதுவார் பெரியோர் என் டது இதனால் கூறப்பட்டது.

105. வாழூர் திருவெய்த வாழ்த்தினளேன் ஒளையபழங்
கூழுதவி னூர்க்கும் குமரேசா—வீழும்
உதவி வரைத்தன் றுதவி உதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து

27

220

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

(இ—ள்.)

குமரேசா! தனக்குப் பழங்குழை உதவினார் பெருஞ்செல்

வத்தை பெய்து படி. ஓளவை ஏன் வாழ்த்தி உதவினான் எனின்,
உதவி, உதவியின் வரைத்து அன்று உதவிசெய்ப்பட்டார் சால்பின்.
வரைத்து என்க.

உதவி உதவி வரைத்து அன்று = பதிவாதவி முதலுதவியின்
அளவினது அன்று

உதவி செய்யப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து = உதவிவை ஏற்
பட்டுகாண்டவரது தகுதியின் அளவு.

ஒருவன் செய்த உதவி, அதனைச் செய்யும்படி நின்றவரது
தகுதிக்கேற்பப் பெரிதாம் என்பதாம்.

செய்த உதவிக்குப் பதிலாக ஒருவன் செய்யும் உதவி அதன்
அளவைக் குறிக்கும், தன் தகுதியின் அளவைக் குறித்திருக்க
வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

மேல், திணைத்துணை கன்றியையும் சான்றோர்பனைத்துணையாக்
கொள்வர் என்றார். இதில் தமது சால்புக்கேற்ப அவர் னைமாறு
செய்வார் என்றார். தாளில் உண்ட இழிகரை இளநீராக்கித் தலை
யால் உதவுந் தெண்ணிபோல் சிற்றுதவிக்கும் மேலோர் பேருதவி
செய்வார் என்பது குறிப்பு. சால்புடையவர்க்குச் சிறிய உதவி
யைச் செய்யினும் அதனால் பெரிய பயனைச் செய்தவர் எய்துவார்
என்பது கருத்து இவ்வுண்மை ஓர்வைக்கு உதவிய சிலம்பி,
அங்கவை, சங்கவை, அசதி என்னும் இவர்பால் அறிஉப்படும்.

கதை.

சிலம்பி என்பவள் சோழகாட்டிலே சாகிரியின் வடகரை
யில் உள்ள பேருரில் இருந்த ஒரு பொதுமகள். புலவர் பெருமானு

கிய சம்பரிடமிருந்து இவ்வொரு சம்பிர விருதினார். அதன் பொருட்டுப் பெரும் பொருளை அவர்பால் தந்தாள். அவர்,

11-ம் அதிகாரம் செய்ந்நன்றியறிதல்.

221

தண்ணீருங் சாவிரியே தார்வேந்தன் சேழனே
மண்ணுவ துஞ்சோழ மண்டலமே—என்பது வரையும்

பாடிப் பின்னும் பாதிக்கு இன்னும் இத்தனைப பொருள் தருவையேல்பாடுவல் என்று பகர்ந்து சென்றார். இவள் அயர்த்து நின்றாள். பின், பொருள் பெற முயன்று வந்தாள். வரூர்வால் ஓளவையும் ஒருநாள் அங்கு வந்தாள். அவளிடம் இருந்த பழங்குழை உவகையோடு தந்தாள். உற்றதையும் உரைத்தாள். உண்டு மகிழ்ந்த ஓளவை சம்பன் பொருட்கரியைக் கண்டாள்.

பெண்ணாவாள்—அம்பொற் சிலம்பி அரவிந்தத் தாளணியும்

சேம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு. என்று.

அதன் பாதியையும் ஒதினார் அதனால் சிலம்பி பொருளும் புசுமும் பொருத்தி இன்புற்றாள் கம்பர் துமுடி ஓளவையைக் கூழுக்குப் பாடி என்றார். சிறிய உதவிக்கும் தக்கார் பெரிய உதவிபைச் செய்வார் எனபதை உலகம் ஓளவைபால் உணர்ந்தது. அவ் கவை முதலியோர் செய்த உதவிக்கு ஓளவை செய்ததை அவர் சரித்தத்தில் உணர்ச்சு.

உயர்ந்தோர்க்கு உதவியது சிறிதாயி ருப்பினும் அதனால்வரும் பயன் பெரிதாம் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

106. நன்றும் இராமனுயர் நற்கேண்மை ஞானரர்கோன்
குன்றதேன் கொண்டான் குமரேசா—என்றும்
மறவற்க மாசற்றார் கேண்மை துறவற்க

இ—ள்.

குமரேசா! இராமனது நட்பை ஏன் சுக்கிரீவன் என்றும் மறவாமற் கொண்டான் எனின், மாசு அற்றரது கேண்மையை மறத்தலும், துன்பத்துள் துப்பாயாரது நட்பைத் துறத்தலும் செய்யலாகாடென்க.

322 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மாசு அற்றார்—குற்றமில்லாதவர். நற்குணங்களை யுடையவர் என்பது.

துன்பத்துள் துப்பு உயார்—துன்பக்காலத்தில் துணையாயினார். துறக்கல்—மறந்துவிடுதல்.

மேல், உயர்ந்தவர்க்குச் செய்யும் உதவியின் சிறப்பை உணர்த்தினார். இதில், அவரது கேண்மையை மறாதே என்றார்.

துன்பக்காலத்தில் ஒருவன் செய்த உதவியைத் தறவாதொழிதல் என்பதுதான் இங்கு உரிமையாயினும், மாசற்றார் கேண்மையை மறவற்கு என்பதும் உடன் கூறினார் அது மறுமைக்கும் உறுதிதரும் என்பது கருதி.

தூயோரது நட்பையும், துன்பக்காலத்தில் உதவியாயோரது நட்பையும், ஒருவன் மறந்துவிடலாகாது என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை சுக்கிரீவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சுக்கிரீவன் வாலியால் நலியப்பட்டுத் துன்பமுற்றிருக்குங்காலத்தில் இராமர் அவனுக்குத் துணையாய் நின்று உதவி புரிந்தார். அந்நட்பை மறவாமல் தன் படைகளோடு தானும் உடன்

சென்று அவருக்கு வேண்டும் உதவிகளை விரும்பிச் செய்தான் அதனால் அவன் இருமையினும் பெருமை செய்தினான்.

(இதன் விரிவு இராமாயணத்தில் இனிது தெளிவாம்.)

நல்லோர் நட்பையும் சந்நித்யையும் ஒருவன் என்றும் மறக்க லாகாது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

107. மாறில் சடையப்பர் வண்புகழைக் காவியத்தும்

கூறினனேன் கம்பன் குமரேசா—தேறி

எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளுவர் தங்கண்

மும் துடைத்தவர் நட்பு.

(எ)

11-ம் அநிசாரம் செய்கின்றியறிதல்

228

யு—ள்.

குமரேசா! சடையப்பரது புகழைக் காவியத்தினும் ஏன் கம்பன் கூறினான் எனின், தங்கண் விழுமம் துடைத்தவரது நட்பை, எழுமையினையுடையஎழுவகைப்பிரப்பினும்நினைப்பர்என்க.

விழுமம்=துன்பம்.

தங்கண் விழுமம் துடைத்தவர்=தம்மிடத்துத் தோன்றிய துன்பத்தை நீக்கினவர் எழுமை எழுபிறப்பும்—எழுமுறைபிறக்கின்ற எழுவகைப் பிறப்பினும். ஒருயிர் ஒரு பிறப்பிற்செய்த இரு வினைப் பயனையும் எழுபிறப்பு வரையினும் எய்திநுகரும் என்பது ஒருவகை விடமம் ஆகலான், “எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளுவர் என்றார். “ஒருமைக்கட்டான்கற்ற கல்வி யொருவற் செழுமையும் ஏமாப்புடைத்து” என்றதுங்காண்க.

தமக்கு எய்திய துன்பத்தை நீக்கினவரது நட்பினை பிறவியேழ்நிலும் பெரியோர் மறவார் என்பதாம். இவ்வுண்மை கம்பர் பால் காணப்படும்.

கதை.

கம்பர் தமது விழுமம் துடைத்த சடையப் பிள்ளை யுடைய பெருகட்பினை என்று மறவாமல் பேரன்பு கொண்டார். அவரது புசமையே மீண்டு மீண்டும் யாண்டும் துதித்தார். தமது நன்றி யறிதல் என்றும் நின்று நிலவுர்ப்பு செய்ய நினைந்தார். அதனால் தாம்பாடிய இராமாயணம் என்னும் காசிய வுலகில் சடையப்பர துபெருமையை இடையிடையே வைத்தார் போற்றினார்.

விண்ணவர் போயபி ற்றை விரிந்தபூ மழையினாலே.

தண்ணெனுங் காணகீங்கித் தாங்காரந் தலத்தின் மிக்நோன்

மண்ணவர் வறுமையேநோய்க்கு மருந்தன சடையன் வெண்ணெய் அண்ணல்தன் சொல்லே யன்ன படைக்கலம் அருளினானே.

இது, விசுவாமித்திரர் இராமனுக்குப் படைக்கலங்கள் கொடுக்கும்பொழுது தொடுக்கப்பட்டது.

224

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இல் முனிவராளிய அப்புக்குச் சடையரது சொல்லை உவ மைகூறினார். இதனால் இராமபாணம் குறி பிழையாமல் சென்று உயன் தருதல்போல் சடைய உள்ளல் சொல்லும் பிழையாமல் பயந்தரும் என்பது காண்க. இவ் வகையில் இவரது நட்பினைநினைந்து நினைந்து நெஞ்சுருகி இடங்கள் கோறும் இசைத்துள்ளார். இவர் இறக்குந் தரணத்தும் இந்நினைவோடே யிருந்தார்.

ஆன்பாலும் தேனும் அரம்பைமுதன் முக்கனியும்

தேன்பாய உண்டு தெவிட்டுமெனம்—தீர்பாய்

மறக்குமோ வெண்ணெய் வருசடையா கம்பன்

இறக்குப்போ தேனும் இனி.

என்று சொல்லிக்கொண்டே இறந்தார். இசூல் இவர், தமது வீழும் துடைத்தவரது நட்பை எழுமை எழுபிறப்பினும் உள்ளிய திறமும், நன்றியறிதலின் நமும், நன்கு தெளியப்படும ஒருவன்செய்த நன்றியைப் பிறவியேழினும் பெரியோர் மற. வார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

108. வாதலூர் அண்ணல் வழ்திசெய்த நன்றையுன்னிக்
கோதேன் மறந்தார் குமரேசா—ஒதுங்கால்
நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! வாதலூர் அண்ணல் வழ்திசெய்த நன்றியை மாத் திரம் நினைந்து அவன்செய்த தீமையை ஏன் மறந்தார் எனின், நன்றியை மறப்பது நன்று அன்று, நன்று அல்லதை அன்றே மறப்பது நன்று என்க.

நன்று அல்லது=தீமை. அன்றே=தீமைசெய்த அப்பொழுதே. இதில் உள்ள ஏகாரம் விரைவுதோன்ற நின்றது.

11-ம் அதிகாரம் செய்ந்நன்றியறிதல்.

225

வாதலூர் அண்ணல்=மாணிக்கவாசகர். வழுதி=அரிமர்த்த
 னபாண்டியன். மேல், ஒருவன் செய்த நன்றியை எழுபிறப்பினு
 ம்மறச்சீலாகாது என்றார் நன்றிசெய்த ஒருவனே தீமையும்
 செய்தானாயின் என்செய்வது என்பானா கோக்கி யினு கூறினார்.

உபகாரமும், அபகாரமும் ஒருவனால் செய்யப்பீமாயின்
 அவற்றுள் முன்னதை மாத்திரம் மறவாதுட்டுண்டு பின்னதை
 மறந்து விடவேண்டும் என்பதாம்.

உயர்ந்தோர், ஒருவன் செய்த நன்மையை மாத்திரம் நீ
 தீமையை மறப்பர் என்பது சருத்து. இது மாணிக்கவாசகர்
 பால் காணப்படும்.

கதை.

மாணிக்கவாசகர் மதுரையிலிருந்த அரிமர்த்தன பாண்டியன்
 என்னும் மன்னனுக்கு மந்திரியாயி ந்ந அரகியல் புரிந்தார் அக்
 காலத்தில் சிறந்த குதிரைகள் வாங்குவருப்படி அரசன் இவரை
 யேவினான். இவரும் பெரும்பொருள் கொண்டு பெருக்குறைக்கு
 ச்சென்றார். சென்று சேர்ந்தபின் திருவருநால் இவர் உலகியல்
 மறந்தார். அருளுருவாகிய பரமனே இவர் முன் குருவுடவாகி
 நின்றார். இவர் அவரைத் தொழுதார். அன்பால் அந்முருகி அழு
 தார். பின் அவருக்கு அக்டோர் ஆயம் வகுத்தார். அதன் பொரு
 ட்டுத் தன்சைப்பொருள் முழுதையும் செலவிட்டார். பரிகள்
 வாங்காமல் தமது அமைச்சர் செய்கதைப் பாண்டியன் அறிந்தான்.
 இவரைக் கொணரும்படி செய்தான் கொடுத்தண்டம் இட்டான்.
 சிறையிலிட்டித துயர்பல செய்தான். மன்னன் செய் இன்னலைப்

பொறுக்கமுடியாமல் மாணிக் கவாசகர் மனமுருகிப்பரமனை த்துதி
 த்தார். பரமன் நரிசீலையெல்லாம் பரிசுளாக்கிப் பாண்டியன் முன்
 கொண்டுவந்தார். வந்ததின் உண்மையை மன்னன் தெளிந்தான்.
 அமைச்சர் அநுமையை அறிந்தான் அஞ்சினான். அவரடி மிசைசிழு
 ந்தான். தான்செய்த தீமையைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டி
 னான். மாணிக் கவாசகர் மன்னனை இம்முடித்தோடு நோக்கினார்.
 நன்றியையே நினைந்தார். அவன் செய்த நன்றல்லதை மறந்தார்.

226

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா..

நன்மொழிகள் பலகறினார். அன்புடன் தேற்றி அரசனை அனுப்பி
 னார்.

உம்மைநான் அடுத்த நீரால் உலகிடல் வேதநீதி

செம்மையால் இரண்டும் நன்றாகத் தெளிந்தது தெளிந்த நீரால்

மெய்ம்மையாஞ் சித்த சத்தி விளைந்தது விளைந்த நீரால்

பெய்ம்மைவா னவரி னீந்திப் போந்தது சென்பாற் பத்தி

இது பாண்டியன் பிரமபொறுக்க வேண்டியபொழுது மாணி
 க் கவாசகர் சொன்னது. இதனால் அவர், நன்றியை நினைந்ததும்
 நன்றல்லதை மறந்ததும் நன்கு தெளியப்படும்

ஒருவன் செய்த நன்றியை என்றும் மறக்கலாகாது என்றும்
 தீமையை உடனே மறந்துவிடவேண்டும் என்றும் இதனால் கூறப்பட

109.

எள்ளி விராடன் எறிந்தும் தருமனைன்

கொள்ளவில்லை தோபம் குமரேசா—துள்ளிவந்து

கொன்றன்ன இன்னு செயினு மவர்செய்த
ஒன்றுநன் றுள்ளக் கெடும்.

(க)

இ—ள்.

குமரேசா! விராடன் இடழ்த்து எறிந்தும் ஏன் தருமன்
கோபங்கொள்ளவில்லை எனின், கொன்று அன்ன இன்னுசெயினும்
அவர் செய்த நன்று ஒன்று உள்ளக் கெடும் என்க.

கொன்று அன்ன இன்னு செயினும் = கொன்றால் ஒத்ததன்
பத்தைச் செய்யினும்.

முன், ஒரு சிறு நன்மையைச் செய்தவர் பின், பல பெருந்தீ
மைகளைச் செய்வராயினும் அவர்செய்த நன்று ஒன்றினையும் கருத
அவை யெல்லாம் இல்லாமல் என்பதாம்.

டெரியோர் தினைத்துணை நன்றியையும் பனைத்துணையாகக்
கருதும் பண்புடைய ராதலின் தமக்கு ஒரு சிறிய நன்றியைச்
செய்தவர் பின்பு பெரிய துன்பத்தைச் செய்யினும் பொறுப்பர்
என்பது கருத்து இவ்வுண்மை தருமன் பால் உணரப்படுக.

11-ம் அதிகாரம் செய்நன்றியறிதல்.

227

கதை

* தருமன் முதலிய ஐவரும் துரோபதைதும் பன்னிருவருடம்
வனவாசம் செய்தபின் தமது இசைவின்படி மற்றொரு வருடம்
உருவங் கரந்து விராடநகரத்தில் அரசனது ஆதரவில் தங்கியிருந்
தார். இதனைத் துரியோதனன் அறிந்தான். அவரது இசைவினைச்
சிதைவுசெய்ய நினைந்தான். தமது படைகளோடு அந்நகரைவந்து
வளைந்தான். அங்கு உருவுகரந்தறையும் துணைவர் நல்வரையும்
போர்மேலேவித் துரோன்மாத்திரம் கங்கப்பட்டர் என்னும் புரோ
கிதர் போன்று அரசனோடு பொருந்தியிருந்தான். போனவர்
பொருது மீளும்வரையும் இவ்விருவரம் பொழுது போக்கக் கருதிச்
சூதினையாடினர். அதில் நிழ்ந்தவாதினால் அரசன் தாயக்கருவி
யால் தருமனையெறிந்தான். எற்றிய கவறு தருமன் நெற்றியில்

பட்டது. அரசன் முன்புரிந்த நன்றியையே நினைந்தான். எறிந்த
 தீதை மறந்தான். ஆரினும், முன்னவன் நெற்றியில் முற்றிய வடு
 வினைப் பின்னவர் கண்டார். உற்றதையோர்ந்தார். மனங்கவன்
 றார். சினந்தெழுந்தார். உடனே தருமன் அவரை 'நீநாக்கினான்.

ஒன்றுதவி செய்பினும் அவ்வதவி மறவாமல்
 பின்றையவர் செய்பிழை பொறுத்திடுவர் பெரியோர்
 நன்றி பலவாக ஒருகவை புரிவரேனும்
 உன்றிடுவ தன்றிமுது கயவர் நினையாரே. (1)

அனலுமுது கானகம் அகனறுநெறி நணர்
 நினைவுவழு வாமலிவன் நீழலி விருந் தேராம்
 சினமிகுதலிற் றவறு செய்தன னெனப்போய்
 முனிதல்பழு தாகுமென முன்னவன் மொழிந்தான். (2)
 (பாரதம்.)

இவற்றால் தருமரது நன்றியறியும் பொறையும் நன்கு தெளி
 யப்படும்.

ஒருநன்றி செய்தாரை உள்ளத்தே வைத்துப்
 பிழை நூறும் சான்றோர் பொறுப்பர்—கயவர்க்
 செழுநூறு நன்றிசெய் கொன்று தீதாயின்
 எழுநூறுந் தீதாய் விடும். (ஒளவை.)

29

228 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
 நன்றல்லதை மறந்து நன்றியையே பெரியோர் என்றுங் கருது
 வர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

110. நன்றியொன்றுக் காசுத்கன் நல்லுயிரைச் சல்லியே.
 குன்றாமல் தந்தான் குமரேசா—குன்றாத
 எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம் உய்விக்கை
 ரொய்நன்றி கொன்ற மகற்கு. (ய)

குமரேசா! ஒரு சிறு நன்றிக்காகச் சல்லியன் ஏன் தன் ணுயிரைக் கொடுத்தான் எனின், எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வு உண்டாம், செய்நன்றி கொன்ற மகனுக்கு உய்வு இல்லை என்க.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும்—எத்துணைச் சிறந்த அறங்களைச் சிகைத்தார்க்கும்.

சிறந்த நன்மைகள் பலவற்றையும் அழித்துப் பெரும் பாசுகங்களைச் செய்தவரும் ஏதாவது ஒரு பிராயச்சித்தகத்தான் அவற்றின் நின்றும் உய்வார்; செய் நன்றியை மறந்தவா எவ்வகையினும் உய்யார் என்பதாம்.

பாவங்கள் பலவற்றுள்ளும் செய்நன்றி மறத்தலே பெரும் பாவம் என்பது குறிப்பு.

ஒருவன் எதை மறந்தாலும், செய்நன்றியை மாத்திரம் மறக்கலாகாது என்பது கருத்து. இவ்வண்மை சல்லியன் பால் காண்படும்.

கதை.

சல்லியன் என்பவன் மத்திரிபீதயத்து மன்னன். நசுலசகாபீதவர்கட்கு மாமன் சிறந்த ஆண்மையும், நிறைந்த கேண்மையும், திருந்திய பான்மையும் பொருந்திய மேன்மையன். இவன் பாண்டவர்கட்குத் துணைபுரியும்படி தன் படைகளோடு வந்தான். இவ் 11-ம் அதிகாரம் செய்நன்றியறிதல். 229

எனது போராற்றலையும் போராற்றலையும் நன்கு தெரிந்த துரியோதனன் இவனை எவ்வகையிலாவது தனக்கு உரிமையாக்கிக்கொள்ளக் கருதினான். அவன் வருகின்ற வழியில் வஞ்சகமாக ஒரு தண்ணீர்ப்பந்தலை வைக்கும்படி செய்தான். அது தருமனுக்கு உரியதென்று அதன் முகப்பில் எழுதிவைத்திருந்தான் அவ்வழியே வந்த சல்லியன் அதனைத் தனது மருமகனுடையது என்று கருதி

னன். படைகளோடு தானும் நீர் பருகிச் சிறிதுபொழுது அங்குத் தங்கினான் பின் அது மாற்றானுக்கே யுரியது என்பதைத் தெளிந் தான். வஞ்சகமாசச் செய்யினும் நீருதவிய அவன் நன்றியை மறத்தற்கு இவன் அஞ்சினான். தனது மருகராகிய ஐவருக்கும் துணை புரியாமல் அவனுக்குத் துணையாய் நின்று படைகளோடு தனது ஊராயிரையும் உதவினான். செய்நன்றி மறவாமல் இவன் செய்த செய்கையை வையமும் வானமும் போற்றின.

(இதன்விரிவைப் பாரதத்தில் உணர்க.)

ஒன்றொரு பயன்தனை யுதவினோர் மனம்
கன்றிட ஒருநினை கருகிச் செய்வரேல்
புன்றொழி லவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடு மல்லது கூற்றும் வேண்டுகோ.

(கந்தபுராணம்.)

ஆன்முலை யறத்த அறனி லோர்க்கும்
மரணிழை மகரிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவென
நிலம்புடை பெயர்வ தாரினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி யில்லென
அறம்பா டிற்றே ஆபிழை கணவ.

(புறநானூறு.)

செய் நன்றி மறத்தல் உய்தியில் குற்றம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

230

திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொடைப் பொருள்.)

செய்யாமற் செய்த உதவி, வையக்தினும் வானத்தினும் சிறந் தது. உரியகாலத்தில் செய்த உதவி உலகமும் பெரிது. கருதா மற் செய்த உதவி கடலினும் பெரிது. சிறிய உதவியையும் பெரி யோர் பெரிதாகக் கருதுவர். உற்றவர் தகுதிக்கேற்ப உதவியும்

பெரிதாம். துன்பங்காலத்தில் செய்த வுகவியை ஒருவன் ஒரு
 போதும் மறந்தலாகாது ஒருவன் செய்த உதவியை கல்லோர்
 எழுதியுள்ளார். மறந்தலாகாது அன்றை மறப்பது நன்று.
 ஒரு நன்றி செய்தாரை உள்ளத்தில் வைத்துப் பிழைநாறுஞ் சான்
 றோர் பொறுப்பார். செய் நன்றி மறந்தார்தகு எவ்வகையினும்
 உய்வியில்லை என்பனவாம்.

(10-வது செய்யுள், நிறிகல் முற்றிற்று.)

யஉ-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை.

அஃகாவது ஒருபாற் கோடாமல் ஒப்பநிற்கும் நிலைமை.
 நன்றி செய்கவரிடத்தும் இஃக நிலை சூலையாமல் ஒழுக்கவேண்டும்
 என்பதை உணர்த்துகற்று இஃகை என் றி வைக்கப்பட்டது. அந்
 தாரத்தின் கொடர்பும் இதனானே தெரியும்.

III. பண்டோர் பாவும் பாணும் வந்தகுதி
 கொண்டுரைத்தான சோழன் குமரீசா—கொண்ட
 தகுதி யெனஒன்று நன்றை பகுதியாற்
 பாற்பட டொழுது பிறிதென (5)
 இ—ர்

குமரீசா! சோழன் ஒரு பாவினும் தனது பால
 னும் வன் தகுதியாக நின்று நீதி செய்தான் எனின், பகுதி
 தோறும் பாற்பட்டு ஒழுக்கப்பெறின், தகுதியென்னும் ஒன்றே
 நன்று என்க

தகுதி = நடுவு நிலைமை.

ஒருவன் அறிவுடமைக்குத் தகுதியான தன்மையையுடையது நடுவுநிலைமையே ஆகலால் அதனையே அண்ணிக் தகுதியென்றார்.

பகுதி = பசை, உறவு, பொது, என்னும் மூவகைப் பிரிவு. பகுதியான்பாற் படநி ஒழுக்கப்பெறின் = பகுதிதேதாறும் முறைமை குன்றாமல் ஒழுக்கப்பெறின். இதில் தன் உருபு தொழிப் பொருளில் வந்தது.

பசைவர், உறவினர், பொதுவின், என்னும் மூவகையாரிடத்துள் ஒருவன் நடுநிலை முறைமையை விடாமல் நீதிசெய்து ஒழுக்கமுறையின் அங்கொழுக்கம் ஒன்றே அவனுக்கு என்றும் நன்றும் என்பது உருத்த. அவ்வொழுக்கத்தை அவன் உறுதியாகப் பெறவது அருமைமையானது கருதிய பெறின் என்றார்.

சத்தூரு நிகதரு தாய் என்னும் முக்கிரந்தகார் பாட்டும் ஒருவன் எத்திறகதூம தோடாமல் நடுவு நிலைமையாக நின்று முறைமை செய்வாறாயின் அவனை தகுதியுடையவன் என்பதும், பேரறம் உளின் பயன்சீராயெல்லாம் இவ் ஓர் அறத்தானே அவன் எப்பவன் என்பதும் இதில் உணர்க்கதப் பெற்றன. இவ்வுண்மை சோத மனனப்பால் உணரப்படும்.

691 த.

சொழகாட்டிலே திருவாரூர் என்னும் திருநகரிலே இற்றைக்குப் பல நாற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் அகபாயன் எனப் பெயரிய சொழ மன்னன் ஒருவன் இருந்தான். சூரியகுலத் தோன்றலாகிய இவன் எல்லா உயிர்களுந் தின்பற்றாப்படி நல்ல அடகபுரிந்தான். புரிந்துவாங்கலால் இவனுக்கு ஒரு திருமகன் பிறந்து வளர்ந்தான். இம்மகன் வீதிநிடங்கள் எனப் பெயரிடப் பெற்றான். இளமையி

லேயே பலகலைகளையும் ஒதி புணர்ந்தான் ஒருநாள் இவ்வரசினங்
 குமரன் தோழர் பலர்புடைசூழத்தே பார்த்து தெருவிடைச்சென்
 றான். அங்ஙனம் செல்லும்பொழுது பசுவின்கன்று ஒன்று துள்ளி
 ஓடி வந்து இவன் தோக்காலில் சிக்கிச் சிதைந்து இறந்தது. தன்
 232 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கன்றின் பிரிவால் நெஞ்சு கலங்கிய தாய்ப் பசுவானது துடித்து
 ஓடிவந்தது. அரசன்மனை வாசலில் கட்டித் தொங்கும் அசையா
 மணியைத் தன் கொம்பால் அசைத்தது. மணியோசையைத்
 தேட்டவுடனே அரசன் மனங்கவன்றான். அணியாசனத்தை
 விட்டு விரைந்தெழுந்தான். வெளியே வந்தான். பசுவினைக்கண்
 டான். உற்றதைபுணர்ந்து தன் உள்ளம் பதைத்தான். ஆன்
 அடைந்த துன்பத்தைத் தானும் அடைதலே தகுதியென்று கரு
 தினான். அக்கன்றின் கதியைத் தன்மைக்கள் அடையும்படி
 பணித்தான். அமைச்சன் அதனைச் செய்யக்கூசிக் தன்னுயிர்
 நீத்தான். அதன்பின் அரசனே தனது அருமைத் திருமனைத்
 தெருவிற் கிடத்தித் தேர்மேல் ஏறினான். துணிந்துமுன் ஊர்ந்
 தான். அரசன் ஊர்ந்த தேர்மேல்மேல் ஏறுமுன் பரமனும் விடை
 மேல் பரிவுடன் ஏறினார். அரசன் காண அரசனாடன் வந்தார்.
 இறந்த கன்றும் மடிந்த மந்திரியும் எழுந்து நின்றார். கிடந்த மக
 னும் தொடர்ந்து எழுந்தான். இறைவன் இன்னருளை அரசன்
 எண்ணி யெண்ணிப் பெருமகிழ்வுற்றான் ஒரு பசுவினிமித்தம்
 அரசன் நடுவுநிலைமை குன்றாமல் முறைமை செய்ததை உலகம்
 தெளிந்தது பகுதிதோறும் முறைமையோடு ஒழுக்கிய தகுதி
 புடைமையால் இவ் அரசனை மந்திரிகளும் சோழன் என்று மா
 நிலம் புகழ்ந்தது. (இதன் விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் உணர்.)

இவ்வரசனது தகுதியைச் சோதிக்கக் கருதி காணே புக
 வாகவும், எமனை கண்ணாகவும் வந்தனர் என்ப.

சன் பசுவாகி எமனொரு கன்றுகி

விடபுகழ ஆரூரின் வீதிவந்தார் அம்மாளை
 வீசுபுகழ ஆரூரின் வீதிவந்தாராமாயின்
 காசளவு பாலுந் கறவாதோ அம்மாளை
 கண்ணையுதை காலீ கறக்குடோ அம்மாளை.

(சொக்கநாதபுலவர்.)

தகுதியின் அருமையும் அதனையுடையவர் பெருமையும் இத
 கூறப்பட்டன.

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை.

283

112. வாணனுயர் செல்வம் வழிவழியா வந்தநென்றும்
 கோணமல் என்னே குமரேசா—பூணகச்
 செப்பாடையவன் ஆக்கம் சிதைவின்றி
 யெச்சத்திற் கேமாப் புடைத்து. (உ)

குமரேசா! வாணன உடையந்த செல்வம் என்றும்
 யாமல் ஏன் அவன் வழி வழியாக நின்று வந்தது எனின், செப்பம்
 உடையவனது ஆக்கம் சிதைவு இன்றி அவனது எச்சத்திற்கும்
 ஏமாப்பு உடைத்து என்க.

செப்பம்==நடுவு நிலைமை.

எச்சத்திற்கு ஏமாப்பு உடைத்து==சந்ததியார்த்கும்
 யாதலை உடையது. இறந்தது தழுவி ய எச்சவும்மை இதில்
 தொக்கு நின்றது.

ஏமாப்பு என்பது, காவல் செருங்கு களிப்பு வலிமை என்

னும் பல பொருள் களை அணர்ந்தும் ஒரு சொல்.

பாப்பமுடையவன் ஒரு செல்வம் தனக்கும் இன்பந்தந்து பின் வருகின்ற தன் சந்ததியார்க்கும் சிதையாமல் நின்று உறுதிதரும் என்பதாம்.

நடுவு நிலையமுடையவன் செல்வம் என்றும் கெடாமல் நின்று தனது வழியில் ஒருவார்க்கெல்லாம் உரிமையாம் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மை வாணன்பால் காணப்படும்.

கதை.

வாணன் என்பவர் இற்றைக்கு ஆயிரத்து நூறுவருடங்கட்கு முன்னர்த் கொண்டை மண்டலத்திலே ஆறை என்னும் ஊரிலே தோன்றியிருந்த ஒரு வேளாள மரபினர். நல்ல உபகாரி. அரும் பொருள் படைத்துப் பெரும்புகழ் பெற்றவர். விரிந்த நிலப்பரப்பினர்த் தனக்கு உரிமையாகவுடையவர். ஏர் பலவைத்துச் சீர்பெற

234 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வாழ்ந்தவர். யாவுரிடமும் ஒப்ப நின்றொழுகிய செப்பமுடையவர். அவருட்கொரு புதல்வன் தோன்றினான். அவனுக்கு ஏகம்ப வாணன் என்று பெயர். இவன் இளமைப்பருவமாயிருக்கும்பொழுதே அவர் இவவுலகத்தைத் துறந்தார். அரசரும் மதிக்கத்தக்க கமது பெருஞ்செல்வத்தை வேலைக்காரர்கள் ஒருவனாகிய ஏகன் என்னும் பறையன் போற்றிவந்தான். ஒரு பூதமும் அவனுடனின்றி அதுனைக் காத்தது. புதல்வன் பருவமுற்றபின் அதனைப் பூதம் அவன்பால் அருளுடன் தந்தது. சிறிதும் சிதைவின்றிவந்த கனது தந்தையின் ஆக்கத்தை யிவனும் பெற்றுத் தகுதியோடு போற்றினான். அழிவின்றிப் பெருகி அதுபின் இவன் வழி வழி வந்தது. நடுவு நிலையமுடையவன் செல்வம் கெடுதலின்றிவளரு மென்பதை உலகம் வாணன்பால் உணர்ந்தது.

நடுவு நிலையமுடையவன் செல்வம் என்றும் அழியாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

113. பெற்றதாய் ஆக்கமுறப் பேசித்தும் கன்னனைன்
 குற்றமென்று நீத்தான் குமரேசா— முற்றாக
 நன்றே தரினு நடுவிசுநதாம் ஆக்கத்தை
 அன்றே யொழிய விடல். (௩)

இ—ள்.

குமரேசா! பெற்ற தாய் வந்து அரசைப் பெறுப்படி
 தன்னைப் பேசித்தும் கன்னன் ஏன் அதனைக் குற்றமென்று ஒழிய
 விட்டான் எனின், நன்றே தரினும் நடுவு இகந்து ஆம் ஆக்கத்தை
 அன்றே ஒழியவிடல் என்க.

நடுவு இகந்து ஆம் ஆக்கம்—நடுவு நிலைமையை விடுதலால்
 உளவாகின்ற செல்வம். ஆகும் என்னும் பெயரெச்சம் இதில் ஆம்
 என நின்றது. உம்மை உயர்வு கிறப்பொடு எதிர்ப்பறைப்பொருளை
 யும் குறிக்கும்.

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை. 235

விடல் என்னும் உடன்பாட்டு வியகதோள் விடுக என்னும்
 பொருளில் வந்தது. நடுவு இகந்து ஆம் ஆக்கம், தீக்கே தரும்
 என்பது தெளிந்தபடியால் நன்றே தரினும் என்று மரையாகக்
 கூறினார்.

நடுவு நிலைமையை நீங்கி அதனால் எய்தும் ஆக்கம் அப்பொ
 முது நன்மை தருவதுபோல் தோன்றினும் பின் தீமையே சருகல்
 ஒருதலையாதலான் அதனை ஒழுவன் விருப்பால் உடனே ஒழிய
 விடுதல் வேண்டும் என்பதாம்.

பெரிய செல்வம் வருவது எனினும் அது கருதி அறிவுடை
 யார் தானது நடுவு நிலைமையை விடுதல் செய்யார் என்பது கருத்து.

இது கன்னன்பால் காணப்பெறும்.

கதை.

நூது சென்ற காலத்தில் கன்னன் பிறப்பைக் கண்ணன்
 உணர்ந்தானான். கண்ணனுடைய உணர்வு கருதி நெஞ்சருகினான்.
 அதன்பின் கண்ணன் அரிசை பிராக்கினான். ஐவரும் வழிபட
 அரசினைப் பெறுவாய். மணிமுடி கரித்து இவ்வுணி நிலம் புரப்
 பாய், வருக ஆங்கு என் மருக என்றாய். கன்னன் மறுத்தான்.
 கன்னன் பிரிந்தான். ஆய்வினை கருதி மின் தாபினை பேசினான்.
 குந்தியும் வந்து தன் மைக்களைக் கண்டாள். தாயெனத் தேற்றி
 னாள். அச்சேயும் தேறினாள். அதன்பின் தம்பியர் ஐவர்பால்
 வருக எனவும் அரசினைப் பெறுக எனவும் அவள் பலவாறு வேண்டி
 னாள். நடுவு நிலைமையை நீங்கி ஆங்கு வருகல் செய்யேன் என
 று கன்னன் கூறிக் கண்ணிர் சொரிந்தான்.

இதனால் கன்னனது நடுவு நிலைமை நன்கு புலனாம்.

(விரிவைப் பாரதத்தில் உணர்க.)

எதன்பொருட்டும் நடுவு நிலைமையை விடுதலாகாதென்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

30

236

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

114

மையத்தர் தனமடுகாண்டீடன் மானிலத்தேதார் காந்தாரி
 குந்திமன்சீர் கண்டார் குமரேசா—சுந்தைததவில்
 தக்கார் தகவிலர் என்ப தவாவர்
 எச்சத்தால் காண்பாடும்

(ச)

குமரேசர்! புகழின் தகுதியையும், காந்தாரியின் தக
வின்மையையும் அவர் பெற்ற மக்களை மீகாண்டை ஏன் உலகத்தார்
சண்டார் எனின், தக்கார் தகுதி இவர் என்பது அவர் அவர்
உடைய எச்சத்தால் காணப்படும் என்க.

தகவு இவர் - நடுவ நிலையத்தில்லாதவர்.

இவர், தகுதியுடையவர். இவர், தகுதியில்லாதவர் என்னும்
பெறுபாடு அங்கு உடைய மக்கள் நன்மை தீரைநால் அறியப்
படும் என்பதாம் 'மர்சீ' என்றால் காந்தாரி குருதிசுருடைய
தலைவர்களாகிய திருநாட்டிய சீனாரம். மண்ணையும் குறிக்கும்.

மக்களது நன்மை தீரைநால் அவர் பெற்ற தார் தந்
தைகளுடைய தகுதியால். கவின் மறையார் அறியலாம் என்
பது கருது.

மனசு உயர்ச்சி எதிர்ப்பு என்னும் செவர் வாக்கா
றுத், தக்கைகாளை வாதகரும்குறைய என்ற பெரு வாககர ஆர்
ஒரு சாரியர் அதன் காரணத்தினின்றும் வேறாது என்னும்
பிபதி புண்மையானும், மக்கின் சன்மையைக் கொண்டே அவ
ரைப் பெற்றோர்களின் தன்மையை கருது தெரியலாம் என்பது
கருத்து. இவ்வுண்மை காந்தாரி. துக்கிகள் பாலும், அவர் கணவர்
பாலும் காணப்படும்.

கதை.

காந்தாரி என்பவள் சிந்து நதிக்கு கரையின் அருகிலிருந்த
காந்தாரம் என்னும் மீதசத்து அரசனாகிய சுபலன் புசல்வி. திரு

தராட்டிரன் மனைவி, துரியோதனன் முதலிய மக்கள் தூற்றுவரையும் பெற்றவள், தம் மக்களுடைய கொடுமையால் இவள் கொடியவள் என்று எண்ணப்பட்டாள். தன் கணவனும் தகவிலான் என்று கருதப்பட்டான். பாரதசாலியைத் துச்சாதனன் பற்றி வீரமீருப்பொழுது அவள், இவள் பச்சம்வந்து சார்ந்தாள். பயகது நிகங்கினாள். இவள் சிறிதும் இரங்காமல் கொடுமொழி புண்ணாள். இவள் தகவிலன் என்பதை அத்தத்தவன் உணர்ந்தாள். பின் மிக்க துன்பமுற்றாள்.

பூவாரமுழவி தளர்வொடு தன்புறஞ்சேர்பொழுதுஞ்சிறிதிரங்காள் நீ வாவென்றே யருகிருத்தி நெடுங்கண் பொழியும் நீர்தடையாள் மேவாரல்ல தாமழைத்தால் மேலுண் கருத்து விளம்பியரப் பாவாய் அஞ்சா மேயென்றாள் பாலாதகரைபு பயந்தானே.

(பாரத ௧)

இவள் தகவிலன் என்பது இசைஞல் சன்கு தெளிவாம்.

தம் மக்களுடைய நற்குணங்களால் குந்தியும், பாண்டுவும் தக்கார் என்று போற்றப் பெற்றார். தம் மக்களுடைய கொடுமையால் திருகராட்டிரனும், நாடகாரியும் தகவிலர் என்று தூற்றப்பட்டார். இகன் விரிவு அவர் சரிதத்தில் தெளிவாம்.

செந்நெல்லால் ஆய செழுமுளை மற்றுமச்

செந்நெல்லில் யாகி விளை தலால்— அந்நெல்

வெணிறையக் காய்க்கும் வளவய லுர

மகனறிவு தந்தை யறிவி.

(பாலடியார்)

பழியின்மை மக்களாற் காண்க ஒருவன்

செழுவிண்மை கேட்டால் அறிக பொருளின்

நிதழ்ச்சியால் ஆககம் அறிக புழ்ச்சியால்

போற்றுகார் போற்றப் படும். (நான் மணிக்கடிதை.)

பெற்றோர் தகுதியை மக்களால் காணலாம் என்பது இதனால்
காட்டப்பெற்றது.

288

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

115. கொற்றமுறப்பகைக்கும் குந்திமைந்தன் நாட்பார்த்தேன்
குற்றமறச் சொன்னான் குமரேசா—உற்றவருங்
கேடும் பெருக்கமும் இல்லல்ல நெஞ்சத்துக்
கோடாமை சான்றும் அணி. (ரு)

குமரேசா! பகைவனுக்கும் வெற்றியுறும்படி நாட்பார்த்து
என் குந்திமைந்தன் குற்றம் அறச் சொன்னான் எனின், கே
டும், பெருக்கமும் இல் அல்ல நெஞ்சத்துக் கோடாமை சாண்
றோர்க்கு அணி என்க.

பகை=துரியோதனன்.

குந்திமைந்தன்=சுகாரிதவன். நெஞ்சங்கோடாமை=நடுவு
நிலைமை தவறாமை.

அல்ல என்பது இல் அல்ல என நின்றது. இவ்
இரண்டு எதிர் பறையும் ஒரு உடன்பாட்டை யுணர்த்தும். உண்
டாகியுள்ளன என்பது இதன் பொருள்.

கேடும் பெருக்கமும் இல் அல்ல--கேடு வருகலும், ஆக்கம்
வருகலும் இல்லாயல் அல்ல. யாவர்க்கும் முன்னரே அடைந்துள்
ளான வாய்ப்பாய். கேடடைந்து நன் ாதல் குறிக்கேணும், ஆக்கத்
தைக் கொள்ளுகல் குறிக்கேணும், பெருக்கம் கோடுதல் கூடாமை
எனின், கேடும் பெருக்கமும் யாவர்க்கும் இன்று வருவன அல்ல
அவ்வாறு விளையின் படி அன்றே அமைந்து நின்றதுள்ளான, அதலால்
அவ்வண்மையை உய்க்குணர்க்கு நடுவு நிலைமை நீங்காமல் நின்ற

லே ராவிடுவதற்கு அழகு என் க ளுப்பதாம்.

இதனைச் சகாப்தவாழ்வு காண்க.

கதை.

சகாப்தவன் என்பவன் பாண்டுவின் இளைய மனைவியாகிய மத்திரை வயிற்றில் பிறந்த உத்தமன். ஐவரில் இளையவன். அறி

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை. 289

வினில் மூத்தவன். செம்மையும், பொறையும், மெய்மையும் உடையவன். கணித நூற் புலமையில் எவருந் தனக்கு நிகரில்லாதவன். வஞ்சமில்லாத நெஞ்சமும் வாய்மையும் உடையவன். பதின் மூன்று வருடம் வணவாசம் செய்து முடித்து உபப்பிலாசியம் என்னும் நகரத்தில் வந்து தன் தமையன்மாரோடு இவன் தங்கியிருந்தான். அவ்வமையம் பாண்டவர்களோடு போர் தொடங்குதற்கு உரியதொரு நாளைத் துரிதப்பாதணன் தெரிய விரும்பினான். நல்ல முகூர்த்தத்தை நன்கு தெரிந்து சொல்லச் சகாப்தவன் ஒரு வளே வல்லவன் என்பதை உணர்ந்தான். உள்ளத்துணிந்தான். மெள்ள வந்தான். இருந்தவன் எழுந்துபோய் மகிழ்ந்துபசரித்தான். வந்தது என்னென வணங்கிக் கேட்டான். அவன் வாய் கூசாமல் வந்ததை யுரைத்தான். தன் படைவர் தாழ்ந்தபூயவும் தான் உயர்ந்தோங்கவும் உரிமையான ஒருநாளை உணர்த்தும்படி வேண்டினான். உடனே சகாப்தவன் சீகான் நிலை குறித்து நாள் நவம் ஆபந்தான். அதன் பின் அவனை நோக்கினான் 'மரிக்ரீமாதம் ஆமாவாசையன்று இரவு பதினெட்டு நாழிகை லுன்பது விசாயில் போர்க்கு நாடசெய்து சளபபலி இரவைப்பல் குற்றமற்ற வெற்றியை முற்றவும் பெறுவாய்' என்று உற்றதை உரைத்தான். இவன் தகவுரை கேட்டு அவன் உவகை பூத்தான். அந்நாளே நினைந்து தன் நகரை நோக்கிச் சென்றான். அந்நாளைக் கண்ணன் வஞ்சித்துப் பின் தன் நாளாக்கினான். தமக்குக் கீகடுவருமென்பதைக் குறித்தேனும், படைவன் என்று அவனை வெறுத்தேனும்,

மனங்கொடாமல் சகாதேவன் சொல்லிய உறுதி மொழியையும்
அவனது நடுநிலைமையையும் அனைவரும் புகழ்ந்து போற்றினர்.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் உணர்க.)

உள்ளங் கொடாமையே உயர்ந்தோர்க்கு அணியென்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

240 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

116. கோடினான் நெஞ்சம் குருவிச் சுவவுருவன்
கூடினான் கேடேன் குமரேசா—வாடிக்
கெடுவல் யான் என் புகழ்சுகன் நெஞ்சம்
நடுவாரீஇ யல்ல செயின்.

(க)

குமரேசா! விச்சுவவுருவன் என்பவன் தன்னெஞ்சம்
கோடினவுடனே என்கேடு கூடினான் எனின. தன்னெஞ்சம்
நடுவு ஓரீஇ அல்ல செயின், யான் கெடுவல் என்பது அறிக என்க.

ஒருவி என்னும் வினையெச்சம் ஓரீஇ என அளபெடுத்து நின்
றது. கெடுவல்—அல் விசுதிபெற்று வந்த தன்மை பொருமை
எதிர்கால வினைமுற்று. தன்னெஞ்சம் நடுவு ஓரீஇ அல்ல செ
யின்—தன்மனம் நடுவுநிலைமை நீங்கக் தீங்கு செய்ய நினைக்குமா
மாயின்.

யான் கெடுவல் என்பது அறிக—யான் கேடுறுவேன் என்

பதனை உணர்க.

ஒருவன் மனம், நடுவு நீங்கிப் பிறருக்குத் தீங்கு நினைக்கு மாயின் அவன் செறிதழ்ச்சை ஓர் அநிகுறி என்று அந்நினைவை அவன் உணரவேண்டும் என்பதாம்.

ஒருவன் மனம் கோடுதலின் அஃது அவனுக்கு ஏதோ ஒரு பெருங்கேடு பின் வருவற்றிதன்பதை முன் உணர்த்தும் தூற் குடியார் என்க.

மேல், கோடுதலால் கேடு நீங்கா தன்றார். இதில், அதனா னே அது வருடுமன்றார்.

ஒருவன் உயர்ந்தவாறாயின பின் அவன் செடுவான் என்பது இதில் உணர்க்கப்படாது. இவ்வண்மை விச்சுவவுரு வான் பால் உணரப்படுக.

கதை.

விச்சுவவுருவன் என்பவன் துவடா என்னும் அகர வீரன் புதல்வன். பல நூல்களையும் நலமுறக் கற்றவன். ஆன்ற அறிவு

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை.

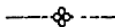
211

வாய்த்தவன். மூன்று தலைகள் எய்த்தவன் மிக்க தக்க குழ்ச்சியும் உடையவன் சமது குருவாகிய வியாழ பகவா னை இந்திரன் ஒரு நூலத்தில் பிரிந்திருந்தான். அவ்வபையம் இவனை அவன் குருவாகக் கொண்டான். இவனும் இசைந்தான். இனிதேயிருந்தான். இருநதுகருங்கால் தேவர்கட்கு நலமும் பல மும் உண்டாகும்படி இந்திரன் ஒரு வேள்வியையரியற்றினான். அதில் இவன் கரவாக இருந்து தாமினத்தார்த்கே அவையுண்டா குமாடி கருதினான். வெளியில் அமரர்க்குச் செய்வதுபோல் கூறி உள்ளே அசுரர்க்கே உறுதி நாடினான். நடுவொரீஇ அல்ல செய்பான். இவ்வண்மையை இந்திரன் உய்கதணர்த்தான். உட னே இவன் தலைகள் சீகரப்பா தன் கைக் குவித்தால் காக்கினார்.

வாக்கினான் மனத்தான் வேறுபடக்ஞ்செய்வான் செயல் யாக்கை
 நோக்கினான் ஒத்தினான் வேககினான் குலிசவேலாற்
 முக்கினான் தலைவர் முன்மார் தனித்தனி பறவையாகப்
 போக்கினான் அலைகவாரிற் புகட்டினான் புலவாசிரிசாரி.

(மதுரைக்காண்டம்)

நடுவு நீங்கினவன் நடுவான் என்பது இதனால் கூறப்
 பட்டது.

117. நாடி முத்தும் இல்லை நிற்பும் நல்லவரிச் சந்திரன்சீர்
 மீதாடாத தென்னே குமரேசா—கோடுங்
 கெடுவாக வையா துலகம் நடுவாக
 நன்றிக்கட் டங்கியான் தாழ்வு (எ)

இ—ர்

குமரேசா! அரிசந்திரன் நாட்டினை யிழத்தும் மனைவி
 யை விற்றும் ஏன் அவன் பெருமை குறையவில்லை எனின்,
 நடுவாக நின்று நன்மையின் கண்ணே தங்கினவனது தாழ்வை
 உலகம் கெடுவாக நினையாதென்க.

118 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
 தாழ்வு==வறுமை.

உலகம் கெடுவாக வையாது==உலகத்தார் வறுமையாகக்
 கூறுகார்.

119 நடுவு நிலைமை குங் டுபல் நன்னொறியில் நின்றவனது தாழ்
 வை உயர்ந்தோர் தாழ்வாக நினையார் என்பதாம். உயர்வாக மதிப்
 பர் என்பது கூறியது.

சிறுவையாகக் கூறாத பதும் வறுமையும் நடுவு நிலையையுடை

யான்கட் பரிமாயின் பெருமையாக மதிக்கப்படும் என்பது கருத்து.

இவ்வண்ணை அரிச்சந்திரன் பால் அறியப்படும்.

கதை.

அரிச்சந்திரன் என்பவன் சூரியகுலத்தில் அவதரித்த திவரி மன்னன். திரிசங்குயின் புதல்வன். நெறிதவறாக அறிவினையுடையவன். திருவயோத்தியிலிருந்து அரசு புரிந்தான். புரியுங்கால் மாறிய மனத்தராய் விசுவாமித்திரர் அங்கு வந்தார். மன்னனிடம் உரிய சூழ்சரியை ஒரு செய்பார் அரசும் பிறவும் முழுதும் கவர்ந்தார். அதன்மீது மனைவியோடும் மகனோடும் நகரை விட்டகன்றான். சூழ்சன் பெருகும் முனிவரை வைதன அரசன் குழகனை அருளுடன் கடுகத்தான். நடுவாக நின்று பல நன்றொழி புதன்றான் முனிவரைப் பாற்றினான். பணிவுடன் தேற்றினான். அகன்றன ஆயினார், முனிவர் தொடர்ந்தார் அம்மன்னனுக்கு இன்னல் பலசெய்தார். அவற்றால் தலைகீயைப் புதல்வனை அரசன் விலைசெய்து கொடுத்தான். தானும் வருந்தினான். ஆயினும், மன்றிவற்றவன், சூன்றென நின்றான். அவனது தாழ்வை பலம் வாழ்வென அறித்தது.

(விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்)

கோடாதவன் கேசி கோடாகாது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை.

243

118. கூடாமல் வீமனெறிங் கோன்தருமன் நீதியன்றேன்
கோடாமல் சொன்னான் குமரேசா—நாடிச் [பால்
சமன்செய்து சீர்தூங்குகுங் கோல்போல் அமைந்தொரு

குமரேசா! வீமனொடுங் கூடாமல், நீதி கோடாமல் ஏன் தருமன் கூறினான் எனின், சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல் போல் அமைந்து ஒரு பால் கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி ான்.

கோல் = துலாக் கோல்

ராமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் = தான் சமனாக நின்று தன் கண் வைத்ததை வரையறுத்துக் காட்டும் தராசு கோல்போல்.

‘ஐயநதிரி’ பொருளை யுணர்த்தலும் மெய்ந்நதி நிலையும் மிகு நிறைவே காற்றே’ என்ற ஈடி நடுவு நின்று தன் கண் உற்றதின் அளவை உள்ளபடி யுணர்த்துக் கண்மை துலாக் கோலிடம் அமைந்திருக்கதால் அது, நடுவு நிலைமையுடைய சான்றோர்க்கு இங்கு உவமையாக நின்றது.

படைவர் என்று கோடுதலும், உறவினர் என்று கூறிதலும் இன்றி அவ்விருவர்பாலும் ஏய்த்ததை நடுவாக நின்று ஆய்ந்து தெளிந்த உண்மையைக் துணிந்து மொழிவதே அறிவோர்க்கு அழகு என்பதாய்.

இது தருமன்பால் அமைந்திருந்தது.

கதை

தருமர் அரசு புரிந்த காலத்தில், வீமன் ஓர் அடவியிற் புகுந் தான். அஃது ஒரு புருட மிருகத்துக்கு உரிமையானது. அது மனிதமுதமும் மிருக உடம்பும் அமைந்தது. மந்திர பலமுடை

31

211

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பகுதி அன் வீரனைக் கண்டது. இருக்கும் கலாம் நிகழ்த்தது. வீரன் அகன் எல்லையார் உட்குமுன் அரமிருக பூதம் அவனைப் பிடித்துவிடுமாறிய கணக்கு அவன் அடி மையாகவேண்டுமென்றும் இலகேல் சான் அவனுக்கு ஊழி செய்து ப்பவேண்டுமென்றும் முடிவில் அஃகொடு முடிபவர் செய்தது. வீமனும் இசைந்தான். குறிக்க எல்லையில் சநானி நிறக்கி இருவரும் ஓட ஒரு மனப பட்டார். பந்தய ஒட்டக்கை சினைசில் வைகத வீமன் புகத துன் மரணம் கொட்டிவிட்டு ஒரணர் காலின் மாமகன் கால் விசைக்கொட புகழும் அவனைப் பின் கொடர்க்கது. முறிகிற்று முறியில் வீமனைப் புகழ பிடிக்கது பிடித்த சரயம வீமன் வலத்தால் எல்லையாறுகது நின்றது. இடத்தால் எல்லைக்குள் இருந்தது வீமன் சடக்கீசன் என்றான். புகம பிடித்தது விடேன் என்றது. நடுநிறை சநானி இருவரும் நலங்குற வேண்டினர். சான் மகன் சான் செய்த சிர் தூக்கினான். தம்பியென்றங் கரு தாமல இடத்தால் புகத்திற சூரியதே, ஆகலால் அதனைத் துணிசது அகலிடங் கொடு என்றான். வீமனும் இசைந்தான். கூராமல வொல வீரக துணிககான் பூதம் அவனைத் தடுத்தது. கருமனது பிடிபிடுவாக்கது மிழ்த்தது. தான் உரிமையாக நின்றிறு நறது நாய்கது.

விரிவை அகர் பிடிக்கதல் " வர்ச

குடிபிடுவதற்கு எவகைபிணங் கொடார் என்பது கருபுடது.

119. மாநில விதின் சரால் மனவை நிற்செப்-மென்றேன்
 க நினர் வரணர் கொடார்—கருகின்ற
 சொறக்கோட மிலலது செயார் கருககைய
 உடகோட்டர் இணரை பெறின. (க)

குமரேசா! சிகர்னனுடைய சொல் நடுவு நிலைமையுடையது என்று அரசன் அவையில் அனைவரும் என் சொன்னார்
12-ம் அடிகாரம் நடுவு நிலைமை. 215.

எனின், உட்கோட்டம் இன்மை ஒருதலையகப்பெறின், சொல் கோட்டம் இல்லது செப்பம் என்க.

சொல் கோட்டம் இல்லது செப்பம் = சொல்லின் உட்கோடுதல் இல்லாதது நடுவு நிலைமையாம்.

உட்கோட்டம் இன்மை ஒருதலையகப்பெறின் = மனத்தின் உட்கோட்டம் இன்மை உறுதியாக அமையப் பெறின்

கோட்டமில்லாத மனமுடையான் கூறுகின்ற நீதிமொழியே நடுவு நிலைமையுடையதாகத் தருதபயம் என்பதாம்.

உட்கோட்டமும், மொழிக் கோட்டமும் ஒருங்கே யில்லாத ஒருநிலைதருத உள்ள செப்பமுடைமைதான் யாவரானும் ஒப்புநித்தும் உயர்வுடையது என்பது தருத்தி,

அது விசர்வன் பால் அமைந்திருத்தது.

கதை.

விசநணன் என்பவன் துரியோதனனுடைய இளைய தம்பி. நேர்மையான நெஞ்சமும், கூர்மையான மதியும் வாய்ந்தவன். உண்மையை உறுதியாக நின்று உரைக்க வல்லவன். தனது முன்னவன் மொல்லாத செயலைப் பாஞ்சாலியால் புரிபுங்காலத்தில் இவன் நடுநின்று நல்ல நீதிகளைச் சொல்லினான். பிறரெல்லாரும் அரசனுக்கு அஞ்சிக் தகுதியின்றி அவையில் தங்கியிருந்தார் இவன்மட்டும் அஞ்சாமல் எழுந்தான். நெஞ்சு கோடாமல் நேர்நின்றான். நன்மொழிகள் பல நன்கு சொன்னான். வீதிமார், துரைமார் முதலிய உயர்ந்தோர் அனைவரும் இவனது தகுதியை மகிழ்க்கார். மிகுதியாகத் துதித்தார். தக்கவன் என்று இவனைப்

போற்றினார்.

இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படும்.

நடுவு நிலையையவன் மொழியும் மனமும் கோடா என்
பது இதனால் கூறப்பட்டது

2-16 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

120

வாணிகம் செய் ஏலேலர் பிறர் பொருளையும் பேணியறங்
கோணுதேன் செய்தார் குமரேசா—காணியா
வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தமபோற் செயின்.

குமரேசா! ஏலேலர் பிறர் பொருளையும் தம் பொருள்
போல் பேணி என் வாணிகம் செய்தார் எனின், பிறவும் தமபோல்
பேணிச் செயின், வாணிகம் செய்வார்க்கு எல்ல வாணிகம் ஆம்
என்க.

கா என்றது தம் பொருளை

பிறவும் தம போல் பேணிச் செயின்—பிறர் பொருளையும்
தம் பொருள்போல் போற்றி வர்த்தகம் செயின்.

கொள்வதிலும் கொடுப்பதிலும் கொடுமையின்றிச் செய்த
லே நடுவு நிலைமை என்றபடி.

வாணிகம் இரண்டினால் முன்னது வர்த்தகத்தையும், பின்
னது ஊதியத்தையும் உணர்த்தி நின்றது.

பிறர் பொருளையும், தம் பொருள் போலவே கருதி வாணி
கம் செய்யும் அறிவோடு கரு அறமும் பொருளும் மிகவும் பெரு
கும் என்பது வருக்து.

சோடாமல் வாணிகம் செய்பவரே குல வணிகர் என்பதும், அரிய பொருள்களெல்லாம் அவருக்கே யெளிதில் உணராம் என்பதும், இதில் உணர் ததப்பட்டன. இவ்வுண்மை ஏலேல சிங்கர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

ஏலேல சிங்கர் என்பவர் நமது வள்ளுவ தெய்வத்தின் காலத்திலிருந்த ஒரு வணிக குல திலகர். உயரிய குணங்களெல்லாம் 12-ம் அதிகாரம் நடுவு நிலைமை. 247

ஒருங்கேயுடையவர். வணிக முறையில் எவருந்தனக்கு இணையில்லாதவர். பெருங்கடல் கடந்தும் அரும்பொருள் தொகுத்தார். கலம் பல வைத்து நலம்பெற வாழ்ந்தார். தமது வர்த்தகத் துறையில் எத்திறத்தும் இவர் சோடாமல் நின்றார். பிறவுந் தம்போல் பேணியே செய்தார். அதனால் பெரும்புகழோடு இவர் அரும் பொருள் எய்தினார். இவருக்கொரு அருமைத் திருமகன் தோன்றியிருந்தான். அவனுக்கு அழகானந்தன் என்று பெயர். அரசரும் வீரும்பும் பெருந்திருவோடு இவர் சென்னையில் விளங்கியிருந்தார். கொள்வதிலும் கொடுப்பதிலும் கொண்மையின்றி நடுவு நின்று இவர் செய்துவந்த வணிகமாண்பை மக்கள் வாழ்த்தி வாழ்ந்தார்.

(இதன் விரியு அபிதான போதத்தில் அறியப்படும்.)

நடுவு நிலைமை குன்றாமல் வாணிகம் செய்வாரே நலம்பெறுவார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

நடுவு நிலைமையே ஒருவனுக்குச் சிறந்த நன்மை. நடுவு நிலைமையுடையவன் செல்வம் நெடிது நின்று பயன்தரும். நன்றே தரினும் ஒருவன் நடுவு நீங்கலாகாது. தக்கார் தகவு இலார் என்பதை அவரவர் மக்களால் அறியலாம். கேடுவருவதெனினும் நெஞ்சம் கோடுதல் கூடாது. கோடுதல்கானே கேடுதருங்குறி. கோடாதான் கேடு கேடாகாது. தாம் கோடாமையே சான்றோர்க்கு உயரணி. நடுவு நிலைமையுடையார் மொழி மனம் கோடார். நடுவு நீங்காதவர் நலம் பல பெறுவர்.

யெ-வது நடுவு நிலைமை முற்றிற்று.

248 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

யந - ம் அசுகாரம் அடக்கமுடைமை.

அஃகாவது தீநறியிற் செல்லாமல் நன்னெறியின் சுண்டு அடங்கிநின்றலை ஒருவன் உடையனாகல். நடுவுநிலைமையுடையார்க்கே இங் அடக்கம் நன்றது அமையும் ஆரலால் அதன்பின் இதுவைக்கப்பட்டது.

121. அன்றொருநவன் வாயடங்கி யவ்வுலகும் ஞானிருவர் குன்றினார் என்னை குமரேசா - என்றும் அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் அடங்காமை ஆரீருள் உய்க்து விதிம்.

(க)

குமரேசர்! அடக்கத்தால் ஒருவன் துறக்கம் புக்கான் அடங்காயையால் என் இருவர் இரிந்து குன்றினார் எனின், அடக்கம் அமரரூள் உய்க்குபா, அடங்காமை ஆர் இருள் உய்க்கு விடும் என்ப.

ஒருவன்—சுபன் இருவர்—ரங்கன், சாகன் என்பவர் அடக்கம் அமரர் உயர் உய்க்கும்—அடக்கம் தன்னையுடையானே உய்க்குநார் செலுத்தார் அம் இருள் எனப்பிரித்து பொருந்திய இருள் என்று சொண்டு இறைவன் திருவருளையும் குறிக்கலாம்.

ஆர் இருள் உய்க்கு விடும்—அரிய இருளில் செலுத்திவிடும். விடும் என்றது அணி அணாந்தி நின்றது. அரிய இருள் என்றது ஒரு வகைக் கொடிய நரமத்தை. அதனைத் தமசு என்பார்.

அடக்கமானது தன்னையுடையானே இன்பவுலகத்தில்கொண்டு தும், அடங்காமையானது துன்பவுலகத்தில் தள்ளும் என்பதாம்.

இவ்வண்ணமை சுபன் முதலிய மூவர்பாலும் முறையே காண்ப டிம்.

13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை.

249

கதை.

இற்றைக்குப்பல நாற்றாண்டு கட்கு முன்னர் யமுனை நதியின் கடகரையில் ஒரு பேரார் இருந்தது அதில் சுபன், சங்கன், சாகன் என்பவர் இருந்தார். இவர் அந்தணர் மரபினர். அம்மு வரூர் பனந்தகையவேண்டி வனம புருந்தார் கனி காய்களை யுண்டு மோன விரசல்கொண்டார். விடாமல் முயன்றார். அவர் வீரத நலத்தின் பலகை விமானங்கள் மூன்று வந்தன மூவரும் தனிதகனி அவற்றில் எறினார். அவை மேல்நோக்கி எழுந்தன. அவ்வாறமல். அங்கேயார் கருடன் ஒரு பாரம்பைப் பற்றிற்று. அதனைக் கண்டார் கண்ட மூவரூள் சங்கன் என்பவன் கருடா, அரவை விடுத என்றான. விட்டது. அதன் பயனாக விமானத்தை

விட்டு அனாமும் சீழை விழுந்தான். அதனைக் கண்ட சாகன், விடச் சொன்ன அபாயம் அது நிகழ்ந்ததென்று கருதி “பற்றுடி” என்றான். கருடவாய் பண்டும் அதனைப் பற்றியது. அக்குற்றத்தால் தானும் பற்றற்றுச் சீழை விழுந்தான். சபன் மாத்திரம், உயிர்கள் வினைப் பயன் மீளாத தருதம் உரிமைக்கேற்ப துரக்கின்றன என்று தெரிந்து ஒன்றாகக் கூறாமல் இருந்தான். அவன் விமானம் மேலே பூத்தது விரைவது சென்றது. அவனும் அமரருள் ஒருவனாய் அணைந்தின்புறான். இதில் வந்த கருடனும் பாம்பும் இத்திரணம் யானும் என்பர். அம்மூவரது அடக்கத்தின் தகுதியைச் சோதிக்கக் கருதி யிவ்வி ருவர் வந்தனராம். இது போசன் காலத்தில் நிகழ்ந்தது.

உற்றவொரு கருடன்பால் ஒரு மொழியை யடக்கமின்றி
யுரைத்தலாலே
குற்றமுற்றார் இருவர்துயர் கொண்டிருந்தார் ஒருவன்மட்டுங்
குறிக்கொண்டுள்ளம
பற்றி நின்றான் அடக்கம் அதன் பயனாக வானவனாய்ப்
பயன் துய்த்தானால்
இற்றறிந்தும் அடக்கத்தை யிகந்து தன்பெய்துகின்ற
தென்னே என்னே.

அடக்கம் தன்னை யுடையானுக்குத் துறக்க இன்பத்தைக் கொடுக்கும் என்பது இதனால்கூறப்பட்டது.

250 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

122. அன்றேன் அனுமான் அடக்கத்தை ஆருயிர் போற்
குன்றாமற் காத்தான் குமரேசா—என்றும்
காக்க பொருளா அடக்கத்தை ஆக்கம்
அதனினூடே கிவ்வி யுயிர் க்கு.

குமரேசா! அனுமான் ஏன் அடக்கத்தை உயிர்போற்
காத்தான் எனின், உயிரக்கு அதனின் ஊங்கு ஆக்கம் இல்லை ஆக
லின் அடக்கத்தை ஒருவன் உறுதிப் பொருளாகக் கருதிக் காக்க
வேண்டுமென்ஊ.

உயிர்த்து அதனின் ஊங்கு ஆக்கம் இல்லை =
உயிர்கட்கு அடக்கத்தினும் மிக்க செல்வம் இல்லை பொருள்
இம்மைக்கு மாத்திரம் ஏது. அடக்கம் இம்மை மறுமை என்னும்
இருமை யின்பங்கட்கும் ஏதுவாம், ஆதலால் அதனை உயிர்த்து
ஆக்கம் என்றார்.

பொருள் உடற்கு உறுதி பயப்பது போல் அடக்கம்
உயிர்த்து உறுதி பயக்குந் என்பதும் ஆதலால் அதனையே ஒரு
வன் உறுதியாகக்கொண்டு ஒழுகவேண்டும் என்பதும் இதில் உண
ர்க்கப்பட்டன. இவ்வுண்மை அனுமான்பால் உணரப்பட்டும்

கதை.

அடக்கத்தையே உறுதிப் பொருளாக அனுமார் கருதிக்
காத்தார் என்பது அவர் சரிதத்தில் அங்காங்கு தெளியப்படும்.

அறிவு படுத உரு விடுத அழ்மலிடுத அரும்புலத்தின்
செறிவு மீடுத செயலீடுத தேற்றமீடுத தேற்றத்தின்
செறியு மீடுத நினை விடுத நீதியீடுத நினக்கென்றால்
வெறியரன்றோ குணங் களான் விரிஞ்சன்முதலாம் மேலோர்கள்.

அரும்புலத்தின் செறியும் = அரிய புலன்களின் அடக்கமும்.
இது சிதை அனுமானை கோக்கிக் கூறியது.

13-ம் அதிகாரம் அடக்க முடைமை.

251

இல் எல்லா நல்ல குணங்களும் அனுமான்பால் அமைந்
திருந்தன என்பதும் அவன் கொண்டிருந்த அடக்கிப்போல் பிர
மன் முசுலிய மேலோரும் கொள்ளவில்லை பென்பதும் காண்க.

அடக்கமே உயிர்கட்கு உறுதிப் பொருள் என்பது இதனும்

123. பண்டு சடபரதர் பாரில் அடங்கிவின்றும்
கொண்டார் உயர்வேன் குமரேசா—கொண்ட
செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கும் அறிவறிந்
தாற்றின் அடங்கப் பெறின்.

குமரேசா! நிறர் அறியாவண்ணம் அடங்கியிருந்தும்
சடபரதரை ஏன் உலகம் அறிந்து அவருக்குப் பெருமை செய்
தது எனின், அறிவு அறிந்து ஆற்றின் அடங்கப் பெறின்,
செறிவு அறிந்து சீர்மை பயக்கும் என்க.

செறிவு==அடக்கம்.

அறிவு அறிந்து=அறிவின் பயனையறிந்து. இனி, அறிய
வேண்டுமெனவற்றை அறிந்து எனவும் இது பொருள்படும்.

அடக்கமே அறிவின் பயன் என்பதை அறிந்து தெரியால்
ஒருவன் அடங்கப்பெறின், அவ்வடக்கம் உயர்ந்தோரான் அறியப்
பட்டு அவனுக்கு மேன்மையைக் கொடுக்கும் என்பதாம்.

அறிவுடைய ஒருவன் அடங்கித் தன்னை வெளிப்படுத்தாமல்
இருப்பினும் எவ்விதத்தானும் உலகம் அவனை யறிந்து புகழ்ந்து
போற்றும் என்பதாம் இவ் வுண்மை சடபரதர் பால் தெளி
யப்படும்.

கதை

பண்டைக் காலத்தில் சிந்து தேசத்தை ஆண்ட சவ்விரன் என்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தான். இவனுக்கு இரகுணன் எனவும் ஒரு பெயர் உண்டு. இவன் நல்ல அறிவுடையவன். ஒரு நாள் சிவிகையூர்த்து ஒரு காட்டின் வழியே சென்றான். அறிவறிந்தடங்கிய சடபரகர் இவன் செல்லும் வழியில் ஒரு பித்தரைப்போல் நின்றார். பல்லக்காளர் அவரையும் தம்முடன் சேர்ந்து சுமக்கும்படி பற்றி யீர்த்தார். என் செய்வார் பாடம்! அவருந் தாங்கினார். தொடர்ந்து நடந்தார். கரையிற் கிடக்கும் சிறிய பிராணிகள் தமது அடிபடி மடியென்பது கருதிக் தாண்டித் தாண்டிச் சென்றார். அச்செலவால் அரசன் அசைந்து வருந்தினான். சிவிகையை நிறுத்திக் தரையில் இறங்கினான். புதியவரைக் கண்டான். அவரது அறிவின் பெருமையையும் அடக்கத்தின் அருமையையும் உய்த்துணர்ந்தான். அடியிசை விழுந்தான். நெடிது போற்றினான். தனது பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி தொழுது வேண்டினான். அவரைச் சிவிகையில் ஏற்றித் தனது திண்டோளால் தாங்கினான். தன்னகர் தொணர்ந்தான். அவரருளால் ஐயம் அகன்றான். மெய்யுணர்வுற்றான். உலகமும் அவரது செறிவை அறிந்தது. சீர் பல செய்தது.

அடக்கமுடையவன் பெருமையை உலகம் அறிந்து போற்றும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

124. இல்வாழ்க்கை யுற்றிருந்தும் ஏனுயர்வு பெற்றுநின்றார்
கொள்வேறு சனகர் குமரேசா—நல்ல

நிலையிற் திரியா தடங்கியான் தோற்றம்
மலையினும் மாணப் பெரிது.

(ச)

இ—ள்.

குமரேசா! சனகன் இல்வாழ்க்கையில் இருந்தம் ஏன்
உயர்வு பெற்றார் எனின், நிலையின் திரியாது அடங்கியான் தோற்
றம் மலையினும் மாணப் பெரிது என்க.

13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை.

258

தோற்றம்—உயர்ச்சி.

நிலை—இல்வாழ்பவனுக்குரிய நிலை. அஃதாவது அவன்
நிலைத்து ஒழுகும் நெறி. நிலையில் திரியாது அடங்கியான் தோற்
றம்—நிலையில் நின்று வேறுபடாமல் அடக்கினவனது உயர்வு.
மலையினும் மாணப் பெரிது—மலையின் உயர்ச்சியினும் மிகப்பெரிது.

மலையின் உயர்ச்சியே உலகில் உயர்ந்தது எனினும், அதனி
னும் அடக்கமுடையவன் புகழே உயர்ந்த தென்பதாம். மலை
எவ்வளவு தோற்றத்தை யுடையதாயினும் அதனை அடுத்து நின்று
காண்பார்க்கே அது காணப்படும். அடக்கமுடையவனை அனை
வரும் அறிவர் என்றபடி.

அடக்கின ஒருவன் பெருமையே இவ்வுலகில் அடங்காமல்
நிற்கும் என்பது குறிப்பு.

நெறிதராமல் அடங்கி நின்றவனே இவ்வுலகில் உயர்ந்தவன்
என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது சனகன்பால் உணரப்

கதை.

சனக மன்னன் நெறி நின்று அரசுபுரிந்த காலத்தில் அவன்
பால் முனிவர் பலர் வந்து குழுமினர். உண்டியும், உடையும்,

உறையுளும் உதவி அவர்களைவரையும் அவன் ஆதரித்தான். தலைமைபான புலமைவாய்ந்த அருந்தவர் ஒருவர் பால் அவர் அமைந்து நூல் பயின்றார். சனகனும் உடனிருந்து பயின்று வந்தான். குறித்த நேரத்தில் எவர் வரவில்லையானாலும் குரு பாடத்தை ஆரம்பித்து விடுவார். அரசன் வரவில்லை என்றால் அவர் நிறுத்தி வைத்திருப்பார். வந்தபின் தொடங்குவர் இதனை முனிவர்கள் எண்ணினார். மனமிக மெலிந்தார். அரசனானபடியால் நமது குரு திறவிளாகிய நயமினும் சனகனால் நன் மதிப்புக்கொண்டுள்ளார் என்று தம்முட்குறினார். இதனை உய்த்துணர்ந்த குரு சனகன் உயர்வை அவர்கட்குக் காட்டக் கருதினார். ஒரு மந்திர

254. திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

பலத்தால் ஒரு பெரு நெருப்பை அரசன்மீளையில் தோன்றும்படி செய்தார். மாளிகை முற்றும் பற்றி யெரிசுதாசுக் காணப்பட்டது. பாடங்கேட்குமொருட்டுக் குழுமியிருந்தவர்களைக் குலைந்தெழுந்தார். தங்கள் தோஷணங்களையும் கமண்டலங்களை யும் குறித்து ஒடினார். சனகன் மட்டும் தனியே யிருந்தான். குருவும் இருந்தார். "நீ ஏன் போகவில்லை" என்று அரசனை வினவினார். எல்லாம் இறைவன் செயல், அடிமை என் செய்வேன் என்று அடங்கொடுந்தான். ஒடின முனிவர் அங்கு ஒன்றும் தின்மையையுணர்ந்தார் மண்டார். மன்னனையும் குருவையும் கந்தா கண்டார். நாணினார். அரசன் அடக்கத்தை அறிந்து போற்றினார். தோன்றிய எவரினும் அவன் தோற்றமே உயர்ந்தது.

அடக்கமுடையவன் உயர்ச்சியை அனைத்தினும் பெரிது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

125.

கண்டு குடிசலினைமான் சண்ணன் பணித்ததையேன்
கொண்டு புத்தந்தார் குமரேசர்—உண்டான
எல்லார்க்குந் நன்றும் பணிக லவருள்ளும்

சூம்ரேசா! கண்ணன் குசேலனைப் பணிந்ததை என்
எல்லாருங் கொண்டாடுகின்றார் எனின், பணிதல் எல்லார்க்கும்
நன்றும். அவருள்ளும் செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து என்க.

பணிதல் = அடங்குதல். தகைத்து = தகுதியையுடையது.
பணிதல் தகைத்து என அமைத்து நோக்குக.

அடங்கி ஒழுக்கும் குணம் செல்வர்க்கு அபையுமாயின் அஃது
அவர்க்கு மேலும் ஒரு செல்வம் அமைந்த சிறப்பினையுடையதாம்
என்க.

13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடையமை. 235

சால்வி அதிகாரம் குடிப்பிறப்பு முகலிய நலவர்க்கையுடையார்
அடங்குதலினும் செல்வந் அடங்குதலே சிறந்தகே காண்டும் என்
பார் "செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து" என்றார். ஏகாரம்பிரி நிலை.

செல்வமுடையவர் அடக்கமுடையவராரின் அவரது மேன்
மை மிகவும் பெரிதாம் என்பது கருத்து. செல்வந் அடக்கமே
சிறந்து காட்டும் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இதனைக்
கண்ணன்பால் காண்க.

கதை

மணி முடி யரசர் பால் வந்து பணியும்படியான பெருஞ்
செல்வத்தைக் கண்ணன் பெற்றிருந்தும் குசேலரைக் கண்ட
வுடனே அனைநரும் காணப் பணிந்தான். அப்பணிதல் அவ
னுக்குப் பெருஞ் சிறப்பைத் தந்தது செல்வந் அடங்கின் அஃது
அவர்க்குப் பெரும்புகழை விளைக்கும் என்பதை உலகம் கண்ணன்
பால் கண்டது

கல்வி யுடைமை பொருளுடைமை யென்றிரண்டு
 செல்வமும் செல்வம் எனப்படும்—இல்லார்
 குறையிரந்து தம்முன்னர் நிற்பபோல் தாமும்
 தலைவணங்கித் தாழப் பெறின். (நீதி நெறி விளக்கம்.)
 செல்வர்க்கு அடக்கமே தேடருஞ் சிறப்பு என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

126. புற்றோங்க ஏனோ பொறியடக்கி வான்மீகர்
 குற்றமற நின்றார் குமரேசா—உற்ற
 ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்க வரற்றின்
 எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.

குமரேசா! புற்றவளர வான்மீகி ஏன் அதில் அடங்கி
 நின்று தன் பொறிகளை அடக்கினார் எனின், ஆமைபோல் ஒரு
 256 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மையுள் ஐந்தும் அடக்கல் ஆற்றின், எழுமையும் ஏமாப்பு
 உடைத்து என்க.

ஒருமையுள் ஐந்து அடக்கல் ஆற்றின்—ஒரு பிறப்பில் ஐம்
 பொறிகளையும் ஒருவன் அடக்க வல்லவனாயின் ஆற்றின் என்
 றார் அதன் அருமை கருதி.

ஐந்து என்னும் எண்ணப்பெயர் அதனையுடைய பொறிகளை
 புணர்த்திநின்றது. இஃது எண்ணலளவை ஆகுபெயர்.

கால்கள் நான்கு தலை ஒன்று ஆக ஐந்து உறப்புக்களையும்
 ஆமை இடர் புகுதாமல் தன்னுள்ளே அடக்குந் தன்மைபோல்
 ஒரு பிறப்பிலே ஒருவன் ஐம்பொறிகளையும் பாவம் புகுதாமல்

அடக்கவல்லவனாயின், அஃது அவனுக்கு எழுபிறப்பினும் துணையாய் நின்று இன்பம் பயக்கும் என்பதாம்.

ஒருமையில் ஐந்தை அடக்கினவன் எழுமையினும் இன்புறுவன் என்பது கருத்து. வினைப்பயன் எழுமையும் தொடரும் என்பது இதனானும் தெளிவாம்.

ஒன்று ஐந்து ஏழு என்னும் எண்கள் இதில் ஒன்றிரந்த நயத்தை ஊன்றி உணர்க.

நிலத்தில் வாழும் மக்கள் நிலைக்க இன்பத்தைக் காணவேண்டுமாயின் நீரில் வாழும் ஆமையின் நீர்மையைப் பேணவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

ஒரு பிறப்பின் அடக்கக் கால் ஒருவன் எழுபிறப்பினும் இன்புறுவன் என்பது இசில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்ணம் வான்புகிரால் உணரப்படும.

கதை.

வால்மிசை என்பவர் பல்லாயிர வருஷங்கட்கு முன்னர் இவ்வுலகில் இருந்த ஒரு பெரியவர். பிறப்பால் அந்தணர். வினைவயத்தால் இவர் தமது குல வொழுக்கத்தை மறந்தார். இழிமகள் 13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை. 257

ஒருத்தியை மணந்தார். பழிபடு வினைகள் பலவும் புரிந்தார். அந்நாடன் கூடி மக்கள் பலரைப் பெற்றார். வடிப்பறி முதலிய கொடுவினைகளைச் செய்கார். அவற்றால் வருவனிகாண்டு அவர்களை அதரித்து வந்தார். வருங்கால் ஒரு முனிவர் அவ்வழி வந்தார். அவரையும் இவர் ஆறலைக்கத் தொடர்ந்தார். முனிவர் இரரை நோக்கி, என்னிடம் யாதும் இல்லை. ஆயினும், இத்தீவினையால் வாய் பாவம் நின்னையார், இலாபம் உன் மனைவி மக்களையும் பற்றும். இதன் முடிவான பலனை முதலில் நெரிசு என்றார். அவரது அறவுரையை இவர் அயற்கார் தமது குடிசையை நோக்கிச் சென்றார். மனைவி மக்களிடம் தாம் செய்யும்

பாவத்தில் பாதி பெறுவீரோ என்றார். பாவம் கொள்ளோம் அதனால் வரும் பொருளையே கொள்வோம் என்றார். ஒருவரும் உறவல்ல என்னும் உண்மையை யுணர்ந்தார். மீண்டார். முனிவரை ஓடிவந்து கண்டார். அடியிசை விழுந்தார். அருள்புரிய வேண்டினார். அவரும் புரிந்தார். புரிந்தவர் நாரதர் என்பார். புரிந்த மந்திரத்தை இவர் இடந்து சிந்தித்தார். பருவங்கள் பல கடந்தன. இருந்த சிலிருந்து இவர் எழுந்திடவில்லை. புற்றும் பற்றிப் புறத்தே வளர்ந்தது. முற்றும் மறைத்தது. புற்றில் அடங்கி இவர் போற்கூனையடக்கினார். தத்துவவுணர்வை முற்றிலும் பெற்றார். வெளியுற்றார். இராம சரிதமாகிய இராமாயணத்தை வடமொழியில் அழகுற அருளிச்செய்தார். அதன்பின் அணைவரும் இவரை ஆதிக்கி என்றார். வன்மீகம—புற்று. அதனால் மூடப்பட்டதனால் இவர் வான்மீகி எனப் பெற்றார். அருந்தவர் போற்றும் பெருந்தவராய் இவர் ஒருமையில் ஐந்திணையடக்கி எழுமையினும் இன்பமெய்தினார்.

விரிவை இவரது நான்முதத்தில் உணர்க.

எழுமையினும் அடக்கம் இன்பந் தருமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

258

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

127.

நாவினைக்கா வாமலன்றேன் நற்கவுந்தி யாலிருவர்
கூவிநரி யானார் குமரேசா—பூவுலகில்
யாகாவா ராரினும் நாநாகக் காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.

(எ)

இ—ர்.

குமரோ! நாவைக் காவாமையால் கவுந்திபடிகளால்
என் இருவர் நரியாயினர் எனின், யாகாவாராயினும் நாகாந்த கா
வாக்கால் சொல்லிழுக்குப்பட்டு சோகாப்பர் எனக.

எது என்னும் ஆற்றினை ஒருமை வினாவின் பன்மையாகிய
'யா' என்பது எல்லாவற்றையும் என ஈண்டு நிறைவை உணர்த்தி

சொல்லிழுக்குப்பட்டு சோகாப்பர்—சொற்குற்றத்தில் அடிப்
பட்டுத் துக்கப்பார்.

எவற்றையடக்காவிடினும் நாவை அடக்கவேண்டுமென்பார்
“யாகாவாராயினும் நாகாந்த” என்றார் நாவைக் காத்தலாவது
தீய சொற்களைச் சொல்லாதி நுக்கும்படி செய்தல்.

மனத்தையும மெய்யையும் காவா வர்ப்பிடுங் குற்றத்தினும்
ஒருவன் நாவைக் காவா வர்ப்பிடுங் குற்றம் பெரிதாம் என்பது
கருத்து.

தன்னால் காக்கப்படுவன எல்லாவற்றுள்ளும் ஒருவன் நா
ஒன்றையுமே நாடிக் காத்தல் வேண்டும் என்பதும், காவாக்கால்
வெளிப்படையாகப் பெரும் தோட்டை விரைவில் அடைவான்
என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இது கவுந்திபால் வந்த
இருவர்பால் காணப்பட்டது.

கதை.

கோவலன் தனது மனைவியோடு மதுரையை நோக்கி ஒருங்
காலத்தில் கவுந்தியென்னும் ஒரு தவ முது மனைக் கண்டான்.
தொழுதான். அவள் இவன் நிலைமையைப்பறிந்தாள். இரங்கி

13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை.

259

அருளினார். அறவுரைகள் பல புகன்றார். தேற்றினார். அதன்
பின் அங்கேகார் மலர்ச்சோலையில் அம்முயரும் தங்கியிருந்தார்.

அவ்வமையம் ஒரு விடன் தன் காதற்சிதழ்த்திபுடன் அவ்வழி வந்தான். இருவரும் அம்முயவரையணுகினார். கோவலன் கண்ணகி என்னும் அவ்விருவரது உருவ நலங்களை யிவர் உருவ ரோக்கினார், நெடிதுகின்றார், வியந்தார். 'இவர் யாவர்,' எனக் கவுந்தியிடம் கேட்டார். எம்மக்கள் என்றான். என்றதைக் கேட்டு நின்றவர் நகைந்தார். ஒரு வபிற்றுப்பிறந்தோர் சொழுகனும் மனைவியுமாய்க் கூடியிருத்தல் கூடுமோ என்று பரிசுசித்தார். மீண்டும் மீண்டும் வேண்டிவ மொழிந்தார், விகடம் செய்தார், உடனே கவுந்தி வெகுண்டாள். அவ்விருவரையும் நரிநளாகச் சபித்தாள். அவ்வாறே அவர் குறிய நரிநளாய் நெடிய குரலிட்டார். உயர்ந்த மக்கட்பிறப்பை ஒரு சொல்லால் இழந்தார். இழி பிறப்புற்றார், நா காவாயையால் சொல்லிழுக்குப்பட்டு சோகாப்பராயினார்.

இதன் விரிவு சிலப்பதிகாரத்தில் நெளியாம்.
 ஆக்கப்படுச்சும் அருந்தனைவாய்ப் பெய்விக்கும்
 போக்கப்பாடுக்கும் புனைநரகந் துய்ப்பிக்கும்
 காக்கப் படுவனவும் இந்திரியம் ஐந்தினும்
 நாய்கல்ல தில்லை நனிவெல்லு மாறே (வனையாபதி.)
 மொழியடக்கம் இல்லார் இழிவடைவார் என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

128. நன்றுடைய மாடலினும் நன்மையெல்லாம் ஏனிழந்து
 குன்றினனோர் சொல்லால் குமரேசா—என்றேனும்
 ஒன்றானுந் தீச்சொற் பொருட் பயன் உண்டாயின்
 நன்றாகா தாகி விடும்.

இ—ள்.

குமரேசா! மாடலன் ஒரு சொல்லால் தனது நன்மை
 யெல்லாம் ஏன் இழந்து குன்றினான் எனின், தீச்சொற் பொருட்-

பயன் ஒன்றாயினும் ஒருவன் பால் உண்டாயின், அவன் நன்று தீதாய் விடும் என்க.

தீச்சொல் என்றது குறளை கரிஞ்சொல் முதலிய தீய சொற்

தீச்சொல் பொருட் பயன்—தீய சொல்லின் பொருளால் வரும் பயன்.

ஒன்றானும் உண்டாயின்—ஒரு சிறிது தோன்றினும்.

பிறர் துன்புறத்தக்க ஒரு தீய சொல்லை நாவடக்கமில்லாமல் ஒருவன் சொல்லுவானாயின் அதனால் அவன் நலங்கள் பலவும் நாசமுறும் என்பதாம்.

பல நல்ல சொற்களையுடையவனிடத்தே தீய சொல் ஒன்று தோன்றாமாயின் அஃது அவன் நன்மையெல்லாங் கெடுத்துத் தீமையைக் கொடுத்தவிடம் எனவும் இது பொருள்படும்.

தீய சொல்லை நாவடக்கமின்றிச் சொல்பவன் தீங்குறுவான் என்பது கருத்து. இது மாடலன்பால் காணப்படும்.

கதை.

மாடலன் என்பவன் ஓர் அந்தணன். சோழ நாட்டிலே காவி ரிப் பூம் பட்டினத்தை யடுத்திருந்த தலைச்செங்கானம் என்னும் ஊரிலே பிறந்தவன். அரிய விரத ஒழுக்கங்களை யுடையவன். கோவலனோடு பெரு நண்புகொண்டிருந்தான். அவன் நிலை குலைந்து சென்று மதுரையில் கொலையுண்டிறந்ததை யிவன் அறிந்தான். அங்கிருந்து மீண்டான். காவிரிப் பூம் பட்டினத்துட் புகுந்தான். தேட்டவர் நிற்கும்படி அக்கொலை வினையின் கொடுமையைக் கூறினான். நாவடக்கம் இல்லாமல் இவன் சொல்லிய கரிமொழியின் பயனைக் கோவலனது பெற்றோர் உற்றோர் முதலிய பலரும் அறிச்

தார்.பரிந்துமாண்டார். அதனால் இவன் புண்ணியத்தை இழந்தான். தீவினைத் துன்பத்தை மேயினான். அதன்பின் அப்பாவத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு இவன் காசியைபடைந்தான். கங்கைபரீடி.

13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை.

261

னான். ஈசனை வணங்கி மாசனை நீங்கினான். தீச்சொற் பொருட் பயன் ஒருவன்பால் ஒன்று இருப்பினும் அஃது அவன் நன்றை பெல்லாம் குன்ற அழிக்கும் என்பதை உலகம் இவன் பால் உணர்ந்தது.

கற்றறிவு குலமேன்மை கருணைபெரும் புதும்பிசல்வம்
கைம்மா நெண்ணு

துற்றுதவு கொடைசீர்மை ஒழுக்கம்அருந் தவநியமம்
உறவின் கேண்மை

மற்றெதிரில் லாத்தின்மை வாய்மைமிசுந் தூய்மையொடு
வாப்பியாவும்

பெற்றறிவினும் அடக்கமில்லாப் பெருமிதத்தால் அக்கனைக்கும்
பிழையுண்டாமால்.

(பிரபோத சந்திரோதயம்)

. நாவடக்கம் இல்லாமைப் பாவம் தானே வந்து பற்றிமென்
பது இதனால் கூறப்பட்டது.

129. ஆற்றாத சிற்றத்தோ டன்றகன்றான் ஏனாசன்
கூற்றல் விதூன் குமரேசா—மாற்றாத
நியினற் சுட்டபுண் உள்ளாறும் ஆறாதே
நாவினற் சுட்ட வடு.

இ—ள்.

. குமரேசா! துரியோதனனது ஒரு சொல்லை விதூன்

ஏன் பெருந் துயர் எய்தி அகன்றான் எனின், தீயினால் சுட்டபுண்
உள் ஆறும், நாயினால் சுட்ட வயி ஆறாது என்க.

நாயினாற் சுடுதலாவது கடுஞ் சொற் சொல்லல். வாயினாற்
வயி எனவும் பாடம்.

தீயினால் சுட்ட புண் உடம்பில் மட்டும் பட்டுச் சின்னாவில்
ஆறித் தீரும்.

262

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கொடிய நாயினால் சுட்ட வயி உள்ளத்தில் பட்டு ஒரு காலத்
து மாறாதென்பதாம்.

உயிர்களைத் துன்புறுத்துவதில் தீயும் கொடிய நாவும் ஒக்கு
மாயினும் முன்னது உடம்பைப்பற்றி நின்று ஒரு வகையான் நீங்
கும், பின்னது உயிரைப்பற்றி நின்று எவ்வகையானும் என்றும்
நீங்காது ஆகலால் தீயினும் கொடிய நாவே தீயது என்பது
குறிப்பு.

நாவடக்கமின்றித் கடுஞ்சொற் சொல்பவனைத் தீயினும் கொ
டியன் என்று கருதி நல்லோர் அகல்வர் என்பது இதில் உணர்த்
தப்பட்டது. இது விதூரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கண்ணனை உபசரித்தான் என்ற எண்ணத்தால் துரியோத
னன் விதூரனை அவையில் வைத்துவைத்தான். பொறுமைமுடைய
விதூரனும் அதனைப் பொறுக்காமல் பதைத்தான். அவனது
வெவ்வாயின் வெவ்வுரையை எண்ணி எண்ணி நொந்தான். அது
முதல் அவன் முகத்தை நோக்காமல் அகத்தை மாற்றினான்.
வெறுத்து நீங்கினான். ஆயினும் அவன் வாயினால் சுட்டவயி
இவன் மனத்தில் கிடந்தது. மாறாதிருந்தது.

முதல் விழைந்தொருவன் உடனியைந்தபொருள் பற்றியின்புற

முயங்கினும்

அதிகமென்ற பொருள் ஒருவன் வேறுதரின் அவனையே

யொழிய அறிவரோ

பொதுமடந்தையர் தமக்குமண்ணிலிது புதுமையல்ல அவர்

புதல்வனும்

விதரன் இன்றவனோடு மறவு கொண்டதோர் வியப்பை யென்

சொலி வெறுப்பதே.

இது விதரனைக்குறித்துத் துரியோதனன் கூறிய வசியுரை.

நயினுங்கடுஞ்சொல் நீயது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

13-ம் அதிகாரம் அடக்கமுடைமை.

263

130. உண்டாம் அறங்கனெல்லாம் உற்றடைய மெய்ப்புகழேன்

கொண்டான் தருமன் குமரேசா—மண்டு

கதங்காத்துக் கற்றடங்கல் ஆற்றுவான் செவ்வி

அறம்பார்க்கும் ஆற்றி னுழைந்து.

இ—ள்.

குமரேசா! எல்லா அறங்களும் தன்னை வந்தடைய ஏன் தருமன் புதமுடைந்தான் எனின், கதம் காத்துக்கற்று அடங்கலை ஆற்றுவானது செவ்வியை அறம் ஆற்றின் னுழைந்து பார்க்கும் என்க.

கதம்—கோபம். செவ்வி—தக்கசமயம்.

ஆற்றின் னுழைந்து—நெறியிற்புகுந்து.

கதம் காத்தல்—கோபத்தைக் காத்தல். அஃநாவது அதனை மணத்தில் புகுவொட்டாதபடி தடுத்தல்.

பொருளைக் கொள்ளையெய்யும் உள்ளன்போல், வெகுளி மக்களது அறிவைக்கொள்ளை செய்யும் ஆதலால், அதனை ஒருவன் அஞ்சிக்காக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

கதத்தைக் காத்தலும் கற்று அடங்குதலும் அருமை என்பது ஆற்றுவான் என்பதனால் அறியப்படும்.

வெகுளியின்றிக் கவ்வியுடையனும் அடங்கவல்லவனை அறம் தானே வந்து அடையும் என்பதாம்.

அறிவோடு அடங்கிய ஒருவனை அடைதற்கு தருமதேவதை வழிநோக்கி நிற்கும் என்பார் "ஆற்றுவான் செவ்வியை அறம் ஆற்றின் நுழைந்து பார்க்கும்" என்றார்.

கதம் காத்துக் கற்று அடங்கிய ஒருவனை அறம் தானே வந்து அடையும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இது தருமன்பால் உணரப்படும்.

264

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

கதம் காத்தலினும் கற்று அடங்குதலினும் தருமர் ஒருவரே எவரினும் முதன்மையானவர். அவற்றால் அறப்பயன் அனைத்தையும் அடைந்தார். அஃது அவர் பெயரானும் அறியப்படும். தனது நாடி முழுவதையும் கவர்ந்துகொண்டு துணைவரோடு பதின்மூன்று வருடம் தன்னை வனவாசஞ்செய்யும்படி செய்த துரியோதனன் மீதும் இவர் கதம் கொண்டிலர். சினந்துபொருது அரசு பெறுவதிலும், வனம்புகுந்து திரிவதே நலமென நினைந்தார்.

குரவரையும் கிளைஞரையும் குலத்தரிய துணைவரையும்

கொன்று போர் வென்

றாவநெடுங் கடலாடை அவனியெல்லாம் தனியாளும்

அரசுதன்னில்

கரவுறையும் மனத்தாதை முனிக்குரைத்த மொழிப்படியே

கானந்தோறும்

இரவுபகல் பலமுலசாந்துகார் துயிர் வாழ்தல்

வயிரமெனுங் கடுநெருப்பை மிகமுட்டி வளர்க்கினாயர்
வரைக்காடென்னச்

செயிரமரில் வெகுளிபொரச் சேர்விரு திறத்தோமும்
சென்றாமாள்வோம்

கயிரவமுந் தாமரையும் கமழ்பமுனத் திருநாட்டில்
கலந்துவாழ

உயிரனையாய் சந்துபட உரைத்தருளென்றான் அறத்தின்
உருவம் போல்வான். (பாரதம்.) (2)

தருமன் கதம் காத்த வன்மையும் சுற்றடங்கிய தன்மையும்
இதனால் இனிது தெளிவாம்.

அடக்கம் உடையான அறம் விரும்பி உடையும் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

13-வது அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை.

265

(இவ்வதிகாரத்தின் தொலைப் பொருள்)

அடக்கம் தன்னையுடையான இன்பத்திற் செலுத்தும்,
அடங்காமை துன்பத்தில் தள்ளும். அடக்கமே உயிர்சுக்கு ஆக்
கம். அடக்கமுடையான் அருஞ்சிறப்படைவான். உடையது
அடங்கினவனே உலகில் உயர்ந்தோன், செல்வர் அடக்கமே
சிறப்பினும் சிறப்பு. ஒருமையின் அடங்கினார் எழுமையினும் இன்
புறுவர். சொல்லடக்கம் இல்லார் அல்லற்படுவர். தீச்சொல் ஒன்
றால் தீங்கு பல உளவாம். தீயினும் தீய நாவே தீயது. அறிந்
துளம் அடங்கினார் அறம்பெற அமைவார்.

13-வது அடக்கமுடைமை முற்றிற்று.

யச-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை.

அஃதாவது மக்கள் தத்தமக்குரிய நிலையில் வழுவாமல் ஒழுகுதலையுடையராதல். மனம் மொழி மெய்களை முறையே அடக்கி நெறியே செலுத்தும் அறிவுடையார்க்கே ஒழுக்கம் உரிமையாக அமையுமாகலின் இஃது ஈண்டு வைக்கப்பட்டது.

அதிகாரத்தின் அடைவும் இதனானே தெளிவாம்.

131. ஏனோ தசரதனார் இன்னுபிரை நீத்தந்தன்
கோனொழுக்கம் காத்தார் குமரேசா—மான
ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும். 1)

இ—ள்.

குமரேசா! தசரதன் உயிரைவிடுத்தும் ஏன் ஒழுக்கத்தைக் காத்தான் எனின், ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் அவ் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும் என்க.

விழுப்பம் தரலான்—சிறப்பினைத் தருதலான்,

208

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறப்பால் இந்நீந்தவனா எண்ணப்பட்டவனும் ஒழுக்கமுடையனாயின், உயர்ந்தவனாக மதித்துப் போற்றப்படுகின்றான் ஆகலான் 'ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும்' என்றார்.

விழுப்பத்தைத் தருதலான் ஒருவன் ஒழுக்கத்தை உயிரி

ஊஞ்சிறந்ததாகக் கருதிக் காக்கவேண்டும் என்பதாம்.

உயிரினுஞ்சிறந்த பொருள் ஒன்றும் இல்லை ஆயினும், அது, நிவினைக்கும் இணங்கித்தன்னையுடையார் அனைவர்க்கும் மேன்மையை ஒருபடியாக உதவாமல் நிற்கும் ஓரமுடையது. ஒழுக்கம், நல்வினையொன்றற்கே உரியதாய்த் தன்னையுடையார் எவர்க்கும் சமமான சிறப்பை அமைவுடன் கல்கும் தகவுடையது. ஆகலால் அதனினும் இதனை ஒருவன் ஆர்வமோடு போற்றவேண்டுமென்பது கருத்து.

உயிரைவிட்டாலும் விடலாம் ஒருவன் ஒழுக்கத்தை விடலா காதென்பது குறிப்பு. இது தசரதன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அறுபதினாயிர வருடங்கள் திருவயோத்தியிலிருந்து செங்கோல் செலுத்திய வெண்குடை வேந்தனாகிய தசரதன் தனது மனைவி ஞள் கையேசி என்பவர்கு இருவரங்கள் தருவதாக முன் உறுதி கூறியிருந்தான். பருவங்கள் பல கழிந்தன. பின் மந்தரையால் கையேசி தூண்டப்பட்டாள். இரவு தன்பால் அன்பால்வந்து அரசன் முன் இவள் துன்பாய்த் தோன்றினாள். அவ்வரங்கள் இரண்டையும் தரும்படி வஞ்சமாய்த் கேட்டாள். அரசன் தந்தேன் என்

ரான். அதன்பின், அவற்றள் ஒன்றால் இராமன் வணம்புசூர்த்து
 திரியவும், மற்றொன்றால் தன் மகனாகிய பாதன் அரசுபுரிந்து மகிழ்
 வும் வேண்டும் என்று அவள் வேண்டி விரித்தாள். அரசன் அத்
 ணைக்கேட்டான். பதைத்தான். தனது அருமைத் திருமகனாகிய
 இராமனை வணஞ்செல்லும்படிசொல்ல அவன் மனம் பொருந்த
 வில்லை. சொன்னதை மறுக்கவும் அஞ்சினான். பல இனிய மொழி
 களால் அவளை நயந்து வேண்டினான். காலிலும் வீழ்ந்தான்.
 தனது ஒழுக்கத்தை ஒம்பும்பொருட்டு உலகையும் உயிரையும்

14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை.

267

கொடுப்பதாகச் சொன்னான். தனது செல்லமகன் மட்டும் வணஞ்
 செல்லா திருக்கும்படி அவளைச் சொல்ல வேண்டினான். அவள் சிறி
 தும் இசைந்திலள். அதனால் அரசன் உயிர் துறந்தான். ஒழுக்
 கத்தை உயிரினும் ஒம்பிய அரசனது வீழுப்பத்தை உலகம்
 போற்றியது.

கண்ணே வேண்டும் என்னினாய்க் கடவேனென்

உண்ணே ராவி வேண்டினும்ன்றே யுனதன்ரு

பெண்ணே வண்மைக கையன்மாளே பெறுவாயேல்

ண்ண கொள்நீ மற்றையதொன்றும் மற்றவன் அன்.

(கைகேசி சூழ்ச்சினைப்படலம்.)

ஒழுக்கம் உயிரினும் சிறந்தது என்பது இதனால் உணரத்
 தபட்டது.

132. பண்டுகசன் ஏனோ பரிந்தும் ஒழுக்கத்தை

கொண்டனிது காத்தான் குமரேசா— கொண்ட

பரிந்தோம்பிக காகு ஒழுக்கக் தெரிந்தோம்பிக

தேரினும் அஃதே துணை.

(2)

குமரேசா! பரிந்தும் ஒழுக்கத்தை என் தான் காத்தான்
 எனின், தெரிந்து ஒம்பித்தேரினும் துணை அஃதே, ஆதலால் ஒழுக்

கத்தைப் பரிந்தும் காக்கவேண்டும் என்க.

பரிந்தும்—வருந்தியும். இதில் உம்மை தொக்குநின்றது.

தெரிந்து ஒம்பித்தேரினும்—நுணுக ஆராய்ந்து தெளியினும்.
துணை அஃதே—துணையாவது அல்வொழுக்கமே.

மேல், உயிரினும் ஒழுக்கத்தை ஒம்பவேண்டும் என்றார். அங்
கனம் அதனை ஒம்பியதனால் வரும் பயன் யாது, என்பாரை நோ
க்கி யிது கூறினார்.

ஒருவன், இருமை யின்பங்களையும், மருவுச்சீரு ஒழுக்கமே
என்பது குறிப்பு. ஏசாரம் பிரிவினை.

84

208

திருக்குறட- குமரேச லெண்பர்.

ஒழுக்கத்தைக் காத்தற் கண் உளதாம் வருத்தத்தைக்கருதி
'டரிந்தும்' என்றார்.

எவ்வரையாக ஆராய்ந்து தெளியினும் உயிர்த்து உறுதுணை
யாய் நிற்பது ஒழுக்கமே ஆதலான், எத்துணை இயக்கண வந்த
காலத்துந்தளராமல் அதனைக் காக்கவேண்டும் என்பதாம்.

ஒழுக்கத்தை எவ்விதத்தும் ஒருவன் போற்றவேண்டும் என
பது இதில் காட்டப்பட்டது. இது கசன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கசன் என்பவன் அமரர் குருவாகிய வியாழன் புதல்வன்.
அமரரால் போரில் மடிந்த அசுரரை மிருதசஞ்சீவினி என்னும்
மந்திரத்தால் அடிக்கடி சுககிரன் எழுப்பிவந்தான். அதனால்,
வானவர் வருந்தினார். அசுரகுருயின்பால் அம்மந்திரத்தைத் தர
திரமாகக்கற்றுவரும்படி அமரர்குரு தன் மகனைச் சொலுத்தினார்.
கசன் சென்றான். சேர்ந்தான். அவர்மனம் மகிழும்படி பணிகள்

பலவும் இவன் பணியோடு புரிந்தான். இவன் வந்திருக்கும் குறிப்பை அசுரர் முந்தற அறிந்தார். சொல்லத் துணிந்தார். குறித்திருந்தார். தனியே ஒருநாள் கரன் வெளியே வந்தான். ஒரு பொழி லுட்புகுந்தான். உடனே சில அசுரரும் புகுந்தார். அவனைக்கொன்று மறைத்தார். குருவின் மகனாகிய தெய்வயானை இயல்பாகவே அவன்மேல் காதலகொண்டிருந்தான். அவள் வேண்டுகோளால் சக்கிரன் அவனை எழுப்பினான். மீண்டும் ஒருநாள் அவனைக் கொன்று சிதைத்து மதுவிற்கலக்கிக் குருவிடம் தந்தார். சக்கிரன் குடித்தான். உற்றதை உணர்ந்த மகள் தந்தைக்கு உணர்த்தினாள். தந்தையும், தன் வயிற்றில் மதுவுடன் கலந்திருக்கும் கசனை வெளிப்படுத்தக் கருதினான். தனது உயிர் மந்திரத்தை அவன் உணருவாறு சிந்தித்தார். உடனே சக்கிரன் வயிறு வெடித்தது.

கசன் வெளியே வந்தான். தான் உணர்ந்த மந்திரத்தால் இறந்து கிடந்த குருவை எழுப்பினான். வந்த பயன் எய்தினான். தன் தந்தையைச் சிந்தித்தான். அவன் சென்றுவிடுவான் என்று தெய்வயானை தெளிந்தாள். தடுத்தாள். தன்னைக் கலந்து மகிழும்படி உயிர் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடையான். 269

கனிந்து வண்டினான். அவன் மறத்தான். அவள் பலமுறையும் வற்புறுத்தினாள். கசன் கலங்காமல் நின்றான். அதனால், தெய்வயானை சினந்தாள். அம்மந்திரம் பவியாதிருக்கும்படி சிந்தித்தாள். அது பவியாவிடமும் விடுக என்று அவன் சலிபாது சென்றான். வருந்தியும் ஒழுக்கத்தை வழுவாமல் காத்தான்.

ஒழுக்கத்தை ஒருநாள் உறதியாகப் போற்றவேண்டும் என்பது இதனால் கூறப்பட்ட

133. அன்றி இழுக்கால் அசுரனையும் கல்லாக்கிக் குன்றினான் என்பதை குரோசா—என்றும்

குமரேசா! ஒரு ஒழுக்கத்தால் அகலிகையும் ஏன் கல்
லாகி இயற்கை எய்தின, ஒழுக்கமுடைய சைவ சாஸ்திரமும், இயற்கை
இயற்கையிலும் எய்தின. இயற்கை—சைவம்.

சைவம் என்றது உயர்குலத்தை.

ஒழுக்கத்தால் உயர்குல நன்மையும், இயற்கைத்தால் இயற்கை
குலத்தன்மையும் உயர்கள் எய்தும் என்பதாம்.

உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தவனாயினும் ஒழுக்கம் இல்லாதவன்
இயற்கைவன் என்பதும், இயற்கைகுலத்தில் பிறந்தவனாயினும் ஒழுக்கமுள்ளவனே உயர்ந்தவன் என்பதும் உணர்த்தியபடி.

உயர்குலம் என்பதும் இயற்குலம் என்பதும் ஒழுக்கத்தானும்
ஒழுக்கத்தானும் முறையே உணரப்படும் என்பது குறிப்பு.

இயற்கை முடையார் இயற்கைமுடையார் என்பது இதில்
உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அகலிகைபால் உணரப்படும்.

270

சீருச்சுரம் குமரேச செண்டா.

புத்தகம். அயன்

சைவ சாஸ்திரம் போலவே தோழகூடையார். உயர்குலம்
புத்தகம் இயற்கை இயற்கை உயர்குலத்தை விவரித்தார். இயற்கை
மணம்புரிய விருமபினார். திணைதோறும் வந்தார். முனிவரும்,
தேவரும், சைவரும் வருவதை முற்காலத்தினர். அயன் வலால்

அவர்களைவரையும் சாக்கினி. நீருள்முழுகி நெடுநாள் நின்று வெளிவருவேன் அகல்கைக்கு உரியோரென்று முனிவர் புனை முர். வாயில் அனைவரும் வந்து புகுத்தார். ஆழ்தது முர்சை அடக்க லின்றி, வளிமீமல் அடக்கும் வலியினை யிழுத்தார் ஒரு வர் பின் ஒருவராய் வெளியே வந்தார். ஒருத்தடங்காமல் ஒரு தமோடகன்றா. இத்திரன் பலமுறை முயன்றான் பயன்பெற றின்றிலன். கோதமா மட்டும் நெடுநாள் நின்றார். அசுமிசை யை நினைந்தார். வெளியே வந்தார். வந்தவர் ஒருமைபைத் தத் தையறிந்தார். தனது குலமகளை அவர் நலமுறத் தந்தார். கோ தமர் கொண்டு மெழ்த்தார். கூடி வாழ்த்தார். வாழ்த்தால், இந் திரன் ஒரு நாள் அங்கு வஞ்சமாய் வந்தான். முனிவர் இல்கை, வஞ்சியும் அவனல் வஞ்சிக்கப்பட்டான். உடனே, முனிவர் வந் தார். பாபம்! அகல்கை என் செய்வார். அஞ்சி நின்றார். இழுக்கற் வெளித்தார். அம்மொல்லியகை நோக்கினார் சலீலம் படி சபித்தார். அவரும் கருங்கல்வாகி பருங்கி கிழ்த்தார். வழுவில்வரும் ஓர் இழுக்கால் இழியினையாடும் ள். இழுக்கம் இழிந்த பிறப்பாய்க்கும் என்பதை உலகம் இவள்பால் உணர்க் தகை.

இழுக்கல் உயாவுக்கும், இழுக்கல் இழிவுக்கும் ஏதுவாம் என பது இதனால் கூறப்பட்டது.

143. பண்டு சகுமாரன் பார்ப்பானாய் வந்துமேன்
கொண்டான் இழிவைக் குமரோசா—சண்ட
மறப்பினும் ஒத்துக்கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்.

இ—ள்.

குமரேசா! சுருமாரன் பார்ப்பானாய்ப் பிறந்தும் ஏன் இழிகான் எனின், ஒதது மறப்பினுந் சொல்லாகும், ஒழுக்கம் குன்றமாயின் பார்ப்பான் பிறப்புக் கெடும் என்க.

ஒத்து—வேதம், ஒதப்படுவது என்னும் ஏதுவான் வந்தது.

பார்ப்பான்—அந்தணன். வேதப் பொருளையே விரும்பிப் பார்ப்பான் என்பதாம்.

பிறப்புக்கெடுதல்—இழி பிறப்பினனாக மதிக்கப்படுதல்.

கற்ற வேதத்தை மறந்தாலும் மீண்டும் கற்றுக்கொள்ளலாம். ஒழுக்கம் குன்றமாயின், பார்ப்பான் பிறப்புயர்வு குன்றிவிடும் என்பதாம்.

வேதத்தை மறந்தாலும், வேதியர் ஒழுக்கத்தை விடலாகாது என்பது கருத்து. உம்மை, மறக்கலாகாது என்பதை உணர்த்தி நின்றது.

வேத உணர்வும், ஒழுக்கமுடைமையும், அந்தணர்க்கு மேன்மையைத் தருவனவாம் என்க. பிறர்க்காயின் ஒழுக்கம் ஒன்றே யமையும், வேதியர்க்காயின் அதனோடு வேதவுணர்வும் வேண்டும் என்பது குறிப்பு.

ஒதவிற் சிறந்தன்று ஒழுக்கமுடைமை. (முதுமொழிக் காஞ்சி).

செய்யப்பட்டிரு வேதமுள், ஒழுக்கமுள். (வெற்றிவேற்கை).

ஒழுக்கம் குன்றினால் பார்ப்பான் உயர்வு குன்றும் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இவவுண்மை சுருமாரன்பால் உண

பண்டைக் காலத்தில் விர்திய மலைக்கு வடபால் சிந்திரநதி பருசில் குஞ்சரபுரியென்று ஒரு நகரம் இருந்தது. அதில் சந்

திரட்சரன் எனலும் அந்தணன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் அந்தரத்து அரசனாகிய பரிபுரஞ்சயன் என்பவனுக்குப் புரோகிதன். அவனுக்குச் சகுமாரன் என்றொரு புதல்வன் தோன்றினான் இவன் சிறந்த அழகன். பருவமுற்றான். தந்தைசொற்கடந்து தனியே திரிந்தான். ஒதுவதொழிந்தான். உணர்வும் ஒழிந்தான். மங்கையர் குழாத்தே தங்கி மகிழ்ந்தான். ஒழுக்கம் இலறைய் இழுககமே புரிந்தான். கையலார் மய்யளில் தனி ரின்றழன்றான். வேதமே பார்ப்பார் இவன் ஏதமும் பார்த்தார். வெறுத்து நீக்கினார். தந்தையும் கவன்றார். தனியே அகன்றார். அதன்யின் இவன் மனமிக மெலிந்தான். உலகெங்கும் அலைந்தான். ஒரு புலகைகளைப் பொருந்தினான். அவன்பால் அன்பால் அமர்ந்தினபுற்றான். எல்லாரும் இவனை இழிவாக எண்ணினார். தனது பிறப்பின் சிறப்பை இவன் இறப்பவும் இழந்தான். உயர்ந்தகுலத்தில் பிறந்தவனாயினும் ஒழுக்கம் குன்றினால் அவன் இழிந்தவனாவான் என்பதை இவன் எழுந்துணர்ந்தினான். (இதனவிரிவு சிவராத்திரிப் புராணத்தில் உணரப்படும்.)

ஒருவனது குலத்தின் உயர்வும் ஒழுக்கம் இல்லாழிக்குன்றும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

135. உற்ற திருவோ மெய்ந்தும் சுயோதனனேன்
 குற்றமுறத் தாழ்ந்தான் குமரேசா—பற்றும்
 அழுக்காறுடையான்கண் ஆக்கம்போன்றில்லை
 ஒழுக்க மிலான்கண் உயர்வு. (1)

குமரேசா! துரியோதனன், உயர்வும் திருவும் ஒருங்கே
 உபற்றருந்தும் ஏன் தாழ்ந்தான் எனின், அழுக்காறு உடையான்

கண ஆக்கம்போன்று, ஒழுக்கம் இலான்கண் உயர்வு இல்லை
யென்க. அழுக்காறு—பொறாமை.

கண்—இடம். இஃது ஏழனுருபு.

14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை.

273

பொறாமைமுடையவனிடத்தில் செல்வம் நில்லாதவாறுபோல்
ஒழுக்கம் இல்லாதவனிடத்தில் உயர்வு நில்லாது என்பதாம்.

அழுக்காறின்மை ஆக்கத்திற்கும், ஒழுக்கமுடைமை உயர்
வுக்கும் ஏதுயாம் என்க.

பொறாமைபுரி, நிய ஒழுக்கமும் பொருந்தியவன் உயர்வை
யும், திருகையும் ஒருங்கே இழப்பான் என்பது இதில் உணர்த்தப்
பட்டது. சுவ்வண்ணமை துரியோதனன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

துரியோதனன் சந்திரகுலவேந்தன். அகத்தினுபிரியிலிருந்து
அரசுபுரிக்கான். திருதராட்டிரனுக்குக் கார்தாரியிடம் பிறக்க
வன். வளங்காடுடி மன்னன். அருந்திறலும், பெருந் திருவும்
இவன்பால் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தன. இறந்தாரையெழுப்
புதற்குரிய மந்திரத்தையும் பெற்றிருந்தான். எளிணும் கொடிய
குணங்கொல்லா இவனிடங் குடிகொண்டிருந்தன. தனது தா
யத்தாராட்ப நாமன் முதலியோரிடம் பொறாமைகொண்டான்.
அவர்பால் சொல்லாதன புரிந்தான். விடுமர் முதலிய நல்லோர்
சொல்லோர் மறுத்தான். தருக்கினன். ஒழுக்கமின்றி இழுக்க
மே செய்தான். சிறந்த ஆக்கமும், உயர்ந்த ஊக்கமும் சேரப்
பெற்றிருந்தும், அழுக்காறும், நிய ஒழுக்கமும் உடைமையால்
இவனை உலகம் இகழ்ந்தது. தன் சுற்றமும் தாமக் குற்றமே செய்
தான். அதனால், அவன்கோலும் இழந்தான். தன் கோலமும்
அழிந்தான். (இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படும்).

ஒழுக்கம் இல்லாதுக்கு உயர்வு இல்லை என்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

136. வீடுமொர் கொண்ட விரத ஒழுக்கத்தைக்
 ிகாடரீதன் காத்தார் குமரேசா—தேடும்
 ஒழுக்கத்தின் ஒல்கா ருவோர் இழுக்கத்தின்
 ஏதம் படுபாக் கறிந்து (க)

274

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

குமரேசா! தாம் கொண்ட விரத ஒழுக்கத்தை வீடுமர்
 ஏன் என்றும் கோடாமல் காத்தார் எனின், இழுக்கத்தின் ஏதம்
 படுபாக்கு அறிந்து, உரவோர், ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார் என்க.

உரவு—அறிவு. வலியும் ஆம். ஒல்கார்—ஒடுங்கார். படுதல்
 என்னும் தொழிற்பெயர், தல்விசுகியின்றிப் பாக்கு என்பதைப்
 பெற்று வந்தது. பாக்கு இங்கே தொழிற்பெயர் விசுகியாய்
 நின்றது.

ஏதம் படு பாக்கு அறிந்து—குற்றம் உண்டாதலை உணர்ந்து.
 ஒழுக்கம் தவறினால் குற்றம் வரும் என்பதை யுணர்ந்து அறி
 வோர் நெறிவழுவாமல் ஒழுக்குவர் என்பதாம்.

அத்க்கும் இடுக்கண்கட்கு அஞ்சி அறிவோர் ஒழுக்கில்
 கருங்கார் என்பார் “உரவோர் ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார்” என்றார்.

தாம் பொருந்திய ஒழுக்கத்தை அறிவோர் வருந்தியும் காப்
 பர் என்பது கருத்து.

எத் துணை இடைபூறுகள் வரினும் உரவோர் ஒழுக்கம் தவறார்
 என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. இது வீடுமரால் உணரப்

கதை.

காசியம்மன்ன் புதல்நியாகிய அம்பை என்பவள் வீடுமதை மருவியின்புற விழைந்தாள். அவரது அறிவின் பலத்தையும் ஒழுக்கத்தின் நலத்தையும் தெரிந்தாள். அவரை இசையும்படி செய்ய எவராலும் இசையாது என்பதையும் அறிந்தாள். அவரது குருவாகிய பரசுராமரால் அது முடியுமென்று முடிவில் தெரிந்தாள். அவர்பால் வந்தாள். உணங்கினாள். தனது கருத்தை புணர்த்தினாள். தன்னால் அது முடியும் என்று அவர் கூறினார். அவளோடு அத்தினபுரிக்கு வந்தார். குருவின் வருகையை வீடுமீர் அறிந்தார். எதிர்தொண்டு சென்றார். அந்நாடிநிறை முடிபட

14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை. 275

அன்புடன் தொழுகார். அழைத்துவந்தார். சிறந்ததவிசொன்றில் இருத்தி மகிழ்ந்தார். போற்றி நின்றார். நின்றவரை இருந்தவர் நோக்கினார். அம்பையை அன்புடன் அணைத்துவாழ் என்றார். வீடுமீர் உடைய வெம்பிப்பாறாதார். குருமொழி யேனும் அது சிறமென்றவொருவர். உடிரி நீங்கினும் ஒழுக்கத்தின் ஒல்கேள் எனாரார். அவரது அறிவின் திறத்தை அகிலமும் புகழ்ந்தது.

இன்சொலா லவனிகொண்ட எந்தைமுதல் இன்பமன்று
வினிதெய்த நான

வன்சொலா வீரத மணமுறேவென மனத்தினால் வீரத
மன்னினேன்

பசா ஸ்யாவரு மறொனக்கருதி புலரைக்கணு
நிகழ்ந்தவிய

புன் சொலானதிரி மாதவத்தின் மி. சி. பி. என்செவி
பொறுக்குமோ. (க)

களம் புகுந்தவரை மீளவே குதல் கொ. 1. த. கார். முக

புளம் புகுந்தினி திருக்கு நற்கடவுள் உள்வையன்றியிலை

யுண்மையால்

வளம் புனைந்தவது ராகபோக மிசு மரபு : :ங்மையர்

பொருட்டினால்

வீளம்புமிந்தமொழி மொழிகு என்றணுபர் வெண்டும்

என்னினும் வழங்குவேன்.

(2)

உயர்ந்தோர் என்றும் ஒழுக்கம் குன்றார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

137. வீடாத மேன்மையுற்ற வெண்மதியும் வெம்பழிவைச்
கூடினான் பின்பேன் குமரேசா—கூடும்
ஒழுக்கத்தி செய்துவர் மேன்மை யீழுக்கத்தின்
எய்துவர் எய்தாப் பழி.

(3)

35

276 திருக்குறள்—குமரேச வெண்பா.

குமரேசா! மேன்மை பெற்றிருந்த வெண்மதி வின்பு
என் வெப்பழியை மேவினார் எனின், ஒழுக்கத்தால் மேன்
மையை எய்துவர், இழுக்கத்தால் எய்தாப்பழியை எய்துவர் என்க.

வெண்மதி—சந்திரன். இழுக்கம்—ஒழுக்கத்தவறு.

எய்தாப்பழி—எய்துகற்கு உரித்தல்லாத பழி, அடாப்பழி
என்றபடி.

ஒழுக்கம் தவறானவன் செய்யாக முற்ற மொன்றைச் செய்த
தாசுப் பிறர் அவன்தோல் பொய்யாகக்கூறினும் உடைய உதிரையும
அவன் இழுக்கம்பற்றி மெய்யாகக்கொள்ளும் ஆகலின் எய்தாப்
பழியை அவன் எய்துவன் என்க.

ஒழுக்கமுடையான் மேன்மையை பொத்துவான், அடுத்தவன் பழியை அடைவான் என்பதாம்.

ஒழுக்கத்தால் பெருமையும், இழுக்கத்தால் சிறையும், முறையே ஒருவனுக்கு உண்டாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சந்திரன்பால் உரைப்போம்.

கதை.

சந்திரன் விண்ணொளியாகி விளங்கிய மேன்மையன். தண்ணளியுடையான். உயிர்களுள்ளாம் உவந்து தொழத்தகுந்தன் மையை இயல்பாகப்பெற்றவன். கலைகள் நிறைந்து பேரொழுக்கமுடையனாய் இளமையில் விளங்கினான். அதனால் பெருமேன்மை எய்தினான். ஒருநாள் தமது குருவாகிய வியாழபதவானது மனைவியை விரும்பினான். ஒழுக்கந்தவறினான். இழுக்கமே புரிந்தான். அதனால் இந்திரன் முதலிய இமையவர்களுள்ளாம் இவனைப் பழித்தார். படைத்தார். ஒழுக்கத்தால் தான் முன் எய்தியிருந்த மேன்மையை ல் இழுக்கத்தால் இழந்தமையை நினைந்து மதியும் வருந்தி

14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடமை.

277

னான். அதன் பின் தக்கன் மக்களை மணந்தான். அவனால் அடர்ப்பழியையும் அடைந்தான். அல்லலும் உற்றான். பரமனையடைந்தான் பரிவு நீக்கினான்.

விரிவு சரிசெய்தில் தெளிவாம்.

ஒழுக்கத்தால் அழகும், இழுக்கத்தால் பழியும் உளவாம் என்பது இதனால் உறுபட்டது.

138. என்றும் சமுனி யிடும்பையுற்றான் நல்லொழுக்கம்
 சூய நியதால் என்னே குமரோரா—சுன்றாத
 நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம், நியொழுக்கம்
 என்றும் இடும்பையுற்றும். (அ)

குமரோரா! நல்லொழுக்கம் இல்லாத சமுனி ஏன் என்
 றும் இடும்பையுற்றான் எனின், நல்லொழுக்கம் நன்றிக்கு வித்து
 ஆகும் நியொழுக்கம் என்றும் இடும்பையுற்றும் என்க.

நன்றி—அறம். வித்து என்றது காரணத்தை.

நல்லொழுக்கம் நன்றிக்கு வித்து ஆகும்—நல்ல ஒழுக்கம்
 அறத்துக்குக் காரணம் ஆகும்.

மாரம், வித்திலிருந்து உண்டாதல்போல், அறம், நல்ல ஒழுக்
 கத்திலிருந்து உண்டாம் என்பதாம்.

நல்ல ஒழுக்கம் இன்பத்திற்கும், நிய ஒழுக்கம் துன்பத்திற்கும்
 ஏதுவாம் என்பது கருந்தி.

‘என்றும்’ என்றது, இம்மை மறுமை என்னும் இருமையி
 னும் நியொழுக்கம் துன்பத்திற்கும் என்பது கருதி.

278

திருச்சுறட்டு குமரோச வெண்டி.

மேல், ஒழுக்கத்தால் புதறும், இழுக்கத்தால், இடமும் வரும்
 என்றார். இதில், முறையே அவை இன்பமும் துன்பமும் தரும்
 என்றார். சுவைவ ஒழுக்கமுடையவர் புதறையும் இன்பத்தையும்
 பொருந்துவர் என்பதும், கடுமியில்லாதவர் பழியையும் துன்பத்தையும்
 அடைவர் என்பதும் தெளியப்படும். நியொழுக்கமுள்ளவர்
 என்றாகுதல் அவை என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இது சமுனி
 பால் காணப்படும்.

கதை

பண்டைக்காலத்தில் சிந்துநதியருகில் விரிந்த நிலப்பாப்பு ஒன்று அபையதிருந்தது. வளமிக்கவுடையது அதற்குச் கார்தாரம் என்று பெயர். அந்தேசத்தைச் சுபலன் எனவும் அரசன் ஆண்டுவந்தான். அவனுக்குப் புதல்வன் ஒருவனும் ஒருபுதல்வியும் தோன்றினார். அவ்விருவருக்கும் முறையே சகுனி என்றும் கார்தாரி என்றும் பெயர். இச்சகுனி சூதாடுவதில் மிகவல்லவன் போய்யும், புணமையும் பொறுமையும் வாயந்தவன். வஞ்சகம், தீயநெஞ்சன். தனது மருகனாகிய துரியோதனனைத் தீயவழியிற் செலுத்தினவன். அரசகுலத்திற் பிறந்தும் தனதுதீய ஒழுக்கத்தால் சிறுமையே அடைந்தான். பாரதப் போரின் இறுதி நாளில் இவன் நகுலனால் கொல்லப்பட்டான். கொடியவர்களைக் கண்டால் உலகம் இன்று சகுனியைக் குறிக்கும். கொடுமைக்கு ஓர் வரம்பாகி நின்று இடம்பையை என்றும் எய்தினான். (விரிவு அவன் சரிதத்தில் புலனாம்)

தீயொழுக்கம் துன்பத்தரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

—0—

139. சொல்லில்லை பென்னேயோ நிச்சொல்லி ஏ

கொல்லவந்தார் பாலும் மும்பா

ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லவே தீய

வழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல.

(க)

குமரேசா! ஏசுநாதர் தன்னைக்கொல்ல வந்தார் நிச்சொல்லி ஏன் ஒரு தீய சொல்லையும் சொல்லவில்லை எனின், தீயசொற்களை

14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடையவை.

279

வழுக்கியும் வாயால் சொல்ல, ஒழுக்க முடையவர்க்கு சூலம் என

வழுக்கியும்—மறந்தும். ஒல்லா—முடியா.

நீயென்றது பொய், குறளை கவிஞ்சில் (17) ,
ஒல்லா எனபது அஃறிணைப் பன்மை யி
அதற்குயையச் சொல்ல, எனபதையும் பலவாட்சு கொள்.

ஒல்லாதே எனவும் பாடம்.

ஒழுக்கமுடையவா நீய்சொற்களை மறந்தும் தம் ருடல்
சொல்லார் என்பதாம். நல்லோரதுவா, நீயென வழங்கி அஃறிணை
தூய்மையுடையது, ஆதலான் அவர் மறப்பினும் அஃறிணை அய, தைச்
சொல்லாதென்பது கருத்து.

என்றும் எவ்விடத்துநல்லோர் நீசொல்லச் சொல்லா எனப
பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுணமை ஏசுநாதாபால்
உணரப்படும்.

ஏசுநாதர் என்பவர் மாசில்லாத ஒரு மாதவர். இற்றைக்கு
ஆயிரத்தாறு தொளாயிரத் திருபத்து நான்கு வருடங்கட்கு
முன்னர் மேல்நாட்டிலே ஐரோப்பாக கண்டத்திலே கலிலேயா
என்னுந் தேசத்திலுள்ள நாசரேத்து என்னும் ஊரிலே அவர் அரா
தரித்தார். இவரது தோற்றம் பிச்சு அற்புத முடையது. சிப்பன்
என்னும் ஒரு கண்ணி வயிற்றிலே மீதானறிஞர். இவர தோற்றம்
பின் அந்நாடு அடைந்த நல்லவர்கள் பல. இவரது குண ஒளியால்
அதுதன் கார் இருள் நீங்கிச் சீர்வெற விளங்கிப் பிற டிகருந்தார்.
பேரொளி வீசும் பெருமையைப் பெற்றது. நமது விள மய பழு
வத்தே இவ்வுலகபிழைம உணர்வியலும் மயாவறத கொளித்தார்.
முற்றத்தாறந்தார். பற்றற்று நின்றார் எங்குஞ்செவறார் எவ்
வாருக்கும் நல்ல நீதிகளைப் போதித்தார். ஒழுக்கத்தை மறந்த
மதித்தார். அதனை உயிரினும் ஒம்பினார். பொறுடையம் வாய்

மையும் பொருத்திய புனிதர். அருள் யிசுவு டயவர். வர்
 அருளியுள்ள மொழிகளெல்லாம் நீதிமயமானவை. அன் - 30
 வசனங்களாக மதிக்கப்படுகின்றன. இவர் சொல்லிய மொழிக
 280 திருத்தரட் குமரேச வெண்பா.

னைக் கேட்டும் நல்லொழுக்கத்தைக்கண்டும் பல்லாயிரக்கணக்கான
 மனிதர்கள் இவரைப்பின்பற்றினர். அனைவரும் இவரைத் தெய்வ
 மாக மதித்துப் போற்றினர். அதன்பின் இவரது பெருமை எங்
 கும் பாரியது. அதனால், சிலர் இவர்மீது பொறாமை கொண்ட
 னர். மொல்லாதன செய்தனர். அவ்வெல்லாவற்றிலும் இவர்
 நிலைகுலையாமல் நின்றார். தமக்குத் தீமை செய்தவர்க்கும் நன்
 மையே செய்தார் வெறுத்து வைதாரையும் பொறுத்து வாழ்த்தி
 னார். ஆபினும் அப்பகைவர் இவர்க்கு அல்லல் பல செய்தார்.
 முடிவில் மொல்லவே துணிந்தார். தனித்த ஓர் இடத்தில் பனி
 கம்பிடித்தார். பாவம்! இவரது மெல்லிய கைகளிலும் நல்லமார்
 டிலும் வல்லிநும்பை அடித்தார். மொடுவதை செய்தார். அந்
 தீயவர் தீமைக்கு இவர் திருவுளமிரங்கினார். அவர் நலமுறத்த
 வனை நாடிநயந்தார். இதமே கூறித்தன் இன்னுயிர் தீர்ந்தார்.
 வழக்கியும் தீச்சொல்லை இவர் வாய்திறந்துரைத்திலர். இவரது
 ஒழுக்க நலத்தை உலகம் புழங்குதது.

(இதன் விரிவு அவர்சரிதையில்உணரப்படும்.)

தீர்சொல்லை மறந்தும் ஒழுக்கமுடையவர் சொல்லார் என்
 பது இதனால் கூறப்பட்டது.

—0—

140. கற்றறிந்தும் நற்சமணர் கல்லார்போல் ஏன்மடமைக்

குற்ற முற்றார் முன்னம் குமரேசா—உற்ற
உலகத்தோ டொட்ட வொழுதல் பலகற்றும்
கல்லார் அறிவிலா தார்

(ய)

இ—ள்.

குமரேசா! சமணர் பலதூல்களைக் கற்றிருந்தும் ஏன் கல்
லார் போல் மடமையுற்றார் எனின், உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகு
தலைக் கல்லாதார், பலகற்றும், அறிவில்லாதார் என்க.

உலகம் என்றது உயர்ந்தாரை, பல என்றது பலதூல்களை.

14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடை னார்

281

உலகத்தோடு ஒட்ட—உலகத்தோடு பொருந்த.

உயர்ந்தோர் ஒழுக்கிய வழியே ஒழுக்கில் உயர்ந்தார், பல
தூல்களையும் கற்றவராயினும், அறிவில்லாதாரை யாவர் எனபதாம்.

உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுதல் என்றது, பறையன கழித்தும்
புதியன புருத்தியும் இடங்காலங்கட் கேறப ிசைந்தது ஒழுக்குதல்
என்க.

நாலுணர்வுநால உடையராயினும் உலக உணர்வு இல்வழி
அதனால் பயன இல்லையென்பது கருத்தது.

இது சமணர் சிலப்பால் காணப்படும்.

கதை.

மணர் என்பார், இன்றைக்கு ஆயிரத்தைநூறு வருடங்க
ட்கு முன்னா இவவுலகில் உயர்நிலையிலிருந்த ஒரு கூட்டத்
தார். பல நூல்களையும் பழுதறக் கற்றவர். விக்கிரமபாண்டியன

மதுரையிலிருந்து அரகபுரியும் காலத்தில் அங்கு வந்தார். ஓநயிரையும் கொல்லலாகாதென்று தமது குரு போதித்திருந்தார். அதனால் அவர்கள் தங்கள் தலையிலிருந்த மயிர்களைத் தனித்தனி பறித்தார். ஏனெனில் அவைகள் இருந்தால் பேணும், ஈரும் பெருகிமடியும். தரையில் நடந்தால் சிறு பிராணிகள் மடியுமென்று கருதி மரங்களில் உறிகளைக் கட்டி அவற்றில் தங்கித் தொங்கினார். செல்லவேண்டின் பயிற் பீலியால் நீவிச செல்வர். மெய்வருத்தத்தால் உண்டாயதென்று கருதி நூல் ஆடையை உடுக்காரா. இவ்வகையில் உலகத்தோடு ஒட்டாமல் பலவழியிலு மாறுபட்டிருந்தனர். இப்படியிருந்தும் விக்கிரமவேந்தனைக் கொல்லத் துணிந்தார். அதனையறிந்த மன்னன் அவரனைவரையும் தண்டித்து அடக்கினான். பல நூல்களையும் சுற்றிருந்தும் உலகொழுக்கங்கல்லாமையால் அறிவிக்கலாக அவர்கள் இழிக்கப்பட்டனர்.

உலகத்தோடு பொருந்த ஒழுக்காவர் அறிவுடையவரே என பது இதனால் கூறப்பட்டது.

282 திருக்குறட் சூழ்ச்சி வெண்பா.

புண்ணிய நன்னீரால் நனை காணம் பொய்மொழி யழுக்காதிந்மை

புண்ணிய நன்னீரால் நனை காணம் பொய்மொழி யழுக்காதிந்மை

புண்ணிய நன்னீரால் நனை காணம் பொய்மொழி யழுக்காதிந்மை

புண்ணிய நன்னீரால் நனை காணம் பொய்மொழி யழுக்காதிந்மை

புண்ணிய நன்னீரால் நனை காணம் பொய்மொழி யழுக்காதிந்மை

புண்ணிய நன்னீரால் நனை காணம் பொய்மொழி யழுக்காதிந்மை

புண்ணிய நன்னீரால் நனை காணம் பொய்மொழி யழுக்காதிந்மை

புண்ணிய நன்னீரால் நனை காணம் பொய்மொழி யழுக்காதிந்மை

(கூர்மபுராணம்.)

இழிந்த சாதிய ராயினும் புண்ணியம் இயற்றின்

கழிந்த மேன்மைகூர் சாதிய ராகுவர் கடையா

பொழிந்த பாதக மியற்றுந ருயர்ந்தவ ரெனினும்

பொழிந்த தீமைசால் புலைதொழிந் புண்மைபராவர்.

ரகசியம்.)

செய்தியின் தெளிந்தார்ப்பு பிணையின்
 பொய்யுடை அஞ்சுமின் புறஞ்சொற் பொற்றாங்கல்
 உறுநான் துறயின் உயிர்க்கொலை நீங்குமின்
 காணஞ் செய்ப்பின் தவம்பல தாங்குமின்

செய்க்கனறி கொல்லன்மின் தீகட்பு இகழ்மின்
 பொய்க்கரி போகன்மின் பொருள்மொழி நீங்கன்மின்
 அஞ்சுமின் அகலாது அணுகுமின்
 சிற்ப்பு அமைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்

அறம்மனை அஞ்சுமின் பிழையுயிர் ஒம்புமின்
 அறம்மனை காமின் அல்லவை கடிமின்
 கள்ளுக் களவும் காமமும் பொய்யும்
 வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினில் ஒழியின்
 இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா
 உளநாள் வரையாது ஒல்லுவது ஒழியாது

14-ம் அதிகாரம் ஒழுக்கமுடைமை. 283

செல்லாக் தேளத்துக்கு உறுதுணை தேடுமின்
 மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீர் சுங்கென. (செல்லதிகாரம்)
 (இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

ஒழுக்கம் உயிரினும் சிறந்தது. அதனை வளர்த்திடும் காக்க
 வேண்டும். ஒழுக்கமே உயர்குலம். அது குன்றினால் அந்தணர்
 குலங் குன்றும். அஃதில்லாதவனுக்கு உயர்வு இல்லை. அறிவு
 வோர் எவ்வகையினும் ஒழுக்கம் குன்றார். உதாரண வரண்மையு
 ண்டாம் அறநீங்கினால் பழியுண்டாம். தீயொழுக்கமுடையர்
 என்மிக் துன்புறுவர். ஒழுக்கமுடையவர் ஒருபோதும் தீர்ச்சொல்
 லைச் சொல்லார். நூல்களை அறிந்திருப்பினும் உலகநிந்து ஒழுக்
 கில்லையானால் அவ்வறிவால் பயன் இல்லை.

14-வது ஒழுக்கமுடைமை முற்றிற்று.

யநு-ம் அதிகாரம் பிறனில் விசையாமை.

கிந்தாவது பிறனுடைய இல்லாளிக் காமாயச்சத்தால் காதலியாமை. ஒழுங்கமுடையார் கண்டியல்பாகவே அமைந்திருக்க வேண்டிய உயர் குணங்களுள் இது, முதலது ஆதலின் அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

— 0 —

141 எள்ளிமுனி தாய்மொழிந்தும் ஏன்மெய்மன் வீடுமன்முன் கொள்ளவில்லை பெண்ணைக் குமரேசா—கொள்ளும் பிறன்பொருளாகப் பெட்டொழுக்கும் பேதைமை ஞாலத்தறம்பொருள் கண்டார்கண் இல். (ஈ)

இ—ள்.

குமரேசா! முனிவரும். தாயும் இனிதூற மொழிந்தும் மெய்மன்னும் வீடுமனும் பெண்ணை விசையாது ஏன் கொள்ளவில்லை

284 திருச்சுறட்டு குமரேச வெண்பா
ல்லை எனின், பிறன்பொருளாகப் பெட்டு ஒழுக்கும் பேதைமை ஞாலத்து அறமும் பொருளும் கண்டார்கண் இல்லைவென்ஊ.

முனி—விசவாமித்திரர். பெயர்—அரிசச்சுதிரர்.
தாய்—பரிமல சித்தி

பிறன்பொருளாகப் பெட்டு—பிறனுடைய பொருளாகப் பெறுபவனை விருப்பி.

ஒருவனுக்கு உரிமையான பொருள் கருள் தலைடையானது மனைவியே, ஆகவே, அவளைப் பொருள் என்கிறார்.

தாய்ப்பொருள் என்றது அவற்றின் இயல்புகள் விளக்கி

காரக்கும் தூஸ்களை எலக.

அறம்பொருள் இனயம் வீதி என்னும் உறுதிப்பொருளான நான்கணுள், முன்னைய இரண்டின் இயன்புகளை நன்குணர்ந்தவர், பின்னைய இன்பங்களுட் சிற்றின்பத்தை நெற்றெட விழையார் என்பார் "அறம்பொருள் கண்டார்சண் இல்" என்றார்.

அற நூலையும் பொருள் நூலையும் வழுவற அறிந்தார் மாட்டு பிறன் மனைவியை விழைந்தொழுதும் பேதலை இல்லை என்பதார்.

பிறர் மாதரைத் தழுவ விழைந்து பேதலை என்பது, அஃது அறிவுடையார்சண் உண்டாகாது என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவவுண்மை அரிச்சந்திரன் விடுமன் என்னும் அறவோர் பால் அறிவடபடும்.

கதை 1.

சத்திய சீலகைய அரிச்சந்திரனை வளர்ச்சிக்கக் கருதி விசுவாமித்திரர் இரண்டு பெண்களை ஏவினார். அளர்சன் ஆடல் பாடல் அழகு இளமை முதலியவற்றில் மிகச் சிறந்தவர். சண்டவரெவரும் காதல் கொள்ளும்படியான நடையுடை பாசனைகளோடு அரசனை நாடிவந்தார். அரசன் அவ்வமையம் ஒரு பூஞ்சோலையில் ஆடர்ந்திருந்தான். வந்தவா மன்னன் மகிழ்ந்து கண்டார், தம

15-ம் அதிகாரம் 19-றனில் விழையாமை. 283

து இனிய குரலால் மனமுருகப் பாடினார். அரசன் உவந்தான் வேண்டிவது என் என்றான் தம்மைச் சென்று ஒழுதும்படி அரசனை அவர் வணங்கி வேண்டினார். அரசன் வெறுத்தான். வெகுண்டி ரீங்கினான். அதன்பின் கோசுகர் வந்தார். வந்த மங்கையரை ஒருமுறையேனும், மருவுக என்றார். அரசன் மறுத்து வணங்கினான். இணங்காமையை முனிவர் உணர்ந்தார். முனிந்தார். மீண்டும் வேண்டினார், அவரடிமிசை முடிபட அரசன் விழுந்தான்.

இம்மடமையை அடியேன் அடையேன் என்றான்.

அடி னும் நின்னிழி யாரழ லாலெனைச்

சுடி னும் என்னுடல் தன்னைத் துறந்தான்

விடி னு மெனியை வெட்டி யரிந்துகூ

றி டும் இச் சொற் கிடைசிலன் யான் என்றான். (1)

மண்ணை வெண்டினும் ஈசுவன் காட்டின்ற

மண்ணை வேண்டினும் வாழ்வடன் நல்குவன்

பண்ணை வேண்டிய செஞ்சொற் பறந்தருலு

பெண்ணை வெண்டிலன் யான் என்று சொன்னான். (2)

(அரிச்சந்திரபுராணம்).

கதை 2.

வீடுமர் சந்திரகுலத் தலைவனாகிய சந்தனுவின் புதல்வர் தாய் பெயர் சங்கை. இவர் பிரபாசன் ஏன்னும் வசவின் அமிசம் சங்கைதேவி இவரைப் பதினாறு வயது வரையும் வளர்த்தாள். அசன்பின் சந்தனுவினிடம் சேர்த்தாள். இவரும் சேர்ந்திருந்தார். பல கலைகளிலும் தேர்ந்துயர்ந்தார். சிறந்த மதியும் நிறைந்த ஒழுக்கமும் பொருந்தி விளங்கினார். தமது தந்தையின் பொருட்டு முடிவுவகையும் மண முடிப்பதில்லையென்று முடிவு செய்தார். தந்தை பரிமளகந்தியை மணந்தார். அவள் பால் சித்திராங்கதன் விசித்திர வீரியன் எனப் புதல்வர் இருவர் தோன்றினார். அவருள் ஒருவன் இறந்தான். இருந்த ஒருவனுடைய வீடுமன் மணிமுடி குடினன். குடிய அரசனும் சின்னாகியில் ஊடி மடிந்தான். அடிந்த மன்னரது மனைவியிருவரும் மகபூதிகு

திருச்சுறட்டு குமரேச வெண்டான்.

கட்பேறின்றி யிருந்தார். மதி மரபு விவங்க ஒரு புதல்வன் மையை நினைந்து பரிமளகந்தி வருந்தினாள். தலைமைப் புதல்வனாகிய வீடுமனைத் தனியே யழைத்தாள். குருகுலம் குறுகாமல் பெருகும்படியான குமரர்கள் இல்லையே யென்று பூறித்தாள்.

தனது மருகிகளோடு மருவுமபடி அவரை வேண்டினார். அக் கொடுமொழி கேட்டு வீதிமார் நடுநடுங்கினார் செவியலரிசண்டையும்கேசரப்புகைத்தார். பிறன் இல விழைதல் பெருந் தந்தென்றார். அறவுரை புலன்றா அன்னையைத் தேற்றினார். பிறன் பொருளாண்பு பெட்டொழுநும பேதமையை இப்பெரியவர் அடையாமல் பெரும் புசுற் பெற்றார்.

(இதன் விரிவு பாரதம் சம்பவச் சருக்கத்தில் காணப்படும்)

அறிவுடையார் பிறர் மாதரை விருப்பார் என்பது கூறப்பட்டது.

[6

142. திருசெய்தோர் தம்முள்ளோ தென்னிலங்கை மன்னவ
 ிகாதுமிட வற்றான் குமரேசா—ஓதும்
 அறன்கடை நின்றருள் எல்லாம் பிறன்கடை
 நின்றருள் பேதையா இல (11)

குமரேசா! தீயவர்களுக்குள் இராவணன் ஏன் மிகவுந் தீயவன் ஆனான் எனின, அறன்கடை நின்றருள் எல்லாம், பிறன் கடை நின்றால் பேதையார் இல் என்க.

அறன்கடை பாவம். அறத்தில் நின்ற தடந்தது என்ப தாம். ஒளி நீங்கிய இடத்தில் இருள் நிறைந்திருப்பதுபோல் அறம் தடந்த இடத்தில் பாவம் அடைந்திருக்குமென்க.

பிறன்கடை—பிறனுடைய வாயில்.

அறன்கடை நின்றருள் எல்லாம்—பாவத்தின் கண்ணே நின்ற ருளுவெல்லாம்.

காமங் கருதிய பாவத்தின் கண்ணீர் நின்றார் எவரினும்,
 பிறன் மனையானைக் காத்திதது அவன் வாயிலில் சென்றார் போ
 லப் பேதைதயா இல்லே என்பதாம்.

நெறிசடந்து நின்று வரைவின மகளிர் முதலியோரை விரும்
 பும் அறிவிசிகள் பொருளும் அறமும் புழும் இழப்பினும் புல்லிய
 இன்பத்தை யினும் பொருத்தவர், பிறன் மனையனை விருமபு
 வேர் தமது அச்சத்தானும் இடையே நிகழும் தடைகளானும்
 தாம் கருதிய இன்பத்தை யும் இழப்பார், ஆதலால் அவரினும் விவ
 ரைப் பேதைதயா எனாரா.

பிறனில் விழைவோர், புதல் அறங்களை இழந்து, பழி பாவங்
 களை எய்தவர் ஆகலான அவரை ஏதற்கொண்டு ஊதியம் போ
 விடும பேதைதயர் என்றார்.

பாவங்கள் எல்லாவற்றள்ளும் பிறனுடைய இல்லானை விரும்
 பதல் பெரும் பாவம் என்பதும் அகநூல் எல்லா நல்க்களும் அழி
 யும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவையுணமை இராவ
 னைமையில் உணரப்படுக.

கதை.

இராவணன் அரசுக்கர் முதல்வரைப் இலங்கையில் சிறந்தி
 ருந்து அரசுபுரியும் காலத்தில் பஞ்சவாயுதில் உந்து தங்கியிருந்த
 சீதையின் பேரழகைக் கண்டான். பெரிய காதல் புண்டான்.
 சந்தியாசிபோல் வேடந்தரித்து அங்கு வந்தான். இராமனும், இல
 ங்குவனும் அவ்விடத்தைவிட்டுப் பிரிவும்ப்பு ஒரு சூழ்ச்சி செய்
 தான். தனிவே இலைக்குடிசையில் இருந்த சீதையை வலிதில் எடுத்
 துச் சென்றான். தனது பூர்வீசாலையாகிய அசோக வனத்தில்

வைத்தான். நாளும் வந்து தன் கருத்துக்கு இசையும்படியாக
 நயந்து வேண்டினான். கற்புத தெய்வமாகிய அந்த அம்மை இவ
 னது மடமைக்கு இரங்கி அறவுரைகள் பல கூறி யசற்றினார்.
 எனினும் இவன் விடாமல் சென்று விரும்பினான். ஒருநாள்
 தனது முடிபடியில் படுப்படி விழுந்து பணிந்தான். சீதை வெ
 ழுத்துரைத்தாள். அவன் மறுத்தும் மறுத்தும் வந்து மதிடயம்
 238

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கிச சென்றான். முடியாத ஒன்றை முடியுமென்று கருதி இவன்
 நெடுநாள் உழன்றான். அனுமான் முதலிய பெரியோர்கள் வந்து
 பிறன்சடை நிற்பல் பெரும் பிழை என்று தேற்றினும் தேறாமல
 நின்றான். அதன்பின், இராமன் இலங்கை புருஷ தனது விஷ
 வலியால் அரங்கர் குலத்தையும் தொலைத்து அவனையும் அழித்தார்.
 சீதையைச் சுறைமீட்டித் தன் சிந்தை மகிழ்ந்தார்.

பிறன் மனையை விழைந்ததால் தனது அரசவாழ்வையும் ஆரு
 யுரையும், பெரும் புகழையும் ஒருங்கிழந்து இராவணன் பேதை
 யறிந் பேதையறையப் பெரும் பழி பூண்டான். விரிவை இராம
 சரிதையில் தெளிக.

வெற்பெடுத்த யுயர்ந்த திண்டோள் இராவணன் விரகத்தெய்திப்
 பொறபுடைச் சீதைநெஞ்சம் மெவிவுறப் புன்மைசெய்து
 கற்பெனுங் கனவிபற்றக் கிளையொடுங் கரிந்தானென்னில
 அற்புடை யவர்க்குத் தீமைபுரிவரேல் நரகினாழ்வார்.

(கூர்மபுராணம்).

காதலாள் கரிந்துறையக் கடியவே கனைந்துகன்றி
 எதிலான் தாரமப்பி ஏளிதென இறந்தபாவத்
 தூதுலை யுருகவெந்த ஒள்ளழற் செப்புப்பாவை
 ஆதகாதென்னப்புல்லி அலறுமால் யானைவேந்தே.

(சீவக சிந்தாமணி)

பிறனில் கிழைதல் பெரும் பேதைமை என்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

143. தேறுங் குருமனைபால் தீமை செய்தான் சித்தனேன்
கூறுபட மாய்ந்தான் சூமரேசா—மாறி
விளிந்தாரின் வேறல்லர் மன்ற தெளிந்தாரிற்
தீமை புரிந்தொழுகு வார்.

(க.)

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் கிழையாமை.

287

-ள.

சூமரேசா! தனது குருவின் மனைவிபால் தீமை செய்த,
சித்தன் என்பவன் உடனே ஏன் கூறுபட்டு மாய்ந்தான் எனின்,
மன்ற தெளிந்தாரது இல்லின்கண்ணே தீமையைச் செய்து ஒழுக்கு
வார், விளிந்தாரின் வேறு அல்லர் என்க. விளிதல்—இறத்தல்.

மன்ற தெளிந்தார் இல்—நன்றாகத் தெளிந்தவரது இல்லில்.
அல்தாவது, தம்மீது ஐயங் கொள்ளாதார் இல்லாள் கண்ணே
என்க. இனி, மிகத் தெளிந்த நல்லோரது இல் எனவும் ஆம்.

தீமை புரிந்து ஒழுகுவார்—தீமை செய்ய விரும்பி நடப்
போர். தீமை என்றது இங்கே கற்பழித்தலை.

தம்மை ஐயுறுத நல்லாரது இல்லாவிடத்தே தீமை செய்தலை
விரும்பிச் செல்லும் தீயோர், உயிரோடிருந்தவரேனும் இறந்த
வரே யாவர் என்பதாம்.

பிறனில் கிழைவார், அறம்பொருள் இன்பங்களை ஒருங்கே
இழந்த பெரும் பேதைவர் என்று மேலே கூறினார். இதில் அவர்,
செத்தவரோடு ஒப்பர் என்றார். என்றது பிறகிப் பயனை அவரு
யிர் எய்தாமை அருகி என்க.

பிறனுடைய மனைவியைக் கற்பழிக்கச் செல்வோன் பழியும்,
 இரீவும் பொருந்தி அழிவான் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது.
 இது சித்தன்பால் காணப்படும்.

கதை.

குலோத்துங்கபாண்டியன் அரசுபுரிந்த காலத்தில் வடநாட்
 டிளிந்து ஒரு வாள வீரர் மதுரைக்கு வந்தார். அவர் முதிர்ந்த
 யெதுடையவர். வாளின் கலை முழுதும் வழுவுற உணர்ந்தவர்.
 திண்மையும் அன்பும் மெய்மையும் வாய்ந்தவர். வாள்களை பயிற்
 றித் தன் நாள்களைக் கழித்தார். இளைஞர் பலரும் அக்கிழவன்
 பால் பயின்றார். அவருள் சித்தன் என்பவன் அவ்வீனையைக் கற்
 றினான்.

திருக்கோட்டுக்குமேலே செண்பா.
 அந்திதிர்த்தான் அதனால் தருக்கினான். நன்றியை மறந்தான்
 ஒருவருக்கு எதிரியாய்த் தானுமேர் கூட்டு சமைத்தான். அங்கு
 பரில்வாரைக் கலைத்துத் தன் பக்கஞ் சேர்த்தான். அல்லல் பல
 செய்தான். எளிணும் கிழவர் பொறுமையோடு தளர்வின்றியிருந்
 தார். அந்தியான் அவர் இல்லானையும் தழுவ விழைந்தான்.
 அவர் இல்லாத சமயம் இல்லிற் சென்றான். சொல்லாதன சொ
 ள்கினான். அந்தித் தடுத்துப் போய்த் தொடுத்துப் பிதற்றினான்.
 அப்பொல்லாதவன் செயலுக்கு அந்நல்லார்நொந்தான். பரமனை
 ரினந்தான். அப்பத்தினியின் பொருட்டுப் பரமன் கிழவனாய்
 வந்தார். பழிபடு சித்தனைத் துணிபட வெட்டினார். தெளிந்தார்
 இல்லில் தீமை புரிந்த சித்தன் விளிந்திழிந்தான்.

(இது திருவிளையாடற் புராணத்தில் உள்ளது)

பிறன் இல்லானை விழைவோன் உயிரோடு செத்த பிணம் எனப்
 பது இதனால் கூறப்பட்டது.

என்னே அகலிகையால் இந்நிரலும் தன் பெருமை
கொன்னே இழந்தான் குமரேசா—அன்னே
எனைத்தணைய ராயினும் என்னொர் தினைத்துணையும்
தேரான் பிறனில் புகல்.

(ச)

இ—ள்.

குமரேசா! அகலிகையால் தனது பெருமையை இந்நிரலும் என் இழந்தான் எனின், தினைத்துணையும் தேராமல் பிறனுடைய இல்லின்கட் புகுவராயின், அவர் எனைத்துணையராயினும் என் ஆம் என்க. தேர்தல்—உணர்ச்சல்.

தினைத்துணையும்—சிறிதும் என்றபடி.

புகல் என் ஆம் என்று கூட்டி புகுதல் யாதாய் முடியும் என்று கால்க. திதாய் முடியும் என்பது சருத்து. புகில் எனவும் பாடம்.

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை.

291

பிறன் மன சிபை சி நமதல் பிறையென ஒருவன் திணையளவே னுள் உணராமல் பிறன் இல்லின்கட் புகுறாயின், எவ்வளவு உயர்வுடைய நாயினும் அவன் பெருமை முழுதும் இழந்து சிறுமை நய்துவான் என்பதாம்.

தன் இல்லாளை விநாடித் தன் இல்லின்கண் ஒருவன் புகுவாராயின் தன் மனமும் அவரால் கொடுக்கப்பட்ட, அங்ஙனமே பிறன் இல்லின்கண் தான் புகுந்தால் அவன் உன்னமும் கொடுத்தும் என்னும் உணர்வு சேயிட்டு அவர் இரவு என்பார் 'தினைத்துணையும் தேரான்' என்றார்.

அறிவு, சொல், ஆண்கா, அதிகார முதலிய எல்லா நலங்களும் உடைய ஒரு பிறனில் புகுமனேல் அவன் பழியும், சிறு

மையும் அடைவான் என்பது உருத்தது. இவ்வுண்மை இந்திரன் பால் தெளியப்படும்

கதை.

வானவர் தலைமுடியை இந்திரன் அகலியைக் காத
 வித்துச் சோதிரன் இலகிற் புருந்தான். அகலால் தனது பெரு
 மையெல்லாம் இறக்கான். உடனேபோல் நிகழ்வன் ஒரு பூனை
 யாய் ஓடினான். தனது அழகிய உடல் முடிதும் உழிசூறிகள்
 ஏற பெற்றான். முனிவர் மொழியால் கனிதைய நழந்தான். சிறு
 மையும், பரியும் சேரப் பெற்றான். (யிரிவை அல்களிற் காண்க.)
 தன்னைபோல் பிறரை யெண்ணல் தகுதியாம் தாள்மணந்த
 மினை. போல் மூடாவி னானி கிரிபிரைக் கோல், கோரைத்
 தி னல்போல் தனிது கொள்வோர் அபல வன் தேரிதனை
 அன்னைசோதரிபோல் எண்ணு தனைநதிட னிருப்பலெ
 (நீதிநூல்).

இந்திரன் பிறனில் காமுற் நிழிசூறி முழுதம் பெற்றான்
 சந்திரன் குர னி லாட்டழிவெல் உபாதக முந்தான்
 ஆந்தராத சவநம் மணலே லாரு மிவ்வாறுபாட்ட
 வெந்துயர்க் களவின் ருக்கை கோய்க்கும வேற திபிண்டே.
 (தணிகைப் புராணம்)

87

292 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஆத்த மனையாள் அகத்தில் இருக்கவே
 காத்த மனையானைக் காமுறுங் கானையர்
 காய்ச்ச பலாவின் கனியுண்ண மாட்டாமல்
 ஈச்சம் பழத்துக் கிடருற்ற வாரே. (திருமந்திரம்.)
 பிறனில் விழைவோர் பெருமை யிழப்பார் என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

145. கண்டான் துரோபதையைக் காதலித்தான் சீசகன்பின்
 கொண்டான் பழியேன் குமரோசா—அண்டல்
 எளிதென இல்லிறப்பான் எய்துமெஞ் ஞான்றும்
 விளியாது நிற்கும் பழி. (௫)

இ—ள.

குமரோசா! துரோபதையைக் கண்டு காதலித்த சீசகன்
 என்றும் அழியாத பழியை ஏன் அடைந்தான் எனின், எனிது
 என இல்லிறப்பான், எஞ்ஞான்றும் விளியாது நிற்கும் பழியினை
 எய்தும் என்க.

இல் இறப்பான்—பிறன் இல்லீன்கண் நெறிகடந்து செல்வோன்.

எஞ்ஞான்றும் விளியாது நிற்கும் பழி—எக்காலத்தும் அழி
 யாது நிற்கும் பழி.

எளிதில் எய்துமென்று கருதிப் பிறனுடைய மனையாளை ஒரு
 வன் தழுவவிழையின் அழியாது எக்காலத்தும் நிலைநிற்கும் பழி
 யை அவன் அடைவன் என்பதாம்.

அதிகார ஆற்றல்களுடைமையால் எளிதில் எய்துமென்று
 கருதிப் பிறன் இல்லாளை ஒருவன் விரும்பலாகாது என்பதும்
 விரும்பின் அவனுக்குப் பழியும் கேடும் உளவாம் என்பதும் இதில்
 உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை சீசகன் பால் உணரப்படும்.

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை. 293

கதை.

சீசகன் என்பவன் மச்சராட்டதிபனாகிய விராடன் மைத்து
 னன். அவ்வரசனது மனைவியாகிய சுதேதட்டிணைபின் உடன்
 பிறந்தவன். நூற்றுநூல்வருள் மூத்தவன். அழகும், திண்மை

யும் அமைந்த மேனியன். இவனைப் பாணன் என்னும் காந்தருவனது அயிசம் என்பார். விராடனது தானைக்குத் தலைவராய் நின்ற தனியாண்மை செய்தான். செய்துவருங்கால், ஒருநாள் அந்தப்புறத்திற்குச் சென்றான், பாண்டவர்களோடுவந்து வண்ணமகளாய் அங்கே தங்கியிருக்கும் துரோபதையைக் கண்டான். காமுற்றான். அவளை எய்துதல் எளிதென நினைந்தான். தன் உடன் பிறந்தாளிடஞ் சொல்லி அவளை உடன்படுத்த வேண்டினான். முடியவில்லை. பலமுறை முயன்றான். முடியில் வலிந்து பற்ற மனந் துணிந்தான். பாஞ்சாலி அகனை அறிந்தாள். மீடுக்குந் துடுக்குயிக்க அவன் கெடுத்து விடுவா னென்று கவன்றாள். அஞ்சினான். பரமனே தஞ்ச மென்று நினைந்து நிகழ்வதை வீமனிடம் புகன்றான். இருவரும் ஒரு சூழ்ச்சியைத் துணிந்தார். பிரிந்தார். மறு தினமே நசையுறு சீசகன் நாணாது வந்தான். அந்நல்லாளை நோக்கினான். பொல்லாததை நினைந்தான். சொல்லாதன சொல்லினான். நயந்தான். வசையில்லாத அவளும் இசைவதுபோல் நடித்தாள். இரவில் ஒரு பனிமலர்ச் சோலைக்குள் அவனைத் தனி வரும்படி பணித்தாள். படுவான் போனான். இரவும் வந்தது. வீமன் ஒரு மட மகள் போல் உடையணி புனைந்து குறித்த இடத்தில் முன் புகுந்திருந்தான். நறுமணந் தோய்ந்து பெரு மகிழ்வோடு அவனும் அங்கு வந்தான். பொழிலுட் புகுந்தான். உடல்முழுதும் ஆடையால் மறைத்து ஒருவகை அழகோடு குழைந்து பசித்திருக்கும் பெண். உருவைக் கண்டான். அவன் கொண்ட வுவைகக்கு அளவே யில்லை. பாவம்! பெருகிய காதலோடு அருகில் அணைந்தான் இருந்தான். தழுவ விழைந்தான். காதன் மொழி பல கனிந்து மொழிந்தான். அம்மங்கையின் செங்கையை அமையப்பற்றினான்

294:

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மான்போல் கிடந்தவன் மடங்கல்போல் எழுந்தான். சீசகன்

பதைத்துக் கூசி மெய் துடித்தான். அடிகளும், குத்தும் அவன் மேல் இடியென விழுந்தன. ஆன்றவன் உற்றதை அவன் அன்றியார் அறிவார். முடிவில் வீமனால் முடிந்த மடிந்தான். எளிதென இல்லிறத்தகால் அழியாப் பழியை இவன் இழிவோடு எய்தினான். (இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படும்.)

பிறன் மனை நயந்தோர் பெரும் பழி எய்துவர் என்பது இகனால் கூறப்பட்டது.

146. அன்றொருவன் இல்லிறப்பால் அப்பனையும் ஏன்பகைத்துக் கொன்றபழி கொண்டான் குமரேசா—என்றும் பகைபாவம் அச்சம் பழியென நான்கும் இகவாவாம் இல்லிறப்பான் கண். (சு)

குமரேசா! முன் ஒருவன் இல் இறப்பால் தன் தந்தையை யும் பகைத்துக் கொன்று ஏன் பழி கொண்டான் எனின், இல் இறப்பான் கண் பகையும், பாவமும் அச்சமும் பழியும் என்னும் இந்நான்கும் என்றும் நீங்கா எனக.

இகத்தல்—விட்டு நீங்குதல். இது தொழிற் பெயர் விசுதி குன்றி எதிர்மறையாய் நின்றது. இகவாவாம்—நீங்காவாம்.

இல் இறத்தல்—பிறனுடைய இல்லாள் கண் மிகைபுரிதல்.

பிறனுடைய மனையாள் பால் நெறி கடந்து செல்வான்கண் பகையும், பாவமும், பயமும், பழியும் என்னும் இந்நான்கும் ஒருநக் காலும் நீங்கா என்பதாம்.

மேல், பழி ஒன்றே கூறினார் இதில் அதனோடு இம்முன்றும் உள வரம் என்றார்.

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை.

295

பிறனில்லாளை விழைபவன் பழி பாவங்களை எய்தி இழிவான் என்பது கருத்து. இஃது உசகன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

குலோத்துங்க பாண்டியன் மதுரையிலிருந்து அரசுபுரிந்த காலத்தில் அதனை அடுத்தது அவந்தி என்று ஒரு நகரம் இருந்தது. அதில் ஒரு வேதியன் இருந்தான். பொறுமை முதலிய உயர் குணங்களை யுடையவன். முதிர்ந்த வயதின், அவனுடைய மனைவி இளமைப் பருவம் வாய்ந்தவள். எழில் மிகப் பெற்றவள் அவளுடன் கலந்து வாழ்ந்து வருந்தால் ஒரு மைந்தன் பிறந்தான். அவன் வளர்ந்து பருவ முற்றான். பெற்ற காயையே பெண்டொள நினைந்தான். சேரியன இகழாமல் அதீயவன் இசைநகரன். தீமையும் நிகழ்ந்தது. தாயும் சேயும் செய்தவருகின்ற தனிப் பாதகத்தை ஒருநாள் தருதை குறிப்பால் அறிந்தான். பதைத்து வெறுத்தான். பொறுத்தான். மகனார் பகைக்கான். பின்னும் ஒருநாள் அவ்விருவரும் தனித்தார். அவ்நாள் அறியாமல் சென்றான். மகன் எனும் பாவி இவன் தனியினைத்துணித்தான். அவளுடன் கூடி வெளி நாடு சென்றான். செல்லும் வழியில் கள்ளர் சிலரால் அவன் கைக்கொள்ளப்பட்டார். அவர்பாலிருந்து அவள் அடைந்த சிறுமைகள் பல. அவளை விழந்து அங் இழி மகன் அல்லலுற்றதைத்தான். கண்டார் அனைவரும், அவனைக் காணவு நாணினார். பாவி என்று பழித்தார். அவன் உருவமாறினான். உணர்வு மாறினான். பாவப்பயனைப் பற்றி யுழன்றான். என்றும் நீங்கா இழி பழி எய்தினான்.

(இதன் விரிவு திருவிளையாடலில் மாபாதகந் தீர்த்த படலத்தில் உணரப்படும்.)

அறம்புகழ் கேண்மை பெருமை யிந்நான்கும்
பிறன்தாரம் நச்சுவார்ச் சேரா—பிறன்தாரம்
நச்சுவார்ச் சேரும் பகைபழி பாவமென்
றச்சத்தேகா டிந்நாற் பொருள். (நாலடியார்)

296 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறனில் விழுவான் பழி மாவங்களை அடைவான் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

—

147. பற்றும் அயோமுகியைப் பற்றான் இலக்குவனேன்
குற்றமென்று நீத்தான் குமரேசா—உற்ற
அறனியலான் இல்வாழ்வான் என்பான் பிறனியலான்
பெண்மை நயவாதவன். (எ)

குமரேசா! தன்னை நயந்த அயோமுகியைத்தான் நயவாமல் ஏன் இலக்குவன் தள்ளினான் எனின், பிறன் இயலானது பெண்மையை நயவாதவனே அறன் இயலான் இல் வாழ்வான் என்க. நயத்தல்—விரும்பல்.

அறன் இயலான்—அறத்தின் இயல்போடு. ஆன் மூன்றனுருபு. பெண்மை என்றது அதன் சுவையை

பிறன் இயலான் பெண்மை நயவாதவன்—பிறனுடைய இயல்பின் கண்ணே நிற்பவளது மெய் நலத்தை நுகர விரும்பாதவன்.

பிறன் மனையானே விரும்பாதவனே நெறி வழுவாமல் இல் வாழ்பவன் என்பதாம்.

தறவோர் முதலிய அறவோர்க்கெல்லாம் தனையாய் நின்று விருந்தினரை ஒம்பித் திருந்திய நலத்தோடு பொருந்தி வாழ்பவ

னாயினும் பிறன் இல்லாளை விரும்புவனாயின் அவன்பால் அறன்
நில்லாது என்பது கருத்து.

பிறன் இல் விழையாமையே பேரொழுக்கம் என்பதும் அத
னையுடையானே அறவோன் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்
டன. இவ்வுண்மை இலக்குவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இலக்குவன் தசரதனுடைய மூன்றாம் புதல்வன். தாய்
சமித்திரை. அழகும், வீரமும், அன்பும் நிறைந்தவன். இராம

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை, 297

னுடன் வனம் புகுந்தான். சீதை பிரிந்தபின் இவ்விருவரும் வரு
ந்திக் கவந்த வனத்தையடுத்திருந்த ஒரு மலைச் சாரலில் தங்கி
னார். சூரியன் மறைந்தான். இருள் நிறைந்தது. அண்ணனுக்
குத் தாகம் அதிகரித்தது. இளையவன் நீரைத் தேடி வெளியே
போனான். அங்கு இவனை ஒரு மங்கை கண்டாள். காழுற்றாள்.
அவள் பெயர் அயோமுகி. தன்னைத் தழுவி மகிழும்படி இவனைத்
தொழுது வேண்டினாள். இளையவன் வெறுத்தான். அவள் நயந்
து பற்றினாள். இவன் சினந்து எற்றினான். அதன்பின் அவள்
வருந்தி நொந்து வைது போனாள். கருகு இருளில் தனி இடத்
தில் இளமையும் நலமும் அன்பும் பொருந்திய அழகி ஒருத்தி
தன்னைத் தழுவ நயந்தும் தான் அவளை நயவாமல் தள்ளிய இளைய
வன்பெருமையை உலகம் புகழ்ந்தது. (விரிவு சரிதையில் தெளி
வாம்.)

பெண்ணி னாகிய பேரனார் பூமியுள்

எண்ண மிக்கவர் எண்ணினும் எண்ணிலார்

பின்னி நின்ற பெருவினை மேல்வரும்

என்ன தாயினும் ஏதில்பெண் நீக்குபின். (வளையாபதி)

கொண்டான் இராமன் குமரேசா—கண்ட
பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்
கறனென்றே ஆன்ற ஒழுக்கு. (அ)

குமரேசா! அடக்கி வந்து பரிந்துரைத்தும் ஏன் இரா
மன் விரும்பி நோக்கவில்லை எனின், பிறன் மனைவியை நோக்காத
பேராண்மை சான்றோர்க்கு அறனும் ஆன்ற ஒழுக்கமும் ஆம்
என்க. ஆன்ற ஒழுக்கு—நிறைந்த ஒழுக்கம்.

ஒன்றே என்பது உம்மை போல் ஈண்டு எண்ணப் பொரு
ளில் வந்தது. நோக்குதல் என்றது நயந்து பார்த்தலை. உள்ளத்
தில் காதல் கொள்ளுதலை என்க. சான்றோர்—சால்புடையவர்.
குணங்களான் நிறைந்தவர் என்றபடி.

298 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறன் மனையானே விரும்பி நோக்காமையே சான்றோர்க்கு
அறனும் ஆன்ற ஒழுக்கமும் ஆம் என்பதாம்.

அறம் என்பதும் ஒழுக்கம் என்பதும் பிறன் மனை நயவாளையே
என்க புறத்தில் உள்ள பணவர்களை அடக்கியாளும் ஆண்
மைபுடையாரும் அநாதில் உள்ள சாமத்தால் அடங்கித் தாழார்
ஆதலின் அதனை அடக்குதலைப் பேராண்மை என்றார்.

பிறனில் விடையாளையே பேராண்மை என்பதும் அதனை
புடையாரே சான்றோர் என்பதும், அவரே அற ஒழுக்கங்கள்
அமையப் பெற்றவர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்
வுண்மை இராமன்பால் உணரப்பட்டும்.

கதை.

இராமர் பஞ்சவாசியில் தங்கியிருக்கும்பொழுது இராவணன்
தங்கையாகிய சூர்ப்பணகை அங்கு வந்து அவரைக் கண்டான்.

காமுற்றான். தன்னைக் கூடி மரிமும்படி கோடி வகை செய்தான். அவர் மறுத்துரைத்தார். மறுத்தும் மறுத்தும் அவர் வேண்டினான். அதன்மீன் அவர் வெறுத்துரைத்தார். வெகுண்டு நீட்சினார். மறு மங்கையர்க்கும் மறு மர்ணவர்க்கும் மார்பும் முகமும் கொடாதவர் என்றும், ஏக பரதிவி விரதம் என்றும், அவரை உலகம் இன்றும் போற்றுகின்றது.

(இதன் விரிவு நூற்றுண்கைப்படலத்தில் இனிது தெரிவாம்.)

பிறன் மனையனை விரும்பாதவனே அறமும் ஆண்மையும் உடையான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

149. நாடினன்தோள் தேயாமல் நற்றயு மானவரேன்
கோடி யகன்றூர் குமரோசா—மீதநிம்
நலக்குரியார் யாரெனில் நாமரீர் வைப்பிற்
பிறற்குரியாள் தோடோயா தார்.

(க)

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை.

299

குமரோசா! தன்னை நாடினவருடைய தோளைத் தோயாமல் ஏன் தாடிமானவர் ஓடினார் எனின், நாம ரீர்வைப்பின், நலக்கு உரியார் யார் எனின், பிறர்க்கு உரியாள் தோள் தேயாதார் என்க.

நாம் என்னும் உரிச் சொல் அச்சப் பொருளை யுணர்த்தும். அஃது ஈறு திரிந்து நாம என நின்றது. தோள் தோய்தல்—இடங்கடாட்டல். நாம ரீர் என்றது கடலை. வைப்பு—உலகம்.

ஆழம் விரிவு பொருள் சொடும் பிராணிகள் முதலியவற்றால் எவர்க்கும் அச்சத்தைத் தரும் இயல்பு கடவிடை அமைந்துள்ளது ஆதலின் அதனை “நாம ரீர்” என்றார்.

நாம ரீர் வைப்பின்—அச்சம் தரும் கடலால் சூழப்பட்ட உலகத்தில்.

பிறனொருவனுக்கு உரியாளது தோளைச் 'சேராதாரே விரிந்த கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகின்மீண் எல்லா நலங்களையும் எய்துதற்கு உரியார் என்பதாம்.

பிறன் இல்லானை விரும்பாத ஒருவனை இருமையினும் நலம் பெறுவான் என்பது கருத்து. இது தாயுமானவர்பால் உணரப் படும.

கதை.

தாயுமானவர் என்பவர் ஒரு தத்துவ வுணர்வினர். இற்றைக்கு 250 வருடங்களுக்கு முன்னர் சோழ நாட்டிலே வேதா ரணியம் என்னும் திரு நகரிலே வேளாள வருணத்திலே பிறந்தார். இளமையிலேயே பல சகைகளையும் இவர் வழுவற ஒதி யுணர்ந்தார். அக்காலத்தில் திரிசிர புரத்தில் அரசு புரிந்துவந்த விஜய ரகுநாத சொக்கலிங்க நாயக்கரிடம் இவர் ஓர் உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் அமர்ந்திருந்தார். சின்னளவில் அரசன் இறந்தான். அதன்பின் அரசியே அரசை நடத்திவந்தாள். வருங்கால், இவரது அறிவும்

33

800 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அழகும் அவளைப் பெரிதும் மயங்கின. அவள் இவரைத் தழுவ விழைந்து சமயம் பார்த்திருந்தாள். அதனை இவர் குறிப்பான் உணர்ந்தார். அந்நகர் விட்டகன்றார். அதன்பின், மௌன தே சிவர் என்னும் ஒரு சிவயோகி இடத்து இவர் உபதேசம் பெற்றார். உளப் பற்றற்றார். பரமன் அருளையேபற்றி இன்புற்றார். இப் பெருந் தகை பல கவிசர் பாடியுள்ளார். அவையெல்லாம் அன்பும் இனிமையும் அமைந்து விளங்குகின்றன. தாயுமானவர் பாடல் என அவை இதுவொழுது வழங்கப்படுகின்றன. பிறர்க்கு உரியாள் தோள்தோயாத இவர் பெருநலமுடையராய்ப் பேரின்பந் துய்த்தார். விரிவு சரிதையில் உணரப்படும.

பிறன் இல்லாளுது தோள் நலக் தோயாதவரே பெரு நலக் தோய்வர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

150. நன்றிசெய்தான் திமை நயவாரோர் பெண்ணயந்தேன்
குன்றினான் வாலி குமரேசா—என்றும்
அறன்வரையான் அல்ல செயினும் பிறன்வரையான்
பெண்மை நயவாமை நன்று. (ய)

குமரேசா! திமை விரும்பாமல் நன்மையே செய்த வாலியும் ஏன் ஒரு பெண்ணை விழைந்ததால் திங்குற்றான் எனின், அறன்வரையானாய் அல்ல செயினும் பிறன்வரையானது பெண்மையை ஒருவன் நயவாமை நன்று என்க. அல்ல என்றது பாவத்தை, வரைதல் என்பது எழுதல் கொள்ளல் நீக்கல் உரித்தாக்கல் முதலிய பல பொருள்களையும் குறித்தவரும் ஒரு சொல்.

அறன் வரையான் அல்ல செயினும்—அறத்தை உரித்தாக்கக் கொள்ளாமல் பாவத்தையே செய்யினும், அறன் என்னுஞ் சொல்லைக் கையால் எழுதுதலுஞ் செய்யாதவனாய் மறமே செய்யினும் எனவும் இது பொருள்படும்.

15-ம் அதிகாரம் பிறனில் விழையாமை. 301

பிறன் வரையான்—பிறனுடைய உரிமையில் நிற்பவன்.

ஒருவன் அறத்தை வரைந்து செய்யாமல் பாவத்தையே விரைந்து செய்யினும், பிறன் மனையானமட்டும் விரும்பாதிருப்பானாயின், அவன் நலம் பெறுவான் என்பதாம்.

எவ்வடைப் பாவங்களைச் செய்யினும் பிறன் இல் விழைதல் என்னும் இப்பெரும் பாவத்தை ஒருவன் செய்யலாகாது என்

எவ்வளவு நல்ல குணங்களை யுடையவாரியினும் பிறன் இல்லா ளது மெய் நலத்தை விழைவாராயின் அவர் நன்மையல்லாம் இழ ந்து தீமையுறுவர் என்பது கருத்து. இது வாலிபால் காணப் பதம்.

கதை.

வாலி என்பவன் இந்திரன் கலையாய் இவ்வுலகில் வந்து தோன்றிய வானர குலத் தலைவன் போரற்றலிலும் போரற்றலி னும் எவருந் தனக்கு நிகரில்லாதவன். தன்னோடு எதிர்த்தவர் எவராயினும் அவரது வலியிற் பாதி தன்பால் வரும்படி வரம் பெற்றவன். இதைவன்பால் நிறைவான அன்புடையவன். கிட் கிந்தையிலிருந்து அரசு புரிந்தான் அறிவு பெருந்தன்மை முந் திய உயர் குணங்கொள்ளும் ஒருங்கே வாய்ந்திருந்தும் தன் தம் பியின் மனைவியாகிய உருமை என்பவளை நயந்தான். நாணது கவர்த்தான். சுக்கிரீவன் இவனது ஆற்றலுக்கு அஞ்சி அகன்றான். மறந்தும் மறம் புரியாத அறிவுடையனாயிருந்தும் பிறன் வரையா னைத் தன் வரையாளாக்கிய தீமையால் அதன் பயனை யிழந்தான். இராமமூர்த்தியால் தண்டிக்கப்பட்டான்.

ஈர மாவதும் இற்பிறப் பாவதும்
வீர மாவதும் சுல்வியின் மெய்ந்நெறி
வார மாவதும் மற்றொரு வன் புணர்
தார மாவதைத் தாங்குந் தருக்கதோ.

(1)

அருமையும்பிசன் ஆருயிர்த் தேவியைப்
பெருமை நீங்கினை செய்தப் பெறுதியோ.

(2)

இவை, தான் குற்றம் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று வாதித்த
வாலியை நோக்கி இராமன் கூறியன. விரிவை இராமாயணத்தில்
உணர்க.

அறனும் அறனறிந்த செய்கையும் சான்றோர்
திறனுடையன் என்றுரைக்குந் தேசம்—பிறனில்
பிழைத்தான் எனப்பிறரால் பேசப் படுமேல்

இழுக்காம் ஒருங்கே இவை. (அறநெறிச்சாரம்.)

பிறன் மனைவியை விரும்பாதவனே அறவோன் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்)

பிறன் மனைவியை விரும்புதல் என்னும் பேதைமையை அற
வோர் கொள்ளார். அதனைச் சொண்டவர் பெரும் பேதையராவர்.
அவர் செய்த பிணத்தோடு ஒப்பர். எவ்வளவு பெருமையுடைய
வராயினும் பிறனில் விழைவரேல் அவர் சிறுமையடைவர். அத
னால் அழியப் பழி யுண்டாம். பணையும் அச்சமும் பாவமும்
விளையும். பிறனில் விழையாதவனே அறவோனாவான். அவனே
பேராண்மையுடையவன். அவனே எல்லா நலங்களும் எய்துதற்
குரியவன். அறஞ்செய்யானாயினும் அது செய்யலாகாது.

யிருவது பிறனில் விழையாமை முற்றிற்று.

யகூ-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை.

அல்தாவது பிறர் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தலை யுடைய
ராதல். பிறனில் விழையாமல் நெறி நின்றொழுதும் நிறையுடை
யார்ப்புப் பொறையுடைமை இன்றியமையாச் சிறப்பினது ஆக
லான் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

151. கண்டிகழ்ந்து துன்புசெய்த கள்ளரையும் ஏன்பொறுத்தார்
கொண்டசய தேவர் குமரேசா—கிண்டி
அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை (க)

—எ.

குமரேசா! சயதேவர் தம்மை இகழ்ந்து துன்பஞ் செய்
த கள்ளரையும் ஏன் பொறுத்தார் எனின், அகழ்வாரைத் தாங்
கும் நிலம்போல தம்மை இகழ்வாரைப் பொறுத்தல் தலையாய
அறம் என்க.

அகழ்தல்—தோண்டிதல். இகழ்தல்—அவமதித்தல்.

நிலம், தன்னை அகழ்கின்றவரை வீழாமல் தாங்கும் இடல்
பிரியுடையது, அதுபோல், தம்மை இகழ்கின்றவரை வெறுக்கா
மல் பொறுத்தல் அறிவோர்க்குச் சிறப்பாம் என்பதாம்.

இன்பால் இயல்பாகக் காணப்படும் நலத்தை எடுத்துச்
காட்டிப் பொறையினது உயர்ந்த நிலையை இஃதுணர்த்தியதென்க.

ஶூயியைப் போல் பொறையுடையநாய் இருத்தல் வேண்டு
மென்பது குறிப்பு.

தம்மை அவமதித்துத் தீமை செய்தவரையும் ஆதரித்துப்
பெரிநோர் நன்மை செய்வார் என்பது சுருத்து. இது சயதேவர்
பால் காணப்படும்.

சயதேவர் என்பவர் சகஸ்ராதத்தை யடுத்துள்ள பிலவம் என்னும்
 ஊரில் பிறந்திருந்த ஒரு பெரியவர். இவரை விபாசரது அவதாரம்
 என்பர். இவர் வேதமுதலிய கலைகள் பலவும் வழுவறவுணர்ந்து
 இளமையிலேயே மெய்யுணர்வுடையராய் விளங்கியிருந்தார். பரு
 வம் எய்திய பின் பத்மாவதி என்னும் ஓர் உத்தமியை மணந்தார்.
 திருமால் அடிக்கே பெருமால் கொண்டார். இவரது மண நலக்
 30 | திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தையும் மனை யாததையும் கண்டு மகிழ்ந்த பெருந் தணவணிக
 ரொருவர் இவரைத் தமது இல்லிக்கு அழைத்துச் சென்றார்.
 சில நாட்கள் கழிந்த பின்னர் அங்கிருந்தபடியே தமது மனைவி
 யுடன் ஐகநகரத்திற்குச் செல்ல விரும்பினார். வணிக அன்பர்
 ஒரு பெருந் தொடைப் பொருளை அவரது சடைத்தில் வைத்தனு
 ப்பினார். செல்லும் வழியில் கள்ளர் சிலர் வந்தார். கொள்ளை
 செய்யத் துணிந்தார். தேவர் அப்பொருளை அவர்க்கு மகிழ்
 வோடு காட்டி முழுதும் கொள்ளும்படி செய்தார். மனைவியு
 டன வழிநடந்தார். அத்தீயோர், இவர், பிறரிடஞ் சொல்லித்
 தமக்குத் துயர் விளைப்பர் என்று கருதி ஓடி வந்தார். சய தேவ
 ரைப் பற்றினார். காட்சனையும் கைகளையும் வெட்டி ஒரு புதரில்
 இட்டுப் போயினார். இரவும் வந்தது. அங்கு வேட்டைக்கு வந்
 திருந்த கிரவுஞ்சன் என்னும் வேந்தன் கார் இருளில் இவரை
 வந்து கண்டான். நிகழ்ந்ததையுணர்ந்தான். வந்தி யிரங்கினான்.
 விடிந்தபின் தனது இரத்தத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு தன்னகர் கொணர்
 ந்தான். அரண்மனையில்வைத்து இருவரையும் அன்புடன் ஆத
 ரித்தான். இவரது கட்டளைப்படி அவ்வரசன் நாஸ்தோறும் பாக
 வதர்க்கு வேண்டுவன கொடுத்தவந்தான். அக்கள்வரும் பொ
 ருள்பெற விரும்பி பாகவதர்களைப் போல் வேடந்தரித்து அரசன்
 முன்பு வந்தார். அங்குச் சயதேவரைக் கண்டார். உள்ளம்
 நடுங்கினார். தேவர் அவர்களை மிகவும் ஆதரித்து பெரும் பொரு

ளைக் கொடுப்பித்து வழியனுப்பினார். தாணத்தலைவர் நால்வரைத் துணையாகச் செலுத்தினார். சென்ற தலைவர்பால் அத்தீயோர் சயதேவர் மீது அடாப் பழி கூறினார். அஃதாவது “இவர் மிகக் கொடிய வஞ்சகர். எங்கள் நாட்டு அரசன் இவரைச் சிரச்சேதம் செய்யும்படி எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டனார். இவரைப் பற்றி ஒரு காட்டுக்குக் கொண்டிபோய் கால் கைகளைமட்டும் தறித்துவிட்டு உயிர்ச் சேதம் செய்யாமல் சென்றோம். அவ்வுதவிக் காக எங்கட்கு இவ்வளவு பொருளை உபகரித்து உபசரித்தார்.” என்று சொல்லி, மேல் நாவெழுமுன் பூமி படை என்று வெடித்தது. அதில் அப்படி பாவிசன் அனைவரும் ஆழ்ந்திறந்து மறைந்தார். தாணத் தலைவர் தப்பி ஓடிவந்து சயதேவரிடம் நடந்த

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை.

305

தைச் சாற்றினார். உடனே தேவர் திருமலை நினைந்து மனமுருகி இறந்து மறைந்தவர்கள் எழுந்து வரும்படி வேண்டினார். பகவான தேவரது பொறுமையை விடந்து அவர் விரும்பியபடியே செய்தார். குறைந்த உறுப்புக்களும் நிறைந்து விளங்கின. அநழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை இகழ்வாரையும் பொறுத்து ஆதரித்த சய தேவரது பொறையுடைமையை அனைவரும் புகழ்ந்து போற்றினார். விரிவை அவர் சரிதையில் உணர்க.

சாந்தனையுந் தீயனவே செய்திடி னுந் தாமவரை
யாந்தனையுங் காப்பர் அறிவுடையோர்—மாந்தர்
குறைககும் அளவுங் குளிர்நிழலைத் தந்து
மறைக்குமாந் கண்டீர் மரம்

(17-துரை.)

பொறுமையே ஒருவனுக்குத் தலைமையான அறம் என்பது
கூறப்பட்டது.

152. வள்ளுவர்தம் ஆடை வலித்தான் பிழைபொறுத்துத்
 கொள்விலையென் சொன்னார் குமரேசா—உள்ளம்
 பொறுத்தல் இறப்பினை யெனறு மதனை
 மறத்தல் அதனினும் நன்று. (2.)

இ—ள்.

குமரேசா! தமது ஆடையை வலித்துக் கிழித்தானது
 பிழையையும் பொறுத்து ஏன் அவனுக்கு வள்ளுவனார் விலையை
 யும் சொன்னார் எனின், இறப்பினை என்றும் பொறுத்தல், அத
 னை மறத்தல் அதனினும் நன்று என்க.

இறப்பு—நெறி கடந்த செயல்.

இறப்பினை என்றும் பொறுத்தல்—பிழையினை என்றும்
 பொறுக்க. ஒறுத்தற்கு இயலாங் காலத்தினும் ஒருவன் செய்த
 பிழையைப் பொறுக்கவேண்டுமென்பார் 'என்றும்' என்றார்.

அதனை மறத்தல் அதனினும் நன்று—அப் பிழையை மறத்
 தல் அப் பொறையினும் நல்லது.

306 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பொறுத்தல்—பிறர் செய்த பிழையை மனத்துட்கொண்டு
 சகித்தல்.

மறத்தல்—அதனை உட்கொள்ளாது உடனே மறந்துவிடுதல்.
 மறவாவழி அது மனத்துட் கிளைத்து ஒரேவழிச் சினத்தை யெ
 ழுப்பும் ஆதலான் அதனை மறத்தல் மீவும் நன்றாமென்க.

பிறர் செய்த பிழையைப் பொறுத்தலினும், அதனை உளத்
 துட்கொள்ளாமல் உடனே மறத்தல் மிக்க நன்மையாம் என்பதாம்.

இப்பெருந் தன்மை வள்ளுவப் பெருமான்பால் உணரப்படும்.

கதை.

வாசகி என்னும் அம்மைபுடன் திருமயிலையிலிருந்து வள்
 ஞவப் பெருந்தகை இல்லறம் புரிந்து வருங்கால், தாம் கைமுயன்
 று செய்த ஆடை-பை விலைப்படுத்த முறைப்படி ஒருநாள் வெளி
 யே சென்றார். இவரது உயர் குணங்களைக் கண்டு பொருமை
 கொண்ட ஒருவன் எவ்வகையானும் வெகுளியை மூட்டி இவரது
 மன நிலையைக் கலைக்கவேண்டுமென்று நெடு நாளாகக் கருதியிருந்
 தான். அன்று இவர் எதிரே வந்தான். ஆடை வாங்குபவன்
 போல் சாடை செய்தான். கையில் வாங்கினான். விலை என்?
 என்றான். ஒரு பணம் என்றார். கொண்ட துணியை இரு
 துண்டம் செய்தான். ஒன்றின் விலையை உரையின் என்றான்.
 தேவர் அரைப்பணம் என்றார். அதனையும் இரு துணி செய்து
 இவ் ஒன்று மட்டும் என் என்றான். பணம் கால் என்றார். அ
 வன் அதனைக் தந்து அத்துணியோடு அகன்றான். மீதம் பய
 னற்றதாதலான் வீதியில் எறிந்துவிட்டு நாயனார் வீடு சேர்த்தார்.
 உற்றதைக்கொண்டு அன்று உறுபசி தீர்த்தார், அந்நெறியிலான்
 செய்தபிழையினை மறந்து விலை பகர்ந்து தந்த நாயனாரது மெய்ப்
 பொறையை உலகம் புகழ்ந்தது.

பிறர் செய்த பிழையை மனத்துட்கொள்ளாமல் மறந்துவிடு
 தல் மிகவும் நல்லது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை.

307

153.

துண்துசென்ற கண்ணன் துரியோ தனன்செய்த
 கோதேன் பொறுத்தான் சூமரேசா—யாதொன்றும்
 இன்மையுள் இன்மை விருந்தொரால் வன்மையுள்
 வன்மை மடவார்ப்ப பொறை.

(15.)

குமரேசா! தூது சென்ற காலத்தில், துரியோதனன் செய்த பிழையை ஏன் கண்ணன் பொறுத்தான் எனின், மடவார்ப் பொறை வன்மையுள் வன்மையாம் என்க.

ஒருவுதல் என்பது ஒரால் என மரீஇயது.

இன்மையுள் இன்மை விருந்து ஒரால்—எளிமையில் எளிமையாவது விருந்தினரைப் பேணுது நீக்குகல்.

மடவார்—மடமையை யுடையவர்; அறிவிலார் என்க.

அறிவிலாத பிழையைப் பொறுத்தலே அறிஞர்க்குப் பெருவன்மை என்பதாம்.

பெரும் பொருளுடையனினும் விருந்தோம்பாளேல் அவனே மிகவும் வறியனும் என்பதும் வேறு வகைகள் இல்லாவினும் பொறுமை யுடையனேல் அவனை உலகில் உயர்வலியுடையான் என்பதும் கூறியபடி.

வரு விருந்தைப் பேணலும், பிறர் பிழையைப் பொறுத்தலும் ஒருவனுக்கு நன்மையும் வன்மையும் ஆம் என்பது குறிப்பு.

பிறர் பிழை பொறுத்தலே பெருவன்மை என்பது கருத்து. இது கண்ணன்பால் அமைந்திருந்தது.

கதை.

தன்பால் தூதுவந்த கண்ணனைத் துரியோதனன் கொல்லக் கருதினான். ஒரு பரி குழி தோண்டி மேற் பார்ப்பில் ஓர் அழகிய ஆதனமிட்டு அதன்மேல் அவரை எழுந்தருளச் செய்தான்.

308 . திருக்குறட் குமரேச லெண்பா.

குழியுள் ஆயிரக் கணக்கான மல்லர்களை ஆயத்தஞ் செய்துவைத் திருந்தான். கண்ணன் வஞ்சம் அறியாமல் அதன்மேல் வந்திருந் தான். உடனே ஆதனம் நெரிந்தது. கண்ணன் உணர்ந்தான். தன் காலால் மல்லரை உழக்கினான். வெளிபே வந்தான். மன்னன் செய்த வன்பிழையைப் பொறுத்தான். அவனை ஒன்றுஞ் செய்யா மல் அமைதிபோடகன்றான். பெருவன்மையுற்றிருத்தும் அப்பிழை பொறுத்தமையால் கண்ணனது பொறுமையின் பெருமையை வீடு மண் முதலானோர் போற்றிப் புகழ்ந்தார். விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

பொறுமையே ஒருவனுக்குப் பெருவன்மை என்பது இத னால் கூறப்பட்டது.

154. கொண்ட பொறையுடைமை கோடாமல் ஏனென்றுங் கொண்டான் தருமன் குமரேசா—கொண்ட நிறையுடைமை நீங்காமை வேண்டிற் பொறையுடைமை போற்றி ஒழுகப் படும். (ச)

குமரேசா! தருமன் ஏன் பொறையுடைமையை என் றும்போற்றி ஒழுகினான் எனின், நிறையுடைமை நீங்காமை வேண் டின் பொறையுடைமையைப் போற்றி ஒழுகவேண்டும் என்க.

நிறை—உயரிய குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே நிறைந்திருத் தல். இது சாப்பு என்னப்படும்.

குணகணங்கள் ஒருவன்பால் நீங்காமல் இருக்கவேண்டிமா
னால் அவன் பொறையுடைமையைப் போற்றி ஒழுகவேண்டும்
என்பதாம்.

எத்துணைப் பெருந் துபரை எய்தினும் பொறுமையை ஒரு
வன் கைவிடலாகாது என்பது கருத்து. இது தருமன் பால்
காணப்படும்.

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை. 309
கதை.

துரியோதனன் செய்த அல்லல் பலவற்றிலும் தருமர் பொறு
மைபுற்றிருந்தார். பேரவைபில் வைத்துத் தமது மனைவியாகிய
தரோபதையை அவன் மானபங்கஞ் செய்தான். எவரும் பொ
றுத்தற்கரிய அவ்வமையத்தும் இவர் தமது பொறையுடைமையைப்
போற்றி நின்றார். அயல் நின்ற வீமன் விசயன் முதலிய தம்பியர்
வெகுண்டார். இவர், அவர்களைத் தடுத்த அடக்கினார். இவரது
பொறுமையின் பெருமையைப் பூமிதேவியும் புகழ்ந்து போற்
றள்.

வீமன் கதைமேற் கைவைக்க விசயன் சிலைமேல் விழிவைக்க
தாமம் புனைதோள் இளையோரும் தத்தங்கருத்திற் சினமுட்ட
தூமம் படுசெந் தழலசியச் சோனைமேகஞ் சொரிவதுபோல்
நாமத் தருமன் எனத்தக்கோன் இளையோராற நவியுற்றான். (1)
தேம்போ தனைத்தும் மெய்சாயுஞ் சிலபோதலருஞ் சிலபோது
வேம்போ தங்கு வாழ்வவெலாம் வெங்காணுடனே வவாவோ
ஆம்போ தாகும் அதுவன்றி ஆபபொருள்கள் அம்முறையே
போம்போ தனைத்தும் போமுன்னம் பொறுத்தீர் இன்னம்
பொறுமென்றான். (2)

(பாரதம் சூதுப்பாரச் சருக்கம்.)

பொறையில்லார்க்கு நிறை இல்லை என்பது இதனால் கூறப்
பட்டது.

155. கொன்ற மழுவோனைக் கொல்லாமல் என்பொறுத்தான்
 குன்று இராமன் குமரேசா—கன்றி
 ஒறுத்தாரை ஒன்றாக வையாரே வைப்பர்
 பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து (10)

§10

திருச்சரட் குமரேச வெண்பா.

ஈ—ள.

குமரேசா! தமது முன்றோரைக் கொன்ற மழுவோனை
 ஏன் இராமன் கொல்லாமல் பொறுத்தான் எனின், ஒறுத்தாரை
 ஒன்றாக வையார், பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து வை
 ப்பர் என்க.

மழுவோன்—பரசராமன். மழு—ஒரு வகை ஆயுதம். அது
 பரசு எனவும் படும். அதனை என்றங் கையில் உடையவனாத
 லால் அப் பெயர் பெற்றான். ஒறுத்தார்—தண்டித்தவர்.
 ஒன்றாக வையார்—ஒரு பொருளாக மதியார்.

தமக்கு ஒருவன் பிழை செய்தால் அதனைத் தாமும் அவன்
 கட் செய்யாமல் பொறுத்தாரை உலகோர் என்றும் நினைந்து
 புகழ்வர் என்பதாம்.

பொல்லைப் பேழையுள் வைத்துக் காப்பது போல் பொறை
 யுடையாரை அறிவுடையார் உளத்தில் வைத்துப் போற்றுவர்
 என்பார் 'பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து வைப்பர்'
 என்றார்.

பொறையுடையார் எல்லாரானும் மதித்துப் போற்றப்படுவார்
 என்பது கருத்து. இஃது இராமர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

தசரதராமன் சீதையை மணம்புரிந்து மிதிலையிலிருந்து திருவயோத்தியை நோக்கிவந்தார். வருகின்ற வழியின் இடையே பாசராமர் வந்து மறித்தார். அவர், சூரிய குலத்து அரசர் பலரையும் தமது மழுவாயுத்தால் கொன்று குவித்தவர். இவரையும் கொல்லத் துணிந்தார். சினந்தெதிர் நின்றார். சில வன்மொழி பகர்ந்தார். ஏ, இராமா? “நான் உன் குலப் பகைவன், உன்னையுங் கொல்ல வந்தேன். நீ சிறுவனாதலால் முதலில் உனது வலிமினை அறிய விரும்புகின்றேன். இதோ என் கையி

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை.

311

லுள்ள வலிய வில்லை நீ வாங்கி வளை பார்ப்போம்” என்றார். உடனே இராமர் முறுவல் சிறிது எய்தினார். தருக வில் என்றார். அவர் தந்தார். இராமர் தமது தடக்கையை நீட்டி அவ்வலிய வில்லை வாங்கினார். வளைத்தார். தமது கூரிய பாணத்தை அதில் கோத்துப் பிடித்தார். தமது முன்னோர் பலரையும் அவர் கொன்றிருந்தும் இவர், அவரைக் கொல்லத் துணிந்தவர். எடுத்துத் தொடுத்த அம்பை வேறொரு திசையில் கடுத்து விடுத்தார். நன்மதி புகட்டிச் சென்மின் என்றார். ஒற்றத்தற்குரிய உறுவலி படைத்திருந்தும் தன்னைக் கொல்லாமல் பொறுத்த இவரது பொறுமையைக் கண்டு பாசராமரும் புகழ்ந்து வணங்கினார். போற்றியகன்றார். விரிவு சரிதையில் தெரிவாம்.

பூதலத் தரசையெல்லாம் பொன்றுவித் தனையென்றாலும்
வேதவித் தாய மேலோன் மைந்தனீ வீரதம்புண்டாய்
ஆதலிற் கோறலாகா தம்பிது பிழைப்ப தன்றால்
யாதிதற் கிலக்க மாவ தியம்புதி விரைவினென்றான்.

(பாசராமப் படலம்.)

இது, தசரத இராமன் பாசராமனை நோக்கிக் கூறியது.

ஒறுத்தலினும் பொறுத்தலே நன்றென்பது இதனால் கூறப்
பட்டது.

156. வெற்றி அருணகிரி வில்லிசெவி கொய்யாதேன்
குற்றம் பொறுத்தார் குமரேசா—பற்றி
ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றந் துணையும் புகழ். (சு)

-ள.

குமரேசா! அருணகிரி நாதர் வெற்றியுற்றும் ஏன் வில்
லியாழ்வார் காதை அறுக்காமல் பொறுத்தார் எனின், ஒறுத்
தார்க்கு ஒரு நாளை இன்பம், பொறுத்தார்க்குப் பொன்றந்
துணையும் புகழ் ஆம் என்க.

312 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பொன்றந் துணையும்—உலகம் அழியும் வரையும் ஒருவ
னது புகழ் தனக்கு ஆதாரமான உலகம் அழியும் அளவும் வழி
வழி வழங்கி நிகழ் பெறும் என்க.

பிறர் செய்த பிழையைப் பொறுக்காமல் ஒறுத்தவர்க்கு ஒரு
நாளில் தோன்றியழிவும் சிறிய இன்பமும், பொறுத்தவர்க்கு ஊழி
யளவும் அழியாத பெரிய புகழும் உளவாம் என்பதாம்.

பொறையுடையான் புகழ் உகாந்தம் வரையும் பொன்றாது
நிற்கும் என்பது கருத்து. இஃது அருணகிரி நாதர் பால் அறி
யப்படுமீ.

கதை.

அருணகிரி நாதர் திருவண்ணாமலையில் அவதரித்த ஒரு பெ
ரியவர். சிறந்த புலமை வாய்ந்தவர். குமார தெய்வத்தின் திரு

வருளை நன்கு பெற்றவர். அத்தெய்வத்தின் மீது அற்புதமான பல சக்திப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அவை திருப்புத்தூர் என வழங்கப்படும். இவரது காலம் இற்றைக்கு எண்ணூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு முன்னராம். அக்காலத்தில் விளங்கியிருந்த வில்லியாழ்வார் என்பவர் புலவர்களைச் சோதிக்கும் தலைமை பெற்றிருந்தார். சோதனையில் தவறிய புலவர்களது செவிகளை அவர் அறுத்துவிடுவார் அக்கொடுஞ் செயலைக் கேட்டு வருந்திய அருணகிரி நாதர் அவரை ஒரு நாள் சந்தித்தார். இருவருக்கும் புலமைத் திறத்தைக் குறித்து வாதம் நிகழ்ந்தது. சொற்போர் தொடங்கினார். தோல்வியும் வெற்றியும் தெரிதர விழைந்தார். தோற்றவர் செவியை வென்றவர் அறுத்துவிடவேண்டும் என்று கொடுஞ் சூள் புகன்றார். இருவரும் தமது புலமைத் திறத்தைக் கொட்டி அளந்தார். அதில் வில்லியாழ்வார் தோற்றார். உடனே செவியைக் கொய்துவிடுக என்று தனது தலையைச் சாய்த்தார். அருணகிரியார் அவரை ஓடித்து அதனை அறுக்கவில்லை. பொறுத்தார். நன்மதி கூறியனுப்பினார். அவரும் இவரது பொறுமையைப் போற்றிச் சென்றார். பொன்றாப் புகழை இவர் பொருக்கி இன்புற்றார். (விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.)

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை.

313

பொறையுடையார்தே நிறை புசழ் உண்டாம் என்பது னால் கூறப்பட்டது.

157. திண்டோட் பரிச்சித்து திங்குசெய்தும் ஏன் இரக்கம்
கொண்டான் சமீகன் குமரேசா—மண்டித்

திறனல்ல தற்பிறர் செய்யினும் நோநொந
தறனல்ல செய்யாமை நன்று.

(எ)

குமரேசா! பரிச்சித்து வேந்தன் செய்த பிழையினை
ஏன் சமீகன் பொறுத்து இரங்கினான் எனின், திறன் அல்ல தன்
பிறர் செய்யினும் நோநொநது அறன் அல்ல செய்யாமை நன்று
என்க. நோ—துன்பம்.

திறன் அல்ல தன் பிறர் செய்யினும்—செய்யத் தகாத ஒன்
றைத் தன்னிடத்துப் பிறர் செய்தார் எனினும்.

தனக்குப் பிறர் தீமை செய்யினும் தான் எதிர் செய்யாமல்
அவர்க்கு அதனால் உண்டாம் துன்பத்தை நினைந்து வருந்துவது
ஒருவனுக்கு நன்று என்பதாம். பிறர் திறன் அல்ல செய்யினும்
மிகவும் நொந்து ஒருவன் அறன் அல்ல செய்யாமை நன்று என
வும் இது பொருள்படும்.

பிறர் செய் பிழையைப் பொறுத்தலோடு அதனால் அவர் துன்
புறுவரே என்று நல்லோர் நொந்து இரங்குவர் என்பது கருத்து.
இது சமீகன்பால் காணப்படும்.

கதை.

சமீகன் என்பவர் ஒரு முனிவர். இவருக்குச் சிறுக்கி
யென்று ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அதன்பின் மனைவியோடு
வணம் புரூந்திருந்து இவர் மா தவஞ் செய்தார். செய்துவருங்
காலு் பரிச்சித்து மன்னன் ஒரு நாள் அங்கு வேட்டைக்கு வந்
314 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தான். இவரைக் கண்டான். அசைவற்று இவர் மோனமுற்றி

ருந்ததை அவன் நெடிது நேரம் நின்று நோக்கினான். இறந்து
 கிடந்த பாம்பு ஒன்றைத் தன் வில்லால் கோதி விளையாட்டாக
 இவர் கழுத்திலே போட்டுவிட்டு அவன் மெல்லப் போனான். அத
 னைக் கண்டவர் போய் இவர் புதல்வராகிய சீருங்கியிடம் சொன்
 னார். உடனே அவர் வெகுண்டார். தனது தந்தையின் கழுத்
 தில் பாம்பைப் போட்டவன் ஏழுநாளான் பாம்பால் கடியுண்டு
 இறக்கக் கடவது என்று சபித்தார். சபித்ததைச் சமீகர் அறிந்
 தார். தமது புதல்வன் சொன்னதை நினைந்து மிகவும் வருந்தி
 னார். அதனை அரசனிடம் அறிவித்து அதற்கு உபாயமுங் கூறி
 அவன் உய்யும்படி செய்தார். திறன் அல்ல செய்ததால் அரச
 னுக்கு எய்திய நோவை நினைந்து இவர் நொந்து இரங்கினார்.

(வைப் பாசுவதத்தில் உணர்க.)

சிந்தனை புரியினும் நின் றுதைப்பினும்
 சிந்தனை வெகுள்கிலார் சிதாற் றெழு
 வந்தனை புரிபவ ரென்று மாமனம்

நொந்தனன் பலப்பல துவன்றிட் டானரோ. (பாசுவதம்.)

இது, மன்னனுக்குச் சாபங்கொடுத்த தன் மகனை நோக்கிச்
 சமீகன் நொந்து சொன்னது.

தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்

றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தால்—உம்மை

எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல் என்று

பரிவனாஉஞ் சான்றோர் கடன். (நாலடியார்)

பிறர் செய் பிழையைப் பொறுப்பதுமன்றி அவர்பால் இரக்க
 மும் நொள்வர் அறிவோர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

கோலச் சிவிகை குமரேசா—ஏலும்
 மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தம்
 தகுதியான் வென்று விடல்,

(அ)
 315

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை.

இ—ள்.

குமரேசா! தண்ணைக் காலால் உதைத்தவனுக்கும் என்
 கச்சியப்ப முதலியார் சிவிகை கொடுத்தார் எனின், மிகுதியான்
 மிக்கவை செய்தாரைத் தாம் தமது தகுதியால் வென்றுவிடவே
 ண்டும் என்க. மிகுதி—மனச்செருக்கு. மிக்கவை—தியவை
 தகுதியான் வென்றுவிடல்—பொறையால் வெல்க.

அறிவுடையவன் அமைந்திருக்கவேண்டிய ஒழுங்கில் மிகுந்
 திருத்தலால் மனச் செருக்கை மிகுதி என்றார்.

தனக்கு ஓராவன் துன்பம்செய்யின் அதனைத் தானும் அவன்
 கட்ட செய்யாமல் பொறுத்தலே ஒருவனுக்கு மேன்மையான வெற்
 றி என்பதாம். தமக்குப் பிறனொருவன் பிழைசெய்த வழி அவன்
 அதைச் செய்தற்கு ஏதேனும் காரணம் தம்பால் இருப்பின்,
 அதனை நீக்கவும், இலாதல் அவனது அறியாமைக்கு இரங்கியும்
 அறிவோர் அமைதியுறுவர் என்க.

செருக்கால் தீமை செய்பவரை ஒறுத்து வெவ்வதற்கோர்
 உரித்தான உபாயம் இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை
 கச்சியப்ப முதலியார்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கச்சியப்ப முதலியார் என்பவர் தொண்டைமண்டலத்திலே வல்லம்
 என்னும் ஊரிலே பிறந்தவர். சிறந்த செல்வமும் நிறைந்த கல்வி
 யுமுடையவர். ஒரு நாள் சிவிகையூர்ந்து ஓர் ஊருக்குச் சென்றார்.
 இடை நெறியில் வீரன் என்னும் புலவர் ஒருவர் வந்தார். அவர்
 குறுகில மன்னர் பலரையும் தம் கவித் திறத்தால் களிப்பித்துப்

பெரும் பரிசு பெற்றவர். எவருந் தனக்கு நிகர் இலி எனனும் இறுமாப்புடையவர். அதனால், பல்லக்கில் செல்பவர் தம்மைக் கண்டு இறங்கி வணங்கவில்லையென்று நினைந்து சினந்தார். நில் என நிறுத்தினார். முதலியார் மார்பில் தன் காலால் ஒல்லென உதைத்தார். செருக்கால் உதைத்தவரை முதலியார் வெறுக்கா

40

316 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,
மல் பொறுத்தார். அறியாமல் சென்றேன் என்று வணங்கி உபசரித்து அப்புவருக்குத்தான் ஊர்ந்துவந்த பல்லக்கையுந் தந்தார். அவர், இவரது பொறுமையின் உயர்வையும் வள்ளற்சூதையும் புகழ்ந்து துதித்தனர்.

மண்படுமோ பெய்யிலிலே வாடுமோ புல்லரிரு
கண்படுமோ அன்பாகக் கற்றவர்கள்—அண்புகழ
மெச்சியப்பா லும்புகழ விழுவல்லையானவந்த
கச்சியப்ப னையுதைத்த நால்.

இது தனக்குச் சிளிகை தந்தவுடனே கச்சியப்பரை நோக்கி அப் புலவர் மகிழ்ந்து சொல்லியது.

(இதன் விரிவு தொண்டைமண்டலசதகத்தில் உணரப்படுக.)

பொறுமையே ஒருவனுக்கு பெய்மையான வெற்றி என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

— —

159. மாறான மாயிரின்வாய் வன்சொலெதிர் எங்கொரி
கூறாமல் நோற்றாள் குமரேசா—தீதழிக்
தூர்தாரிற் றாய்மையுடையர் இறந்தார்வாய்
இன்னாச்சொல் நோற்கிற் பவர். (சு).

இ—ள்.

குமரேசா! மாறுபட்ட தனது மாயிரின் வன்சொல்லுக்

குளதீர் ஒன்றும் கூறாமல் ஏன் கௌரி பொறுத்தாள் எனின், இறந்தார் வாய் இன்னாச் சொல் நோதகற்பவர், துறந்தாரின் தூய்மை யுடையவராவர் என்க.

இறந்தார்—நெறி கடந்தவர்: தீயார் என்றபடி.

நோற்கிற்பவர்—பொறுப்பவர்.

ஆற்றலையுணர்த்தும் 'கில்' என்னும் இடைநிலையால் பொறுமையின் அருமை உணரப்படும்.

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடையம். 317:

தீமையில் மிகுந்தவரது வாயால் சொல்லப்படுகின்ற தீய சொற்களைப் பொறுப்பவர் துறந்தவரினுந் தூய்மையுடையவர் என்பதாம். இதிலுள்ள ஐந்தனுருபாகிய இன் எல்லைப் பொருளோடு ஒப்புப் பொருளையும் குறிக்கும்.

பிறர் கூறுகின்ற வன்சொற்களைப் பொறுப்பவர் இல்லறத்திருப்பினும், துறவு நிலை செய்திய அறவேர்போலத் தூய்மை எய்தி மேன்மை யுறவர் என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை கௌரி பால் காணப்படும்.

கதை.

கௌரி என்பவள் இற்றைக்கு ஆயிரத்துக் தொளாயிர வருடங் கட்டகு முன்னர் மதுரைநிலிருந்த ஒரு மறைபவன் புதல்வி. தாய் பெயர் சுபளிரதை. கௌரி பருவமுறுமுன் பெற்றோர் அவளை ஒருவனுக்கு மணமாளாக்கினார். வரிசைகள் செய்து அவனது நகரினுக்கனுப்பினார். அம் மண மனைது பெற்றோர் செருக்கினை யுடையவர், வஞ்ச நெஞ்சினர். பொறையும் இரக்கமும் இறையும் இல்லாதவர். தமது வீட்டுக்கு வந்த மரகி என்னும் உரிமையும் இன்றி அவட்கு பெருக தூயர் புரிந்தார். கொடு மொழி புசுன்றார். நாளும் வன்சொலால் தேனென நலிந்தார். கௌரி தனது விதி நலமென்று பொறையுடன் இருந்தாள். அவளது பொறையின் பயனால் இறைவன் தோன்றினான்.

கிழவனாய்க் குமரனாய்க் குழனியாய் நின்றான். தண்ணருள் செய்
தபின் அடிகள் உண்மையை யுணர்ந்தான். துறந்தவர் போலத்
துய்மையை எய்தினான். இது திருவிளையாடலில் உள்ளது.

தீயவரது தீச் சொல்லைப் பொறுத்தலால் ஒருவனுக்குத்
தவப் பயன் உண்டாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

160. மண்டுபுகழ் மாந்தாதா மாதவரின் மேன்மைமிகக்
கொண்டுநின்றார் முன்னேன் குமரேசா—உண்டிதனை
உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லும்
இன்னாச்சொல் நோற்பாரிற் பின் (10)
818 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! மாந்தாதா என்பவர் மாதவரினும் ஏன் மேன்
மை பெற்று முன்பு நின்றார் எனின், பிறர் சொல்லும் இன்னாச்
சொல்லை நோற்பாரிற் பின்தான், உண்ணாது நோற்பார் பெரிய
ரவர் என்க.

உண்ணாது நோற்பார்—பட்டினியிருந்து தவம் புரிவோர்.

இன்னாச்சொல் நோற்பார்—இன்னாது சொல்லைப் பொறுப்பவர்.

உணவைத் துறந்து தவம் புரிவோரினும் பிறர் கூறுகின்றவன்
சொல்லைப் பொறுப்பவரே பெரியோர் என்பதாம்.

பசி நோயைப் பொறுத்துத் தவம் புரிவதினும், பிறர் சொல்
லும் வசை மொழியைப் பொறுத்து அமைதியுறுதல் அருமை
யென்பது கருத்து.

துறவு நிலை எய்திய பெரியார் எவரினும், பொறையுடைய இல் வாழ்பவனே பெரியோன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மாந்தாதா பால் உணரப்பட்டும்.

கதை.

மாந்தாதா என்பவன் சூரிய குலத்து வேங்கனாகிய யுவஞ்சு சுவன் புதல்வன் இவன் தோற்றம் மிக்க அற்புதமுடையது தந்தை புத்திரப் பேறு கருதிச் சிறந்த முனிவர்களைக் கொண்டு அரிய வேள்வியொன்று செய்தான். செய்துவருங்கால் ஒருநாள் இரவில் அரசனுக்குத் தாகம் அதிரித்தது. அதனால் அங்கு வைத்திருந்த சும்ப நீரைப் பருகினான். உடனே கருவுற்றான். சின்னாட் கழிந்தவுடன் யுவஞ்சுசுவனது வலது பாகத்தைப் பீறிக்கொண்டு அங்கு ஓர் அழகிய புதல்வனாய் வெளியே வந்தது. தெய்வ அருளால் அரசன் பிழைத்தான். குழவி பாலின்றி யழுத்தது. இந்திரன் வந்து தனது வலது கைப் பெரு விரலை அதன் வாயில் வைத்தான். அது மாந்தி மகிழ்ந்தது. அதனால் மாந்தாதா

16-ம் அதிகாரம் பொறையுடைமை.

319

என்னும் பெயரினை யெய்தி வளர்ந்து பருவமுற்றான். அரசரிமை பெற்று அகிலமும் புரந்தான். நிறை வலி பெற்றும் பொறையுற்றிருந்தான். செய்தற்கரிய வேள்விகள் பல செய்துமுடித்தான். இவனது பொறையின் இயல்பைச் சிலர் தெனிய விரும்பினார். மன நிலை குகையுடையான இன்னாத சொற்களை அவர் எடுத்து மொழிந்தார். இவன் அவற்றை இன்புறப் பொறுத்தான். முற்றத் துறந்தாரும் இவனது பொறைக் குணத்தை வியந்து போற்றினார். பொறைபால் உயர்ந்து இவன் புகழ்மீக்கூர்ந்தான். மாதவர் துதிக்கும் மாண்பினை யடைந்தான்.

பெரும் பொறை யுடையவன் அருந்தவரினும் சிறந்தவன்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

நெறியி னீங்கினோர் நீரல ஃ

அறியாமை யென் றறிதல் வேண்டும். (சிலப்பதிகாரம்.)

இனையான் அடக்கம் அடக்கங் கிளைபொருள்

இல்லான் கொண்டேய கொடைப்பயன்—எல்லாம்

ஒறுக்கு மதுகை யுரனுடை யாளன்

பொறுக்கும் பொறையே பொறை. (நாலடியார்.)

எள்ளிப் பிறருரைக்கும் இன்னாச்சொல் தன்னெஞ்சிற்

சொள்விரைத்தாற்போற் கொடிதெனிணும்—மெள்ள

அறிவென்னும் நீரால் அளித்தொழுக லாற்றிற்

பிறிதெனிணும் வேண்டாந் தவம். (அறநெறிச்சாரம்.)

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

பொறையே தலையாய அறம். பொறுத்தலினும் பிழையை

னே மறத்தல் நன்று. பொறுமையே ஒருவனுக்குப் பெரு

வன்மைபாம். பொறை இல்லார்க்கு நிறை இல்லை. அஃதுடை

யாரை உலகம் பொன்போல் போற்றும். அதனால், நிலையான புக

ழுண்டாம். பிறர்செய் பிழைக்கு எதிர்செய்யாமை நன்று. பொறு

326

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மேயே ஒருவனுக்கும் பெறலரும் வெற்றி. துறவோரினும் பிறர்

வன்மொழி பொறுப்பவரே தூயமாவர். பொறை யுடையவரே

எவரினும் பெரியவர்.

யக-வது பொறையுடைமை முற்றிற்று.

யளம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை.

அஃதாவது பொறுமைபைச் செய்யாமை. பொறுமை என்னும் இழி குணத்தை யுணர்ந்தும் அழுக்காறு என்னுஞ் சொல் எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்து அதனை விலக்கவேண்டும் என்னும் பொருளில் ஈண்டு வந்தது. இது பொறைக்கு மறுதலையாகலின் அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. மேலது கொள்ளத்தக்கது, இது தள்ளத்தக்கது என்க. அதிகார முறைமையும் இதனானே தெரிவாம்.

161. திண்டோ ஞாய்விமன் நீயஅழுக் காறுநெஞ்சங்
கொண்டிலனைன் என்றுங் குமரேசா—கண்ட
ஒழுக்காறுக் கொள்க ஒருவன்றன் நெஞ்சத்
தழுக்கா நிவாத இயல்பு. (க)

குமரேசா! அழுக்காறு என்னும் இழி குணத்தை விமன் என தன் நெஞ்சில் ஒரு போதுங் கொள்ளாமல் ஒழுக்கினன் எனின், தன்னெஞ்சத்து அழுக்காறு இல்லாத இயல்பையே ஒருவன் ஒழுக்காறுகக் கொள்ளவேண்டும் என்க.

ஒழுக்கு ஆறு ஆ கொள்க—ஒழுக்க நெறியாகக் கொள்க.

தனது உள்ளத்தில் அழுக்காறு இல்லாதபடி ஒருவன் அமைந்து ஒழுக்கவேண்டும் என்பதாம்.

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை. 321

பிறாது நலங்களைச் சண்டு பொறுமைகொள்ளுதல் என்னும் தீக்குணம் தனது நெஞ்சம் புதாமல் ஒருவன் பாதுகாக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

வெளியாசாரங்கள் ஒன்றும் இல்லாவினும் அழுக்காறு இல்லாத ஒருவனே விழுமிய ஒழுக்கமுள்ளவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது விமன்டால் உணரப்படும்.

கதை.

விமன் டாண்டுவேந்தன் புதல்வன் தருமனுக்குப் பின் குந்திதேவியின் பால்வாயின் கையாய் வந்து பிறந்தான். குழவிப் பருவத்தே தாய் இவனை ஒரு மலையில் எடுத்துச் சென்றாள். எறிச் செல்லுங்கால் குழவி நை நழுவிச் சீழே விழுந்தது. விழுந்த இடம் துன்படடது. உடனே "பிமன்" என்று ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு ஒலி சீதான்றிற்று. அந்த அசிரீரி வாக்கையே இவனுக்குப் பெயராகச் சூட்டினார். பிமன் என்றால் பிறர் பயமுறத்தக்க வலியினை யுடையவன் என்பதாம். அது விமன் என மருவியது. இவன் சிறந்த தேச பலமுடையவன். தண்டயுத்தத்தில் எவருந் தனக்கு நிகர் இல்லாதவன். பிறர் மனைவியரையும் பிறர் பொருளையும் கனவிலும் விருமபாதவன். பிறரது வசையைச் சிறிதும் இசையான். பிறரது துயரைத் தனதென நினைவான். பிறர் நலமுறவே பெரிதும் விரும்புவான். ஆடம்பரமான வெளி யொழிக்கங்கள் ஒன்றும் மேற்கொள்ளான். உள்ளத்தில் அழுக்காறு இல்லாத இயல்பையே தனது ஒழுக்கமாகக் கொண்டான். பூசனை முதலிய வெளி ஆசாரங்களை யுடைய விசயன் முதலிய எவரினும் மன நலமுடையனாய் இவன் மாண்புற்றான்.

விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

பிறர்மனை யவரைப் பெற்றதாய் எனவும் பிறர் பொருள் எட்டியே எனவும்

பிறர்வசையுரைத்தல் பெருமையன் றெனவும் பிறர்துயர் எந்துயர் எனவும்

இறுதியே வரிணும் என்மணம் கிடக்கை நெம்பிரான் இவையென
வுரைத்தான்

மறலிபும் மடியுமா துமல்லியற்கை வலிமைகூர் வாயுவின் மைந்தன்.

இது, தன் மன நிலையை யறிய விரும்பிய சண்ணன் பால்
விமன் கூறியது.

அழுக்காறு இல்லாதானே உண்மையான ஓழுக்கம் உவ்வ
வன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

162. பெற்றாள் அசுரையை பேற அழுக்காறாக்
குற்ற மின்மை என்னே குமரேசா—முற்றம்
விழுப்பேற்றின் அஃதொப்ப தில்லை யார்மாட்டும்
அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின் (2)

குமரேசா! அழுக்காறு என்னும் குற்றம் இல்லாமையே
தான் பெறும் பேறாக என் அநாதையை பெற்றாள் எனின், யார்
மாட்டும் அழுக்காற்றின் அன்மைபெறின், விழுப்பேற்றின் அஃது
ஒப்பது இல்லை என்க.

விழுப்பேறு—சிறந்த பேறு. பேறு—பெறப்படுவது.

அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின்—அழுக்காற்றில் நின்று
நீங்குகலை ஒருவன் பெறவானாடு. பெறின் என்றது அதன்
அருமையை விளக்கினது.

படைவரிடத்தும் அழுக்காறு நொள்ளலாகா தென்பதை
உணர்த்துதற்கு “யார்மாட்டும்” என்றார்.

பெறுகின்ற பேறுகள் எல்லாவற்றள்ளும் அழுக்காறு இன்
மையே ஒருவனுக்குச் சிறந்த பேறு என்பதாம்.

அழுக்காற்றின் நீக்கமே உயிர்ப்பட்டு விழுமிய ஆக்கம என்பது குறிப்பு, இஃது அருகையை பால் அறியப்படும்.

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறையை.

323

கதை.

அத்திரி முனிவரது பத்தினியாகிய அருகையை அழுக்காறு இல்லாத இபல்பாயே தனக்கு உரிமையான உடைமையாகக் கொண்டிருந்தாள். யார்மாட்டும் அருகையை கொள்ளாத தன்மையால் அந்த அம்மையை அருகையை என்று உலகம் புகழ்ந்தது. அவளது மனநலத்தை அனைவரும் அறியும்படி செய்ய நாரதர் விரும்பினர். அயனுலகம் புகுந்து கமேகன் முன் நின்று கொஞ்சம் இருப்புக்கடலையைத் தந்து வறுத்துக்கொடுக்க வேண்டினார். அம்மை முடியாதென அருளினார். இலக்குமியிடம் சென்று தேட்டார். அவரும் மறுத்தார். அதன்பின் உமாதேவியிடம் வேண்டினார். அம்மைபும் அவ்வாறே மறுத்தார். உடனே உலகில் வந்து அதனை அருகையையிடம் கொடுத்தார். பத்தினி கொண்டாள், வறுத்துக் கொடுத்தாள். அதனைப் பெற்றுக் கொடுத்துக்கொண்டு முனிவர் மேற்குறித்த மூவரிடமும் முறையே சென்றார். உங்களால் முடியாத ஒன்றை உலகில் ஒருத்தி முடித்துத்தந்தாள். அவள் அழுக்காறு இல்லாதவள். உங்கலினும் குணங்களால் உயர்ந்தவள் என்று புகழ்ந்து சென்றார். அம்மூவரும் மனம் பொறாமல் தங்கள் தலைவர்களிடம் அதனைச்சாற்றி அருகையை யினது மனநிலையைக் குலைக்கும்படி வேண்டினார். அவரும் இசைந்தார். அவள்பால் வந்தார். அதிதிகள் போல் வேடங்கொண்டு நின்றார். அவள், உபசரித்து யாதுவேண்டும் என அவரை வேண்டினாள். அவர், “உன் இன்பால் உண்ண நிற்பால் அன்பால் வந்தோம்” என்றார். உடனே சிறிது நீரை எடுத்துத் தெளித்து அம்மூவரையும் இளங்குழவிகளாக்கி, மார்ஃபாடனைத்துப் பால்

நன் கூட்டினார். அவள் கற்பின் மகிமையில் வந்தவர் பீளாமல் தங்கியிருந்தார். மலைமகளும், கலைமகளும், மலர்மகளும் அவள் பால் வந்து தங்கள் தலைவரைத் தரும்படி உங்கலப்பிச்சை கேட்டார். அவள் வணங்கித் தந்தாள். அங்குத் தங்கியிருந்த அம் முவரின் கலைகளால் தத்தாத்திரையர் தோன்றினார். இராயர் வணம்புகுந்த காலத்தில் உடன் வந்திருந்த சிதைக்கு உங்கல அலரி கள் பல தந்து நன்மதி புட்புளார், இவ்வாழ்மேயும் பெய்வ
 41

321 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
 பத்தினியும் பொற்றத்தக்க பெருஞ்சிறப்பைப் பெற்று அரும்
 புதழோடு வளவந்த யிருந்தான். அவள் பெற்ற பெரும்பேறுகளுக்
 கெல்லாம் அழுக்கா நின்மையே காரணம் என்பர்

விரிவை நூல்களிற் காண்க.

அழுக்கா நின்மையே உயிர்கட்கு விழுப்பேறென்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

163. பெற்றான் நளனாக்கம் என்றுகலி பேணாதென்
 குறறமுற்றான் வினே குமரேசர—முற்றும்
 அறனாக்கம் வேண்டாதா னென்பான் பிறனாக்கம்
 பெண தழுக்கறப் பான். (K)

1—ள.

குமாரேசரி! நான் ஆக்கம் பெற்றான் என்று பேணாமல் ஏன் சலி வீறாசு அவன்மேல் அழுக்காறு கொண்டான் எனின்? அறனும் ஆக்கமுமே வேண்டாதான் என்பவனை பிரனது ஆக்கத்தைப் பேணுது அழுக்காறுப்பான் என்க. பேணல்—மகிழல்.

அழுக்காறுப்பான்—அழுக்காற்றைச் செய்யான்.

பிரனது உடைய ஆக்கத்தைக்கண்டு மகிழாமல் பொருமைநொள் பவனை அறனும் பொருநரும் அடையா என்பதாம்.

மறமைப்பயனாகிய அறத்தையும் இம்மைப் பயனாகிய பொருளையும் பொருமை யுடையவன் ஒருங்கே இழப்பான் என்பார், “அழுக்காறுப்பான் அறன் ஆக்கம் வேண்டாதான்” என்றார்.

பொருமை யுடையவனை பாவமும் வறமையும் பற்றும் எனப் பது சூத்திரம். இது சலி புரு-வபரில் காணப்படும்.

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை. 325

கதை.

கூடு என்பவன் தேவகணத்தான் ஒருவன். சூரிபன் மனைவியாகிய சந்திரிகை என்பவளது ராசையின் வாரிலாகத்தான் விவன். அரிய தவம்புரிந்து கிரகபதம் பெற்றான். மந்தரத்தியம் குரோத குணமுமுடையவன். சனி எனவும் அழைக்கப்படுவான். இவன், விகார்ப தேசத்து வீமன் மகளாகிய தாயத்தியை நான் பணம்புரிந்தானெனத் தெரிந்து அவன்மேல் அழுக்காறு கொண்டான். இத்திரன் வருணன் முதலியார் தந்தத்தங்கோராமல் அழுக்காறு காரணமாக நானுக்கு இவன் பெருந்துயர் விளைத்தான். அதில் அம்மன்னன் அல்லல்பல அடைந்தான். நானது உயர் குணங்களையும் பணத்திட்டபத்தையும் நன்றி தெளிந்தியின்

இவன் காணியகன்றான். அரசன் மனநலத்தால் புகழும் மேன்மையும் பொருத்தி யின்புற்றான். தனது மனக்கொட்டத்தால் இவன், அறமும் ஆக்கமும் அகன்றிட டொந்தான். நவாளை வந்து உணங்கினான். அவளை நினைந்தவரையும் தான் நண்புதல்தீர்த்து என்று உலகிய இவர்களுடைய உறுதியைப் பொழிந்தான். அதன் பின் நலமுற்றான். பிறகுக்கம் பிறகு அழகாறு செய்வானே அறக்கடவுள் வெறுத்தும்மென்பதை இவன் அறிந்து தெரிந்தான். விரிவை நளன்கதையில் உணர்ச்சி.

அழகாறுடையானே அறம்பொருள் அடையா என்பது இரண்டு கூறப்பட்டது.

164. சேரன் அமைச்சரல்ல செய்யாமல் ஏனன்பு
கூடியற்றுர் பின்பு குமரேசா—யாரும்
அழகாற்றின் அல்லவை செய்யார் இழக்காற்றின்
ஏதம் படுபாக்குகிறது (ச)
இ—ள்.

குமரேசா! அழக்காற்றால் முன்பு அல்லவை செய்து
326 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சேரனது அமைச்சர் பின்பு ஏன் அவற்றைச் செய்யாமல் அன்பு செய்தார் எனின், இழக்காற்றின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து, அழக்காற்றின் அல்லவை செய்யார் என்க.

இழக்காறு—கொடுநெறி.

அல்லவை—அறன் அல்லாதன; தீயின்கள் என்க.

அழக்காற்றின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து—நீ நெறியால் கேடு வருதலைத் தெளிந்து.

நீ நெறியால் கேடுவரும் என்பதைத் தெளிந்து அழக்காறு

ஏதுவாக அறிவோர் அல்லன செய்யார் எனபதாம்.

இழுக்கை ஆற்றின் ஏதம்வரும் என அறிந்து அழுக்காற்றால் அல்லன செய்யார் எனவும் இது பொருள்படும்.

இழுக்கு ஆற்றலாவது, ஆக்கமுடையானா நோக்காகிழாது அவர்க்குக் கேடு நினைத்தலும், பழிமொழிபகர்தலும், இழிவினை செய்தலு முதலியன.

பொருமையுடையவனை அறமும் ஆக்கமும் அடையாளன்ற மேலே கூறினார், இதில், அவ்வுண்மையை அறிந்து அல்லவை செய்யார் அறவோர் என்றார்.

இது சேரன் அமைச்சர்பால் தேறப்படும்.

கதை.

சேரநாட்டிலே திருவஞ்சிக்களம் என்னும் திருநகரிலே இற்றைக்கு நாலாயிரத்துத் தொளாயிரத்துத் தொண்ணூறு வருடங்கட்கு முன்னர் குலசேகரன் என்னும் பெயரினையுடைய அரசர் பெருமான் ஒருவர் இருந்தார். அரசு பதவியைப் பெற்றிருந்தும் பகவானது குணகணங்களாகிய அமுதமெள்ளத்திலேயே இவர், ஆழ்க்கிருந்தார். மாலடிக்கே மனங்குழைந்த இவரது குண நலத்தைக்கண்டு பாசுவதர்கள் பலர்வந்து குழுமினர். அவரனைவரையும் இவர், ஆர அன்போடு ஆதரித்து வந்தார். அதனால் அடிய

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை.

327

வர்களுடைய அதிகாரமும் செல்வாக்கும் அங்கு அதிகரித்தன. அரசனது மனமும் அடியவரது இனமும் ஒருமையுற்றிருப்பதை அமைச்சர் அறிந்தார். அழுக்காறு கொண்டார். அரசனுக்கு அவர்மேல் வெறுப்பையுண்டுபண்ணி அவரனைவரையும் தூரத்திடை எண்ணினார். ஒரு நவமணி மாலையை எடுத்துமறைத்து அதனைக் களவுசெய்து கொண்டார் என்று பாசுவதர்கள் மேல் உடாப்பழி கூறினர். அரசன் அதனை நம்பவில்லை. ஆராய்ந்து உண்மை தெளி

தான். அழகாக காணமாக அமைச்சரே அது செய்தார் என்ற உணர்ந்து அவரை வெறுத்தான். இழுக்காற்றியதால் ஏதம் உந் ததென்பதை அமைச்சர் அறிந்து வருந்தினார். அழகாற்றல் அல்லவற்றை இனிமேல் செய்யோம் என்று அரசனைவணங்கி அன் றுமுதல் அமைச்சரனைவரும் அடியகர்பால் அன்புற்றிருந்தார். இதன் விரிவு ஆழ்வார் நூலில் அறியப்படும்.

அழகாற்றல் இழுக்கம் வரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

165. கேடுபிறர் செய்யாதேன் கேடுற்றான் காந்தாரி
கோடியதன் நெஞ்சால் குமரேசா—கேடும்
அழகாறுடையார்க் கதுசாலும் ஒன்றர்
வழுக்கியுங் கேடென்பது.

இ—வ்.

குமரேசா! பிறரொருவரும் கேடு செய்யாமலிருந்தும் என் காந்தாரி தானே கேட்டு நொந்தாள் எனின், ஒன்றர் வழுக்கியும் கேடு சன்பது ஆகலான், அழகாறு உடையார்க்கு அது சாலும் என்க.

ஒன்றர்—பனைவர்.

பொருந்தாதவர் என்னும் பொருளை விளக்கும் ஒன்றர் என் னும் சொல் ஒன்றர் என மருவி வந்தது. இதன் எதிர்மொழி ஒன்று நர்.

ஒன்றர் வழுக்கியும் கேடு சன்பது—பனைவர் நீங்கியும் கேடு தீர்வல்லது.

322

திருத்தருட் குமரேசா வெண்பா.

உலகில் ஒருவருக்கொருவர் 360 புரிபவர் பனைவரே யாத லான் அவர் செய்யாதொழிவினும் அழகாறு அதனைச் செய்து விடும் என்பது உருத்தர்.

அழகாறு உடையவர் திருவேறு பகைவர் வேண்டாம் தம
 க்குக் கேடு, தருதற்கு அலி, தாண்டி உமையும் என்பதாம்.

கொடிய பகையினும், அழகாறு கொடியது ஆகலான்
 அகளை ஒருவன் வெறுத்து நீக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

தன்னை உடையவர் தரு அழகாறு தப்பாமல் தேய்தரும்
 என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இவ்வண்மை காந்தாரிபால்
 காணப்படும்.

கதை.

திருகராட்டிரன் மனைசிபாகிப காந்தாரி கருப்பத்தரித்து
 மகர்பேறு தீகானமும் பருவகதை பெகிர்தோக்கி விருப்பமுற்றி
 ருந்தான். பொருகிப ருதும் திருத்தி திறைத்தது. அக்காலத்
 தில் பாண்டிவிவாமனைசிபாகிப குத்திதேவி தருமன் என்னும் ஓர்
 அருமைக் குழகைகைப முகூர் பெற்றார் அக்குழந்தையைக்
 கண்டு பெற்றோரும் சுற்றமும் பெருமகிழ்வுற்றார். இதனைக் காந்
 தாரி தெரிந்தான். தனக்கு முத்திப பிள்ளைபைபெற்றுக் குத்தி
 பெருமையும் புதழும்பெற்றானே என்று அவள் பொறாமையுற்றாள்.
 அதனால் ஒரு கருங்கல்லை எடுத்துத் தன் வயிற்றில் கருங்கட்டித்
 தான். கருப்பஞ்சிதைத்தது. உதிர்மாகித் தரையில் விழுந்தது.
 விபாசரது அருளால் அவ்வுதிர்த்துவிசிகள் பிள் பிள்ளைகளாயின.
 சிறந்த கருப்பமும் அவள் பொறாமையால் சிதைத்திழிந்தது.
 பகைவரையின்றியுங் காந்தாரி தன் அழகாற்றால் தானே
 கெட்டாள். இதன் விரிவு பாரதத்தில் உணரப்படும்.

அற்றனள் துயரமெல்லாம் அருந்தவப் பயனால் மைந்தற்
 பெற்றனள் குந்தியென்னும் பேருரை கேட்டவன்றே
 உற்றனள் பொறமை கல்லால் உதரமுட் குழம்புமாறு
 செற்றனள் தனது தேடும் ஆக்கமுஞ் சிந்தியாதாள்.

(சம்பவச் சருக்கம்)

17-ம் அதிகாரம் அழகாறுகை. 329

அழகாறு உடையவர் தாமே கெடலா என்பது

இதனால் கூறப்பட

166. ஶ்ரீநிகந்தித்த சிசுபாலன் கற்றாயேன்
 கூறுபட்டுத் தாழ்த்த தூரேசா—தேறித்
 கொடுப்ப தழுக்கறாப்பான் கற்றம் உடுப்பதூஉம்
 உண்பதூஉம் இன்றிக் குடுப. (41)

குமரோசா! இராசரூப வேள்வியில் ஁ண்ணனுக்குத் திரு
 மர் கொடுப்பதனை த்தடுத்த சிசுபாலனது கற்றம் என ஶ்ரீதறணடு
 கெட்டது எனின், கொடுப்பது அழுக்கறாப்பானது கற்றம் உடுப்
 பதூஉம் உண்பதூஉம் இன்றிக் குடும் என்க.

கொடுப்பது உடுப்பது உண்பது என்பான வினையாலணையுந்
 பெயர்கள். ஒருவன் ஶ்ரீதறணடுவது ஏதுவது ஒன்றைக்
 கொடுக்கும்பொழுது அதனை அழுக்கறாநிலை தடுப்பானது கற்
 றம், உடுக்கப்படுவதும் ஁ண்ணாநிதனுடைய உடையுட் உணவும்
 இல்லாமல் குடும் என்பதாம்.

உடை—உடம்பின் பாதுகாப்பிற்கு ஏதுவாயது.

உணவு—உயிரின் பாதுகாப்பிற்கு ஏதுவாயது.

இடம் பொருள் ஏவல் முதலிய எவற்றினும் உயிர்கள் இன்
 புற்று வாழ்தற்கு இவ்விரண்டுமே இன்றியமையாச சிறப்பின வா
 கலின் அவை ஈண்டு விதந்து குறிக்கப்பட்டன.

பிறர் பெறு வதனை இழப்பிப்போனது கற்றமும் உணவு
 இழந்து கெடுமென்றால் அவன் பேரிழவு சொல்லவேண்டாவா
 யிற்று.

அழுக்காறு, தன்னை எடுத்தவரையும், அடுத்தவரையும் கெ
 டுத்து யிடும் என்பது ஈருத்தது. இது சிசுபாலன்பாலும் அவனது

சுற்றத்தின் பாலும் தெளியப்படும்.

கதை.

சேகிராட்டுக் தலைவனாகிய சிசுபாலன் என்பவன் கண்ணன் பீட நெடுங்காலம் அழுக்காறுகொண்டிருந்தான். அக்காலத்தில் தரூர் இந்திரப் பிரத்தத்தில் இராச சூயம் என்னும் ஓர் அரியவேள்வியைச் செய்தார். அதன் பொருட்டு முனிவர் அரசர் முதலிய பெரியோர் பலரும் அங்குக் குழுமிருந்தார். வேள்வி முடிந்தவுடன் யாருக்கு முதலில் கூவிலக் தருவது என்று ஆராய்ந்தார். அங்கு வந்திருந்தவர்களுள் வியாசர் எழுந்தார். முதன்மையாகப் பூசணையைப் பெறுவதற்கு உரியார் கண்ணன் ஒருவனே என்று மொழிந்தார். அனைவரும் அது சரியென்றிசைந்தார் தருய் கொடுத்தத் துணிந்தார். சிசுபாலன் பொறாமையால் தடுத்தான். அதன் பயனாக அவன் ஆதியால் அழிந்தான். அதன்பின் அவன் அரசியல் குலைந்தது. நாடு முழுதும் கேடே மலிந்தது. வறுமையும் சிறுமையும் பெருகி வளர்ந்தன. அவன் சுற்றத்தாரூட் பலர் உடையின்றி மெய்க்ந்தார். உணவின்றி யிழிந்தார்.

விரிவு பாகவதத்தில் தெளிவாம்.

தாமுங் கொடார்கொடுப்போர் தம்மைபுயீ யாதவகை

சேபஞ்செய் வாருஞ் சிலருண்டே—ஏயநிழல்

இடமமல் காய்கனிகள் சுந்தருளு மாமரத்தைக்

கட்டுமுடை முள்ளெனவே காண்.

(சீதிவெண்பா.)

சுவது விலக்கேல்,

(ஒளவை.)

பொறாமையுடையவன் கிரையோடு வறுமையுற்றழிவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

167. உற்றதிரு வெல்லாம் ஒருங்கிழந்து முஞ்சனேன்
 குந்தமிட வுற்றான் குயரேசா—மந்தவாரீமேல்
 அவ்வித் தழுக்கா றுடையானைச் செய்யவன்
 தவ்வையைத் காட்டி விடும்.

17-ம் அதிகாரம் அழக்தாரணம்.

(எ)
 331

குயரேசா! முஞ்சன் தனது செல்வமெல்லாம் இழந்து
 ஒன் தீமைபுற்றான் எனின, அழக்தாறு உடையானைச் செய்யவன்
 அவ்வித்துத் தவ்வையைக்காட்டி விடும் என்க.

செய்வவர்—சீதேவி. தவ்வை—மூதேவி.

இலக்குமிக்கு முன்னே பிறந்தவளாதலால் மூதேவியைத்
 தவ்வை என்றார். தவ்வை என்பதற்கு மூத்தவள் என்று
 பொருள். இவ்விருவரும் முறையே இனையவள் எனவும் மூத்த
 வள் எனவும் வழங்கப்படுவர்.

அவ்வித்து—பொறாது. இஃது அவ்விதம் என்னும் பெயரடி
 யாகப் பிடித்த வினையெச்சம். அவ்விதம்—பொறாமை.

செய்வவள் அவ்வித்துத் தவ்வையைத் காட்டிவிடும்—சீதேவி
 பொறாது மூதேவிக்குத் காட்டி நீங்கும். இதிலுள்ள ஐ என்
 னும் இரண்டனுருபு, தனக்குரிய செயப்படு பொருளை யுணர்ந்
 தாமல் நான்காம் வேற்றுமைக்குரிய கோடற் பொருளைக் குறித்து
 நின்றது. இஃது உருபு மயக்கம்.

அழக்தாறுடையவனை வெறுத்துத் திருமகள்
 நீங்குவள் என்பதாம்

ஓளி மறைந்த இடத்தில் இருள் நிறைந்திருத்தல்போல் இனா
 யவள் நீங்கிய இடத்தில் மூத்தவள் தங்கி நிற்பள் என்க.

மேல், பொறாமையுடையவனை வறுமையும் கேடும் மருவுமெ
 ன்றார், இதில் அதற்குக் காரணத்தை யுணர்த்தினார்.

பொருமையுடையவன், திருவும் சீரும் இழந்து வறுமையும் பழியும் அடைவான் என்பது இதில் உணர்ந்தப்பட்டது. இவ்வண்மை முஞ்சன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

முஞ்சன் என்பவன் போஜிமன்னனது சிறியதந்தை, தன் தமையனாகிய சிந்துலனுடன் நாரா நகரத்தில் இவன் தங்கியிருந்

42

332

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தான். சிந்துலவந்தன் செய்த அருந்தவத்தின் பெரும்பயனாக அவனுக்கொரு புதல்வன் பிறந்தான். போசன் என்று பெயரிட்டு டீபோய், பி வளர்த்தான். மகனது இளமைப் பருவத்தே சிந்துலன் இறந்தான். அதன் பின் கொடிய முஞ்சனே முடி புனைந்தான். அரசு புரிந்தான். புன்மையும் தருக்கும் பொருநதி விளங்கினான். போசன் பருவமுற்றபின் அரசைக் கொள்வன் என்று அஞ்சிமவிந்தான், அதனால் அவன்பால் அழுக்காறு கொண்டான். அறிவும் அருளும் அழகும நீதியும் மறுவறு குணங்களும் மாண்பும் வாய்ந்த அவ்வருமை மகனுக்கு இவன் அல்லல் பல செய்தான். கொடிய வர் சிலரைக் கூவிக் கொல்லவும் ஏவினான். அவ்வெல்லா வற்றினுந்தப்பி, இளஞ்சிங்கம்போல் இறைவன் அருளால் அவ் ஏர்தல் விளங்கினான். நஞ்சனைய முஞ்சன் தனது திருவுஞ்சீரும் இழந்தான். வறுமையும் பழியும் எய்தினான். அருந்துயர் பல அடைந்து முடிவில் இழிந்தழிந்தான்.

இதன் விரிவு போச சரிதையில் பிலனும்.

அழுக்காறுடையவனை மூதேவி அடைவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

168.

அன்று கஞ்சன் கொண்ட அழுக்காற்றால் தன் திரு குன்றி யழிந்தான் குமரேசா—கன்றும் (வேன் அழுக்கா நெனவொரு பாவி திருச்செற்றுத்

குமரேசா! அழுக்காறுற்ற கஞ்சன் ஏன் திருவிழநது தீ
மைபுற்றான் எனின், அழுக்காறுஎன ஒருபாவி திருச்செற்று தீயு
ழியுய்த்து விடும் என்க.

தீயுழி—தீய இடம். இது தீமையின் பயனை அனுபவிக்கும்
இடம் என்னும் ஏதுப் பெயராய் ஈண்டு நாகத்தைக் குறித்து நின்
றது.

ஒரு பாவி—ஒப்பில்லாத பாவி.

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை.

333

பரவம்—குணம். பாவி—குணி. குணத்தை இங்கே குணியாக
ச்சொன்னது அதன் செயல் நோக்கி என்க.

தன்னை யெடுத்தானே இம்மையில் செல்வத்தைக் கொடுத்து
மறுமையில் நாகத்தில் செலுத்தும் கொடுமைபற்றி அழுக்காற்றை
ப் பாவி என்றார்.

எத்துணைக் கொடிய ராயினும் தன்னை அடுத்தானாகக்கொடுக்க
அஞ்சவர். அன்றிக் கொடுப்பின் இம்மையில் மாந்திரம் துன்பந்
செய்வர், அழுக்காறு இருமையினும் அதுசெய்யும் ஆசலான் அஃ
து ஒப்பில்லாத பாவியாயிற்று.

பொறுமை யென்னும் பெரும்பாவி தன்னை அடையானே ஆக்
கத்தைக் கொடுத்து நாகத்தில் ஆழ்த்தியிடும் என்பதாம்.

அழுக்காறுடையவன் இம்மையில் திருவையிழந்து மறுமை
யில் நாகில் அழுந்துவன் என்பது கருத்து.

இவ்வுண்மை கஞ்சன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கஞ்சன் என்பவன் யதுகுலத்தலைவனாகிய உக்கிரசேனன் புத
ல்வன். கண்ணனுக்கு மாமன் திண்ணிய நெஞ்சினன். தீயவஞ்சகன்.
பிறர்நலம் பேணாது பெருந்துயர் செய்வோன். தனக்குக் கோ

வினாப்பான் என்று எண்ணிக் கண்ணன்மேல் அழுக்காறு கொண்டான். அதனால் வஞ்சனை பலவுஞ்செய்தான். கொல்லக்கருதிக்கொடுமை யிழைத்தான். முடிவில், மடிந்தான். திருவுயிழந்து தீயுழி அடைந்தான்.

(இதன் விரிவு பாசுவதத்தில் உணரப்படும்.)

மாங்கனி வாயிற்கவ்வி மரத்திடை யிருந்தமந்தி
 பாங்கர்நீர் நீழலை வேரோர் பழமுணுங் குரங்கென்றெண்ணித்
 தாங்கரும் அவாவிற் றுவிச் சலத்திடை யிறந்ததொப்ப
 நீங்கரும் டொறுமை யுள்ளோர் விலத்திடைக்கொடுவதம்மா(1)
 364 திருக்குறட் குமரேச னெண்பர்.
 தாரணியில் எவரே ணுந்தயருறில் தன் தலையிழ்முடி
 தரித்த தொப்பாம்
 சீரவியும் செல்வமவர் படைக்கிறநன் றாய் மனைசேய்
 செத்ததொப்பாம்
 காரணமே யொன்றுமின்றிச் சுகதுக்கந்தன் வலியால்
 கணத்துக்குள்ளே
 பூரணமா ஆக்கியேவான் பொருமையுள்ளோன் அன்றியொவர்
 புலியில்கல்லார். (நீதிநூல்) (2)

அழுக்காறு இருமையினும் சிறுமைகளும் என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

169. அன்றுசித்தி ராங்கதனைன் [வாழ்ந்தான்
 அவ்வியஞ்செய்தம்

குன்றினனேன் மன்னன் குமரேசா—என்றே றும்

அவ்விய நெஞ்சந்தான் ஆக்கமுஞ் செவ்வியான
கேடும் நினைக்கப் படும்,

(க)

—வ.

குமரேசா! சித்திராங்கதன் அவ்வியஞ்செய்தும் ஆக்க
முறச் செவ்வியானனனேன் திங்குற்றான் எனின், அவ்வியநெஞ்சத்
தான் ஆக்கமும் செவ்வியான் கேடும் உளவாயின் அவை நினைக்கப்
படும் என்க.

அவ்வியம்—கோட்டர். அது செவ்விக்கு எதிர்ப்பறையாய்
நண்டு அழுக்காறுவை யுணர்க்குதி நின்றது

செவ்வி—செம்மை. அஃகாவது நெறிவழுவாத நேர்மை.

அவ்வியான்—தியவன். செவ்வியான்—நல்லவன்.

கோடிய மனத்தையுடையவன்து ஆக்கமும் கோடாதவன்து
கேடும் காணப்படுமாயின் அவை ஆராயப்படும் என்பதாம்.

17-ம் அடிகாரம் அழுக்காறுமை.

333

நல்லோர்க்குக் கேடும் தீயோர்க்கு ஆக்கமும் நெறியே உள
வாகா என்பது கருத்து.

அழுக்காறுடையவன் திருவிழந்து கெடுவான் என்றதற்கு
மாராய் அதையுடைய தீய நெஞ்சினர் சிலர் ஆக்கமுற்று மகிழ
வும், அஃதில்லாத நல்லோர் வறுமையுற்று வருந்தவும் இவ்விலகில்
காண்கின்றோமே யெனின், அவற்றிற்குக் காரணம் பழவியே
பென்று கருதவேண்டுமென்று இது காட்டியதென்க.

அவ்வியறெஞ்சத்தானுக்கு ஆக்கமும் செவ்வியானுக்குக்கேடும் ஒருதலையாக நிலைத்து உளவாகா என்பதும் உளவாயின் அவற்றிற்குக் காரணம் அவரது பழங்கிணையாம் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை சித்திரங்கதன் என்றும் கந்தருவனிடமும் விசித்திரவிரிபனது தமையன்பாலும் காணப்படும்.

கதை.

சந்தனுவுக்குப் பரிமளகந்திபிடம் சித்திரங்கதன் விசித்திரவிரியன் என இரண்டு புதல்வர்கள் தோன்றினார். குருகுலத்தை விளக்கவந்த அக்குமாரர்கள் இருவரும் கலைமதிப்போன்று தலைமையோடு நிலவி வளர்ந்தனர். பருவமெய்தியபின் இருவரும் முதல்வனுக்கு விடுமர் மணிமுடி சூட்டினார். அவனும் அரியணை அமர்ந்து அரசு புரிந்தான். புரிந்து வருங்கால் ஒருநாள் அவனொரு சோகையில் உலாவினான். சித்திரங்கதன் என்னும் கந்தருவன் ஒருவன் அவ்வரசன் மேல் அழுக்காறு கொண்டிருந்தான். தன்பெயரையே ஒரு மனிதனும் பெற்றிருக்கிறான் என்று செற்ற மீட்கூர்ந்தான். அவ்வியறெஞ்சினனும் அங்கு உந்தான. அவ்வரசன் தலையை அறுத்துச் சென்றான். சென்றவன் ஆக்கஞ்சிதையாயல் வாழ்ந்தான். செவ்வியானாயிருந்தும் அரசன் தேற்றிற்றந்தான். கொம்பையுக் கீமையுமுடைய கந்தருவன் இன்புற்றதற்கும், செம்மையும் நன்மையும் வாய்ந்த மன்னன் ஊன்புற்றதற்கும் அவ்விருவரும் முன் செய்திருந்த பழங்கிணைகளே காரணங்களாயின.

336

விசித்திரவிரிவு மகாபாஷுத்தி ஓணரப்படும்.
திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அழுக்காறுடையவன் ஆக்கமுறான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

குன்றமல் வாழ்ந்தார் குமரேசா—என்றும்
 அழுக்கற் நகன்றரு மில்லை யஃகிலார்
 பெருக்கத்திற் தீர்ந்தாரு மில் (ய)

இ—ள்.

குமரேசா! துரியோதனன் முதலிய நூற்றுவரும் கேடு
 ற்றிழிய, தருமன் முதலிய ஐவரும் ஏன் ஆக்கமுற்றயர்ந்தார்
 எனின், அழுக்கற்று அகன்றருமில்லை, அஃது இலார் பெருக்கத்
 தில் தீர்ந்தாரும் இல் என்க.

அழுக்கற்று—அழுக்காற்றைச் செய்து,
 அகன்றரும் இல்லை—உயர்ந்தாரும்

அழுக்காறுடையவர் ஆக்கமுற்றயர்தலும் அஃதில்லாதவர்
 அதனை நீங்கி யிழிதலும் என்றும் இல்வாம் என்பதாம்.

அழுக்காறுண்மை கேட்டிற்கும், அஃதிண்மையே ஆக்கத்திற்
 கும் ஏதுவாம் என்பது கருத்து.

பொருமையுடையவர் இழிந்து மாள்வர் என்பதும், அஃதி
 ள்லாதவர் உயர்ந்து வாழ்வார் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன.
 இவ்வுண்மை துரியோதனனாதிவர் பாலும் தருமர் முதலானோர்
 பாலும் காணப்படும்.

கதை. 1

துரியோதனன் தனது சுற்றத்தவராகிய பாண்டவர் மீது
 பொருமைகொண்டான். அதனால் வீமனைக் கழுவில் வீழ்த்தி
 னான். நஞ்சை யூட்டினான். ஐவரும் அழியும்படி அரக்குமானிகை

17-ம் அதிகாரம் அழுக்காறுமை. 337

யில் நெருப்பை வைத்தான். திருவருளால் தப்பிப் பிழைத்த ஐவ
 ரைமீண்டும் அழைத்துச் சூதால் அரசைக் கவர்ந்தான். காட்டில்
 ஓட்டினான். பல கேடுகள் புரிந்தான். இவன் உயர்ந்த வாழ்வை

ப்பெற்றுச் சிறந்த அரசனாய் இருந்தும் அழுக்காற்றைச் செய்த தனால் இழிந்து மாண்டான்.

கதை. 2

அழுக்காறு என்னும் இழிகுணம் சிறிதும் இல்லாத ஐவரும்பெருகிய செல்வம் படைத்து நிறைபுகழோடு உயர்ந்து வாழ்ந்தார். அழுக்காற்றால் கேடும் அஃதின்மையால் ஆக்கமும் உளவாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.

இதன் விரிவை அவர் சரிதையில் உணர்க.

அழுக்காறில்லாதவர் ஆக்கம் பெறுவார் என்பது கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

அழுக்காறு இல்லாதவனே உண்மையான ஒழுக்கமுள்ளவன். அழுக்காறின்மையே விழுப்பேறாகும். அதனையுடையானே அறம் பொருள் அடையா. அதனால் இழுக்கமே உண்டாம். அதனையுடையவர் தாமே கெடுவர். அவரது சுற்றமும் வறுமையுற்றழியும். அழுக்காறு கொண்டவனை மூதேவி கொள்வன். அஃது இம்மையில் செல்வத்தைக் கெடுத்து மறுமையில் நரகத்தைக் கொடுக்கும். அது கெடுத்தருதற்கே ஏதுவாயது. அஃதில்லாதவரே ஆக்கம் பெறுவார்.

யாவது அழுக்காறுமை முற்றிற்று.

338.

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ய-அ-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை.

அஃகாவது சிறி. பொருளைக் கவர்த்து கொள்ளக் கருதாமை.

இது, பிறருடைய ஆக்கத்தைக்கண்டு அழுக்காறுகொள்ளாத அறவோர் உள்ளத்தே நிகழ்வதாகலின் அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

“எவனுடைய பொருளையும் இர்சியாதே” என்ற ஈசாவாசிய உபநிடதத்தின் முதன் மந்திரக்கருத்து எண்க்கருத்தக்கது.

171. கொற்றமுறக் கட்டியனைன் கோன்பொருளை
வெஃகியதால்

குற்றமுற்று மாய்க்தான் குமரேசா—முற்றும்
நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமு மாவ்கே தரும். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! கட்டியவ்காரள் என்பவன் அரசன் பொருளை வெஃகியதால் ஏன் குற்றமுற்று மாய்க்தான் எனின், நடுவு இன்றி நன்பொருளை வெஃகின் அது குடியையும் கெடுத்துக் குற்றத்தையும் கொடுக்கும் என்க

பொன்றி ஏன்னும் வினையெச்சம் இங்கே பொன்றஎன்னும் பொருளில்வந்தது. ‘சொல்திரியினும் பொருள் திரியா வினைக்குறை’ என்பது இயல்.

நடுவு இன்றி நன்பொருள் வெஃகின்—நடுவுநிலைமை யில்லாமல் பிறர் நன்பொருளை ஒருவன் தன்பொருளாக்க விரும்பின்.

நன் பொருள் என்றது எல்லா நலங்களும் அதனால் உளவாம் என்பது கருதி யென்க.

பிறர் பொருளை நடுவு நிலைமையின்றி ஒருவன் கவர்க்துகொள்ளக்கருதின் அஃது அவன் குடியைக்கெடுத்துப் பல குற்றங்களை யும் கொடுத்தும்வரும் என்பதாம்.

18-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை.

333

நெறியான் ஈட்டும்பொருளை ஒருவன் குடியை வளர்த்துக்

குணத்தைப் பயக்கும் என்பது குறிப்பு.
 பொருளுடைமையால் தன்குடி வளருமென்று கருதி அதனை ஒரு
 வன் முயற்சியான் ஈட்டாது நெறிவெட விழையின் அதனால் தன்
 குடிக்கு அழிவும் தனக்குப் பழியும் உளவாம் என்பது இதில்
 உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை கட்டியங்காரன்பால் காணப்
 படும்.

கதை.

கட்டியங்காரன் என்பவன் ஏமாங்கத நாட்டி வேந்தனாகிய
 சச்சந்தனுடைய அமைச்சன். இவன் மிகத் நியவன். கொடு
 மையும் வஞ்சமும் கொண்ட நெஞ்சினன். அரசன் இவனை
 நம்பித் தனது அரசியலை நன்கு நடத்தும்படி நத்தான். இவனும்
 நடத்திவந்தான். நாள் பல கழிந்தன. அதன்பின் அரசபகவி
 யைத் தனக்கு உரிமையாக்கிக் கொள்ளக் கருதினான். குடிசீதை
 தன்வசப்படுத்திப் படைசீதைத் திரட்டினான். நன்றியை மறந்
 தான். நன்றுசெய்த அரசனைக் கொன்றிடத் துணிந்தான்.
 குறித்ததை முடிந்தான். கோல்வைக்கொண்டான். கொடுங்
 கொல் செய்தான். செய்துவருங்கால், இறந்த மன்னனது திரு
 மகனாகிய சீவகன் பருவமெய்தினான். அர்கொடியனைவென்று
 முடிபுனைந்தாண்டான். அத்தீயவன் குடியும் மீசர அழிந்தது.
 நடுவு நிலைமைகுன்றி ஒருவன் நன்பொருளை வெஃகின் அதனால்
 அவன் அடியோடு கெடுவான் என்பதை உலகம் இவன்பால்
 உணர்ந்தது. இதன் விரிவைச் சீவக சிந்தாமணியில் உணர்க.

பிறர் பொருள் கவர்வோன் குடியோடு கெடுவான் என்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

172. பண்பொருள் சாத்தன் பழிசெய்ய காணியொன்றுங்
 கொண்டிலனேன் மீண்டான் குமரீசா—மண்டிப்

340

திருக்குறட் சூரோச வெண்பா,

சூரோசா! பொருள் சாத்தனார் பழிசெய்ய நாணி ஏன்
ஒன்றுக்கொள்வாய் ரீண்டார் எனின், நடுவு அன்மையை நானு
பவர், படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்யார் என்க.

பழிப்படுவ—பழிப்படுச்செயல்கள்.

படுபயன்—பொருளால் உளதாம் இன்பம்.

நடுவு தீர்வை ஈனமையை நானுகின்றவர், பிறர் பொருளைக்
கைக்கொண்டால் அசனல் உண்டாம் பயனைவருப்பிப் பழிக்கத்
தக்க இழிதொழில்களைச் செய்யார் என்பதாம்.

நடுவு சீலைபடையவர், எவ்வளவு வறுமையாவராயினும்
தமக்குப் பொருள் மீதுப் பொருட்டிப் பழிச்செயல்களைச் செய்
பார் என்பது கருத்து.

இவ்வுணவை பொருள்களைச் சாத்தனரால் காணப்படுகும்.

கதை.

பொருள்களைச் சாத்தனார் என்பவர் பாண்டி நாட்டிலே மது
ரைப்பதிரிபு நந்த ஒரு சிறந்த அலவர். இவரது காலம் இற்
பைக்கு ஆயிரத்தை நூறு வருடங்கட்கு முன்னராம். நல்ல சீல
முள்ளவர்.

பஞ்சலைக் கணத்தொடு பஞ்ச காவியம்
 பஞ்சமொன்றின் றியே பர்ன்ற நாகினன்
 விஞ்சுபால் காவியம் விளம்பு மேதகன்
 செஞ்சொடும் பிரசங்கஞ் செய்யுஞ் சீரியன்

(க)

நால்வகைக் கவர்யினும் நாளும் வல்லவன்
 நால்வகைக் கவிஞரும் நன்கு மெச்சுவோன்
 நால்வகை யருத்தழும் நயந்து தேர்த்தவன்
 நால்வகைத் தானையி நண்பு பெற்றுளோன்.

(உ)

18-ம் அத்திராந் நிலைகாண ம.

346

முருந்தலைத் திருநகை முகிழ்த்துப் பாரதி
 பொருத்தலைப் புதுக்கிய புலமைப் புண்ணியன்
 வருத்தலைக் கண்டடாமதுரை யூரினன்
 பொருத்தலைச் சாத்தனார் என்னும் தீபினன்.
 சுட்டுபொன் முயற்சியெண் ணிறந்த வேறுபுழ
 கூட்டுறின் அல்லது கூடுற வெள
 நாட்டிய பாடிக்கலை நலத்தி னேங்குபு
 வரட நிறு வறுடைபேய் மலிந்த தன்மை யான்.

(ங)

(ச)

(சுமணன் கதை.)

இத்துணை அரிய நலங்கள் எல்லாம் அறையாற்பிற்புறும் வறு
 னாயால் நாளும் வாடி வருந்தினார். அகலைச் சூமணனை நாடிச்
 சென்றார். காட்டி விருந்த சூமணனைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். கவி
 யொன்று பாடினார். அவ்வள்ளல் இவரது வறுமையை நினைப
 நீக்க இயலாமைக்கு வருந்தினார். தன் தலைபைக் கொண்டுவரு
 வோர்க்கு ஆயிரம்பொன் தருவதாகத் தன் மெல்பகைத்துத்தம்பி
 உறுதி கூறி இருப்பதை நினைந்தான். மகிழ்ந்தார். என் தலைபைக்
 கொண்டபோய் என் தம்பிகைக்கொடுத்து அதன் விலையைக்

கொண்டு உன் வெறுமை நோய் களையென்று புலவா கையில்
 வானைக்கொடுத்துத் தன் தலையை நீட்டினான். புலவர் பாணினி.
 பொருள் வருமென்று கருதி அப்பாதிச்செய்கைச் செய்ய அவர்
 துணியினில்லை. வறுமைமுறினும் பழிப்படுவ செய்ப்பன் என்று
 நடுவுநிலைமையோடு அகன்றார். இது புறநானூறில் காணப்படும்.
 நடுவுநிலைமையுடையார் பொருள் விருப்பிப் பழிபுரிபார் என்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

[உன்

173. கொள்ளென்று மறந்தினான் கொடுத்துமேன் சத்துருக்
 கொள்ளவில்லை நாட்டைக் குமரேசா—எள்ளுகின்ற
 சிற்பின்பம் வெஃகி யறனல்ல செய்யாரே
 மற்றின்பம் வேண்டி பவர். (நு)

312 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

குமரேசா! பரதன் கொள் என்று கொடுத்ததும் ஏன்
 சத்துருக்கன் நாட்டைக் கொள்ளவில்லை எனின், மற்றின்பம்
 வேண்டிபவர், சிற்பின்பம் வெஃகி அறனல்லசெய்யார் எனக.

மற்றின்பம் என்றது துறக்க இன்பத்தை. பேரின்பத்தையுங்
 குறிக்கும். மற்றை என்பது மற்று என சிந்தது. இவ்விரண்டும்
 இடைசெய்தாற்களே எனினும், முன்னது தனக்கு இனமான பொ
 ருளையும், பின்னது பிறிதொன்றையும் குறிக்கும் எனக

மற்றைய கொள்ளுங் காவிதான

கட்டுநிலை யொழிப இனஞ்சூரிக் தன்றே, (தொல்நாப்பியம்)
 சிறந்த இன்பத்தை விரும்புகின்றவர், சிறிய இன்பத்தை
 விரும்பி அதன்பொருட்டு அல்லவற்றைச் செய்யார் என்பதாம்.

இன்பமும் சிறப்பும் அவதேவினுட் பிராபொருளை அறிவுடை
 யார் புறநகலிருப்பார் என்பது இதில் உணர்த்தப்படலாம்.
 இவ்வண்மை சதசூருக்கல்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சத்துருக்கள் என்பவன் அரசர் பெருமானுரிப தரதரு
 டைய இலைய புலவன். இராம இலக்குவர்கள் வனம்புருத்தியின்
 அவர்கள் வருகையைப் பாசன பதினாற் றவருடங்கள் எதிர்பார்த்
 திருந்தான். குறித்த காலத்தில் இராமன் அய்யாததீசரு ரா
 யிலையென்று தெரிந்த பரதன் உரிக்கிடத் துணிந்தான். நெரு
 ப்பை வளர்த்தான். தன் தாயிடைய சத்துருக்கலைப்பார்த்து
 “இவ்வகையை நீயே ஆளவேண்டும். அண்ணா வரவிலை ஆகலால்
 நான் இறந்தபரிசேன்” என்று. தயா அதுசெய்ய இராம
 யிலை. அரசுஇன்பத்தை வெறுத்தான். அவனும் உடன் இறத்
 த் துணிந்தான். அவ்வமையம் அனுமார் வந்து காப்பாற்
 துற்றினபம் பெரிது அறன் அல்ல செய்யாத சத்துருக்களை
 உரும் போற்றினார். விரிவ இராமாயணத்தில் உணர்க.

18-ம் அதிகாரம் வெண்காமை. 313

காளை நிலமகளைக் கைவிட்டுப் போனவனைக் காத்துப் பின்பு
 போனானும் ஒருதம்பி போனவர்கள் ஒருமவதி போயிற்றென்னு
 ஆனது வழிச்சிடவென் றமைவானும் ஒருதம்பி அயலேகாண
 தியானமிய வரசானவேன் என்னேயில்வரசாட்கியினிதேயம்மா.
 (மீட்கப்படலம்.)

இது, தன்னை இன்புற அரசுபுரிசு என்று பரதனை நோக்கிச்
 சதசூருக்கள் சொன்னது.

இன்பம் விருப்பி எதையும் அறிவார் வெஃகார் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

174. வள்ளுவனார் தள்ளா வறுமைபுற்றும் வெஃகியொன்றும்
கொள்ளவில்லை என்றே குமரேசா—மெள்ள
இலமென்று வெஃகுதல் செய்யார் புலர்வென்ற
புன்மைமரில் காட்சி உவர். (9)

இ—ள்.

குமரேசா! வள்ளுவனார் வறுமைபுற்றிருந்தும் ஏன்
வெஃகி ஒன்றும் கொள்ளவில்லை யெனின், புலம்வென்ற புன்மை
மென்று வெஃகுதல் செய்யார் என்பது.

புலம்வென்ற—ஐம்புலன்களையும் அடக்கிய. வெல்லுதல் என்
னும் சொல்லாற்றலால் அடற்றின் மிதநீறிய தகைமையும், பகை
மையும் உணரப்படும். “ஐம்புல சீவடர்” “ஐவர் என்ற டுலசீவடர்”
என வருவனவும் காண்க.

புன்மைமரில் காட்சி—சிறுமையில்லாத அறிவு; என்றது மெய்
யுணர்வை.

உலகப் பொருள்களைக் காண்டற்குக் கண்கள் கருவியாயிருத்
தல்போல், உண்மைப் பொருளைக் காண்டற்கு அறிவு கருவியா
யிருத்தலின் அத்தனைக் காட்சி என்றார்.

34! திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இலம் என்று வெஃகுதல் செய்யார்—வறியம் என்று கருதி
விருப்புதல் செய்யார். இலம் தன்மைப் பன்மை முற்று.

புலன்களை வென்ற புன்மைமரில்லாத அறிவினை யுடையவர்,
வறியம் என்று கருதிப் பிறர் பொருளை விரும்புதல் செய்யார்
என்பதாம். காட்சியார் வெஃகார் என்று காண்க.

வறுமைபுறினும் மெய்யுணர்வுடையோர் பிற்பொருளை

விருப்பார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வள்ளுவப் பெருந்தகையால் காணப்பட்டும்.

கதை.

வள்ளுவர் பெருந்தகை திருமாரியிலிருந்து தாம் கைமுயன்று நெய்த ஆடையை விற்று அதனால் எய்தும் பணமொன்றானே குணமுடன் வாழ்ந்தார். அவரது அருங்குணங்களையும் பெரும் புலமையையும் கண்டுநகிழ்த்தோரெல்லாரும் அவருக்குத் தம்மாவிபன்றதைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். அவற்றுள் ஒரு சிறிதையும் அவர் கொள்ளாது விடுத்தார். தமது அடியவருட் சிறந்தவராகிய ஏலேலசிங்கரென்பவர் அரசரும் விழையும் பெருந்திருவுடைபவர். வள்ளுவநாயனர் எனையும் கொள்ளார் என்று தெரிந்தவராதலால் அவரில்லாத அமையம் ஒரு பெருந்தொகைப்பொருளை அவர் இல்லத்தில் ஒருநாள் பெய்துவைத்துப் போயினார். வெளியே சென்றிருந்த நாயனர் இல்லம்புகுந்தார். அங்கிருப்பதைக்கண்டார். வாசகியம்மையாரிடம் வந்ததை வினவினார். வந்தவிதத்தை அம்மை வணங்கியுரைத்தார். நமது ஐயன் புன்னகை கொண்டார். சிங்கரையழைத்தார். இச்சிறுசெயல் எனபாவினிச் செய்தலைவிடுக. இவ்வுறுபொருள் கொண்டு நின்வுயர்மனையடைக. கொள்ந நிற்பொருள் கொள்க என்றுரைத்தார். சிங்கர் நாணினார். சென்றார் எடுத்தே. வறுமையே தமக்குப் பெருமைபாகக் கருதி வள்ளுவப்பெருமான் வாழ்ந்த வண்மையும், அறிவோர் பிறர் பொருள் அணுவுங்கொள்ளார் என்னும் உண்மையும் ஏலேலசிங்கர் சாலவுந்தெளிந்தார். தன்மனை புதுந்து தனியறம் புரிந்தார்.

18-ம் அதிகாரம் வேலிகாமை.

345

வறுமையுறினும் அறிவோர் பிறர் பொருள் வெலிகார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

175. மேலாம் அறிவுற்றும் வெஃகி கணனிழிந்து
கோலிழந்தான் என்னை குமரேசா—சாலவே
அஃகி யகன்ற அறிவென்னும் யார்மாட்டும்
வெஃகி வெறிய செயன்

(கு)

இ—ள்.

குமரேசா! கணன் என்பவன் சிறந்த அறிவுடையனா
யிருந்தும் வெஃகியதால் ஏன் இழிந்து தாழ்ந்தான் எனின், யார்
மாட்டும் வெஃகி வெறிய செயின், அஃகி அகன்ற அறிவு என்னும்
என்க.

அஃகி அகன்ற அறிவு—நுணுகிப் பரந்த அறிவு
வெறிய செயின்—வெறுக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்வாராயின்.

நுண்ணிதாய்ப் பலநூல்களிலும் சென்று விரிந்த பேரறி
வுடையராயினும் பிறர்பொருளை விரும்பி அருளில் செயல்களைச்
செய்வாராயின் அவரது அறிவால் யாதும் பயனில்லை என்பதாம்.

பிறர் பொருளை வெஃகி இழிசெயல்களைச் செய்யாமையே
ஒருவன் அறிவுடைமைக்குப் பயன் என்பதும், செய்வனாரின்,
எத்துணைப் பேரறிவாளனாயினும் அவன் அறிவினையே யாவன்
என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன.

இவ்வடிவமை கணன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கணன் என்பவன் அபிசித் என்னும் ஓர் அரசன் புதல்வன்.
தாய் பெயர் குணவதி. இவன், அழகும் ஆண்மையும் அமையப்
பெற்றவன். வேல் வலம்பெற்ற வீரருள் வீரன். நூல்பலகற்றுச்

சரஸ்வதியுற்றேன். செங்கோல் தாங்கிச் சீர்பெற ஆண்டான். ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்றான். உங்குக் கபில முனிவரைக் கண்டான். மன்னன் களைப்புற்றிருப்பதை அம்முனிவர் தெரிந்தார். தாம் பெற்றிருக்க சிந்தாமணியின் தெய்வீக நலத்தால் அரசனுக்கும் சேனைகளுக்கும் உணவளித்து அன்புடன் உபசரித்தார். அரசன் கோ தீர்க்கபின் அம்மணிபை வெல்கினான். முனிவர் மறுத்தார். அரசன் வலிந்து அதனை வெளவிச்சென்றான். கபில விநாயகரைத் துதித்து விழிநீர் சொரிந்தார். அம்முந்தீர், யானேபோல் தோன்றி அம் அரசனை யெதித்தார். அரசன் அஞ்சினான். முனிவர்செய்த வஞ்சமென்று தெளிந்தான். பண்டான். அவரைக்கொல்லத் துணிந்தான். கணபதி காய்த்தது. கணன் மாய்த்தான். இஃகி அகன்ற அறிவுற்றிருந்தும் முனிவரது மணியை வெல்கியதால் அரசன் அறிவின் பயணியிழந்தான். அழிந்தான். இஃது உத்தரன் சிந்தாமணியின் அன்பு.

பிறர் பொருள் வெல்காமையே ஒருவன் அறிவுக்குப் பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

176. வென்றி மிகுநாத்த வீரியதோர் ஆவைவெல்கிக்
 குன்றினான் என்னே குமரேசா—நன்றும்
 அருள்வெல்கி உற்றின்கண் நின்றன் பொருள்வெல்கிப்
 பொல்லாத சூழக் கெடும். (சு)

குமரேசா! கார்க்கவீரியன் ஒரு பசுவை வெல்கியதால் என் கேடுற்றான் எனின், அருளைவிரும்பி ஆற்றின்கண் நின்றவன், பிறர் பொருளை விரும்பிப் பொல்லாத சூழக்கெடும் என்க.

பொல்லாத சூழ்க்கெடுமீ—நிச்செயல்களைச் செய்ய எண்ணக்.கெடுவர். எண்ணினுங்கெடுவரெனவே, செய்தால் வருங்கேடு சொல்ல வேண்டாபாரிற்று. அருளைவிரும்பி அதனை அடைதற்குரிய நெறியின் கண் நின்றவர், நிற்பொருளை விரும்பிப் பொல்லாதன சூழ்க்கெடுவர் என்பதாம்.

18-ம் அதிகாரம் வெண்காமை.

347

இறைவனது அருளை யெய்துதற்குரிய நெறியில் நின்றவர் பிறரது பொருளை விரும்பினால் கெடுவர் எனவும் இது பொருள்படும்.

நெறிநின்றொழுதிய அறிவினரோளும் நிற்ப் பொருள் விரும்பினால் கெடுவர் எனபது உத்தம. இது காரணியன்மால் காணப்படும்.

கதை.

கார்த்தவிரியன் என்பான் சூரியகுலத்து உவந்தன். கிருகவிரியன் புதல்வன். நாய் பெயர் சுசந்தை. இவன் மிகச்சிறந்த வீரன். ஆயிரங்கைகளை யுடையவன். மகா விபானை இராவணனையும் வென்று சிறையிலிடவன். மாகிஷ்மதியென்னும் பட்டணத்திலிருந்து அரசபுரிந்தான் அருளை விருப்பி அறம்பல செய்தான். நெறிதவறாத அறிவினையுடையவன். இவன் ஒருநாள் சமதக்கினி முனிவரது தவச்சாலைக்குச் சென்றான். அவர்பால் அமைந்திருந்த காமதேனுவைக் கண்டான். அத்தெய்வப் பசுவை அவாவினான். அதனால், அத்தூயவனிடமும் தியனசெய்தான். ஆனவக் கவர்த்து தன் அலரிக்கர் அடைந்தான். அதன்பின் அம்முனி மகனாகிய பரசுராமன் வந்தான். அங்கு நிகழ்ந்ததைத் தெளிந்தான். நெடிது சினந்தான். அரசனை நாடி விடைவினில் ஓடினான். தன்னை வெய்ய பழுவால் அவன் தலையைக் கொய்து தூவித்தான். அருள்வெண்க நின்ற அரசர் தலையனும் ஒருபொருள் வெண்கியதால் பொன்றி மறைந்தான்.

இதன் விரிவை மச்சபுராணத்தில் உணர்க.

பிறர்பொருளை விரும்பினோர் அருவிழந்து டெடுவர் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

177. தள்ளாத் தனபதிபொன் தாயத்தார் வெளவியுமென்
கொள்ளவில்லை இன்பம் கும்பேசா—எள்ளளவும்
வேண்டற்க வெண்கியாம் ஆக்கம் விளைவயின்
மாண்டற் றரிதாம் பயன்.

44

313 திருக்குறட் குடரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குடரேசா! தனபதி வணிகரது பொருளை அவரது
தாயத்தார் வெளவியும் வன்பயன்கொள்ளவில்லையெனின், வெண்கி
ஆம் ஆக்கமேண்டற்க விளைவயின் பயன் மாண்டற் றரிதாம்என்க.
வெண்கி ஆம் ஆக்கம்—பிறர்பொருளை அவ்வளிக் கவர்ந்து
அதனால் ஆரும் ஆக்கத்தை.

வேண்டற்க—விரும்புகவொழிக.

விளைவயின்—பயன் விளையும் இடத்து: அனுபவிக்குப்போது
என்றபடி. பயன் மாண்டற்கு அரிது ஆம்—அவ்வாக்கத்தின்
பயன் மாண்டபுறமுதற்கு அரியதாம். என்டி அருமை இன்மை
குறித்து நிரூபித்தது.

பிறர் பொருளை வெளவிக்கொண்டு அதனால் ஆரும் இன்பத்
தை ஒருவன் விரும்பு, தலரகாது, எவ்வெவில அவ்வாக்கத்தின்
பயன், விளைவில் நன்மையாகாடுதன்புகாப்.

பிறன் பொருளை ஒருவன் பேராசையால் கவர்ந்து கொள்வா
னாகில் அப்பொருள் அவனுக்கு நன்மையான பலனை நல்காடுதன்
பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது தனபதிவணிகரது தாயத்
தார்பால கடினப்பயன்.

தனபதி என்பவன் மதுரையின் தியிலீருந்த ஒரு வணிகர் தலைவன். இவன் இருந்திக் கிழவன் எனப் பெருமிகியுடைபவன். சுசீலை என்னும் தன பனைவியுடன் அன்புற்றமர்ந்து இன்புற்று வாழ்ந்தான். அறப்பல புரிந்தான். எல்லா நலங்களும் எய்தியிருந்தும் பிள்ளைப்பேற்றொன்று பெறாது வருந்தினான். தன்னுடன் பிறந்த தங்கைக்கு ஒருமகன் இருந்தான். அம்மருமகனையே தனக்கு மகனாகக் கொண்டான். தன் பொருள் முழுதையும் அவனுக்கே தந்தான். மனைவியோடு அவன் தவமேற்சென்றுன். சென்றபின் அவன் தாயத்தார் அப்பொருள் முழுதையும் கேள்வதார்.

130-ம் அதிகாரம் வெளியானது. 339

தாயும் மகனும் தளர்ந்தார். தனிமுதலாற் சந்தாயர நினைந்தார். அப்பரமன் தவஞ்செய்ச் சென்ற தனபதி வணிகர்போல் வந்தார். தாயத்தாரை அழைத்துச் சபையில் நிறுத்தினார். வரனமுறை கூறி அவர் பொருள் முழுதையும் அம்மகனே அடையுமா படி செய்தார். தாயத்தார் உற்றதையெல்லாம் ஒத்து விழந்தார் குற்றமும் பாதியும் கொண்டினம் கொடுத்தார். வெளியாம் ஆய்சர் வினைவில் தீதேதரும் என்பதைத் கேள்வி. செப்பிழைக்கியவ்வூர். இதன் விடய திருவினையாடலில் உணராமலும்.

பிறர் பொருளை ஒருவன் கவர்த்துக் காள்வினும் அதனால் அவன் உன்மையெய்தான என்பது இரண்டு நற்பாட்டின.

178. வள்ளலாய் ஆய்வெல்லம் மாறா வெல்லவார்த்து
கொள்ள வன்ற தின்பம் குமரேசா-எள்ள வாயும்
கூலகாரை செல்வத்திற் கியாகெனின வெல்லகாரை
வேண்டிப் பிறவர்கைய பொருள். (அ)

குமரேசரி! ஆய்வள்ளலது செல்வமடும் என்றப்பொரு
 கி என் இன்பமுற நின்றது எனின், செல்வம் அஃகாமைக்கு
 ஏதுயாதெனின், பிறன் வேண்டும் கைப்பொருளை ஒருவன்
 உஃகாமையேயாம் என்க.

அஃகாமை—குறையாமை. இவ் எதிர்மறைக் கொழிற்
 பெயர் ஆகு பெயராய் அதன் காரணத்தைக் குறித்தபின்றது.

பிறன் விருட்டும் கைப்பொருளைத் தான் விருட்பாமைவே
 ஒருவன் செல்வம் சுருங்காமைக்குக் காரணமாம் என்பதாம்.

இனி, ஒருவன் செல்வம் சுருங்காமலிருக்கவேண்டுமாறால்
 பிறன் கைப்பொருளை அவன் விரும்பாமல் இருக்கவேண்டும்,
 எனவும் இது பொருள்படும்.

பிறர் பொருளை இச்சியாதவன் செல்வமே பெருகியளரும்
 என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இஃது ஆய்பால் ஆயப்படும்.

350

திருக்குறட் குரரேச வெண்கள.

கதை.

ஆய் என்பவன் பாண்டி நாட்டிலே பொதிக்கைகளுக்கு அருகி
 லிருந்த ஆய்க்குடி என்னும் ஊரிலே இருந்தவன். இவனதுகாலம்
 இற்றைக்கு எறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு வருடங்கட்குமுன்
 னராம். இவன் தாளாண்மை மிக்க வேளாண் மரபினன். நூல்
 பல தேர்ந்த மேலாம் அறிவினன். மனநலமும் ஓனநலமும் மாண்
 புறப் பெற்றவன். கடை வள்ளல்கள் எழுவரும் லாவன். சிற
 டரசனாநிந்நினும். பேராசரும் போற்றத்தக்க பெரும்புகழடை
 யவன். சதுரபாணற்றுபாடை புறநாணுறு நற்பிணை முடிவிப
 பழைய நூல்கள் பலநூற்றினும் இவன் புகழ்மணங் கெழ்க்கின்
 றது. இவ்வன் சுவாக்கும் இவன் உயிரென இருந்தான். சது
 லின்பமே இவ்விருவன் கொண்டான். வேற்றரசர் சிலர் இவனை

வெல்லக்கருதினர். முடியவில்லை. பொருள் பல போக்கி உறு குணம் ஆயிருந்தார். அவற்றில் இவன் அவாவின்றி நின்றான். இவனது மனப்பண்பும் சிறர் பொருள் வெண்காப்பெற்றியுள் தெளிந்து அவரும் இவன்பால் பெருநண்பு கொண்டார். குறையா வாழ்வு பெற்று இவன் கொடுத்து வாழ்ந்தான். இவனது பேரம் ஊரும் இமயமலைபோல் நிலைந்து இவ்வுலகிற்கு நலம் பல புரிகின்றன என்று மோசியார் எனனும் புலவர் பெருமான் இவன்மேன்மைமைய விபந்து பாடியுள்ளார்.

“வடகிசை யதுவே வரண்டோய் இராயந்

தென்கிசை ஆய்முடி சின்னாநிற்

பிழம்புலா மண்டி னு இடமல் தலையுலகே.” (மோசியார்.)

கண் விரிவு புறநாறாறு முதலிய பலநூல்களினும் புலனும் வெண்கா தான் செல்வம அண்கா தென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

179. தொள்ள விரும்பாக் குசேலரிடம் செல்வமன்பு
கொள்ளவந்த தென்னே குமரேசா—உள்ள
அறனறிந்து வெண்கா அறிவுடையார்ச் சேருந்
- திறனறிந் தாக்கே திரு.

18-ம் அதிகாரம் வெண்காமை.

(க).
351

இ—ள்.

குமரேசா! சிறர் பொருளை விரும்பாத குசேலரை என் செல்வம விருப்பி வந்தடைந்தது எனின, அறன் அறிந்து வெண்காத அறிவுடையாரைத் திருமகள் திறன் அறிந்து சேரும் என்க. திறன் அறிந்து—சமயமறிந்து. உண்காவது வெண்காதவன் மனமகிழ்த்திருக்கும் காலமும இடமும் தெரிந்து.

சிறர் பொருளை விரும்பாமையே தனக்கு அறிமென்று அறிந்து அதில் வருவாதொழுதும் அறிவுடையாரைத் திருமகள் தானே வந்து அடைவள் என்பதாய்.

ஆங்கீசு என்றது அறிந்த படலே எனவும் உதன்படி யே எனவும் இருவகையினும் பொருள்படும்.

பிறர் பொருளை விரும்பா தவர்க்குச் செல்வம் தானே வந்து சேரும் என்பது கருத்து.

மேல், வெண்காதான் செல்வம் அண்காதென்றார், இதில் அது தானே அவனை வெண்கி வந்து சேரும் என்றார்.

இவ்வுண்மை குசேலரால் காணப்படும்.

கதை.

குசேலர் வறுமையுற்றிருந்தும் பிறர் பொருள் வெண்காப் பேரறிவுடையராபி நுந்தார். இவர் வட மதுரை சென்றும் ஒன்றும் வேண்டாது மீண்டார். திருமீதி வருமுன் இவர் இல்லில் திருமகன் வந்து விரும்பியிருந்தான். அப்பெருந் செல்வத்தைக் கண்டு இவர் இறம்பூதெய்தினார். இவரது வறிய குடிசையும் பெரிப மாளிகையாயது. உணவின்றி வருந்திய மனைவியு ம்கூடும் உயர்ந்த அரசபோகங்களில் உலாவி விளங்கினார். திருவருளை நினைந்து குசேலர் திருவுற்று வாழ்ந்தார்.

352

திருத்தூட்ட குமார வெண்கா,
 வாபிலை உடைந்த மறைக்குலத் தலைவன்
 மாமணி யான தின்றிழ்ந்து
 மேயதன்முன்னர்க் கந்தைபோற்றுவார
 மிக்க சிறநிலைக் குடில் திரிந்து
 தூயசெம்பொன்னால் அமைத்திடப்பட்ட
 சுடர்ப்பெரு மாளிகையாகிப்
 பாயபல் வளனும் நிறைதரப் பொடியும்
 பண்பினை கோக்கினனின்றுன்.

(குசேலோபாக்கியாதம்.)

பிறர் பொருள் விரும்பாதவனைத் திருநகர் விரும்பி அடைவள் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

180. கண்டாள் பழிவெஃகிக் கைகேசி காருத்தன்
கொண்டாள் விறலேன் குமரேசா—மெண்டி.
இறலீனும் எண்ணுது வெஃகின் விறலீனும்
வேண்டாமை யென்னும் செருக்கு. (ii)

டி—எ.

குமரேசா! கைகேசி அரசை வெஃகிப் பழியுற்றாள், இராமன் ஏன் அதனை வேண்டாமல் விறலுற்றான் எனின், எண்ணுது வெஃகின் இறல் ஈனும், வேண்டாமை என்னுந் செருக்கு ஈனும் என்க. இடல்—இறுதி. விறல்—வெற்றி.

எண்ணுது வெஃகின் இறல் ஈனும்—பின் விளைவதை எண்ணாமல் பிறன் பொருளை ஒருவன் விரும்பின் அஃது அவனுக்கு இறுதியைக் கொடுக்கும்.

செருக்கு—மனக்களிப்பு. அஃது, ஆகுபெயராய்த் தனக்கு ஏதுவாகிய செல்வத்தை இவ்வே குறித்து நின்றது.

18-ம் அதிகாரம் வெஃகாமை.

353

பொருள் விரும்புள்ளவன் மருளோடு இழிந்துழல்வான், அஃதில்லாதவன் செருளோடு விறந்து திகழ்வான் என்பார் 'வேண்டாமை என்னுந் செருக்கு விறல் ஈனும்' என்றார்.

பின் விளைவை அறியாமல் பிறன் பொருளை ஒருவன் விரும்பின் அஃது அவனுக்கு நாசத்தையும், வேண்டாவிடின் மேன்மை

பிறர் பொருளை அறிவின்றி வெளவக் கருதிக்கொண்ப் பழியும் இழிவும் பற்றும் என்பதும், லேண்டாசவணைப் புரையும் வெற்றியும் பொருந்தும் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை கைகேசியாலும் கிருத்தன்பாலும் காணடபடும்.

கதை.

கைகேசி என்பவன் கேசய தேசத்து மன்னன் மகன். தசரதன் மனைவி. உருவ நலனும் அறிவின் திறனும் ஒருங்கு வாய்ந்தவன். தசரதன் தனது தலைமகனாகிய இராமனுக்கு முடிபுரிய முடிவு செய்திருந்தான். அதனைக் கைகேசி அறிந்தான். மனநீரிந்தான். அவ் அரசு பதவியைத் தன் மகனாகிய பரதனுக்கு உரிமையாக்க விரும்பினான். கணவனை வஞ்சித்தான். நினைந்ததை முடித்தான். முடிவை எண்ணி இராமன் நெடுவனம் புரூர்தான். அரசன் அதனால் ஆயி துறந்தான். அனைவருந் துயரில் ஆழ்த்து வருத்தினார். கேசய தேசத்துக்குப் போயிருந்த பரதன் வந்தான். தாய் செயல் தெளிந்தான். தன்னுள்ள கொதித்தான். வைது வெறுத்தான். முடியிழந்து வனம்புரூர்த அண்ணனைத் தேடிச் சென்றான். கணவனையும் மகனையும் பிரிந்து கைகேசி கசிந்துயருழந்தான். பின் விளைவதை அறியாமல் அரசுரிமையை வெல்கியதால் இவன் அரும்பழியடைந்தான்.

எண்ணுறு வெல்கின் திறல் ஈனும் என்பதை யலகம் இவள் பால் உணர்ந்தது.

354

திருக்குறட் குறோச வெண்பா

கடுமயா னத்திடை தன் குணையேசத் தோன்றல் துயர்க்
கடலினேகக்

கடுமையார் கானகத்தில் கருணையார் கலியேகம்
சுழற்கால் மாயன்

கெடுமையால் அண்டவந்த உலகமெல்லார் தன்மனத்தே
நினைந்து செய்யும்

கொடுமையால் அளர்காளை யறிந்திலையல் இந்நின்றூள்
என்னையின் றுள்.

இது, கைகேசியைக்குறித்துக் குகனிடம் பரதன் கூடியது.
அரசு வேண்டாம் என்று இராமன் அடங்கிய யசன் றான்.
அதனால் முற்றத் துயர்த முனிவரும் அவனது மனத்துறையும்
கொறித்த சிறையும் வியந்து போற்றினார்.

வெண்தலால் இறலும், வெண்காயை யால் விறலும் உளவாம்
என்பதை உலகம் இவர்பால் ஓர்ந்தது.

வெண்காமையே ஒருவனுக்கு மெய்யான மேன்மை என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

பிறன் பொருளை ஒருவன் கவர்ந்துகொள்ளக் கருதின அக்
கருத்து அவன் குடியையும் கெடுதது அவனுக்குப் பழியையும்
கொடுக்கும். நடுநிலையுடையவர் பிறர் பொருள் வெண்கார்.
மறுமை யின்பத்தை விரும்பினார் அதனை விரும்பார். வழியரா
பினும் அறிவோர் வெண்கார். பிறர் பொருள் வெண்காமையே
ஒருவன் பேரறிவுக்குப் பயன். அருள் விரும்பி நெறிநின்றவரா
யினும் பொருள் விரும்பின் பொன்றி யிழிவர். வெண்கியாம்
பொருளால் ஒருவன் மெய்யின்பம் எய்தான். விரும்பாதவன்
செல்வம் சுருங்காது. அவனுக்குச் செல்வத்தானே வந்துசேரும்.
வெண்தசல் இழிவையும் அழிவையும் ஈனும். வெண்காமை ஒரு
வனுக்கு வெற்றியையும் மேன்மையையும் கொடுக்கும்.

உள் வது வெண்காமை முற்றிற்றது.

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறமை.

355

யுக-ம் அதிகாரம் புறங்கூரமை.

அஃதாவது காணாத இடத்தில் பிறரை யிசழ்ந்து சொல்லாமை பிறர் ஆக்கங்கண்டு பொருமை கொண்டு அதனை வெளவக் கருதும் இழிகுணமில்லாத இடத்தே நிசழ்வதாதலின் அழுங்கா ருமை வெஃகாமைகளின் பின் இது வைக்கப்பட்டது. அழுங்கா றும் வெஃகுதலும் மனக்குற்றமாகவும் புறங்கூறல் மொழிக்குற்ற மாகவும் கருதப்படும். மொழிநலம், மனநலம் அடியாக வருமா தலால் அதிகார அமைவும் அம்முறையில் நின்றது.

181. மாறுசெய்தங் கும்பகன்னன் மாண்புந்ருன்யாப்புறமும்
கூருளென் றென்னே குமரேசா—தேறி
அறங்கூரன் அல்ல செயினும் ஒருவன்
புறங்கூரன் என்ற வினிது. (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! கும்பகன்னன் கொடிந் செயலுடையனாயி ருந்தும் புறங்கூராத புனிதன் என்று என் புசழ்பெற்றான் எனின், அறங்கூரானது அல்லனவே செய்யினும் புறங்கூரன் என்று ஒரு வன் போற்றப்படுவானாயின் அஃது அவனுக்கு நன்னபயாம் என்க.

அறம் கூரன்—அறமென்று வாயினாலுஞ் சொல்லாதவனாய். இதில், வினைமுற்று எச்சமாகி நின்றது. அல்ல என்றது பாவங் களை. புறங்கூரன்—காணாத இடத்தில் பிறரை யிசழ்ந்துசொல் லான்.

அறமென்று சொல்லுவதுஞ் செய்யாத பாவங்களை யே செய் பவனாயினும், பிறரை யிசழ்ந்து சொல்லான் என்று உலகத்தா ரால் அவன் வியந்து சொல்லப்படுவானாயின் அஃது அவனுக்கு நன்மை என்பதாம்.

பெரும் பாவங்களைச் செய்யினும் ஒருவன் புறஞ்சொல்லலா
காடுகண்டது உறுத்தது. பாவங்கள் பலவற்றினும் புறங்குறவே

43

355' திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பெரும் பாவம் என்பதும் அதனையுடையவன் அறம் பல செய்யி
னும் நலம்பெறுன் என்பதும் இதில் அமைந்தமை காண்க.

எவ்வளவு கொடியவனாயினும் புறங்குறகுறிப்பின் அவன்
நலம் பெறுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது
குறிப்பகன்னன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

குடும்பகருணன் என்பவன் விச்சிரவகவுக்குக் கேகசியென்
னும் அரக்கியிடம் பிறந்தவன். இராவணன் தம்பி. வியக்கத்
தக்க மெய்வாய்புடையவன். அஞ்ஈ நெஞ்சினன். அருந்திறல்
பெற்றோன். பேருண்டுகொண்டு பெருநாளுறக்குவோன். மறம்
பல செய்யினும் புறங்குறாதவன். இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்
து சிறையில் வைத்தபின் இராமனைப் பலமுறை யிகழ்த்தான்.
பழித்தல் தீவதன்று இவன், அவனை யிடித்துக்கூறினான். புறங்
கூறுவோர் என்றும் புல்லியவென்றான். பேடுகளன்றோ பிறன்
புறங்கூறுவார் தும்போன்ற பெரு வீரர்க்கு அது பெரும்பிழை
யென்று பெரிதும் புகன்றான். படைத்த வீரர் முன் எதிர்த்துச்
செல்வான். மறக்கொண்டு கொல்லினும் புறஞ்சொற் சொல்லான்.
அல்லன் செய்யினும் புறங்குறாமையால் இவன் நல்லவனாயினான்.

இஃது இராமாயணத்தில் தெளியப்படும்.

அறங்குறையினும் ஒருவன் புறங்குறலாகாதென்பது இந்
னூல் கூறப்பட்டது.

182. கண்டு நகைத்த கனகவம்மன் ஏன்கேடு

கொண்டான் பழித்துக் குமரேசா—கொண்ட

அறனழி இயல்லை செய்தலிற் றீதே

புறனழி போய்த்து நகை.

19-ம் அதிகாரம் புறங்குறமை.

(உ).

357

பு—ள.

குமரேசா! கண்டு நகைத்த கனகவம்மன் ஏன் புறன் கூறிப் பெரும்பழி கொண்டான் எனின், அறத்தை யழித்து அல்லாற்றைச் செய்தலினும் ஒருவன் புறத்தே பழித்துப் போய்த்து நகுதல் பெருந்திமை என்க. தீர்தே என்பதில் ஏதாரம் தேற்றங் குறித்து நின்றது.

அழி என்பது அழி இ என நீண்டு அளபெடுத்து கரிடத்தும் வினையெச்சப் பொருளை விளக்கி நின்றது.

அறன் அழி இ—அறத்தை யழித்து. அறம் என்பது ஒன்று இல்லையென்று மறுத்துச் சொல்லி எனவுமாம்.

அல்லவை செய்தலின்—பாவங்களைச் செய்தலினும்

புறன் அழி இ—புறத்தே யழித்த: அஃதாவது ஒருவன் பெருமையழியும்படி அவன் புறத்தே யிகழ்ந்து சொல்லி.

காணாத இடத்தே ஒருவனை யிகழ்ந்து சொல்லிக் கண்ட இடத்தே அவனோடு போய்யாக ஒருவன் யிகழ்ந்து நகுதல், அறத்தைக் கொண்டு அல்லாற்றைச் செய்தலினும் தீமையாம் என்பதாம்.

புறஞ்சொல்வோர் அறங்கொல்வோரை நேர்வர், அதனோடு பொய்த்து நகுவோர் அக்கொலையோடு அல்லவை செய்வோரை நிகர்வர் என்க.

புறங்கூறவோன் வெறும் பாவி அதனோடு பொய்யர்க முநகை செய்வோன், பெரும் பாவி என்பதாம்.

புறத்தே பழித்து முடித்தே பொய்களை செய்வோன் பெருநீமைமடைவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கனகவன்மன்பால் காணப்படும்.

358 : திருக்குறட் குயரேச வெண்பா.

கனகவன்மன் என்பவன் மதுரைவீரருந்த ஒரு தட்டார் தலைவன். நெடுஞ் செய்யன் அரசுபுரியுங் காலத்தில் உடனிருந்தவன். பொற்பணி செய்வதில் நற்பேர் பெற்றவன். மாகத முதலிய மணிகளின் குணங்களைத் தெரிவதிலும், விலைகளைத் துணிவதிலும் நிக வல்லவன். மணியணி பலவும் புனைந்து தந்து அரசன்பால் அணியணியாகப் பரிசு கொண்டவன். புறத்தில் இத்தனை நலங்கள் அமையப் பெற்றும் இவன் உளத்தில் இழிகுணங்களை யிசைந்திருந்தன. எவருடைய பொருளையுங் கவருங்கருத்தினன். பொய்யே புதலும் வெய்ய நாவின்ன். சிலம்பை விடப்படுதத மதுரைக்கு வந்த கோவலனை இவன் கண்டான். நகைமுடிங் காட்டினான். கோவலன் நம்பினான். தன் கைச் சிலம்பை அவன் கைக்கொடுத்தான். அதனை நல்லவிடைக்கு விற்றுத் தருவதாக அப்பொல்லாதவன் புதன்றான். பொன் நகை செய்வோன் பொய்களை செய்தான். வஞ்சமான இனியமொழி

களால் கோவலனது நெஞ்சைத் தேற்றினான். ஓரிடத்தில் இருக்கும்படி செய்தான். சிலம்பைக்கொண்டு அரசமாளிகையிற் புகுந்தான். அரசனைக் கண்டான். முன்னரே அரசியின் சிலம்பொன்றை அங்கொடியவன் களவாகக் கொண்டிருந்தான். அதனைவின்று கண்டு கொண்டிவந்தேன் என்று கூசாமல் கூறினான். பெருமையழிபும்படி கோவலனுக்குச் சிறுமையேற்றினான். அடர்ப்பழி கூறினான். கள்ளனெனக் காட்டிக் கோவலனைக் கொல்லச் செய்தான். கோலும் கொல்வித்துக் கொடுப்பழி கொண்டான். புறம்பழித்துப் பொய்த்து நகைத்த அங்கொடியோனும் குலத்தோடழிந்தான். கொடுந்திறற்றான்.

(இதன் விரிவு சிலப்பதிகாரத்தில் தெளியப்படும்).

புறங்கூறல் அறங்கோறலினுங் கொடியதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறமை.

359

183. சீறி யெதிர்வைது செத்தான் பவுண்டரகன்
கூறன் புறமேன் குமரேசா—வேறாப்
புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல்
அறங்கூறும் ஆக்கம் தரும்.

(ங.)

இ—ள்.

குமரேசா! பவுண்டரகன் புறங்கூறி வாழாமல் ஏன் எதிர்கூறி யிரந்தான் எனின், புறங்கூறிப் பொய்த்து உயிர் வாழினும் சாதல் அறங்கூறும் ஆக்கம் தரும் என்க.

அறம் என்பது எண்டு அதனை யுணர்த்தும் நூல்வோக் குறித்து நின்றது.

காணுத இடத்தில் பிறரை யிசுழ்த்து சொல்லிக் கண்டஇடத்

தல் அவாகரு நல்லவனப்பால் நடித்துப் புகழ்ந்து ஒருவன் வஞ்சக
கமாக உயிர் வாழ்வதைவிட அவன் இறந்து படுதல் நல்லதென்ப
தாம்.

இறவாதிருப்பின், புறங்கூறலாகிய பெரும்பாவத்தைமேலும்
மேலும் புரிந்து மீளா நரகினுக்காளாவான், இறப்பின், அதுகூரு
ளாய் அறங்கூறும் ஆக்கத்தையடைதற்கு உரியனாவன். ஆதலால்,
சாதல் அவனுக்கு நலந்தருவதாயிற்று.

இனி, ஒருவனைக் குறித்துப் பிறனொருவனிடம் புறங்கூறி
அவன் மனமகிழும்படி இச்சகஞ்செய்து ஒருவன் உயிர் வாழ்களி
ளும் சாதல் அவனுக்கு இனிதாம் எனவும் இது பொருள்படும்.

புறங்கூறி வாழ்தலினும் ஒருவன் இறந்து படுதல் நலமென்
பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பவுண்டரகன்
பால் காணப்படும்.

கதை.

பவுண்டரகன் என்பவன் கண்ணன் காலத்திலிருந்த ஒரு
திண்ணிய வேந்தன். ஒருநாடென்னும் பெருநாட்டை யாண்ட
360 திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

வன். நாரத முனிவரது தூண்டுதலால் கண்ணன்மீது இவன்
கடும்படை கொண்டான். அவரது சின்னங்களைத் தானுங்
கொள்ள எண்ணினான். அதன்பொருட்டுக் கண்ணுதற் பரமனைக்
கருதிப் போற்றினான். அப்பரமனருளால் அவை வரப்பெற்றான்
சங்கு சக்கரம் தண்டு முதலிய ஐவகைப் படைகளையுங்கொண்
டான். கண்ணனினும் பெரியவனாகத் தன்னை யெண்ணினான்.
பொறுமையுத் தருக்கும் பொருந்தப் பொங்கினான். ஆயினும்
புறங்கூறல் என்னும் புன்மையை யொழிந்தான். மறம்புரிதற்கே
மனந்துணிக் தெழுந்தான். சண்ணனை நேரீ காணச் சென்றான்.

கண்டான். கடுத்தான். கண்ணா! "ஐவகைப் படைகளும் ஏமக்
 தேயுரியன. அவை, நீ தாங்க அருகனல்லன். விடுக அவற்றை
 விரைவில்" என்றான். கண்ணன் புன்னகை செய்தான். அவன்
 கூறியபடி முதலில் ஆழியை விட்டான். விடுத்த ஆழி கடுத்து
 வந்தவன் மணிமுடி துணித்துத் துணிவுடன் சென்றது. மாய்ந்து
 விழ்ந்தவன் மாலுரு செய்தான். மாற இன்பம் மருவி மகிழ்ந்
 தான். பொறுகையற்றதும், புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழாமல்
 மறம்புரிசு திறந்தமையால் இவன் உறங்குறும் ஆக்கத்தையடைந்
 தான். இதன் விரிவைப் பாகவதம் பத்தாவகந்தத்தில் காண்க.

பண்ணமை கவிரல்பாணைப் பவுண்டான் வதனநோக்கி
 வெண்ணிலா முறுவல்கோட்டி விடுத்திவெந் தழல்வாய்கான்ற
 ஒண்ணிற நேமிரென்றும் குரைத்தனை விடுத்துமென்ற
 மண்ணமை முழவுத்திண்டோள் மாலவன் விடுத்திட்டானால்(1)
 ஊற்றிருந் துதிரமாரி பொழுக்குசெந் தழல்வாய்நேயி
 சிற்றமோ டெதிர்துவெய்ய செருந்தொழில் விளையாநின்ற
 பாற்றினஞ் சமுலும்வைவேற் பவுண்டர வாசுதேவன்
 மாற்றருஞ் சிறப்புவாய்ந்த மணிமுடி துணித்ததன்றே. (2)
 விட்டிரு வினையுரிக்கி வேரியந் துளவமாயன்
 கட்டெழி லுருவநாடிக் கைபுனைந் திருந்தவாற்றால்
 பட்டகெந் கவிரல்பாணைப் பவுண்டர வாசுதேவன்
 வட்டவாய்த் திகிரிதாங்கும் மாலுருமீ தியி னானால். (3)

(பாகவதம்)

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறுமை.

361

புறங்கூறி ஒருவன் வாழ்தலினும் சாதல் நன்றென்பது இந்
 னால் கூறப்பட்டது.

184. மாற வமுதுண்ணும் ளஞ்சரெதிர் வெய்யசொண்தர்
 கூரார் புறமேன் குமரேசா—சீறிவந்து
 கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினஞ் சொல்லற்க
 முன்னின்று பிண்டோக்காச் சொல். (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! மாறவி அமுதுண்ணும் வஞ்சரெதிரேரின்று
 வெய்ய சொற்களைச் சொன்னாரேயன்றி சூரிய சக்திரர் ஏன்புறஞ்
 சொல்லவில்லை யெனின், கண் நின்று கண் அறச்சொல்லினும்
 முன்னின்று பிண்டோக்காச் சொல் சொல்லலாகா தென்க.

கண் நின்று—எதிரே நின்று. ஒருவன் கண் காணும்படி
 நிற்கலால் எதிர் நிற்கலைக் கண் நின்று என்றார்

கண் அறச் சொல்லினும்—அருள்கொட மொழியினும். இங்
 கே கண் என்றது கண்ணோட—ந்கை: அஃதாவது கண் சென்ற
 விடத்தே தோன்றும் பரிவு. உம்மையால் அதுவும் சொல்லலா
 கா தென்பது உணரப்படும.

முன் இன்று—நேரேயின்று.

பின் நோக்காச்சொல்—பின்வருங் குற்றத்தை யெண்ணாத
 சொல்.

ஒருவன் எதிரே நின்று கடுஞ்சொற் சொன்னாலும், அவன்
 புறத்தே நின்று ஒருவன் பழிச்சொற் சொல்லலாகா தென்பதாம்.

கண்முன் நின்று தண்ணையொருவன் கண் அறச்சொல்லி
 னும் அவன் முன்னேயன்றிப் பின் நோக்காச் சொல்லைத் தான்
 சொல்லலாகாது எனவும் இது பொருள்படும்.

நேர் நின்று கடுஞ்சொற் சொல்லினும் ஒருவன் புறமின்று
 பழிச்சொற் சொல்லலாகா தென்பது கருத்து. இது சூரிய சக்தி
 ர்பால் காணப்படும.

கதை.

கிரகமும் அசுரரும் பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் அதி
 லிருந்து உழுதும் எழுந்தது. அதனை யிருதிறத்தாரும் பசுந்
 துண்ண விரும்பினார். திருமால் அசுரரை வஞ்சித்துத் தேவர்
 களே அகனைத் தனித்துண்ணுப்படி செய்தார். அத் தெய்வ வரி
 சையில் இராகு, கேது, எனனும் பெயரினையுடைய அசுரரி நவர்
 கமந்து புதந்தார். சையில் வாங்கிக் களிப்புடன் உண்டார். கதி
 ரும் மதியும் அக்கரவைக் கண்டார். கண்முன் நின்று கடுத்து
 மொழிந்தார். கரியமாலுக்குக் தெரியக் காட்டினார். அவருக்
 தெளிந்தார். அவ்விருவரையும் தமது ஆழியால் துணைத்தார்.
 துணிபட்ட இருவரும் அமுதநலத்தால் அழியாமல் நின்றார்.
 பரமனருளால் கிரகபதம் பெற்றார். தமமைக் காட்டிய அவ்விரு
 வர்த்தும் செற்றங்கொண்டார். தீங்கே நினைந்தார். கண் நின்று
 கண்ணரசு சொல்லினும் கதிரும் மதியும் புறங்கூறாத புனிதரென
 று போற்றப்பட்டார்.

(இதன் விரிவு கந்தபுராணத்தில் காணப்படும்.)

கடுஞ்சொற் சொல்லினும் புறஞ்சொல்லலாகா தென்ட
 னைல் கூறப்பட்டது.

185. கண்டார் அறம்புகன றுங்கண்ணில்லான் தீயனென்றேன்
 கொண்டார்முன் ஐவர் சூமரேசர—கொண்ட,
 அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தா னன்மை புறஞ்சொல்லும்
 புன்மையாற் காணப் படும். (இ)

குமரேசா! கண்ணில்லான் அறம்புகன்றும் அவனையேன்
அனைவரும் தீயன் என்று கண்டார் எனின், புறஞ்சொல்லும்
புன்மையால் அறஞ்சொல்லும் நெஞ்சத்தான் அன்மை காணப்
படும் ச. ந. க.

19-ம் அதிகாரம் புறநூலுமை

303

கண் இல்லான்—திருதராட்டிரன். புன்மை—புல்லியதன்மை.
நெஞ்சத்தான் அன்மை—மனத்தான் அல்லன் என்னுர்தன்மை.

புறஞ்சொல்லும் ஒரூவன் அறத்தை நன்றென்று பிறர் மெய்க்
கச் சொல்லினும் அதனை அவன் மனம் பொருள், சச் சொல்லவில்
லையென்பது அவன் புறஞ்சொல்லால் காணப்படும் என்பதாம்.

புன்னாயால், அன்மை காணப்படும் என்று காண்க.

புறஞ்சொல்லுவோர் ஒருகால் அறஞ்சொல்லும் அதனை
மெய்யென்று அப்பலாகாது என்பது கருத்து.

இது திருதராட்டிரன்பால் காண்பாடு.

கதை.

திருதராட்டிரன் என்பவன் துரியோதனன் தந்தை. வியா
சரது திருவருனால் விசுத்திர வீரியன் மனைவியாகிய அம்பிகை
வாழ்வியில் தோன்றினன். பதினாறாம் யானைகளின் வலிமையைத்
தனக்கு உரிமையாகப் பெற்றவன். விழியிரண்டும் ஒளிமிழைவன்.
வஞ்சமே புரியும் நெஞ்சினையுடையவன். தன் புதல்வன், தரு
மரை வரவழைத்துர சூடுதொல் தீதுசெய்யச சூழ்ச்சிசெய்த பொ
ழுது இவனும் உடனிருந்து இசைசுதான், லுமாரையும் அழைத்து
வரும்படி விதுரை விடுத்தான். பழியில்லாத அவரும் இவ்வழி
யில்லான் முன்வின்றார். தின்றவரைப் புதழ்ந்து நீதிகள் புதன்ருன்

கரும நீதிசீர் கல்வி மந்திரம்
 பெருமை யாண்மைதான் பிரி நீதிசீரர்
 தருமம் யாவுநர் தன்மை யாதலால்
 அருமை யின்றியே யாசு செல்லாமே (1)

‘எண்டிசாமுகத் தெல்லி யெங்கணும்’
 கொண்டதாசுமுன் குருகுலத் துளோர்
 துண்டியாமனாக் துணைவர் தம்மொடும்
 பண்டுப்பால மண் பரவ வைசுயிர். (2)

46

364

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சேணிநுத்துநஞ்சீர் செய்ப்படுத்
 தியாண ரணபுகர் இனிமை யன்றியே
 புனலம் பெறுபு பொற்பொடுங்களைக்
 காணுமாறுசெவ் கண் படைத்திலென். (3)

என்று நேசமுள்ளவன்போல் நெடுது கூறினான். அறநீர் நன்று
 அதனால் இருமைபின்பழம் எளிதெய்தலாம். அதனை உறதி
 யாய்க்கொண்டு இவ்வுலகையாளுங்கள். துணைவர்களோடு இணை
 ிந்து வாழ்ங்கள். என்பன பலவாக வுள்ளொன்று வைக்கப்
 ப்புறமொன்று சேனான். அருகிலிருந்து விதூரன் முகமீயைர்
 அவைபனைத்தும் வந்தமொழியென்று நெஞ்சகதேநர்கார். ஐவ
 ருமுணர்ந்தார். இறுதியிலொருநாள் இவன், வீமனைக்கொல்லக்
 கருதியிருந்தான். வஞ்சமாத அவனை ஒருவென்றழைத்தான்,
 அவனைசெலுத்தாமல் ஒர் இருப்புத்தானைச் செலுத்தினார்.
 அதனை யறுக்கப் பிடித்து கொறுக்கத் தகாத்கான். திருமாளரு
 ளால் விமன் பிழைத்தான். புறஞ்சொல்லும் புன்மையதைலால்

இவன் அறஞ்சொல்லினும் அகனை எவரும் மெய்யென்று கொள்ளார். பொய்யென்றே கண்டார். இது பாடத்தில் காணப்படும்.

புறஞ்சொல்லும் புன்மையோனுக்கு அறஞ்சொல்லும் நன்மையல்லலை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

186. நிழிப் பழியுரைத்த வேந்தன் கடுடாற்கரனால்
கூறப்பட்டானேன் குமரேசா—மாறிப்
பிறன்பழி கூறுவான் தன்பழி யுள்ளுந்
திறன்நெரிந்து கூறப் படும். (சு)

குமரேசா! பழிமொழி கூறிய துரிதியாதனன் உடனே
ஏன் கடுடாற்கரசனால் பழிக்கப்பட்டான் எனின், பிறன் பழியைக்
கூறுவான் தன்பழி யுள்ளும் திறன்நெரிந்து கூறப்படுவான் என்க.
உன எனக்கு பழிகூறுவானே.

19-ம் அதிகாரம் 11-ம் கூறுடை. 313

திறன்நெரிந்து—வருந்துத் திறத்தை ஆராய்த்திந்து.
பிறரைப் பழிப்பவன், தன்பழி பலவற்றாளும் தன்கூறுவந்ததத்
ஆக்க திறந்தையுடைய பழிசொந்தெரிந்தெறித்து அவரால் பழிக்
கப்பட்டான் என்பதாம்.

கோயெல்லாம் கோய்யெய்தார் மேலவாம் ஆதலால் பழியெல்
லாம் பழி சொல்வார் பாலவாம் என்க.

பழிப்பவன், உடனே பழிக்கப்படுவான் என்பது இதில் உணர்
ந் தப்பட்டது. இவ்வண்ணம் துரிதியாதனன் கடுடாற்கரசன்
சொன்னதாம் காணப்படுக.

கதை.

கலை ரஞ்சன் என்பவன் விமன் மகன். இந்நிப்பெண்ணர் அரக்கபீடம் நிறத்தவன். சிறந்த தேச பலமுடையான். அல்லாபுத்தத்தில எவரையும் வெல்ல வல்லவன். பாடபயிற்சி நிகழும் காலத்தில் பதினாறு வருடங்கள் இரவு தருமன், இவ்வந்த துரியோதனன்பால் சூதனுப்பினான். இவனுஞ்சென்றான். அரசவை யில் புத்தகான். அரசனைக் கண்டான். அஞ்சாமல் தின்றான். அரியணை பற்று மீ யமைப ரோக்கினான். "அரே! இன்று அபிமேளனைக் கொண்ட சயந்திரத்தை ராஜா அருங்கனன் கொல்லதாகக் குறித்தான். படைகலம் கருதிப் பரமகோபடைத்தான். விவா வினில் எப்படி வென்றிசைக்கொள்வான். ஆதவன் பரிமன் அவன் தலை துணிபும். என்னும் உண்மை மீ முன்னமீ மரிய எண்ணிய தருமர் என்னை முன் விடுத்தார். வருவதைக் குறித்து நீ உறுவதைப் புரித". என்று கதோற்சன் தனது பெரிய தக்கையார் கூறிய சரிய மொழிகளை கேரில் கூறினான். அரசன்கேட்டுப் பெருகதை செய்தான். அரசன் மகனை யென்று விவரித்தான். பரித்தான். உடனே கதோற்சன் மினத்தான். பரி பலவற்றுள்ளும் அவன் உடாவன காடினான். அவவ்கொடியேயும்! அரசன் கராயிருப்பினும், உற்றுர் நலிய யாம் உறுதுயர் செய்யோம், பொருமை கொள்ளோம். பிறர் பொருள் வெல்கோம். வஞ்சனை புரியோம், நஞ்சினை யூட்டோம். கொழுந்தியரைத் துகிலுரி யோம் திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

யோம். கோட்சொல்லித் திரியோம். இவையெல்லாம் நீயே புரிந்தாய். பேயே என்றான். அவன் நாணி கொந்தான். இவன் நகைத்து மீண்டான். பழிகூறியதால் அவன் பரிக்கப்பட்டான்.

அந்தவுரை மீண்டி வண்டேட்டாங்கவனை நகைத்துரைப்பான்
அரக்கரேணும்

சுந்தைதனில் விரகெண்ணர் செருமுடித்தில் வஞ்சகமுஞ்
செய்யாரையா

வெந்திரல்கூர் துணைவருக்கு விடமருத்தார் நிரைக்கழுவில்
விழாசெய்யார்

உந்துபுன லிடைப் புகையார் ஓநரி நெடுப்பதற்றார்
உரைபுத்தப்பார்

(1)

[
செழுந்தழல்வாழ் மனைக்கொழுவார் செய்கன்றி கொன்றறியா
தீங்குபுணர்

அழுந்துமனத் தழுக்குறார் அச்சமுடற் பூவின்றிப்
பெய்த் சூதடார்

கொழுந்தியரைத் துகிலுரியார் கொடுங்கானமடைவித்துக்
கொல்ல எண்ணர்

எழுந்தமரில் முதுகிடார் இவையெல்லாம் அடிசுருக்கே
யேற்ப என்றான்.

(பாரதம்.)

இவை தன்னை அரக்கன் என்று இகழ்த்துகூறிய துரியோதனனை
நோக்கிக் கரீடாற்சான் கூறியன.

பிறுண்புரி சொல்வோன் பெரும்புரி கொள்வான் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

187. கானிவிரா மல்பிரியம் தைதைகளை யேன்பிரித்தாள்
கூனிபுறங் கூறிக் குமரேசா—தானே
நகச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி
நட்பாடல் தேற்று தவர்.

19-ம் அதிகாரம் 112 வ்கூறுமை.

(எ)
367

குமரேசர்! இராமன் வனம் போகும்படி ஏன் கூனி புறங்கூறிக் கைகேசியைப் பிரித்தான் எனின், நகச்சொல்லி நட்பாடல் தேற்றாதவர், பகச்சொல்லி கைவிரைப் பிரிப்பார் என்க.

பகச் சொல்லி—கீங்கும்படி புறங்கூறி.

கேவிர்ப் பிரிப்பர்—சுற்றத்தாரையும் பிரிப்பர்.

தேற்றாதவர்—தெளிபாதவர்.

மகிழும்படி இனிய சொற்களார் சொல்லி நட்பை வளர்த்தலை யறியாதார் புறங்கூறிக் சுற்றத்தாரையும் பிரிப்பர் என்பதாம்.

நகச் சொல்லி அன்பு செய்வோர், பகச் சொல்லித் துன்பு செய்யார் என்க.

புறங்கூறுவோர் ஒரு குடியின் ஒற்றுமையைக் கெடுத்துக் குற்றத்தை யுண்டாக்குவர் என்பது கருத்து. இது கூனிபால் காணப்படும்.

கதை.

கூனி பெண்பவள் கைகேசியிடம் இருந்த ஒரு முதியவள். உறுவன உணர்த்தும்படி நேசய தேசத்திலிருந்து அவளுடன் வந்தவள். மந்தரை பென்றொரு மறு பெயருடையவள். வளைந்த முதுகினள். அதனால் இவள் கூனி பென்று அழைக்கப்பட்டாள். மிகத் தொடியவள். இராமன் முடிசூட அமைந்ததை அறிந்தாள். கவன்றாள். உடம்புபோல உள்ளமுங் கோடினாள். பொறுமையால் ஓடினாள். கைகேசி முன்னின்று கடுமொழி

புகன்றான். இராமன்பால் பேரண்பையுடைய கைகெரியின் மன
நலத்தை மாற்றினான். தன் சொல்வழி நடக்கும்படி ஆக்கினான்.
முடி புணையாதபடி இராமனை வணம் போக்கினான். பகச் சொல்
விட்கேளிரைப் பிரித்தமையால் இவனை அனைவரும் பகைத்தார்.

303 திருக்குறட் குரோசா வெண்பா.

பாவி யென்று வெறுத்தார். பலரும் பகைத்த இவர் பரிந்து
வருத்தினான். இதன் கிரிவு இராமாயணத்தில் காணப்படும்

புறஞ்சொல்வோர் பல குடியைக் கெடுப்பர் என்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

188. வெற்றி யிகுதன்னனுக்கும் வெப்ப துரி யோதனனேன்
குற்றமிசை சொன்னான் குமரோசா—சுற்றமெனத்
துன்னியார் குற்றமுந் தூற்று மரபினர்
என்றைகொ லேதிலா மாட்டு. (அ)

இ—ள்.

குமரோசா! துரியோதனன் ஏன் திருமாலுக்கும் குற்
றம் கூறினான் எனின், துன்னியார் குற்றமும் தூற்றும் மரபினர்
எதிலா மாட்டு என்றை சொல் சொல்லார் என்பது.

துன்னியார் குற்றமும்—நெருங்கிய உறவினரது குற்றத்
தையும்.

தூற்றும் மரபினர்—பலாறியப் பார்ப்பும் இயல்பினர்.

எதிலார் மாட்டு—அயலாரிடத்தில்.

யிச நெருங்கிய சுற்றத்தாரது குற்றத்தையும் உலகறிப்பாரப்
பும் இயல்பினர், அயலாரிடத்தில் யாதுதான் செய்யார் என்பது
பதாம்.

உறவினரையும் புறங் கூறிப் பழிக்கு மரபினோர் பிறர்பால்
என் சொல்லார் ஊது செய்வார் என்பார் “ஏதிலார் மாட்டு என்
னை கொல்” என்றார். என்னர் கொல் எனவும் பாடம்.

புறங்கூறலாகிய பெரும் பாவத்தை உறவினரிடமும் செய்
யும் மறவோர் பிறர்பால் எதையுந் சொல்வர் என்பது கருத்து.
இது துரிபோதனன்பால் காணப்படும்.

19-ம் அதிகாரம் புறங்கூறமை.

339

கதை.

தரும் முதலிப உறவினரையும் புறங் கூறித் தூற்றிய துரி
போதனன் கண்ணோட்டம் நிர் துமின்றிக் கண்ணையும் வை
தான். கடுங்குண புரிந்தான்.

அண்ணையானவரும் இருவராமுத லளிதந தஞ்சைய்க னைவராம்
பிண்ணையாசை கொடு குருகுலத்தினிடை பெறுவாரெரு பிறப
[கீலார்

மண்ணையாமிவர்களைவரும் பரிவி னொடு தனிததனி விருப்புகா
ரெண்ணையா மவரொ டொருகுலத்தரச னென்பதர்மயிவையென்
[கொலாம். (1)

அளிவருங்குழல் பிடித்துடன்னவையில் ஐவருக்குமுரியானை நான்
எளிவருகுகி னுரித்தபோத நுகிருது கண்டவர்களல்லவோ
துளியருமபுணல் பரித்தருந்திபிடு சோறு தின்றபிர் கமகதூதோ
ளிவிவரும்வடி யிருந்த பாகியரு பின்றுமானபிக்ஷணர்வரோ. (2)

என்று ஐவரைப் பழித்தான்.

புன்பிறப்புடைய பொதுவர் தங்கொடு புரவிலானிகை புரத்திம்
உன்பிறப்புமுர லோகிகோவியா உணைப்பிணித்தது மறந்துகீ
மன்பிறப்பினுயர் குருகுலத்தவர்தம் வாய்பை தானுமொரு மாசிலா
என்பிறப்புமுண ராமலோசகையில் இந்தவாசக ம்பம்பினுயர்.

என்று கண்ணனை ஏசினான். கரவீற் கொல்லவுந் துணிந்தான்.

இதைக்கேட்ட சாதததிக்ரு நாட்டஞ் சிவந்தது. ஒள்வானுருநி
யவன்மேல் ஒல்லெனப் பாய்தான். உடனே, கண்ணன் தம்பி
பைக்கையிற் பிடித்தான். துன்னியார் குற்றமுங் தூற்று மரபி
னனாகிய துரியோதனன் நம்பால் எவையுஞ் சொல்வான் எல்
லாஞ் செய்வான். பொறு என்று தடுத்தார். அவனும் பொ
றுத்தகின்றான். இது பாரதத்தில் காணப்படும்.

புறங்கூறுவோர் எவரிடமும் எப்படியுஞ் செய்வார் என்
பது இதனால் கூறப்பட்டது.

370 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

189. கூறஞ் சமிதன் கொடுஞ்சருனி யேனூலகம்
கூறியழ நின்றார் குமரேசா—கூறும்
அறநேக்கி யாற்றவ்கால் வையம் புறநோக்கிப்
புனசொ ளுரைப்பான் பொறை. (9)

யு—ள்.

குமரேசா! சரிதன், சருனிநியன்பவனா யேன் உல
கத் தாங்கலாற்றுது தளர்ந்து மொழிந்திடுதவின், புறம் நோக்கிப்
புனசொல் உரைப்பானது பொறையை அறந் நோக்கி வையம்
ஆற்றும் என்க. ஆற்றவ்கால்—பொறுக்கும்போலும். கொல்
என்னும் இடை சொல் ஐயத்தைக் குறித்து நின்றது.

புறம் நோக்கி—புறந் நோக்கிய சமயம் பார்த்து

புனசொல் உரைப்பான் பொறை—புறங்கூறுவானது உடற்
பாரததை.

புறநிலைக அளவு பார்த்து அவரீது பழிகூறும் இழிமகபி
னது உடற்பாரதத்தைப் பொறுக்கலாற்றது வருத்தினும், நிலைகள்
அறம் நோக்கிப் பொறுக்கும் போலும் என்பதாம்.

அறம் நோக்காவரிப் போக்கும் என்பது குறிப்பு.

நிலம் எல்லாவற்றையும் தாங்கி நிற்கும் இயல்பினையுடையதே யாயினும் பாவ யாக்கைபைத் தாங்கலாற்றாது பதைக்குமென்க.

இனி, புறம்நோக்கிப் புன்ரொல்லை ரைப்பானது பொறையை அறம் நோக்கியேனும் வையம் ஆற்றாமோ, ஆற்றாது எனவும் இது பொருள்படும்.

புறங்கூறுவோன் பெரும் பாவியாதலால் அவனைப் பொறுத்து நிற்க ஆற்றாது பூமி, வருந்துமென்பதாம். இவ்வுண்மை, கூறுதன், சகுனி யென்னுமிவர்பால் காணப்படும்.

13-ம் அதிகாரம் புறங்கூறுமை.

371

கதை 1.

சமீதன் என்பவன் மகத தேசத்தில் வசவபுரம் என்னும் ஓர் நகரிலிருந்தவன். இசைநால் வல்லவன். இவன், அந்நாட்டு வேந்தன் மகனாகிய குணவதி யென்பவளுக்கு இளமையிலேயே யிடைபயிற்றி வந்தான். வருங்கால் குணவதி பருவமெய்தினாள். இவன் முதியவையதினன். அதுபகுத்து மேற்பட்ட பருவமுடையவன். அவளை மருகி யின்புறங்கூறுதி வருந்தினான். அவள், அழகும் நிறையும் அறிவும் வாய்ந்தவள். ஐயமின்றி யிவன்பால் அணுகிப் பாயினாள். இவையுடை வசையோன அவன்மேல் நசையீர்க்குகந்தான். தன் காதற் குறிப்பைக் குனிந்துகாட்டினான். அவள் கண்டாள். அதுமுதல் இவனை யறையாமல் விலகினாள். தன் தக்கையிடம் ஏதேனும் சொல்லியிருக்கிறா என்று இவ்வருசன் அஞ்சினான். அதனால் முன்னாறு அரசனை யடுக்க தான். அடாப்பழி கூறினான். அரசன் சினந்தான். இவன்

அதனையாற்றினான். அவன் ஒரு பேழைபுள் வைத்து அந்தகரையடுத்துச் செல்லும் ஒரு காட்டு நதிகில் விடுதலுவிடுதல் நமென்று இவன், அரசன் மனங்கொள மொழிந்தான். பேழைமன்னன் இசைந்தான். அவன் தூங்குப்போடுநின்று அகதுயலினை செய்தார். பேழை நதி வழி யொழுகியொரு கரைமீடையித்தது. அங்கு வேட்டைக்கு வந்திருந்த சகிதரன் என்னும் அரசன் மறுநாட் காலைமில் அதனைக் கண்டான். வியந்து திர்தான். குணவதி யொழுக்தான். அக்குல மனைபே தனக்குக் கொழுநடைக் கருதினான். அவ் இவ்வரசனு பிசைந்தான். பேழையின் பிழையியல் ஆய்ந்து தன் வலையில் சிக்கிய கரடியை அது னுள் விடுதலடைத்தான். அழகியைக்கொண்டு அவ் இவ்வலசென்றான். புறம்நோக்கிப் புன் சொல்லுரைத்த அப்புல்லியன் பேழையை நாட மறுநாள் மாலையில் வந்தான். புன்மகளும அவன் பொறையினை யாற்றது புலம்பினான். கண்டான் பேழையை. கருதியதை முடித்துவிடலாமென்று காதல்மீக்கொண்டான். திறந்துபுகுந்து தேறாதுமுடினான். பசுபால்மெலிந்து ஒர்முலையில் பதுங்கிக்கிடந்தும் கரடியை அப்பா வையென்று இப்பகடன் நினைந

47

372 : திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தான். தன் பாழ்வாய் திறந்தான். 'குணவதி! இப்பொழுது என் செய்வாய். அன்றே யென் கருத்துக்கொசுநதிருந்தால் இவ்வல்லுணக்கெய்துமா? இனிமேலும் மருநி வழுலாம வா' என்று மொழிந்தனைந்தான். பசுகோய் மிருந்த அஃது இவன்மேற் பாய்ந்துயிர் குடித்துச் சாய்ந்து சென்றது. நிலமும் பொறை நீங்கிற்று, இஃது இரதபோதத்திலுள்ளது.

கதை 2

வஞ்சமுற் அழுக்காறும் நிரைந்த கொச்சினைபுடைய சகுனி நஞ்சனைய வெளுசொல்கையே நானுஞ் சொல்வான். புறம்நோக்கிப் புன்சொல்லுரைக்கும் புன்மையைய இவன் நன்மையென்று

தொண்டான். துரியோதனனுக்குக் கெடுமதி பலகூறிக் கேடே
செய்தான். இவன் உடம்பாரத்தைப் பொறுக்கலாற்றாது வருந்திப்
பூமிதன் சுண்ணாம்போய் முறையிடான். அறம் நோக்கியே
யீவன் பொறையை அவளாற்றி நினமுள். பின் கண்ணன் மாற்றி
லன். (இவ்வண்மை பாரதத்தில் காணப்படும்.)

190-ம் கருவோணப் பொறுக்கலாற்றாது புனிததீயும் வெறு
ப்பன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

190. கண்டவுடன் தன் குற்றம் காதுக்குத் திதையில்லி
கொண்டிலிரன் சிட்டார் குமரேசா—உண்டான
வதிலார் குற்றமேயல் தன் குற்றம் காண்கிற்ப்
ந்துண்டோ மன்னு முயாக்கு (ய)

இ—ள்.

குமரேசா! வில்லிபுத்தூர் தன் குற்றம் கண்டவுடனே
என் தான்செய்துவந்த தீமையை யெய்தவில்லை எனின், ஏதிலார்
குற்றமேயல் தன் குற்றம் காண்கிற்பின் மன்னும் உயிர்த்துத்.
நீது உண்டோ என்க.

191-ம் அதிகாரம் புறங்கூறாமை

873

மன்னும் உயிர்—கிலைபெற்ற உயிர். ஆன்மா நித்தியமாத
லான் மன்னும் என்னும் அடைபெற்றுவந்தது.

காண்கிற்பின்—காணவல்லாராயின். இதில் கில் என்னும்
ஆற்றலை புணர்த்தும் இடைகிலை, காண்டின் அருமையைக்
காட்டிநின்றது.

இனி, காண்கின், திறு பின் உண்டோ எனவும் பிரித்துப்
பொருள் கொள்ளலாம். ஒரேயம் எதிர்மறை.

பிறர் குற்றமேயோல், தன் குற்றத்தையும் காணவில்லாயின் அவர் உயிர்நீத்து யாதொரு துன்பமும் உண்டாகா தென்பதாம். காணா மாட்டாதார் அயலார் குற்றமே காடிப் புறங்கூறலென்றும் பெரும்பாவத்தைச் செய்வர். ஆதலால் அதன் பயனாகிய துன்பம் அவர்துண்டாம். காணாவல்லார் அது செய்யார் ஆதலின் அவர்தகுத் தீய இன்றும் என்பது கருத்து.

பிறர் குற்றமேயோல் தன் குற்றத்தையும் கண்டு தெளிந்தோர் பின், பிறர்பால் தீநிதியைப்பார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வில்லிபுத்தூரரால் உணரப்பட்டும்.

கதை.

வில்லிபுத்தூரர் என்பவர் இற்றைக்கு அறுநாறு வருடங்கட்கு முன்னர் விளங்கியிருந்த ஒரு சிறந்த புலவர். கடுகாட்டிலுள்ள சலியூரென்னு முரிசிலே வேதிபர்குலத்திலேயே யிராசுவன் என்னும் ஓர் உக்கமருக்குப் புத்திரராய்ச் சீகான்றினர். இளமையிலேயே கலைகள் பலவும் கற்றுத் தெளிந்தார். முத்தமிழ்ச்சுவையும் முற்றுத்துய்த்தார். பாரதத்தைச் சீர்பெறப் பாடியுள்ளார். அது வில்லிபாரதமென இவர் பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது. ஆரமுதலிய நால்வகைக் கவிதையும் மாசறப்பாடினார். இவரது மதிநலத்தையும், கவி நலத்தையுங் கண்டு மகிழ்ந்த அரசர் பலரும் இவருக்குப் பெரும்பரிசு கொடுத்தார். அவருள், வடகபாசையென்னும் தலைசிறியிருந்து அரசுபிரிந்த செவ்வர்குல தலைவரேயே திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கொ வராதியாட்கொண்டான் என்பவர், இவர்பால் போர்ப்புடார். அவர் ஆதானில் இவர் புலமையைச் சேர்த்துக்கும் தலைபையைப் பெற்றார். வானொன்று கொண்டார். புலவர்கா பாடி வருங்கவிசுவில் ஏகேணங்குறைகள் காண்பாடிள் அவர் செவிகளை மூலக்கவிசுவார். அகனால் புன்கவிசுவரெல்லாம் பொங்காதடங்கொ பிறர் குறைகண்டால் பொறுக்காமல் ஒறுத்தலுக்கும் இவரேயே அவர் அருவாகிராதசைக் கண்டார் வாசங்கொண்டார்.

இந்நவநம் தமது சர்விய் பெருக்கையும் கவித்திறக்கலையும் காணச்
 சூ.வின்கார். அதில் விஸ்வி பெருவின்கார். அதுமுதல் பெருமான்
 அருள்பிதம்பெற்ற அருணாகிரியார் வென்றார். எவ்வினும், செவி
 பைக் கொய்யாமல் அவரைச் செல்லவிடுகார். கருணாகடலா
 லியாதாது பெருமையை வியந்து வில்லியார் சென்றார். நிறர்
 குறாமங்கண்டு தண்டித்துவந்தவர், அன்று தன் குற்றமும் கண்
 டார். அன்று முதல் காம் செய்தவர்க ழீமையை விடுத்தார்.
 த்நிலையி னினார். எதிலார் குற்றமும்பால் தன் குற்றம் காணவில்
 லாயின் அபருளிக்குக தீநிலைவென்பதை புலவர் இவர்பால்
 உணர்ந்தது. (இதன் விரிவு இவர் சரிதையில் தெளிவாம்)

புறங்கூறுதவர்க்கு ஒரு தீதும் உண்டாகாதென்பது இதனை
கூறாட்டது

(இவ்வகிகாரத்தின் தொகைப் பெருநர்.

அறங்கூறுவினும் ஒருவன் புறங்கூறலாகாது. புறங்கூறல்
 பாவங்கொவற்றினும் பெரும்பாவமாகும். புறங்கூறி உயிர்வாழ்வதி
 னும் ஒருவன் சாதல் நல்லது. கடுஞ்சொற் சொல்லினும் புறஞ்
 சொல்லலாகாது. புறஞ்சொல்லும் புன்மையோனுக்கு அறஞ்
 சொல்லார் நன்னையின்லை, பழிமொழி கூறவேன் பிறரால் பழி
 க்கப்படுவான். புறங்கூறவோர் பிறர் குடிபைக் குலைப்பர். அவர்
 எப்படியுஞ் செய்வர், அவரைச் சமச்ச இவ் உலகமும் வருத்தும்.
 புறங்கூறுதார்க்கொரு தீங்குமில்லை.

யகுவது புறங்கூறுமை முற்றிற்று.

உய-ம் அதிகாரம் பயனில சொல்லாமை.

அஃதாவது பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லாம. இதுவும், புறங்கூறல்போல் மொழிக்குற்றமாதலால் இதனையும் ஒழிக்க வேண்டுமென்பது கருதி அதன்னை வைக்கப்பட்டது. அது மனப்புன்மையானும் இஃது அறிவினமையானும் தோன்றுக. பொய்ச்சொல், புறஞ்சொல், கடுஞ்சொல், பயனில்சொல் என்னும் இந்நான்கும் வாக்கின்கண் நிகழும் பாவங்களாம். வைப்பு முறையால் முறையே அவற்றின் தீமை யிதது காணப்படும்.

191. எல்லாரு மெள்ளி நிகழ்தார் நினக்குணான்
கொல்லென்ற போதேன் குமரேசா—வல்லன்போற்
பல்லா முனியப் பயனில் சொல்லுவான்
எல்லாரு மெள்ளப் படும். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! கொல்லென்று சொல்லிய இளங்குமனை
என் எல்லாரும் நிகழ்தார் எனின், பல்லார் முனியப் பயனில்
சொல்லுவான் எல்லாரானும் எள்ளப்படும் என்க.

பல்லார் முனிய—பலரும் வெறுப்ப.

எல்லாரும் எள்ளப்படும்—எல்லாரானும் நிகழப்படும்.
இதில் ஆன் உருபு தொக்கு நின்றது.

பலருக்கேட்டு யெறுக்கும்படியாகப் பயனில்வாகிய சொற்
களை ஒருவன் சொல்லுவானாயின் அவன் எல்லாரானும் நிகழப்
படுவான் என்பதாம்.

பல்லாரும் எல்லாரும் என்பன இரண்டும் மக்கட்பன்மை
யைச் சுட்டினின்றனவே யெனினும், முன்னது, பயனில்சொல்லுங்
கால் கேட்டு நின்றவரையும் பின்னது அல்லாத பிறரையுந்
தது நின்றதென்க.

பயனில சொல்வோனை அனைவரும் இகழ்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இளங்குமணன்பால் உணரப்படும.

கதை.

இளங்குமணன் என்பவன் குமாணவள்ளலது தம்பி. பொருசைமிக்கவன். பொறுமைபும் கொடுமைபும் பொருத்தியுள்ளவன். கல்வியறிவில்லாதவன். தனது அண்ணன் எல்லாருக்கும் உபகரித்துவருவதைக் குறித்துப் பெருவருத்தங்கொண்டான். நீயார் பலருடன சேர்ந்து திரிந்தான். மனத்துணிந்தான். தனது முன்னவன்பால் ஒருநாள் சினந்துவந்தான். அரசினுக்குத் தருக, இலகீதல் என்னுடன் அமர்செய வருக என்றான். குமாணவள்ளல் உடனே அரசைக் கொடுத்தவிட்டு அடவியிற்புஞ்சுந்தான். அருந்தவஞ்செய்தான். இவன் அரசைக் கொண்டான். ஆண்டு வந்தான். வருங்கால் குமணன் ஒருநாள் மீண்டும் வந்துதன் அரசைக்கேட்பதினா என்றுதன் அந்தத்தில் எண்ணினான். அதனால் அவனைக்கொல்லக் கருதினான். குமணன் தலையைக் கொணர்வோருக்கு ஆயிரம் பொன் தருவேனென்று இவன் தன் அவையில் கூறினான். அதனைக்கேட்டார் பலரும் முனிந்து வருந்தினார் அதன்பின் அவனை அனைவரும் இகழ்ந்தார். பல்லார் முனியார் பயனில சொல்லுவான எல்லாநானும் எள்ளப்படுவான் என்பதை புலகம் இவன்பாலுணர்ந்தது.

(இதன் விரிவு குமண சரிதைநூலில் காணப்படும்.)

பயனில சொல்லுவானை உலகம் பழிக்குமென்பது இதனால்

கூறப்பட்டது.

192. பற்றித் துகிலூரியு மென்றான் பலர்முன்னே
 குந்தமுற்றான் பின்பேன் குமரோசா—உற்ற
 பயனில பலலார்முற் சொல்லல் நயனில
 நடடார்சட் செய்ததெற்றீது.

(2)

20-ம் அதிகாரம் பயனில சொல்லாமை

377

இ—ள்.

குமரோசா! துரோபதையைத் துகிலூரியுமென்று பலர்
 முன்னே சொல்லிய துரியோதனன் ஏன் தீமையுற்றான் எனின்,
 நயன் இல நடடார்சண் செய்தலினும் பலலார்முன் பயனில சொல்
 லல் தீதாம் என்க.

நயன் இல—நன்மையில்லாதன. என்றது வெறக்கத்தக்க
 செயல்களை.

நியசெயல்களை தனது நண்பரிடத்தே செய்தலினும் பய
 னிலவாகிய சொற்களைப் பலர்முன்னே ஒருவன் சொல்லுதல் பெ
 ருந்தீது என்பதாம்.

உறவினரிடத்து இழிசெயல் செய்யினும் பயனில்சொற்களை
 ஒருவன், பலர் முன்சொல்லலாகா என்பது கருதது.

பயனில்சொல் ஒருவனுக்குப் பழியும் கேடும் இழிவுடன்
 கொடுக்குமின்பது குறிப்பு. இது துரியோதனைபால் காணப்
 படு.

கதை.

திருபரது பொருள் முழுதையுங் கவரும்படி துரியோதனன்
 சகுனியை யேயினான். அவனுக்கவமுடிக்கவாந்தான். நடடார்
 கண நயனிலசெய்த அக்கெடவன் அவ்வளவிலமையாது துரோ
 பதையைத் தொடடிழுத்து வரும்படி சுட்டளையிட்டான். துகி

லுரியும்படி துணிக் து சொன்னான். தனது மாமனாகிய சகுனி
 நல்லவன். தருமனோ பாவி. ஆதலால் பொருவிழந்தான். இனி,
 அவன் பனை வி உடையீழும் கவேண்டுமென்று கொடுமாழி புனை
 றான். அவன், பயன் இல செய்ததைக் கண்டு சகித்திருந்த விது
 ரன் துரோணன் முதலிய அறிஞரனைவரும் அப்பயனில் சொல்
 லைக்கேட்டவுடனே பதைத்து வெறுத்தார். பழிபாவமெய்தி
 யழிவான் என்று அனைவரும் அடினைப் பழித்து நொந்தார். முன
 செய்த செயலினும் பின்சொன்ன சொல்லால் இவன் பெருந்தீ
 துற்றான்.

378

திருக்குறட் குாரேச வெண்பா.

இன்னன தரணிலேந்தர் இருந்துழி யிருந்துகூற
 பன்னனுந் தம்பிகாணு மாமனு மா ருவண்மைக்
 கன்னனுந் தம்மினெண்ணிக் கங்கைமா மகனைநோக்கி [ன்.
 பன்னக துவசன கேட்டோர் பலருமெய் பணிக்கச்சொல்லா
 தண்ணிய தருமன்செய்த பாவமோ சகுனிசெய்த
 புண்ணிய நெறியோவந்தப் பொதுமகள் யாகசாலை
 நண்ணிய தவனோமற்றை நால்வருந் தகைமைகூர
 எண்ணிய மதியோ வெண்ணி ன்க்கனம் வீனைத்தேன்றான்
 (ருது பொர்ச் சருக்கம்)

நயனில் செயலினும், பயனில் சொல் பெருந்தீது பயக்கு
 மென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

193.

சார்ந்துநின்ற மாயா சனகனையேன் தீயனென்று
 கூர்ந்தறிந்தார் சொல்லால் குமரேசா—ஆர்ந்த
 நயனில் நென்பது சொல்லும் பயனில்
 பாரித துரைக்கு முரை.

(ந)

இ—ள்.

குமரேசா! மறைந்திருந்தும் மாயாச்சனகனை ஏன் தீய

வனென்று அவனுரையால தேர்ந்தார் எனின், பயனில பாரித்து உரைக்கும் உரையே ஒருவனை நயன் இலன் என்று சொல்லும் என்க.

நயன் இலன் என்பது—நன்மையில்லாதவன் என்பதனை, பாரித்து உரைக்கும் உரை—விரித்துச் சொல்லுஞ் சொல்.

பயனில்லாதவற்றைப்பற்றிப் பாக்க உரைக்கும் ஒருவனது உரையே அவனை நயனில்லாதவன் என்று காட்டியிடும் என்பதாம், உரையே கருவியாக ஒருவனை யுணரலாம் என்பார் அதன் பேரேற்றி அஃதுரைக்கு மென்றார்.

20-ம் அதிகாரம் பயனில சொல்லாமை. 379

பயனில் சொல்லால் ஒருவனது நயன் இன்மையை நன்குணரலாம் என்பது இதில் காட்டப்பட்டது. இது மாயாசனகன் பால் காணப்படும்

கதை.

மாயாசனகன் என்பவன் இலங்கையிலிருந்த ஒரு சிறந்த அரசன். சீதையின் தாதைபோல் உருவெரித்து அந்த அம்மையைப் பேதிக்க வந்தவன், மாயைகள் பலவுஞ் செய்ய வல்லவன், மகோதரனுக்குச் சிறந்த நண்பினன், மருத்துவன் என்னும் பெயரினையுடையவன். இவனை யெவ்வாறும் வேறொரு வழியாய் இராவணன் சீதையின்பால் வந்தான். ஆசைபால் வருந்தியவனெதிரே யிருந்தான். மொழிபல மிதற்றினான். அடியினும் விழுந்தான். சீதை கேட்டுச் சினந்து வைதான். அவ்வமையும் அவள் தந்தையென்றே நம்பும்படியாக அவ்வரசனைக் கட்டிப் பிடித்து மகோதரன் கடிதில் வந்தான். கண்டாள் சீதை. வஞ்சமென்று தெளியாமல் நெஞ்சங் கலங்கினாள். கைகளை நெறித்தாள். கண்ணை மொதினாள். நெருப்பில் மிதித்தாற்போல் நிலத்திடைப் பதைத்தாள்.

எந்தையே யெந்தையேயின் நென்பொருட் டினக்கு மிக்கோள்
 வந்ததே யென்னைப்பெற்று வாழ்ந்தவா நிதுவோ மண்ணோர்
 தந்தையே தாயெசெய்த தரும்மே தவம யென்னும்
 வெந்துய ரென்னுந் தீவீழ் ஹிகென வெந்துவீழ்ந்தாள்.

னே மாயாசனகனான தீய அரக்கன் அழுது நெருங்க்
 குழந்தாய்! சீதையே! “என்னை யென்குலத்தோயி காப்பாற்ற
 யெண்டும். இலக்குமியும் ஒருவரிடத்துத் தங்கராமல் பலரிடத்
 துந் தங்கியிருக்கிறாள். தெய்வமகளிர் பலரும் அவ்வாரேயமைந்
 திருக்கிறார்கள். ஆதலால் இலங்கைக்கு ஈசனை நீ நேசிக்கவேண்
 டும். அவனது மையல் நோயை நீ மாற்றல்வேண்டும். அது செய்
 தால் நர்னுமுய்வேன். நீயும் சிறைநின்று நீங்கி நிறைவின்பமடை
 வாட்.” என்று பல பயனில் சொற்களைப் பாரித்துரைத்தாள்.

43

380. திருக்குறட் குறளோச விவண்டா.

அவ் இழ்மொழிகளைக் கேட்டவுடனே அவனைத் தன் தந்தையல்
 லன் என்று தெளிந்தாள். வாய்ச்சொல்லாலே அவன் தீர்ச்செயல்
 தேர்ந்தாள். ஒருவன் நயன் இலன் என்பதை அவனது பயனில்
 சொல்லே காட்டுமென்பதை யுலகம் இவன்பால் கண்டது.
 அறங்கெட வழக்குநீங்க அரசர்தம மாபுக் கான்ற
 மறங்கெட மெய்மைதேய வசையுற நறறக னோதும்
 திறங்கெட வெழுக்கங்குன்றத் தேவரும் பேணத் தக்க
 நிறங்கெட இனையசொன்னாய் சனகனகொல நீனையி னைய. (1)
 நியுள்ள கீனையுமற்றிந் நெடுநில வரைப்பு நேரே
 மாயினு முறைமைகுன்ற வாழ்வெனோ வயிரத் திண்டோள்
 ஆயிர நாமத்தாழி யரியினுக் கடிமை செய்வேன்
 நாயினை நோக்குவேனோ நான்திரந் தாவிந்சசி. (2)

இவை, மாயாசனகனை விடுக்கிச் சீதை கூறிய சீரிய

மொழிகள்.

பயனில் சொல்லால் ஒருவனது நயனின்மை காணப்படுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[என்றேன்.

194. மாசில்லான் வாயிற்கொய் வார்த்தைவரு விப்ப

கோசிகன்சீர் ரீத்தான குமரேசா—ஆசில்
நயன்சாரா நன்மைய எங்கும் பயல சாராப்
பண்பில்சொற் பல்லா ரகத்து.

(ச)

இ—ள்.

குமரேசா! கோசிகன், அரிசகந்திரான வாயில் ஒரு பெய்கைய வருவிப்பன் என்று பலமுன் சொன்னதால் தனது நன்மையை ஏன் இழந்தான் எனின், பயன்சாராப் பண்பு இல் சொல்லை ஒருவன் பல்லா ரகத்துச் சொல்லுவானாயின் அஃது அவனை நயன் சாரா நன்மையி னீர் குமென்க.

20-ம் அதிகாரம் பயனில் சொல்லாமை.

331

நயன் என்பது பலன் உறுதி இன்பம் சீதி என்பவற்றைக் குறித்துவரு மொரு சொல்.

பயன்சாராப் பண்பு இல் சொல்—பயன் பொரு நாத பண்பில்லாத சொல்லை. பண்பு என்றது இனிமை மெய்மை முதலிய சொற் குணங்களை ரிங்கே டட்டி நின்றது.

பல்லார் அகத்து—பலரிடையே சொல்லின். இதில் சொல்வின் என்பது வருசிக்கப்பட்டது.

பயன் பொருநாத பண்பில்லாத சொல்லைப் பலர் கதிவே ஒருவன் சொல்லுவானாயின் அஃது அவனை நயன் பொருநாதவ னாகி நன்மையின் ரீக்கும் என்பதாம்.

பயனும் பண்பும் இல்லாத சொல்லைச் சொல்வோன் நயனை யும் நன்னாயையும் இழப்பான் என்பது கருத்து.

பாயலில் சொல்லைப் பலர்முன் சொல்வோன் நயனிலைய
 நன்மையை நீயான் என்பது இதிலுணர்ந்தபாட்டது. இது
 விசுவாயிததிராபால் உணராயிடும்.

கதை.

முன்பொரு காலத்தில் பொன்னுலகத்தில் முனிவர் குழங்
 களும் தேவ கணங்களும் ஒருங்கே தொக்கனர். அப்பரவையில்
 வானவர் தலைவனாகிய இந்திரன் உயர்ந்த ஆகனத்தில் சிறந்து
 வீற்றிருந்தான். பல்வகைக் காட்சிகளும் கல்விதமாக நிகழ்ந்தன.
 அங்குக் குழுமியிருந்த அனைவரும் விழுமிய விற்பத்தை வியந்து
 துய்த்தனர். அவ்வமையம் நிலவுகில உயர் நலமுடையவன்
 யாவன் என முனிவரை நோக்கி இந்திரன் வினவினான். தாய்
 மையினும் வாய்மையினும் மேன்மை பெற்றவன் அரிச்சந்திரன்
 ஒருவனே என்று வசிட்டர் உடன் விடை கூறினார். அதைக்
 கேட்ட கோசிகர் கொதித்தார். இவரால் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட
 அவன், கொடியரிற் கொடியன். பதகரிற் பதகன் எனப் பண்
 டில் சொல்லைப் பலர்முன் துன்புற் சொனார். அதனால் அம்

382

திருக்குறட் குாரோச வெண்பா.

முனிவரிருவரு முனிவுற்றெழுந்தார். வாதம் புரிந்தார். வைது
 வெகுண்டார். குருரை புகன்றார். அரிச்சந்திரனைப் பொய்ய
 னைக்கேனேல் யான் செய் தவத்தில் பாதி பெய்தவிரவேன் என்று
 வைது மொழிந்து கோசிகர் வையம்புகுந்தார். சொன்னதை மு
 டிக்க முனிவர் முன்னுற முயன்றார். முடியவில்லை. தேவரும்
 முனிவரும் அவரைச்சேர இகழ்ந்தார். அவரும் நயனும் நன்மையும்
 நீங்கிக் கமது தவறும் இழந்தார். பண்பில் சொல்லைப் பலர்முன்
 சொல்வோர் நயன் இலராய் நன்மையை விழப்பார் என்பதை
 இவர் நன்கு கட்டினார். இதன்விரிவு அரிச்சந்திர புராணத்தில்
 காணப்படும்.

பயனில் சொல்லால் நயனும் நன்மையும் நீங்கும் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

195. உழ்ச்சி எல்லாம் ஒரு சொல்லா லேனிழந்தான்
கொற்றநகுடன் குமரேசா—பெற்றபெருஞ்
சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் பயனில்
நீர்மை யுடையார் சொலின். (19)

இ—ள்.

குமரேசா! நகுடன் ஒரு சொல்லால் ஏன் தனது
சிறப்பெல்லாம் இழந்தான் எனின், பயன் இல நீர்மை யுடை
யார் சொலின் அவரது சீர்மை சிறப்பொடு நீங்குமென்க.
நீர்மையுடையார்—நீரின தன்மையுடையார். அஃதாவது தன்மை
நன்மை இனிமை தூய்மை முதலிய நற்குணங்களை யுடையவர்.
சீர்மை—மேன்மை. சிறப்பு—நன்மதிப்பு.

செய் தவத்தால் எய்திய சீரென்மை ஒரு வெய்ய சொல்
லால் விலகி யொழியும் என்பது கருத்து.

பயன் இல்லாத சொற்களைப் பண்டுகையார் சொல்லுவரா
யின் அவரது சீர்மையும் சிறப்பும் ஒரு சேர நீங்கும் என்பதாம்.
20-ம் அதிகாரம் பயனில் சொல்லாமை. 353

எவ்வளவு நலங்களை வெய்தினவராயினும், பயனில் சொல்
லைச் சொல்லுவராயின் உடனே அவர் சிறப்பும் சீரும் இழப்பார்
என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை நகுடன்பால்
உணரப்படும்.

நீருடன் என்பவன் சந்திரகுல வேந்தனாகிய ஆயுளின் புதல்வன். இவன், வீரமும் கொடையும் ஈரமும் உடையவன். பலகலை தேர்ந்த நலமிசுவுணர்வினன். பருவமெய்தினான். மடியறமுயன்று முடிபுனைந்துயர்ந்தான். விதிமுறை வழாது முதுநிலம் புரந்தான். பரிமகம் நூறு பரிவுடன் புரிந்தான். அதன் பயனாக இந்திரனானான். வானவர் போற்று மேனிலையடைந்தான். சிவிகையிலேறிச் சிறந்து வீற்றிருந்தான். குறுமுனி முதலிய பெரியவர் எழுவரும் குழுநியடைந்தார். சதமகம் புரிந்து சதமகனான இவனை அம்முனிவரெழுவரும் முறைப்படி சமந்தார். இந்திர மாளிகையை நோக்கி முந்துறச் சென்றார். செல்லுங்கால் இந்திராணி மீது இவன், சிந்தையைச் செலுத்தினான். அவனாக் கலந்து மகிழ விழைந்து விரைந்தான். காம மிகுதியால் கருந்தும் அழிந்தான். தாங்கிச் செல்லும் முனிவர் தகுதியை மறந்தான். விரைந்து சென்மின் என வெகுண்டு மொழிந்தான். “சர்ப்ப சர்ப்ப” என அதனையோர் அற்ப வார்த்தையால் குறித்தான். உடனே முற்கொம்பு தாங்கி நடக்கும் அகத்திய முனிவர் முனிந்தார். சர்ப்பமாகும்படி அவனைச் சபித்தார். அவனும் அரவமாகி அவனியில் உருண்டான். ஒரு சொல்லாள் தனது சீர்மையும் இழந்தான். அதனால் எய்தும் சிறப்பும் நீங்கினான். நீர்மையுடையார் பயனில சொல்லின் அவரது சீரும்சிறப்பும் சேர நீங்கும் என்பதையுலகம் இவன்பால் தேறி நின்றது.

சர்ப்ப என்பது விரைந்து செல்க என்பதை யுணர்த்தும்

முகுடமும்பெருஞ் சேனையும் தரணியு முற்றும்
சகுட நீரெனச் சதமகம் புரியருந் தவத்தோன்
நகுடநாமவேல் நராதிப னாகருக் கரசாய்
மகுடமேந்திய சூரிசிலா யுளின் நிருமைந்தன். (1)

புரந்தரன் பதம் பெற்றான் புலோமசை முயக்கிற்
கிரந்துமற்றவ னெவலின் யானமுற் றேறி
வரந்தருங்குறு முனிமுனி வாய்மையான் மருண்டு
நிரந்தரம் பெரும் புயந்தமானவனுமந்திருபன். (பாரதம்) (2)

மனிதரின் மகவானாகி வருபவன் சிவிகைதாங்குந்
புனிதமா தவரை யெண்ணான் புன்கீணைய் விளைவும்பாரான்
கனிதரு காமந்துய்க்கும் காதலால் விரையச் செல்வான்
பாற்கொண்டேகுமின் சர்ப்புஎன்றான். (1)

சர்ப்பமா கெனமுற்கொம்பு தாங்கிமுன் னடக்குந் தென்றல்
வெற்புளும் முனிவன்சாபம் விளைத்தனன் விளைத்தலோநிம்
பொற்புமா சுணமேயாகிப் போயினான் அறிவிலாத
அற்பரா னவர்க்குச் செல்வமல்லது பகைவேறுண்டோ. (2)

திருவினையாடற் புராணம்.

பயனில்லாத ஒரு சொல்லால் தனது நலமெல்லாம் ஒருவன்
ஒருங்கேயிழப்பான் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

196.

சீதை இராவணனைச் சிறிப் புகரென்றேன்
கோதுபடச் சொன்னார் குமரேசா—ஏதும்
பயனில் சொற் பாராட்டு வானை மகனைனல்
மக்கட் பதடி யெனல்.

(சு)

குமரேசா! சீதை ஏன் இராவணனைப் பதர் என்று சொல்லிப் பழித்தாள் எனின், பயனில் சொல்லைப் பாராட்டுவாளை மகன் எனல் மக்கட் பதடியெனல் என்க.

20-ம் அதிகாரம் பயனில் சொல்லாமை.

335

பாராட்டுதல்—பலகாலும் பன்னிப் பன்னிச் சொல்லல்.

மகன் எனல்—மனிதன என்று சொல்லாதே.

மக்கட் பதடி. எனல்—மக்களுள்ளே பதர் என்று சொல்லுக.

எனல எனலும் அல்லுக்குநீய்யங்கீகார முன்னது எதிர்மறையினும் பின்னது உடம்பாட்டினும் உறுநின்றது.

பயனில் சொல்லைப் பலகாலும் சொல்லுவாளை மக்களுள்ளே பதர் என்று கொள்ளவேண்டுமென்பதாம்.

வாக்கு நயத்தாலன்றிக் கற்றவரை மற்றவரை யாக்கை நயத்தாலறியலாகாதே யென்றபடி சொல் நலம் ஒன்றானே மனிதனது எல்லா நலங்களும் தெளிவப்படும்; பயன இல்லாத சொல்லைப் பலகாலும் சொல்வோன் அறிவில்லாதவன்மையாதலால் அவனை மனிதன் என்று மதிக்கலாகாதென்பது கருத்து.

பயிரின் குணமாகிய மணியில்லாத நெல் பதர் எனப்படும் அதுபோல், உயிரின் குணமாகிய அறிவில்லாதவனையும் கருதவேண்டுமென்பதாம்.

உள்வீசி இல்லாத தானியம் வெளித் தோற்றத்தில் ஓர் உலவுப் பொருள்போல் காணப்படினும் அஃதோர் பொருளாகக் கொள்ளப்படாது அதுபோல் அறிவில்லாத ஒருவன் உருவத்தால் மயங்குகக் காணப்படினும் அவனை மக்களுள் ஒருவனாக வைத்து மதிக்கப்படாதென்பார் 'மகன் எனல் மக்கட் பதடி எனல்' என்றார்.

பயனில் சொல்லைப் பலகாலும் சொல்வோன் பதர் என்று

பழிக்கப்படுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இஃது இராவணன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இராவணன், சிறையிடை வைத்த சீதைபாற் சென்று நாரும் நெடிகெட விழைந்தான். அவளது மன நிலையை நன்கு தெ

386 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ளிந்தம் இவன், அறிவிழந்த அவள்மேல் ஆசைமீக் கூர்ந்தான். சென்று சென்று பல நீமொழி புகன்றான் அவள் வெறுத்த னாரத்தும் பயனில் சொல்லியே மறுத்தும் மறுத்தும் அவள்பால் இவன் பாக்க உரைத்தான். இவனது மடமையை நினைந்து அம்மங்கை வெகுண்டாள். இருமபு நெஞ்சடைத் துருப்பியென்றான். புல்லொன்றை பெறிந்து செல்லென்று சினந்தான். அவன் செல்லாமல் நின்றான். ஏற்றத புல்லியே பெதிர்ந்து நோக்கினான். பதரெனப் பறித்தப் பலமொழி புகன்றான். பழியிது பாவமென்று பார்க்கலை பகரத்தக்க

மொழியிவை யல்லவென்ப னுணர்கிலை முறைமை நோக்காய்
கிழ்கிலை நெஞ்சம்வஞ்சக கிலையெடு மின்றுகாரும்
அழிகிலை யென்றபோதென் கற்பென்மும் அறந்தானென்றும். (1)
வாணா அறகதிற்பூன்றும் சொல்வறி வாழுமலாணின்
வாணா உடம்புக்கெல்லாம உயிருள உணர்வுமுண்டால்
நாணா ஈத்துப ழேழ்வ-ய் தகாதன வுரைக்கத்தக்க
யாதுவான் சுகட்க எனறால் என்சொல்லா யாதுசெய்யாய். (2)

(இராமாயணம்.)

பயனில் சொற் சொல்வோன் மனிதன் அல்லன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

197. மண்டுகழ் முவேந்தர் வன்சொல்லொன்றைச் சொல்
கொண்டசீர் தீர்த்தார் குமரேசா—கொண்ட
பயனில சொல்லினும் சொல்லுக சான்றோர்
பயனில சொல்லாமை என்று. (அ)

இ-ள்.

குமரேசா! முவேந்தரும் வன்சொல் லொன்றைச் சொ
ல்லி ஏன் தம் சீர் குன்றினார் எனின், சான்றோர் பயன் இல சொ
ல்லினும் சொல்லுக; பயன் இல சொல்லாமை என்று என்க.

20-ம் அதிகாரம் பயனில சொல்லாமை. 387

பயன் இல சொல்லினும்—நீதியில்லாத சொற்களைச் சொன்
னாராயினும். உமமையால், அதுவும் சொல்லலாகாதென்பது உண்
ரப்படும்.

பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லினும் பயன் இல்லாத
சொற்களை அறிவோர் சொல்லாமை பெறின் அஃது அவர்க்கு
நன்மையாம் என்பதாம்.

பயன் இல் சொல்லினும் பயனில் சொல் பெருந் தீது பயக்
கும் என்பது குறிப்பு. இவ்வுண்மை முவேந்தர் பாலும் உண்
ரப்படும்.

கதை.

சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் முடியுடை வேந்தர் மூவ
ரும் சேர்ந்து இயல்பாகவே ஒருநாள் ஏகம்பவாணரது திருநக
ரையனுதினார். அங்கே வாணரைக் காண அம்மூவரும் விழை
ந்தார். அவர், வீட்டிலிருக்கின்றாரா? என்று கேட்டுவரும்படி
ஒருவனை விடுத்தார். அவன் சென்று வினவினான். முதலியார்.

வயறுக்குப் போயுள்ளார் என்று அங்குள்ளார் மொழிந்தார் மொழிந்ததைப்பால் அவன் மீண்டு மொழிந்தான். வேந்தர் தெரிந்தார். முதலியார் முடி நடப் போயினாரோ என்று விசாரணை தமாக அவர் வெண்மொழி பகர்ந்தார். அதனால் வாணர் மனைவி வன்சினங் கொண்டாள். அம்முடிவரும் நாணப் பாவொன்று பாடினாள்.

சேனை தழையாக்கிச் செங்குருதி நீர்தேக்கி
யானை மிதித்த அநுஞ்சேற்றில்—மானபரன்
பாவேந்தர் வேந்தன் பறித்துகட்டான் ஏகம்பன்
முடிவேந்தர் தங்கள் முடி.

இதனைக் கேட்டு அம்முடிவரும் வாட்டமுற்றகன்றார். வாணரும் சிகழ்த்ததை வந்தபின் னுணர்ந்தார். சூதம் ஒன்றேவி அவர் கட்டகேதம் புரிந்தார். ஒரு பயனில் சொல்லால் அவர் புல தீப்

49

388

திருக்குறட் குரோச வெண்பா.

பயன் அடைந்தார். நயன் இல சொல்லினும் பயன் இல சொல்ல வாகாதென்று தெளிந்தார். விரிவு அவர் சரிதையில் தெரிவாம்.

198.

மாறவொரு சொல்லே மதூகவி முன்சொன்னார்

கூறார்வே நென்னே குமரேசா—தேவி

அரும்பயனும் அறிவிஞர் சொல்லார்

பெரும்பயன் இல்லாத சொல்

(-2)

இ—ள்.

குமரேசா! நம்மாழ்வார், மதூகவியை நோக்கிச் சொல் ஒன்றே சொல்லி ஏன் வேறொன்றையுஞ் சொல்லவில்லைமெனின், அரும்பயனை ஆடும் அறிவினார், பெரும் பயன் இல்லாத சொல்

லைச் சொல்லார் என்க.

மாநர், சடகோபர் என்பன நம்மாழ்வாரது திருநாமங்கள்.

அரும்பயன் ஆயும் அறிவினார்—அரிய பயனை ஆராயும் அறி
டையார்.

அரிய பயன் என்றது மெய்யுணர்வான அன்றி வேறென்
றானும் அறிதற்கரிய முத்திப்போறு முதலிய மறுமைப் பயன்களை
என்க.

பெரும் பயன் இல்லாத சொல்லைப் பேரறிவாளர் சொல்
லார் என்பதாம்.

அறிவில்லாதவரே பயனில்லாதசொல்லைச் சொல்வர், உடைய
யவர் பயனுள்ள சொல்லையே, சொல்லுவார் என்பது குறிப்பு.

அறிவின் பெருமைக்குத் தக்கபடியே சொல்லின் பெருமை
காண்பாதிமாதலால் பேரறிவோர் பெரும் பயனுள்ள சொல்லை
யே சொல்லுவார் என்பதும், அல்ல பிற சொல்லார் என்பதும்

20-ம் அதிகாரம் பயனில சொல்லாரை. 3159

இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை சடகோபர் பால் உண
ரப்படும்.

கதை.

குருநகராதனாகிய நம்மாழ்வார் அரும்பயனையே பாய்ந்தார்,
பாயப்பொருளையே தேய்ந்தார். அகனால் ஓடுவரோடும் ஒன்றும்
பேசாமல் ஓடுங்கியிருந்தார். எவர் வந்து எய்தக் கூறினும் சுவ
ரை இவர் எதிர்தோக்கவுஞ் செய்பார். தாமது மெய்யுணர்ச்சி

பாயிணப் பொய்யுணர்வொருக்குப் புகழுவதில் பயனென்றமில்லை
 யென்று கருதி யபனோடு இருந்தார். இவர் உம்பையிருப்பத் திருக்
 கோயிலில் அவதரித்துத் திருவயோகத்திக்குப் போயிருந்த மதுர
 கவி பாடிவாி தென் சிசை கோக்கி பீண்டார். இவரை எந்து
 கண்பார். வியந்தார். சிறிதும் அசையாதிருக்கின்ற இவர்பால்
 எரிதனும் உணர்ச்சியொடுகி என்று உரை விரும்பினார். அசேத
 னமான உடம்பில் சேதனமாய் அருவாய் உள்ள உயிர் ஒன்றியிருந்
 தால் அஃது எகனைத் துப்த்து எங்கே இருக்குமென்னும் பொரு
 னையமைத்தது. "செத்தத்தின் வநிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தை
 த்தின்று எங்கே கிடக்கும்" என்றார். உடனே பாறனர் தமது
 மலர் விழி திறந்தார். உயிர் உடலோடு கூடித் தனது வீணைப்
 போகங்களை துகர்த்து அதன் கண்ணையே தங்கி நிற்கும் என்று
 அதற்குள்ளையாக "அக்கைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்" என்
 றார். தமது மதி நலத்தின் மாண்பைத் தெரிவார் இல்லையென்று
 கருதியே இதுவரையும் இவர் யாதும் சொல்லாமல் இருந்தார்
 என்னும் உண்மையை மதுரகவியார் ஓர்ந்தார். உவந்தார். பயன்
 சேர்ந்த அச்சொல்லின் அருமையையும் அவரது அறிவின் பெரு
 மையையும் பெரிதும் போற்றினார். குருவாகக் கருதினார். அரி
 ய கவிகள் பல அவர் மேற் பாடினர் வேறொன்றும் விரித்துச்
 சொல்லாமல் அடங்கியிருக்கும் அவரது அருமையைப் புகழ்ந்
 தார். அரும்பயன் ஆயும் அறிவினர் பெரும்பயன் இல்லாதன
 சொல்லார் என்னும் உண்மையை அவர்பால் தெளிந்தார்.

சரிதையில் தெளிவாம்.

390

திருக்குறட் குாரோச வெண்பா.

பயன் இல்லாத சொல்லை அறிவாளர் சொல்லார் என்னும்
 இவ்வுண்மையை அழகிய உவமையால் விழுமிதாகக் கட்டர் விளக்
 கியுள்ளார். அவரது அவ் இன் கவி இங்கு நன்கு கருதத்தக்கது.

கன்னியிற் நிகழ்கணக் காயர் கம்பலைப்
 பல்விதச் சிற்றொனப் பயில்வ பல்லி
 செல்விடத் தல்லதொன் றியம் ல் செய்கலா
 நல்லறிவாளின் அளிந்த நாவெல்லாம்,

(சார் சாலப் படலம்)

மழைக்காலம் கழிந்தபின் வருக என்று கட்டளைபிட்டுச்
 சுக்ரிவனைக் கிட்கிர்கைக்கு அனுப்பியதின் தம்பியோடு இராயர்
 அங்கு ஒரு மலைச் சாரலில் தங்கியிருந்தார். அவ்வமையம் கார்
 காலம் கழிந்தது. குளிர்காலம் எழுந்தது. அவ் இரண்டு பரு
 வங்களின் இயல்பையும் வருணித்துக் கூறுங்கால் இது கூறப்
 பட்டது.

ஓர் ஆசிரியனுக்கு அடங்கிப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஒருவர்
 முறை சொல்ல அகன்பின் ஒருங்கே சொல்லி மூல பாடங்களை
 மனப்பாடஞ்செய்யும் இளம்பிள்ளைகளைப்போல், ஒன்றின்சின்ஒன்
 றாகப் பேரிரைச்சலிட்டி மழைக்காலத்தில் கத்திக்கொண்டிருந்த
 தவளைகள், குளிர்காலம் வந்தவுடனே அங்குமின்றித் தமது
 சொல்சென்று பயன்படும் இடத்தேயன்றி வேறிடத்து ஒன்றுஞ்
 சொல்லாமல் நாவடங்கியிருக்கும் நல்லறிவாளரைப்போல் ஒவ்
 வொர் சமயம் மாத்திரங் கத்தி ஓடுங்கியிருந்தன என்பது இதன்
 திரண்ட பொருளாம்.

மழைக்காலத்தில் வரம்பின்றிக் கத்தும் தவளைகள்போல்
 பயனில்லாத சொற்களைப் பேரையர் பாரித்துரைப்பர் என்றும்,
 அறிவோர் பயனுறுஞ் சொல்லை நயனுறச் சொல்லி நாவடங்கி
 யிருப்பர் என்றும், இதில் விளக்கியுள்ள உவமையின் நுண்மையும்
 நயமும் நுணித்துணரத்தக்கன.

அறிவேர் பயனுஞ்சொல்லையே நயனுறச் சொல்வர்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

199. அன்றேன் இரணியன்சேய் அல்லலுற்றுஞ் சொல்ல
குன்றியசொல் ஒன்றும் துமரேசா—என்றம் இல்லலை
பொருட்கந்த பொச்சாந்துஞ் சொல்லார் மருமர்ந்த
மாசறு காட்சி யவர். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! இரணியன் சேய் அல்லலுற்றும் பயன் குன்
றிய சொல்லை ஏன் சொல்லவில்லை எனின், மருள் தீர்ந்த மாசறு
காட்சியவர் பொருள் தீர்ந்த சொல்லைப் பொச்சாந்துஞ் சொல்லார்
என்க.

இரணியன்சேய்—பிரகலாதன். பொச்சாந்தும்—மறந்தும்.
பொருள் தீர்ந்த—பொருள் நீங்கிய: என்றது பயன் இல்லாத சொற்
களை. மருள் தீர்ந்த—மயக்கம் நீங்கிய. மாசறு காட்சியவர்—குற்ற
மற்ற அறிவினையுடையவர்.

மயக்கம் இல்லாத மெய்யுணர்வுடையவர் பயன் இல்லாத
சொற்களை மறந்தும் சொல்லார் என்பதாம்.

மேல், அறிவுடையார் பயன் இல் சொல்லார் என்றார் மடி
மறதி, அச்சங்களுள் ஏதாவது ஒன்றான் மருண்டேனும் சொல்
லாரோ எனின், எவ்வகையானும் அவர், அதை யாண்டுஞ் சொல்
லார் என்று மீண்டும் தெளிவுறுத்தினார்.

மருள் நீங்கிய அறிவினோர் பொருள் நீங்கிய சொல்லை மறந்
தும் சொல்லார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பிர
கலாதன் பால் உணரப்பெற்றும்,

392

திருக்குறட் குமரோ வெண்பா.

கதை.

பிரகலாதன் என்வபன் இரணியன் புதல்வன். அருள்
சேர்த்த நெஞ்சினன். மருள் தீர்த்த மாண்பினன். மாசற்ற
உணர்வின்ன். கருவிலையெய்திய திருவினையுடையவன். இள
மைப்பருவத்தே இவனுக்கு வேதத்தைப் போதிக்கும்படி தந்தை
ஒரு வேதியனுக்கு ஒதினான். அவன் இவனை அமைத்துச்சென்று
தனதருவிருத்தினான். அவன் அகர குருவாகிய சக்கிரன்
டகன், பெயர் சண்டமார்க்கன் என்ப, ஏதுநிக்குத் தொடங்கி
னான். முன்னதாக முறைப்படி இரணியாய நம: எனச்சொல்
என்றான். புதல்வன் அதனைச் சொல்ல இசைந்திலன். நாம ய
ணாய நம: என்று சொல்லினான். உலகமெல்லாம் தன் பெயரே
செல்லும்படி செவ்வீகால் செலுத்துகின்ற உன் தந்தைபெயரைச்
சொல்லாமல் ஏன் இந்தப் பெயரைச் சொல்லினாய் என்று குரு
முனிந்தான். குமரன் குமரனை செய்தான். அது பொருள்
தீர்த்த சொல். அதனை யான் சொல்லினன். வேதத்தின் உச்சி
யின் மெய்ப்பொருளாய் விளங்கும் இப்பெயரையே செப்புவேன்
என்றான். தனக்கு ஏதும் வருமென்றெண்ணி வேதியன் ஓடினான்.
நடந்ததை வேந்தனிடம் நிகழ் ஒதினான். இரணியன் எழுந்
தான். புதல்வனைக் கண்டான். புகன்றதைத் தெரிந்தான்.
சேயெனக் கருகாது தீயெனக்கனன்றான். அப்பெயரைச்சொல்
லாதே யென்று அவனுக்கு அல்லல் பல செய்தான். யாது செய்
யினும் அவன் அதனையே ஒதினான். தாதையை நோக்கினான்.

காமம் யாவையுர் தருவதும் அப்பதம் கடந்தால்
 சேமவீழிறச் செய்வதும் செந்தழல் முகந்த
 ஓமவேள்வியின் உறுபத முய்ப்பது மொருவன்
 நாமம் அன்னதுகேள் நமோ நாராயணய.

என்று மொழிந்தான். எதிர்நின்று திகழ்ந்தான். மருள் தீர்ந்த
 மாட்சியுடையார் பொருள் தீர்ந்ததைப் பொச்சாந்துஞ் சொல்லார்
 என்பதை யிவன் உணர்ந்தி நின்றான்.

20-ம் அதிகாரம் பயனில் சொல்லாமை

393

(இதன் விரிவு இராமாயணத்தில் உணரப்படும்.)

பொருள் தீர்ந்த சொல்லு அறிவோர் பொச்சாந்துஞ் சொல்
 லார் என்பது இகனல் கூறப்பட்டது.

200

சீதைதன்மை சொல்லித்தான் செய்ததையேன் சொல்
 கோதில் அனுமான் குமரேசா—ஏதேனும் [லக்ஷ்மீ
 ரொல்லுத சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
 சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்

(ய)

இ—ள்.

குமரேசா! சீதையின் இயல்பை மட்டுந்தெரிவி ஏன்
 அனுமான தான் செய்தவை ஒன்றற்கு சொல்லவில்லை எனின்,
 ரொல்லின் பயனுடைய சொல்லற்க; சொல்லின் பயனிலாச்
 சொல் சொல்லற்க என்க.

சொல்லின் பயனுடைய சொல்லற்க—சொற்களிற் பயனு
 டைய சொற்களையே சொல்லற்க.

சொல்லின் என்பதைச் சொல்லவேண்டுமாயின் எனவுங்
கொள்ளலாம்.

பின்வரும் நிலை என்னும் அணிகோக்கிச் சொல் என்பது
பொருளுடன் கலந்து இதில் ஐந்து நிலைகளில் நின்றது. அது சொற்
பின் வருகிலை, பொருட்டின் வருகிலை, சொற்பொருட் பின்வரு
கிலை என முவகைப்படும். அவற்றுள் இது சொற்பொருட் பின்
வரு கிலையாம்.

முன்வருஞ் சொல்லும் பொருளும் பலவயிற்

பின்வரு மென்னிற் பின்வரு கிலையே. (தண்டியலங்காரம்.)

சொற்களில் பயனுள்ளனவே சொல்லுந்; பயன் இல்லாதன சொல்
லாதொழிக என்பதாம்.

391

திருக்குறட் குறோச வெண்பா,

அறிவுள்ள ஒருவன் பயனுள்ள சொற்களைச் சொல்லி பய
னில்லாதவற்றை ஒழிக்கவேண்டும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்
டது. இவ்வுண்மை அனுரண்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அனுமான் தன்னுடன் வந்த இரண்டிவெள்ள வானரங்
களை மகேந்திரமலையில் நிறுத்திவிட்டுக் கடல்கடந்து இலங்கையில்
புகுந்தான். சீதையைத் தேடினான். கண்டான். உண்மையை
உணர்ந்தான். அவர்பால் உறுவன உணர்த்தினான். அதன்பின்
அரக்கர் பலரை மாய்த்தான். அக்களைத் தேய்த்தான். இந்திர
சித்தனை எதிர்த்தான். ஏற்றமர்புரிந்தான். மன்னன் முன் எய்தி
மனுமுறை புகன்றான். அவன் செய்த தீமையெல்லாம் இவன்
சேர்ந்து பொறுத்தான். தன் வாலில் வைத்த தீயை அவ் இலங்
கையில் வைத்தான். சரித்தான். வான் வழியெழுந்தான். மீன்

டான். தமரிடை சார்ந்தான். அவரனைவரும் இவனை அன்புறத் தழுவினார். அகமிமெகிழ்ந்தார். போனதும் புகுந்ததும் புகலெ னம்பேற்றினார். சிறையிடையிருக்கும் சிதையின் செம்பையும் அவர்தந்த அடையாளம் தான்கொண்டிவந்த தன்மையும் ஆகிய இரண்டே அமைவுறச் சொல்லினான். தான் அங்குச் செய்த அருஞ்செயல்களுள் ஒன்றுஞ்சொல்லவில்லை. ஆயினும் அவை யெல்லாம் அவர் குறிப்பாலுணர்ந்தார். அறிவோர் பயனுள்ளன வே சொல்வார் இல்லன சொல்லார் என்னும் உண்மையை அனு மான்பால் தெளிந்தார். விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

ஆண்டகை தேவியுள்ளத் தருந்தவம் அமையச் சொல்லிப் பூண்டபே ரடையாளங்கைக் கொண்டதும் புகன்றுபோரில் றீண்டவா ளரக்கரோடு நிகழ்ந்ததும் நெருப்புச் சிந்தி மீண்டதும் விளம்பான் தான்தன் வென்றியை யுரைப்பவெள்கி.

(இராமாயணம்.)

பயனில் சொல்லைச் சொல்லலாகாதென்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

21-ம் அதிகாரம் தீவினை யச்சம்.

305

(இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

பயன் இலவாகிய சொற்களைச் சொல்வோர் பலரானும் இந் துப்பவொர். தீய செயலினும் அது தீயதாகும். பயனில் சொல் வோன் நயன் இலவான். ஆஃது ஒருவனை நயனிலனாகி நன்மை யின் நீக்கும். அதனால் ஒருவனது சீர்மையும் சிறப்பும சேர நீங் கும். பயனில் சொல்வான் பதறெனப்படுவான். நயன் இல சொல்லினும் பயனில் சொல்லாமை கூறு. அறிவோர் அதனைச் சிறிதும் சொல்லார். பெரிசொர் மறந்தும் அதனை ஒருபோதும் சொல்லார். இல்லன என்றுஞ் சொல்லாதொழிக. பயனுள்ள

20-வது பயனில சொல்லமை முற்றிற்று.

உ-க-ம் அதிகாரம் தீவினா யச்சம்.

உல்தாவது தீயவினைகளைச் செய்தற்கு அஞ்சுதல். மனத் திண்கண்ணும் மொழியின் கண்ணும் நிகழுக தீமைகளை ஒழிக் கும்படி யிதாவரை யுணர்த்தினார். இனி, மெய்யின்கண் நிகழும் வெவ்வினைகளை யெல்லாம் விலக்குமபடி விளக்குகின்றாராகவின், இஃது ஈண்டுவைக்கப்பட்டது. மேல், பயனில சொல்லாதே என்றார், இதில் பயனில செய்யாதே என்கின்றார். அதிகார அமையும் இதனான தெளிவாம்.

201. அன்றசரர் தின்றார் அமரரேன் அஞ்சினார்
கொன்றமீன் தீண்டக் குமரேசா—நன்றகன்ற
தீவினையார் அஞ்சார் விழுமியார் அஞ்சவர்
யென்னுஞ் செருக்கு. (க)

50

396

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! அசரர், கொன்ற மீன்களை அஞ்சாமல் தின்றார் ஏன் அமரர் அவற்றைத் தீண்டவும் அஞ்சினார் எனின், தீய

னை என்னுஞ் செருக்கைத் தீவினையார் அஞ்சார்; விழுமியார் அஞ்சவர் என்க. விழுமியார்—மேலோர்.

செருக்கு—மணக்களிப்பு. ஈண்டு அதனால் எய்தும் மயக்கத்தை அது குறித்து நின்றது.

பின் துன்பம் பயக்கத்தக்க தீயசெயல்களை இன்பரிமன மயங்கி யெண்ணாது செய்தற்கு அச்செருக்கே காரணமாகலின் அதனையே தீவினையாக அமைத்துரைத்தார்.

செருக்கு என்னும் காரணத்தால் தோன்றும் காரியமாகிய தீவினையை அதுவாகக் கூறியது அதன் மிகுதி கருதியென்க.

தீய செயல்களையே செய்து வந்தவர் என்பார் தீவினையார் என்றார். பழகிய ஒன்றில் பயத்தோன்றாதலான் அவற்றிற்கு அவர் அஞ்சாராயினார்.

மேலோர் தீய செயல்களைச் செய்தற்கு அஞ்சார்; மேலோர் அஞ்சவர் என்பதாம்.

மேன்மையை வேண்டுவோர் தீவினைகட்கு அஞ்சவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

தீயார் அஞ்சாமல் தீவினைகளைச் செய்வார் என்பதும் நல்லார் அவற்றிற்கு அஞ்சுவார் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை அகரர்பாலும் அமரர் கண்ணும் முறையே உணரப்படும்.

கதை.

வீரமகேத்திரத்திலிருந்து ரூபன்மன் அரசுபுரியுங் காலத்தில் தேவர்கள் பெரும் பயங்கொண்டி அளனுக்கு ஏவல் புரிந்து

21-ம் அதிகாரம் தீவினை யச்சம். 397

வந்தார். வரினும், இரக்கஞ்சிறிதயின்றி அவர்பால் அவன் அல்

லலை செய்கான், தனது நகரத்திலுள்ள அசுரரனைவருக்கும்
 மீன்களைக்கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி அவரை ஏவினான். அவ
 ரனைவரும் அவன் கொடுமைக்குப் பயந்து கடலிடைச்சென்றார்.
 மீன்களைப் பிடித்தற்கு மிகவும் அஞ்சினார். பழியென நாணினார்
 பதைத்துநிற்கினார். அசுரரனைவரும் அவற்றை அஞ்சாமல்கொள்
 னார், துடிக்கத் துடிக்க அவற்றை யெடுத்திச் சென்றார். தின்று
 களித்தார். தீமைபை அஞ்சாமல் தினமுந் செய்கார் தேவர்
 உஞ்சி அயந்தார். (விரிவு கந்தபுராணத்தில் காணப்படும.)

உரைக்குமொழி யதுகேளா அனையரெலாம் உண்ணடுங்கி
 புயங்குவெள்கித்

திரைக்கடலின் மீன்றனக்குத் தருகென்று விதற்கினிநாஞ்
 செய்வதேதோ

விசைக்கமலக் தனிக்கடவுளிப்பாயு நந்தியில்

விதிந்தானென்னு

இரக்கமொடு மறுத்தலஞ்சி யத்திறம புரிதுமென

இசைந்துபோனார்.

(1)

தேனுலவர் தாருத் திருநீழற்கீழ் இன்பமுறும்

வானவர்க ளென்றே மதுககுந் தகைமையினேயும்

ஈனமொடு மீன்சுமந்தே யெல்லோர் களுநகைக்கத்த

தானவர்முன் செல்வதினுஞ் சாதன்மிக நன்றுநன்றே. (2)

(தேவரை ஏவல்கொள் படலம்.)

தீயினைக்கு அஞ்சுவதே மேன்மை என்பது இதனால் கூறப்
 பட்டது.

202.

அஞ்சாத பாண்டியனும் அஞ்சினனென் தீயதென்று
 கொஞ்சந் தெரிந்து சூமகேசா—நஞ்செனவே
 தீயவை தீய பயத்தலாற்றியவை

இ—ள்.

குமரோசா! அஞ்சாத பாண்டியனும் ஏன் தீயவற்றிற்கு அஞ்சினான் எனின், தீயவை தீயபயத்தலால் தீயவை தீயினும் அஞ்சப்படும் என்க.

தீயவை தீய பயத்தலான் — தீவினைகள் துன்பத்தருதலால். தீயினைகள் துன்பமே பயக்கும் இயல்பினவாகலான் அவற்றைத் தீயினும் கொடியதாகக் கருதி அஞ்சவேண்டும் என்பதாம்.

தொட்டகாலத்தில் தொட்ட உடம்பைமட்டும் தீ கட்டு வருத்தும் தீவினை, தன்னைச் செய்த உடம்பு அழியினும் அவ்வுயிர் புக்கவிடமெல்லாந் தானும் உடன் புகுந்து அதற்குக் கொடுந்துன்பத்தையே கொடுத்துவிற்கும் ஆதலால் தீயினும் தீயினைக்கு அஞ்சவேண்டுமென்க.

தீயைத் திண்டினும் தீண்டலாம் தீவினையைச் செய்யலாகா தென்பாது குறிப்பு.

தீயினைக்கு அஞ்சவேண்டுமென்று மேற்கூறிய உண்மைக்கு உறுதியை யிதில் உணர்த்தினார்.

தீயினை தீயினும் கொடியதாகக் கருதி அறிவோரால் அஞ்சப்படுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பாண்டியன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

இங்ஹைக்கு இரண்டாயிர வருடங்கட்கு முன்னர் மதுரை

யம்பதியில் நெடுஞ் செழியன் என்னும் பாண்டிய மன்னன் அரசாண்டிருந்தான். அக்காலத்தில் தனது மனைவியின் சிலம்பை விலைப்படுத்துப்பொருட்டு அங்குவந்த கோவலனைக் கனகவன்மன் என்னும் பொற் கொல்லன் கண்டான். மன்னனுக்கு இவன் மணியணி செய்வோன். வந்தவனை வஞ்சித்தான். அரசியின் சிலம்பைத் திருடின கள்வனைப் பிடித்தேன் என்று கோவலனைக் 20-ம் அதிகாரம் திணை யச்சம். 399

குறித்தான். இதைய வவலன் சொன்னதை அத்தூப காவலர் நம்பினான். கொல்லும்படி செய்தான். கண்ணகியால் அதன் பின் உண்மை தெளிந்தான். அதனினையை நினைந்தான். அஞ்சா நெஞ்சமும் அஞ்சி நடுங்கினான். தீரீனும் அதனைத் தீயிதன் றோர்த்தான். தன் அறிவைப்பழித்தான். ஆட்சிபை வெறுத்தான்.

“தாழ்ந்த குடையன் தளர்ந்தசெங் கோலன்
பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் கேட்ட
யானே அரசன் யானே கள்வன்
மன்பதை காக்குங் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது நெடுகவென் ஆயுளென”
மயங்கி வீழ்ந்தான். மன்னுயிரி நீர்ந்தான்.

(இதன் விரிவு சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும்.)

தீரீனும் தீயவைக்கு அஞ்சவேண்டுமென்பது இதனால் கூறப் பட

203. செற்ற பகைவனுக்கும் திதுசெய்யா கேன்விடுத்தார்
கொற்றமிது மெய்யார் குமரோசா—பெற்ற
அறிவினான் எல்லாந் தலைபென்ப தீய
செறுவார்க்குஞ் செய்யா விடல். (௩)

இ—ள்.

குமரேசா! மெய்ப்பொருள் நாயனார் தன்னைக் கொன்ற
வனுக்குள் தீங்கு ஒன்றுஞ் செய்யாமல் ஏன் செல்ல விடுத்தார்
எனின், செறுவார்க்கும் தீயவற்றைச் செய்யாதுவிடல் அறிவினாள்
எல்லாம் தலையாம் என்க.

செய்யாது என்பது ஈறுகுறைந்து செய்யா என நின்றது.

செறுவார்—துன்பஞ்செய்வார்.

400

திருக்குறட் குமரேச லெண்பா.

செறுவார்க்கும் தீய செய்யாது விடல்—செறுவாரிடத்தும்
தீயவினைகளைச் செய்யாது விடுத்தலை.

தலை என்ப—தலைமையான அறிவு என்பர் பெரியோர். என்ப
என்றும் பயனிலைக்கு ஏற்ற எழுவாய் இதில் வருவிக்கப்பட்டது.

ஒருவன் பெற்றாள் அறிவுகளைல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்த
அறிவாவது யாதெனின், தீது செய்தற்கு ஏது உள்ள இடத்தும்
அதனைச் செய்யாது விடுத்தலேயாம் என்பதாம்.

பிறர்மாட்டுத் தீயதைச் செய்யாதிருக்கல் அறிவார்; செறு
வார்மாட்டும் அதனைச் செய்யாது விடுதல் பேரறிவாம் என்க.

தம்மைக் கொடிபிரியும் கொடியவரிடத்தும் பேரறிவாளர்
தீயதைச் செய்யார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்
வுண்மை மெய்ப்பொருளார்பால் உணரப்படும்

கதை.

மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்பவர் அறுபத்து மூன்று நா
யன்மார்களில் ஒருவர். இவரொரு சிற்றரசராயிருந்தும் உலகப்
பொருள்களில் உளப்பற்றற்றார். பரம் பொருளையே மிகப்பற்றி
நின்றார். அதனால் மெய்ப்பொருளார் என்னும் நற்பெயர்பெற்றார்.
இவரது தந்தை பெயர் தெய்வீகன். தாய் பெயர் பொன்மாலை.

மலையமாணருக்குத் தலைவராய்த் திருக்கோவலூரென்னும் திருநகரிலிருந்து இவர் செங்கோல் செலுத்தினார். பயிர்களுக்கு மேகம்போல் உயிர்களுக்கு இவர் உதவிபுரிந்தார். புரிந்துவருங்கால், முத்தநாதன் என்னும் மறுபுலத்துக் குறுநிலமன்னனொருவன் இவர்மேற் பகைகொண்டிருந்தான். பலமுறையும் இவரை வெல்ல முயன்றான். முடியவில்லை. அக்கொடியவன் ஒருநாள் அடியவர்போல் வேடந்தரித்து இவர்பால் வந்தான். மாளிகையுட்புகுந்தான். இவர் கண்டார். வஞ்சன் என்று அநியாமல் வணங்கினார். உபசரித்தார். அரியதூழ் பொருளொன்றைத் 21-ம் அதிகாரம் தீவினை யச்சம். 401

தெரியவுணர்த்த வந்தீதன் என்று இவர்பால் அவன் கூசாதுகூறினான். பொய்யே புகலும் அவ்வெய்வவன் குறிப்பை மெய்யே காணும் இவ் ஸூபர் கண்டிலர். மனைவி மக்கள் முதலிய அனைவரையும் அகற்றினார். தனிபிடம் ஒன்றில் அவனுடன் புகுந்தார். இருவருந்தனித்தார். முறைமெய்ப்பதுபோல் அவன் உறையினை யவிழ்த்தான். வாளால் இவரை வலிந்து விசினான். உடல்துணிபட்டது உதிரங்கான்றது. உடனே தத்தன் என்னும் தானைத் தலைவன் கண்டான். அவனைக் கொல்லத் துணிந்தான். துடித்துக்கிடக்கும் இவர் கடுத்துத் தறித்தார் நம் இல்லில் வந்தானைக் கொல்லலாகாது. அவனே நமக்கு ஆருயிர்த் துணைவன். ஊரென்றுஞ்செய்ப்பாது நீ உடன சென்று அவன் ஊரிடைவிடுத்து வா என்றார். அவனும் சென்று விடுத்துத் திரும்பி வந்தான். அதன்பின் இவருர் ஆருயிர்துறந்தார். மெய்கிளையெய்தி மேவி யின்றிபுற்றார். செறுவார்மாட்டும் தீதுசெய்ப்பாது விடுத்த இப்பெரியாரது பேரறிவை உலகம் போற்றியது.

(சிரிய பெரிய புராணத்தில் காணப்படும்)

யார்மாட்டித் தீதுசெய்யாமையே ஒருவன் பேரறிவுக்குப் பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

204. வெற்றி விசயனுக்கேன் வெம்முகன் கேடெண்ணிக்
குற்றமுற்று மாய்தான் குமரேசா—எற்றும்
மறத்தும் பிறன்கேடு குழற்கு குழின்
அரஞ்சுமுஞ் சூழ்த்தவன் கேடு.

இ—ள்.

(ச)

குமரேசா! முகன் என்பவன் விசயனுக்குக் கேடு எண்ணியதால் ஏன் உடனே மாய்தான் எனின், பிறன் கேடு மறத்தும் குழற்கு; குழின் சூழ்த்தவன் கேடு அரம் சூழும் என்க.

402

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சூழ்த்தல்—எண்ணல்.

பிறன் கேடு—பிறனுக்குக் கேடுதரும் செயலை.

மறத்தும் குழற்கு—மறத்தும் எண்ணுதே.

அறம் சூழும்—அறத்தடவுள் எண்ணும்.

பிரனுக்குக் கேடு பயக்கும் தீவினையை ஒருவன் மறத்தும் எண்ணலாகாது; எண்ணுவாரின் உடனே அவன் கெடும்படி அறத்தடவுள் எண்ணும் என்பதாம்.

ஒருவன் அறத்தடவுள் கேடு எண்ணுவாரின் அது அவனுக்குக் கேடாய் முடியுமென்பதாம்.

கெடுவான் கேடு நினைப்பான் என்றதுங் காண்க.

கேடு சூழ்வோனைத் தருமதேவதை கெடுத்தும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. (இது முகனபால் உணரப்படும்.)

கதை.

மூகன் என்பவன் ஓர் அசுரன். பாபைகள் பலவும் கேய
மொடு பயின்றவன். துரியோதனனுக்கு உரிமையான நண்பினன்.
அவன், விசயனைக் கொன்றதொருப்படி இவனை யேயினான். இவ
னும் இசைந்தான். ஒரு பன்றியுருவங் கொண்டான். பரமனை
நாடித் தவம்புரிந்து நிற்கும் விசயனை நாடி வந்தான். ஈன அசு
ரன் ஏனமாய் வருவதை ஞானராயகன் உணர்ந்தார். வேடவுரு
வங்கொண்டார். மலைகளோடு சிலையெடுத்துச் சென்றார். செல்
லும் பன்றியை மெல்லத் தொடர்ந்தார். தவம்புரி சாரலைச்சார்ந்
தார். அம்பொன்றை யேயி அதனுயிர் மாய்த்தார். கேடுசூழ
முன் மூகன் கெட்டு விழுந்தான். பிறன்கேடு சூழ்வோனுக்கு
அறம் கேடு சூழும் என்பது உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது.

(இதன் வீரீவு பாரதத்தில் உணரப்படும்.)

21-ம் அதிகாரம் தீயனை யச்சம்;

403

கேட்டி ரெவ்வாய்க் கினிரிகர் மொழியாய் கிரீடியைத்
துணைவர்க ளுடனே
காட்டிலே யொதுக்கி யினிஞாருந் தானுங் கடியவஞ்
சலையினுல் கவந்த
நாட்டிலே வாழ்வோன ஏவலால் மூக நாமதா
னவளிவன் நன்னைக்
கோட்டிலே கொலைசெய் ஏனமாய் வந்திக் குன்றிடை
யின்று புகனனான்
மற்றவன் விரைவினுடனமர் மலைந்து வாசவன்
மதலையை வதைத்து
கற்றும் அசுற்றுமுன்னமே விரைந்து நாமுயிர்
கவநுகல் வேண்டும்

(1)

கொற்றவன் மாதலை மீட்டன வரங்கள் கொடுத்தலும்
 வேண்டிமென் நெழுந்தான்
 கற்றவர் வளைத்துத் திரிபுமெரித்தோன் கற்றவர்
 கருத்தினுற் காண்போன். (2)

(அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்.)

கேடு குழுவோன் கெடுவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

205

உற்ற வறுமை யொழிக்கவொரு தீதுசெய்தேன்
 குற்றமுற்றான் கூலன் குமரேசா—எற்றும்
 இலணென்று நியவை செய்பற்கு செய்பின்
 இலனாகும் மற்றும் பெயர்த்து. (3)

இ—ள்.

குமரேசா! கூலன் என்பவன் தான் உற்ற வறுமையை
 ஒழிக்கக்கருதி ஒரு தீது செய்து ஏன் பெருங்கேடு உற்றான்
 51

404

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

எனின், இலன் என்று நியவை செய்யற்க, செய்யின் பெயர்த்தும்
 இலன் ஆகும் என்க. இலன் என்று—வறியன் என்று கருதி.

மற்று—அசை நிலை. அதிலுள்ள உம்மை சிரித்துப் பெயர்த்து
 என்பதன்பின் கூட்டப்பட்டது.

பெயர்த்தும் இலனாகும்—மறுபடியும் வறியனாவன்.

வறியன் என்று கருதி அதனைத் தீர்க்குப்பொருட்டு ஒருவன்
 தீவினைகளைச் செய்யின் மறுபடியும் அவன் கொடிய வறுமைகையே
 அடைவன் என்பதாம்.

முறையான முயற்சியாலன்றிக் களவுமுதலிய நினைகளைப் பொருள்செய்து தனது வறுமையை ஒருவன் நீக்க முயலலாமாது ஏன் எனின், நினைக்குப் பயன் துன்பமே யாதலால் அது வறுமையை மிகுவிக்குமேயன்றிச் செல்வத்தை வருவிக்காதென்பதாம்

வறியன் என்று கருதிப் பிறனுக்குத் நினைபைச் செய்யாதே; செய்யின் அதனால் நீயும் வறியவனாவாய் எனவும் இது பொருள்படும்.

முன்னைத் நினைப்பயனால் இப்பொழுது வறியனாயிருக்கின்றேன் என்று உணராமல் ஒருவன் அதனை ஒழிக்கக்கருதி மேலுந் நினைபைச் செய்யின் அவன் என்றும் வறியனாயிழிந்து கெடுவான் என்பது கருத்து. இது கூலன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கூலன் என்பவன் அவந்தியையடுத்திருந்த தீவகம் என்னும் ஊரிலிருந்த ஓர் வேதியன். இளமையிலேயே வறுமை மிக்கவன். பருவமெய்தினான். பொருளாசைகொண்டான். ஆலயம் ஒன்றிற் புகுந்தான். அங்கே காணிக்கையாகச் சேர்ந்த பொருளைக் கண்ணால் கவர்ந்தான். பின் காணப்பட்டான். அரசு தண்டனை 21-ம் அதிகாரம் நினை யர்ரம். 105

பை அடைந்தான். அதன் பின் ஆருயிர் தீர்ந்தான். பன்னிரு பிறவிகளினும் இன்மையே அடைந்தான். இறுதியில் இழிமகனானான். பிரமசீலன் என்னும் முனிவர் ஒருவர் கங்கையாடி இவன் கண்முன் வந்தார். அவர் சடையிலிருந்து ஒரு துளி நீர் இவன் உடலில்பட்டது. அதனால் தூயவனாகினான். தீயவை நீங்கினான்.

இலன் என்று தீயவை செய்பின் அவன் மேலும் இலனும் என்பதை உலகம் இவன்பால் ஒர்ந்தது (இதன் விரிவைக் காசிராண்டியத்தில் காண்க.)

நிமையால் வழியையே வருமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது

206

கூடியமான் கொன்ற கொடுத்தால் பாண்டிமன்னன்
கூடியேன் மாய்த்தான் குமரேசா—கூடியென்றும்
நீப்பால தான்பிறர்கட் செய்யற்க நோய்ப்பால
தன்னை யடல் வேண்டா தான். (hr)

1-௭.

குமரேசா! பாண்டிமன்னன் கூடிய மாணக்கொன்ற நிமையால் ஏன் கூடி மாய்த்தான் எனின், நோய்ப்பால தன்னை அடல்வேண்டா தான் நீப்பால தான் பிறர்கண் செய்யற்க என்க. நோய்ப்பால—துன்பப்பாதுதிகளாகிய பாவங்கள்,

நீப்பால-

துன்பங்கள் தன்னைவந்து வருத்துதலை வேண்டா தவன் பிறர்பால் நீயினைகளைச் செய்யலாகாதென்பதாம்.

தனக்குத் துன்பம் வேண்டாதவன் பிறர்க்குத் துன்பஞ்செய்யாமலிருக்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

பிறர்க்குத் துயர்செய்வோன் பெருந் துயர் அடைவான் துன்பது குறிப்பு.

406

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஒருவன் எவ்வகையில் பிறர்க்குத் தீமை செய்கின்றானோ அவ்வகையே அதனை அவன் அடைவான் என்பது இதில் உணர்த்

தப்பட்டு. இது பாண்டு மன்னன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பாண்டு என்பவன் அம்பாலிகை வாயிற்றில் வியாசர் அருளால் பிறந்தான். குந்தி மத்திரை என்னும் இருவரை மணந்து திருவுடன் வாழ்ந்தான். உத்தம குணங்கள் வாய்ந்து அததினபுரியை ஆண்டான். ஆண்டு வருந்தால் மனைவிமரிநவருடன் ஒருநாள் இவன் இமயச்சாரலை யெய்தினான். அவருடன் அடைந்து அமகிழ்ந்துலாவினான். விவேகமாக வேட்டையாடினான். விலங்கினங்கள் கலங்கியோடின. கந்தமன் என்னும் சுந்தருவன் ஒருவன் தனது மனைவியுடனே அங்கேதான் தனியிடத்தில் முனியுருங்கொண்டு தங்கியிருந்தான். அவ்விருவரும் கலையும் பிணையுமாய்க் சலந்து துய்த்தார். பாண்டு கண்டான். பகழ்த்தாவினான். மாணுருவானவன் மயங்கி வீழ்ந்தான். தேறி நொந்தான். மாறி மன்னனைச் சிறி ரோக்கினான். என்மால் கியும் இறப்பாய் என்றான். கேட்டான் மன்னன். வாட்டமீக்கூர்ந்தான். நிதழ்ந்ததற்கிரங்கினான். நினைந்து நீங்கினான். கலனியின்பத்தைக் கருதாதிருந்தான். வசந்த காலமொன்றில் ஒரு பனிமலர்ச் சோலையில் குத்தியுடனே கூடியுலாவினான். முயங்கியின்புற மயங்கி விரும்பினான். பெற்ற சாபந்தை முற்றவும் மறந்தான். முயங்கித் துய்த்தான். உடனே மயங்கிச் சோர்ந்தான். மன்னுயிர் தீர்ந்தான். ஒருவன் தீப்பால் பிறருக்குச் செய்யின் ஆஃது அவன்பாலே வருமென்பதை உலகம் இவன்பால் ஓர்ந்தது. (இது பாரதத்தில் உணரப்படும்.)

பொன்னங் கழலா நெதிரவ்விடைப் போகம்வேட்டு
மன்னுங் கலையும் பிணைமானும் மகிழ்ச்சிகூர
மின்னுங்கணையா விவனெய்திட வீழ்ந்தபோதின்
முன்னின்ற தந்த வுயிர்வந்தோர் முனிவனாகி.

(1)

நாரிக் கொரு கூ ராரணர்முத னல்கவெய்த
வேரிக் கணையான் மிகொந்துழி வேடமாறிப்
பூரித்த காம நலவெய்து பொழுது திணைச்
சோரிக் கணையா லறையுண்டுநீர் சொர்ந்துவிழ்த்தேன். (2)

என்போல இன்பத் திடைரீபும் இறத்தி லென்ற
அன்போ டிறந்தான் முதற்கிங்கம ளைப்போசன்
தன்போன் மகிழ்நனுடனே செங்கழி மெய்திப்
பின் போயினள் மெல் திணையான வர்ப்பேதைதானும் (3)
(சம்பவ சந்தாம்)

செய்த திமையே ஒருகணைச் சென்று வருத்தும் என்பது இக
லை கூறப்பட்டது.

207 தொன்றன்முன் தங்கணைக் கோவலனாய் வந்தவின்பும்
குன்றியென் மாய்தான் குமரேசா—என்றும்
எனைப்பகை உற்றரு முய்கர் வினைப்பகை
வியாது பின்சென றடும். (எ)
இ—ள்.

குமரேசா! சங்கணைக் கொன்ற பாதன் கோவலனாய்ப்
பிறந்த பின்பும் ஏன் அவ்வினை சென்று அவனைக்கொன்றது எனி
ன், எனைப்பகை உற்றரும் உய்கர் வினைப்பகை வியாது பின் சென்
று அடும் என்க. உய்கர்—தப்புவர்.

வியாது பின்சென்று அடும்—நீங்காமல் பின் தொடர்ந்து
கொல்லும். வியாது என்பது வி என்னும் வினையடியாய்ப் பிறந்த
எதிர்மறை வினையெச்சம்.

வீ என்பது மலர் பறவை நீக்கம் என்பனவற்றையுணர்த்தும்
 எவ்வளவு பெரிய பகையை யுற்றவரும் ஒருவகையில் தப்பிப்
 பிழைப்பார், வினைப்பதை விடாமல் பின்னொடர்ந்து கொல்லும் என்பதாம்.

403

திருக்குறட் குரோர வெண்பா.

புறப்பதைக்குத் தப்பினாலும் தப்பலாம் வினைப்பதைக்குத்
 தப்பமுடியாதென்பது கருத்து.

புறப்பதைவர் எனைத் துணையராயினும் ஒருவன் அவர்க்கு
 அஞ்சாமல் இருக்கலாம்; வினைப்பதைக்கு அஞ்சவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

புறப்பால் ஒருவன் திணைசெய்யின் அஃது அவன்பாலே மீ
 ண்டிவந்து அவனை வருத்துகின்றது மேற்கூறியதை நோக்கி அவ
 ன் இறந்துபடின் அஃது என்செய்யும் எனின், சென்றவிடமெல்
 லாம் பின்னொடர்ந்து சென்று அஃது அவனைக்கொன்றுவிடும்
 என்று இதில் நன்குணர்த்தினுள் என்க.

இறப்பினும், ஒருவனை வினைப்பதை விடாமல் பின்னொடர்
 நொல்லும் என்பது இதில் கூறப்பட்டது. இவ்வண்ணம் பாதன்
 பால் சிதறப்படும்.

கதை.

பாதன் என்பவன் சமீபகாட்டி இருந்த சிங்கபுரம் என்னும்
 நகரத்தில் பிறந்தவன். அதிலிருந்து அடபுரிக்கு வசு என்பவனுக்
 கு நண்பன். அக்காலத்தில் கபிலபுரத்தில் குமரன் எனப்பெயரிய
 அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவ்வகவேந்தனுக்கும் இக் குமர
 மன்னனுக்கும் கொடும் பதை முண்டது. ஒருவரையொருவர்
 வெல்லக்கருதி பின்னொருவரும் இருந்தார். இருந்துவருங்கால் கபி

லபுரத்திலிருந்து வணிகவினாருவன் சிங்கபுரத்துக்கு வந்தான். அவன் பெயர் சங்கமன். பண்டம்பலிகொண்டு அங்குப் பணிவுடன் விற்கான். அவனைப் பாதன் கண்டான். கேடு சூழ்ந்தான். அரசன்பால் சென்றான். குமான் என்னும் நமது பகைவனிடமிருந்து சங்கமன் என்றொரு ஒற்றன் இங்கு வந்துள்ளான். விலைசெய்யும் வணிகன்போல் வேவு பார்க்கின்றான். அவனைக் கொலைசெய்ய வேண்டுமென்று பாதன் கொடுமொழிகூறினான். வசவும் இசைந்தான். ஒன்றும் அறியாச் சங்கமனைக் கொன்று தொலைத்தார்.

21-ம் அதிகாரம் தீயனை யச்சம். 109

அவன் மனைவியாகிய நீலி பென்பவள் தலைவிரி கோலமாய் அங்கு வந்தான். தன் தலைவனுக்குக் கொலைசீனை சூழ்ந்தோன் அவ்வகையே கொலையுண்டு தொலை, அவன்மனை வியும் தன்போல் தாய் ருழந்து தெரிசு என்று சபித்தான். தலைவன் உடலைக் தழுவித் தன்னுயிர் நீத்தான். அவ்வகையே பாதன் கோலவாய்ப்பிழந்து மதுரையில் கொலையுண்டிழந்தான். வினைப்பகை பின்சென்று கொல்லுமென்பது இவன்பால் விளங்கி நின்றது.

இதன் விரிவு மணிமேகலையில் காணப்படும்)

ஒருவன் புக்குழியெல்லாம் தீயனைபுகுந்து கொல்லும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

208

பண்டியர்த் த காள முனி பாண்டவர்பாற் றொய்தி தால்
கொண்டானேன் கேடு நயரோசு—மண்துகற
நியவை செய்தார் தெடுத்தல் பிழ்வுனை
வியா தய புறநகர் தற்று.

(அ)

குமரேசா! பாண்டவரிடம் காளமுனி செய்த தீயையானது அவனை ஏன்வந்து கெடுத்ததுஎனின், தீயவைசெய்தார் கெடுத்தல் நிழல் தன்னை வியாது அடியுறைந்தற்று என்க.

நிழல் தன்னை வியாது—ஒருவன் நிழல் அவனை விடாது தொடர்ந்து வந்து. உறைந்து அற்று—தங்கியதுபோலும்.

தீவினைகளைச் செய்தவர் கெடுவது எதுபோல்வது எனின், ஒருவன் நிழல் அவனை விடாது தொடர்ந்துவந்து அவன் அடியின்கண் அடங்குவது போலும் என்பதாம்.

நிழல் உடலைத் தொடர்தல்போல் வினை உயிரைத்தொடரும் என்பது குறிப்பு.

410

21-ம் ஐதீகாரம் தீவினை யச்சம்.

ஒருவன் நிழல் வெயிலொளியால் கெடுந்தூரம் நீண்டிருப்பினும் அவனை சென்றவிடமெல்லாம் தொடர்ந்து சென்று முடிவில் அவனடியின்கண் தங்கிவரும்; அதுபோல் ஒருவன் வினை, காலபேதத்தால் மிக அகன்றிருப்பினும் அவன் புகுநீயெல்லாம் புகுந்து இறுதியில் தப்பாமல் அவனைப்பற்றிக் கொல்லும் என்பதாம். அருவமான வினை உயிரைப்பற்றி வருக்தும் உண்மையை உணர்த்துதற்கு உருவமான நிழலை ஒப்புக்காட்டிய ஒண்மை யிணைபுணர்த்தக்கது.

வினைப்படை வியாது நின் சென்று அந்மென்று மேற்கூறியதை விளக்குகற்கு இவ்வுவமை கூறிபதென்க.

ஒருவன் செய்வினையானது அவன் மெய் தீதல்போல் விடாமல் தொடர்ந்து வந்து அவனைய பற்றிக்கொல்லும் என்பது இடில் உணர்த்தப்பட்டது. இது காளமுனிபால் காணப்படும்.

காவமுனி எம்பலவ் குகிண்புரியை யநித்திருந்த ஓர் வணத் திலிருந்தவர். திருகராட்டிரனுக்குச் சிறந்த கண்பினர். தவம் புரிந்திருந்தும் அவமபல புரிந்தவர். இவரை ஒரு நாள் துரியோ தனன் அழைத்தான். வனம் புகுத்திருந்த பாண்டவர் ஈண்டு மீண்டு வந்துவிடாமல் ஆண்டு வைத்தே கொல்லவேண்டுமெ ன்று இவரை கொல்ல வேண்டினன். முதலில் மறுத்தார். பின் இரைந்தார். எழுந்துசென்றார். தனியிடம் ஒன்றில் தங்கினார். மாரண வேள்வி ஒன்று செய்தார். ஆரணமுறைப்படி அதிலிருந் து ஒரு பூதம் எழுந்தது. ஐவரைக் கொன்றுவா என்று இவர் அதன்பால் உரைத்தார். வெருண்டு பூதம் வீரைத்து சென்றது. மாலின் அருளால் நால்வர் மாண்டார். தருமர் ஒருவரே அங்குத் தனித்திருந்தார். பூதங்கண்டது. செத்தவரீமீதா நம்மைசெய் தவன் ஏவினான். நன்று நன்றென நகைத்து வெறுத்தது. சினந் துமீண்டது. வீரைநது புகுந்தது. அவன் மெய்யையே சிதைத்து

21-ம் அதிகாரம் திவினை யச்சம்.

411

ஒய்யென மறைந்தது. சித்திசெய்த முனிவன் செத்துத்தீர்ந் தான். ஒருவன் செய்த திவினை அவன் மொந்திழல்போல் மீண்டு வந்து அவனையேபற்றுமென்பதை உலகம் இவன்பாறுணர்ந்தது.

(இதன் வினைவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

செய்தவனையே திவினை சேர்ந்து கொல்லுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

குமரேசா! பாஹுகித் தீவினை செய்த மாரீசன் ஏன் கோனால் வருத்தி பாய்ந்தான் எனின், தன்னைத்தான் காதலன் ஆயின் நினைப்பால் எனைத்தொன்றும் துணனற்க என்க.

துன்னல்—செய்தல்.

எனைத்து ஒன்றுத்தன்னற்க—எத்தனைச சிறிய நினைவுஞ் செய்யா தொழிக.

தனக்குத் துன்பமொன்றும் இல்லாதிருக்கும்படி ஒருவன் விரும்புவனாயின் பிறரிடம் அவன் யாதொரு தீமையும் செய்யலா காடுதன்பதாம்.

தனக்கு இன்பம் வேண்டுபவன் பிறர்க்குத் துன்பம் செய்யாமல் இருக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

பிறர்க்குத் தீது செய்யின் தனக்கே அஃது உயிர்க்கேடு தரும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது மாரீசன்பால் உணரப்படும்.

412

திருச்சுறட் சூபரேச வெண்பா.

கலைத்.

மாரீசன் என்னவன் தா-கையில் புதல்வன். தந்தை பெயர் கந்தன். இயக்கனான இவன் அகத்தியர் சார்த்தால் அரக்கனாயினான். மா கவநு செய்யீவார்க்கு ஏதேம செய்தான். விசுவாமித்திரரது வேள்வியைக் காக்குங்கால் இராகவன் ஒரு சீனையினை யேவி இவனைக் கடலிடை—விழ்க்கினார். வருத்தியவழந்தான். அவ்வீரன் வலியைக கேறி அஞ்சினான். அசனல் தீதும் அடங்கினான். ஸர் வானத்திற் புருசுது தனித்திருந்து மனத்

தை யடக்கினான் இயவனநி நுப்ப சீதைபால் கா தல் தொண்ட
 இராவணன் இவனிடம் வந்தான், பாணுகிச சென்று இராயனை
 வஞ்சிக்கும்பு + இவன் வேண்டினான். முதலில் இவன் பறந்து சா
 ன். பின் இசைத்து சென்றான். பொன்மாணன், சீதை முன்னே
 போனான். சீதை மாயங்கக் தனநாதனைத் தொழ்தான், பிடித்துக்
 தா என்றான். மாயமான நிலைமையை அத்தூயரன் தெரிந்திலன். பி
 டிக்கக் கருதி யடுத்துச் சென்றான். அது கமித்து விரைகது,
 தெரிந்துரம் போனபின் அதன் கெட்டுந் திமை தெளிந்தான். ஓர்
 அம்பை மீயினான். அவன் வெம்பி விழுகது வெகுதயிர் நொந்
 தான். துன்னிய நிவினையால் பூரவன் மன்னுயிர் துன்புறும் என்
 பதை உலகம் இவன்பாலோர்கது.

(இதன் விர்வை இராமாயணத்தில் காண்ட)

தனக்கு நன்மை நாடுவோன் பிறர்க்குத் திமை செய்யலாகா
 தென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

210. பண்டு நுயரம் பலசெய்தும் பொன்னவன்சேய்
 கொண்டு ளன்கே டென்னை குமரேசா—கண்டு
 அருங்கேடன் மன்பதநிக மருங்கோடித்
 தீவன் செய்யான் எனின். (6)
 இ—ள்.

குமரேசா! பிறர் துயர் பல செய்தும் பொன்னவன்சேய்

21-ம் அதிகாரம் நினை பார்சார், 113
 கேடு சிறிதும் ஏன் அடைநதிலன் எனின், மருங்கோடித் தீவினை
 செய்யான் எனின், அருங்கேடன் என்பது அழிக எனக.

பொன்னவன்சேய்—பிரகலாகன். பொன்னவன்—இரணியன்.
 பறந்து—பச்சய்; அது தெர்வரியல்லாத கொடுநெறியை
 யிகேடு குறித்து நின்றது.

மருங்கு—தீநெரிக்கண் விரைந்து கொன்று. அருங்கேட

டன்—அரிதாகிய தேவீட்டையடையா. அநுரை, இங்கே இன்
 னையைக் குறித்து நின்றுது. மீகடி வராகவன் என்க.

ரொடுநெறிச்சுட்டுற்று நினைமீரர் செய்யாதவனைக் கே
 டிவல்லாதவன் என்று உறிஉயர்ந்தென்புகாம்.

நினை செய்யாக ஒருவன் அடைதற்குரிய தேவியான்றிம்
 றில்லென்பது கருத்து.

நெறி விடிகத் தினைகளைச் செய்யும் அறிவிடிகளையே எல்
 லாக் கேடுகளும் எளிதென்புமென்பது குறிப்பு.

நெறியே சென்று நல்கினைபரியும் அழிவுடையாரைக் கேடுக
 ளையா என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பிரகலாதன்
 பால் உணர்ப்பதும்.

கதை.

இரணியன் புதல்வனாகிய பிரகலாதன் நெறி நின்றொழுகிய
 அறிவினையுடையவன். அவன் இரணியாய நமவென்று சொல்ல
 வில்லென்று வெகுண்டு அரசனேயியபடியே அசுரர் பலர் அவ
 னுக்கு அல்லல் செய்தார். கொல்லத்துணிந்து எல்லாம்புரிந்தார்.
 பாப்புகளை விடுத்து திண்டுப்படி செய்தார். மலைமேலேற்றித் தலை
 கீழுருட்டினார். நஞ்சையுள்ளே நடுங்க ஊட்டினார். தண்டங்கள்
 கொண்டு தலைமேலடித்தார். வேலால் எறிந்தார். வாளால் வீசி
 னார். தீயைவளர்த்துச் சேரத்தள்ளினார். கல்லுடன் கட்டிக் கட
 லில் இட்டார். அவ்வெல்லாவற்றினும் பிரகலாதன் யாதொரு
 துன்பம் இல்லாதிருந்தான். பெருமானருளால் பெருமகிழ்வற்

414

திருச்சுறட்டுமரேசு கெண்பா.

முன். பெருமகோடித் தினை செய்யாதவனுக்கு உறுக்கிடு ஒன்
 றமில்லை என்பதை உலகம் இவன்பாலுணர்ந்தது.

(இதன் வினைவ இரணியன் கதையிலுணர்க)

நினை செய்யாதவனுக்குக் கேடுடொன்றமில்லை யென்பது

(இரங்குகதின் தொகைப்பொருள்.)

நீவினைபை செய்கற்குத் தீயார் அஞ்சார். தூயர் அஞ்சுவர். தீவினை தீயர் ஓங்கொடியது. அதனைச் செய்யாதுவிடதலை தலையாய அழிவு. அந்நன்மை குழுவேவான் பெருங்கேதடைவான். வறுமைமுறியும் நீமை செய்யலாகாது. தீவினை செய்யான் நோவினை யெய்தான். வினைப்பகை பின் சென்றுவிடாமல் கொல்லும். அது சிழலெனத் தொடர்ந்து அழலென வருத்தும். தனக்கு இன்பம் விருப்பினவன பிரார்க்குத் துன்பப்பிரியலாகாது. தீவினை செய்காதவனுக்கு அழிவுண்டாயிடுமென்றுமில்லை.

உக-வது தீவினையடிசம் முற்றிற்று.

உ-உ-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல்.

அஃதாவது உலக இயல்புக்கும் தன் இயல்புக்கும் ஒப்புறும் நலங்களை உய்ததுணர்ந்து உதவிசெய்தல். உரவு—நன்மை. மேல் தீவினையைச் செய்யற்க என்றார். இதில் நல்வினையைச் செய்க என்கின்றார். ஆகலின் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

211. வேறொன்றும் வேண்டாமல் மெய்யுதவி செய்துள்ளி
கூறுதேன் சென்றான் குமரேசா—வேறுகம்
கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்றாற்றும் கொல்லோ வுலகு

21-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல்.

குடியரசா! நள்ளி என்பவன் வேறொன்றையும் வேண்டாமல் பேருதவி செய்து தன் பெயரையுக் கூறாமல் என் சென்றான் எனின், உலகு மாரிமாத்ரி என் ஆற்றும் அதுபோல் கடப்பாறும் கைம்மாறு வேண்டா சன் உ.

உலகம் என்றது உயிர் தீர். கடப்பாறும்—சூழ்வு. அய்யி வுடையவரால் கடனாகக் கருதிச் செய்யப்படுவது என்க.

கைமாறு—பதிவுதவி. பிறர்க்குதவியது தன் கைக்குமாறுவது என்னும் ஏதுவான் வந்தது.

உலகம் மழைநீரிடத்து என்ன கைமாறு செய்யாநின்றது அதுபோல ஒப்புறவுகளும் கைமாறு நோக்கா என்பதாம்.

தமக்கு நீர் உதவுகின்ற மேகங்கட்கு உயிர்கள் யாதோர் உதவியும் செய்யாவிடினும் அசனை அவை இடையறாது உதவிவருதல் போல் உபகாரிகளும் பயன் கருதாமல் யாவர்க்கும் யாண்டும் உதவிசெய்வர் என்பதாம்.

மேகம்போல் நல்லோர் அருங்காரந்து எல்லார்க்கும் உதவிசெய்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது நள்ளிபால் உணரப்படும்.

கதை.

நள்ளி என்பவன் கடைஎழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். யாவர்மாட்டும் பேரருளுடையவன். இல்லையென்மூல் சுந்தமகிழ்ந்தவன். மலைவளம் வாய்ந்த ஒரு சிறு நிலப்பகுதியை ஆண்ட குறுநிலமன்னன். தமனியம் என்னும் நகரிலிருந்து இவன் அரசுபுரிந்தான். பெற்றோர் பிள்ளைகளைப் போற்றுவதுபோல் இவன் எல்

லாரையும் பேணிணன். இவனது உயர் குணங்களைக்கண்ட அனைவரும் இவன்பாற் பெருநன்பு கொண்டார். நள்ளியென்னும் பெயர்க்கு நற்பொருள் காட்டினான். பரணர் என்னும் புலவரோ

416

திருச்சுறட்டு குமரேச வெண்பா.

ருவர்பல இடங்களுக்கென்று வநுந்தி இவனது நகராய்சித்திருநத ஒரு காட்டில்வநது களைத்திருநதார். அங்கு இவன் இயல்பாகச் சென்றான். அவரைக்கண்டான். வறுமையால் வரடிய அவரது மேனியை ரோக்கினான். பெரிதும் இரங்கினான். சிறந்த மனனைக் கொணர்ந்து டிருந்து ஊட்டினான். தன் கழுத்தில் அணிந்த சிறந்த முத்தாரதகையும் கையில்கிளங்கிய உயர்ந்த கடகத்தையும் அவருக்கு முறையே டுட்டினான். ஒரு பொருள் தொகைப் பொருளை அவர் இரங்க ஊருந்நாணயினான் அவரை பெருஞ்செல்வனுக்கித் தன் பெயர் ஊர் ஒன்றுந்நிசால்லாமல் நீங்கினான். புலவர் பின் தெரிந்தார். மைமாறு கருநாமல் மனிதது கவிய அவனது வள்ளற்குணகதை மனங்குழைந்து வார்த்தினார். பயிருக்கு மாறலால் தன்னுயிருக்கு அவன் புரிந்தவுகியை உன்னியுன்னி மகிழ்ந்தார். மைமாறு கருநாமல் மேலேர் உதவுவர் எனபதை நள்ளியால் உணர்ந்து அவர் நன்றி புரிந்தார்.

(இஃது அகநானூற்றில் அறியப்படும்)

பிறர்க்குதனி செய்தலே பெரியோர் கடமை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

212. ஈட்டி வைக்க செல்வமல்லாம் ஏற்பார்க்குத் தக்கார்க்குடனினேன் பாரி குமமேசா—நாட்டமுடன் [கும்தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. (2)

குமரேசா! சட்டிவைத்த செல்வமெல்லாம் ஏற்பார்க்கும்
தக்கார்க்கும் ஏன் பாரி உதவினான் எனின், தாள் ஆற்றித் தந்த
பொருள் எல்லாம் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற் பொருட்
டேயாம் என்க. தாள்—முயற்சி. வேளாண்மை—உபகாரம்.

தாள் ஆற்றி—முயற்சியைச் செய்து.

27-ம் அதிகாரம் ஸ்ரீரவநிகல்.

417

தந்த பொருள் எல்லாம்—தொகுத்த பொருள் முழுதும்.

முயற்சியைச் செய்து தொகுத்த பொருள் முழுதும் தகுதி
புலமையவர்க்காயின் பிறர்க்கு உதவும் பொருட்டேயாம் எனப
தாம். ஆரின் என்பது வருநிக்கப்பட்டது.

தகவிலார் தாமே உண்டுபிடித்திடுகின்ற களிப்பர். தக்கார்
பிறர்க்கு தவி செய்து பிறின்புறவர் என்க.

ஒருவன் முயன்று தொகுத்த பொருள் முழுதும் தகுதியு
டையவாக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டேயாம் எனவும் இது பொ
ருள்படும்.

தக்கார் தம்பொருள் முழுதையும் பிறர்க்கு கவுவர் என்ப
து இதிலுணர்ந்தகப்பட்டது. இது பாரிபால் உரைப்பிடம்.

கதை.

பாரி என்பவன் வேளிர் குலத் தலைவன். மாரிபால் வாரி
வாரி வரையாது தொடுத்த வள்ளல். முநாறு ஊர்களை யுடைய
ஒரு சிறு நிலப் பகுதியை உரிமையாகவுடையவன். இம்மன்னன்
பறம்பு என்னும் மலைச்சாசலில் விளங்கி பிறர்க்கு அருளாமென்னு
ம் திருக்கரிலிருந்து அரசு புரிந்தான். பிறவுயிர்கள் மாட்டுப பே

ருளுடையவன், மலர் தலை யுலகினுக்கு இவன் உயிரென இருந்தான். தான பெற்ற பொருள் முழுதும் பிறருக்கீட உதவினான். இல்லையென்னுமல் சுத்துவந்த வள்ளற் குணத்தால் இவன் புதும் உலகெங்கும் பரந்தது. அதனால் சேரசோழ பாண்டியர் என்னும் முடியுடை வேந்தராகிய மூவரும் இவன்மேல் பொருமைகொண்டார். வெல்லக் கருதினர். படையுடன் திரண்டு இவன் நகர்மேல் வந்தார். அரண்மலியால் பெருஞ் சிறப்புடைய அதனை முற்றுகை செய்தார். பாரியும் அஞ்சா நெஞ்சுடன் அவரோடெதிர்த்தான் வெற்றியை ஒருவரும் முற்றவும் கண்டிலர். பருவங்கள் பல கழிந்தன. அக்காலத்தில் பாரியின் உயிர்த்துணைவராயிருந்த கபிலர் என்னும் புலவர் பெருமான் வெளியே வந்து அம்முடிவையும் நோக்கினார். அரகீர், "எமது மன்னன் தொண்

418

திருக்குறட் சூழ்ச்சி வெண்பா.

ட பொருளையும் ஆண்ட ஊர்களையும் இரவலர்க்குக் கொடுத்த விடிகு இதுபொழுது தனியே யிருக்கிறான். பறமும் இருக்கிறது. நானும் இருக்கின்றேன். ஆயினும் நீவிர் அகளைப் பொருதுவெல்ல முடியாது. எம்மைக் கைக்கொள்ள விரும்பின் நீவிரும் இரவலாய் வரின் வீரவியிற் பெறலாம். எம் இழைவன் மாறாத தருளுவன். என்று புதன்றார்.

கடந்தடு தானே முறிநங் கூடி

உடன்றவிர ஆயினும் பறமபுகொளற் சரிசீத

முத்தாறுகரீக தணபுயம் பரந்

முத்தாறுநர் பிசீவற் பெறறன்

யாமும பாரியுற் றளமே

குன்றும் உண்டுநீர் பாடினிற் ரெவினே, (கரீலர்)

இதனால் பாரியினது பெரு வீரமும் வள்ளற் குணமும் தா

ளாற்றித் தகததை வேளாண்மை மொகலிகுபும இனிது புலனும்.
 மீடுலார் பெற்றான வெல்லாம நிராகரீக உதவுவர் எனபது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

213. தெள்ளுபுகழ் ஆபுத் திரலுனுப் புரவொன்றே
 கொள்ளமகிழ்ந் தானேன குமரேசா—எள்ளாத
 புத்தே னுலகததும் சண்டிம பெறலரிதே
 ஒப்புரவின் கல்லபிற. (h)
 இ— ள்.

குமரேசா! ஆபுத்திரன் ஒப்புரவு, ஒன்றே என்று என்று
 ஏன் கொண்டான எனின், புத்தேள் உலகததும் சண்டிம ஒப்புர
 வின் கல்லபிற பெறல் அரிது என்பது.

புத்தேள் உலகம்—தேவருலகம்.

ஒப்புரவின் கல்லபிற—ஒப்புரவுபேரல கல்ல செயல்கள்பிற.

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல். 410

வானுலகத்தும் இக்கிலவுலகத்தும் ஒப்புரவுபேரல கல்ல செ
 யல்கள்பிற பெறுதல் அரிடு என்பதாம்.

ஒப்புரவுபுகழ் ஒப்பான நன்மை யாண்டும் இல்லை என்றபடி;
 ஒப்பில ல எனவே உயர்வும இல்லைபாரிற்றே.

இருவேறுலகணும் பெறுதற்கரிய ஒப்புரவைத் தமக்கு உரி
 மையாகப் பெற விரே பெரியார் எனபது கருத்து.

பிறர்சூதகரி செய்தல் என்னும் பெருநலமுடையவர் அதனை
 விடுகது வேறு எகணியும் பெறுவதற்கு விரும்பார் எனபது
 குறிப்பு. இவ்வண்மை ஆபுதிரன்பால் அறியப்படும்.

கதை.

ஆபத்தினை எவ்வளவு சாலி என்றும் புற
 புகலான. அருள் நிறைந்த நெய்நீரின் பிறழ்ச்சி கட்டு இக்
 ம்புரிக்கவே போரினபமாக எண்ணி நான். இவனது மன பலக்
 கைக கண்டு பசிநாடு சிந்தனைகளியென்றும் ஒரு தேகி எயித
 சாமி என்னுடைய அன்புபாபாநிரசதை இவனுக்கு உபயோ
 கக கந்தாவ. அதனால் ஆராய்ச்சி கட்டு இன்ன டே நதவி ரொப்
 சான். பறவைகளுக்கும் விலங்கினங்களுக்கும் உடலின் பரிசு
 துவனவளிக்கான். இவன் ஒப்புரவு செய்கொடுக்க செபயித
 இக்கிரான் உணர்ந்தான். இவன் பால் வந்தான். உவந்து உவமி
 யின் கலத்தை உவர்க்கைன் என்னுடன் வாசனமுன். பொல
 னுலகமாகிய உன்னுலகத்தில் எனது உகவியைப் பெறுகறகு
 உரியாரில்லை. அஃது ஏற்பாடில்லாத இப்பல்லையுடைய பற அகனால்
 அகனை யெய்தேன. ஒப்புரவு செய்கொழுதுகூர்ந்திப் இப்படியே
 யான இன்புறகதக்கதென இசைகதான். இக்கமன் நாவிய மண
 டான். (இதன் விரிவை மணியீமகலையிற் காண்க)

பொலம்பூங் காணின் கன்னாட் டோரும்
 செய்கினை மருங்கின் எய்தல் அல்லதை
 உடைபோர் நதலும் இல்லோர் இரத்ததும்
 கடவது அன்மையிற் கையறவுடைத்தே. (புறநாணாறு)
 53

120 திருத்தறட்டு குமரேச வெண்பா.

நவாரும் கொள்காரும் இல்லாத வானத்தே
 வாழ்வாரே வனகணவர். (பரி-புரை)

ஒப்புரவொன்றே ஒருவனுக்கு உயர் கலமென்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

214. என்னேநல் வேங்கடத்தான் இன்பமுற முனைவனேன்
 கொன்மீன இந்நீர்கான் குமரேசா—உனனிபே
 ஓத்தது வான உயிர்வாழ்வான மற்றையான்
 செத்தாருள் வைக்கபபடும். (5)

இ—ள்

குமரேசா! வேங்கடன என்பான் திரும் இன்பமும்
 சேரப்பெற்றான், அவனுடன பிறந்தவன் என பழிக்கப்பட்டான்
 எனின், ஓத்தது ஆரியான் உயிர் வாழ்வான் மற்றையான் செத்
 தாருள் வைக்கபபடும் என்க.

ஓத்தது என்றது ஓர் பிள்ளை. உலகம் எல்லாது என்று ஒப்
 பியதை என்பார் ஓத்தது என்றார்.

மற்றையான்—உலக இயற்கையைப் பற்றித் தனிச் செய்யாதவன்.

உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுங்கு உயிரான இன்புறத்தக்க விதங்
 களை யுணர்ந்து தாமதம் இயன்றவரை பிறருக்கு உதவி செய்து
 வாழ்பவனை உயிர் வாழ்பவனுவான், அல்லாதவன் செத்தவ
 னைச் ஒப்பாவான் என்பதாம்.

உயிரன் இன்புற உதவி செய்யாதவனைச் செத்த பிணத்
 தோடு ஒப்பிடவேண்டுமென்பது கருத்து.

பிறர்க்குதவி செய்பலே ஒருவன் பிறவிக்குப் பழுதலால்
 உபகாரியை உயிர் வாழ்வான் என்றும் உபகாரியில்லாதவன் உரு
 வுடன் இரட்சிணும் உயிரின குணமில்லையாதலால் அவனை இறச்
 தவன் என உபகாரியைக்கும் என்றபடி.

22-ம் அதிகாரம் ஓர் பிள்ளைகள்.

421

ஒத்ததையறிபவனே உயிர் வாழ்பவனாவன் அல்லாதவன்
செத்தவனே என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை
திருவேங்கடனிடமும் அவன் முன்னோனிடமும் முறையே உண
ரப்படும்.

கதை.

திருவேங்கடன் என்பவன் வட நாட்டிலே நேரி என்னும்
ஊரிலே விளங்கியிருந்த ஒரு பெருஞ் செல்வன். யாவரிடமும்
பேரன்புடையவன். இனிய சொல்லினன். சொல்லாலும் செ
யலாலும் எல்லார்க்கும் இகழீம செய்தவன். ஒரு ததறிந்தொழுதும்
பேருபகாரியாகிய இவனுக்கு மூத்தவனாய்க் கண்ணாக்கினியான்
என்னும் பெயரினையுடைய அண்ணன் ஒருவன் இருந்தான். அ
வன் வன்கண்ணன் ஒருவாக்கும் ஒன்றும் உதவாதவன். இ
ரட்டையர் என்னும் புலவர் இருவர் அவன் தாயிபால் வந்தார்.
தம்பி மகிழ்ந்து புலவர்க்கு வேண்டியவற்றை விடும்படித் தந்தான்.
அவன் தடுத்தான். உடனே தம்பியைய புக்கதும் தடையனை
யிகழ்த்தும் புலவரிருளும் வினாவிடையாகப் பாவொன்று பாடினா
ர். இளைவனையிருந்தும் ஒப்புரவொழுகியதால் திருவேங்கடன்
உயர்ந்தின்புற்றான். முன்னவனாயிருந்தும் உதனியின்மையால் க
ண்ணாக்கினியான் கருததுக்கு இனியாதவனாய்ப் பழியுற்றிழந்
தான். ஒத்ததறிந்தான் உயிர்தான். அறியாதான் செத்தான்
என்பதை உலகம் முறையே இவர்பால் ஓர்ந்தது.

தேன்பொழிந்த வாயான் திருவேங் கடந்துடனே
வன் பிறந்தான் கண்ணாக்கினியானே—வாண்கிறந்த
சீதேவி யாருடனே செய்யந்ருப் பாற்கடவில்
மூதேவி யேன்மிறந்தான் முன். (இரட்டையர்)

ஒப்புரவறியாதவன் பிணத்தோடொப்பன் என்பது இதனால்
உணர்த்தப்பட்டது.

215. வள்ளலீரா மன்றிவால் வையடுமல்லாம் பேருகை

கொள்ளாநின்ற தென்னை குமரேசா—அவ்வாறு
 ஊருணி நீர்நிறைத் தற்றே யுலகவாம்
 பேரறிவாளன் திரு. (ரு)

422

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

-ள்

குமரேசா! இராமன் திருவெய்த உலகமெல்லாம் ஏன்
 பேருவகை யெய்தியது எனின், உலகு அவாவும் பேரறிவாளன்
 திரு ஊருணி நீர் நிறைந்ததையொக்கும் என்க.

ஊருணி—குளம் இஃது எதுய் டொயர், ஊரில் வாழ்வார்
 நீர் உண்டாய் இடம் என்பதாம். நிறைதல் என்னும் நீரின் தொ
 யில் அது நிலைத்து நிற்கும் குளத்தின்மேல் நின்றது.

உலகு அவாம்—உலக நடைபை விரும்பிச் செய்யும். இ
 தில் அவாவும் என்னும் எச்சம் அவாம் என ஈற்றுயிரிமெய் கொ
 ட்டு நின்றது.

உயிர்தள் இன்புறத்தக்க விதங்களை யினிதணர்ந்து உதவி
 செய்யும் பேரறிவுடைபவனது செல்வம் ஊருணியில நீர் நிறைந்த
 தையொக்கும் என்பதாம்.

ஓர் ஊருணியில் நிறைந்த நீர் ஆறு, நிலுள்ள எல்லாராலும்
 உண்ணப்பட்டு அவாணைவர்க்கும் ஒப்ப நின்ற தப்பாமல் இன்பம்
 விளைக்கல் போல் ஓசாததரியும் உபகாரியினது செல்வம் உலக
 மெல்லாம் உவந்து ஆய்ச்சுமபடி அமைந்து நிற்கும் என்பதாம்.

உலகமுழுவதும் பயன்படுகின்ற உபகாரியினது செல்
 வத்தை ஓர் ஊர்க்கு மாத்திரம் பயன்படும குளத்து நீரோடு ஒப்
 புமை கூறியது அநனது ஒண்மையும் தண்மையும் எண்மையும்
 கருதி மென்க.

ஊருணி நீரும் பேரறிவாளனது திருவும் தடையொன்றின்
 றி நெடிது நின்று எல்லார்க்கும் இன்பந்தரும் என்பது கருத்து.
 உபகாரிபொருவன் செல்வமெய்தினால் உலகமெல்லாம் உவ

சையெய்துமென்பது குறிப்பு. இவ்வண்மை இராமன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கராத மன்னன் தனது தலைமைப் புதல்வனான இராமனுக்குத் திருமுடி சூட்டக் கருதித் தன் கருதனை அமைச்சர்களுக்கும் அறிவித்து நாடெங்கும் அறிவிப்படி செய்தான். இராமன் அரசு திருவை நெய்த வநுகின்றான் என்பதைக் கேட்டவுடனே எல்லாரும் அளவி லுவகை செய்தி ஆர்வமீக் கூர்ந்தனர். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் உச்சிமேல் அம் மாரிமரு - கதை வைத்ததாகக் கருதிச் சிரித்துக் களித்தார். ஓர் ஊருணி நீர் நிறைவதைக் கண்டு அங்கு ரிஜுவார் உள மகிழ்வனூட்பால இராமன் திருவய்துகண்டான் என்பதை யறிந்தவுடனே எல்லா உயிர்களும் ஒரங்கினை இன்புற்றன. ஊருணி நீர்பேயல் பேரறிவாளன் திரு எல்லார்க்கும் நெடிது நிறியு இனிது தவிரிடப்பதை உலகம் இராமன்பால் உணர்ந்தது, இதன் விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.

இறைவர் சொல்லெனும் இன்னறவு அருந்தினர் யாரும் முறையி னின்றிலி முகந்துறு களியிடை ஸ்ரீமதி நிறைய நெஞ்சடை யுவகைபோய் மரிவழி சீமிர உறையும் விண்ணம் உடலொடு மெய்தினர் ஓததார். (1)

ஒத்த சிந்தையர் உவகையர் ஒருவர்க்கங் கொருவர் தத்தமக் குற்ற அரசெனத் தழைக்கின்ற மனத்தர் முத்த வெண்குடை மன்னனை முறைமுறை தொழுதார் அத்த நன்றென அன்பினை டறிகிப்ப தானர். (2)

ஊருணி நிறையவும் உதவு மாயியர் பார்செழு பழுமரம் பழுத்தற் றுரவும் கார்மழை பொழியவும் கழனி பாய்க்கி

வார்புனல் பெருகவும் மறுகூர்ன் முரள்பார்.

(மந்திரப்படி லம்.) (3)

பேரறிவாளன் செல்வம் ஊருணி நீர்போல் எல்லார்க்கும்
இனிது பயன் தரும் ான் பது இதனால் கூறப்பட்டது

216. கோட்டி முதலியார் கொண்டசெல்வம் எல்லார்க்கும்
கூட்டியதேன் இன்பம் குமரேசா—காட்டில்
பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றற் செல்வம்
நயனுடை யான்குட் படின்.

(க)

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! கோட்டி முதலியார் கொண்ட செல்வம் எ
ல்லார்க்கும் என் இன்பம் கொடுத்தது எனின், செல்வம் நயனு
டையான் கண்ணே படின் அது, பயன்மரம் ஊருள்ளே பழுத்
ததை யொக்கும் என்க.

ஊர் உள் என்பது உள்ளூர் என மாறி நின்றது.

பயன் மரம்—பயனுள்ள மரம்: அல்தாவது இனிய கனிக
கை யுதவும் மா பலா முதலிய விழுவிய மரங்கள் என்க.

செல்வம் நயன் உடையான்கண் படின்—செல்வம் உபகாரி
யினிடத்துப் பொருத்துமாயின்.

உலக நடையையறிந்து உதவி செய்யும் உபகாரியிடத்துச்
செல்வந் தங்கி நிற்குமாயின் அது பயனுள்ள மரம் ஊர் நடுவே
பழுத்து நிற்பது போலும் என்பதாம்.

ஊருள் நிற்கும் கனிமரம் அங்குள்ளார் அனைவர்க்கும் எளி
தில் இனிமை தருதல் போல் நயனுடையான் செல்வமும் எல்லா
ர்க்கும் நன்கு பயன் கொடுக்குமென்பது கருத்து.

நல்லோர் செல்வம் எல்லார்க்கும் இன்பந் தரும் என்பது இ
தில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கோட்டி முதலியார்பால்

கதை.

கோட்டி முதலியார் என்பவர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள மாகறல் என்னும் ஊரிலே பிறந்தவர். நிறைந்த செல்வமும் சிறந்த சாகையும் ஓங்கு வாய்ந்தவர். வறியர் வந்து வாய் திறவாமுன் அவர் குறிப்பறிந்து விரைந்து கொடுத்த பெருந் தகையாளர். இல்லையென்றிராத்தல் இளியென்று கருதிச் சொல்ல நாணுகின்ற எல்லார்க்கும் இனிதுதவ விரும்பித் தமது வீட்டின் முன்னே வெண் மணல் பரப்பி வேண்டிவார்க்கு வேண்டியதை யதில் விளங்க எழுதச்செய்து அதனைக் கண்டு தெளிந்து களிப்புடன் உதவினார். உலகநடையையறிந்து உதவி செய்தல் என்

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல். 425

னும் புண்ணியத்தைத் தினந்தோறும் மனமுவந்து செய்து வந்த மையால் புண்ணிய கோட்டி முதலியார் என்று அனைவரும் இவையப் புகழ்ந்து போற்றினார்.

நீணிலத்திலுறும் ஏழைமாநதீர்; நீயிர்வேண்டிவன இன்புரி இ
நேரில் கேண்மினவை தருவன்யானலதும் நினைவிலுன்னுமவை
நயிலரீர

நானிலென்னுடைய மனைமுன்வாயில்களில் நன்மணல்மிசுதி
கொட்டியிய

நாம்பரபதியும் இருக்கிறோமதனில் நாடிவந்ததனை யெழுதுமின்
காணிலங்குடனே யருள்வமென்ன அவன் கட்டளைப்படியே
திட்டமாய்க்

கையினுலெழுத உலகையோடுபொருள் கண்டறித்த பிரி
யாரெனில்

பூணிலங்குநதி வாகுலத்தில்வரு புண்ணியன்மதிசொள்
கண்ணியன்

புலவர்போற்றுமா கறலின்மேவுமெழில் புண்பகோடியெனும்

பூபனே. (படிக்காசுப புலவர்)

இந்நூல் இவர் செல்வம் கணி மரம் போல் எல்லார்க்கும்
நனிபயன் பட்டமை நன்கு தெளிவாம்.

நடுநடுவர் வேதிகை சுற்றுக்கோட் புக்க
படுபனையன்னர் பலர் நசச வாழ்வார்
குடிக்கொழுந்தக் கண்ணுள் கொடுத்துண்ணு மாக்கள்
இடு காட்டுள் ஏற்றைப் பனை.

நயனுடையான் செல்வம் எவர்க்கும் எனிதில் பயன்படும்
என்பது இந்நூல் கூறப்பட்டது.

217. கற்றோர் புகழ்ச்சி நக் காத்செல்வத் தாற்பலரேன்
குற்றமற்று வாழ்ந்தார் குமரோசா—முற்றம்
மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றாற் செல்வம்
பெருந்தகை யான்குட் படிவன்.

(எ)

426

நிருத்தறட் குமரோச வெண்பா.

இ—ள்.

தூரோ! நெக்கதி பெற்ற செல்வத்தால் ஏன் பல
ரும் துறாந்து வ தீரார் எனின். பெருந்தகையான் கண் செல்
வம் படிவன், அது மருந்தாகித் தப்பா மரத்தறையாகும் என்க.
மூன்றா—கிரி ரோமம் பொருள். அமுதம் எனினும்.
தப்பா மரம்—பயன் ந நுவதில் தவறுத மரம்.

மரத்த அமுதம் மரத்தை ஒக்கும். மரம் என்னும் பெயர்
எறுகெ... விதி... ஆக... மரவகு... மரவகு...
என நின்று. ஆன் மர—அத்து மரவகு... மரவகு...
தல் மரவகு... மரவகு... மரவகு... மரவகு...
அசகுவில் அசகுவில் மரவகு... மரவகு...

ஆக்தின் ஆகமம் ஆகா முனை இல்லை. (நூல்காரர் பிடயம்)

பெருந்தகையார் செல்வம் பொருந்தமாயின் அப்புவேர் புதலிய வல்லாபுறப்புக்களும் மருந்தாகத் தவறாது பயன் தரும் மரம்மீயாவும் இவ்வாம்.

செவ்வி முருங்கை மீயாபு கரபுன்னை முதலியன பிணி நீக்கும் மருந்து மரம்மீயாவும்.

இவ்வாறும் மலர் மாய் களி கட்டை பட்டை வேர் முதலிய எல்ல வுறுப்புக்களும் மருந்துகளும் மாண்பாகத் தருந்தி னினறு உயிர்களுக்கது உறு தேய் நிகரம் தருவே போலப் பெருந்தகையான் திருவி எல்லாருக்கும் பெருமபயனைத் தரும் என்பது கருத்து.

செவ்வி எனறு எல்லார்க்கும் எளிதில் பயன்படும் மருந்து மாம்போல் திருந்திய பப்பைப் பெருந்தகையான் செல்வம் பொருந்த நல்கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்படடது. இவ்வண்மை சீதக்காதி பால் தெவியப்படும்.

கதை.

சீதக்காதி என்பவர் செல்லையின் எல்லையிலுள்ள காயற்பதி சீலிருந்தவர். அருங்க மரமீனர், சிறந்த கண்ணியும் பிறைகத

22-ம் அடிகாரம் ஒப்புரவறிதல்.

127

செல்வமுட் பெருந்தி வாய்த்தவர். பெருங்க கொடையாவி, பிறகு உதவுதலையே தனக்கு இன்பமாகக் கருதினவர். மழைவள வகுனடிபதால் உணவுப் பெருஞ்சுள் இன்றி உயிர்கள் வருந்திய ஒரு காலத்தில் இவர் அணிந்து பிணறு ஆரரித்தார். இவரது அய உபகார கலத்தைப் படிக்காகப் புலவர்,

ஒர்நாட்டிலே பொன்னும் ஓர்நாட்டிலே செல்லும் ஒக்களிற்ரும் கார்த்திய பஞ்ச காலகதிலே நங்கள் காரியப்பேர் அந்நாட்டினுந் தட்டு வாராமலேயன்னதானத் துக்கு மாற்றிய வரை மால்நெக்காதி வரோதயனே.

என்று பாடிப் புகழ்ந்தார். இவர்பால் பரிசில் பெற்று மகிழ்ந்து சென்ற புலவர்பலர். உயிர் நீங்கியபின் இவ்வள்ளலுடைய திருவுடர்வைச் சமாதிக்ருழியில் வைத்து மூடிக்கொண்டிருக்கும்

பொழுது இவரை காடி வந்த புலவர் அங்கு நிகழ்ந்த நாயுழிவின்
வாயு அடிப்பால் குடிவந்தார். கண்ணிர் சொரிந்தார்.

தேட்டான் காயற்றவை நிகழ் காகி சிறுத்தவசீர
பாட்டான் புகழ்க்கப்ப காட்டி வைத்தான் தமிழ்காவலரை
தட்டாண்டியாங்கி அவர்கடம் வாயில் ஒருபிடிமண்
போட்டான் அவனுர் ஒளிந்தான் சமாதிக் குழிபுருந்தார்.

என்று பனாற்றுகிப் பாடினார். உடனே குழியிலிருந்து கை வெளியே
நீண்டது. அதில் ஒரு விடியுயிர்க்க மோகிரம் இருந்தது.
அனைவரும் வியந்தார். அகலையெடுதலுப புலவருக்கே தான்
அதனால் "செக்தும் கொடுத்தான் சீகங்காதி" என்று சொல்ல
அவரைப் போற்றியது. தான் வருத்தினும் மருந்து மரமேயான
தப்பாமல் தின்று உதவிபுரிந்த இப்பெருந்தகையினது உடம்பா
வற்ற ஒட்டரவாண்மையை உயர்ந்தோர் புகழ்ந்த மகிழ்ந்தார்.

சயாத புலவர் இருவகென்ன போரியன்ன எட்டிரும்
காடாநிருந்தென்ன காய்க்கும் பல்லென்ன கைபிரி கனும்
போயாசகமென்றுரைபோர்க்குச் செம்மொன் பிடிபிடுகாய்
சூயமல் சபவன் மோழிதம் காதி ஒரு நாமே.

51

428 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வருத்தியும் பெருந்தகையான் பிறர்க்கு உதவிசெய்வான் என்
பது இதனால் கூறப்பட்டது.

218. பண்டுசெல்வத் தேய்த்துப் பரித்தளிப்பென் என்றிரகு
கொண்டொழந்தார் என்னே குமரேசா—கொண்ட
இடனில் பருவத்தும் ஒப்பாவிற் கொல்கார்
கடனறி காட்சி யவர். (4)

குமரேசா! இராமன்னைப் பஞ்சபுற்று காலத்தும் தன்
பால் வந்து இரந்தவனுக்குப் பரிந்து கொடுப்பான் என்று ஏன்
துணிந்து எழுந்தான் எனின், கடன் அறி காட்சியவர் இடவில்
பருவத்தினும் ஒப்புரவு செய்தற்கு ஒல்கார் என்க.

இடன்—விரிவு. அஃது இங்கே செல்வப் பெரும்கத்தைக்
குறித்து சொறது.

இடன் இல் பருவத்தும்--செல்வம் இல்லாத காலத்தும்.

அறிவுடையார் செல்வஞ் சுருங்கிய காலத்தும் ஒப்புரவு
செய்தற்கு உளத்தாரார் என்பதாம்.

என ஒழிந்தாலும் அறிவோர் ஒப்புரவு செய்கலை ஒழியார்
என்பது கருத்து.

அறிவுடையான் திரு எய்தினால் அஃது ஊருளி நீர்மீபால
வும் ஊர்நிலே நிற்கும் கனிமரம் போலவும், எல்லா உட்ப்புக்காரும்
பயன்படுகின்ற மருந்துமரம்போலவும் எல்லார்க்கும் என்நில் பயன்
படுமென்று மேல் மூன்றினும் முறையே கூறினார். இதில் அத்
திருச்சுருங்கினும் அவர் ஒப்புரவு செய்வதில் சுருங்கார் என்றார்.

பிறர்க்கு உதவுதலையே தமக்குக் கடமையாகக் கருதிப் பே
றும் பேரறிவுடையார் வறமையுற்ற காலத்தும் தாம் செய்யத்
தக்க நனியைச் செய்தே விடுவர் என்பது கருத்து இஃது இரகு
மன்னைப்பால் உரைப்பப்டும்.

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவுநிகல்.

420

கதை.

இரகு என்பவன் சூரியகுலத்தில் தோன்றி விளங்கியவிரிய
மீவந்தன். சிரிய குணங்களைல்லாம் சேரப்பெற்றவன். தீர்க்க

பாகு என்னும் அரசர் பெருமானது அருமைத்திருமகன். அறிவு, அருள் ஆண்மை அழகு அமைதி வீரம் செம்மை சீலம் முதலிய எல்லா நலங்களும் இவன்பாகவே இவன்பால் எய்தியிருந்தன. சூல சிலசனாய் விளங்கியிருந்தமையால் இவன் வழித்தோன்றலாகிய இராமமுத்தியும் இராகவன் எனப் பெற்றார். இராகவன்-இராகுமாரியில் உதித்தவன். இவனது தீர்த்தி புத்தேளுலகத்தும் புகுந்தலாயது. மகாகவியாகிய காவ்தாசர் இவனது தீர்த்தியையும், மரபையும் வ. மொழியில் இனிமையாக விளக்கியுள்ளார். அந்நால் இராகுவம்சம் என்னும் பெயரான வழங்குவருகின்றது. இப்பேரறிவாளன் தான் பெற்ற ரெல்வொல்லாம் பிறர்க்கே உதவி இறுதியில் வறுமையை செய்தினான். பொற்கலத்தில் பாடல்கில் உண்ட இப்புண்ணிய வேந்தன் மட்கலங்கனையே மனையில்வைத்து வழங்கிவாழ்ந்தான். அல்லவது வறியகாலத்தில் கவசர் என்னும் வேதியன் ஒருவன் இவனை நாடிவந்தான். வந்தவனை உபசரித்துக் கால்கழுவும்படி மட்கலத்தில் நீரைநொண்டு கொடுக்கதான். அரசன் வறிய நிலையை அந்தணன் உணர்ந்தான். கவன்றான். யாதங்கூறாடல் அதன்றான். இவன் அடுத்த வினயினான். என் குருவுக்குக் காணிக்கை தரும்பொருட்டு நிற்பால் பதினாலுகோடி பொன்பெறவந்தேன் நின் நிலைமையைத் தெளிந்து பேசாத நீங்குகின்றேன் என்றான். அவனைத்தடுத்த நிறுத்திக் குபேரனோடு அம்புரிந்தேனும் அவன் விரும்பிய பொன்னைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பேன் என்று வில்லுடன் விண்ணோக்கி எழுந்தான். இவ்வதிபதி துணியை அந்நிதிபதி யுணர்ந்தான், ரெஞ்சருகினான். மணியும் பொன்னும் இவன் அரண்மனையில் அணி அணியாகக் குவியும்படி செய்தான் அதன்பின் ஈந்து மகிழ்ந்து இன்புற வாழ்ந்தான். இடன் இல் பருவத்தும் அறிவோர் ஒப்புறியற்கு ஒல்கார் என்பதை ட்டலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது.

(இதன் விரிவை இரகுலமிசத்தில் காண்ட.)

490

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,
வறமையுரினும் அறிவேர் உபகரிப்பர் என்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

219. குன்ற இனையான் குடிமாறர் செய்கீமை
குன்ற நொந்தார் என்னே குமரேசா—என்றும்
நயனுடையான் நல்குந்தா னாதல் செய்கீமை
செய்யா தமைகலா வாறு (கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! குன்றத இனையான்குடி மாறர் ஏன் செய்
கீமை குன்றியதால் நொந்தார் எனின், நான் உடையான் நல்
குகுந்தார் ஆகல் செய்கீமை செய்பாது அமைகலா வாறு என்க.

புறனுடையான் என்றது உபகாரியை.

நல்குந்தான் ஆதல்—வறியவனாதல்.

செயும் நீர்—செய்யக்கூடக் கடமைகள்.

அமைகலா ஆறு—அமைதியுறுத்தன்மை. அல்தாவது மனக்
கூலை.

குடிமாறவு செய்தொழுகும் அறிவுடையான்கு வறமையா
வது யாதெனின் தான்செய்யவேண்டுவன செய்யமுடியாதபடி
தவ்புறுவதே என்பதாம்.

தான் துய்க்கப் பெறுமைக்காக உபகாரி வருந்தான். பிறர்
க்கு உதவிசெய்ய இயலாமைக்கே வருந்துவன் என்பது கருத்து.

தனக்கு துகுந்தற்கு உரிவன இல்லையே யென்று சிறியோர்
கவலவர், பெரியோர் பிறர்க்கு உதவ இல்லையே யென்று வருந்து
வா என்பதாம்.

வறமையால் தாம் வருந்துவதினும் பிறர்க்கு உதவப் பெறா
 மையின் அந்நீவார் பெரிதும் வருந்துவர் என்பது இதில் உணர்த்
 22-ம் அதிகாரம் ஒப்புநிலிதல். 431
 தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இனையாங்குடி மாற 51 உணர்பால்
 உணரப்படும்.

கதை.

இனையாங்குடி, மாறையாறு என்பன வெல்லா வற்றையும்
 பிறர்க்கே உதவி வறுகாவர்க்கு உணர்ச்சிபிராக் ஒரகாரம் தம்
 பால் வந்த பெரியவர்க்கு உதவுகற்கு ஒன்றாயில்லையே யென்று
 உணமித பெரிதார். தாழ்வுநன் பரிசைபுடைய உணர்ச்சி பரிசுப்ப
 தற்காக வருந்தவில்லை. பங்கவாது பரிசைபுடைய உதவியை
 நினைக்க பெரிதும் வருந்தினார். பரிசைபுடைய உதவிபுடைய பரிசு
 திருக்கிறார் அன்பெரியவருக்கு உதவிசெய்யக் கருதினார். இரு
 வில் எழுந்து வெளியே சென்றார். கீரை முளைகளை வாய்க்கொ
 ணர்ந்தார். பக்குவஞ்செய்து பரிவுடன் கல்கினார்.

நமக்கு முன்பிங் குணங்களை யாபினும்
 இமக்கு லக்கொடி பாகர்க் கினியவர்
 தமக்கு நாமின் னடிசின் தகவுற
 அமைக்கு மாறெங்கு னேயணங் கேயென. (1)

உள்ளம் அன்புகொண் டேக்கலோர் பேரிடாம்
 கொள்ள முன்கனித் துக்குறியின் வழிப்
 புள்ளுறங்கும் வயல்புகப் போயினர்
 வள்ள வாரிசை யாங்குடி மாறனார். (பெரிய புராணம்) (2)

செய்யவேண்டிய ஒப்புரவைச் செய்யமுடியாமல்கே நாய
ளர் வருந்தினார் என்பது இவற்றால் நன்கு தெளிவாம்.

பிறர்க்குதவி செய்ய முடியாதபடி செய்துகின்ற இயல்பை
யே அறிவோர் வறுமையாகக் கருதுவர் என்பது இதனால் கூறப்
பட்டது.

132

நிருக்குறட குமரேச வெண்பா.

220. வெள்ளி கெடுவாய் எனச் சொல்லிக் தடுத்
தும் மாவலியேன் கொள் என்று கொடுத்தான் எனின், ஒப்புரவு
செய்தலினால் கேடு வரும் எனினும், அஃது ஒருவன் விற்றுக்
கொள்ளுந் தகுதியை உடையதென்க.

(7)

குமரேசர்! வெள்ளி கெடுவாய் எனச் சொல்லிக் தடுத்
தும் மாவலியேன் கொள் என்று கொடுத்தான் எனின், ஒப்புரவு
செய்தலினால் கேடு வரும் எனினும், அஃது ஒருவன் விற்றுக்
கொள்ளுந் தகுதியை உடையதென்க.

விற்றுக் கேள் தக்கது உடைத்து—விடுவாடுத்து வாங்கிக்
கொள்ளுந் தகுதியையுடையது.

ஒப்புரவு செய்தலினால் கேடுவருமென்று பிறர் சொல்லினும்
அக்கேட்டைத்தன்னை விற்றாரினும் ஒருவன் கொள்ளவேண்டும்
என்பதாம்.

தன்னை ஒப்புக்கொடுத்தேனும் அறிவோர் ஒப்புரவைச் செ
ய்தற்கு ஒப்புக்கொள்வர் என்பது குறிப்பு.

பொருட்கேடு வருமென்று பிறர்க்கித்துத் தடுப்பினும் அறி
வோர் தம்மைக் கொடுத்தேனும் ஒப்புரவென்னும் உயர் நலத்
தைக் கொள்ள வேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இ
து மாவலியால் உணரப்படும்.

மாவலி என்பவன் பிரகலாதன் புதல்வனான விரோசனன் என்னும் அசுரவேந்தன் திருமகன். தாய்பெயர் சயதேவி. கொடையும்கீரமும் அடையப் பெற்றவன். மீதலம் பூதலம் பாதலம் என்னும் மூவகை உலகங்களுக்குத் தலைமையெய்தி இவன் அரசு புரிந்தான். விர்தியாவலி என்னும் தனது அருமை மனைவியோடு கூடி வாழ்த்து நூறு புதல்வர்களைப் பெற்று எவ்வுலகத்தாரும் போற்றத்தக்க பெரும் புகழ் பெற்றான். இவனது அரசாட்சி

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல்.

433

மையும்கீரமும் அடையப் பெற்றவன். மீதலம் பூதலம் பாதலம் என்னும் மூவகை உலகங்களுக்குத் தலைமையெய்தி இவன் அரசு புரிந்தான். விர்தியாவலி என்னும் தனது அருமை மனைவியோடு கூடி வாழ்த்து நூறு புதல்வர்களைப் பெற்று எவ்வுலகத்தாரும் போற்றத்தக்க பெரும் புகழ் பெற்றான். இவனது அரசாட்சி

22-ம் அதிகாரம் ஒப்புரவறிதல்.

மையும்கீரமும் அடையப் பெற்றவன். மீதலம் பூதலம் பாதலம் என்னும் மூவகை உலகங்களுக்குத் தலைமையெய்தி இவன் அரசு புரிந்தான். விர்தியாவலி என்னும் தனது அருமை மனைவியோடு கூடி வாழ்த்து நூறு புதல்வர்களைப் பெற்று எவ்வுலகத்தாரும் போற்றத்தக்க பெரும் புகழ் பெற்றான். இவனது அரசாட்சி

எடுக்கிறாரு வரும் கொடுவர் சுவரணின் முன்னை
 தடுப்பது நின் க்கிதழ் கோதலைவில் வெள்ளி
 கொடுப்பது விலக்குகொடி யோடினது சுற்றும்
 உடுப்பதுவும் உண்டதுவும் இன்றிவிடு கின்றும் (1)
 வெள்ளியை யாகல் விளம்பினை மேலேலர்
 வள்ளிய ராக வழங்குவ தல்லால்
 எவ்ஞய என்செல இன்னுயிரேணும்
 கொடுஞதல்சீது கொடுப்பது நன்றால். (2)

(இராமாயணம்)

ஒப்புரவு செய்வதில் மாவலி கொண்டிருந்த திட்டம் இவற்
 றுள் இனிது தெளிவாம். தன்னை விற்றாவது ஒப்புரவு செய்ய
 வேண்டும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

பெருந்தகையாளர் மேகம்போல் கைமாறு கருதாமல் ஒப்புர
 வு செய்வர். அவர் முயன்றிடைய பொருள் எல்லாம் தக்கார்க்கே
 43

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

உதவுவர். ஒப்புரவுபோல் சிறந்தது யாண்டுமீதிக். உலக நடை
 யையறிந்து உதவி செய்யாதவன் பிணத்தோடொப்பன். உபகா
 ரி செல்வம் ஊருணி நீர்போல் எல்லார்க்கும் எனதில் பயன்படும்.
 அஃதெ ஊர் நடுவெ நிற்கும் கனிமரம் போல்வதாம். அது மருந்
 து மரபோல் தின்று எல்லாருடைய வறுமையே நோயையும் நீக்கும்.
 வறுமைக்காலத்துய் அறிவோர் பிறர்க்கு உதவி செய்வார். பிறர்
 க்கு உபகரிக்கப் பெறாமையே அறிவோர்க்கு வறுமையாம், தம்மை
 விற்றாயினும் அறிவோர் ஒப்புரவைச் செய்வர்.

22 - வது ஒப்புரவு, தல் முற்றிற்று.

உக-ம் அதிகாரம் ஈகை.

ஆலீதாவது இல்லையென்று இசந்தார் எவர்க்கும் இல்லை என்
 னது கொடுத்தல். நிறுத்து உபநித்தேய நமக்குக் கடமை
 யாகக் கருதி ஓடிப்போய் செய்யக்கொழுகும் ஒப்பமுடையார் கண்ணே
 இஃது ஓய்ந்து உழமாடவிய அநன் பின் வைக்கப்பட்டது. அது
 புகழையர் இஃது அருமையுடையுணர்வியத்தையும் பயக்குமென்க.

221. வாய் நயர் பேசன் வறியர்க்கே யந்தாயில்
 கொள்வாயிமன தருகான் குமரேசா—தள்ளும்
 வறியார்க்கொன நிவதே யிகை மறறெல்லங்
 குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து. (க)

குமரேசா! பேசன் என்பவன் வறியவர்க்கே கொடுத்து
 வன் ஓராயிலுக்கும் போர்வைடைக் கொடுத்தான் எனின், வறிய
 யார்க்கு உறையறை சவந்தி யை, உபநித்தேய எல்லாம் குறியெதிர்ப்பை
 நீரது உடைத்து உண்க.

23-ம் அதிகாரம் ஈகை.

435

குறியெதிர்ப்பை—கைம்மாற்று: ஆலீதாவது அளவுகுறித்து
 நிகழ்வில் கொடுத்து அவ்வாறே எதிர்வில் கொள்வது என்க.

எதிர்ப்பை—எதிர்பெறும்படி இஃது எனனும் எதுவான்
 வந்தது. பொருளுடைமார் பதிலுதவி செய்யும் இயல்புடையார்
 முதலாயினோர்க்குக் கொடுப்பன எல்லாம் ஒருவகைக் கடன்கொடு
 தததாகக் கருதப்படும் என்பார் மற்று எல்லாம் குறிஎதிர்ப்பை நீ
 ரது உடைத்து என்றார்.

எதிர் உதவி செய்யமுடியாத வறியவர்க்குக் கொடுப்பதே
 கொடை. பிற எல்லாம் கைமாற்றாகக் கொடுக்கும் இயல்பினர்
 யுடையது என்பதாம்.

இல்லார்க்கு ஈவதே ஈவை என்பது கருத்து.

ஒரு பொருளும் இல்லாதவர்க்குத் தமது உறுபொருளை உதவுவோரே உயர்ந்த கொடையாளர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை பேசன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பேசன் என்பவன் கடைஎழு வள்ளல்களுள் ஒருவன். மலை நாட்டுக்குத் தலைவன். கண்ணகியென்னும் பெயரினையுடைய ஒரு பெண்மணியை மணந்து களிப்புடன் வாழ்ந்தவன். தாழ்ந்தாய் யுயர்த்துத் தண்ணளியுடையவன். தனது அரிய பொருளையெல்லாம் வறியவர்க்கே கொடுத்தவன். புறத்தே தகுந்த பொருளும் அகத்தே மிகுந்த அருளும் அமையப்பெற்றவன். வறுமைநொய் நீக்கும் அருமருந்தின இவனைப் புலவர் பலரும் போற்றி மகிழ்ந்தார். ஒருநாள் இவனது நகரையடுத்திருந்த குளிர்மலர்ச்சிகாணியிற் சென்று மாலையில் உலாவினான். அங்கே மயில்ஒன்று தனது அழகிய கலாபத்தை விரித்து விழைவுடன் ஆடியது. உடல் பளித்து மயிர்சிலிர்த்து ஆடியபின் கூவி நின்றது. அதனைக் கேட்டு உடனே இவன் அருள்மீக்கொண்டான். குளிரால்படுங்கி அது வருந்திக் கூவியதாகக் கருதினான். பொற்சரிசையிட்ட

55

436

திருக்குறட் குமரேச லெண்பா.

தனது விலையுயர்ந்த போர்வையை அதன் மேல் போர்த்தான், நகரை நோக்கி மீண்டான், வறியார்க்கே கொடுத்து அரிய புகழைக்கொண்! இவனது ஈகையின் இப்பண்பையும் ஒரு பரவை மாட்டும் அருள்சூர்த்து செய்த பொருத்தமைமையையும் உலகம் வியந்து புகழ்ந்தது (இதன் விரிவைப் புறநா. நாற். 1ல் காண்க.)

வானம் வாய்த்த வாய்க்கீழ் சுவர்

காரண மரண நகர, க சலிங்கம் கக்கிய

அருந்திரல், உணல்சென் ஆயியர் பெருமகன்

பெருங்கல் நாடல் சீபா ஆயி, (சிறுபாணுற்றுப்படை)

சுந்திர ஆயிப்போர், ஆ

ஆற்றமாக்கள் அருப்பசி கரீராவோர்

மேந்திர யுககிள யெய்கெறி வாழ்ச்சை (பயிரிமேகலை)

சாற்றை மாற்றாம யென்றானு சாய்கவையா

மாற்றுகார்க்கீவதாய் ஒண்கடல்—ஆற்றின்

யுககடற் றண்டேர்ப்ப மாறிவார்க்கிசல்

பொலிகடல் என்னும் பெயர்த்து. (சிலையார்)

இருகூல் கொடையின் இயல், கூப்பபட்டது.

222. வள்ளலாய் கன்னன்று வந்தகண்ணன் பாலொன்றுங்
கொள்ளாதேன் மந்தான் குமரோசா—உள்ளபு
கல்லக நெறியும் கொளநீது மேலுலகம்
இல்லைவினும் மதலே நன்று. (1)

குமரோசா! கன்னன், தன்பால் வந்த கண்ணன் பால்
தான் ஒன்றுங்கொள்ளாது ஏன் சுந்தான் எனின், கல்ல ஆறு எனி
னும் கொளல நீது மேல் உலகம் இல் எனினும் மதலே நன்று
என்க, மேல் உலகம்—முத்தியுலகம்,

23—ம் அநிகாராச் சனக.

437

கொளல்—என்றால் கல் ஆறு எனினும்—கல்ல நெறி என்
று சொல்லினும், உய்மை அங்மையா ந சொல்வார் இன்மையைச்
கட்டி விட்டது.

என்றாலே மே யலகிற் கு நல்ல பெய் வள்ளி கூறினும் அது தீது, சாசார்த் கு மே யலாம் லல்கு என்று சொல்லினும் அதலே நன்று எனபகாம.

கொள்வீயார் துன்ப லகல்லைதத் தொடர்வார். கோர் இன்ப லுலகத்தை வையது வர் எனபது உண்மை. இதனை மாற்றிக் கூறி யாரெனும் மயகலிலும் பபங்கலாகசுது என்பார் "கொளல் தீது ஈதல் நன்று என்பர்.

தீயவை வெவற்றினும் எற்றலே தியது. கல்லை வள்ளாவற் றினும் கலேநிக்கயும் கல்லது எனபது கருக்து.

பிறர் பொருளைச் சிறிதும் கொள்ளால் தன் பொருளைக் கொடுக்கவே ஒருவனுக்கு ஈன்னை என்பது கி.சில் உணர்த்தப்பட்டது. ஆய்நாளை சன்னன்பால் உணர்பாரிடம்.

கதை.

ஈசையாலும் வானையாலும் வயரும் தளக்கு நிகரில்லாத கொடை வீரனாகிய கன்னன பாதப் போரில் துரிதேயானனுக்கு த்துணை நின்ற பதினாறு நாள்வரையும பொருசரன். பரணே ழாம் காவில் கடும போர் புரிசது முடியில் விசயனுடைய வெவ்வி ய கணைகளால் உடல் முழுதும் துளை படநித் தளர்வுடன் விழந் தான். உதிரம்பெருகியது. அவன் தரித்திருக்க மாலையும் முடியும் கவசமும் குண்டலங்களுந் நிறங் குலைந்தன. ஆயி அகத் ததோ புறக்கதோ என்னும்படியாயது. உவ்வமையம் திருமால் ஒரு முனிவர் வடிவங்கொண்டு அவன பால் சென்று வறுமையிக்குடையேன் ஏதேனும் தருக என்று இரகதார். அநநிலையபி ஶீருப்பினும் கன்னன மகிழ்ந்த என்னவேவாயிடுமன்றான. கண்ணன அவன் செய்த புண்ணியத்தைபே உதவுபபடி வேண்டினார். கன்னன் மகிழ்ந்து தன மாந்தில் பாய்ந்துள்ள அடையை யீர்த்து அ 488 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

திருந்து பெருகிய குருதி நீரால் உறுதி கூறித் தந்தான். மாய முனிவர் கொண்டார். உனக்கு யாது வேண்டும் என்றார். கண்ணன் என்று தெளிந்தும் அவ்வளவில் ஒன்றும் கொள்ளவில்லை. அவர் மீண்டும் வேண்டினார். யான் இன்னும் பிறந்தால் இல்லையென்று இரப்போர்க்கு இல்லையென்றோடு இதயத்தோடு பிறப்பியென்றான. திருமால் மகிழ்க்க தன்னுருவம் காட்டி இன்னருள் செய்தார். ஒன்றும் கொள்ளாமல் இன்னுயிர்த் துணையாய் நின்ற தன் புண்ணியத்தையும் கொடுத்த அப்புண்ணியன் வண்மையை அனைவரும் எண்ணியெண்ணி வியந்தார். (இதன் விரிவைப் பாராந்தில் காண்ட).

மாய்த்தவர் மாய்த்தவ ரல்ல்கள் மாயா
 தீதத்திய கைகொ டிரந்தவ ரெந்தாய்
 மய்த்தவர் என்பவர் விய்த்தவ ரேனும்
 மய்த்தவர் ஆல்ல திருந்தவர் யாரே. (கம்பர்)

மால் ஒன்றே என்றும் நன்றும் என்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

223. தெள்ளு குமணனொன்றுஞ் செப்பாம லேன்தலையைக்
 கொள்ளெனமுன் தந்தான் குமரேசா—என்றும்
 இலநென்னும் எவ்வம் உரையாமை யீதல்
 குலனுடையான் கண்ணே ஈனா. (நட)
 இ.—ள்.

குமரேசா! குமணன் இல்லையென்று சொல்லாமல் தன் தலையையும் ஏன் கொடுத்தான் எனின், இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமையும் ஈதலும் குலனுடையான் கண்ணே உள என்க. இலன் என்னும் எவ்வம்—வறியன் என்னும் இவ்வை, குலனுடையான்—மேன்மகள், இலன் என்னும் இளிமொழியைச் சொல்லாமையும் தன்பா

ஊள் ளதைப் பிறர்க்கு உவந்து சதலும் ஆகிய இவ்விரண்டு நலங்க

23-ம் அதிகாரம் சகை.

439

ளும் குலமகனிடமேதான் இயல்பாக அமைந்துள்ளன என்பதாம்.

ஏற்றல் நீது சதலே நன்று என்று மேற்குறித்த மெய்மை யைக் குலமகன் ஒருவனே குறிக்கொண்டிடாமுருவான் என்பார் 'குலமகன் கண்ணே உள' என்று.

உள என்பது ஆற்றினைப் பன்மைக் குறிப்பு முற்று ஆஃ கு உரையாமையும் சதலும் என்னும் இரண்டு எழுவாயும் கொள் ள நின்றது.

உள என்னும் பயனிலைக்குப் பன்மை குறித்தா சதல் ஒன் றையே எழுவாயாகக் கொண்டால் இதில் பல பொருள்கள் கொள் ளப்படும்.

அவை

இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை சதல்—வாயின் என் னும் துயர் மொழியைத் தன்முன் ஒருடன் கூறுதபடி கொடுத் தல் எனவும்,

தன்பால் வந்தவன் இலன் என்னும் எவ்வத்தைப் பின்னும் போய்ப் பிறரிடந் சொல்லாமல் கொடுத்தல் எனவும்,

இலன் என்னும் எவ்வத்தை வந்தவன்பால் தான் சொன்ன மல் கொடுத்தல் எனவும்,

தன்னிடம் வந்துபோனவன் பின்பு அவனிடம் வருபவர்க்கு இலன் என்று உரையாமல் அவன் கொடுக்கும்படி கொடுத்தல் எனவும்,

தன்பால் வந்தவனைக் குறித்து இவன் இல்லாதவன் என்று இகழாமல் கொடுத்தல் எனவும்,

பொருளிருந்தும் சயாதவனாதலால் இவன் இல்லாதவனே

என்று தன்னைக் குறித்துப் பிறர் பழியாதபடி கொடுத்தல் எனவும்,

இலன் என்று சொல்லி இன்னுள் வந்து என்பால் இரத்தா
440 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ன் என்று பிரமிடம் அதனை உரையாமல் கொடுத்தல் எனவும்,
தன்பால் வந்தவனை இல்லாதவன் என்று பின்பு பிறர் சொல்
லாதபடி கொடுத்தல் எனவும் வருவனவாம்.

இவை முறையே குறிப்பறிந்து கொடுத்தல், வறுமை நீங்கக்
கொடுத்தல், கரவாறு கொடுத்தல், நிவம்பக் கொடுத்தல், பழியாம
ல் கொடுத்தல், பழிம்கஞ்சிக் கொடுத்தல், கூறாது கொடுத்தல்,
பெருகக் கொடுத்தல் எனக் கருதப்படு.

கொருள் முகநியன டாவும் இலனுய்த்தால் எவ்வித நிகையி
னை யெய்தியி ருப்பினும் தன்பால் வந்து வேண்டினவனுக்கு யான்
இது பெழுளு ளுளறும் இல்லாதவன் என்று சொல்ல இசையா
மைமயி தீயாரினயேனும் மன முவந்து கொடுத்தற்கு இசைதலும்
குலமகபெருவனுக்கே கூறும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.
இவ்வண்மை குமணன்பால் உரைப்படும்.

கதை.

குமணன் என்பவன் இஃறைக்கு இரண்டாயிரம் வருடங்க
ளுக்கு முன்னர் கொங்கு நாட்டிலே ஆப்பிராவதி என்னுள் ரதிக்
குத் தென்பால் அமைந்திருந்த குமணுபுரி யென்னும் ரதிலிருந்
து அரகபுரிந்த ஒரு குறுகில மன்னன் பேரறிவாளன் ஒரு
ளால் பொறையால் ஆற்றலால் பெரியவன். ஏற்றகை மாற்றாமல்
எதையும் கொடுப்பான். நிறையும் நீதியும் இறை வழுகாதவன்.
எந்தவேளையும் கொந்தவர் துயரறிக் தின்னல்
தந்தபேர் தன மைந்தனை யாயினுந் தக்க

பந்த மாதிய விதிப்படி தண்டனை பணிக்குஞ்
 சிந்தை யாதிபன நினைதயின் நீங்கிய செம்மல்,
 மருவி நோக்கினர் வகனமாம் பங்கய மலர்க்கும்
 பரவ் யேபுவி நடுக்குறும் பாவமாம் பணிக்கும்
 சரள மாகிய கவிவலோர் கவிமீருள் தணக்கும்
 இரவி யாமென விளங்கிய வளங்கொளும் ஏந்தல்.

(1)

(2)

13-ம் அதிகாரம் சகை.

441

இவ்வகை நலங்கொள்ளும் யூரங்கே யெய்தியி நூத்த இப்பெ
 ருத் தணக்குத் தம்பி ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் அம
 ணன். பொருளையெல்லாம் பிரித்தே கொடுத்தி அண்ணன் கொ
 டுக்கின்றான் என்று அரணன் சிந்தையர் பின்பு அமர் செய
 வந்தான். இவையான நிலைமையயறிந்து அனைத்தையும் அளவால்
 கொடுத்திவிட்டுக் குமணன் தனித்து ஒர் வனத்தில் புகுந்து தங்
 கியிருந்தான். அமணன் அரசரிமையை உடைந்து மதிழ்ந்தான்.
 அவ்வளவில் அவையாமல் குமணனைக் கொல்லங் கருதியவர் அவ
 ன் தலைபனைக் கொணர்வோருக்கும் பொரு சிறி சுருங்காகப் பறை
 யறைவித்தான் அவ்வள்ளலைக் கொல்லத நினைவர் யாரும் இல்
 லை. இத்தலைபிளி நாயப பெருந் தலைச் சாசுநனர் என்னும் புலவர்
 ஒருவர் குமணனை நாடி வந்தார். நாரில இவ்வேயென்று தெரிந்
 தார். இருந்த இடத்தில் சென்று கண்டார்.

ஆடுவரி படர்ந்த கோடுயர் அநிப்பில்
 ஆய்பி பூபாத் சீம்பசி யுழப்ப
 இவ்வி தூர்ந்த பொல்லி வறுதனம்
 சவைதொறுந் கவைதொறும் பாக்காணுடல்
 குமளி நாயமுசுர் கோத்த
 மனை வி யென்முதம் நோக்க யாரும்
 நின்முதம் நோக்கி வந்தனங் குமணு.

என்று தமது வழிய நிலைமையைத் தெரியப் பாயு னார். குமணன் கேட்டான். புலவர் நிலைமையைத் தெளிந்தான். அபாது இன்மையை நீக்கத் தன்பால் ஒன்றும் இல்வையே என்று எண்ணியேங்கினான். தமபி கூறியுள்ளதை நினைந்தான். உடனே தெளிந்து மசிழ்ந்தான். புலவீர்! என் தலையைக் கொண்டுபோய் என் தம்பினைக் கொடுத்தால் அவன் உமக்குப் பெருநிதி தருவான். தடையொன்றுமின்றி இதனைக் கொய்து கொண்டுசெல்லும் என்று சொல்லிப் புலவர் கையில் வாளைக்கொடுத்துத் தன் தலையை நீட்டினான். புலவர் பதைத்துப் பரிந்தார். உண்மையுணர்ந்தார். அதன்பின் தமது மதிநலத்தால் இரூவரையும் இனைத்துக் குமணன்

449

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

னை யரசனாகினார். இலன் என்னும் எவ்வம் உரையால் தன் தலையை நக்க இப்பெருந்தகையை உலகம் தலைவள்ளல் என்று புர்ப்புற போற்றியது. (இதன் வினைவக் குமணன் கதையில் காண்க)

ஆந்த நாள் வந்திலை யருங்கயிப் புலவோய்
இந்த நாள் வந்த நீ நொந்தெனை யடைந்தாய்
தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பினைக் கொடுத்ததன்
விலைதனைப் பெற்றுன் வெறுமைமைய் களையே.

இது புலவரை கோச்சிக் குமணன் கூறியது.

இலன் என்னுமல் சாவுனே குலமகன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

224.

யனே னுன்துன்பம் எய்தினான் வானவர்தன்
கோளிரந்த கீபாது குமரேசா—தானாக
இன்றா கிரககப் படுதல் இரந்தவர்
இனமுதல் காணும் அளவு.

(ச)

இ—ள்.

குமரேசா! இந்திரன் வந்து தன்பால் இரந்தபோது
என் என் துன்பமுற்றான் எனின் இரந்தவரது இன்முகக்காணும்
அளவும் இரங்கப்படுதலும் இன்னாது என்க.

இன்னாது—இனிது அல்லாதது. துன்பம் என்றபடி.

இரத்தல்—பிரபுரிட்டுசென்று ஈ என்று கேட்டல்.

இரங்கப்படுதல்—இரப்பவர்க்கு ஈயும்படி இருத்தல்.

இரத்தலில் தான் துன்பம் உண்டு ஈதலினும் அஃதுண்டெ
ன்றது அதனைச் செய்வாரது தருகி கருகி என்க.

இரந்தவரது இனிய முகத்தைக் காணும் அளவும் இரங்கப்
படுவோருக்கும் துன்பமாம் என்பதாம்.

23-ம் அதிகாரம் ஈகை. "

1443

தன்பால் வந்து இரந்தவன் தான் கொடுத்ததைப் பெற்று
அதனால் அவன் முகமலர்ந்து நிற்பதைக் காணும் வரையும் வள்
ளங்கள் உள்ளாம் மகிழ்வுறுது என்பது ஈருத்தது.

இரப்போர் முகமலர ஈவோர் அகமலரும் என்க. இரந்தவன்
விரும்பியது எதுவோ அதைக்கொடுத்தது அவனை அனுப்பும்வரை
யும் இவன் என்னாமல் ஈயும் குலமகனுக்கு இன்னமை நீங்கா
தென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை நளன்பால்
உணரப்படும்.

கதை.

நளன் தமயந்தியை மணஞ்செய்யும் பொருட்டு அவள்தங்கி
யிருக்குந் திருக்கரையடைந்தான். அரசர் பலரும் அவ்வாறே
அந்தவகை செறிந்தார் வானவரும் வந்தார். வருணனோடு
வானவர் தலைவனும் வந்தான். வந்த இந்திரன் நளனது பேரழ
கை நோக்கி வியந்து மகிழ்ந்தான். அவனையன்றிக் தமயந்தி தன்
னை விரும்பாளென்று தெளிந்தான். அவனையே தூ கணுப்பி அவன்
வாயிலாக அவனைப் பெற்றுவிடவேண்டுமென்று இந்திரன் நளன்
பால் தந்திரமாக வந்தான். நளன் பணிந்து உபசரித்தான். இந்

திரன் ஒன்று வேண்டி உன்பால் வந்தேன் என்றான். நான் அதனைக் கேட்டான். அவன் கேட்டதைக் குறிப்பறிந்து கொடுக்க விரும்பினான். ஆனால் விருப்பம் இன்னதென்று தெரிந்திலன். அதனால் பெருந்தாயர் அடைந்தான். இரந்தவர் இன்முகம் காணும் அளவும் இரக்கப்படுதலும் இன்னது என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. (இதன் கிரிகை நளன் தூதில் காண்க.

குறிப்பறிந்த தீதலே சொடைமற்றின்றென

மறுத்தலே கேட்டபின் வழங்க லாதலின்

பெறத்தரும் ஆவியும் பெட்டி னீசுவன்

திறப்பட இவருளர் தெரிந்த தில்லையால். (கடைதம்.)

இரந்தவரது முகமலர்ச்சியைக் காணும் வரையும் ஈவோர்க்கும் துன்பமாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

56

344

திருக்குறட் குமரேசு உண்பா.

225.

அம்பரீ டன்வலிமைக் காற்றாமல் கோபமுனி
 சும்பிட்டேன் வீழ்க்கார் குமரேசா—அம்புதியில்
 ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை
 மாற்றுவார் ஆற்றலிற் பின்.

(16)

இ—ள்.

குமரேசா! அன்பிடன் வலிமைக்கு ஆற்றாமல் ஏன் கோபமுனி சும்பிட்டி வீழ்க்கார் எனின், ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியை ஆற்றல் அதுவும் அப்பசியை மாற்றுவாரது ஆற்றலிற் பின்னும் என்க.

கோபமுனி—துருவாசர். ஆற்றுவார்—தவஞ்செய்வார்.

ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசி ஆற்றல்—தவஞ்செய்வார்க்கு வலிமையாவது நம் பசியைப் பொறுத்தலேயாம்.

நம் பசியைப் பொறுத்தலே தவஞ்செய்வார்க்கு வலிமை;

அதுவுள், பிறர் பசியை நீக்கும் ஈகையாளரது வலிமைக்குப் பின்னையாம் என்பதாம்.

உறபசியை அடக்கி அருந்தவஞ்செய்யும் தவந்தினரைவிட சிறர் பசியை நீக்குப பேருதவி செய்யும் ஈகையாளர் பெரியவர் என்பது கருத்து.

தானஞ்செய்வோன் தவஞ்செய்பவனினும் வலியன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அம்பரீடன் கண்ணும் அருவாசரிடமும் உணரப்படும்.

கதை.

அம்பரீடன் என்பவன் சூரிய குலத்து வேந்தன். திருமாயை நினைந்து கெடுநான் தவம்புரிந்து சிறந்த வர பலங்களைப் பெற்றவன் சிமதிரியன்னும் ஓரபூதியை மணந்து சிறந்து வாழ்ந்தான். பின்னர்தான் ஓர் ஆகனத்திருந்தவன். சிறந்த யிரன். அசுரர் டஸ்ருடன் தனிநின்ற பொருடவன். இவனது அடர் வலி

27-ம் அதிகாரம் ஈகை.

சூரிய

யை தோக்கி அமரரும் போற்றினார். பெருங்கொடையாளி. வலியவரனைவரும் இவனை உயிரெனக் கருதினர். தான் உண்ணுகின்றதுபோலவே எத்திரத்தவர்க்கும இவிய உணவையிடமிடிகழ்வான். எகாதசிகோலும் விரதம் இருந்து அதன் முடிவில் அதுபயது கோதானஞ் செய்து துவாதசியன்று அருந்தவர் பஸ்ருடன் இருந்து உணவு அருந்துவான். ஒரு முறை துருவாசர் வந்தார். இவன் வந்த என்றபசரித்துப் பார்க்கை செய்ய விரும்பினான். அவர் தாங்கி நதிரில் நிராடி வருவதாகச் சென்றார். அவர் வரவை இவன் சிர்பார்க்கிருந்தான். உணவு அருந்துகற்கு உரியகாலத்தில் அவர் வரவில்லை. விரதநிபமம் தப்பினிடுமென்பன்று சிறிது சிபருகினான். முனிவர் வந்தார். உண்மை தெரிந்தார்.

வரு முன் அரசால் செய்தாய் என்று சினந்து தமது தவயகியால் ஒரு பூசக்கரை யேயினார். அது வெகுண்டி வந்தது. அரசன் செய்து வந்த கானமடுமையால் தன்னைபில் ஓர் ஆழி வந்தது. அதனால் அசனீசை கொன்றான். அச்சக்கரம் முனிவரையும் கொலைக் துணிந்தது. அவர் உருசி ஓடினார். அதுவும் பின் கொடார்க்கு விரைந்தது. முனிவர் ஓடிச் சீர்த்து மாட்டிட்டு சென்றார். அவர் உன்னை ஆதரிக்க எம்மால் முடியாது. அம்பரிடனிடமே சென்று அடைக்கலம் புதுக இலகைல் அழிவாய் என்றார். முனிவர் மீண்டார். அரசனைபடைந்து வணங்கி அடைக்கலம் புதுகார். அதன் பின் ஆழி அகன்றது. அரசனுக்கு சகையால் எய்தி புள்ள புண்ணிய வலியை முனிவர் எண்ணி விவசுதார். பசுபை ஆற்றித் தவாபுரிவாரினும் அதனை மாற்றும் சகையாளர் வலியர் என்பதை உலகம இவாபால் உணர்ந்தது.

(இதன் விளிவைப் பாகவசத்தில் காண்க.)
தவத்தினும் சகைய சிறந்ததென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

226. பெற்றனகொண்டேனோ பெறுஞ்சித் திரப்பசினோய்
குற்றமறத் தீர்த்தார் குமரேசா—முற்றமே
அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃகொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப்புழி. (சு)

226 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்

குமரேசா! பெறுஞ்சித்திரனார் தான் பெற்ற பொருளைத் தொகுத்து வையாபல் ஏன் அதனால் பிறர் பசுமையத் தீர்த்தார் எனின், அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் பெற்றான் ஒருவன் பொருள் வைப்புழி அதுவாம் என்க. வைப்பு உழி—வைக்கும் இடம்.

அற்றார்—பொருளற்றவர்: வறியர் என்க.

அழி பசி—கெட்பசி. குடிப்பிறப்பு வீழும்பம் மானம் முதலிய எல்லாநலங்களும் அழியும்படி பசிசெய்யும் ஆதலான அஃது அழி என்னும் அடைபெற்று வந்தது.

பொருளைப் பெற்றவன் பின்பு தனக்கு உதவும்படி அதனைத் தொகுத்து வைத்தற்கு உரிய இடமாவது வற்பவரது கொடிய பசியைத் தீர்க்க இவதேயாம் என்பதாம்.

ஒருவன் பெற்ற பொருளைப் பேருத்யம் உரும்படி வைத்தற்குரியதோர் நல்லிடமிடெனக் காட்டியருளிய நயம்காணத்தக்கது உயிர்களது பசியை நீக்க ஒருவன் உதவுகின்ற பொருளை ஒன்றுகொடியாய்ப் பின் அவனுக்கு நன்றதரும் என்பதுகருத்து.

குலமகன் பொருள் பெற்றால் பிறர் பசியைத் தீர்ப்பான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பெருஞ் சித்திரனார்பால் உணரப்பெடும்.

கதை.

பெருஞ் சித்திரனார் என்பார் இற்றைக்கு இரண்டாயிர வருடங்களுக்குமுன் விளங்கியிருந்த ஒரு சிறந்த புலவர். அதிகமான் முதலான வள்ளல்களைப் பாடியுள்ளார். இவரது இனிய கவிகளெல்லாம் புறநானூறு முதலிய பழைய நூல்களில் காணப்படும். நல்லறிவாளராகிய இவர்பால் பெல்லாத வறுமையும் பெருந்தயிருந்தது. அதனால் அநலல் பல அடைந்தார். குமணுள்ளல் இவரது மகிசலத்தையறிந்து பெரும் பொருள் உதவினார். அதன் பின் மனைகைய நோக்கி வந்து தன் மனைகையை நோக்கி

23-ம் அதிகாரம் ௧௧௨.

447

னார். தாம் பெற்ற பொருளை எல்லார்க்கும் உதவி வாரும்படி அவரிடம் கூறினார். அவளும் அவ்வாறே ஆற்றி வரத்தான். இவ்வரும் அதனால் என்றும் இன்புற்றார். வறுமைத் துயரால் வாடி வருந்திய பெருஞ்சித்திரனார் பெருள் பெற்றபின் உயிர்களது அரும்பசியை நீக்கிய பெருந்தகைமையை உலகம்புகழ்ந்தது.

பெருஞ்சித்திரனார் தமது மனைவியை நொங்கிக் கூறிய இனிய
மொழிகள் இதன் அடியில் வருகின்றன.

நின்னயர் துறைநர்க்கும் நீநயந் துறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளை முத லோர்க்கும்

கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழ நின்

கெடங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்

இன்னோர்க் கென்னாது என்னொடுந் குழாது

உல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது நீயும்

எல்லார்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே

பழந்துங்கு முதிரத்தும் கிழவன்

திருநதுவேற் குமணன் நல்கிய வளனே. (புறநானூறு.)

பிறர் பசியைத் தீர்த்தலே ஒருவன் பொருள் வைக்கும் இடம்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

227. பண்டு வணம்புகுத்தும் பாண்டவர்கள் வெம்பசினோய்
கொண்டலி தென்னே குமரேசா—கொண்டதைமுன்
பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசியென்னுந்
தீப்பிணி தீண்டல் அரிது. (எ)

இ-

குமரேசா! பாண்டவர்கள் வணம்புகுத்தும் ஏன் பசி
நோயை அடைபயில்லை எனின், பாத்து உண்மரீஇ யவனைப் பசி
என்னும் தீப்பிணி தீண்டல் அரிது என்க.

மருதியவன் என்பது மரீஇ யவன் என நின்றது. மருதிய
என்—பழகினவன்,

448

திருநாறு: நூலேசா கொண்டார்.

பாத்து உண் மரீ இயவனை—பகுத்து உண்ணுகலைப் பொருள்
கினவனே.

பசிமையக் சிட்டுவெய்தது அறிவொழுக்கக்களை அழித்து
இழிவைபுர துன்பத்தையும் சிறி வழி நல்கும் அடிநன் கொடுமை
கருதி என்க.

பகுத்து உண்டாவப் பழநி வந்தவனை யாண்டும் பசிகோய்
நீண்டாதென்பதாம். (இவையுண்மை பாண்டவர்பால் காணப்படும்)

கதை.

பாண்டவர்கள் சாட முந்து வளைய பகுத்த காண்கிறும் இனிய
வுணவுகளைபே அருந்தி இன்புற்றார். தருமர் ஒருவர் சவுண்ட
முனிவரைக் கண்டு வணங்கினார். முனிவர் தருமரது பெருந்தன்
மையை விபரம் ஒரு பாதசிரந்தை உபயிசித்தார். தருமர் தெ
ளிர்க்கார். உதவையார் சிவதுக்கிரண்டி ருரியனை கோங்கி அருந்
தவஞ்செய்தார். சூரியன் கோங்கி ஓர் அற்புதமான பொற்பாத்
திரகதை புகழினா எனவளவு பேர்களைக் குறித்து எண்ணி
ண்ப அவ்வளவீனார்தும் அல்து இன்னுணவளிக்கும் இயல்பினை
யுடையது. அல்து அட்சய பாததிராம எனப்படும். தன்னு
டன வந்த பன்லீராயிரம் முனிவர்களையும் தம்மையும் அதனால்
ஆகரிக்கிறவர்கார். காட்டில் இரந்தாம, நாட்டிலும் கிடையாத
நல் உணவுபே நாளுந்துய்க்கார். பகுத்துண்டு வாழ்வோரைப்
பசிகோய் நீண்டது என்பதை உணகம் இவர்பால் தெளிந்தது.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

ஈவோர்க்குப் பசிகோய் இல்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

228.

ஈரமுடன் ஈயாமல் எனிழந்து தன்பமுற்றான்
கோரைநகர் ஆழ்வான் குமரேசா—பாருலகில்
ஈத்துவக்கும் இயயம் அறிவார்கெரில் நாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்கணைகள்.

(அ)

குமரேசர்! கோரைகள் ஆழ்வான் என் சுயாள் இழந்
து துன்பமுற்றான் எனின், தாம் உடைமை வைத்து இழங்கும்
வன்சணவர் எத்து உவங்கும் இவபடி ஆர்யார் என்க,

எத்து என்பது எதுவை வேக்கி வெடுத்து மின்றது.

வன்சண்மை—பிரகாரின்மை, வன்சண்மை என்றது
இரப்பவர்க்கு இரங்கு சயாத இழியக்களை என்க.

தாம் உடைமை—தாம் உடைத்தாயிருக்கும் பொருளை,

எத்து உவங்கும் இன்பம்—சொந்தித்து உவங்கல் என்னும்
இன்பத்தை. இனி, கொடுத்தது (வழியவர்) உவங்குதலால் எய்தும்
இன்பம் எனவரும்.

பிறா இன்புறக் கொடுத்து அகறல் தாம் எய்தும் இன்பத்
தை சயாது வைத்திழங்கும் உலோபர் ஆர்யார் கொல் என்பதாம்.

சிறிய பொருளைக் கொடுத்தப் பெரிய இன்பத்தின சியந்தா
மல் வழிதேயிழப்பது யாது உத்திரா என் பார் 'ஆர்யார் கொல்'
என்றார். கொல் என்பது ஸபகமீதாதி விஞ்சுவாயு குறித்து
மின்றது. அறிவேர் கொடுரது இன்புறவர். அறிவீடுகள் வை
த்திழந்து துன்புறவர் என்பது உருத்த.

கொடை யின்பத்தை யறியாத மடையரே தானுரிபாருளைக்
கொடாமல் வைத்திழந்து கவல்வர் என்பது இடில் உணர்த்தப்
பட்டது. இது கோரைக்கா லாழ்வரன்பால் காணப்படும.

சுகை.

சுந்தர்

சோழநாட்டிலே கோரைக்கால் என்னும் ஊரிலே ஆழ்வா
ன் என்னும் பெயரினை யுடைய பெருஞ் செல்வன் ஒருவன் இருந்

தான். இவன் பொருள் மிகப்பெற்றும் அருள் இலையினான்.
கல்விபுரிவுஞ் சிறிது வயதிரந்தான். பொருள்மேல் பெருமீ
தூய்
திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பற்றுடையவன். அதனால் அகளை எவர்க்கும் கொடாமல் மிகப்
போற்றி வாழ்ந்தான். இரவலரைக் கண்டால் இவன் கரவுடன்
அகல்வான். இவன் நிலைமையைப் பரிபாமல் புலவரொருவர் இவன்
மேல் பல கவிதள் செய்துவந்தார். பாடிப் புலந்தார். அகர்
இழுவர் என்று அஞ்சி இவன் ஒரு வருடம் கழித்துவரின் ஒரு
யாளை தருகின்றேன என்றுன். குறித்த காலத்தில் புலவர் வந்
தார். இன்னுஞ் சில காலங்கழித்து வாரும்பவர் ஏதாவது கொ
டுக்கின்றேன் என்றுன். இவ்வகையே பலமுறையுட்குறி முடிவில்
ஒன்றுங் கொடாமல் மறுத்தான். இவன் வன்மையை ஒரு
வை அறிந்தான். வகை ஒன்று பாடினான். அதன் பயனாக இவ
ன் பொருள் முழுதும் இழந்தான். ஈதலின்பத்தை யெய்தாதி
ழிந்தான்.

கரியாய்ப் பரியாகிக் காரொருமை தானுப்

எருகாய் முழுப்புடவை யாகிக்—திரிதிரியாய்த்

தேரைக்கால் பெற்றுவிசைத் தேய்ந்துகால் ஒய்ந்ததே

கோரைக்கால் ஆழ்வான் கொடை.

(ஒளவை.)

உடாஅதும் உண்ணாதும் தம்முடம்பு செற்றந்

கொடாஅத நல்ஹமுஞ் செய்யார்—கொடாது

வைத்திடடி னரிழப்பர் வான்குறைய மலைாட

புய்த்திட்கு தேனிக் கரி.

(சாலியார்.)

ஈதலின்பத்தைப் பேரறிவாளரே எய்துவர் என்பது இது
னால் கூறப்பட்டது.

என்றும் பலர்கூழ்ந் திருந்துண்ண ஏன் உண்டான்
 குன்றையூர் எல்லன குமரேசா—கன்றி
 இரத்தலின இன்னாது மன்ற நிரப்பிய
 தாமே தமிழர் உணல்

இ—ன்.

குமரேசா! குன்றையூர் எல்லன் தனித்துண்ணுமல் ஏன்
 பலரோடு கூடியுண்டான் எனின, நிரப்பியதாமே தமிழர் உண
 ல் இரத்தலினும் மன்ற இன்னாது என்க.

23-ம் அதிகாரம் ஈகை.

451

நிரப்பிய தாமே தமிழர் உணல்—தொகுத்ததைத் தாமே
 உண்டல். ஏதாரம் பிரிதலை.

மன்ற என்பது தெரிவுப் பொருளை யுணர்த்தும் ஓர் இடைச்
 சொல். மன்றவென் கிளவி தேற்றந் செய்யும் (தொன்காப்பியம்.)

சட்டிய வுணவுகளைப் பிரிந்தகு ஈயாமல் தாமே தனித்து
 உண்ணாதல் இரத்தலினும் உண்மையாக இன்னாது என்பதாம்.

நிரப்பிய என்பதை வினைபெச்சமாகக் கொண்டால், ஏதாவது,
 ஒரு பொருளெல்லையைச் குறித்துவைத்து அதனை நிரப்பும் பொ
 ருட்டு ஒருவர்க்கும் ஒன்றுங்கொடாபல் தாமே உண்டு உலோபந்
 செய்தல இரத்தலினும் இனிவு என்று கொள்ளப்படும்.

ஈயாது உண்ணல் இரத்தலினும் தீது என்க.

முயன்று தொகுக்க பொருளைப் பிறர்க்குதவி வாழ்பவனே குலமகன் என்பது குறிப்பு. இஃது எல்லன்பால் காணப்படும்.

கதை.

எல்லன் என்பவர் தொண்டை நாட்டிலே குன்றையூர் என்னும் நகரிலே பிறந்தவர். வேளாண் மரபினர். பெரிய நிலப்பகுதியைத் தனக்கு உரிமையாகவுடையவர். யாவர்மாட்டும் போன்று வாய்த்தவர். எல்லாரும் இன்புற சுத்து வாழ்ந்தவர். இவர் உலையில் அரிசியிட்டால் ஊர்பசி நீங்கும் என்பர். ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்கள் தினமும் இவர் இல்லில் வந்து அன்னம் அருந்திச் செல்லுவர். பலரும் புடைசூழ உண்டால் ஆன்றி இவர் ஒருநாளும் தனித்து உண்ணுவதில்லை. நான்கு திசைகளினும் இருந்து நாளும் இவரை நாடி வருவார் பலர். எவர் வரினும் இனிய முகத்தோடு உபசரித்து அவர் குறித்ததை உடனே கொடுத்தனுப்புவர். இவரைச் சேர்த்துக் கருகிய ஒருவனுக்குத் தமது உடற்றசையைப் கொடுக்கத் துணிந்தார்.

57

452

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஆலெங்கே யங்கே யரும்பறவை ஆலமர்ந்த
மாலெங்கே யங்கே மலர்மடந்தை—கோலஞ்சேர்
செங்கே தகைமணக்கும் செங்குன்றை எல்லெனங்கே
அங்கே யிரவலரெல் லாம். (பொய்யாமொழி)

இதனால் இவரது ஈகைக்குணம் இனிது தெளியப்படும். ஈயாது உண்டல் இரப்பினும் இனிவென்பது இதனால் கூறப்

230. ஈதலியை யாமைக்கேன் இன்னுமிரும் நீக்கின்றார்
கோதறுகா ளத்தி குமரேசா—பூதலத்தில்
சாதலின் இன்னாத தில்லை யினிதனாஉம்
ஈதலியையாக் கடை. (11)

1-ள.

குமரேசா! காளத்தி முதலியார் ஈதல் இயை யாமைக்
காக ஏன் தனது இனிய உயிரையும் நீக்கத்துணிந்தார் எனின்,
சாதலின் இன்னாதது இல்லை, ஈதல் இயையாது உள்ளன், அது
வும் இனிதாம் என்க.

சாதலின் இன்னாதது இல்லை—சாதல்போலத் துன்பமானது
இவ்வுலகில் ஒன்றும்லை.

ஈதல் இயை யாக்கடை—ஈதல் முடியாத இடத்து.

ஈதல் முடியாமை எய்துமாயின் அது, சாதல் துன்பத்தினுள்
கொடிது என்பதாம்.

காரணம் யாவும் கலங்குற வருகின்ற மாண துன்பமே
எவ்வகைத் துன்பங்களினும் உயிர்கட்கு மிக்க துன்பமாம் அதனி
னும் வறியவர் வீரும்பியதொன்றைக் கொடுக்க முடியாதவிடத்துக்
குலமகனுக்குத் தோன்றத் துன்பங்கொடிதாம் என்பது கருத்து.

23-ம் அதிகாரம் ஈகை.

453

தன்பால் வந்து இரந்தவனுக்கு இல்லையென்று சொல்வதி
னும் ஒருவன் இறந்து படுதல் நல்லது என்பார் “ஈதல் இயை யாக்
கடை சாதல் இனிது” என்றார்.

கொடுக்க முடியாத இடத்துக் குலமக்கள் தம் உயிரையும்
விடத்துணிவர் என்பது குறிப்பு. இவ்வண்மை காளத்திபால் கா
ணப்படும்.

கதை.

காளத்தி முதலியார் வறியவரெவர்க்கும் உறுதுணையாய் நின்று பேருதவி செய்து நின்றை என்னும் ஊரில் நிலைத்து வாழ்ந்தார். அதனால் அவரது புகழ் உலகெங்கும் பரவியது. பல திசைகளிலுமிருந்து இரவலர் பலர் நாளும் இவரை நாடி வருவர். அவர் வேண்டிய எல்லாம் இவர் வீறும்பிபுதலினார். முடிவில் பொருள் வளங்குறைந்தது. வறுமை வளர்ந்தது. உணவும் இன்றி ஒரு நாட்பட்டினிகிடந்தார். அங்கு இருத்தற்கு நாணினார். மறுநாள் இரவில் தன் மனைவியோடு எழுந்து ஒருவருக்குத் தெரியாதபடி அபலிடஞ்சென்றார். வழியிலிருந்த ஒரு பொது நிலையத்தின் புறத்திண்ணையில் கடும்பகியோடு களைத்துத் தங்கினார். இவர் பால் பரிசில் பெறக்கருதி நின்றையுரை நோக்கிவந்த புலவர் ஒருவரும் அங்கேயார் மூலையில் பொருந்தியமர்ந்தார். தன்னைவிடாமல் வருத்துகின்ற வறுமையை முன்னினைப்படுத்திப் புலவர்,

நீளத் தொடர்ந்தனையே நீங்கா நிழல்போல

நானைக்கென் செய்குவாய் நல்குரவே—காளத்தி

நின்றைக்கே சென்றக்கால் நீயெங்கே நானெங்கே

இன்றைக்கே சற்றே யிரு.

என்றார்.

முதலியார் இதனைக் கேட்டார். புலவர் குறிப்பைத் தெரிந்தார். நானே இவர் நமது இல்லைபடைந்த நாம் இல்லாமையை அறிந்தால் அல்லலுறுவரே என்று ஒல்லை எழுந்தார். மனைவியை யழைத்து விடியமுன் மெல்ல வீசிவந்து சேர்ந்தார். அரிதின் முயன்று சிறிது உணவை ஆக்கிவைத்தார். புலவரும் வந்தார். முதலியார் அவரை உபசரித்து உணவூட்டினார். புலவர் குறிப்பின்படி கொடுத்த திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கெத்தனுப்புதற்கு ஒன்றும் இல்லையென்று யெண்ணி யெண்ணி
கொந்தார். இல்லையென்று சொல்வதினும் இறந்ததுவிடுதல் நல்லது

என்று துணிந்தார். தமது இல்லின் பின்புறத்திற்குச் சென்று
 இறக்கக்கருவி அங்கிருந்த ஒரு பாம்பின் புற்றில் கையை விடுத்
 தார். அதிலிருந்த நாகம் கடிந்தலைச் செய்யாமல் தன் சிரத்திலி
 ருந்த செம்மணியை அங்கையில் கக்கிற்று. முதலியார் கையை
 வெளியே இழுத்தார். ஒளிமணியைக் கண்டார். பேருவகை
 கொண்டார். விரைந்து வந்தார். அதனைப் புலவர்க்கே தந்து
 போற்றியனுப்பினார். சாதல் முடியாத இடத்துக் குலமக்கள் சா
 தல் இனிது என்று கொள்வர் என்பதை உலகம் இவர்பால் கண்
 டது. இதல் விரிவை இவர் காதையில் காண்க

சாதல்வர் தடுத்தகாலும் தனக்கொரு சாதலின் நிப்
 பூதலம் இறங்கும் காலும் புகழுடம் திருக்கு மந்தக்
 கோதறு புகழின் யாத்தை கொடையினும் செல்வங்கூச
 வாழ்தலை அடைய ரன்றே வானமும் வணங்குகீரார்.

(சிகாயக புராணம்.)

சாதலின்றி வாழ்தலினும் சாதல் நன்று என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

வறியவர்க்குக் கொடுப்பதே கொடை. ஏற்றல் தீது. சாதலை
 நல்லது. இலன் என்றால் ஈவோன் குலமகனே யாவன். இரந்
 தவரது இன்முகம் காணும்வரையும் ஈவோர்க்கும் துன்பமாம்.
 பிறர் பசியைத் தீர்ப்போர் தவசிகளினும் வலியவர். பிறர் பசிக்கு
 இயதலை ஒருவன் பொருள்வைக்கும் இடமாம். பகுத்து ஈந்து
 உண்போனைப் படுகோய் அணுகாது. கொடாமல் வைத்து இழப்
 போர் கொடியரேயாவர். ஈயாது உண்ணல் இரத்தலினும் தீது.
 சாதலின்றி வாழ்தலினும் சாதல்

உரு-வது ஈகை முற்றிற்று.

21-ம் அதிகாரம் முடிந்தது.

உச-ம் அதிகாரம் புகழ்.

அஃ, தாவது தனது குணஞ் செயல்காரன் உலகம் என்றும் உவந்து போற்றும்படி ஒருவனுக்கு அநமது நிறும் கொத்தி, இஃன் திப்பு வீரம் கல்வி நியாயங்களானும் எய்துமாரினும் ஈகை மூன்றினே இனபுந், தீதானும் ஆலான் அநவபின் இது வைக்கப்பட்டது.

231. திண்டோள் இயற்பகைதன தேவியைமுமார்தேகே
 கொண்டார் இசையைக் குமரேசா--கண்டாமல
 ஈதல் இசைபட வாழ்கல் அதுவல்ல
 ஊதியம் இல்லை யுரிக்கு (ஈ)

இ--ள்.

குமரேசா! இயற்பகையார் கன் தேவியையுமுமார்து என் இசைபெற்றார் எனின், ஈதல் இசைபட வாழ்கல் அது அல்லது உயிர்த்து ஊதியம் இல்லு என்ஈ ஊதியம்--ஆலாய்.

இசைபட--புகழ் உண்டாக. அது என்றது புகழை.

ஈதல் வாழ்தல் என்பன தல்பற்று வியங்கோள் முற்றுக்கள் ஆதலான் அவை ஈக வாழ்க என ஏவல் யேனின்றன.

ஈக; அதனால் புகழ்முண்டாக வாழ்க; அப்புகழல்லது உயிர்த்து ஊதியம் இல்லை என்பதாம்.

ஈதலைச் செய்து அதனால் புகழினை எய்தி வாழ்தலே ஒரு வன் பிறவிக்குப் பயன் என்பது கருத்து.

ஈதலின்றி வாழ்தலினும் சாதல் நன்று என்று மேற் குறித்த அதனால் யாது பயன் என்பாரை நோக்கி அஃது உயிர்க்கு ஊதியமாகிய புகழையுண்டாக்குமென்று இதில் உணர்த்தினார் என்க.

456

திருக்குறட் குறளேச வெண்பா.

எதனையும் இல்லையென்மால் ஈத்து புகழூற வாழ்வோரே பிறவப் பயனை யெய்திய பெரியவராவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இயற்பகையார் பால் உணரப்படும்.

கதை.

இயற்பகையார் என்பவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். சோழநாட்டிலுள்ள காகிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வணிகர் மரபில் பிறந்தவர். எயர் வந்து எதைக் கேட்பினும் இல்லையென்மால் ஈயும் இயல்பினைபுடையவர். குணவதி என்னும் தனது அருமை மனைவியுடன் அமர்ந்து இவ்வாழ்த்தவந்தார். வருங்கால் இவாது புத்தினை உலகறிபும்படி செய்ய இறைவன். கருதினார். ஒரு நாழகன் போல் வேடங்கொண்டு இவர் பால்வந்தார். அவரை ஓர் அடியவராகவே கருதி இவர் அவர் அடிவணங்கி நின்று யாது வேண்டினுமென்றார். “உன் மனைவியே வேண்டும்” என்று அவர் வேண்டினார். இவர் இல்லை என்மால் தம் இல்லையோபுத்தார். அவர்கொண்டு சென்றார். இவரது உரவினர் அவரைக் கடித்துத் தந்தார். இவர் வெகுண்டு சென்று அவரனைவரையும் அச்சுறுத்திச் சிறிது தூரம் உடன் சென்று அவ்விருவரையும் அணுபயினார். மாயவண்ணம் கொண்டவராக அவர் மனைவியையும் மறதவண்ணம் தந்த இவர்புன் விடைமேல்தோன்றினார். கண்டு தொழுதார். பின் மனைவியோடு பேரின்பம் எய்தினார். ஈதலும் அதனால் இசைபெற வாழ்தலுமே ஆருயிர்க்குப் பேருதியம் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்த்தது.

(விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.)

புகழொன்றே இம்மையில் ஒருவன் எய்துதற்குரிய பெரும் பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

232. பாரிகன்ன ஞாயிரைப் பல்லோரும் பேரன்பு
கூரவுரைப் பாணேன் குமரேசா—பாரில்
உரைப்பார் உரைப்பவை யெல்லாம் இரப்பார்க்கொன்
றீவார்மேல் நிற்கும் புகழ். (உ)
2-ம் அதிகாரம் புகழ். 457

இ—ள்.

குமரேசா! பாரிகன்னன் முதலிய வள்ளல்களுடைய புகழை எல்லாரும் ஏன் உரையாடி மகிழ்கின்றார் எனின், உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கு ஒன்றை சுவார்மேல் நிற்கும் புகழேயாம் என்க.

பேசுவார் பேசுவன எல்லாம் இல்லையென்றால் சயும் சசையாவர்களுடைய புகழ்களே என்பதாம்.

எள்ளல்கள் புகழ்களே வாய்படைத்த பாந்தரால் வியந்து பேசப்படுகின்ற என்பது கருத்து.

கல்கியறிவு நிரம்பப் பெறுதவர் வழக்கமான உரையானும் புலவர்கள் பாடலானும் வள்ளல்களுடைய மேன்மையைப் போற்றி மகிழ்வார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பாரிகன்னன் முதலினவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

இரப்பார்க்கு இல்லையென்னுமலீரது வந்த பாரி கன்னன்
 குமணன் பேசுந் நன்னன் எழினி அதிகமான் மலயமான் ஆப்
 சோமன் சந்திரன் சுவர்க்கி ஓரி கூவுத்துராரணன் பள்ளி கொண்
 டான் காரி வரபதியாட்கொண்டான் அநதிமான் சந்திரமான்
 நள்ளி முல்லான் சிபி காளத்தி முதலியார் சீதக்காதி சடையப்ப
 பிள்ளை முதலிய வள்ளல்களுடைய கீர்த்தியை உரையானும் பாட்
 டானும் உலகம் இன்றும் போற்றிவருவதை எங்கும் காணலாம்.

“கொடைக்குக் கன்னன்”

“சிறுவிமுல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய பாரி”

“சந்து சிவந்தது மால் சீதக் கா;”

“சர நன்மொழி இரவலர்க்கீந்த காரி”

458

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

“அமிழ்து விளை தீங்கனி ஔவைக்கீந்த அதிகள்”

“பிறந்த நாட்டொடங்கி யாரும் துலைபுக்க பெரியோன்
 பெற்றி மறந்தநாள் உண்டோ”

“மண்ணவர் வறுமை நோய்க்கு மருந்தன்ன சடையன்”

மாரி யீசை மறப்பாரா மலையன்

எனவரும் இயற்றான் சுவர் மேல் நிற்கும் புகழ் உரையானும்
 பாட்டானும் உவந்து போண்பபறம் உண்மை காணப்படும்.

வள்ளல்களுடைய புகழே எல்லாரானும் வியந்து சொல்லப்
 படும் என்பது இதனால் கூரப்பட்டது.

233. என்றும் சிபிசகுணன் இன்புகழே சிந்ததிக்கு
 குணரியவோன் எல்லாம் குமரேசா—நன்றாக
 ஒன்று வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற்
 பொன்னுது நிற்பதொன் றில். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! சிபி முகலோரது புகழே இவ்வலகில் நிலை

பெற்றது 19ற எல்லாம் என் நிலையாமல் அழிந்தன எனின், ஒன்றா உயர்ந்த புசும் அல்லால் உலகத்தில் பொன்றது நிற்பது ஒன்று இல்லை என்க.

ஒன்றா—தன்னோடு ஒப்பது இன்றித்தான் ஒன்றேயாக, ஒப்பற்றதென்க.

ஒன்றா உயர்ந்த புசும்—ஒப்பின்றாக உயர்ந்த கீர்த்தி.

ஒன்றா என்பதை உலகத்துக்கே அடையாக்கி “நிலையா உலகம் ஆம்”.

அரிய புகழைத்தவிர இவ்வுலகத்தில் அழியாமல் நிற்பது வேறு ஒன்றும் இல்லை என்பதாம்.

24-ம் அதிகாரம் புசும்.

459

நிலையில்லாத இவ்வுலகில் புசும் ஒன்றே நிலைத்துநிற்கும் என்பதும் அஃது ஈசையானே எய்தப்படும் என்பதும் கொடுத்தற்கு அரியதைக் கொடுத்தேனும் அதனைக் கொண்டவரே உயர்ந்தோர் என்பதும் அவரது பேரும் சீரும் உலகமுள்ள அளவும் யாவரானும் போற்றப்படுமென்பதும் இதில் தோற்றி நின்றமை காண்க.

இல்லையெனனால் எதனைபுங்கொடுத்து வள்ளல்கள் எய்திய அரிய புசும் ஒன்றே இவ்வுலகில் அழியாமல் நிற்கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சிபி சுருணன் முதலாயினார் பால் காணப்படும்.

சுருணன் என்பவர் தொண்டைமண்டலத்திலே விடீர் என்னும் நகரிலே விளங்கியிருந்த ஒரு வேளாண் மாடுனார். தமக்கு உரிய பொருளையெல்லாம் வறியவர்க்கே கொடுத்து மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தவர். அவரது வள்ளன்மையைறிய விரும்பிப் புலவர் ஒருவர் வந்து மனைவியைத்தரும்படி கேட்டார். அவர் மாற்றாது தந்தார். புலவர் வியந்து சுருணரைத் தந்தையேயென்றழைத்து அவர் மனைவியைத் தாயென வணங்கினார். சேயாகிய என்பால் தாய்தந்த தாதாவே என்று யீண்டும் அவளை அவர் பால்

சேர்த்தார். கொடுத்தற்கரிய உரிமைப் பொருளையும் கொடுத்த
அவரது சகைக்குணத்தைப் புலவர் எண்ணியெண்ணித் துடித்தார்.
ஒன்றா உயர்ந்த அவர் புகழ் என்றும் நின்று நிலவும்படி நன்று
பாடினார். (இதன் விரிவைத் தொண்டை மண்டல சதகத்தில்
காண்க.) சிப்புகழ் நிலைத்தமை மேலே காண்க.

அரிய புகழொன்றே அழியாமல் நிற்குமென்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

[ளார்

234. வாணுலகேள் போற்றியதோர் வண்புறவை வானிலுள்
கோளையும் போற் றாமல் குமரேசா—மாவ
நிலவரை நீள்புகழாற்றிற் புலவரைப்
போற்றாது புத்தே ளுலகு.

(ச)

58

460

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

குமரேசா! வாணுலகம் தன்பாலுள்ள தேவரைப் போற்
றாமல் பண்டு ஏன் ஒரு பறவைமைப் போற்றியது எனின், நில
வரை நிள் புகழ் ஆற்றின் புத்தேள் உலகு புலவரைப் போற்றாது
என்க.

நிலவரை—பூமியின்கண். நீள்புகழ்—நெடுங்காலம்நிலைத்து
நிற்கும் புகழ். புலவர் என்றது தேவரை. புலம்—அறிவு.
அதனைப் பெரிதும் உடையரா தலால் அவரனைவரும் புலவர் எனப்
பட்டார்.

நிலவரை நீள்புகழ் ஆற்றின்—நிலவுலகிலெருந்து நெடிய புக
ழைச் செய்யின்.

இந்நிலவுலகிலிருந்து ஒருவன் பெரும் புகழைச் செய்வானெனில் அவனையல்லது தெய்வவுலகம் தன்பாலுள்ள தேவர்களைப் பேணுது என்பதாம்,

புண்ணியத்தால் தெய்வவுடம்பையெடுத்தும் புகழே, நன்குலகினையெய்கி நிற்கும் தேவர்களினும் சகையால் புகழுடம்பையெடுத்து இந்நிலவுலகிலிருக்கும் வள்ளல்கள் சிறந்தவர் என்பது உருத்தது.

நெறிநின்றொழுகிய அறிவினையுடையார் மறுமையை மாத்திரம் உரிமையாக உடையவராவார், புகழுடையார் இருமையினும் பெருமையை பெய்துவராதலான் புகழே, நன்குலகம் அவரினும் இவரை விருமயிப் பேரும் என்க. இவ்வுண்மை புகழாற்றிய ஒரு புறவின்பால் காணப்படும்.

கதை.

பல்லாயிர வருடங்களுக்கு முன்னர் கிடதாமலையையடுத்துப் பெரிய வனம் ஒன்று இருந்தது. அடர்ந்த மரங்களும் சிறந்த செடி கொடிகளும் அதில் நிறைந்திருந்தன. வில்லும் கையுமாய் வேடனொருவன் அங்கு வந்தான். வரவும், பெருமழை பெய்தது. நுயல்கலை. அதனால் வருந்தித் குவிரால் நடுங்கினான். பறவை

21-ம் அதிகாரம் புகழ்.

461

களும் மிருகங்களும் வாடி நொந்தன. நனைந்து மெலிந்த பெண் புழு ஒன்று தரையிடைத் தளர்ந்து கிடந்தது. வேடனெடுத்ததற்கு தன வலையில் போட்டுக்கொண்டு தழைத்த ஓர் மரத்தினடியில் களைத்திருந்தான் இரவும் வந்தது. அம்மரத்தில் தனித்திருந்த ஆண்புற தனது வேடையைக் காணுது பெரிதும் வருந்தி அடியில் நனைந்திருக்கும் வேடன் வலையில் அமைந்திருப்பக் கண்டு கண கலக்கக் கொண்டது. அதன்பின் வேடன மெலிவுக்கு இரங்கிப் பல இடங்களுக்குச் சென்று காய்ந்த விழுதுகளைக் கொ

ணர்ந்து குறித்து காட்டுத்தீயைக் கோலில் தாங்குவது மூட்டித்
தனது மெல்லிய சிறகுகளால்வீசி நெருப்பை வளர்த்து அவனது
குளிரை நீக்கினது. அவனும் நீங்கி நிமிர்ந்தான். உடனே அவன்
பசிரேயக்கு இரையாகப் புற அதில் பாய்த்து மடிந்தது. வே
டன்கூட வியந்து பயந்து தன் வலைநிலை கிடக்கும் பெண் புற
வை எடுத்து வெவிரிய விட்டான். தன் துணையைப் பிரிந்திருக்க
ஆற்றாது அதுவும் அகற்றியில் விழுந்தது. உடனே விமானம் வர
அவ்விரண்டுமே தெய்வவுடம்பெய்திச் சேர்ந்து மேலெழுந்தன.
பிலவுலகிலி ரந்து நீன்புகழாற்றிய அப்புறவிரண்டையும் புத்தே
ளுலகம் புலவரினும் போற்றி மகிழ்ந்தது.

(இதன் விளிவைச் சாத்தி பருவத்தில் காண்க.)

பேடையைப் பிடித்துத்தன்னைப் பிடிக்கவர் தடைந்தபேதை
வேடனுக் குதவிசெய்து விறகிடை வெந்தீ மூட்டிப்
பாடுறு பசியைநோக்கித் தன்னுடல் கொடுத்தபைம்புள்
வீசிபெற்ற யுயர்ந்தவார்த்தை வேதத்தின் விழுமிதன்றே

(இராமாயணம்)

புகழமுடையாரைப் புத்தேளுலகமும் போற்றும் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

235. தண்டார் அரவான் ததீசிபோல் மெய்ப்புகழைக்
கொண்டிலரேன் மற்றோர் குமரேசா—கொண்டாடும்
நத்தப்போற் கேடும உளதாசுந் சாங்காடும
விதநகர்க் கல்லால் அரிது. (சு)

462 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா,

குமரேசா! அரவான், ததீசிபோல், பிறர் என் பெரும்
புகழைக் கொள்ளவில்லை எனின், நத்தம் ஆரும் கேடும் உளது

ஆகும் சாக்காடும் வித்தகர்க்கு அல்லால் அரிது என்க.

திருந்தல் வருந்தல் என்பன திருத்தம் வருத்தம் என நிற்பல்போல் நந்தல் என்பது இங்கே நத்தம் என தின்றது.

நந்தல் என்பது வளர்தல் ஆக்கம் முதலியவற்றைக் குறித்து வரும் ஒரு தொழிற்பெயர். சாக்காடு—சாவு.

போல் என்பதை உரையசையாக்கொண்டு ஆகும் என்பதை ஆங்குப் பெய்து பொருள் கொள்ளும்படி இது நின்றது.

ஆக்கம் ஆகும் கேடும் வாழ்தலாகுஞ் சாவும் வித்தகர்க்கு அன்றி மற்றவர்க்கு எய்துதல் அரிது என்பதாம்.

வித்தகர்—அறிவு, அருள், ஆண்மைகளான் மேன்மை பெற்றவர். அழியும் உடலைக்கொடுத்து அழியாத புகழை அடைதல் எல்லார்க்கும் எளிதன்றாதலான் “வித்தகர்க்கு அல்லால் அரிது” என்றார்.

புகழுடம்பை எடுத்தற்காகப் பூதவுடம்பைக் கொடுத்தலும் அது நிலைத்து நிற்கும்பொருட்டு இறத்தலும் தான வீரர்க்கே அமையும் என்பது கருத்து

உடல் உயிர்களைக் கொடுத்தேனும் மேலோர் புகழினை அடைவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அரவானிடமும் ததீசிபாலும் அறிவப்படும்.

கதை.

அரவான் என்பவன் அருச்சுனன் புதல்வன். உலாபி என்னும் நாககன்னி யிடம் பிறந்தவன். சிறந்த வீரன். நல்ல அங்கங்களும் எதிர் உரோமங்களும் வாய்ந்தவன். எவராலும்

24-ம் அதிகாரம் புகழ்.

463

வெல்லுதற்சரிய மெய்வலிமை யுடையவன். பாரதப் போரில் காரணருவனே சென்று பகைவரனைவரையும் தொலைத்து வெற்றி பெற விரும்பியிருந்தான். இங்ஙனமிருப்பத் துரியோதனன் போர் தொடங்குமுன் வீரமுறைப்படி களப்பலியூட்ட விரும்பினான். களப்பலி என்பது தளக்கு வெற்றியுண்டாகும்படி சிறந்த ஆண்மையும் நிறைந்த அறிவும் திருத்தியவுருவும் உடலில் எதி ரேறிய உரோமமும் உடைய ஒருவனைக் கொண்டுபோய்த் காரி தேயிமுன் நிறுத்தித் தோள் மார்பு தொடை முதலிய அவயவங் களைச் சிறிது சிறிது கொய்து அவளுக்கு மகிழ்வுண்டாகும்படி உதிரமும் தசையும் ஒருவன் ஒருங்கேயிடுவது. மேற்குறித்த இலக்கணங்கள் அரவானுக்கும் கண்ணனுக்குமே அமைந்திருந் தன. கொடியனான துரியோதனன் அரவானிடம் வஞ்சமாக வந்தான். அவனைப் பெரிய தந்தையாக மதித்து அரவான், யாது வேண்டுமென்றான். நீதான் வேண்டுமென்று அத்திதானவன் சொன்னான். தந்தேன் கொள்க என்று அம்மைந்தன் இசைந் தான். அதன்பின் கண்ணன் கவர்த்து அவனை முன் களப்பலி செய்தான். பூகவுடம்பைக்கொடுத்துப் புகழுடம்பை எடுத்த அரவானது கொடை வீரத்தை அமரரும் துதிசதார்.

(இதன் விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

இந்திரனுக்கு முதுகென்பை யீந்து புகழுண்டாகும்படி சாக்காடு எய்திய சதுரப்பாடுடைமையைத் ததிசிபால் காண்க.

பூகவுடம்பைக் கொடுத்தேனும் புகழுடம்பை ஒருவன் எடுக்கவேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

236. பூருவேன் தோன்றிப் புகழ்கொண்டான் ஏனிருவர்
கூரியழ்வால் நொந்தார் குமரேசர்—பாருலகில்

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்

தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று.

(௧)

46

திருக்குறட் குறளோச வெண்பா.

குறளோச! பூநு என்பவன் தனது இளமையையும் கொடுத்துப் புத்தொண்டான் ஏன் அவன் அணைவர் இகழ்வாழிந்தார் எனின், தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக; அஃது இலார் தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று என்க.

புகழ் என்றது இக் குறளோசு எதுவாகப் புகழ்க்கைக் குறித்து நின்றது. அஃது இலார்—அக்குணம் இல்லாதவர்.

பிறந்தால் புகழ்க்கு ஏதுவாகிய குணத்தோடு பிறக்க; அக்குணம் இல்லாதவர் பிறந்தலினும் பிறவாயல் ஒழிதல் நன்று என்பதாம்.

புகழ்க்கு ஊதியானது புகழ் ஒன்றே ஆகலான் அதனைப் பெற்றவனே மனிதனாகப் பிறந்தவனாவான்; பெறுதவன், உருவத்தால் மனிதனானும் அவன் பிறப்பு பயனற்றது என்பது நகுந்து.

தோன்றலில்லையானால் புகழ் இல்லாதவனை ஒருவரும் புகழார் ஆகலான் தோன்றாமை நன்று என்றார்.

மக்களாய் பிறந்தால் புகழ்பெறும்படி பிறக்கவேண்டும் இல்லையானால், அப்பிறப்பு இழக்கப்பாயிற் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பூருவின் கண்ணும் அவன் துணைவரிடமும் உணரப்படும்.

கதை.

பூநு என்பவன் சந்திரகுல வேந்தனாகிய அயாதியின் புதல்

வன். தெய்வயானை சன்மிட்டையென்னும் அயாதிபின் மனைவிய
 ரிருவருள் இவன், இனையவளிடம் பிறந்தவன். மறு, திரு, யது, வசு,
 என்னுந் துணைவர் நால்வருடன் வளர்ந்து பருவமெய்தினான். கக்
 கிரன், தன் மகனாகி தெய்வயானையிருப்ப மற்றொருத்தியை மணந்
 தான் என்று சினந்து அரசனைத் தளர்ந்த கீழவனாகும்படி சபித்
 தான், அரசன் பெருமூப்பெய்தினான். இல்லின்பந்தய்க்கு
 21-ம் அதிகாரம் புகழ். 465

இசையாமையை நினைந்து நசைக்கூர்ந்தான் இளமையைக்
 சருப்படி தன் புதல்வரைக் கேட்டான். மறு முசலிய நால்வரும்
 மறுக்கார் புரு மகிழ்ந்து தன் இளமையைக் கந்து அயமுது
 யைக்கொண்டான். அரசன் இளமையெய்திய பெருமகிழ்வுந்
 றான். மறுத்த நால்வரையும் வெறுத்தகற்றினான். வேண்டிய
 இன்பந் துய்த்துள்ள அவ்விளமையை மணமும் புருவுக்கீடு தர்
 தான் தளது உரிமை முழுதுவதுத்தகது அவனொரு விரைபிய அரச
 சனாக்கினான். அதன்ற நால்வரும் வைவராகி விழித்தகைக்கார்,
 புகழொடுக்கொன்றிய புருவே பேற்றப்பட்டான். அல்கில்லா
 தவர் தோன்றியும் தோன்றாதவாய்க் காற்றப்பட்டார்.

(கன விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

புகழொடுக்கொன்றிய புருவே பேற்றப்பட்டான். அல்கில்லா
 தவர் தோன்றியும் தோன்றாதவாய்க் காற்றப்பட்டார்.

237. ஓதுபுகழ் கொள்ளா உலகனேன் நன்னைபுகழ்
 கோதிலரை கொந்தான் சூமரோரா—ஏதும்
 புகழ்பட வாழாதார் நந்தோவார் தம்மை
 யிசழ்வாரை நோவ தெவன்.

(ஏ)

குமரேசா! உலகன் என்பவன் தன்னை யிகழ்த்துகரை
 ஏன் கொற்கான் எனின், புகழ்பட வாழாதார் தம்மை கோவாதே
 தம்மை இகழ்வாரை கோவது எவனோ என்க.

தம் கோவார்—தம்மை கோவாதவராய். கோவார் என்னும்
 எதிர்மறை முற்று இங்கு எராமாய் நின்றது.

ஈதலைச் செய்து புகழறவாழ்கலே இல்வாழ்வானுக்குக் கட
 னையாகலால் அதனை யெய்தாதவனை உலகோர் இகழ்வர். உண்மம்
 இகழ்வாகல், தன் குறையைணர்ந்து அவன், தன்னை கோவாமல்
 புகழ்வாரை கோவதால் பயன் இல்ல என்பதாம்.

466

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தன்னைப், பிறர் இகழ்வராயின் அதனையுணர்ந்து தான் திருந்
 தாமல் அவரை அவன் வெறுப்பது அறிவின்றையாம் என்பது
 சருத்து.

புகழ்பட வாழாதவனை உலகோர் இகழ்வர் என்பது இதில்
 உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை உலகன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

சோழ நாட்டிலே ஆங்கூர் என்னும் ஊரிலே உலகன் என்
 னும் பெயரினையுடைய செல்வன் ஒருவன் இருந்தான். வா
 னிரை முதலிய எல்லாத் துறைகளினும் நல்ல திறமையுடையவன்
 ஆனால் கல்வியறிவு சிறிதும் இல்லாதவன். புன்மையும் வஞ்சமும்
 பொருந்திய நெஞ்சினன். பொருள்மேல் பெரும்பற்றுள்ளவன்.
 எவரேனும் வந்து ஏதாவது ஒன்றை எ என்று கேட்டால் எயன்
 வந்து தன்னுயிரைக் கொடு என்று கேட்டதுபோல் மிக நொந்து
 கவல்வான். இவனது நிலைமையைத் தெரியாமல் இரட்டையர்

என்னும் புலவர் கூற்று இவன்மேற் பல கவிகள் பாடினார். அப்புல
வருக்கும் இவன் ஒன்றுங் கொடாமல் அவமதித்தான். அவர்
இவனது படமையெயும் கொடுமையைப் தெளிந்தார்.

முடர்முனனே பாடல் மொழிந்தால் அறிவரோ
ஆடுதெத்த தென்புலியூர் அம்பலவா—ஆடகப்பொற்
செந்திருவைப் போலணங்கைச் சிங்காரித் தென்னபயன்
அந்தகனே நாயகனா னல். என்று வசையொன்று பாடினார்.
அதன் பயனாக அவன் விழியொழியிழந்தான். புகழ்பட வாழாத
தன்னை நோவாமல் தன்னை இகழ்ந்த புலவரை அறிவின்றி நொந்து
வறிதே இழிந்தான். (இதன் விரிவைப் புலவர்மாமுனியத்தில்
காண்க.

புகழ்பட வாழாதவன் இகழ்பட்டு நோலான் என்பது இத
னால் கூறப்பட்டது.

24-ம் அதிகாரம் புகழ்.

467

238. திசையைக்
பள்ளி நோண்டான் செல்வபெயர்லாம் பாலோர்க்கும் ஈந்
கொள்ளி நோண்டான் என்னே குமரேசா!—தள்ளும்
வசையென்ற வையத்தார்க் கெல்லாம் இசையென்னும்
எச்சம் பெறுவியின. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! பள்ளி நோண்டான் என்பவன் தன் செல்வ
புரையையும் எல்லார்க்கும் கொடுத்து ஒரு இசை கொண்டான்
என்ன, இசையென்னும் எச்சம் பெறுவியின வையத்தார்க் கெல்

இசை என்னும் எச்சம்—புகழ் என்னும் மகவு.

புகழ் என்னும் பிள்ளையைப் பெறுது ஒழிவராயின் உலகத்தார்த் தொலாம ஆற்று ஒரு பெரு வசையாம் என்பதாம்.

சர்மை ஆக்கிவான் துள்ளினும் தாம் தஞ்சாமல் எஞ்சி நின்று ஆவனது பெயர் 10கவும், புகழும், நிலைபெறச்செய்யு மென்றும் முனைநினும் பின்னதே பெறுது நின்று பெரிதும் விளக்காரகலான் அதனையே உறுதியாக ஒருவன் பெறவேண்டும என்பது கருத்து.

செவ்வழிமுதலியன பெறுமை வசை ஆன்று, இசைபெறுமையே ஒருவனுக்கு வசையாம் என்பது குறிப்பு.

இசை என்னும் எச்சம் பெற்றவனை வசையற்றவனாவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வயன்மை பள்ளிகொண்டானால் காணப்படும்.

கதை.

பள்ளிகொண்டான் என்பவன் இற்றைக்கு நூற்றிருபது வருடங்கட்குமுன் பாண்டிய நாட்டிலே நெடுங்கழி என்னும் பதியிலே விளங்கியிருந்தான். பரதவர் மரபினன். தேசனிகள்

59

468

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கொண்டு வாணிகஞ்செய்தான். செவ்வழி சன்னியும் இவனிடம் சிறந்திருந்தன. இரந்துவந்தவர்க்கு இல்லை யென்னுமல உளந்து ஈந்து உயர்ந்து வாழ்ந்தான். மககட்பேற்றினும் செவ்வழி பேற்றினும் புகழ்ப்பேற்றையே உயர்வாக மதித்து அதனைப்பெரிதும் போற்றினான். இவ்வசை என்னும் எச்சம் பெற்றான். அது

னால் இவன் பெயர் திசைதொறும் நின்றது. இவனது குணநலன்களை வியந்து 11 வகை பலர்பாடி மகிழ்ந்தார்.

வள்ளிகொண் டான்மயில் ஏறிக்கொண் டான்மறி

போலுமலை

வெள்ளிகொண் டான்விடையேறிக்கொண் டான்விண்

வைவர்க்கமுதம்

துள்ளிகொண் டான்மயில் ஏறிக்கொண் டான்சுப

சேரபனஞ்சேர்

பள்ளிகொண் டான்புகழ் ஏறிக்கொண் டான்என்று

பார்க்கவென்றே.

(நையாண்டிப் புலவர்)

இசைபெற்றவனே உலகில் வசையற்றவன் என்பது இது
னால் கூறப்பட்டது.

239. பண்டைவளங்குன்றியதிப் பார்வன் நாகரீனமுன்
கொண்டிருந்த போது குமரேசர்—கொண்ட
வசையிலா வண்பயன் குன்றும் இசையிலா
பார்க்கை பொறுத்த நிலம்.

(க)

இ—ள்.

குமரேசர்! நாகரீனமுன் தரங்கியிருந்த காலத்தில் ஏன்
இவ்விலகம் வளங்குன்றி இருந்தது எனின், இசையிலாயார்க்கை
பொறுத்தநிலம் வசையிலா வண்பயன் குன்றும் என்க.

வசைஇலா வண்பயன் குன்றும்—பழிப்பில்லாத செழிப்பு
ள்ள விளைவு குறையும்.

24-ம் அதிகாரம் புரந்.

469

ஞன்றும் என்னும் வினா? பாருகிள தெரழில் அது வினாதற்
சூரிய விலத்தின்மேல நின்றது.

நிலைஞன்றும்— நிலத்தில் தோன்றும் வினாயுள் ஞன்றும்.

புழையில்லாத உடமணபத தாங்கிய நிலசுதில் பழிபிழில்லாததும்
செழிப்புள்ள துயரான வினாவு ஞுறையும் என்பதுமே.

புகழில்லாதவன் இருக்குமஇடத்தில் யாமான பெருஞ்சுள்
வினாயா என்பது கருதது.

புகழில்லாதவன் தோற்றம் உலகத்துக்கீக பெருக்கீகடாம்
என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வாண்மை நாகரகரன்
பரல் உணரப்படும்.

கதை.

நாகரகரன் என்பவன் சேரதிதம் என்னும் நகரிலி நுதது ஆர
கபுரிந்த ஓர் அசுவேந்தன். துவட்டரவின் புகல்வியாகிய கசீச
ருளன்பவளை மணநது கரதலின்பததை துய்தகரன், கொடிய
ஞுணமுடையவன். அஞ்சாதநெஞ்சினன். எஞ்சாத வனியினன்.
பிரர்க்கு இதம் புரிதலை சிறிதும் அறியாகவன், பெருக்காமி.
பலறுறூபிரம் அழகிய இளக்குமரிகளைக் கவர்நது கொண்டுவநது
தன் நகரிலவைத்து வரிநது துய்த்தான். தத்கம் கனாவகரபிழ
நது இவனாள் சிநநந்கலவகிய மரதர் பலர் உண்மையே இசைகரக
இபன வளர்ந்து மரதான. இவனு நுநத சிலப்பச சிகளி ன இடை
இடையே கொடிய பஞ்சங்கள் தோன்றின. மரகளைவருமிகக
துன்புற்றார். திருமால் தோன்றி இவனைக்கொன்று கொலைத்தார்.
அதன்பின் உலகம் மகிழ்ந்தது. அன்று எண்ணெயிட்டு நீரகடிய

பல்வகைச் சிற்றனவுகளைபுண்டு நல்லாடை புனைந்து எல்லாருங்
 களித்தார். இன்றும் அது நடைபெற்று வருகின்றது. அதுதான்
 தீபாவளி யாம். இசையிலா நாகன் தொலைந்தபின் வசையிலா
 வளங்களை நிலத்தந்து நின்றது. (இது பாடலதத்தில் காணப்படும்)
 புகழ் இல்லாதவன் இருந்த இடமும் விளங்காதென்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

470

திருத்தறட் குமரேச வெண்பாடி

(புகழ்

240. மண்டுபுகழ் நன்னன்சேய் வாழ்த்துயர்ந்தாரை நடைபெற
 கொண்டிழிந்தான் என்னை குமரேசு—மண்டும
 வசையொழிப வாழ்வாரே வாழ்வார் இசையொழிப
 வாழ்வாரே வாழா தவர். (டி)

இ—ள்

குமரேசா! நன்னன்சேய் புகழூற வாழ்த்தான், நன்னன்
 வாழ்ந்தும் ஏன் இழிவால் தாழ்த்தன் எனின், வசை ஒழிப
 வாழ்வாரே வாழ்வாராவர்; இசை ஒழிப வாழ்வாரே வாழாதவர்
 என்க. வசை—இகழ். இசை—புகழ்.

வசை ஒழிப வாழ்வார்—வசையின்றி வாழ்வார், என்றது
 புகழ் பெற்று வாழ்வாரை என்

இசை ஒழிப வாழ்வார்—புகழ் பெறாமல் வாழ்வார்.

புகழ்பெற்று வாழ்பவரே உயிர் வாழ்பவராவர், புகழ்பெறா
 மல் வாழ்பவர் இறந்தவரேயாவர் என்பதாம்.

செல்வ முதலிய எல்லா நலங்களும் வாய்க்கா சிறந்து வாழ்
 பவரையினும் புழுநெய்யும் மகவைப்பெறவில்லையானால் அவனை
 இறந்து தொலைந்தவனாகவே மதிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து.

இவ்வாழ்க்கைக்குப் பயன் புகழ் ஒன்றே என்பதும் அனை
 ப்பெற்றவனை உபநந்தவன் என்பதும், பெறாதவன் இழிந்த

வனையாவன் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வண்மை நன்னன்சேய் இடமும் நன்னன் கண்ணும் காணப்படும்.

கதை

தன்னன்சேய் என்பவன் வேளிர் குலத் தலைவனுடைய குறுநில மன்னன் புதல்வன். இவனது காலம் இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு வருடங்கட்கு முன்னர் என்பர். தொண்டை நாட்

24-ம் அதிகாரம் புகழ்.

411

யிலே செங்கண்மா என்னும் நகரிலேயிருந்து இவன் நல்லரசு புரிநான். அரசுக்குரிய உயர் குணங்களெல்லாம் இவனிடம் ஒருங்கே குடி கொண்டிருந்தன. அருத்திறலும் பெருங்கொடைபும் திருந்திய பண்பும் பொருந்தி இசை திசை பரப்பி இன்புற வாழ்ந்தான். இவனது வீரம் நகை அருள் முதலிய குண நலங்களை வியந்து புலவர் பாடியுள்ளனர். அவற்றுட்கில இது னடியில் வருவன;

தொலையா நல்லிசை புலகடுமாடு நிற்பப்
 பரப்புறங் கண்டவர் அருங்கலந் தரீஇப்
 புலவேரார் குஞ்சு சுரக்கும் அவன் சதைமாரியும்
 இழுநர்ப்பிணிக்கும் ஆற்றலும் புகழூரர்க்கு
 அரசுமுழுது கொடுப்பினும் அமரசா நோக்கப்பொய்
 தூத்துளி பொழிந்த பேய்யா வானின்
 வியாது சுரக்கும் அவன் நாண்மகிழ் தீராச்சையுள்
 (பெருங்கொளசிகளூர்)

பாடுநர் செவினை,
 அருங்குறும் பெறிந்த பெருங்கல வெறுச்சை
 சூழாது சுரக்கும் நன்னன். (அகநானூறு)

இன்னும், வசைபொழிய வாழ்ந்த இவனது மாட்சியின்பா
ப்பு முழுதும் மலைபடுகடாம் என்னும் அரிய நூலில் இவரது
காணப்படுக.

கதை 2.

மேற்குறித்த இசைக்குரிசிலின் தந்தையாகிய நன்னன் என்
பவன் பெருஞ்செல்வம் பெற்றிருந்தும் இசை ஒழிய வாழ்ந்தான்
ஒளவையும் முனிந்து அவன்மேல் வசைபொன்றபாடினார். அத
னால் வாழ்ந்திருந்தும் வாழாதவனாய்த் தாழ்ந்து அவமதிக்கப்பட்ட
டான். மகன்பெயர் இசைதொறும் நிற்பத் தன்பெயர் வசைபுற்ற
ழிந்தது. வசைபொழிய வாழ்ந்தவனே பிறந்தவனாவான், அல்லாத
473 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வன் பிறந்தும் இறந்தவனே என்பதை உலகம் இவர்பால் உண
ர்ந்தது.

உயிருடன் இருப்பினும் புகழில்லாதவன் இறந்தவனேயா
வன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

ஒருவன் திரண்டு யாக்கை யூன்பயி னரப்பிள் யாத்த
உருவமும் புழுமுமென்றாக் கவற்றி னூழ் காத்துவந்து
மருவிய வருவமிக்கே மறைந்துபோ மற்ற யாக்கை
திருவடர் துலகமேத்தச் சிறந்துபின் னிற்குமன்றே.

(குறாமணி)

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்)

புகழ்பெறல் ஒன்றே இவ்வுலகில் ஒருவன் பிறந்துவாழ்ந்த சற்குப் பயன். புகழடைவொருவனே எல்லாநானும் போற்றப்படுகான். அந் புகழ் ஒன்றே அழியாத நிற்கும். பத்தேனாகமுட புகழடையானையே பேணியகிழார். தமது உடல்கிடுத்தேனும் மேலோர் புகழடம்பெறப்பர் புகழ்ப்பறாதவன் பிறத்தலினும்பிற வரமைநன்று அவன் எல்லாநானும் இகழப் படுவான். எந்நல்க்க னைப்பிறற்றிருப்பினும் ஒருவன் புகழ்பெறவில்லை எனால் அவன் வசையுடையவனேயாவன். அவன் இருந்த நிலமும் வினைவு குறையும் புகழடையவனே என்றும் உயிருடன் வாழ்பவன், இவ் வகையன் இறந்தவனேயாவன்.

24-வது புகழ் முற்றிற்று.

தறவறவியல்.

உரு-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

அருள்வது எல்லாவுயிர்களிடத்தும் இயல்பாகவே செல்லு கின்ற கருணை. சுந்து புகழ்பெற வாழ்ந்த வருகின்றமேலோரிட மேபிறவுயிர்களைப் பேணும் இவ் அருளுடைமை உரிமையாக

25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

473

அமைந்திருக்கும் ஆகலானும் இல்லறத்துக்கு அன்புடைமை போல் தறவறத்துக்கு இவ்நியமையாக சிறப்பினதாதலானும் இஃது நண்டு வைக்கப்பட்டது.

241. தொண்ட உடம்புக் கொடுத்தொரு புகழ்

தொண்டான் அருளைக் குமரீசர்—கண்ட

அருட் செல்வஞ் செல் துடச்செல்வம் தொருட்செல்வம்

குமரேசா! சீமூதன் என்பவன் தன் உடாய்ப்புடன் கொடுத்த ஏன் அருள்சொண்டான் எனின், செல்வத்துட் செல்வம் அருட்செல்வமே பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணுமடள என்க.

பூரியார்—இழிந்தார், அருட்செல்வம்—அருளால் வருஞ் செல்வம்; அஃதாவது பிறவுயிர்களைப் பேணி அதனால் எய்தும் மேன்மை.

செல்வங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்த செல்வபாவது அருட்செல்வமேயாம்; பொருட்செல்வங்கள் இழிந்தாரிடத்தும் உள்ளன என்பதாம்.

*புறத்தேயிருப்பதும் அழிவுள்ளதும் வருத்தத்தான் வருவதுமாகிய பொருட்செல்வத்தினும், அசத்தேயுள்ளதும் அழிவில்லாததும் இன்புறத்தேதானதும் இயல்பினது மாகிய அருட்செல்வமே ஒருவனுக்குச் சிறந்ததென்க.

சிறியாரிடத்தும் பொருந்தி வறிதேயுழியும் பொருட்செல்வத்தினும் பெரியாரிடத்தே தங்கி உயிர்கள் இன்புற வுயர்கதோங்கும் அருட்செல்வமொன்றே சிறந்தகாதலான் அதனையே ஒருவன் அடையவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

பொருளுடையவரினும் அருளுடையவரே உயர்ந்தவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சீமூதன்பால் உணரப்படும்.

௧௧௩

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சீமூதாளர்கள் என்பான் மகததேசத்திலிருந்த ஒரு மதித
 டுபிர் போலவே பன்னாயிர ஓடினான். மரம்
 முதுகிலே பூட்டி அறிவுபிரிந்த குமரன் ஒருவன் உறு
 செய்யினும் அவன் விசைந்து சென்று அரைப்பரிசுது அகற்ற
 வான் ஒருள் தனியாக ஒரு மலைச்சாரலை யடுத்தான். அந்
 தேசகருடனுக்கும் நாகர்களுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த உடன்படிசை
 சின்படி ஒவ்வொருவரமும் வந்து உரிய இத்தல அமைந்தி
 ருக்கின்ற நாக குமரனைக் கருடன கவர்ந்து சென்று கொன்று
 தின்னான். சீமூதன் சென்றிருந்த அன்று முறைப்படி வந்த முன்
 தங்கியிருந்த ஓர் இளங்குமரனைக்கண்டான். அங்கு நிகழும் இப
 க்பினை அறிவித்தான். வினவினியார்ந்தான் கலங்கி நிற்கும் அவனது
 நிலைமையை வினவினியார்ந்தான். அவனைக்காக்க விரும்
 பினான் போலையையத் தன்மேல் போர்த்துக் குமரனை யகன்
 டுப்பாடியடி செய்து தான் குறித்த இடத்தில் புகுதிருந்தான்.
 குமரன் போலையையத் கருடன் இவனைக்கவர்ந்து சென்று தங்
 கும இடத்தில் களித்து நின்று தசை முழுவதையும் நசையுடன்
 உண்டது. அதன்பின் உற்றுநோக்கி வேறொருவன் என்று தெரி
 ந்து நீயார் என வினவியது. உயிர்த்தே குமரன் இவையிலிருந்து சீமூ
 தன் இயலபினைத் தெய்வ அருளால் அது தெளிந்தது கருடன்
 வருந்தி சீமூதன் முன்னிப வருவத்தை யெய்தும்படி திருமாலை
 வேண்ட அவனும் அடைந்தான். பொருட்செவ்வத்தை ஒரு
 பொருளை பதியாது அருட்செவ்வியைப் பிழைநிவா
 ளனை அறநும் போற்றினார். அதுமுதல் அக் கருடனும்கொலை
 யினை யடுத்து அருடனன் சென்றது. தயவீரன் என்று வட
 மொழியில் இவன் பேற்றப்படுகின்றான். விரிவை ஆண்டுக்
 கண்க.

அருட்செவ்வமே எவ்வாவற்றினுஞ் சிறந்தது என்பது இது

242. ஏனோ அருளொன்றே இன்றுணையாக் கொண்டுநின்றார்
கோளுன புத்தர் குமரேசர்—தானாக
நல்லாற்றான் நாடி யருளாள்க பல்லாற்றும்
அஃதே துணை. (2)

-ள.

குமரேசர்! புத்தர் அருள் ஒன்றையே துணையாகக்கொண்டு ஏன் உறுதியாக நின்றார் எனின், நல்லாற்றான் நாடி அருள் ஆள்க; பல் ஆற்றான் தேரினும் அஃதே துணையாம் என்க.

அஃதே—அவ் அருளே.

நல் ஆற்றான்நாடி—நல்ல நெறியிலே நின்று ஆராய்ந்து, பல் ஆற்றான்—பலவழிகளானும்; அஃதாவது மதவேறுபாடு நூல் வேறுபாடு மக்களுடைய உணர்ச்சி வேறுபாடு முதலிய எல்லா வற்றானும்.

நன்றான நெறியிலே நின்று எவ்வகையாக ஆராய்ந்து தேரினும் அருள் ஒன்றே உயிர்க்கு உறுதுணையாக நிறகும் ஆதலான் அதனையே ஒருவன் தனக்கு உரிமைபாகக்கொண்டு ஒழுக்கவேண்டும் என்பதாம்.

துணைபோல் காணப்படும் மனைவி மக்கள் ஒக்கல் பொருள் முதலியன எல்லாம் மெய்யாக ஆராயின் பொய்ப்பாகமுடியும் என்பதும், அருள் ஒன்றே உயிர்த்துணையாய் ஒன்றி நிற்கும் என்பதும், அஃதே என்னும் பிரிகிலை ஏகாரத்தால் உணரப்படும்.

மேல், பொருளினும் அருளே சிறந்தது என்றார் இஃதில் அஃது என்றும் நீங்குகது நின்று உதவும் என்றார்.

அருளுடையதாக ஒருவன் ஒழுக்கவேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை புத்தர்பால் உணரப்படும்.

கதை

புத்தர் என்பவர் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்தைநூறு வருடக்கடகு முன்னர் இப்பாத கண்டத்தின் வடபாகத்தில் கங்கை

60

476

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

யின் கிளைநதிடாகிய உரோகிணி என்னும் நகிர்நகரையில் விளங்கியிருந்த கபிலபுரம் என்னுந் திரு நகரில் அரசு புரிந்த அதிரோதனன் என்றும் அரசனுக்குத் திருமகனாயவதரித்தார். இவர்தாய் பெயர் மாயாதேவி. மண்பிறந்த வழாமநாள் இவள் இறந்தார். சித்தார்த்தன் என்று முதலில் இவர் பெயரிடப்பெற்று வளர்ந்து பருவமுற்றார். பலகலைகளையும் வழுவழக்கற்றார். இவரது ஒருவ அமைப்பும் வனப்புக் குணங்களும் காண்பவரெவர்க்கும் பெருங்களிப்பூட்டின. போருளுடையவர். சிறியபிராஸிகன். சிறிது வருத்தியும் உடல்நிற்கி இவர் உள்ளம் பதைப்பார். தேவநந்தன் என்னுந் தன் மைத்தனனோடு ஒரு பூஞ்சீரையில் இவர் உலாவிக்கொண்டிருந்த பொழுது ஒரு பழவையை புவன் எய்தான். அது தரையில் விழுந்தது. உடனே இவர் உள்ளங்களரைந்து ஓடியெடுகது அதன் உடலில் பட்டுள்ள அம்பையிர்ததெறிந்து தனது அழகிய வாயால் ஊசி பூகி அதன் நோவை யாற்றினார். அது கலங்குவதைக்கண்டு இவர் கண்ணீர் சொரிந்தார். அது பிழைத்துச் சென்றபின் பெருமகிழ்வுற்றார். தேவநந்தனும் இவரது அருளுடையநிந்து பெரிதும் நாளினார். நோய்வார்ப்பாட்ட ஒருவனையும், முதிர்ந்து தளர்ந்த மற்றொருவனையும், இறந்தகிடந்த வேறொருவனையும், ஒருநாள் இவர்கண்டார். இரங்கினார். பிணி மூப்பு சாககாடு நீரம்பிட்டு என்று இவ்வகை செய்தார். பெருந்திருவையும் உரம்பையரினும்

சிறந்த அழகியாகிய யசோதரை என்னுந்தனது அருமை பரிண
வியையும் னுறந்து அருளோ துணையாகத் தவம்புரிந்தார். அதன்
பின் இவர்புத்தர் எனப்பெயர் பெற்றார்.

இதன விரிவை நீலகேசி முதலிய நூல்களிற் காண்க.

அருளொன்றே உயிர்த்துணை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

243. நாடொரு நாடொரண்ட நல்லருளால் துன்பகன்று

கூடினனின் பெண்ணே சூயசோசா—தேதும்

அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினுக்கில்லை யிருள்சேர்ந்த

இன்னு உலகம் பு.ல்

(உ)

25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

477

இ—ள்

சூயசோசா! நாடன் என்பவன் ஒருநாள் கொண்ட அருளி
னால் ஏன் துன்பமடைந்து இன்பமெய்தியான் எனின், இ ருள் சேர்
ந்த இன்னு உலகம் புகுதல் அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினுக்கில்லை
என்க.

இருள்சேர்ந்த இன்னு உலகம்—இ ருள் சேர்ந்த துன்பவுலகம்.

அல்தாவது ஒருவனை நரகத்தை நரகமாவது பாளிகள்
நாது நினைப்பயனாகிய தன்புகை அனுபவித்துக் குறித்தற்
குரிய இடம். அது, சீகாரம், அநிசீகாரம், வீயம், சொரவம், தா
லம், சும்பிபாசம், சாமச, எனப்பலா ளகப்படும். அவற்றுள் இவ்ரீக
குறிக்கப்பட்டது தமசு என்க இஃது எப்பொழுதும் யிச நெரு
ங்கிய இருளை யுடையதாய்த் தன்னை அடைதவாக்குப் பெருந்
தற்கரிய துன்பத்தைக் கொடுத்து நிற்கும்.

அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினு யுடையார்க்கு இருள் செறிந்த
துன்பவுலக மென்னும் நரகம் புகுதல் இல்லை என்பதாம்.

அந்நாடையார்க்கு நரகம் இல்லையென்க, எனவே அநுள்
இல்லார்க்கு அலிது உண்டு என்பது பெறப்படும்.

மேல், அநுளே ஒருவனுக்குத் தனை என்றார் இதில் அதனை
யுடையார் மறுமையில் அடையும் பயனை அணர்த்தினார்.

அநுள் சேர்ந்த நெஞ்சினை அடைந்தாயின் ஒருவன் நாகினை
யடையான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை
நாடன்பால் உணரப்படும்.

கதை

நாடன் என்பவன் நிதமலை யருகில் கானதம் என்றும்
ஊரில் இருந்த ஓர் வேடன். இவன் தனது குலமுறைமைப்படி
அம்மலைச்சாரலில் வேட்டையாடச் சென்றான். அங்குக்கும்ப
லாய் இருந்த புறவின் கூட்டங்களில் ஓர் அம்பை ஏயினான்.
478 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அதனால் பீத்து புறக்கன் கொந்து விழுந்தன. அவை சிறையடி
ததுத்துடிப்பதை இவன் அருகணைந்து கண்டான். உடனே
உள்ளங்கலங்கிக கண்டார் சொரிந்தான். எவ்வளவு கொடுமை
செய்தேன் என்று ஏர்செய்யங்கினான். தன் விடலை முறித்து விசி
யெறிந்தான். தன் பிறவி நய வெறுத்தான். அன்று முதல் எவ்
வுபிரக்குந் தீங்கு செய்வதில்லை யென்று அணிந்தான். அநுள்
சேர்ந்த நெஞ்சினாய் ஆருரிசேராயினான். முடிக்கலின்பகை
முடிவில் அடைந்தான். அநுள் சேர்ந்த நெஞ்சினனுக்கு இருள்
நரகம் புகுதல் இல்லை என்பதை உலகம் இவன்பால் உணரந்தது
அந்நாடையார்க்கு நரகம் இல்லையென்பது இதனால் கூறப்பட்டது

244.

அன்றநஞ்சை யுண்டும் அல்லென்றி யேன்வசவர்
 குன்றா இன் புற்றார் குமரேசா--என்றுமே
 மன்னுபி ரோம்பி யருளாள்வாற் கிலலென்ப
 தன்னுபி ரஞ்சும் வினை. (ச)

1) -ள்.

குமரேசா! வசவர் நஞ்சை யுண்டும் துன்பயின்றி ஏன்
 இன்பமெய்தினார் ஏனின், மன் உயிர் ஒப்பி அருள் ஆள்வாற்கு
 தன் உயிர் அஞ்சும் வினை இல்லை என்க.

மன்னுதல் - நிலைத்தல். மன் என்னும் அடையான் உயிரி
 னது நித்தியத் தன்மை உணரப்படும்.

அருள் ஆள்வாற்கு - அருளையுடையவனுக்கு.

நிலைபெற்ற உயிர்களைப் பேணி அருளைத் தனக்கு என்றும்
 லரிமையாக உடையவனுக்குத் தன் உயிர் அஞ்சுதற்கு ஏதுவாகிய
 உண்டாகாதென்பதாம்.

பிறவுயிர்கள் அஞ்சுதற்கேதுவாகிய கொடுக்கீழையை ஒருவன்
 செய்யின், பின் அவன் அஞ்சுப்படி வந்து பற்றி அஃது அவனை
 வருத்தும் என்பது குறிப்பு.

காரர் அருளுடை - மை.

479

அருளுடையவனுக்கு அஞ்ச வருவதொரு துன்பம் யான்
 டும் இல்லா என்பது சுருதது. இவ்வுண்மை உசுவ தேவர் பால்
 உணரப்படும்.

கதை.

பிரபு தவர் என்பவர் வடநாட்டிலே சங்கராபுரி என்னும்
 நகரிலே புகாரர் என்பவருக்குப் புகல்வராய்ப் பிந்தார். தா

ய் பெயர் புகாரிடை இவர், சங்கராம்பை என்னும் ஒரு கன்னி
யை மாணந்து இல வாழ்க்கையிலிருந்தார். பிறிதொரு நேரையக்
தன் னேய்போல் போற்றும் போருளுடையவர். செல்வியுந்
தோய்பிவநு விருந்து பார்த்திருக்கும் பெருவண்மையுடையவர்.
இவர் இல்லில் இலக்கத்தண்பதினாபிரம் அடியவர் ஒரு நாள் உ
ண்டு களித்தார். கொடியவரிருவர் கள்ள வேடம் தரித்து நல்ல
அடியவர் போல் அவர் வரிசையில் மெல்லப் புகுந்து உண்ணத்
துணிகார் உண்மை தெளிந்து அவரைப் பிறர் அடிக்கச் சென்
றார். இவர் தடுத்து அங்கே தாரிகளை வெப்படியவராய்ப்பா ரித்து
நல்லுண்புட்டி அனுப்பினார். இவர் மீது பொருமைபற்ற அரசு
சன் ஒருவர் இவருக்கு தஞ்சை புட்டினான். அதனை யுண்டும்
அல்லவென்றி யிருந்தார். வெகுண்டி வந்த வெய்ய புலி ஒன்று இவ
ரைக் கண்டதும் வெய் வணங்கி நின்றது. அந்நகற்சேதுவாகிய
திவினை ஒன்றாயின்று இவர் இன்புற வாழ்கதார். அருளுடை
யார்க்கு அஞ்ச வநுத் துன்பம் இல்லை என்பதை உலகம் இவர்
பால் ஒர்ந்தது. (இதன் விரிவை வசவ புராணத்தில் காண்க)

தன் னுயிர் தான்பிரக கோம்பு மாறுபோல்
மன்னுயிர் வைகலும் ஒப்பி வாழுமேல்
இன்னுயிர்க் கிறைவனாய் இன்பமூர்த்தியாய்ப்
பொன்னுயி ராய்ப்பிறந் துயர்ந்துபோகுமே.

(சீவக சிந்தாமணி.)

அருளுடையானுக்குத் தீவினை யில்லை பென்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

4E0 திருக்குறட் குறவோச வெண்பா.

245. கண்ட திருக்குறிப்பார் கல்வின்றேமல் பாய்த்துமல்லல்
தொண்டிலர் முன் என்னே குறவோசா—மண்டியின்ற
அல்லல் அருளானவார்க் கில்லை வளிவழங்கும்
மல்லவ்மா ஞாலங் கரி.

(10)

குமரேசா! திருக்குறிப்புந் தொண்டர் கல்வின் மேல்
பாய்ந்தும் ஏன் அல்லல்கொள்ளவில்லை எனின, அநுள் ஆள்வார்
க்கு அல்லல் இல்லை என்பதற்கு வளி முடிக்கும் மல்லல் மா ஞால
மே கரி என்பதாம்.

ஞாலம் என்பது ஆகு பெயராய் அதில் வாழுகின்ற மக்க
ளேச் சடடி தின்றது.

வளி வழங்கும் மல்லல் மா ஞாலம்—நாற்று இயங்குகின்ற
வளப்பத்தைபுடைய பெரிய உலகத்தாரே சாட்சி. வளி—காற்று.
மல்லல்—வளம். மா—பெருமை. ஞாலத்துக்கு அடையாய் தி
ன்ற வளி, பல்லல், மா, என்னும் இர்ப்புள்ளும் முறையே ஒன்றற்
கொண்டு எதுவாதலை யுய்த்துணராக.

அநுளுடையார்க்கு அல்லல் இல்லை; அகற்குர் சான்று, காற்
று உலாவுகின்ற வளமுடைய பெரிய உலகத்தில வாழ்வாரேயாவர்
என்பதாம்.

நிறுக்கு அல்லலைச் செய்தவரே அல்லலை அடைவர்; அநு
ளுடையார் அதனை யாண்டும் செய்யாராதலான் அஃது அவர்க்கு
இல்லையாநிறு; இல்லாததொன்று என்றும் எவராலும் காணப்பட
டாது; ஆதலான் அதனைக் கண்டு கூறுதற்கு உரியார் ஒருவரும்
இல் என்னும் துணிவால் “ஞாலக் கரி” என்றார்.

அநுளுடையொருவன் அல்லலையடைந்தான் என்று உலகத்
தில் ஒருவரும் கண்டதில்லை என்பது குறிப்பு.

2-4-ம் அதிகாரம் அநுளுடைமை.

481

அநுளுடையான் தானே வலிந்து அல்லலை அடையநினைப்பி

ஹும் அஸ்தி அவஸி யடையாது எனபது இதில் உணர்ந்தபபட்டது. இவ் வுண்மை திருக் குறிப்புத் தொண்டா யல் காண்பபடும்.

கதை

திருக்குறிப்புத் தொண்டர் என்பார் அழபத்து ஸூன்ரு நா யன்மாசுளில் ஓநவர். தொண்டை நாட்டில்ல காஞ்சி மாகாணரி லே பிறந்தார் இவர், ஆடை யொலிசுரும் வகைஞர் மரபினர். வவடியிர் மாட்பர் கணணாபுடையவா. சமஸ்து இயனறவாறு பிளர்க்கு உதவி புரிந்து வந்தார் மண்ணுயிர் ஓயி அருன்புரிந்து வரும் இவரது பெயர் தன்னைப உலகனுக் குணர்த்த திருயபி இதைவன் ஓர் அடியவர் போல் வந்தார். குறிப்பு அழிந்து உத வி புரியும் இவர், அவரைக் கண்டார். அவரது மாநு படிந்த ஆ டையை வாங்கி வெளுத்துக்க தர திருநர்நர் வேண்டிய பெற் று வெளுத்து திறகுங்கால மலழ கீடாது பொய்தது. குறிபால் நடுக்குவது போல் அவர், உடல் ஓடுங்குணர். அவரது மெய் நடுங் கும் பெய்த துண்டங்கைக் கவாபி இவர் பொழுது வருங்குணர். அவரைப் பேண முடியவில்லையென்று நானிக் கல்லின்பது கசிகப் பாய்ந்தார். தில்லிண இறைவன ஒல்லிணக் தோன்றி யின்னருள் புரிந்தே தன்னுருக் காந்தார் கல்லிடை மோதியும் இவர் அல்லலில்லாதவராய் அகல்கிழ் வெய்திப் பின் பேரின்ப மெய்தினர் குறிப்பறிந்து பிறவுயிரகடகு அருன்புரிந்தமையான் இவர் திருக் குறிப்புத் தொண்டர் எனப பெற்றார். அருளாள் வர்க்கு அல்லல் இல்லையென்பதை இவர் அன்று காட்டி தின்றார். இதன் விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.

அருளுடையார்க்கு அல்லல் இல்லை என்பது இதனால் கூற ப்பட்டது.

246. அன்றேன் சமணர் அருணிங்கி யல்ல செய்தார்
குன்றினர் பின்பேன் குமரேசா—சுன்றம்
பொருணிங்கிப் பொச்சாந்தா ரென்பர் அருணிங்கி
அல்லவை செய்தொழுகு வார்.

இ-ள்.

குமரேசா! முனைர் அருளை ஒழிந்து அல்லனை செய்த சமணர் என் பின்னர் அழிந்தார் எனின், அருள் நீங்கி அல்லவை செய்து ஒழுக்குவார் பொருள் நீங்கிப் பொரசாந்தார் என்பார் என்க. அல்லவை—கொடுமைகள். பொரசாப்பு—மறதி, தீது.

பொருள் என்றது இங்கே உறுதிப் பொருளாகிய அறத்தை என்க. மெய்ப்பொருள் எனினும், பொரசாந்தார்—மறநதவர் அறிவாத் களிந்து கொடுமைகளைச் செய்து ஒழுக்குவார் உறுதிப் பொருளை இழந்து தாம பின் வருத்திகின்றமையை மறநதவர் என்று நல்லோர் சொல்லுவர் என்பதாம்.

அருளிழந்து திமைகளைச் செய்வோர் பொருளிழந்து பின் கொடுவர் எனவும் இது பொருள்படும்.

பிறர்க்குத் தீமை செய்யின் அது, தமக்கே யாம் என்பதை மறவாதவர் அருள் நீங்கி அலைவை செய்யார்; ஆதலான செய் கொழுக்குவார் பொரசாந்தார் என்க.

அறிவிலாதவர் அறமும் பொருளும் இழந்து பெருந்துள் ளும் ஆடவா என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சதமன சமன் முதலிய சமணர் பால் காணப்படும்.

கதை.

இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் பாடலிபுரத்தில் ரமணர் பலர் குடியி இருந்தனர். அவர்களைவருங்கொல்லா விதங்க் கொண்டவராயிருத்தமை செற்ற மிகுதியால் அருள் நீங்கி திருநாவுக்கரசு நாயனருக்குக் கொடுமைகள் பல செய்தனர். அதன் பயனாக உறுதிப்பொருள் முழுதும் இழந்து அல்லலைபடைந்தார். அவருட் சிறந்தவராயிருந்த சதமன் சமன் முதலிய குருமார் பலரையும் உண்மை தெளிந்த அந்நாட்டு வேந்தன ஒறுத்த

சுற்றினான் அது முதல் அவரெல்லாரும் சிதறுண்டு அழிந்தார்.

25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

493

அருள் நீங்கினார் பொருள் நீங்கிப் புன்மையுறவர் என்பதை உலகம் இவர் பாலோர்ந்தது.

(இதன் விரிவை அவர் சரிதையில் காண்க)

அருளில்லாதவர் உறுதிப் பொருளையிழந்து பின் வருந்துவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

247. அன்ற ருளில் காமந்தன் அவ்வுலகில் இன்பயின்றிக்
குன்றி நொந்நான் என்னே குமரேசா - நன்றும்
அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க்
கிவ்வுலக மில்லாதி யாங்கு (எ)

குமரேசா! காமந்தன் என்பவன் அவ்வுலகில் இன்பம் சிந்தும் பெறாமல் ஏன் பெரிதும் வருந்தினான் எனின், பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகத்தில் இன்பம் இல்லையானற் போல அருள் இல்லார்க்கு அவ்வுலகில் இன்பம் இல்லை என்க.

அ எனறும் சேயமைசு சுடய ஹறக்கத்தைச் சுட்டி நின்றது. முத்தியை எனினும். அவ்வுலகம் இவ்வுலகம் என்பன இடவாகு பெயர்களாய் ஆண்டும் ஈண்டும் அனுபவிக்கப்படும் இன்பங்களைக் குறித்து நின்றன.

இல் ஆகி ஆங்கு—இல்லையாயினற்போல்.

பொருள் இல்லாதவர்க்கு இவ்வுலகத்தில் இன்பம் இல்லையாயினற்போல அருள் இல்லாதவர்க்கு அவ்வுலகில் இன்பம் இல்லை என்பதாம்.

பொற்களின் துகர்ச்சிக்குரிய உணவு உடை முதலியன எல்லாம் பொருளானே உளவாம், அஃதொன்று இல்லையானால் அவையாவும் இலவாம்; ஆதலான் பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகத்து இன்பம் இல்லையாயிற்று என்பது.

61

494

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அவ்வுலக இன்பங்கட்கு அருளே காரணம் என்பதை உணர்ந்துகற்குப் பொருளை எடுத்துக் காட்டினார் அதன் இயல்பு எல்லார்க்கும் எளிதில் தெரியும் என்பது கருதி.

அருளில்லாதவனுக்கு அவ்வுலகத்து இன்பமில்லை யென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை காமந்தன்பால் காணப்படும்.

கதை.

காமந்தன் என்பவன் சித்துருவன் என்னும் ஒரு தனவணிகன் புதல்வன். தாய் பெயர் அலோசனை. இவன், குடும்பினி என்னும் ஒருத்தியை மணந்து இவ்வாழ்க்கை புரிந்தான். பொருள் வளமுடையவனாயிருந்தும் உளத்தில் அருள் சிறிதும் இலாது உயிர்களுக்கு அல்லலே செய்தான். வேதியனொருவனைத் தீதுறக் கொணரான். தன் செல்வமெல்லாமிழந்தான். பின், பசு கோயால் மெலிந்து முன்னைய விலைமையை யெண்ணி யெண்ணி யேங்கினான். இறுதியில் இறந்தொழிந்தான். அவ்வுலக இன்பம் இலாது நரகில் பெருந்துன்பமெய்தினான். பொருளுடையனாய் இங்குப் பெருமை யெய்தியிருந்த இவன் அருளின்மையால் அங்குச் சிறுமையையடைந்தான். (இதன் விரிவை விராயக புராணத்தில் காண்க)

அருளில்லாதவனுக்கு மறுமை யின்பமில்லை யென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

248. அற்றபொருள் பூத்தார்பின் ஐவரந்த நூற்றுவரேன்
 குற்றமுற்றே தாழ்த்தார் குமரேசா—உற்ற
 பொருளற்றார் பூப்ப ரொருகால் அருளற்றார்
 அற்றார்மற ருத லரிது. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! முன் இழந்த பொருளைப் பின் ஐவர் பெற்
 வன் ஆற்றுவரும் குற்றமுற்றே தாழ்த்தார் எனின், பொ
 25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை. 488

ருள் அற்றார் பூப்பர் ஒருகால் அருள் அற்றார், அற்றார் மற்று ஆத
 ல் அரிது என்க. பூப்பர்—தேவாஸறி விளங்குவர்.

அருள் அற்றார் அற்றார் மற்று ஆதல் அரிது—அருள் இல்
 லாதவர் அழிந்தாரே யாவர் பின் என்றும் ஆதல் இல்லை.

மற்று என்பது அற்றார் என்னும் வினைக்கு மறுதலைபாய்
 அருள் என்பதை விளக்கி நின்றது ஆகலான் அஃது இங்கு வினை
 மாற்றின் கண் வந்தது. மற்று ஆதல் அரிது—அழிவாமல் ஆதல்
 இல்லை.

பொருள் இழந்தவர்பின் அகளை ஒருகால் பெறினும் பெறு
 வர் அருளை அழிந்தவர் அழிந்தாரே யாவர் பின் என்றும் ஆதல்
 என்பதாம்.

இம்மை மறுமை இன்பங்கட்குப் பொருளும் அருளும்
 முறையே காரணமாமென்று மேலே கூறினார் இதில் அதனினும்

இது சிறந்ததென்பதை யேதுவான் விளக்கினார்.

பொருள் இல்லாதவன் அதனை யுடையார் எய்தும் பெருமையையுணர்ந்து தானும் முயன்று ஒருகால் அதனைப் பெறுதலுங் கூடும்; அருளில்லாதவன் கொடுமையே மிகுந்து தெளிவொன்று மின்றி முடிவில் அழிவேயெய்தி ஒழிவான் என்பதாம்.

வறியர் பொருள் பெறினும் கொடியர் நலமடைவதில்லை என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை கீவர்பானும் தூற்றுவர் கண்ணும் அறியப்படும்.

கதை 1.

தீருமர் முதலிய ஐவரும் நாடிழந்து காடுமறந்து வாடியிருந்தார். பதின்மூன்று வருடங்கழிந்தபின் இழந்த பொருளெல்லாம் எய்தப்பெற்று இன்புற்று வாழ்ந்தார்.

436 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை 2.

ஊரியோதனன் முதலாயினோர் பொருளுடையராய் இருக்கும் அருள் இல்லாராயினார். அதனால் எல்லாரானும் இகழப்பட்டு இழிந்தார். பெருமையெல்லாம் இழந்தார். சிறுமைமுழுதும் அடைந்தார். இறுதியில் இழிவே யெய்தியழிந்தார். அவ்வுலகத்து இன்பம் யாதும் இன்றி நரகத்துன்பந்கையே நண்ணி நைந்தார். பொருள் அற்றார் ஒருகால் புப்பர் என்பதும் அருள் அற்றார் பின் ஆகல் அரிது என்பதும் முறையே இவ்விருதிருந்தார் கண்ணும் உலகம் கண்டு தெளிந்தது

(விரியு அவர் சரிதையில் தெளிவாம்.)

கலையெலாம் உணர்ந்தா னேனும் கரிசறத் தெளிந்தா னேனும்
 மலையென உயர்ந்தா னேனும் மனைய லகன்ற னேனும்
 உலகெலாம் புகழப் பல்லீலார்க் குகவிப கைய னேனும்
 இலகிய இரக்க மின்றேல் எழுநர கடைவ னன்றே.

(பதிபக பாசவிளக்கம்.)

அருளில்லாதவர் இழியேயெய்தி அழிவார் என்பது இது
 கூறப்பட்டது.

249. அன்றுசதா லீகன் அறஞ்செய்தும் ஏனிழந்து

குன்றினான் இன்பம் குமரேசா—என்றும்

தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றுல் தேரின்

அருளாதான் செய்யும் அறம்.

(க)

குமரேசா! சதானீகன் என்பவன் அறஞ்செய்திருந்தும்
 ஏன் அதன் பயனை யிழந்து துன்பம் எய்தினான் எனின், அருளா
 தான் செய்யும் அறம் தேரின், தெருளாதான் மெய்ப்பொருளைக்
 கண்டற்று என்சு,

25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

487

அருளாதான் — அருளில்லாதவன்.

தெருளாதான்—அறிவில்லாதவன்.

கண்ட அற்று—அறிந்தார்பொருள்.

மெய்ப்பொருள் என்றது பெய்தநூல்சொல்லில் சொல்லப்படு
 கின்ற உண்மைப் பொருளை; நூற்பொருள் எனசு. பாய் பொரு
 ளுமாம்.

அநர் இல்லாதவன் செய்யும் அறத்தை ஆராயின் தெளிவான அறிவில்லாதவன் நம்பொருள் அறிந்தாற்போலும் என்பதாம்.

தெளிந்த அறிவில்லாதவன் ஒருகால் பெய்ப்பொருளைக்காணிணும் அஃது அவனுக்கு நிலையாகவாய்போல நிறைந்த அருவில்லாதவன் அறஞ்செய்யினும் அதன் பயனை அவன் அடையான் என்பது சருத்தி.

ஒவ்வொருவரும் எத்துணை அறஞ்செய்யினும் அதத்தில் அருவில்லைபாணல் அதனால் அவனுக்கு யாதும் பயனில்லை என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சதாஸீதன் பால் உணரப்படும்.

கதை.

சதாஸீதன் என்பவன் நாவலந்தியின் மேல்பாகத்திலிருந்து அரசுபுரிந்த ஒரு முடிபுனை பன்னன். பெருவழி படைத்து நெறியுடன் ஆண்டவன். செயற்களும் வேள்விகள் பல செய்து முடித்தான். அன்னகாண முதலிய சிறந்த அறங்களைச் செய்தான். ஆயினும் குடிகளை வருத்திப் பெரும்பொருள் ஈட்டினான். இவனது அருவின்மையை நினைந்து அறிஞர்பலர் வருந்தினார். அதன் பயனாக இவன் அறப்பயனை இழந்தான். இறந்தபின் நரசு துன்பத்தை யெய்தினான். அருந்தவராசிய பார்க்கவ முனிவர் எம்புரம் சென்றிருந்தபொழுது இவனைச் செக்கலிட்டி எம்புடர் சிதைப்பதைக் கண்டார். முனிவர் வருந்தியருகில் அனைந்தார். 488

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அரசே! நீ அறம் பல புரிந்தும் என் இப்பெருந்தயருறுகின்றாய் என்றார். முன்னர் அருந்திறலும் பெருக்கிறவும் பெற்றிருந்தும் அருளிலாதினான். அதனால் எனது அறப்பயன் முழுதாயும் இழந்து இப்பெருந்தயருழிந்து பேதலாகின்றேன் என்றான்.

முனிவர் இரங்கி இர்திலயலகில் வந்து அவன் மகனைச் சந்தித்ததி
 விசயம் கொள்ளச்செய்து அதனால் அவன் கையொழிந்து உயர்
 நிலையடையும்படி செய்தார். அருளில்லாதவன் அறஞ்செய்யரினும்
 அதனால் அவன் பயன் எய்தான் என்பதை உலகம் இவன்பால்
 உணர்ந்தது. (இதன் வினைவச் சிவபுராணத்தில் காண்க)

அரளில்லாதவன் அறம் புரிவீனும் அஃது அவமே அழியு
 மென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

250. தாசாசி முன்பரசு ராமன் தனைநினைந்து
 கூசினான் பின்பேன் குமரேசா—கூடும்
 வலியார்முற் தன்னை நினைக்கதான் தன்னின்
 மெலியார்பேற் செல்லு மிடத்து. (ய)

இ—ள்

குமரேசா! தசரத ராமன் முன், பரசுராமன் தனது
 நிலையினைபுணர்ந்து பின் யார்மாட்டும் தீதுசெய்யாமல் ஏன் அடக்
 கினான் எனின், வலியார்முன் தன்னை நினைக்க தன்னின் மெலி
 யார்மேல் தான் செல்லும் இடத்து என்க.

தன்னை நினைக்க—தனது நிலையினை எண்ணுக.

தன்னினும் வலியார், தன்னை நலிய வரும்பொழுது தான்
 அவர் முன் அஞ்சி நிற்கும் நிலையினை ஒருவன், தன்னினும் மெலி
 யார்மேல்தான் நலியச்செல்லும்பொழுது தீனைக்கவேண்டும் என்ப
 தாம்.

உடற்குத் துணையாகிய பொருள் முயற்சியானும், உயிர்க்குத்
 துணையாகிய அருள் உணர்ச்சியானும் உண்டாம் என்பது கருத்து

25-ம் அதிகாரம் அருளுடைமை.

489

பிறர் தன்னை வந்ததவருங்கால் தன் நெஞ்சம் பதைப்பதை ஒருவன் உய்த்துணர்வாராயின் அவன் பிறவுயிர்களை நலியத்துணியான் எனபது கருதி "வலியார் முன் தன்னை நினைக்க" என்றார்.

அருளுடைமையை ஒருவன் அடைந்தது இது வழியா மென்றார்.

தன்னுயிரிக்கு இனப் பிழையை ஒருவன் உணர்ச்சியின் பிரவுயிர்கட்கு அவன் துன்பம் புரியான் என்பது இதில் உணர்ச்சி தப்பட்டது இவ்வுண்மை பரபராமன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பரசராமன் என்பவர் சமசுகீனி முனிவரது தலைமைப் புதல்வர். மாலின சூரிய வந்தவதரித்தவ. அருந்தவமும் பெருந்திறலும் அஞ்சா நெஞ்சமும் அமைப்பெற்றவா. சூரிய குலத் தோன்றலாகிய கார்த்தவீரியனை இவர் கொன்றொன்று தெளிந்து அவன் புகல்வாங்கிய சயகதுவாசன வீரசேனன் என்னும் இருவரும் வந்து இவரது தூதையைக் கொன்று சென்றார். அதனால் இவர் பெருஞ்சினங்கொண்டார். அக்குல முகல்வா எல்லாரயும் கொன்று தொலைக்கார. இருபக்கொரு கிளை முறையாகக் கருவறுத்து வந்த இவர், தசரத இராமனைபுங் கண்டு சினந்தார் அப்போர் வீரனால் இவர் வன்மை மழவதும் இழந்து புண்மையடைந்தார். அவர் முன் அஞ்சி தின்று நெஞ்சம் பதைத்தார். அவரது பேராற்றலை மிபந்து தொழுது விடைகொண்டு சென்றார். அதுமுதல் தன்னின் மெலியாரை நலியச் செல்லும் கொடுமை நீங்கினார். அருளுடையராய் அருந்தவம் புரிந்தார். வலியார் முன் தன் நிலைமையை நினைந்தவன் மெலியார்மேல் தான் நலியச் செல்லான் என்பது இவர்பால் தெரிய நின்றது.

(இதன் விளக்கம் இராமாவதாரத்தில் காண்க.)

இறப்ப நாமக்கடுத்த எவ்வழி யாவும்

பிறர்க்குமலீ தாமென்று கொண்மின்—உறக்கருதி
 எவ்வாறு மக்குறுதி யெண்ணுதிர்நீர் எல்லார்க்கும்
 அவ்வாறே எண்ணல் அறம். (பெருந்தேவனார்.)

490

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பொருளுடையான் கண்ணதே போசம் அறனும்
 அருளுடையான் கண்ணீக யாகுப—அருளுடையான்
 செய்யான் பரிபாவம் சேரான் புறவிமாத்யும்
 உய்யான் பிறாசெவி குய்த்து. (சிறப்பஞ்சமூலி)

தன்னுரிசை யோலவே பிறவுபிரிசையுப் பேணவேண்டு
 மென்பது இசைஞல கூறப்பாடது.

இவ்வதிகாரக்கினை தொகைப்பொருளா.

அருளுடைமையே செல்வங்கொல்லவாற்றாளுந் ஒருவ
 ணுக்குச் சிறக்க செலவாம் அருளோ உரிமக்கு உறறதுனை அகளை
 யுடையாக்கு நாகம இலலை. அவர் அஞ்சுதற்குரிய துணையம
 யாண்டும் இலலை அவாக்கு இடமையில் அல்லல் எதும் இல்லை.
 அருளிழந்து அல்லவை செய்வோர் பொருளிழந்து பொருளங்
 செய்தவர். அருளிலைதாக்கு அவ்வுலகது இடையிலலை.
 அருளிழங்கவர் அழியேயெய்துளா அருள்ல்லாதவன சம்பும்
 அறமும் பழுகாம். தன்னுயிர்போலவே பிறவுபிரிசையுப் பேண
 வேண்டு.

25-வது அருளுடைமை முற்றிறறு.

உணர்வும் அதிகாரம் புலான் மறுத்தல்.

அஃகாவது ஊன் உண்ணாம, புலால்—ஊன், மறுத்
தல்—உண்ணாது விட்தல். தன்னாயிசுரபபேபாலவே பிற உயிர்
களையும் பேணும் அருளுடையார் கண்ணோடான இவ்வயர் நலம்
இபல்புற அமைபும், ஆலான் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

26-ம் அதிகாரம் புலர்ன் மறுத்தல். 491

251. அன்றேன் அருளினிற் ஆதனென்பான் அன்றிலொன்றைக்
கொன்று சிதைந்தான் குமரேசா— நன்றாகத்
தன்னான் பெருக்கறகுக் தான்பிறிதான் உண்பான்
எங்கனம். ஆளும் அருள். (க)

குமரேசா! மருவிமகிழ்ந்த அன்றில் பறவையை ஏன்
ஆதன் என்பான அருள் இல்லாமல் கொன்றான் எனின், தன்
உண்பப் பெருக்கறகுக்கான பிறிதான ஊன் உண்பான் அருளை
எங்கனம் ஆளும் என்க.

பறவை உணர்த்தும் ஆ என்றுஞ்சொல் ஆன் என நிற்பல்
போல் ஊன் ஊன் ஊன் ஊன் ஊன் ஊன் ஊன் ஊன் ஊன் ஊன் ஊன்
தசைய உணர்த்தி வகைசசாரியை பெற்று ஊன் என நின்ற
தென்க. ஊன் ஒரு பெயர் ஆவாடு சிவனும்.

(தொல்காப்பியம்)

தன் ஊன் பெருக்கறகு = தன் உடம்பைப் பருக்கரசெய்தற்கு,
பிறிது ஊன் உண்பான் = பிறிதொன்றின் உடம்பைத் துன்பவன்.
அருள் எங்கனம் ஆளும் = அருளை எவ்வகையான் ஆள்வான்?
எங்கனம் என்றும் வினா எஜர்மறைமேல் நின்றது.

தன் உடம்பைப் பருக்கரச சொல்வதற்குப் பிறிதொன்றின் உடம்பை
துன்பவன் எவ்வகையான் அருளினான் ஆள்வான் என்பதாம்.

ஊன் உண்பவன் ஒரு வகையானும் அருளினான் உடையவனும்

கான் என்பது குறிப்பு.

தம் உடம்பைத் தாம் பேணுமாறு போல் பிற வயிர்களுக்கும் அவற்றின் உடம்புகளைப் பேணும் பெண்ணும் உணர்வில்லாமல் அவற்றைச் சிதைத்துத் தின்னுங் கொடியோர்பால் அருள் ஒரு சிறிதும் உண்டாகாதென்பதாம்.

62

492 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஊண் உண்போன் அருளுடையனாகா? என்பாரை
நோக்கி இது கூறியுள்ளதாக அமைந்தமை காண்க.

புலரலுண் போன் இரக்கமின்றி உயிர்களை வருத்துவான்
என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை ஆதனபால்
அறியப்படும்.

கதை,

ஆதன் என்பவன் ஏமகூடம் என்னும் பலைச்சாசலில்
இருந்த ஒரு வேடுவன். காடு புகுந்து விலக்குகளையும் பறவைக
ளையும் தேடிக்கொண்டு அவற்றின் தசைகளையே உணவாகக்
கொண்டு வாழ்ந்தான். பிராணிகளெல்லாம் இவனைக் கண்டவு
டனே கலங்கி நடுங்கும், ஒரு நாள் விலுங்குகளையும் வானும்
கண்ணியுக்கொண்டு செழித்த வனமொன்றில் இவன் புருந
தான். அங்கோர் உயர்ந்த மரக்கிளையில் பேடுஞ் சேவலுமாகிய
இரண்டு அன்றில் பறவைகள் ஒன்றோடொன்று மருவி மகிழ்ந்து
கொண்டிருந்தன. முக்கால் கோதியும் சிறகால் அணைத்தும்
கழுத்தோடு கழுத்துப் பிணைந்தும் இணைந்திருந்த அவற்றை
இவன் கண்டான். காதலால் கனிந்திருக்கும் அவ் அழகிய பற
வைகளின் தசைபினை யுண்ண நசைமீக்கொண்டான். மறைந்து
நின்று ஒரு களைபை விரைந்து விடுத்தான். அது மூடது.
உடனே அவற்றில் ஒன்று பதைத்து விழுந்தது. துன்பிரிந்த
சேவலும் துடிததசை சோர்ந்தது அக் கொடிய காட்சியை
வான்மீகி முனிவர் கண்டு பெரிதும் இரங்கினார். அருளின்பிக்

கொன்று நின்று அக் கொடியவனை வெருண்டு வைதார். ஊன் உண்போனுக்கு அருளுண்டாகாடுதன்பதை உலகம் அவன் பா லுணர்ந்தது. (இதன் விரிவை வரன்மீகத்தில் காண்க)

ஊன் உண்பவனுக்கு அருளில்லை யென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

252 அன்றேன் உதிரன் அருளின்றி யந்தணனைக்
கொன்றானைத் தின்றான குமரேசா—என்றும்
பொருளாட்சி போற்றுதார்க் கில்லை யருளாட்சி
யாக்கில்லை யுன் தின்பவர்க்கு (2)

26-ம் அதிகாரம் புலால் மறுத்தல்.

493

இ—ள்

குமரேசா! உதிரன் என்பவன் அருளின்றி ஓர் அந்தணனைக் கொன்று ஏன் தின்றான் எனின், பொருள் ஆட்சி போற்றுதார்க்கு இல்லை யாங்கு அருள் ஆட்சி ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லை என்க.

பொருள் ஆட்சி—பொருளின் ஆளுதல்.

அருள் ஆட்சி—அருளுடையதல்.

-அது போல; இஃது உவமவுருபு.

பொருளால் பயன் கொள்ளுதல் அதனைப் பேணுதலுக்கு, இல்லையாயினால் போல அருளால் பயன் பெறுதல் ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லையாம் என்பதாம்.

புலால் உண்பவர்க்கு அருள் உண்டாகாதது என்று மேற்குறித்த உண்மையை இதில், உவமையால் விளக்கினார்.

இம்மை இன்பத்திற்கு ஏதுவாகிய பொருளும் மறுமைபின் பத்திற்கு ஏதுவாய் அருளும் முறையே போற்றுதலாலும் புலரலுணவைப் போக்குதலாலும் ஒருவனுக்கு உளவரம் என்பதாம்.

கருத்துன்றிக் காவாமையால் பொருட் கேடும் புலால் மறுக்காமையால் அருட் கேடும் உண்டாம் என்க.

ஊன் உண்போனுக்கு அருளில்லை யென்பது இதில் உணர் த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை உதிரன் பரில் உணரப்படும்.

உதிரன் என்பவன் ஓர் அரசகன். வசிட்ட முனிவரது கோபத்தால் விளைந்த சாபத்தை யடைந்தவன். அருந்தி யென்னும் மலையை யடுத்திருந்த ஒரு பெரு வனத்துட் புருந்தான். அங்குள்ள விலக்கின் கணக்களைக் கொன்று கொன்று தின்றான். கொடுமையே மிகுந்தான். வனமெங்கும் திரிந்தான்.

494 திருக்குறட்குமரேச வெண்பா.

ஒரு நாள் புது மணம் புரிந்து தன் மமனைவிடனே அவ் வழியே வந்த ஓர் அந்தணனைக் கண்டான் அவனைத் தின்னக் காட்சினை. சினந்து டோய்ந்து பற்றினான். அவன் பனைவிட்டு

சுடுங்கி அரசகன் பதியே' என்று கூள் - 1911 அடியில் விழுந்தான். அழகு தொழுதான். மங்கலம் பிச்சை கருப்பை தன் செங்கை லுவித்தான். உதிரன் அருள் சிறி யாயினான் அவ

னைக சொன்னான், உதிரங் குடித்தபின் ஊன் தின்று சென்றான்.

தந்துணைத் தடங்ஊண் நீர்முலைக் கடக்ஊர் றாரைவிட்

டொழுநக நின்நிரக்ரேக

அன்றுரைத் திடுந் சொறு ரெலிக் கொய்ரானுதி யந்தணன்

மைந்தரீள சிரைவில்

கொன்றுடற் குருகி றிழிந்து முன் குடித்துக் கொழுநகசை

சரிக்ககல்வாரின்

மென்றுடனருந்திப் பைந்கொடிச் செகிராய் வெள்ளொலும்

பனைததையும உமிழ்ந்தான்.

இக் கொடுமையைக் கண்ட மணமகனும் பதைத்து மாய்ந்தான். ஊன் தின்பவனுக்கு அருளாட்சி யில்லையென்பதை அக் கொடிய உதிரன் அன்று காட்டி தின்றான். விரிவைப் பாகவதத்தில் காண்க.

ஊன் தின்பவன் அருளிணையாளான் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[ண்ணிக்

253. வில்வலன் வர தாவினென்பார் மெய்த்தவர்க்குக்கேடெட்
கொல்வீனையேன் செய்தார் குமரேசா—கொல்லும்
படைகொண்டார் நெஞ்சம்பேரல் நன்றுக்கர தொன்றன்
உடல்சுவைய யுண்டார் மனம். (ங).

இ—ள்.

குமரேசா! வில்வலன் வாதாவி என்பவர் ஏன் முனிவர்க்குக் கேடுண்ணிக் கொலை வினையைச் செய்தாரெனின்

26-ம் அதிகாரம் புறான் மறுத்தல்.

495

என்றன் படல் சுவை யுண்டார் மனம், டடை கொண்டாராய்
நெஞ்சம் போல் நன்று ஊக்கரது வன்க.

உடல் உவ உண்டாராய் உவ உவையுண்டாக்
டார். படைஎன்றது விஷயம், நான்யும் முதலிய கொலைக் கரு
விக்ளை. நன்று என்றது யுநீன. எவ்வா நன்மை கருக்கும்
அருளே காரணமாதலான் உருது நெஞ்சு நன்று என நின்றது.

ஊக்கரது உணர்நி ரோக்காது.

கொலைக்கருவியைத் தாம் கையில் கொண்டவர் நெஞ்சம்
கொலையையே நோக்குவதல்லது கொல்லாமையை நோக்காது
அதுபோல் பிறிதொன்றின் உடலைச் சுவைபட உண்டவர் மனம்
அவ்வூன் உணவையே நோக்குவதல்லது அருளே நோக்காது
என்பதாம்.

விழிகளால் எளிதில்காணப்படுமென்பது கருவியுடல் உண்டார்
இயல்பை விளக்குதற்குப் படைகொண்டாரை உவமை காட்டி
ரை.

புலி, ஓநாய், முதலிய கொடிய விலங்குகள் போல் கண்ட
படிபீய் உண்ணாமல் என ஊனை இன் சுவைத் தாங்கியே அருளில்
மக்கள் உண்பர் ஆதலான் “சுவை உண்டார்” என்றார்.

ஊனை உண்போர், என்றும் நீயினையே எண்ணுவர்
என்பது இதில உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை வில்வலன்
வாதாவிடுன்னும் இவர்கள் பால் உணரப்படும்.

கதை.

வில்வலன் வாதாவி என்பவர் சூரபன்மனது தங்கையா

கிய அசமுக்கியின் புதல்வர், தீமையும் வஞ்சமும் செறிந்த
 நெஞ்சினர். மாயைகள் பலவும் நேயமொடு பயின்றார். பிறஉயிர்க
 ளுக்கு இவர் நோயென வளர்ந்தார். பேயெனத் திரிந்தார்.
 பறவைகளையும் விலங்குகளையும் கொன்று தின்று களித்தார்.

496 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பின்னர் மனிதர்களுயர் தின்ன விரும்பினார். அதனால் முன்ன
 வன் முனிவன் போலவும் பின்னவன் ஆடு போலவும் வேடங்
 கொண்டு முனிவர் வாழும் வனக்களிற் புஞ்ந்தார். முனி வடி
 வங்கொண்ட வில்வலன் வழியிடையிற் குடிசை யமைத்துத்
 தவம் புரிபவன் போலிருந்து வருகின்றவர்களை அழைத்து
 விருந்து செய்வதாகக் கூறி அவ் ஆட்டினைச் சமைத்து அவர்
 அறியாமல் ஊட்டுவன். உடனே வயிற்றைக் கீறி வாதாவி
 வெளியே வருவான். இறந்து பட்டவுடம்பை அதன்பின் அவ்
 இருவரும் தின்னுவர். இவ்வாறு ஊனை விரும்பித் தீமையே
 புரிந்தார். உடல் உண்டார் மனம் அருளை நோக்காதென்பதை
 யிவர், அறியக் காட்டி இறுதியில் அகத்தியசால் அழிந்து தொ
 லைந்தார். (இதன் விரிவைக் கந்த புராணத்தில் காண்க)

ஊன் உண்போர் தீவினைகளையே எண்ணுவர் என்பது இந்
 னால் கூறப்பட்டது.

254 உற்ற அரிவிசயர் ஊன்தின்றல் பரவமென்றேன்
 கொற்றவைமுன் சொன்னார் குமரேசா—பற்றும்
 அருளல்ல திபாதெனிற் கொல்வாமை கோறல்
 பொருளல்ல தவ்வூன் றினல்.

(ச)

குமரேசா! ஊன் தின்னல் பாவமென்று ஏன் கரணிமுன் அரிவிசையர் சொன்னார் எனின், அருள் அல்லது, யாது எனின் கொல்லாமை கோறலே ஆகலான் அவ் ஊன் தினல் பொருளல்லது என்க.

அருள் யாது எனின் கொல்லாமையே, அல்லது யாது எனின் கோறலே எனக்கொண்டு காண்க.

அல்லது — அருளல்லது; கொடுமை என்க.

கோறல்—கொல்லுதல்.

26-ம் அதிகாரம் புலான் மறுத்தல்.

49.

அருளும் அல்லதும் யாது எனின் கொல்லாமையும் கோறலும் ஆம் என முறையே கொள்ளினும் அமையும்.

பொருள் என்றது இங்கே உறுதிப் பொருளாகிய அறத்தை. பொருள் அல்லது—பாவம்.

அருள் கொல்லாமையாம்; அல்லது கொல்லுதலாம்; ஆதலால், அக் கொலையால் வரும் ஊனைத் தின்னுதல் பாவம் எனபதாம்.

அருளின்மையால் கொலையும், அக் கொலைப் பாவத்தால் ஊனும் உண்டாம் ஆகலால் அதனைத் திண்கை பாவமாம் என்க. ஊன் தின்போன், கொலைப் பாகியாய் அருளிமுந்து இருள் நாகம் புகுவன் என்பது கருத்து.

ஊன் தின்னல் ஆகிய தீவினையை அருளுடையார் யாண்டும் புரியார் என்பது குறிப்பு. இவ் வுண்மை அரிவிசையர்பால் அறியப்படும்.

ஆரிஷியர் என்பவர் வட மதுரையில் இருந்தவர். சிறு மாஸிடம் பெருசிய அன்புடையவர். ஆரூயர் மாட்டிப் பேருள் வாய்ந்தவர். இவர், ஒரு நாள் பெருமாதைக் காணக் கருதி ச சகநாதத்துக்குச் சென்றார். இடையே ஒரு சோலையில் தங்கினார். அங்கிருந்த காளி தேவிக்குப் பவியிடுமபடி ஒருவன் இரண்டு ஆடுகளைக் கொணர்ந்தான். இவர், அதனை உணர்ந்தார். வருந்தி யெழுந்து விரைந்து சென்றார். காளி பின் சென்றாள். இன்புறவுண்டு போம்படி இவரை அன்புடன் வேண்டினாள். நீ தேவியாயினும் உன் உண்ணும் பாவிபாதலால் உன்விடம் உணவு உண்ணேன் என்று இவர் மறுத்தார். இவரது அருள் பொழியைக்கேட்டுக் காளி பெரு மகிழ்வுற்றாள். அன்றுமுகல் கொல்லா விசதம் கொண்டாள். அந்நாட்டு வேந்தன் கனலில் தோன்றி “இனிமேல் எனக்கு உயிர்ப்பலியிடும் வழக்கத்தை 492 இருக்கக் கூடாது” வெண்பர்.

பெரும்புள்ளி செய்து கிருர் மபடி நீ செயலவேண்டும” என்று கூறினாள். அரசுறு விபகந அவனாரே செயதான. அந்நாட்டரசன் வநம உண வினலை விடுககார். உயர் நலம் துடைந்தார். (இதன் விவரம் பக்கமாலையில் காண்க) உண வினலை பெரும்புள்ளி என்பது இசைவு கூறப்பட்டது.

255 பகரூர் விவரநாடு பாவிபகன் தின்றேனே
 கொடி நரசாடி மானல் மீசா—தொடையுடிகல்
 உணர்வுகள் அருள் பரிந்து உபநுண்ண
 ஆரூயர் உயர் செயல சான்று (7)

குடியேராத பகன என்பவன் வேகசிரகதிலு பாலராயுந
 தினையுடைய தனது சரவிலு அமரகன எனின, உயிர் நிலை
 உண்ணா மையுள்ளாக, உன் உணவுமுடியின் அளவு அண்ணாது
 தல செய்யாது எனக்

உயிர் நிலை—உயிர் உடாபி நிலை பெறுதல்.

உயிர் உணவு—உயிர் உணவு வாறுபின், உண்ணியின் உயிர்
 உணவு உயிர் உணவு உணவு உணவு எனத் தீர்ந்தது நின்றது

உயிர் உணவு உணவு செய்யாது—நரகம் வாயைத் தீர்வாது.

உயிர் உணவு உணவு மயக்கத்தான சிவ உயிர் உன் உடலில் நிலை
 பெறுவானை, அந்நிலை குழிய ஒருவன் அவற்றை உணவுவா
 றுபின், அவனை மூலக் பரகம் பின் உயிழ்தற்கு வாயைத்
 தீர்வாது என்பதாம்.

உணவு உணவு உணவு உணவு மகசன் செய்யவில்லை
 யானால், ஆதி முயல் மான முதலீய சில விலகினகரும,
 சோழி குழில் கொகரு முகலிய சில பறவையினகரும, மீள
 முகலிய சில நீர் வாழ்நகரும, சிலகவன ரி சிறைநது நெடிது
 வாயும் என்பார் “உயிர் நிலை, உண்ணாமையின் உள்ளது” என்
 றார்.

26-ம் அதிகாரம் புலான் மறத்தல்

499

உயிர் எய்துதற்குரிய பேரின்ப நிலை உன் உண்ணாமை
 யானே ஒருவனுக்கு உள்ளது எனவும் இது பொருள்படும்.

உயிர்களைத் துடிக்கக் கொன்று அவற்றின் உடல்களைச்
 சுவை செய்து உண்போரை நரகம் உண்ணும் என்க.

உண்டவுன் மீளாது அவர் வயிற்றிலிருந்தே விழித்து சூழிநல்
 போல் அவரும் நாகினது ஆழ் வயிற்றில் அடங்கிய அழிந்து
 ஒழிவர் என்பதாம்.

ஊனை விழுங்கினவரை நாகம் விழுங்கி உயிழாது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது பகன் பால் காணப்படும்.

கதை.

பகன் என்பவன் ஓர் அகரன். எசு சக்கிரம் என்னும் பெயரினையுடைய ஒரு வணத்திலிருந்து ஆண்டிள்ள உயிர்களைப் பெல்லாம் கொண்டு அவற்றின் உடல்களைத் தின்று வாழ்ந்தான். அதனால் அங்குள்ள பறவைகளும் விலங்குகளும் தேய்ந்தன. அதன்பின் அதனை அடுத்திருந்த வேந்திரகியம் என்னும் பதியுள் இரவில் புகுந்து எதிர்ப்பட்ட மக்களைப் பெல்லாம் படைநகரக் கொன்று பழிபடவுண்டான். அவன் ஊன் உணவால் உயிர்கள் நிலை பேறின்றி அழிவடைவதை அவ்வூரார் நோக்கி உள்ளம் கலங்கி அவனைப் பணிந்து வேண்டினார். நாள்தோறும் ஒரு சகடம் நிறைய அன்னமும், அதனை யீர்த்துவரும் இரண்டு பகடுகளுர், ஒட்டி வரும் ஒருநரனும், முறை தவறாமல் அனுப்புப்படி பகன் கட்டளையிட்டான். என் செய்வார் பாவம்; அவரும் இரைந்தார். அவ்வாறே நடந்துவந்தது. வருங்கால், துரியோதனன் செய்த கொடுமைக்குத் தப்பிப் பிழைத்துத் தயங்கிய தருமன் முகலிய ஐவரும் அவ்வூருட் புகுந்தார். ஒதுங்கியிருந்தார். பகன் செய் கொடுமையால் அந்நகர்படும் அழிவை அறிந்தார். அவருள் வீமன் துணிந்தான். சகடத்தைச் செலுத்துபவனாய்த் தானே சென்று அவனைப் பொருது தொலைத்தான். அவனும் அழிந்தான். இழி நாகில் ஆழ்ந்து வெளிவராது அமுந்தினான். ஊன்

63

-500

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

“ஊன் உண்பவன் நாகம் விழுங்கி உயிழாது என்பதை உலகம் அவன் பால் உணர்ந்தது. (விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

ஊன் உண்பவன், என்றும் நீங்காத நாக துன்பத்தையே

256. வில்லாமல் சூரனுக்கேன் பீனசுமந்து கொண்டெந்தார்
 கொல்லாத தேவர் குமரேசா—எல்லாந்
 தின்பொருட்டாற் கொல்லா துலகனின் யாரும்
 விலைப்பொருட்டால் ஊன் தருவார் இல். (சு)

-எ.

குமரேசா! கொல்லாத தேவர் ஏன் அசுரர்கட்கு பீன்
 சனைச் சமந்து கொண்டுவந்து தந்தார் எனின், உலகம் தினல்
 பொருட்டாற் கொல்லாது எனின், விலைப் பொருட்டால் ஊன் தரு
 வார் இல் என்க.

உலகு, தினல்பொருட்டால் கொல்லாது எனின்—உலகத்
 தார், ஊனைத் தின்னும் பொருட்டுக் கொல்லாராயின்.

உண்ணுதல் யாரணமாக உலகத்தார் கொலை செய்பாராயின்
 பொருளுந்தாக ஊனை விலைசெய்வார் ஒருவரும் இல் என்பதாம்.

கொலைப்பாவம் கொன்றவனைச் சேருமேயன்றி ஊன் தின்ற
 வனைச் சேராது என்பாரை மறந்து இஃது உணர்த்தியதென்க.

ஊன் தின்பார் இல்லையாயின் இவ்வுலகில் கொலைகளை சிறி
 தும் இலையாம் என்பது கருத்து.

ஊன் தின்போர் உண்மையானே கொலைப்பாவம் உளவாகின்
 றது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இது சூரன் முதலாயினோர்பால் காணப்படும்.

கதை.

கொலைத்தொழிலைச் செய்யாத தேவர்களும் சூரன் எவலால் மீன்களை வாரிசுகொணர்ந்தார். ஊன் திண்ணும் அசுரரில்லை யானால் அமரர் அன்று மீன்கொண்டு தந்திரார். அசுரர் தினற் பொருட்டால் கொன்றோயன்றி அமரர் விலைப்பொருட்டால் மீன்களைக் கொல்லவில்லை. அம்மீன் கொலைக்கு அசுரர் ஊன் தின்மையே காரணமாயிருந்தது. அசுரா அழிந்தபின் அமரர் அக்கொலைத்தொழிலைக் கொள்ளவில்லை. ஊன் தின்போர் இல்லையானால் உயிர்களைக் கொல்வோர் உலகில் இல்லை யென்பது அவர்பால் அன்று உணரவின்றது. (விரிவு சரிசுதையில் தெளிவாம்)

ஊன் தின்மையே கொலைப் பாவத்துக்குக் காரணம் என்பது
இதனால் கூறப்பட்டது.

257. ஊனென் றுணர்ந்த வுடன் வெறுத்தீதன் உண்ணவில்லை
கோள்குமர தேவர் குமரேசா—தானாக
உண்ணாம மீவண்டும் புலா அல் பிறிதொன்றன்
புண்ண துணர்வார்ப பெறின். (௭)

ஆ—ள்

குமரேசா! குமர தேவர் ஊன் என்று உணர்ந்தவுடனே
என் அதனை உண்ணாமல் வெறுத்து விசிஞர் எனின், புலால்
பிறிது ஒன்றொன்று; அது உணர்வாரைப்பெறின் அதனை உண்
ணமை மீவண்டும் என்சு.

புலால் பிறிது ஒன்றன் புண்-ஊன் பிறிதோருடம்பின்புண்.

அது உணர்வார்ப்பெறிச - புண் என்னும் அவ்வுண்மையை உணர்வார் உண்டாயின். பெறின என்றது அதனை உணர்வார் ஆரியர் என்பதை உணர்த்தி நின்றது.

உணர்வோர், ஊன் உண்ணுர்; உணர்வில்லாதவரே அதனை உண்டு களிப்பர் என்க.

502

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

புலால் என்பது பிறிதோருடம்பின் புண்ணை என்னும் உண்மையை உணர்வாரைப்பெறின் அதனை உண்ணாது ஒழித்தல்வேண்டும் என்பதாம்.

தமது உடம்பில் புண் ஒன்று காணப்பட்டன் அதனைத் தீண்வும் கூசுகின்ற மக்கள் பிறிது ஒன்றன் உடம்பிலுள்ள தசைகுருதி நிணம் முதலியவற்றை அருவருப்பின்றித் தின்னுவதற்குக் காரணம் என்னையோ எனின் அறியாமையே யாம் என்பது கருத்து.

நரி கழுகு நாய் முதலிய இழிந்த பிராணிகளே ஈனஊனை எண்ணாது உண்பனவாம்; அறிவமைந்த மக்கள் அதனை எவ்வகையாலும் உண்ணலாகாதென்பது குறிப்பு.

சிறந்த அமுதத்தோடு கலந்திருப்பினும் ஊன் என்று உணரப்பெறின் அதனை அறிவோர் உண்ணார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை குமாரதேவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

குமாரதேவர் என்பவர் சற்றேறக்குறைய இற்றைக்கு முன்

ஶூறு வருடங்கட்கு முன்னர்க் கன்னடதேயத்தில் மாகபுரி என்
 னும் நகரில் தோன்றியிருந்த ஒரு மன்னவர். இவர், அரியணை
 யமர்ந்து இருசிலம் புரந்தார். திருவமைந்து நின்று பெரு நலந்தயத்
 தார். பதி, நிதி, முநலிய யாவுந்தறந்து பின் டல இடங்களுக்குஞ்
 சென்றார். எவ்வுயிர்களும் இன்புறும்படி இன்னருள் செய்தார்.
 ஒருநாள் இவர், விருத்தாசலம் என்னும் பதியில் புகுந்தார். உச்
 சியம்போதில் அங்குப் பிசசைக்குச் சென்றார். இவரை அடிய
 வர் என்று கருதி ஒரு குடியானவன் இவர் கை நிறைய அன்ன
 மிட்டான். அதனைப் பெற்றார். உண்ணுதற்குமுன் உற்று நோ
 க்கினார். மீனின் ஊனை அதில்கண்டார். உண்ணாமல் ஏந்தியபடி
 யே ஒர் நீர்க்கிணைய யணுகினார். உயிருண்டாக அருள் புரிந்தார்.
 அது மீனாக நீரில் தானே பாய்ந்தது. புலாவின் இழிவையும்
 அதனை உண்ணுவதால் வரும் பழி பாவங்களையும் குமாரதேவர்.

26-ம் அதிகாரம் புலான் மறுத்தல்

503

ராவருக்கும் உணர்த்தினார். உணர்ந்தவரெல்லாம் ஊனுண
 வை யொருங்கே ஒழிந்தார். புலானது நிழிது ஒன்றன் புண்
 என்று உணர்ந்தார், அதனை உண்ணா என்பதை அவர் உணர்த்தி
 நின்றார். (இதன் விருவைத் தேவா சரிதைகளில் காண்க.)

நாய்கழுகு கூகை நரிநாமம் செயலும் |

வேயிவைகள் ஆயி பிரிந்தபூன—வேயமொடு

தானருத்தல் அல்லாது சற்கா ரியமனிதர்

தானருத்த லாவதோ சாறறு.

(1)

ஊறுகா யாதிகண்ணில் உதித்தோதர் புழுக்கண்டாலேல்

வேறவே விசீர்கிந்தை செய்யிகக குகைந்து, குறால்

நாறுமுன புழுத்தேதனும் நனிநிக விருயி புள்ளர்

தேறிநீ புண்டவாறென் செப்புதி தெரிவிலாதாய்.

(2)

சிறிதேதாருடம் சின் புண்ணை என்று ஊவின் உண்மையை

258. ஊனைன் றுணர்ந்த உடல்வசிட்டர் உண்ணாதே தன்
கோனைச் சினந்தார் குமரேசா—சனச்
செயிரிற் தலைப்பிரிந்த காட்சியார் உண்ணார்
உயிரிற் தலைப்பிரிந்த ஊன். (அ)
இ—ள்.

குமரேசா! ஊன் என்று உணர்ந்தவுடனே வசிட்டர் உண்
ணாது வெறுத்து அரசனை வன் வைதார் எனின் செயிரின் தலைப்
பிரிந்த காட்சியார், உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊனை உண்ணார் என்க.

செயிர்—குற்றும் தலைப்பிரிந்த—நீங்கிய,

நீக்கத்தை உணர்த்தும் பிரிவு என்னுஞ்சொல் இங்கே அடை
யடுத்துவந்தது. இவ்வாறு வருவதை வடநூலார் உபசர்க்கம்
என்பர்.

501 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன்—உயிரின் நீங்கிவந்த ஊன்:
பிணம் என்றபடி.

குற்றத்தின் நீங்கிக் தெவிந்த அறிவினையுடையார் உயிரின்
நீங்கிய ஊனை உண்ணார் என்பதாம்.

படமையும் கொடுமைமுறடைய அழிவிடிகளே ஊனின் ஈன
த்தை யுணராமல் அதனை உண்டுசெயிப்பர் என்பது குறிப்பு.

ஊனாவது, உயிரிநீங்கிய பிணமேயென்று உணர்ந்து அதனை
எவ்வகையானும் உண்ணாமல் ஒழிப்பவரே உயர்க்கோர் என்பது
கருத்து.

உணர்வுடையார் ஊனின் இழிவை உணர்வராதலின் அதனை யாண்டுத்தீண்டார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை வசிட்டர்பால் உணரப்பட்டும்.

கதை.

திருவயோகியினிருந்து அரசுபுரிந்த மிக்திரசகன் என்னும் மன்னவன் ஒருநாள் சமது முன்னோர்களை யெண்ணிப் பெருவிருந்து செய்தான். அதில், வசிட்டமாமுனிவரை முகன்மையாக உணர்ந்த அழைத்தான். முனிவர் வந்தார். அரசன் அவரை உபசரித்து உயர்ந்த ஆரணத்திலிருந்திச் சிறந்த உணவுகளைப் படைக்கும்படி செய்தான். அரசனாக்குப் படைவனாகிய அரசன் ஒருவன் கரவாகவந்து உணவுசெய்பவன்போல் அமைந்து ஒதுக்கியிருந்தான். அவ்வஞ்ச மடைமகன் புனிதமான இலிய வுணவுகளோடு சன ஊனையும் இங்கவைத்தாக்கிப் படைத்தான். முனிவர், உண்ணப்புகுமுன் அவ்வுண்மையை உணர்ந்தார். உண்ணாதேழந்தார். அரசனை நோக்கிப் பெருஞ்சினங்கொண்டார். அரசனாகும்படி சபித்தார். வஞ்சயில்லாத மன்னனும் அஞ்சி வருத்தினான். செய்யா நிக்கின்று அறிவினோர் உயிர் நீக்கி வந்த ஊனை உண்ணார் என்பதை முனிவர் உணர்த்தி நின்றார்.

(யிரிவை விராபத புராணத்தில் காண்க.)

26-ம் அதிகாரம் புலான் மறுத்தல்

505

உயர்ந்தார யாண்டும் ஊனை உண்ணார் என்பது இதனால் உணரப்பட்டது.

259. வெற்றிமிகு பிம்பசரன் வேள்வியினை ஏன் தடுத்துக்
 குற்றமென்றார் புத்தர் குமரேசா—உற்ற
 அக்சொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஓன்றன்
 உயிர்செகுத் துண்ணுமை நனமு. (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! பிம்பசரன் என்பவன் செய்யுள்வேள்வியைத்
 தடுத்து என் புத்தர் மது தீது என்று உரைத்தார் எனின், அளி
 சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலினும், ஓன்றன் உயிர்செகுத்து உண்
 னுமை நன்று என்ற

அவியாவது மந்திர முறையோடு தேவர்களை நோக்கி வேள்
 வித்தியில் இடுகின்ற நெய் முடிவிய இனிய உணவுகள். ஆயிரம்
 என்னும் எண்ணுப்பெயர் இக்கு உத்தொகையினை யுடைய
 வேள்விகளைக் குறித்து நின்றது. வேட்டல்—ஓம்ப்செய்சல்.

ஆயிரம் வேட்டலின்—ஆயிரம் வேள்விகளைச் செய்தலினும்,
 ஆயிரம் என்றது இறப்பவும் பல என்னும் மிகுதியை விளக்கு
 தற்கு எனக்.

அகிகளைச் சொரிந்து ஆயிரம் வேள்விகளைச் செய்வதினும்
 ஓர் உயிரினைத் தொலைத்து அதன் ஊனைத் திண்ணுமை நன்று
 என்பதாம்.

பல்லாயிரம் வேள்விகளைச் செய்து அவற்றின் எய்தும் நலக்
 தினும் ஊன் உண்ணுமையான் ஒருவனுக்கு உள்தாம் நலம் பெரி
 தாம் என்பது கருத்து.

ஊன் உண்ணுமை என்னும் இவ் ஓர் அறமே அரிய பயன்
 களையெல்லாம் எளிதிலுதவும் என்பது கருத்து இது பிம்பசரன்
 பால் காணப்படும்.

506 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

பிம்பசரன் என்பவன் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து ஐந்து நூறு வருடங்கட்கு முன்னிருந்தவன். சிறந்த ஓர் அரசன். கங்கையின் உட்பாலிருக்க இராசகுருதம் என்னும் நகரத்திலிருந்து இவன் அரசுபுரிஞான். கல்கிதேவன் களில் வல்லுரான அமைச்சர் பலர் இவன்பால் அமர்ந்திருந்தனர். மனநலமும் இனநலமும் மாண்புறப் பெற்றவன். அங்கநாட்டையும் வென்று அனைவரையுந்தன் குடைக்கீழ்த தங்கவைத்தான். வருடங்கோறும் முறையாக அரசன் வேள்விகளைச் செய்துவந்தான். புத்தர் ஒருநாள் இவனிடம் வந்தார். அரசே உயிர்ப் பரிசேய்று வன இவ்வேள்வியைச் செய்கின்றாய். எவ்வகையானும் பிறவுயிர்கள் சிறிதும் வருந்தாவண்ணம் ஒழுசுவதே ஒருவன் அறிவுடைமைக்குப் பயனும். பல்லாயிரம் வேள்விகளைச் செய்து உயர்ந்த புகழ்தையடைந்தவனிலும் ஒரேயிரையும் கொல்லாத ஒருவனை சிறந்தவனாவான் என்று அருளுடன் கூறினார். அவரது பயணிற்றந்த அருள் பெரிக்களை அரசன் கேட்டான். அன்றுமுதல் வேள்வி செய்வதை விடுத்தான். வேட்டையாடலுக்குத் துறந்தான். ஊன் உண்ணாமையென்னும் உயர்ந்த விதத்தைக் கொண்டான். இவன் நாடுமுழுவதும் இங்கல்லாம் பரவியது. உயிர் செகுத்து உண்ணமை எனனும் உயர் நலத்தால் இவ்வரசன் வேள்விப் பயனினும் பெரும்பயனெய்தினான். ஆர்ம வெட்டலின் ஒன்றன் உயிர் செகுத்து உண்ணமை நனது என்பதை அன்று நின்று காட்டினான்.

(இதன் விளிவைப் புத்த சரிதையில் காண்க.)

ஊனுண்ணமை ஒன்றானே ஒருவனுக்கு எல்லா நலங்களும் ஒருங்கே உண்டாவார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

260.

மண்டுபுகழ் நந்தனார் வான்மீகர் ஏனுலகம்
கொண்டுதொழ நின்றுர் குமரோசா-கண்டதொன்றும்
கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி

சூமரேசா! நகனாடி, வான்பவர் என்பவர் ஏன் எல்லா
சாணுக் தொழுப் பெற்றார் என்பார், தொல்லான் புலலை மறுத்தா
னை எல்லா வுரிநூலைக் கூப்பிட்டு தொழுமென்று.

அவியைச் சொரிந்து மேள்வியைப் புரிதினார் ஒருநிலை
தொன்ற உரையின் திண்ணையாகக் கெட்டுண்டு பெற்ற சந்தைகளை வே
கி அந்நிலையினால் இந்நிரபக முகைய உயர்நிலைகளைச் செய்த
லாமே இதனால் உரையின் எண்ணம் குறைகிறது.

தொல்லான் என்னும் எதிர்மறை புறநூல் இந்து எச்சமாய்
நின்றது.

எக்கப்பி என்னுது தொழுகற்கு ஏன்வாகிய உவகையின்
மிசுநெய் "ணாக்கற்கு எனது.

ஒருநிலை புலன் தொல்லா கவறுதல் எனினும் உண்ணாத ஒரு
உணை எல்லா உரிநூல் உக்கப்பிட்டு தொழுமென்பதாம்.

இப்பொழுது புலலை உண்ணா சுவாசியும் இரக்கஞ் சிறி
துபிரலாடல உரிநிலைத் தொல்புலனின், அவ்வாறின், குறிப்பு,
காரணம், உரையின் சில உணை உண்ணாத கிலங்கினங்களை
புலன் கருதாதினமே அன்றி, அந்நூல் உயராய் மதிக்கப்படார்
ஆகலான, எல்லா வுரிநூல் தொழு உயர்நிலை அயர்க்கு இல்ல
யாய் எனது.

தொல்லான புலன் உண்ணாபுமாயிய இய்யிரண்ட
தந்தராய் ஒருவர்க்கு உயர்நிலை புலன் புலன்குந் சிறகு செய்யார்
ஆகலான, அக்கவறுதல் திணர்ந் தொல்புலனும் அகரைப்போ
தாம என்பதாம்.

தொலை துறந்து புலன் மறக்கவர், எல்லாநாணுத் தொழ்த்

தக்க பெரும் சிறை யெய்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இப்புன்மை நகரஞர் கண்ணாய், வான்மீகி பாடும் காண்பட்டும்.

64

508

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை 1.

நந்தனார் கொலைத் தொழிலும் புலைப்புசிப்புந் துறத்தமை யால் எதலாவுநீர் களும் அவரை இன்புறத் தொழுதன. வாழ்த்தணர் களும் சிரமேற் கைகூப்பித் திரண்டு தொழுதனர். (விரிவை அவர் சரிதையில் தெளிக.)

கதை 2.

வேடர்களைநி கூடிச் சளவு முதலிய கொடுந்தொழில் களைச் செய்து திரிந்த வான்மீகியார் மெய்யுணர் வுடையராய்த் தெளிந்த பின் ஒருயிரையுங் கொல்லாதவராய் ஊன் உண்டலை யொழிந்து எவ்வுயிர்க்கும் இனிபராய் அருகையே செய்து அரிய தலத்தைக் கொண்டார். கொலையும் புலையுந் தவிர்த்ததின் அவரை அமரரும் முனிவரும் அகமகிழ்ந்து தொழுதார். அருளுடையராய்ப் புலால் மறத்தவரை எல்லாவுயிருந் தொழும் என்பதை உலகம் இவர்பால் தெளிந்தது.

கொல்லாமையும் புலாலுண்ணாமையுமுடையாரை உலகமெல்லாம் உவந்து தொழும் எனபது இதனால் கூறப்பட்டது.

உயிரினர் ஒப்புமின் ஊன்விழைந் துண்ணல் மின்
செயிர்கள் நீக்குமின் செற்றம் இகந்தொரீஇத்
கதிகள் நலலுருந் கண்டனா கைதொழும்
மதிகள் போல மறுவல் தோன்றுவீர். (வளையாபதி.)

கொலையும் புலையுந் தளவுந் தவிர. (ஓளவை.)

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

தன் னுடம்புபருக்கப் பிறிதொன்றின் உடம்பைத்தின்போன்
கொடியனே யாவன். அவனுக்கு அருள் உண்டாகாது. அவன்
மனம் திமைபையே யெண்ணும். புலால் உண்டல் பெரும் பாவம்.
ஊனுண்போனை நரசும் சிழுங்கி யுயிழாது. ஊன் திண்கையே சொ
லைப் பாவத்துக்குச் காரணம். ஊன் என்பது பிறிதோருடம்பின்
புண்ணையென்று தெளிந்து அதனை யுண்ணாது ஒழிந்தல்வேண்டும்.

27-ம் அதிகாரம் தவம்

103

அறிவுடைபார் அதனை யாண்டும் உண்ணார். பல்லாபிரம் வேள்வி
களைச் செய்வதிலும் ஊன் திண்ணமை ஒன்றே நன்று. அநுளோபி
புலால் மறுத்தவனை எல்லாவுயிர்களுங்கைகூப்பிடுத தெ மும்.

20-வது புலான் மறுத்தல் முற்றிற்று.

உ-ம் அதிகாரம் தவம்.

அஃகாவது மனத்தைப் புலன்வழிச் செலுத்தாது நலனுற
நிறுத்திக் கன்னுயிர்த்து உறுதுயர் தனிநின்று பொறுத்துப் பிற
வுயிர்களைப் பேணும் பெருகலம். புலா லுண்டலையொழிந்து புனித
மெய்திய மனமுடையார்க்கே இஃது இனிது அமைபுமா தலாண்
அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

261. உண்டி துறந்தார் உயிர்த்திரக்கம கண்ணாவரேன்
கொண்டு புரிந்தார் குமரேசா—மண்ணெயன்றும்
உற்றகொய் றோன்றல் உயிர்க்குறுசண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு. (3)

இ—ள்.

குமரேசா! கண்ணுவி தான் வருத்தி நின்று என் பிற

வுயிர்களைப் பேணிஞர் எனின், உற்ற கோபை நோன்றலும் உயிர்
 க்கு உறுகண் செய்யாமையும் ஆகிய அற்றே தவத்திற்கு உருஎன்க.

நோன்றல்—பொறுத்தல், உறுகண்—துன்பம்.

உற்றகோய் நோன்றல்—தமக்கு வருந் துன்பங்களைப் பொறு
 த்தல். அற்றே என்னும் கட்டின் அடியை ஒட்டி தின்ற ஏகா
 சம் தேற்றப் பொருளைத் தோற்றி தின்றது

தம் உயிர்க்கு வருகின்ற துயரைப் பொறுத்தலும் நிற உயிர்
 க்கு ஒரு துயரும் செய்யாமையும் ஆகிய அல் அளக்கீத
 தவத்திற்கு வடிவம் என்பதாம்.

510

திருக்குறட் குமரேசு வெண்பா.

பரிபிரிபாநா விவரில் பாளி மழை முடிபவற்றால் தமக்கு
 துன்பங்களைப் பொறுத்தல் நிரவுயிர் க்குச் சிறிதும்
 தவறு செய்யாமல் அருள் புரிந்து ஒழுக்கே ஒருவர்க்கு தவ
 மம் என்பது கருத்து.

பிறத்தவரே கருடனுறைந்தமைந்து என்னோயிரந்து ஓபா
 தெழுந்தது நம் கடியும் பசிப்பிரிவினே உற்றகோய் என்றதற்கு
 இச்சு முதல உரிமையாய் தின்றது. அதலான் அகனைப் பொறுத்
 தலே தவ இயல்பென்பதாம். ஆற்றுவார் ஆற்றல் பதி ஆற்றல்
 என்றார் மேலும்.

புல்லுக்கிச்சுகளில் புக்குமுளாமல் மனம், கிளைபொயும் பொருட்
 டிச் சுவையுணவு துறந்து உறுதயர் பொறுசுது ஆருயிர்மாட்டு
 அருள்புரிந்தொடக்கிலே அருந்தவர் இயல்பென்பது இதில் உணர்
 த்து பட்டது. இவ்வண்ணை கண்ணுயிர் பால் கரணப்படுத்தி.

கதை.

கண்ணாவர் என்பவர் அப்பிரதீரதிகள் என்னும் முனிவரது
 புதல்வர். உயர் கலை பறவும் ஒதுபுணர் தவா. மரம் கொடி
 செய முடிவேப ஒரறிவுபிரகாரும் இவர். தீபராருடன் பேணி

ரார். நடந்து செல்லுங்கள்' எழிப்பு முதலிய சிவிய உயர்ந்தான் உறுதன் உறுமேனியனறு இரங்கி ஒதுக்குவர் அரிப விரகம் கீளக்கொண்டு பொறிகோயட்கிறார். தனிவனம் ஒன்றில் இவ்விதற அமர்கதார். நல்லொயாதிய சாரதியை நெடிது பாவின்ருர்- உற்ற கோயைப் பொறுத்துப் பற்றுகின்றார். இவரது திருவுடம்பைப் புற்று முடிவளர்கதா பருவங்கள் பல கழிந்தின் அதன்மேல் முங்கில் ஒன்று தோன்றி வளர்கதது. இவரது தவ மெமையால் அது பெருவலிபுற்றது. அதன் அருமையைப் பிரமன் உணர்கதார். முனிவரது புனிதமிக்க மனங்கீழையை வியசது அதனை முன்று விற்களாக்கிக் தான் ஒன்றைக்கொண்ட மற்றையிரண்டில் ஒன்றை உமாபதிக்கும் ஒன்றைத் திருமாலுக்குக் கொடுத்தார். அபமுன்றும் முறையே காண்டாம் பிள்ளை சார்வம் எனப் பெயர் பெற்றன. கண்ணுதற் பிரமன், கண்ணுவர் கருதியனவெல்

இவ் அநிசாரம் தாம்

511

லாம் அநுள்ளி. அநுத்தவருட் சிறந்த. நாய் விளங்கி இவர் வனத்திலி ருந்த காலத நில விசவ மிகதிர கங்கு மேணைகாரிடந் தோன்றிப் போற்றுவாரி எழிப புலர்சிய முத சதகதையைக் கண்டார். அநுளு-ன் எரிககார் அதரித்தற வளர்கதார். தான் வருந்தியுட பிறவுரிநனைப் பீனிய பொருத்தவமுடையசாய் எல்லா நலங்கோயுட பொருத்தப பெற்றார்.

(இதன் விருவாத தனிவைப் புராணத்தில் காண்ட) தவத்தின் தன்மை இதனால் கூறப்பட்டது.

262, வெற்றித் தவம் பரிசுதம் மெய்ப்பாயனை வேணிமுந்தான் குடய கருணை குமரேசா—நாப்புர் தவமுற் தவமுடையார்க காசும் அளவகளை யல்கலார் மேற்கொள் வது. (2)

குமரேசா! குர்பகருணன் வருந்தித் தவப்பிரிந்தும் என்
 அதன் பயனை இழந்தான் எனின, தவயார் முன் தவம் உடைய
 யார்க்கே ஆகுமீ; அதனை அஃது இலர் மேற்கொள்வது அவ
 மாம் என்க.

அதனை—அந்நவகதை அஃது என்றது முன் தவமுடை
 மைய. அவம்—விண். மேற்கொள்வது—ரெய்ய முயல்வது

முன் செய்த தவமுடையார்க்கே தவம் தைக்கிடும்; அஃது
 இல்லாதவர் அந்நவகதை மேற்கொள்வது விண் என்பதாம்.

தவமுன், என்பதிலுள்ள உம்மை அதன் பயனையும் சுட்டி
 நின்றது ஆதலான் அஃது இறந்தது தமுறிய எச்சவும்மையாம்.

தன்னை முன்ரெய்து பழகினவனுக்கே ஒருநொழில் இனி
 தற அகையர் அல்லாதானுக்கு அது நன்கு அமையது; அது
 512 திருக்குறட் குமரேச லெண்பா.

போல் தவமும், தன்னை முன் செய்துள்ளவனுக்கே தடையின்றி
 முடிவுறும், இல்லாதானுக்கு இன்புற முடியாது என்க.

முன்னைத் தவமுடையார்க்கே தவம் இனிதாம்; இல்லாதார்
 மேற்கொள்வது அவமாம் என்றது இதுவனா கவஞ்ரெய்யாத
 வர் இப்பொழுதேனுஞ் செய்து பின் வருங்காலத்தில் முன் தவ
 முடையாராக அவர் அபாயவேண்டிமென்பது கருதி என்க.

முதல் நாள் இரவு ஒரு செய்யுளை மனனஞ்செய்தவனுக்கு
 மறுநாட்காலையில் அஃது எளிதாய்த நோன்றாதல்போல் முன்
 செய்தவர்க்கே தவம் சிறந்தது முடியும் என்பது கருதது.

இனி, தவவொழுக்கமுடையார்க்கே தவவேடம் நல்லதாகும்
 அவ் ஒழுக்கமில்லாதா அதனை மேற்கொள்வது தீதாகும் என

வும் இது பொருள்படுகி.

இதில் தவம் ஆகு பெபராய் வேடத்தைக் குறித்து வின்றது.

முன்னைய வலக்கையுடையார் க்கே தவம் இனிதாய முடிபும
இல்லாதார் ஊர்க்கும் ஆற்றலுமுடையராய் அதனை ஒருவாறு
முடிப்பினும் அதன் பயனை இழப்பர் என்பது இதில் உணர்த்தப்
பட்டது. இவ்வண்மை குடிபடுணன்பால் உணரப்படுகி.

கதை

இலங்கையர் வேந்தனுக்கு உடன் தம்பியாகிய கும்பகந
னன், எல்லாரையும் அடக்கியானுகற்குரிய உயர் சிக்கியினை அடைய
விரும்பினான் உயிர்கள்களையு அருளி லவையினும் பொறிகளை
யடக்கினான். கொன்றைக்கானம் என்னும் பெயரினையுடைய
ஒருவனத்தையடைந்தான். உணவும் நீருந்துறந்தான். கோ
டைக்காலத்தில் கொடுக்கின்ற வெயிலிடை நின்றான் மாரிக்கா
லத்தில் குளிர்கின்ற நீர்க்கிடை வின்றான். ஒரு மனமுடைபுறப்ப
பிரயணை நாடினான். அழலில் இருந்தும் மழையில் நீனைந்தும் அ
ருந்தவஞ்செய்தான். ஆண்டிகள் பதினாயிரம் மாண்டு கழிந்தன.
அவன், மனந்தளராத நினைந்ததே செய்தான். அவனது ஆற்

27-ம் அதிகாரம் தவம் 513

பும் அருஞ்செயலையும் அயன் விபகது அவன் முன் தொன்றி
னான். கும்பகநனன் நீ வேண்டிவ கருவேன் வேண்டிவ என்னான்.
நன்றான துறக்க பதந்தை அவன் நாடியிருக்கான். உள்ளத்தில்
கொள்ள விரும்பியது அதுவாயினும் “குன்றாத உறக்கமேகொடு”
என்று குமுறிக் கூறினான். அயனும் உடனே கொடுத்தேன் என்
னான். அவனும் சொண்டதை நினைந்து குறைந்து நடுங்கினான்.
அருந்தவத்தை வருத்தி முடித்தும் அதன் பயனை யடையாதிழந்
தான். முன்னைத் தவமிலார் முயன்றலும் தவம் இனிது முடி

யாது. ஒருவாறு முடியினும் அகன் பயனை அடையாது அவர்
அவமே அடைவர் என்பதை உலகம் அவன்பால் உணர்ந்தது.

இதன் விரிவை உத்தரகாண்டத்தில் காண்க.

அள்ளன் மடுவின் முழுகிக்கும் அருட்டாட்டினியட் டலமந்தும்
உள்ளந் தூய சல்லாருத் தொருகாரியமும் பலமாக
கள்ள மணச்செய்தவக்குட்பகணனகநூலும் வரங்கொடுக்கும்
வள்ளன் மலரேன் இடைபெற்றவரத்தால் மாரூக்துரில்பெற்
றான்.
(ஒட்டக் கூத்தர்)

எத்தொழிலும் முற்பழக்க மின்றியெய்தா தறமென்னும்
இணையொன்றில்லா

அத்தொழில்முற் பழக்கமின்றிச் சாங்காலத் தமையுமோ
வராமன்றற்கு

வத்திரம்வேண் டிப்பருந்தி விதைத்துமுன்னம் நெய்யாமல்
மணஞ்செய்காலத்

தொத்ததிகில் வேண்டுமென எத்தனைபோர் முயன்றாலும்
முறுமோ நெஞ்சே. (ரிதினான்.)

தவத்தை ஒருவன் தாமாது செய்யவேண்டுமென்பது இத
னால் கூறப்பட்டது.

511 திருக்குறட் குறோசு ரெண்பா.

263

வணை தவபுரியா தில்லிருக்கார் தோகரார்

சொன்ன சொமா குமரேசா—காலை

கறக்காக்கூக கற்பியுமேண், மருச்சாரொல்

புணை யவாதா தாந்

குமரேசா! சேந்தனார் சோமர் என்னிடம் தூதர்க்கு காவல் செய்யாமல் என் இல்லம் தீர்வதாய் விந்நல் இந்நகரம் எவ்வாறு தூதர்தாரிக்குத் துபாயுய யேணை + மரணாயவர்கள் தவம் பரந்தரி எனல்

தூதர்தாரி- இவ்விடத்தில் தயக்கமற்றிடுவென்ற உணவு முதலிய இயிபிய இயிநுந்கள் மரணாயவர்களை என்முது இல்லமாய்வல்லா.

தூதர்தாரி- இவ்விடத்தில் தயக்கமற்றிடுவென்ற உணவு முதலிய இயிபிய இயிநுந்கள் மரணாயவர்களை என்முது இல்லமாய்வல்லா.

இவ்விடத்தில் தூதர்தாரி- இவ்விடத்தில் தயக்கமற்றிடுவென்ற உணவு முதலிய இயிபிய இயிநுந்கள் மரணாயவர்களை என்முது இல்லமாய்வல்லா.

தூதர்தாரி- இவ்விடத்தில் தயக்கமற்றிடுவென்ற உணவு முதலிய இயிபிய இயிநுந்கள் மரணாயவர்களை என்முது இல்லமாய்வல்லா.

கதை.

சேந்தனார் என்பவர் சோழ நாட்டிலுள்ள காவிரியும் பட்ட

இல்வாழ்க்கையிலமர்ந்து எவ்வயிர்த்கும் அன்புடையராய் இன்
புடன் வாழ்ந்தார். காம், முதலில் வணிகராய் இருந்தகாலத்தில்
பட்டினத்தடிகள் இவரைத் தமது நிதியறைக்குக் தலைவராக்கி
னார் இவரும் அமைந்த அதனை உரிமையோடு போற்றினார்.
அடிகள் துறவடைந்தபோது, தம் பொருள் முழுவகையுந் தெரு
விடைச் சூறையிடும்படி சொன்னார். அவ்வாறே இவர் செய்தார்,
பற்றற்று நின்றார். பல்லுயிர்த்கும் இரங்கினார். அடிகள் அன்ற
பின் இவரும் அந்நகரைவிட்டகன்று மனைவியோடு சிதம்பரத்துக்
கு வந்தார். அங்குத் தங்கினார். பொருளை வருத்தி யீட்டினார்.
அதனால், விருந்தினரையுட்புனார் அருந்தவரைப் பேணினார்.
தவம் புரிதற்குரிய மன நிலையைப் பெற்றிருந்தும் அதனை யறந்து
இவர், உயிர்த்குது "கவியே புரிந்தார். தவத்தின் உயர்வை
உணர்ந்திருந்தும் தாம் செய்யும் தானத்தையே கிரும்பி இல்வாழ்க்
திருந்தார். இவரது உபகார நலத்தை உலகினுக்கு உணர்த்த
விருமபிச் சிவமுாதகி ஒருநாளிரவு இவர் வீட்டுள் நுழைந்தார்.
அங்கிருந்த கூழை, அப்படவ உண்டார். மறுநாள் தில்லைப
பரமன் திருமேனி முழுதங் கூழமைந்திருந்தது. கண்டவர்
தினைத்தார். உடனே "இது சேந்தனார் ஊட்டிய திருக்கூழ்"
என்று ஒருழிசால் சிபுந்தெழுந்தது. தேடவறெல்லாரும் வியந்து
சென்று சேந்தனரைச் சேவடி வணங்கினார். அவரும், துறந்த
வர்க்கெல்லாம் துப்புரவு நலகிச் செப்பமுற வாழ்ந்தார்.

விரிவைத் திருமுறையில் காண்க.

கதை 2.

சோமர் என்பவர் தினகரன் என்னும் ஓர் அரசன்புதல்வர்.
அருளும் நீதியும் அமைந்த நெஞ்சினர். பெருங்கொடையாளி.

உயிர்களுக்கும் உதவிசெய்தலே தவமெனக் கொண்டார். உணவும் பிறவும் எவர்க்கும் உவந்து உதவினார். பற்றில்லாத உள்ளத்தைப் பெற்றிருந்தும் இல்லறத்தையே இவர் பற்றி நின்றார். தானஞ் செய்வதையே விரும்பித்தன் தவத்தையும் மறந்தார். ஒளவையாரும் இவரை அன்புடன் பாடினார்.

65

516

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நிழலருமை வெய்யிலிலே நின்றநீயின் ஈசன்
கழலருமை வெவ்வினையிற் காண்மின்—பழகுதமிழ்ச்
சொல்லருமை நாவிரண்டிற் சோமன் கொடையருமை
புல்லரிடக் தேயறியின் போய். (ஒளவைய.)

இல் வாழ்வார் தானத்தையும், துறந்தார் தவத்தையும் இவரினா செய்யவேண்டுமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

264.

ஏசுச் சிலரை பரிழ்த்தார் திரிசங்கைக்
கோசிகரேன் காத்தார் குமரேசா—கூசாமல்
ஒன்றாந் தெரலும் உவந்தாரை யாக்கலும்
எண்ணிற் தவத்தான் வரும். (அ)

ள.

குமரேசா! கோசுகர் சிலரை வைது செறித்தார் என் திரிசங்கை வாழ்த்திக் காத்தார் எனின், ஒன்றாரைத் தெரலும் உவந்தாரை ஆக்கலும் எண்ணின் தவத்தான வரும் என்க.

ஒன்றார்—பகைவர். தெறல்—கெடுத்தல். ஆக்கல்—உயர்த்தல். உவந்தார் என்றது நண்பரை.

பகைவரைக் கெடுத்தலும் நட்பினரை உயர்த்தலும் தவத்தின்

செய்வார் எண்ணுவராயின் அவர்க்கு அவை எளிதில் உளவாம் என்பதாம்.

அருளமைந்த உளமுடையராதலால் தவந் செய்வார், தமக்குத் தீங்கு செய்யுந் கொடிய பகைவனையும் கெடுக்க எண்ணர் என்பது கருதி “எண்ணின்” என்றார்.

செற்றமும் பற்றும் நீங்கிய மனத்தினையுடைய தவத்தினர்க்குப் பகைவர் இவர், உறவினர் இவர், என்னும் பரப்பு இல்லை யாயினும் ஏதேனும் ஓர் ஏதுவால் உளராயின் முறையே அவரை அழிக்கவும் ஆக்கவும் அவர், வல்லுநர் என்பதாம்.

27-ம் அதிகாரம் கவம்

517

பட்டினி கிடந்து உடல் வலி துன்றி ஒடுங்கியிருப்பினும் தவமுடையார் எண்ணிய துணையானை எல்லா வலிமைகளும் அவர் பால் நண்ணும் என்பது கருத்து.

தவத்தினரைப் பகைத்து இகழ்வோர் கேடுற்றழிவர், உவந்து புகழ்வோர் உயர்ந்த வாழ்வர் என்பது குறிப்பு.

செறுத்தாரை அழிக்கவும் சேர்த்தாரை ஆக்கவும் தவவலியுடையார்க்கு இப்பலும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது கோசிகர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கோசிகர் அரசைத் துறந்து அடவியிற் புழுந்து தென்றிசை நன்னி அருகவார் புரீசார். அக்காலத்தில திருவயோத்திரி நுந்து செங்கோல் செலுத்திய ருரியகுலத் தோன்றலாகிய திரிசங்கு என்பவன் தனது குருசீல சாபந்தால் உருநிலைமாறி மனமிக மெலிதது வலமெலிந் திரிந்தான். முடிவில் இவரை வந்து கண்டான். பேருவகை கொண்டான். உவந்து தொழுதான். மானிவர், அவனது இயல்பினை முழுவதும் வினவியோர்ந்தார். இரங்கினார். அவர் அடைக்க சிறுமையை நீக்கி அவனை

அமரநூள் முருகரூப ஆகக் காண்கிறார். அதன் பொருட்டு வேள்வி ஒன்று செய்ய விருப்பினர். அங்குள்ள முனிவரை உடனவர அழைத்தார். சிலர் மறுத்து இவரை அவமதித்தார். அவர்களை வரும் இழந்தவராக இவா, சீலந்தார். உடனே வேள்விகளாயினர். காடுகள்தோறும் அலைந்தார். கேட்டுற்றிழந்தார். அதன்பின் அரசனை ரொக்கினார். “நீ போய்த் துறச்சத்தில் நில்” என ஏயினார். உடனே மன்னன் ஒங்கி யெழுந்தான். அவ்வுலகை ஒல்லையிலடைந்தான். அங்குள்ள தேவர் அவனைப் புலையென்று கருதித் தலைகீழாகத் தள்ளினார். அரசனும் புரண்டி அவனியிலிழந்தான். அபயம் அபயம் என அஞ்சி அறற்றினான். முனிவர் தெரிந்தார். “நில் நில் நில்” எனச் சொல்லி விரைந்தார். அரசனும் ஆங்கே அமைந்து தொங்கினான். முனிவர் முனிந்தார். வான்முதலனைத்தையும் தானே படைச்சுத் துணிந்தார்.

518

திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

அவரது தவ வலிமையைக் கண்டு அமரரும் அஞ்சினார். மூவரும் வியந்து அவர் முன்னே தோன்றினார். அடுத்தகாலை ஆகரிக்கும் அவரது அருளையும் தவந்தையும் அழிககாரி. பொறுத்தருளுபபடி அவரைப் புதழ்த்த வேண்டினார். திரிசங்கை வானில் தனியிடமொன்றில் அவர் விரும்பியபடியே தங்கும்படி செய்தார். ஒன்றரைத் தாழ்த்தவும் உவந்தாரை உயர்த்தவும் தவமுடையார் வண்ணின் உடனே அவர்க்கு அவை உளவாம் என்பதை அனைவரும் அவாபால் தெளிந்தார். (இதன் விரிவை இராமாயணத்தில் காண்ட.)

இன்னும், இவர்பால் ஒன்றராகி ஒழிந்தாரும் உவந்தாராய் நின்று உயர்த்தாரும் பலராவர்.

விஞ்சிய விசுவா மித்திர னாலே

அஞ்சொல் அரம்பை அருஞ்சிலையானுள்

தஞ்சென நடு தவத்தவர் தம்பால்

வஞ்ச மிழைத்தெவர் வாழ்த்தவர் மன்றமேல் (சேதுபுராணம்.)

தவமுடையார அழககவும் ஆககவும் வன்பா எனபது
கூறப்பட்டது

265. பாலப் பருவத்தே பண்டுதவம் ஏன்முயன்றார்
கோலவுப மன்யு குமரேசா—சீலமுடன்
வேண்டிய வேண்டியாந் செய்தலாற் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப் படும்.

குமரேசா! உபமன்யு என்பவர் இளமைப் பருவத்தே
ஏன் பெருந்தவஞ் செய்தார் எனின், வேண்டிய வேண்டியாற்கு
எய்தலால் செய்தவம் ஈண்டு முயலப்படும் என்க.

வேண்டிய—விரும்பிய பொருள்கள். இது வினையாலணை
யும் பெயர். ஈண்டு முயலப்படும்—இங்குச் செய்யப்படும்.

27-ம் அதிகாரம் தவம்.

519

தவமே தம் கருமம் என்று கருதி அறிவுடையோரால் செய்
யப்படும் ஆதலால் அதனைச் 'செய்தவம்' என்றார். இது செயப்
பாட்டு வினையொருளில் வந்த செய்வினை எச்சம்.

தவத்தால், விரும்பிய பயன்னை விரும்பியவாதே மறுமை
யில் பெரலாம் ஆதலால், செய்யப்படுவதாய தவம் அறிவுடையோ
ரால் இம்மையிலே முயலப்படும் என்பதாம்.

மேல், படைத்தவரைக் கெடுககவும், அடுத்தவரை உயர்த்த
வும் தவம் வல்லது என்றார்; இதில், அகனல் எண்ணியவெல்லாம்
எண்ணியவாதே எய்தலாம் என்றார்

ஆக்கமும், திறலும், சீரும், ஆயுளும், நலனும், மேலும்,
ஊக்கமும், வீடும, எல்லாம், தவத்தினது ஊழ்நம் அன்றே
என்றார் பிறநும்.

எல்லா நலங்களும் தவத்தால் எய்தலாம் ஆதலால் அதனை இளமையிலேயே ஒருவன் வினாந்து செய்யவேண்டுமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை உபமன்யு பால உணரப்படும.

கதை.

உபமன்யு என்பவர் வியாக்கிரபாத முனிவருடைய புதல்வர். வசிட்டருடைய தங்கையாகிய வசுமதி பால் பிறந்தார். வறுமை வளர வளர்ந்தார். மாசின் பாலையே காணும் பருகினார். தாய் இவரை எடுத்துச் சென்று தன் தமையனார் வீட்டில் சில காலம் தங்கியிருந்தாள். வசிட்ட பத்தினியாகிய அருந்ததியார் அங்கிருந்த காம தேனுவின் பாலே காணும் கறந்து இவர்க்கு நன்கு கொடுத்தார். உண்டு மகிழ்ந்தார். பின், ஊருக்கு வந்தார். அப்பாலையே நினைந்து தாயிடம் அழுதார். என் செய்வான் பாவம்! வசுமதி வருந்தி முன்னைத் தவமின்மையால் வறுமையில் வாடுகின்ற நமக்குப் பால் எங்கிருந்து வரும் என்று மதலையை நோக்கி மனங் கவன்று மொழிந்தாள். உபமன்யு கேட்டார். எல்லா நலங்களையும் தவத்தால் எய்தலாம் போலுமென்று துணிந்து வெளியே சென்றார். திரிகூட மலையிலிருந்து இறைவனை நோக்கி

520

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அருள் தவ முயன்றார். பருவங்கள் பல கடந்தன. முடிவில் பரமன் இவர் முன்னே தோன்றி வேண்டிவதென் என வேண்டிக் கூறினார். இவர், தமது தாய் தந்தையர் பொற்கலத்தில் வைத்துப் பாலு சில் உண்ணவும், திருமுகள் என்றும் தம் இல்லில் உறையவும், இருமை இன்பமும் தாம் உரிமையிற் பெறவும், அருள்க ளன வேண்டினார் அவ்வாதே பரமன் அகமகிழ்ச்சருளித் திருப்பாற் கடலையும் இவர் விருப்பமுறத் தந்தார். உபமன்யு, தம் தவ நலத்தால், இம்மையில் எல்லா நலங்களையும் துய்த்து மறுமையினும் வேண்டியன வேண்டியவாதே எய்தி மேன்மைபுற்றிருந்தார்.

(இதன் விருவைச் சுவரகசியத்தில் காண்க).

ஆற்றலிற் றர்முடல் அளசப் பற்புகல்

கோற்றவ மல்லரோ நவாலல் வேண்டிமோ
 தேற்றுநி ஸ்ரீநொ லீலா தேவ ராகியே
 மேற்றிசும் பதகதொறு மேவுற ஶ்ரோரொலாம்.

(கந்தபுராணம்).

எவ்வடைப் பொருள் நனும் ஈய வல்லது
 செவ்விய தவாமதே ந்திரின வேழிலை
 இவ்வுல கத்திலும் கியற்று கின்றதே
 உவ்வுட லெசித்தபே ருறுதி யென்பவே.

(திருக்கூவப் புராணம்).

எண்ணியவெல்லாந் தவத்தால் எய்தலாம் என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது-

266. பண்டுபலர் சிற்றின்பம் பற்றச் சவுனகரேன்
 கொண்டு தவஞ் செய்தார் குமரேசா—மண்டு
 தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார் மற்றல்லார்
 அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு.

(சு)

27-ம் அதிகாரம் தவம்.

521

இ—ள்.

குமரேசா! பலர் பொருள் இன்பங்களைச் செய்து நிற்ப
 என் சவுனகர் என்பவர் தவஞ் செய்யச் சென்றார் எனின், தவம்
 செய்வாரே தம் கருமம் செய்வாராவர்; மற்று அல்லார் ஆசையுட்
 பட்டு அவம் செய்வார் என்க. அவம்—தேயி.

மற்று அல்லார் என்றது தவம் செய்யாதவரை.

செய்தல் என்னும் வினைக்கு மறுதலையாய செய்யாமையை
 உணர்த்தி நின்றமையின் மற்று இங்கு வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

தவம் செய்வாரே தம் உயிர்க்கு இன்பம் செய்தவராவர் அல்லாதார் ஆசையாகிய வலையுட்பட்டு கேடுசெய்பவரே என்பதாம்.

உயிர்க்கு உறு துணையாய் நின்று பிறவியை ஒழித்துப் பேரின்பத்தைத் தர வல்ல தவத்தைச் செய்யாமல் பொறியின்பங்களை விரும்பிப் பொருள்சீர்ப்பெற முயற்சி செய்வோர், ஆசையென்னும் பெருங் காற்றிலகர்ப்பட்டு உணர்விழந்து சமுன்னுமேலும் மேலும் பிறந்து பெருந் துன்பத்தைக் கடிய மருபுவர் ஆகலால் தவஞ் செய்வாதவர் தமக்கே அவந் செய்வார் ஆயினர் என்க.

தமக்கு நன்மையை நாடுவோர் தவமே செய்யவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

தவமே உயிர்க்கு இன்பம் பயக்கத்தக்கது; அத்தவத்தைச் செய்யாதவர் தமக்கே துன்பஞ் செய்தவராவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்ணமை சவுனகர் பாலும் சையாதிபாலும் உணரப்படும்.

கதை.

சவுனகர் என்பவர் பிருத்தூறணிவருடைய புதல்வர். வேதமுதலிய சிலைகையெல்லாம் ஓசியுணர்ந்தார். உணர்வுமிசுந்தார், உருவம் பருவம் முதலியவற்றால் தமையொடுக்க அரசுபுதல்வர் பலருடன்கூடி அகமகிழ்ந்திருந்தார். உலகப்பொருள்களால் உளர்ந்த
 522 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வாம் இன்பம், நிலையில்லாதது என்று தெளிந்தார். உடலுறும் இன்பத்தை வெறுத்தார் உயிர்க்குறும் இன்பத்தை விரும்பினார். தனிவனம் ஒன்றில் இனிதுற அமாந்தார் வருந்தி நின்று உருந்தவஞ்செய்தார். இவருடன் இருந்த அரசகுமாரர் அனைவரும் பொருளின் இன்பங்களைப் பொருந்தச் செய்தார். சிற்றின்பங்களை

முற்றுக்குய்தகதார். ஆசையுட்பட்டார். அரசராய் நின்றார். அவருள சையாதி எனபவன் தன் அருமைமருடன் ஒருநாள் வேட்டைக்குவர்கான். சவுனசர் இரக்குந் தவவனஞ்சாரந்தான். அரசன்குபரி அங்கிருந்த ஒருபுற்றினை உற்றுநோக்கினான். அதிந் விழிகளின லுரிதனைச்சண்டாள். லுசிறு துரும்பைபெடுத்தாள். அவ் லுளி லுன்றில் வருவக்குகக்ஞன். அலுது அப்புற்றன் அடங்காரிருந்த சவுனசரது விழிடாதலால், அவர் சிறிது வருந்தினார். அதனால் அவ்வனமுழுதும் இருண்டது. அரசனும் பிறரும் நடுங்கி அப்புற்றினையடைந்தார். உற்றதையுணர்ந்தார். உடனே முனிவர் அடியில் அரசன் முடியுறப்பணிந்தான். சவுனகர் பொறுத்து தவநிலைநின்றார். சையாதி என்னும் மன்னன் தன் மனை அம்முனிவருக்கே உகவித்தானும் மெய்யுணர்வுடையவனாய்த் தவஞ்செய்யவிரும்பினான். அவர் தலைவனாகைய இந்திரனும் வந்துவணங்கிச் சவுனசர் தவஞ்செய்து உயர்ந்தார். உடனிருந்த அரசரும் பிறரும் பொருளின்பங்களைச்செய்து ஆசைவலையிற் பட்டு அல்லற்பட்டார். கவஞ்செய்வாரே தமக்கு நன்மைசெய்பவர் அல்லாதவரெல்லாரும் தமக்கே அவஞ்செய்தவராவார் என்பதை உலகம்இவர்பால் ஓர்ந்தது. (விரிவைப் பாரதத்தில்காண்ட)

பொருளொளி போகம் புணர்த லுறினும்

அருளுதல் சான்ற அருந்தவஞ் செய்மீயின்

இருளில் கதிச்சென் றினியிவண் வாரீர்

தெருள லுறினுந் தெருணமின் அதுவே. (வளையாபதி.)

தவஞ் செய்வாரே தம்முயிர்த்கு நன்மைசெய்வார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

27-ம் அதிகாரம் தவம்

523

267. மண்டு புகழ்ச்சிதை வாகிசர் வாசகர்சீர்

கொண்டனரேன் துன்பால் குமரேசா—மண்டிச்
 சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிநிடுந் துன்பம்
 சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு. (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சீதை, வாசேசர், மாணிக்கவாசகர் என்னும்
 இவர்கள் துன்பம் எய்தியதால் ஏன் மேன்மையை எய்தினார்
 எனின், சுடச் சுடரும் பொன் பொல், நோற்கிற் பவர்க்குத் துன்
 பம் சுடச்சுட ஒளிநிடுந் என்க.

நோற்கிற் பவர்க்கு—தவஞ் செய்வார்க்கு. இதிலுள்ளகில்
 என்னும் இடைகிலை அவர், அதனை ஆற்றும் ஆற்றலையுணர்த்தி
 நின்றது.

நீ, சுடச்சுட பொன்னுக்கு ஒளி மிகுமாறுபோல், துன்பம்
 வருத்த வருத்த தவஞ்செய்வார்க்கு மேன்மை மிகும் என்பதாம்.

பொன்னின் உவமையால் அவர் தன்மையுணரப்படும்.

பொன்னைத் தீயிடவைத்து உருக்கி அதனொடு கலந்து
 நின்ற மாசினை நீக்குவர்; அங்ஙனஞ் செய்தலைப் புடம் இடுதல்
 என்பர். புடம் இந்நீதாரும் பொன்னுக்கு ஒளிபும்மாற்றும் உயர்ந்
 து தோன்றல், அதுபோல், துன்பங்கோயுந்நீதாரும் அருந்தவர்க்
 கு மேன்மையும் ஞானமும் மிகுந்து விளங்கும் என்பார் “பொன்
 போல் ஒளிநிடுந்” என்றார்.

பசி முடிவிய உற்ற நோயானும் பிறர் புரிபும் மற்ற நோயா
 னும் வருந்த வருந்த அருந்தவர்க்குப் பெருமையும் ஞானமும்
 பொருந்தி மிகும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்
 மை சீதை, அப்பர், மாணிக்கவாசகர், என்னும் இப்பெரியார்பால்
 காணப்படும்.

கதை.

சீதை என்பவர் மிதிலை வேந்தனாகிய சணகன் புதல்வி. திரு
 வின் கலையாய இவ்வல்லலவதரித்து இராமபிரானை மணந்து திரு

வயோத்தியிலிருந்து வாழ்ந்தார். இராமன் வணம் புகுங்காலை உடன் புகுந்தார். பஞ்சவடியென்னும் இடத்தில் அமைத்திருந்த இலைக்குடிசையில் தங்கியிருந்தார். இராமனும் இலக்குவனும் நீங்கிய அமையம் பார்த்துவந்து இலங்கையர் வேந்தனாகிய இராவணன் இவரைக் காதலித்து எடுத்தாச் சென்றான். சிறையிடைவைத்துத் தன் நீய எண்ணத்தைத் தெரிவித்தான். சுற்புத் தெய்வமாகிய சீதை தன் நிறைவுமூலமல் நின்று இராமனை நினைந்து நெடுந்தவளீ செய்தார். கணவனைப் பிரிந்து இலங்கையிலிருந்த காலத்தில் அவர் அடைந்த துன்பங்கள் பல. முடிவில் இராமன் வானரப்படைகளுடன்வந்து இலங்கையை வளைத்து அரக்கனை வரையும் இராவணனையுங் கொன்று வென்றி புனைத்தபின் தன் மனைவியையுங் கொணரும்படி செய்தார். சிறையிடைபுருந்த சீதையும் வீரைவுடன வந்து தன் கணவனைத் தொழுதார். இராமன், வெகுண்டவர்போல் நோக்கிப் பல வெம்மொழி பகர்ந்தார். அவர் குறிப்பின்படி சீதை திரிடைக் குறித்தார். நீங்கின்றி நின்றார். சிறந்து ஒளி மிகுந்தார். அவர், சுற்பின் நலத்தையும் தவத்தின் திறத்தையும் எல்லாரும் புரம்புந்து துதித்தார். சிறையிருந்து துன்பமெய்தியதால் சீதையின் அறிவும் பெருமையும் முன்னையினும் சிறந்து விளங்கின.

பொன்னைத் திரிடைப் பெய்தலப் பொன்னுடைத் தூய்மை
தன்னைக் காட்டுதற் சென்பது மனக்கொளல் தகுதி
உன்னைக் காட்டினன் சுற்பினுக் கரசியென் றலகில்
பின்னைக் காட்டுதற் கரியதென் றெண்ணிரிப் பெரியோன்.

இது, துன்பத்தால் வருந்தி நின்ற சீதையைத் தேற்றிக் தச

கதை 2.

அப்பர், மாணிக்கவாசகர், என்னும் இவ் அருந்தவர் இருவர்க்கும் சமணரும், பாண்டியனும், செய்த துன்பங்கள் பல. அத்துன்பங்கள் வருத்த வருத்த அவர்க்கு மெய்யுணர்வும் மேன்மையும் மெலேலாங்கி நின்றன. இவ்வுண்மையை அவர் சரிதையில் உணர்க.

27-ம் அதிகாரம் தவம்

525

வருத்த வருத்த அருந்தவர்க்குப் பெருஞ்சீர் உண்டாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

268. மண்டிபுதழ் நந்தியைபேன் மன்னுயிரெல் லாமுவந்து
கொண்டுதொழு கின்ற குமரேசா—கொண்டுநின்ற
தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானே யேனைய
மன்னுயி ரெல்லாக் தொழும். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! உயிர்தொல்லாம் நந்தியை ஏன் உவந்து தொழுகின்றன எனின், தன் உயிரைத் தான் அறப் பெற்றானே எனைய மன் உயிர் எல்லாம் தொழும் என்க.

தான் அறப் பெற்றானே—தனக்கே முற்றும் உரிமையாகப் பெற்றானே. என்றது புலன்களை அவாவி மனவசப்பட்டு அடிமையாகாமல் தனது உயிரின் உயர் நிலையை ஓருவன் தனக்கே உரித்தாகக்கொள்ளலை, எனைய மன்னுயிர் என்றது தன்னுயிரைத் தனக்கு உரித்தாகப் பெறுத மற்றைய உயிர்களை. எனைய என்பது குறிப்புப் பெயரெச்சம்.

தனது உயிரைப் பொறுத்த உரிமைபாக்காமல் தனக்கே முழுதும் உரிமையாக்கிக்கொண்டவனை மன்னுபிக்கொல்லாம் மகிழ்ந்து தொழும் என்பதாம்

பொய்ப் பொருள்சரில் புக்குமுன்று புண்பையுறாமல் மெய்ப் பொருளை அடைதற்கு ஏதுவாகிய தவத்தைச் செய்தவரே உயிர் பெற்ற பயனை யுற்றவராவர்; மற்றவரெல்லாம் பெற்றவரல்லர் என்பது கருத்து. புறத்தேயுள்ள பொருள் முதலியவற்றைத் தனக்கு உரித்தாகப் பெற முயல்வதினும் உள்ளேயிருக்கும் உயிரையே அவ்வடைபெற ஒருவன் முயலவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

உடம்பு பெற்றவரெல்லாம் உயிரைப் பெற்றவரே யெனினும் அவ்வுயிர், உயர்நிலை யெய்தி மெய்சின்பத்தைப் பெறும்படி உயர்வு பெற்றவனை அதனைத் தனக்கு உரித்தாகப் பெற்றவன் என்க.

526 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தவத்தால், உயிரைத் தனக்கு உரித்தாகப் பெற்றவரை உலகமெல்லாம் உவந்து தொழும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை நந்தி தேவர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

நந்திதேவர் என்பவர் சிலாத முனிவருடைய புதல்வர். தாய் பெயர் சித்திரவதியார். தமது பெற்றோர் செய்த அருந்தவத்தின் பெரும் பயனாக இவர் அவதரித்தார். அழகும் அறிவும் அமைதியும் வாய்ந்து எல்லாவுயிர்களும் இன்புற வளர்த்தார். சைலாதி என்று முதலில் பெயரிடப் பெற்றார். பல்வகைக் கலைகளும் பயின்று தெளிந்தார். உலகப் பொருள்களில் உளப்பற்றற்றார். பொறி வழிச் செல்லும் சிறுமை அகன்றார். மனமொழி மெய்களை இனிதூற அடக்கினார். சிவமே துணையென்று தவமே புரிந்தார். உதிர்சருகு தின்றும் சிறிது நீர் பருகியும் உடல் வருந்தி நின்றார். பருவங்கள் பல கழிந்தபின் பரமன் தோன்றினார். வேண்டியது என்

என வினவினார். “நின்பால் அன்பே என்பால் அருள்” என இவர், வேண்டி வணங்கினார். அவர், அதை அருளி அகன்றார். அதன் பின்னும் இவர், அருந்தவமே செய்து அவர்பால் பெரு உலக்கொள ள்லாம் பெற்றார். பாமனைப்போலவே திருவுருவமைந்து என்றும் அழிவில்லாதவராய் எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் தலைமைத்தன்மையை செய்தி சுயஞ்ஞை என்னுந் திரு மனைவியோடு பெருமகிழ்வுற்றார். திருக்கையில் நின்று சிறந்த விளங்கினார். அமரரும் போற்றும் உயர்ந்த பதளியில் அமரப்பெற்றார். ஆராயிர் அனைத்தும் இவரை அகமகிழ்ந்து தொழுதன. தன் உயிரைத் தனக்கு உரித்தாகப் பெற்றவனை மன்னுயிரெல்லாம் மகிழ்ந்து தொழும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது.

(இதன் விரிவைச் சிவ புராணத்தில் காண்க.)

தவமுடையான உலகமெல்லாம் தொழும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

27-ம் அதிகாரம் தனம்.

527

269. சாற்றபுகழ் மார்க்கண்டர் சாரூஞ் சுவேதரேன்
கூற்றினையும் வென்றார் குமரேசா—சீற்றமிது
கூற்றம் குதித்தலும் கைகடும் நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு.

(க)

இ—ள்.

குமரேசா! மார்க்கண்டர் சுவேதர்என்னும் இருவரும் ஏன் தமது தவத்தால் கூற்றையும் வென்றார் எனின், நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்குக் கூற்றம் குதித்தலும் கைகடும் என்க.

கூற்றம்—எமன். இப்பெயர் உடம்புகளிலிருந்து உயிரை வேறு பிரித்துக் கூறுபடுத்திவான் என்னும் ஏதுவான் வந்தது.

நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு—தவநீரொலாகிய

வலிமையைச் சார்தவர்க்கு கூற்றும் குதிக்கலும் கைகூடும்— எமனைக்கடக்கவு முடியும். உம்மை, அமனைக் கடக்க முடியாமையைக் காட்டி நின்றது. சகிப்பட்டவர்க்குக் கைகூடும் என்று காண்க.

தவத்தினாலுண்டாம் வலிமையை யடைந்தவர்க்கு எமனை யுங் கடந்துவிட முடியுமென்பதாம்

கை தலை என்னும் உறப்பின் பெயர்கள் இதில் வேறு வகையில் கலந்து நின்றன.

தவமுடையாரை மண்ணுயிரெல்லாச் சொழும் என்று மேலே கூறினார்; இதில், அவர், எமனை யுங் கடப்பார் என்றார். தவமானது தன்னை யுடையாருக்கு அழிவில் நிலைமையை அருளும் என்பது கருத்து.

கடத்தற்கு அரிய எமனையும், தவமுடையார் கடந்து விடுவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மார்க்ககண்டர் சுவேதர் என்னும் இவ்விருவர்பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

மிருகண்டு முனிவரது புதல்வராசிய மார்க்ககண்டர் பதினாறு வது வயதின் முடிவில் தமக்கு முடிவுகாலம் என்பதைத் தெரிந்தார். என்றும் அழியாமல் இருக்கும் நிலைமையை எய்த விரும்பினார். திருக்குறட் குமரேச வெண்பார்.

ஊர். தவம் ஒன்றானே விரும்பிய எல்லாம் விரும்பியவாரே பெறலாம் என்று உணர்ந்தார். உடனே சென்றார். உற்ற கோய்கோற்று உயர் தவஞ்செய்தார். அதன் வலிமையால் எமனையும் கடந்தார்.

உதவிய மிருககண் டேயன் மாலயன்

முதலவர் புசுழ்தரு முதன்மை பெற்றனன்

விதிமுறை யவனருள் மிருககண் டொப்பிலோர்

புதல்வனைப் பெற்றனன் புரிந்த நோன்மையால். (1)

அப்பெருர் திருமகன் ஆற்றும் கோன்பினால்
 தப்பரும் விதிவினைத் துணர்ந்து கூற்றுவன்
 துப்பினை யதற்றியே தொலைவு சண்டின்
 எப்பொழு தத்தினும் இறப்பின் றுயினான். (2)
 (மார்க்கண்டேயப் பாடலம்.)

கதை 2.

சுவேதர் என்பார் மாநிபன் என்னும் ஒரு வேதியன் புதல்
 வர். சிறந்த கல்விபும் நிறைந்த அறிவும் திருத்திப் பண்பும் பொ
 ருத்தப் பெற்றவர். பிறவியில் என்றும் பெருக்குன்பமே என்று
 தெளிந்தார். உலக வாழ்க்கையை வெறுத்தார். உண்டிமுதலிய
 வற்றைச் சுருக்கி உயர்ந்த விரதங்களைக் கொண்டார். அதன்
 அலைகின்ற மனத்தையடக்கி அருந்தவம் புரிந்தார். புரிந்துவருங்
 கால் காலமுடிவில் காலன் வந்தான். அவரது அருந்தவங்கண்
 டான். கலங்கியவன்றான். பின் கூற்றுவன் வந்து கொதித்துப்
 பிடித்தான். பாமனருளால் அவனே யிறந்தான். அழியாத
 வாழ்வினைச் சுவேதர் அடைந்தார். இறந்த எமனை எழுப்பித்தரும்
 படி வேண்டினார். இறைவன் அருள அவனும் எழுந்தான். தவத்
 தின் ஆற்றலை மிகப்போற்றி யகன்றான்.

தவவலியுடையார் எமனையும் கடப்பார் என்பதை உலகம்,
 இவர்பால்கண்டது. (இதன் விரிவை இலிங்கபுராணத்தில்காண்க.)
 27-ம் அதிகாரம் தவம் 529

தவத்தினில் அமர்புரி சமனை வெல்லலாம்
 தவத்தினில் எழுதடல் தமைபும் உண்ணலாம்
 தவத்தினில் வடவரை களைந்து தாக்கலாம்

தவத்தினில் அனலமும் தரிக்க வாருமே.

(திருக்கூவப் புராணம்.)

தவவலியால் எமனையுங் கடக்கலாம் என்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

270. பண்டு பலிலராய்ப் பாடூர்ந்தார் பாணனைன்

கொண்டான் திருவைத் குமரேசர்—மண்டி.

இல்பல ராகிய காரணம் கோற்பார்

சிலப்பலர் நோலாதவர்.

(ய)

இ—ள்.

குமரேசர்! பலர் வறுமையால் வாடினார் பாணன் ஏன் பெருந் திருவையெய்தி அரசராய் பட்டார் தான் எனின், இல் டல ராகிய காரணம் கோற்பார் சிலா நோலாதவர் டல் என்க.

இல்—வறியவர். பொருள் இல்லாதவர் என்னும் ஏதுவான் வந்தது. கோற்பார்—தவஞ்செய்வார். நோலாதவர்—தவஞ்செய்யாதவர். இல் டல் ஆகிய காரணம்—வறியவர் பலர் ஆதற்குக் காரணம். ஆகிய என்பது இங்கு எதிர்கால வினையெச்சமாய் நின்றது.

பொருளுடையவர் சிலராகவும் பொருளில்லாதவர் பலராகவும் ஆதற்குக் காரணம் தவஞ்செய்வார் சிலரும் தவஞ்செய்யாதவர் பலருமாயமைந்தமையேயாம் என்பதாம்.

செல்வர் சிலராகவும், வறியர் பலராகவும், இவ்வுலகில் காணப் படுகின்றாரே யிதற்குக் காரணம் யாது என்பாரை நோக்கி யீது கூறியுள்ளதாகக் காண்க.

ஒத்த பிறப்பினையுடைய மக்களுள்ளே சிலர் மாத்திரம் செல்வம்பெற்றுச் சிறந்தவாழவும், பலர் வறுமை மிக்ருவருந்தித்

தாமுயும், அமைந்தமைக்குக் காரணம் தவஞ்செய்தலும் செய்யா
மைபுமேயாம் என்று காட்டித் தவத்தின் நலத்தை இஃதுணர்த்
தியுதன்க.

இனி, துண்ணிய அறிவு இன்மையே வறுமை அஃதுடை
மையே பெருஞ் செல்வம் எனப்படும ஆதலால் அவ் அறிவினது
இன்மை உண்மைகளும் ஈண்டுக்கொள்ளப்படும்.

முற்பிறப்பில் தவஞ்செய்தவரே இப்பிறப்பில் செல்வராய்த்
திருவார்; செய்யாதவர் வறியராய்த் திரிவர் என்பது கருத்து.

தவம், எம்பயத்தை நீக்க இறுதியில் பேரின்பத்தை ஆக்கும்.
என்றமேலேகறினர்; இதில் அது, பெருந்திருவையும் இங்மையுடைய
ருந்த நல்குமென்றார். தவம் ஒன்றே இருமையினும் இன்பமெய்து
தற்குரிய உரிமைகளை யெல்லாம் ஒருங்கே உதவும் ஆதலால் அத
னை ஒருவன் விரைந்து 'செய்துகொள்ளவேண்டுமென்பது குறிப்பு.
தவஞ்செய்தவரே செல்வராய்ச் சிறந்து வாழ்வார் என்பது இதில்
உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பாணன்பால் காணப்படும்.

கதை.

பாணன் என்பவன் பலியின் புதல்வன். சோணிதபுரம்
என்னுந் திருக்கூடில் இருந்தவன். அராசுலத் தோன்றலாகிய
இவன், தந்தை யிறந்தபின் தனிநின்று வாழ்ந்தான். புண்ணிய
மொன்றே எண்ணிய எல்லாம் தரும் என்று தன் புந்தியிலுணர்ந்
தான். இறைவனை நினைந்தான். நிறைபுடன் ஒழுக்கினான். வருந்தி
நின்று அருந்தவம் புரிந்தான். பருவங்கள் பல கழிந்தபின் பர
மன் தோன்றினார். அவரருளால் இவன் பெருந்திரு வெய்தி
னான். அமரரும் போற்றும் உயர் நலமடைந்தான். அரசனாய்
மைந்து ஆருயிர் ஒம்பினான். தன் மரபில் தோன்றினவரும் வேறு
பலரும் இல்லாதவராய்த் தன்னை வணங்குதற்கு நுதின்றார்.
இவன் மாத்திரம் செங்கோல செலுத்திச் சிறந்து வாழ்ந்தான்.
முடிவில், பரமன் அருகே நின்று பணிபுரியும் உயர்பதம் பெற்

ரூன். தவத்தானவேயாருமாத தான் பெற்ற செல்வம் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து மகிழ்ந்தது.

27-ம் அதிகாரம் தவம்

531

திருவும், அறிவும், தவத்தானே வருமென்பது இதனால் கூறப் பட்டது.

உய்த்தொன்றி யேர்தந் தழவுமு தாற்றவும்
வித்தினீறிப் பைக்கூழ் விளைக்குற லென்னெக்கும்
மெய்த்தவம் இல்லான் பொருளொடு போகங்கட்
கெய்த்தழர் தேதான் இடர்ப்பநி மாறே. (வளையாபதி.)

பிறந்தனர் பிறந்துசாலப் பெருகினர் பெருகிப்பின்னை
பிறந்தன ரென்பதல்லால் யாவரும் இன்றுகாறும்

மறைத்துயிர் வாழாதின்றார் இல்லையால் வாழிநெஞ்சே
கிறந்தது தவத்தின்மீட்க தின்மையே சிந்திகண்டாய்.

(சுளாமணி)

அழகு, இளமை, மேன்மை முதலிய உயர் நலங்களெல்லாம் ஒருக்கே வாய்த தெய்வமகளிர் பலர் எரியராய் வந்து பணிகள் புரிய, அரக்கியர் தலைவியராய் நின்று இலங்கையில் நிலவுவதைக் கண்ட அனுமான், அவரது தவப்பயனை வியந்து கூறியதாகக் கம்பர் தீட்டிக் காட்டிய இன்கவி ஒன்று சுண்டுக் காணத்தக்கது.

சட்டுவார் தவமலான்மற் றீட்டினால் இயைவதின்மை
காட்டினார் விதியாரஃது காண்கிற்பார காண்மினம்மா
பூட்டுவார் முல்பொருத பொய்யிடை னையப்பூநீர்
ஆட்டுவார் அமரர்மாதா ஆடுவார் அரக்கர்மாதர்.

தவமுடையவரே திருவினை அடைவர் என்னும் உண்மையை உணர்த்துகின்ற இதன நயத்தை ஊன்றியுணர்க.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.)

உறுநோய் பொறுத்தலும் பிறவுயிர்கட்கு அருள்புரிதலுமே ஒருவனுக்கு அருந்தவமாகும். முன் தவமுடையார்க்கே அஃது எளிதில் கைகம். இல்லறத்தார்க்குத் தானடபோல் துறவறத்தார்க்குத் தவமே சிறந்தது. அதனால் அழிக்கவும் ஆக்கவும் வல்ல ஆற்றல்கள் உளவாம். எண்ணிய எல்லாம அஃது இன்புற நல்கும். தவஞ்செய்வாரே தன்னுயிர்க்கு நன்மை செய்தவராவர். சுடச்சுடப பொன ஒளிவிடுவதுபோல் ஊனபம் உற உறத் தவஞ்செய்வார் சிறந்து விளங்குவார். தவமுடையானே உலகமெல்லாம் உவந்து தொழும். தவமுடையார் எமனையும் சுடப்பர். அவரே செவ்வமெல்லாமெய்திச் சிறந்து வாழ்வர்.

உள-வது தவம் முற்றிற்று.

632

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உஅ-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்.

அஃதாவது தவத்தோடு பொருந்தாத ஒழுக்கம். உள்ளத்தில் ஒழுக்கம் இலராயிருந்தும் தவமுடையார்போல் புறத்தே பொய் வேடக்கொண்டு உலகத்தாரை வஞ்சித்தொழுகும் இவ்வன்கண்மை, திருமையினும் பெருங்கேடு பயக்குமா தலால் மெய்த் தவமுடையார் இப்பொய்பொழுக்கத்தை அறவே ஒழிக்கவேண்டுமென்பது கருதி இஃது ஈண்டுவைக்கப்பட்டது. அதிகாரமுறைமையும் இதனானே தெளிவாம்.

271.

பண்டுமுத்த நர தன் படிற்றொழுக்கை எல்லாரும் கொண்டிழித்தார் என்னே குமரேசா—மண்டுகிணற வஞ்ச மனத்தான படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்

குமரேசா! முத்த நாதனது படிற்றொழுக்கத்தை என்
எல்லாரும் நகைத்து இழித்தார் எனின், வஞ்சமனத்தானது படிற்
று ஒழுக்கத்தைப் பூதங்கள் ஐந்தாம் அகத்தே நகும் என்க.

படிறு என்பது பொய் களவு வஞ்சம் என்பவற்றைக்குறித்து
வரும் ஒரு சொல். படிறு ஒழிக்கம் என்பது படிற்றொழுக்கம்
என நின்றது. படிற்றொழுக்கம்—கள்ளவொழுக்கம்.

பூதங்கள் ஐந்தாவன நிலம், நீர், தீ, வளி, வான் என்பன.
இவற்றின் சேர்க்கையானே உடம்பு முதலிய எல்லாப் பொருள்
களுந் தோன்றியுள்ளன.

வானின் குணமாகிய ஒளியைச் செவியானும், வளியின் குண
மாகிய ஊற்றை மெய்யானும், தீயின் குணமாகிய ஒளியைக் கண்
னானும், நீரின் குணமாகிய சுவையை வாயினும், நிலத்தின் குண
மாகிய நாற்றத்தை மூக்கானும், நுகர்ந்து உயிர்க்கு உறுதுணை

22-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்

533

யாயினேந்திருக்கும் மனத்தின்கண் ஐம்பெரும் பூதங்களும் அணு
வாயமர்ந்துள்ளன. அவையறியாத மறைபொருள் யாண்டும் இல்
லை; இவ்வுண்மையை உணராமல எவரும் காணார் என்று வருதி
வஞ்ச மனத்தான் கொள்ளும் கூடாவொழுக்கத்தை அவைகண்டு
அவனது மடமையை நினைந்து அவன் காணாடல் தம்முள்ளே நகை
க்கும் ஆதலான் “பூதங்கள் ஐந்தாம் அகத்தே நகும்” என்றார்.

வஞ்சங்கலந்த மனத்தையுடையவனது படிற்றொழுக்கத்தை
ஐம்பெரும் பூதங்களும் அறிந்து தம்முள்ளே சிரிக்கும் என்பதாம்.

ஆறாவது ஒன்று இன்னாயால், ஐந்தாம் என்றார். இது முற்றும்மை இனி, பிறர் புறத்தே நடைப்பார், புத்தகம் ஐந்தாம் அகத்தே நகும் எனக்கொண்டால், எச்சவும்மையாம். இம்முதல் புறம் இறைவனுருவாய் எங்குந் தலந்து நின்று எல்லாங்கூறும் ஆதலால் எவரும் அறிபார் என்று கருதிச் கூடவொழுக்கத்தை ஒருவன் கூடலாகாதென்பது குறிப்பு.

அகத்தே தியஎண்ணங்கொண்டு புறத்தே தவவேடங்கொள்வான் பழியே செய்தி யிழிவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை முத்தநாதன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

முத்தநாதன் என்பவன் கொங்கு நாட்டின் கீழ்பால் திருந்த ஒரு குறில மன்னன். செருக்கும் வஞ்சமுற் சேர்ந்த நெஞ்சினன். அமுக்காறுள்ளவன். ஆசை மிக்கவன். கொடுக்கோலனாகிய இவன், அக்காலத்தில் திருக்கோவலூர் என்னுந் திருநகரிலிருந்து செங்கோல் செலுத்திவந்த மெய்ப்பொருளார் மீது மிகப் பகைமை கொண்டான். அவரை வென்று அவரது நாட்டைக் கைக்கொள்ளக் கருதினான். படையுடன் சென்று மிடலுடன் பொருதான். போரில் வலிதொலைந்து புறமுதுகிட்டான். பல முறையும் வந்தான். ஒரு பயனுமின்றி மீண்டான். அப்புண்ணிய வேந்தன் பெருமையை இப்புல்லியன் எண்ணி யெண்ணிப்புழுக்கினான். வஞ்சனையாலன்றி நேர்நின்று அவரை வெல்ல முடியாதென்று தெளிந்தான். தவமுடையார்போல் பொய்வே

534

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

டங்கொண்டு அம்மெய்ப்பாரல் வந்தான். அவர், இவன் காவலியாது முலிவர் எனக்கருகித் தம் அரண்மனைக்குள் அழைத்துச் சென்றார். தனியிடம் புகுந்தவுடனே இக்கொடியோன் தன் கையில் மறைத்துவைத்திருந்த வாளால் அவர்தலை துணிபடவீசிக்

கொலைவினை செய்தான். உயர்ந்த வேடத்தைக் கொண்டிருந்தும் தீவினையால் இவன் இழிந்து தொலைந்தான். குற்றமுற்ற நெஞ்சினர் கொள்ளும் வஞ்சவேடத்தால் யாதும் பயனில்லையென்பதை உலகம் இவன்பால் கண்டது. (இது பெரியபுராணத்திலுள்ளது.)

வஞ்சித் தொழுகும் மதியிலிகள் யாவரையும் வஞ்சித்தோம் என்று மகிழும்மீன்—வஞ்சித்த எங்கும் உளநொருவன் காணும்கொல் என்றஞ்சி அங்கம் சூலைவ தறிவு. (குமர குருபரர்.)

தீயார் கொள்ளும் மாய வேடத்தைக் கண்டு மயங்கலாகா தென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

272. குன்று வயர்தோற்றம் கொண்டும் அதிருரன் குன்றினன் என்னே குமரோசா—என்றேனும் வானுயர் தோற்றம் எவன்செய்யும் தன்னெஞ்சம் தானறி குற்றப் படின. (2)

இ—ள்.

குமரோசா! அதிருரன் நீறுதோய்ந்த மெய்யினனாய் உயர்ந்த தோற்றம் உற்றும் ஏன் இழிந்தான் எனின், தான் அறிந்த குற்றத்தில் தன் நெஞ்சம் படின, வான் உயர் தோற்றம் எவன் செய்யும் என்க. வான் உயர்தோற்றம்—வான்போல் உயர்ந்த தவவேடம்.

வானை உவமை கூறியது தோற்றத்தின் உயர்ச்சி தோன்ற என்க. அறிகுற்றம்—அறிந்த குற்றம். இது வினைத்தொகை.

தான் குற்றமென்று அறிந்ததின் கண்ணே தன் நெஞ்சம் பொருந்துமாயின் வான்போல் உயர்ந்த தவவேடம் என்னபயனைச் செய்யும் என்பதாம். அதனால் யாதும் பயனில்லை என்றபடி.

28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்.

535

வேடத்தைத் தாங்கியிருப்பினும் அசனல் அவர்க்குப் பயனில்லை என்பது கருத்து. நீய நெஞ்சினா கொண்ட வஞ்ச வேடத்துக்கு அஞ்சவேண்டாம் என்பது குறிப்பு.

சிறந்த தவவேடத்தை ஒருவன் பொருந்தியிருப்பினும், தன் நெஞ்சம் குற்றத்தின் கண்ணே பொருந்துமாயின அவன் எல்லா ரானும் இழம்பட்டு இழிவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவ்வண்மை அதிருரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அதிசூரன் என்பவன் சோழமண்டலத்தைச் சார்ந்த எயினன் என்னும் ஊரிலே சான்றார் குலத்திலே பிறந்தவன். பொருமையும் வஞ்சமும் பொருந்திய நெஞ்சினன். இவன் காலத்தில் ஏனாதிகாதா எனும் பெரியார் ஒருவா அககுலத்தில் தோன்றி நலத்துடன் வாழ்ந்திருந்தார். அவர், அஞ்சா நெஞ்சினர். குன்ற அன்பினர். பின்றுவென்றியர். சிவனடியாரைச் சிவமென நினைக்கும் தவநலமுடையவர். வாள்விக்கையில் வல்லவர். அதனைப் பிறர்க்குப் பயிற்றுவித்து அதனால் வரும் ஊதியங்கொண்டு அருத் தவரைப் பேணிக் தாமும் அருளுடன் வாழ்ந்தார். இவ்வண்ம வாழ்ந்துவருங்கால், வாள்வலியில் தன்னிலுஞ் சிறந்து விளங்குகின்றார் என்று கருதி அவர்மேல் இவன் பொருமைகொண்டான். புறங்கூறி வந்தான். பின் வெல்ல முயன்றான். பலமுறை முயன்றும் பழுதுற நின்றான். ஒடுங்கி கொந்து கொடுஞ் சூழ் செய்தான். தனியான இடத்துக்கு வரும்படி அவரைப் போர்க்கு வலிந்து அழைத்தான். அவரும் அங்கு சென்று இவனை யெதிர்பார்த்து நின்றார். ஏனாதிகாதர் சிவனடியாரைச் சிவமென மதிக்கும் இயல்புடையார் ஆதலால், இக்கொடியவன் அவ்வடியவர் போல் தவவேடங் கொண்டான். நீறுதோய்ந்த மெய்யினனும்

வானுயர் தோற்றத்தோடு இப்பொய்யன் அம்மெய்யர்முன் அணு
 சூம்வரையும் தன் கையிலிருந்த கேடகத்தால் தன் முகத்தைமறை
 த்துச் சென்றான். அவர், இவன் மீது தம் வாலினைவிச அடி

536

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பெயர்த்தார். உடனே தன், பொய்வேடத்தை இவன் பொருந்தக்
 காட்டினான். அவர் கண்டு மதித்தார். இவன்பால் அன்பு கொ
 ண்டார் அவ்வமையம் இத்தீயவன் பாய்ந்து அத்தூயவர் தலை
 யைத் துணிந்தான். இறைவன் அருளால் அவர் உயர்பத மெய்
 தினார். சிவவேடங் கொண்டும் இவன், அவமோழிரிந்தான். தான்
 அறிந்த குற்றத்தின் கண் தன் கொஞ்ச விழுமாயின் வானுயர்
 தோற்றத்தால் ஒருபயனும் அவனுக்கு இல்லையென்பதை உலகம்
 இவன்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைப் பெரியபுராணத்தில் காண்க.)

உள்ளந் தீதாயின் வெளிவேடத்தால் பயன் இல்லையென
 பது இதனால் கூறப்பட்டது.

273. மாதவன்போல் இந்திரனேன் வல்லுருவந் தாங்கிவந்து
 கோது புரிந்தான் குமரேசா—ஏதம்
 வலியில் நிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
 புலியின்தோல் போர்த்துமேயந் தந், (உ.)
 இ—ள்.

குமரேசா! இந்திரன் என் மாதவன்போல் உருவந்தான்
 கிவந்து காதல் இன்பத்தைத் தீதுறத்துய்க்தான் எனின், வலிஇல்
 நிலைமையான் வல் உருவம் பெற்றம் புலியின் தோலை போர்த்து
 மேய்ந்தற்று என்க பெற்றம்—பக.

பைங்கூழ் என்றது உணவுப்பொருள்களை யுதவுகின்ற நெற் பயிர் முதலான பசிய பயிர்களை.

வல் உருவம்—வலிய கோலம். அஃதாவது மனத்தின் வழிப் பட்டு மெலியாமல் அதைத் தன்வழிப்படுத்தும் வலியுடையார் கொள்ளும் தவவேடம். இங்கு வலி என்றது அறிவின் திண்மையை

மனத்தைத் தன்வசப்படுத்தும் வலியில்லாத இயல்பினையுடையான் அவ்வலியுடையார் வேடத்தை மேற்கொள்ளல் பசு, புலியின் தோலைப் போர்த்துப் பசும் பயிர்களை மேய்ந்ததை ஒக்கும் என்பதாம்.

28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம் . 537

காமம் தன்னுள்ளே தோன்றி நலிய அதனை அடக்குதற்கு உரிய தவவலி இல்லாதிருந்தும், தவமுடையார்போல் வஞ்சகவேடம் கொண்டு பிறர் அறிந்து ஐயுறாறு காந்து சென்று கான் விழைந்ததை விரைந்து வயச்சூர், பெரியனுக்கு, இரல்பாகவே வலியில்லாதிருந்தும் வலியுடைய புலியின் தோலைப் போர்த்துத் தனக்குரிய புல்லைவிட்டுப் பிறர்க்குரிய பயிர்களைப் பார்த்து மேயும்பட்டிப் பசுவை இங்கு ஒப்புறக்கறிஞர். இஃது இன்பொருளுவமையாம். அஃதாவது எக்காலத்தும் இல்லாத ஒன்றினை இருப்பதாக்கொண்டு ஒரு பொருளுக்கு உவமையாக அமைத்து உரைப்பது. இதனை வடநூலார் அபூத உவமை என்பர். பசு, புலியின்தோலைப் போர்த்தல் என்றும் இல்லை என்பது நன்று தெளிவாம்.

பசு, புலித்தோலைப் போர்த்த ஒருவன் பைங்கூழை மேய்வதைக் காணினும், புலி புல்லைத் திணுது என்னும் துணிவானும்

நெருங்கினால் அடித்துவிடுமே எனனும் அச்சத்தானும் எவரும் அதனை அகற்றாது அகல்வர்; அதுபோல் வேடமுடையார் தீயொழுக்கம் புரியார் என்று நம்பியும், அவர் தவவலியுடையார் என அஞ்சியும் அவரை உலீசார் ஒன்றும் கருதுபோற்ற அவர், தன் கருத்தை நிறைவேற்றிக் களித்துத் திரிவர் என்பதாம்.

உள்ளத்தில் தோன்றி நலியும் காமத்தை அடக்கலாற்றாது புறத்தில் தவமுடையார்போல் வேடங்கொண்டு பிறர் தீய மகனிரை விழைகல் பெருந்திது எனபதும் அத்தீயவொழுக்கம் தன் னையுடையானுக்குப் பழியையும் துன்பத்தையும் வழுவாமல் பயந் தேயிடுமென்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவவுண்மை இந் திரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

தன் மனத்தை யடக்குதற்கு உரிய தவவலியில்லாத இத்திரான் அவ்வலியினை யுடைய தோதமரைப்போல் உருவங்கொண்டு அவருடைய மனைவியாகிய அநலிகைபால் வந்து அவளை வஞ்சித்து மருயினான். அதனால் என்றும் குன்றாத பழியினை யெய்தினான். 538 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

எவரும் அறியார் என்று கருதிக் கரவாக நின்று தீயொழுக்கம் புரியினும் அஃது எல்லாரானும் அறியப்பட்டி இழிவ் பயக்கும் என்பதை உலகம் இவன்பால் ஓர்ந்தது. (விரிவை மேலேநாண்க.)

கடாவொழுக்கத்தால் கேடேவரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

274. பண்டுதவ வேடமுற்றும் பார்த்தன் சுபத்திரையைக் கொண்டுகன்றான் என்னே குமரேசா—கொண்ட தவமறைந் தல்லவை செய்தல் புதன்மறைத்து

இ—ள்.

குமரேசா! தவ வேடத்தை மேற்கொண்டிருந்தும் பர்த்தன் ஏன் சுபத்திரையை மறைத்தும் கொண்டு போனான் எனின், தவம் மறைந்து அல்லலை செய்தல் வேடுவன் புதல் மறைந்து புள் சிமிழ்த்து அற்று என்க.

புதல்—தூறு: அஃதாவது செடி கொடிகளின் செறிவு.

புள்—பறவை. சிமிழ்த்தல்—பிடித்தல். பிணித்தலுமாம். தவம் என்றது ஆகுபெயராய் இங்ரு அதன் வேடத்தை யுணர்த்தி நின்றது. அல்லலை என்றது தான், கொண்டவேடத்துக்கு இயல்பல்லாத கூடா ஒழுக்கங்களை.

தவம் மறைந்து—தவவேடத்தின் கண்ணே மறைந்து நின்று. அல்லலை செய்தல்—தவம் அல்லாதவற்றைச் செய்தல். சிமிழ்த்து அற்று—பிணித்ததை ஒக்கும்.

தவவேடத்தின் கண்ணே மறைந்து நின்று தவம் அல்லாதவற்றை ஒருவன் செய்தல், புதரின் கண்ணே மறைந்து நின்று வேடுவன் புட்களைப் பிணித்தாற்போலும் என்பதாம்.

28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்

. 539

வெளிவேடங்கொள்ளும் வெய்யரைப் பழிவேடர் என்று ஒழிக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

மேல், அகத்தில் காமமுடையவன் புறத்தில் தவவேடங்கொள்ளல் பசு, புளித்தோலைப் போர்த்தலை ஒக்கும் என்றார். இதில் அவன், பறவைகளைப் பிடிக்கும்பொருட்டுப் புதரில் மறைந்து நிற்கும் வேடுவனை ஒப்பன் என்றார்.

கூடாவொழுக்கத்தானது உருவமும் செயலும் இவ் இருவகை உவமைகளாலும் விளக்கப்பட்டன.

அடிகள் காட்டிய இவ்வவமையை கச்சியப்பவள்ளல் தம் பாவில் காட்டியுள்ளமை இதனடியில் வருவதால் காணப்படும்.

கேட்டியால் அந்தணை கேடிலா எம்பிரான்றன்
மாட்டொரு சிறிதுமன்பு மணத்திடை நிகழ்த்ததில்லை
காட்டுறு புள்ளிச் சூழல் சுவருவான் புதன்மேற்கொண்ட
வேட்டுவ னியல்போன் மேலோன் வேடம்நீ கொண்டதன்மை.

உமாதேவி தவம் பார்த்தகாலத்தில் பரமன் ஒரு தவயோகி போல் வந்து, அவரது திருவுள நிலையை உலகறியும்படி அவாவிச் சிவ நிக் கணையாகச் சில மொழிகள் பதர்த்தார். அம்மை பொருது வெகுண்டு அவரை நோக்கி, தவவேடமுடையாயிருந்தும் இவ் அவ மொழி புதலும் உரது செடலை நோக்கின் புதர்மறைந்து புட்களைக் கவரும் பொல்லா வேடனது புல்லிய இயலை ஒத்திருக்கின்றது. ஆதலால், செல்லும் செல்லும் என்று சொல்லுவகால் இது, சொல்லியதென்

கருதியதைக் கைக்கொள்ளும் பொருட்டு அரிய தவவேடத் தை மேற்கொள்வருஞ் சிலர் உளர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வண்மை அருச்சுனன்பால் அறியப்படும்.

கதை.

அருச்சுனன் என்பவன் தருமர் முதலிய ஐவருள் ஒரு வன். பங்குனித் திங்களில் உத்திரநாளில் இத்திரமந்திரத்தால் குந்தியிடம் பிறந்தவன். சிறந்த போர்வீரன். வில்வித்தையில் இராகவனுக்கு அடுத்தவன். பார்த்தன், தனஞ்செயன், பற்கு

08

540

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ணன், கிரீடி, விசயன், சவ்வியசாசி, வீபற்சு, அருச்சுனன், கிருட்டினன், சுவேதலாகளன எனப் பத்துபெயர்களை யுடையவன். இவையெல்லாம் இவனுக்கு ஏதுவால் வந்தன. ஒரு காலத்தில் இவன், ஓர் ஏதுவால் இந்திரப்பிரத்தம் என்னும் தன் நகரத்தை

விட்டுத் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்றான். பல நதிநிலமும் நீராடி
 பகிழ்ந்து இறுதியில் துவாரகையை அடைந்தான். கண்ணன்
 தங்கையாகிய சுபத்திரையின் பேரழகைக் கேட்டு அவள் பேல்
 பெருங்காதல் கொண்டான். பெற்றாரும் உற்றாரும் அவளைத்
 துரியோதனனுக்கு மணமுடிக்கக் கருதியிருந்தனர். அதனமுன்
 னர் அவளை இவன் கைக்கொள்ள விரும்பினான். காவியோய்த்த
 ஆடையை உடுத்து சண்டுக் கமண்டலமுங்கொண்டு ஒருமாதவன்
 போல் வேடங்கொண்டு அங்கேதார் மலைச்சாரலில் தங்கிக் கண்
 ணனைக் கருதினான். அவரும் வந்தார். உண்மை தெளிந்தார்.
 பலராமன் முகல் அவர் மரபினர் அனைவரும் முனிவர் என்று
 கருதி மணமுறப் பணிந்தார். சில நாட்கள் கழித்தபின்னர் அவ
 ருக்குப் பணிசெய்துவரும் டி. சுபத்திரையைத் துணையாக வைக்
 தார். விரும்பியது கிடைத்ததென்று விசயன் பெருமகிழ்வெய்தி
 னான். பணிவிடை செய்து வருங்கால் காதல் மொழிகளும் இடை
 யிடையே கலந்து நிகழ்ந்தன. இயல்பாகவே சுபத்திரை அருசு
 சுனன்மீது மயல் கொண்டிருந்தாள். தவமறைந்திருந்தவர் தன்
 மையை அறிந்தாள். விழைந்திருந்ததை இருவரும் விரைந்துடன்
 துய்த்தார். பருவங்கண்டு ஒருநாள் அவள் உடன்கொண்டகன்
 றான். பலராமர் முசலிய அனைவரும் தவமறைந்து அல்லலவை
 செய்தான் என்று அவளை மிக இகழ்ந்து நொந்தார். வேடன்
 புதரில் மறைந்து நின்று பறவைகளைப் பிணித்தல்போல் சிலர் தவ
 வேடத்தில் மறைந்து நின்று தாம் கருதிய மகளிரை யனைத்ததல்
 வர் என்பதை உலகம் அநுச்சுனன்பால் உணர்ந்தது. எத்துணை
 சிறந்தவர்களாயினும் தவமறைந்து அவம்புரிந்தால் அவர் பழிக்கப்
 படுவராதலால் அனை ஒழிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து. இதன்
 விரிவைப் பாரதத்தில் காண்ட.

கூடா ஒழுக்கம் கூடாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

275. பற்றற்றர் போன்று படிவமுற்ற னில்வலனைன்
 குற்றமுற்று மாய்க்தான் குமரேசா முற்றவே
 பற்றற்றேம் என்பார் படிற்றொழுக்கம் எற்றெற்றென்
 நேதம் பலவுந் தரும். (கு)

குமரேசா! பற்று அற்றவர்போல் வேடங்காண்ட
 வலன் பழியுற்று அழிந்து ஏன் இழிதியா உற்றுன் எனின், பற்று
 அற்றேம் என்பார் படிற்று ஒழுகும் ஏறு என்று என்று பழிக்கத்
 தக்க எடங்கள் பலவுந்தரும் என்க.

எற்று என்று என்று—என்ன பாவஞ் செய்தேன், என்ன
 பாவஞ் செய்தேன் என்று தானே வந்தி இரங்கும் வகை.

ஏதம் பலவுந்தரும்—துன்பங்கள் பலவற்றையும் கொடுக்கும்
 என்று என்று என்று ஏதம் பலவுந்தரும் என்பது, கொல்லு
 கொல்லு என்று பிறர் சொல்லிபிடிமும்படியான துன்பம் பலவும்
 தரும் எனவும் பொருள்படும்.

மனத்தில் பற்று அறாத்ருந்தும், “யாம் பற்று நீங்கினோம்”
 எனபாறது வஞ்சிவாழ்க்கா, என செய்தேம் என செய்தேம்
 என்று பின் அவா வந்தி இரங்கும் வகை பல துன்பங்களையும்
 அவாககுக் கொடுக்கும் எனபதாம்.

கூடாவொழுக்கம் பின், தனக்கே தேடு வினைக்குமாதலால்
 அதனைச் சிறிதும் கொள்ளலாகாதென்பது குறிப்பு.

வேடத்தால் உலகந்தாரை வஞ்சித்து அதனால் இன்புற்று
 வாழ்வோர் பின் தாமே வாய்விட்டு அலறிப் பெருந்துன்பத்தால்
 வருந்தி மாள்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்படடது. இவ்வண்
 மை னில்வலன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

வில்வலன் என்பவன் எல்வாந் துறந்தவன்போல் நடித்து

செய்து முடிவில் அகத்திய முனிவரைக் கண்டான். அருந்தவன் திற்திறந்த அப்பெருந்தகையிடத்தும் அஞ்சாது நின்று வஞ்சம் புரிந்தான். முனிவர் தெளிந்த பெருமுனிவு கொண்டார். தருப்பை ஒன்றை எடுத்து அவனமேல் வெறுப்புடன் ஏயினார். அகனான் அவன் ஆயி தீர்ந்தான். நாகினிலாழ்ந்து பின் பிரணியில் வீழ்ந்தான். வறுமையும் நோயும் வருத்த வருத்தினான். என் செய்தேன என் செய்தேன் என்று பின் ஏங்கி இரங்கினான். தன் பழய்ணையை நினைந்து அழுதழுது நொந்தான். பற்று அற்றேம் என்பாரது படிற்றொழுக்கம் ஏற்று ஏற்று என்று இரங்கும்படி அவர்க்கே பின் ஏதம் தரும் என்பதை இவன் எய்தக் கண்டான்.

—வொழுக்கம் பின்பு தனக்கே பெருந்துன்பத்தரும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[வார்த்தைன்]

276. மாதவன்போல் வந்தமதன் மாண்பொருளெல் லாங்க
கோதுசெய்ய சென்றான குமரேசா—யாதொன்றும்
நெஞ்சிற றறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சிதது
வாழ்வாரின் வனகணர் இல். (சு)

இ—ள்.

குமரேசா! மதன் என்பவன் மாதவன்போல் வந்து வஞ்சித்துத் தருமதத்தணையும் இரக்கமின்றிக் கொடுத்து என் ஓடி மறைந்தான் எனின், நெஞ்சில் துறவார், துறந்தார்போல் வஞ்சித்து வாழ்வாரின் வனகணர் இல் எனக. வனகணர்—கொடியார்.

உள்ளத்தில் பற்றுக்களை வைத்துக்கொண்டு துறந்தார்போல் புறத்தில் பொய்வேடம் பொருந்தி வஞ்சித்து வாழ்வாரைப்போல் கொடியவர் உலகத்து இல்லை என்பதாம்.

நெஞ்ச நேர்மையில்லாத வஞ்சவேடத்தைக் கண்டு மயங்க லாகாது என்பது குறிப்பு.

28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்

543

உள்ளத்தில் துறவு இன்றிக் கள்ளவேடம்பூண்டு உலகத்தா ரை வஞ்சிக்கும் கூடாவொழுக்கத்தவர், தம்மை நம்பி அடுத்தவர் பொருளை யெல்லாக் கவர்ந்து நன்றியும் அருருமின்றி அவர்க்குப் பெருங் கேடு விளைக்கும் கொடியர் ஆதலால் அவரை “வன் கண் ணர்” என்றார். இவ்வுண்மை மதன்பால் காணப்படும்.

கதை.

மதன் என்பவன் இற்றைக்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கலிங்க நாட்டிலே மதங்கபுரி என்னும் நகரிலே யிருந் தான். மனநலமில்லாதவன். சொல்வளியால் எவரையும் மயக்க வல்லவன். பொல்லாத சூழ்ச்சிகள் எல்லாந் தெரிந்தவன். இவன் ஒருநாள் தனையை முண்டிசெஞ்செய்து, காசில் குண்டலமணிந்து கழுத்தில் சுண்டிவை புனைந்து, மெய்முடிதும் வெண்டிரு கீழ்ப்பி னையில் சிறிய தண்டு ஒன்றை எந்தி, முற்றத்திற்கு முனி வன்போல்நின்றி, அகநாட்டிலுள்ள அரிபுரம் என்னும் ஊரினை யடைந்து தனியான ஓட்டத்தில் தங்கினான். மறுநாள் தருமதத் தன் என்னுந் தனவணிகள் இல்லீனாயணந்தான. அவன் இக் கொடியவனை அடியவர் என்முய்தித்து அலணங்கி அதரித்து உணவருத்தினான். இவன் உண்டு மகிழ்ந்தான். பற்றுற்றவன் போல் கடித்துத் தத்தனை நோக்கினான். அன்பனை “யான் முற்

றத்துறத்தவன். நின் அன்பிற்காக ஈண்டு வந்தீர்கள். இருப்பு முதலிய இழிந்த பொருள் களையெல்லாம் உயர்ந்த பொன்னுக்கு வேன். அருந்தவஞ் செய்கின்ற நான உனக்கீகதாவது தருமபடி விரும்பினேன். உன்பால் உள்ள பொருளெல்லாங் கொணர்க. நின் இல்லில் வைத்தற்கு இடம் இல்லையென்று சொல்லும்படி அவற்றை மிகப் பெரிதாக்கி நினக்கின்று தருவேன்." என்று ஊயமொழிகள் பல நேயமொடு புகன்றான். தத்தன் நம்பித் தன் பொருளெல்லாந் தந்தான். அவ்வளவில் அடையாமல் தம் முன்னோர் நிறுவிய தரும வுரிமைகளையும் விற்றுகதன் பெயரியல்பினை விளக்கினான். வந்தவன் கொண்டு வந்தரு செய்வதுபோல் ஏதஞ் செய்தான். உருக்கிய குகையை நெருப்பிடை வைத்தான். பெரும்புணை செறிதருமருந். தொன்றையிட்டான். புகையால் தத்தன் 541 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பொறிகலங்கி நின்றான். அவ்வமையம் இவன், பொய்க் குகை யொன்றைப் பொருந் கவைத்து அந்மெய்க் குகைதன்னை மெல்ல மறைத்தான். புணையையும் உணைத்தான். நான்கு நாட்களுள் வருவதாக நயமொழிபுகன்றான். தன்னை மும்முறை வலம்வந்து வணங்கச் செய்தான். பாவம்! தகதன் சுற்றிவந்து வணங்கித் துவண்டி நின்றான். குகையிலிட்ட பொன், மும்முறு நாட்களுள் நூற்றெட்டு மாற்றும் என்று பொருந்த மொழிகது பொய்யிவடன் ஒழிந்துபோனான். குறித்த நாளில் தத்தன் குகையைப் பார்த்தான். மிகையே கண்டான். வருந்தி வீழ்ந்தான். மடிந்து தீர்ந்தான். அற வுரிமைகளை விற்றமையால் சுரும தத்தன் மதமீறிய யானையாய் மாறிப் பிறந்து வனத்தில் திரிந்தான். உணவையும் உண்டுப் பொருளையுந் கொண்டு நன்வி சிறிதுபின்பறிக் தன்னை நம்பின வனுக்கு இருபையினும் பெருங்கேடு விளைத்த கொடியனா தலால் நெஞ்சிற்றறவின்றி துறந்தார்போல் வந்த அவ்வுஞ்சனை வன்சண்ணன் என்று வைபவ இழந்தது. அவனும மயந்தான். நாகில் ஆழ்ந்தான். இதன் விருவைக் கந்தபுராணத்தில் காண்ட.

கொடியார் எவரினும் கூடா வொழுக்கத்தாரே கொடியார்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

277. சீதைபால் மாதவன்போல் சென்றான் இராவணனுட்
கோதுகொண்டும் என்னே குமரேசா—ஒதும்
புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனும் அகங்குன்றி
முக்கிற் கரியார் உடைத்து. (ஏ)

இ—ள்.

குமரேசா! சீதைபால் மாதவன்போல் வேடங்கொண்டு
வந்த இராவணன் ஏன் தன்னுள்ளத்தில் தீய எண்ணத்தைக்
கொண்டிருந்தான் எனின், புறம, குன்றி கண்டு அநையரேனும்
குன்றி முக்கிள் அகம் கரியாரை உலகம், உடைத்தி என்.க.
28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம். 545

குன்றி என்பது ஒருவகைக் கொடி. அஃது இங்கு ஆகு
பெயராய் அதன் கொட்டையை உணர்ந்தி நின்றது. துன்பில்
கறகம் மறந்து சிவந்து உருட்சியாயிருத்தலின் அதனைக் குன்றி
மணி என்பர்.

புறம் குன்றி கண்டு அநையர் எனும்—புறத்தில் குன்றிமணி
யைக் கண்டாற்போல செம்மையான வேட்கையுடையராயினும்

குன்றி முக்கின்—குன்றி மணியின் முக்குப்போல.

அகம் கரியார்—மனம் இருண்டிருப்பார். கருமை இங்கு
தீமைமேல் நின்றது.

குன்றி மணியைப்போல் புறத்தில் செம்மையுடையராய்
 காண்படி னும் உதன் மூக்குப்போல அகத்தில் கருமையுடையா
 ரை இவ்வுலகம் உடைத்தாயுள்ள தென்பதாம்.

உள்ளந் நியாரும், நல்லார்போல் வேடம்பொருந்தி இவ்வுல
 கில் திரிவர் ஆதலால் அவரை அஞ்சி அகலவேண்டு மென்பது
 குறிப்பு.

காந்தோய்ந்த ஆடையையுரித்து புறத்தில் பற்றற்றவர்போல்
 நடித்து அகத்தில் காமமுடையராய் அறிவிழந்து திரியும் வேடதா
 ரிதனஞ்சுக் குன்றிமணியை ஒப்புக்கூறியது, செம்மையும் கருமை
 யும் சேர்ந்திருக்கும் அதன தன்மை கருதி என்க.

நல்ல வேடத்தை மெய்யிலும் நிய எண்ணத்தை நெஞ்சினும்
 உடையாரும் இவ்வுலகத்தில் உளராவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்
 பட்டது. இவ்வுண்மை இராவணன்பால் உணரப்படும்.

கதை

இராவணன் சீதைமேற் காதல் புண்டு அவளிருந்த சோ
 லைக்குவந்து அருந்தவன்போல் வேடங்கொண்டு அவன்முன் சென்

246 . திருக்குறட் குமரேசு. வெண்பா.

றான். அவளும் அவளை முனிவனென்றே கருதி இனியமொழி
 கள் பகர்ந்து எதிர்கொண்டமைத்தான். ஏத்தித் துதித்தான்.
 இருக்கையும் ஈந்தான், அவ்வஞ்சனும் இரந்தான். அவ்வஞ்சி
 யை கோக்கி கோக்கிக் தன் நெஞ்சங்கனித்தான். உரியவர் வரு
 வரே என்று பெரிதும் விரகரந்தான். ஆசையீக்கூர்ந்தான். நீர்

யார்பமா? என்றான. அகம் கரியனாய்ப் புறம் செய்யனாய் வந்த அவ்வெய்யவன் தீமையை, அம்மெய்யவன் ஓர்ந்திலள் “யான் சனகன் மாமகன், பெயர் சனகி, காருத்தன் பனைன்” என்று அம்மறுவில் கற்பினுள் மறுமொழி தந்தாள். இரூர் தவன் போன்று இருந்தவன் இவற்றையெல்லாம் கேட்டான. தானும் சிலபுடன்றான். பின், வானும் வையமும் வருந்த அவனை வாரியெடுத்திச் சென்றான். நெஞ்சு கரியாரும் வஞ்ச வேடங்கொண்டு உலகில் உலாவுவர் என்பதை அவன் உணர்ந்தி நின்றான்.

உள்ளும் புறமும் ஒவ்வாத கள்ள வேடத்தாரை உணர்ந்து நீக்கவேண்டிமென்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது

278. பண்டொருவன் ஆசான் பணம்பறிக்கப், பெய்வேடம் கொண்டு வந்தான் எனனே குமரேசா—கொண்ட மனத்தது மாசாக மாண்டார்நீ ராடி மறைந்தொழுது மாந்தர் பலர். (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! முன், ஒருவன் தன் குருவின் பொருளைக் கவரும் பொருட்டு என் வேடங்கொண்டு மறைந்து வந்தான் எனின், மாசு மனத்தது ஆசு மாண்டாராய் ரீராடி. மறைந்துஒழுதும் மாந்தர் பலர் இவ்வுலகில் உளர் என்பது.

மாசு மனத்தது ஆசு—குற்றம் மனத்தின்கண் அமைந்திருக்க. மாண்டார் நீர் ஆடி—மட்சிமையுடையார் போன்று நீரின் மூழ்கி. இனி, மாண்டாரது நீர்மையைப் பொருந்தி எனவும் இது பொருள்படும். நீர்மையென்றது தவத்திசு தன்மையை.

மணத்தின்தன் மாசு உடையராபிருத்தம், மாட்சிமையுடையார் போன்று நீரில் மூழ்கிப் புறத்தே தவவேடங்கொண்டு அதன் கண் மறைந்து நின்று ஒழுகும் மாந்தர் பலர் உளர் என்பதாம்.

உள்ளத்தில் அழுக்கு இருக்க அகளை ஒழிக்காது உடல் அழுக்கைச் சூழிக் கள்ளவேடங்கொண்டு நல்லார்போல் நடிக்கும் பொல்லாதாரும் பலர் இவ்வுலகில் உளராதலால், அவரை அழித்து அகற்றவேண்டுமென்பது கருத்து.

உள்ளம் மாசுற உடல் மாசு கழுவிப் பிறர்பொருள் கவர்ந்து கரவுடன் ஒழுகும் பழியர் பலருளர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ்வுண்மை தேவன்மன் பாலும், தீவன் கண்ணும் தெரியப்படும்.

கதை.

இற்றைக்கு எண்ணூறு வருடங்கட்கு முன்னர் மகத நாட்டிலே மாகபுரி என்னும் ஊரிலே தேவசன்மன் என்னும் வேதியன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் வறுமை மிக்கவன். வஞ்சித்து வாழத் தன் நெஞ்சத்தெண்ணினான். ஊறவிபோல் வேடங்கொண்டான். அருள் பெற்றவன்போல் நடித்தப்பொருள் பெற வர்பால் சென்றான். அருந்தவன் என்று மதித்து அனைவரும் அவனுக்கு அன்பு செய்து வந்தார் அன்பால் தொகுத்த பொருளை யெல்லாம் பொற்காசுகளாக மாற்றி உள்ளே துளையுள்ள தண்டு ஒன்றில் எவரும் அறியாமல் செறித்து என்றும் அதனைத் தன்னைச் சிக்கொண்டிருந்தான். பரம் பொருளினும் அவ் அரும்பொருள் மிகை அவன் பற்று மீக்கூர்த்தான். என்றும் எவரிடமும் அத் தன்னை எனைத்துணையும் நல்கான். இவ்வாறு ஒழுகி வருந்தால் அத்தொண்டன் தன்மைபைத் தீவன் என்னும் ஒருமிண்டன் தேர்ந்தான். அதனைக் கைக்கொள்ள விரும்பினான். தக்கார் போல்தொனும் தவவேடம் பூண்டான். பொன்னுறு தண்டுகொண்ட அப்பொய்யுன்பால் வந்தான். பொருந்த வணங்கி அருந்தவன் போல் நடித்தான். தொண்டிசெய்வதாகத் தொழுது அடி அடைத்

ஒன்று கழிந்தது. இருவரும் ஒருவன் இல்லிணைச் சென்று
தம் இருப்பிடம் மீண்டார். வேடச்சீடன் தன் தலையிசீருந்த
துருப்பு ஒன்றை எடுக்கான். “அந்தோ! அவ் அன்பன் மனைத்
துருப்பு என் தலையிசீருந்தது, யான் அறியாமல் கொணர்ந்தேன்.
பெரும்பாவம் செய்தேன். என்செய்வேன்! குருநாதா”, என்று
அழுது தொழுது மீண்டு ஓடினான். அவ் இல்லிடையே அதனை
மெல்ல எறிந்துவிட்டு ஒல்லையில் வந்து தன் குருவின் தலையினை
யடைந்தான். அப்பாவங்கதிய அநுள் செய்ய வேண்டினான்.
எவரையும் நம்பாத அப்பொய்க் குருவும், வியந்து அன்று முகல்
அவனை நம்பினான். தன் கைக்கண்டையும் அவன் கையில் தந்து
வாங்கத்தானே இசைக்கான். கொடுத்தலும் வாங்கலும் அடுத்து
அடுத்து நடந்தன. குறி பார்த்திருந்து அத்தண்டை ஒருநாள்
நீவகன் கொண்டே போயினான். கருத்தில் அருளிர்லாத இவன்
தன் கையிசீருந்த பொருளையுமிழந்தான். மருளுவழந்தான்.

“பிறர் மனைத் துருப்பு கொள்ளான்
பிராணன் தண்டு கொண்டான்”

என்று அந்த நாடெங்கும் ஒரு மொழி ஓர் உபயந்தது. நீவக
னும், தேவசகம்மனும் மனத்துக்கண் மாசற்றும் மாண்டார் நீராடி-
மறைந்தொழுதி வாழ்ந்ததை உலகம் தெரிந்து இயழ்ந்தது.

உள்ளத்தில் இழுக்கிருந்த உடலழகனைக் கழுவுவதால் பய
1 என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

279. கண்டமான் செவ்விறென்ற காருத்தன் ஏன்செயலாற்
 கொண்டனன் தீ தென்றே குமரேசா—மண்டுங்
 கணைகொடி தி யாழ்கோடு செவ்விறாங் கன்ன
 வினைபடு பாலாற் கொளல். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! முன் கண்ட மாணச் செவ்விறு என்று
 கொண்ட காருத்தன் பின் ஏன் அதன் செயலால் தீயதென்று
 23-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம். ௧49

தெளிந்தான் எனின், கணைகொடிது, யாழ்கோடு செவ்விறு, ஆங்கு
 அன்ன வினைபடு பாலால் கொளல் வேண்டும் என்க.

காருத்தன்—இராமன்; கருமரபில் பிறந்தவன் என்பதாம்.
 இவ்வாறு வருவதை வடநூலார் தந்திதார்த நாமம் என்பர்.
 தாராதி என்பதும் அது.

கணை—அம்பு. கோடு—வினாத்தண்டம்.

ஆங்கு அன்ன—அவ்வகையே கொடியர் செவ்வியர் என்பன.

ரபடு பாலால் கொளல்—தொழில்படு வகையால் தெளிந்
 துகொள்க. செவ்விய கணை கொலைத துன்பத்தையும் கோடிய
 யாழ் இசை இன்பத்தையும் கொடுத்து நின்றலால், கொடியர்,
 செவ்வியர், என எவரையும் வடிவால் துணிபாறு செயலால் கெ
 ளித என்பதை அன்ன என்னும் வினைக் குறிப்பால் விளக்கினர்.

அம்பு, வடிவத்தால் செவ்விறு, ஆயினும் தொழிலால் கொடிது;
 யாழ், கோட்டால் வளைந்தது ஆயினும் செயலால் செவ்விறு; அவ்
 வகையே தவம்புரிவோரைக் கொடியர் செவ்வியர் என அவரவர்
 வினைபடு வகையால் அறியவேண்டும் என்பதாம்.

இவர், நல்லவி; இவர், தியவர்; என எவரையும் வேடத்தால்
பதிக்கடாடாது. அவர் அவர் செயல்களால் அறிபவேண்டுமென்
பது உருகது.

மாடு மனத்தது ஆர் அருக்கவர் போல் மறைந்தொழுகும்
மாந்தர் பலர் உலகில் உவர், அவரை அறிந்து நீக்கல் வேண்டு
மென்று மேலே கூடி, அவரை உரியும் விதத்தை இதில் உவமை
யால் விளக்கினார்.

உருவத்தால் செவ்வியர் போன்று வந்தவர், பின் செயலால்
கொடியராய்க் காணப்படுன் உடனே அவரை ஒழித்து மீளவே
ண்டும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது, இது மாரீசன் பால்
உணரப்படும்.

550 திருக்குறட் குமரீச வெண்பா.

கதை.

மாரீசன், மாணிகி வந்துசீதைமுன் நின்றதைக்கண்ட இரா
மன் அதனது உருவச் செவ்வியைக்கொண்டு நல்லதென்றே
துணிந்து பற்றும்படி பின்சென்று நெடுந்தூரம் போனபின்
அதன் செயலால் கொடுந் தீமை தெளிந்தார். பின் தம்மைக்
கொண்ட அம்பை அதன் மெய்க்கொள்ள விடுத்தார். திரும்ப
லத்தார். அதனால் கோந்த தீமையால் நொத்தார்.

காயம்வே றுகிச் செய்யுங் கரும்ம் வேறாயிற்றன்றே
ஏயுமே யென்னின் முன்னம் எண்ணமே இளவற்குண்டே
ஆயுமே லுறுதல் செல்லாம் அரக்கரானவர்கள் செய்த
மாயமேயாய தேநான் வருந்தியதென்றான் வள்ளல்.

ஈ, தான் செவ்வியு என்று கொண்ட மாயமானின்
வினைபடு பாலால் அதன் தீமை கண்டபோது இராமன்சொன்னது.

வேடதாரிகளின் இயல்பினை அவரது செயல்களான் உணர

280. பண்டுதவ வேடமொன்றும் பற்றார் சகநேசர்
கொண்டார் உயர்வேன் குமரேசா—கொண்ட
மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
பழித்த தொழித்து விடின். (௨)

இ—ள்.

குமரேசா! சகநேசர் என்பவர், உயர்ந்த தவவேடம் ஒன்றாகொள்ளாமல் ஏன் சிறந்து நின்றார் எனின், உலகம்பழித்ததை ஒருவன் ஒழித்துவிடின், மழித்தலும் நீட்டலும் அவனுக்கு வேண்டா என்க.

மழித்தலும்— தலைமயிரைக் களைதலும், வழித்தல் என்பதும் அது.

28-ம் அதிகாரம் கூடாவொழுக்கம்

551

நீட்டலும்—களைபாது வைத்து மயிரைச் சடையாக்கி நீட்டலும். உலகம் பழித்தது—உயர்ந்தோர் பழித்துக்கூறிய குற்றத்தை. தீமை நன்மைகளைத் தெரிந்து கூறவல்லார் உயர்ந்தோரே ஆதலானும் “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்றதனானும் உலகம் என்றது ஈண்டு உயர்ந்தோர்மேல் நின்றது.

சிலர் மொட்டையடித்தும், சிலர் சடைவளர்த்தும் துறவியாவர். சைநமதத்தைச் சார்ந்தவர் துறவு கொள்ளுங்கால் மயிரை ஒவ்வொன்றாகப் பறித்து நீக்குவர். மொட்டைச்சாமி, சடைச்சாமி என்று பெயரெடுப்பதினும், ஒழுக்கச்சாமி என்று உயர்ந்தோர் புகழ்மாறு ஒழுக்குவதே நன்மை என்பது கருத்து.

உயர்ந்தோர் குற்றமென்று விலக்கிய தீய ஒழுக்கத்தை நீக்கி விடின் மொட்டையடித்தலும் சடைவளர்த்தலும் வேண்டா என்

பதாம்.

உள்ளத்தில் உள்ள குற்றத்தை ஒழிக்காமல், உடலிலமைந்த மயிரை ஒழிப்பதால் பயனில்லை என்பது குறிப்பு.

தூற்தவர்க்கு வேடத்தினும் ஒழுக்கமே சிறந்தது என்க. உள்ளும் புறமும் ஒப்ப நின்று நெறிவழுவாதொழுகும் அறிவுடையார், வேடநின்றபடித் தவப்பயனை யெய்துவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மைசகமித்திரார்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சகமித்திரர் என்பவர் வடநாட்டிலே பரளி என்னும் ஊரிலே இருந்த ஒரு வேதியர். பெருமானிடத்தே போன்புடையவர். வேதமுதவிய கலைகள் பலவும் ஒதிபுணர்ந்தவர். கமலை என்னும் கன்னியை மணந்து இவ்வாழ்ந்திருந்தார். அறிவும், அருளும் அமைதியுமுடையவர் வறுமையும் இவரை உரிமையாகக் கொண்டது. வறியவராயினும் ஒழுக்கத்தில் பெரியவராதலால் அனைவரும் இவரை அன்புடன் ஆதரித்துவந்தார். பலருடையால் நலமுற வாழும் இவர்மீது சிலர் பொறாமை கொண்டார். அகத்தீபவர், ஒருநாளிரவில் இவர் இல்லில் தீயிட்டு மறைந்தார்.

654

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறரால் இகழப்படாத தன்மையை எய்த விரும்புகின்றவன் யாதொரு பொருளையும் பிரகார வஞ்சித்துக்கொள்ளக் கருதாவதை தன் நெஞ்சின்க்காக்கவேண்டும் என்பதாம். இனி, எள்ளாமை என்பதை எள்ளி என்னும் எச்சத்தின் எதிர்மறையாத் திரித்து, விட்டியனை இகழாது விரும்புவான் என்பான் எனைக்கொன்றும் கள்ளாவதை தன் நெஞ்சின்க்காக்க எனவும் பொருள் கொள்ளப்படும். 'விட்டியனை' என்னும் வினைக்குரிய செயப்படு பொருள் இதில் வருவிக்கப்பட்டது.

களவே இழிவ்வுள் எல்லாம் இழுவாம் என்பது கருத்து.

எனைத்தொன்றும் என்றதனால் அரிய கல்விப் பொருளையும் முறையானன்றிக் கரவாகக் கொள்ளக் கருதலாகாதென்பதும், கருகி அகனால் இழிவே வரும் என்பதும், இதில் உணர்ந்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை கன்னன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கன்னன், வில் வித்தையைத் துரோணரிடம் கற்க விரும்பினான். அவர் ஓர் ஏதுவால் அதற்கு இசைந்தலை. அதன்பின் அவன் பாசராமர் பால் பரிலக் கருகினான். அவர், அரசர் மாபினர்பால் பெரும் படைமை பூண்டவராதலால் தன்னை அந்தணன் எனறு காட்டிக் கன்னன் அவரையடைந்தான். அவரும் நம்பி அன்புடன் பயிற்றினார். கன்னன் பயின்றுவருங்கால் ஒரு நாள் அழகிய பூஞ்சோலை ஒன்றில் தானும் குருவும் தனியாயுலாவினார். முடிவில், கன்னன் தொடையில் தம் தலையை வைத்துப் பாசராமர் துயின்றார். அவ்வரையடம் கன்னனது வஞ்சத்தை வெளிப்படுத்தக் கருதி இரக்கரன் வண்டுபோல் வந்து அவன் தொடையில் புழையுறும்படி குடைந்தான். உதிரஞ் சிதறியொழுதி னும் கன்னன் அஞ்சா நெஞ்சினராய் அசையாதிருந்தான். குரு விழித்தார். குருதியைக் கண்டார். இதற்கு ஏது யாது என வினவினார். வண்டின் செயலை வணங்கி உரைத்தான். குரு வியத்தார். இத்துணைத்தின்மையும் ஆண்மையும் வேதியர்க்கு உண்டா என்று ஐயங்கொண்டார், கன்னனை நோக்கினார்.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

555

"அந்தணன் அல்ல; நீ யார்! உண்மையை ஒழியாது உரை" என உவந்து கேட்டார். நிதழ்ந்தன எல்லாம் கன்னன் நெறியே கூறினான். களவாகக் கற்றதனால் இவ்வித்தை பவியாமல்போகக் கூடவது என்று சபித்தார். எல்லாரும் எள்ளுவரே என்று கன்

என் கவன்று மீண்டான். எனைத்தொன்றையும் வஞ்சித்துக் கொள்ளா வகை தன் நெஞ்சைக் காத்தல் என்று என்று தெளிந்தான். விரிவு பராதத்தில் தெளிவாம்.

யாதொரு பொருளையும் களவினால் கொள்ளக் கருதலாகா தென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

282. பண்டுமலர் கள்ளத்தால் பற்றிப் பார்த்தகனும்
கொண்டணந்தீ தென்னே குமரேசா—கொண்டுநின்ற
உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக்
கள்ளத்தால் கொள்வேம் எனல். (2)

குமரேசா! பார்த்தகன் என்பான் பலரைக் கள்ளத்தால் கொண்டதால் ஏன் பெருந்தீது கொண்டான் எனின், உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதேயாம், ஆதலால் பிறன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கொள்வேம் எனல் என்க.

உள்ளலும் தீதே—கருதலும் பரவமே. உம்மை இழிவு சிறப்பு.

பிறன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கொள்வேம் எனல்—பிறனுடைய பொருளைக் களவால் கொள்வேம் என்று கருதற்க. எனல் என்பது ஈண்டு எதிர்மறை வியங்கோளாய் நின்றது.

ஈ, எனல் என்பதைத் தொழிற் பெயராகக்கொண்டு, பிறன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கொள்வேம் என்னலை உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே எனவுங் கொள்ளலாம்.

70

555

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறனொருவன் பொருளைக் களவினால் கொள்ளியைண்டுமெ

ன்று கருதினும் பாலமாம் என்பதாம்.

மேல். களவால் பழிவரும் என்றார்; இதில அதனைக் கருதி
னும் பாலமாம் என்றார்.

களவீனை, உள்ளிணும் கொள்ளிணும் உடனே பெருந் தீமை
யுண்டாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை பரா
ந்தகன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பரந்தகன என்பவன் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு
முன் உரைபூரை ஆண்டவன். இவன் அரசுபுரிந்து வருங்கால்
சாரமா முனிவர் என்னும் பெரியவரொருவர், செவ்வந்தி பலரை
ப்பரமனுக்கு அணிய விரும்பி அதன் மூலங்களை அரிதின் முயன்
றுகொண்டு வந்து தனியிடத்தில் வைத்து அவற்றைப் பெரிதும்
போற்றிவந்தார். பருவமுற்றின் அவற்றில் நறுமீய மலர்கள்
தோன்றின. மாவலன் என்னும் அரசனுடைய எவலன் ஒருவன்
அர்பலகளை முனிவர் அறியாவதை சுவர்க்குடொண்டுவந்து அரசு
சனுக்குத் தந்தான். முனிவர் தெரிந்து அரசனபால் வந்து புலா
ணிதன செய்த புன்மையைப் பொருத்த உணர்த்தினார். உணர்ந்
தும் அரசன் ஒன்றும் சொல்லாது அகற்கு உடன்பட்டிருந்தான்.
முனிவர் நாளுட பொறுக்கார். மேலும் மேலும் பூசின் களவு
பொருத்தி மிகுந்தது. கள்ளககால் வருவதென்று தெவிர்
தும் தள்ளாமல் அரசன் கொள்ளுசின்றானே என்று முனிவர்
கொதித்தார் உடனே அங்கு மண்மாரி பெய்தது. அவனுற்
மரண்டான். நகரமும் அழிந்தது. தான் கள்ளாதிருந்தும் கள்
ளத்தால் வந்ததைக் கொள்வேம் என்று கருதியதால் அரசன்
பெருங் கோடைந்தான். பிறன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கொ
ள்வேம் என்று கருதினும் தீதாம் என்பதை உலகம் பரந்தகன்
பால் தெளிந்தது. விரிவை அவன் சரியாயில் தெளித.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

55

283

அன்று களவால் அடைந்தவெல்லாம் ஏழிழந்து
(சுனயனா சாரா யமீரசா—என்றும்
களவினால் ஆகிய ஆக்கம அளவிற்
தாவது போலக் கெடுந்.

(ஊ)

குமரேசா! களவினால் அடைந்த ரெல்வமெல்லாம் இழந்
து என் சாரர் குன்றினர் எனின், களவினால் ஆகிய ஆக்கம் அள
விந்தது ஆவது போலக் கெடும என்க.

அளவு இறந்து ஆவதுபோலக் கெடுந்—வாய்பு கடந்து வளர்
வதுமீ லலத் கோன்றி அழியும். ஆவதுபோல அளவு இறந்து
கெடுந் எனக் கூட்டி ஆவதுபோலத் தோன்றி அளவு கடந்த கெ
டும என்று கொள்ளினும் அமைபும். அஃதாவது தன்னால் ஆகிய
ஆக்கத்தோடு தன்னை ஆக்கினவன் முன் ஆக்கியிருக்க அறம்
புகழ்பாவும் ஒருசேர அழியும் என்பது கருதி என்க.

களவினால் உளகாகிய செல்வம் மிசர் பெருகுவதுபோல்
தோன்றிப் பழியையும் பாவத்தையும் நிறுந் விரைவில் அழியும்
என்பதாம்.

களவினால் பழியும் பாவமும் உளவாம் என்று மேலுணர்த்தி
யதை நோக்கி. அவை வரினும் அகலைப் பொருள் உண்டாகுமல்ல
வா என்பதை நோக்கியிது கூறியதென்க.

களவால் சொண்ட பொருளோடு, தம் பொருளையும் அறத்
கையும் இழந்து சன்வர் தன்புறவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்

பட்டது. இவையுண்டா சுகன் முதலிய சார்பால் உணரப்படுமி

கதை.

இறைக்குப் பால் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் மதுரையுள்
பதிரில் அரசுபுரிந்திருந்த விடபாண்டியன் எனலும் வேந்தர் பெ
ருமானுக்கு அழகிய காமக்கிழத்தியிப் பலிருந்தனர். அப்போது
நீடு திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மாதர்பால் சுகன், மதனன், சுருணன், சோமன், விக்ரமன், வீர
சேனன், வீரசேகரன், வீரகாமன், விசயன், சயதரன், எனப்புத
ல்வர் பதினமர் தோன்றி வளர்ந்தார். சார்பிற்றத்தால் இவர் சா
ரர் எனப்பட்டார். அதன்பின் தன் இன்னுயிர்த் துணையாகிய
நன் மனைவியும் உலகம் மகிழ்வுற ஒரு குலமனைப் பெற்றான்.
அரசன், பேருவகை யூத்துக் குமரனைப் போற்றினருங்கால் ஒரு
நாள் வேட்டைமேல் சென்று அங்கோர் புலிவாய்ப்பட்டான்.
அனைவரும் ஏங்கி அழுதாங்கினார். சுகன் முதலிய புன்மக்கள்
பதின்மரும் அற்றப் போக்கி விதியறைக்குட் புகுந்து மணி முடி
யையும், அணிகலன்களையும் சுவர்த்துகொண்டு மறைந்து சென்
றார். அமைச்சர் அக்குலமகனுக்கு மணி முடி சூட்ட விரும்பி
அணி அறையைத் திறந்தார். அங்கிருந்த மணி மகுடத்தைச்
காணாது மதி மயங்கி நொந்தார். முன்னர் வழி மருமகனாகி
இவ்விரு நிலம்புரந்த அம் முழுமுதற்பாமனே ஒரு ணிகளைய் வந்
து மரகத முதலிய மணிகள் ஒன்பதையும் அணி பெறத் தந்து
மன்னன் மகனுக்கு மகுடம் புனைவின் என்று வாழ்த்தி மறைந்
தார். அனைவரும் வியந்து பரமனைத் துதித்து அவரருளியபடியே
மணி முடி சூட்டி அரசினர் குமரனுக்கு அபிடேச பாண்டியன்
எனப் பெயரும் புனைந்தார். தோன்றலும் மன்னுயிர்த் செல்லாம்
இன்னுயிர்த் துணையாய்த் தோன்றி விளங்கினான். தனக்கு ஒரு

வகையில் துணைவர்போ ளத் தோன்றியிருந்த பகைவர் பதினமரையும பற்றிக் கொணர்ந்து அவர் கவர்ந்தனவெல்லாம் உவந்து வாங்கினான். களவால் வந்த பொருள்போல தம் பொருளையும் இழந்து பழியும் பாவமுமெய்தி அவரனைவரும் அந்த நகரை விட்டு அகன் றொழிந்தார். களவினால் ஆகிய ஆக்கம் ஆவதுபோலத் தோன்றி அளவிறந்து கெடும் என்பதை உலகம் அவர்பால் ஓர்ந்தது. விரிவைத் திருவிளையாடலில் மாணிக்கம் விற்ற படலத்தில் காண்க.

களவால் வரும் பொருள் பழியை விளைத்து விரைவில் அழிவுதும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

559

284.

மாசில் மணிக்களவால் மந்திரிதன் இன்பதம்போய்க் கூசினொந்தான் என்னே குமரேசா—ரீசம் களவின் கூட கன்றிய காதல் விளைவின் கண் வீயா விழும் தரும்.

(ச)

இ—ள்.

குமரேசா! ஒரு மணியின் களவால் கணகேசன் என்னும் அமைச்சன், ஏன் தனது உயர்ந்த பாதகை இழந்து இழிந்து நொந்தான் எனின், களவின் கண்ணே கன்றிய காதல், விளைவின் கண்ணே வீயாத விழும்பதைத் தரும் என்க.

கன்றியகாதல்—மிசுந்த ஆசை.

விளைவின் கண்—பயன் தரும்பொழுது. விளைவு ஆகுபெயர்.

வீயா விழும்பம் தரும்—தொழியாத துன்பத்தைக்கொடுக்கும்.

காதல் தரும் என்று காண்க. வினைமுதல் அடைபெற்றதற்
 தேற்பச் செயப்படு பொருளும் பெற்று வந்தது.

கனவினிடத்தே யிருந்த ஆசையானது, பயன் கொடுக்கும்
 பொழுது, தன்னையுடையாணுக்குத் தொலையாத துன்பத்தைக்
 கொடுத்துவிடும் என்பதாம்.

பொருளை நெறியான முயற்சியான் அன்றி, இழிவான கள
 வால் ஒருவன் கொள்ள விரும்பின், அவ்விரும்பம் விறகுபெற்ற
 தழல்போல் முறுகி வளர்ந்து முடிவில்லாத துயரை அவனுக்கு
 முடிவில் விளைவிக்கும் என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை கனகே
 சன்பால் காணப்படும்.

கதை.

கனகேசன் என்பவன் இற்றைக்கு முன்னாறு வருடங்கட்கு
 முன்னர் அங்ககாட்டு வேந்தன்பால் அமைச்சனாய் இருந்தவன்.
 சிறந்த நிலையிலிருந்தும், இழந்த செயல்களில் இவன் இளைசந்திருக்
 150 திருக்குறட் குறளோச வெண்பா.

தான். மேல்வரும்படி யென்று இதுபொழுது வழங்கி வருவன்ற
 பரிசான பள்ளியும் கிழ்வருவாரின் இவன் காங்கேசனும் விரும்
 பினான் அந்நிலை அரசனும் இவன்மல் ஐபுறமிருக்கான். ஒரு
 நாள் அரசன் உருமாறி நின்றபின் கருவலம் வருங்கால் எதிரே
 வந்த ஒர் இளைஞனைக் கண்டு "ரியார், எங்கே போகின்றாய்" என்
 றான். யான் கள்வன், அரசன் இல்லில் பொருள் கொள்ளாட்செ
 ல்கின்றேன் என்று அங்கு பொய்யாதுபுகன்றான். மன்னன்விபத்து
 தானும் உடன் வருவதாகச் சொல்லி அவனோடு இளைசந்து சென்
 றான். நிதியறைக்குள் இருவரும் புதுத்து உயர்ந்த மணிகள்
 மூன்று ஒருங்கிடுப்பக் கண்டார். அவற்றுள் இரண்டு மணிகளை
 மட்டும் எடுத்து உடனவக்க உரிய கள்வனுக்கு ஒன்றைக் கொ

புகழ்க் தான் ஒன்றை வைத்ததெனான். அவ் ஒன்றை
 என் கொள்ளாது தன்வினாப் என்று கூட்டாரி கேட்டான. நம்
 பி நவர்த்தும் பங்கிடுவதற்கு இசையாது ஆகலால் அதனை விடுத்
 தேன் என்றான். மன்னன் அவனது மனநலத்தை வியந்து, பெயர்
 ஊர் முகவிப யாவும் தெரிந்து, பிரிந்தான். மறுநாள் அமைச்சனை
 அழைத்து நமது நிதியறை களவால் கொள்ளை செய்யப்பட்ட
 தரகக் காணப்படுகின்றது ரீராய் அதனைக் கண்டு வாரும் என்
 றான். அமைச்சன் சென்று ஆய்ந்தான். விழுமிய மணிகள்
 மூன்றுவைத்திருக்க அழகிய பேழையுள் ஒன்றை யிருக்கக் கண்
 டான். கள்வர் அதனைக் காணாது விட்டனர் என்று கறித்த
 தானே கைக்கொண்டு மறைத்து மன்னன் முன வந்து "அரசை
 உயர்மணி மூன்றாம் கொள்ளை யொழிந்த" என்று கூறாது கூறினான்.
 அரசன்முன்னர்க்கு, நித்த கள்ளை அழைத்து அவ்வாறிலுள்ள
 நிகழ்த்தன முழுவதும் பலரும் அறியுப்படி விளக்க அவன்கொண்
 டிருந்த ஒன்றையும், தன்பாலி ந்ததைபு, அவை முன்னே
 வைத்து அமைச்சனை நோக்கி நின்றால் உள்ளகையும் கேழுவை;
 என்று நேரே கூறினான். அவன் உள்ளங்கலங்கி அவ் ஒரு மணி
 யையும் வெளியே வைத்துப் பெரு கூணமுற்றான். அதன்பின்
 அவனது நலமனைத்தையும் கவர்ந்தென்கொண்டு அரசன் அவனைச்
 சினந்தகற்றினான். அவனும் சீர்மையும் சிறப்பும் இழந்து தேம்
 பிச் சென்றான். களவின் கண்ணை கன்றிய காத்தையுடையவர்

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

561

அதன் விளைவின் கண்ணே தொலையாத துன்பத்தை அடைவர்
 என்பதை உலகம் அவன்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. இது கண்
 னபூலத்திலுள்ளது.

களவை விருட்டினார் முடிவில்லாக துன்பத்தை முடிவில்
 அடைவர் எனபது இதனால் கூறப்பட்டது.

285. கண்டார்பொன் மூவர் கருணைநின் றி யேளிநுவர்
கொண்டோடி மயங்க்தார் குமரீசா—மண்கும
அருநா கருதி அன்புடைய ராகல் பொருந்கருதிர்
பொசுசாப்புப் பார்ப்பார்கண் இல. (9)

இ—ள்.

குமரேசா! மூவர் கண்ட பொன்னை ஏன் இருவர் அநு
ளின்றி வந்தித்துக்கொண்டு பொரை எண்ண, பொருள் கருதிர்
பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண், அநுள் கருதி அன்புடைய ராகல்
என்க.

பொசுசாப்புப் பார்ப்பார்கண்—மறவையை எதிர் பார்த்திருப்
பாரிடத்து. அருள் கருதி அன்புடைய ராகல்—அருளின் மேன்
மையை யறிந்து அகன்பால் அன்புடையாய் ஒழுக்குகல். இறை
வன் அருளை எய்ககருதி உரிமை எடமு அன்பு உடைய ராய்
ஒழுக்குகல் எனவும் இது பொருள்படு ம. அன்புடையார்க்கே அவ
னருள் உண்டாம் என்க.

பிறர் பொருளைக் கவர்ந்துகொள்ளக் கருதி அவர் மறந்திருந்
ருஞ் சமயத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும் வன்கண்ணர்மாட்டு அருள்
கருதி அன்புடைய ராய் ஒழுக்குகல் இல்லை எனபதாம்.

கள்வரிடத்து அருளும் அன்பும் உளவாகா என்பது கருத்து.
பிறர் சேர்வு பார்த்துப் பொருளைக் கைகொள்ளக் கருதிச்செல்
லும் கள்வர், தம் கருத்துக்கு மாறாக எதிர்ப்பட்டார்பால் கொலை
முதலிய பழிபடு வினைகள் பலவும் துணிவுடன் செய்வராதலால்
அருள் கருதி அன்புடைய ராகல் அவர்க்கு அமையாதென்க.

562

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கள்ளர், அருள் சிறிதும் இலராய்ப் பொருளையே கிரும்பிப்
பொல்லாதன எல்லாம் புரிவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.

இவ்வுண்மை ககன் முதலிய கள்வர் மூவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

ககன், காடன், சலன் என்னும் மூவர் கலந்து சென்று பிறகுருவன் பொருளை இரவில் தவர்த்து வந்து பொதுவில் வைத்திருந்தார். ஐந்து நாட்களுக்குப் பின்னர் அதனைப் பங்கிடக் துணிந்தார். தாம் இருந்த இடத்துக்கு அயலிலுள்ள ஓர் ஊரில் சென்று நல்ல சிறுநூலகளை வாங்குவரும்படி சலனிடம் மற்றிருவருங் கூறினார். அவனும் இசைந்து அங்குச் சென்று சிறிது உண்பொருள் கொண்டு மீண்டான். மீளுங்கால் அவ்விருவரையும் ஒழித்து அப்பொருளைத் தான் ஒருவனே கைக்கொள்ளக் கருதினான். அதனால் தன் கையிலிருந்த சிறுநூலில் கொஞ்சம் நஞ்சைக் கலந்து கொண்டுவந்தான். அவன் வருமுன் அங்கிருந்த இருவரும் அவனைக்கொண்டு அதனைத் தம் இருவர்க்கே உரிமையாக்கிக்கொள்ளக் கருதியிருந்தார். வந்தவன் உணவைத் தந்து உவந்திருந்தான். சிறிதுபொழுது சென்றபின் முன் கூட்டியபடியே மறைந்து நின்று ககன் அவனை வெட்டி வீழ்த்தினான். அதன்பின் ககனும் காடனும் களிமீக்கூர்ந்து அவ்வுணவியை உண்டு அப்பொருள்கொண்டு போனார், உடனே விடந்தலைக்கேறி ஒருங்கே மாண்டார். பொருள் கருதும் கள்வர்க்கு அருள் கருதும் தன்மையில்லை யென்பதை அப்புன்மையார் மூவரும் பொருந்தக் காட்டினார், (இதனை மித்திரபேதத்தில் காண்க.)

அருளும், அன்பும், கள்வர்பால் இல்லையென்பது இது நிறைபட்டது.

286. மாசில் வசவரின்முன் வந்தும் களவெழுவர்
 கூசாதேன் செய்தார் குமரேசா—பேசும்
 அளவின்கண் நின்றொழுநக லாற்றார் களவின்கட்
 கன்றிய காதலவர். (சு)

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

563

-ள.

குமரேசா! மாசில்லாத வசவரது இல்லின் முன்னே வந்தும், ஏன் எழுவர் கூசாது களவொழுக்கம் கொண்டார் எனின், களவின் கண்ணே கன்றிய காதலவர், அளவின் கண்ணே நின்று ஒழுகல் ஆற்றார் என்க.

அளவு—நிறை. அஃகாவது தக்க இன்ன தகாதன இன்ன என்று ஒக்க உணர்ந்து அதின் வழுவாது ஒழுகும் நேர்மை.

அளவின்கண் நின்று ஒழுகல் ஆற்றார்—நிறையின் கண்ணே நின்று ஒழுகுதலைச் செய்பார்.

7, அளவு என்றதைக் காட்சி, கருதல் முதலிய அளவை களாக் கொண்டால், உலகியலையும் உயிரியலையும் உணர்வியலையும் அளவையாலறிந்து அதில் வழுவாது ஒழுகல் ஆற்றார் எனவுமாம்.

களவின் கண்ணே மிக்க வேட்கையையுடையவர், நேர்மையான நெறியின் கண்ணே நீலகது ஒழுகமாட்டார் என்பதாம்.

களவில் ஆசையுடையவர் முறையான வழியில் ஒழுகார் என்பது கருதது. இவ்வுண்மை கலுள்ள முதலிய எழுவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

கலுள்ள முதலிய கள்வர் எழுவர் முன்றொருகாலத்தில் பங்கொழியிலிருந்த மாதவராசிப வசவ கேவரது இல்லிற்கு வந்

தனா. அங்கே சிவனடியவரோடு உடனிருந்து உண்ண விரும்பித் தாங்களும் அடியார்போல் கள்ள வேடசு தரித்து உள்ளேபோனார். அங்கிருந்தவர்களைவரும் இவ்விங்கதாரணமுடைய வீரசைவராதலால், இவர்களும் கத்தரிக்காய்களை மறைத்து மார்பில் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு தொடர்ந்துபோயிருந்தார். இவ்வுண்மையைச் சிலர் அறிந்து கள்வர் என்று காட்ட அருள் வள்ளலாகிய வசுவதேவர் அக்காய்களைத்தும் சிவலிங்கங்கடாகக் கருதினார். அங்

71

564 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பானமே ஆயின. கள்ள வேடசு தரித்துவந்த அப்பொய்யரெல்லாராம் மெய்யராகிப் பொருந்தி விளங்கினார். தாம் பழகிவந்த களவியைப்பால் சோற்றின் பொருட்டும் நெறி தவறி வந்தார் என்று அனைவரும் அவரை விதழ்த்து வசுவ தேவரது மாண்பினைப் புழங்கார். சளசின் கண்ணோ காதுபுடைசுவர் அளவீனகண்ணோ சிநெழுமுதமாட்டார் எனபகை அவ் எழுவுரும் அன்று காட்டி நின்றார். (நினைவ வசுவர் சரிசைதரில் காண்க.)

வெள்ளவேணி! பெருந்தகைக்கி யாதரிசய்யடிமை மெய்யாகக் கள் பரிவடம புனைந்தருந்த கள்வரெல்லாக் களங்கமறும்

1 உள்ளேயிடு பொய்யடியா ராடிவுள்ளத அள்ளாரூள்

வள்ளலாகும் வசுவேசன் மலர்த்தகாள் தலையால் வணங்குவாம்.
(பிரபுலிங்க லீலை.)

இது, கள்வர்பால் வசுவேசர் செய்த வண்மையை வியந்து சிவபிரகாசர் கூறிபது.

காரில் ஆசையுடையார் அளவிறகு திடை செய்வார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

அன்றேன் களவை அடியவர்க்கெய்யாரென்றார்
 துன்புத சேரா குமரேசா—ஏனறம்
 காவென்னும் காரறி வாண்மை அளவென்னும்
 ஆற்றல் புரிந்தார்கண் இல்.

(எ)

குமரேசா! குலசேகரராவார் பரணடியவர் களவினைச்
 செய்யா என்று ஏன் உறுதியாகச் சொன்னார் எனின, களவு
 யென்னும் கார் அறிவாண்மை அளவு என்னும் ஆற்றல் புரிந்தார்
 கண் இல்லை என்க.

கார் அறிவு—இருண்ட அறிவு.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

சீசு

என்றது தனக்கு நன்மை இன்னதென்று உணராத ஒருவ
 மருண்ட அறிவினை.

அளவு என்னும் ஆற்றல் புரிந்தார் கண் இல்—கேர்மை என்
 னும் வன்மையைப் பொருந்தினார்மாட்டு இல்லை.

அளவு என்னும் பெருமையைப் பொருந்தினரிடத்துக் கள்
 வு என்று சொல்லப்படுகின்ற மருண்ட அறிவு இல்லை என்பதாம்.

நல்ல அறிவினையுடையரிடத்துக் களவு செய்கற்றிய
 பொல்லாத அறிவு பொருந்தாது எனாது இதில் உணர்த்தப்பட்ட
 டது. இவ்வண்மை சேரமன்னன்பாழிநுத்த திருமாலடியவர்பால்
 தெளியப்படும்.

திருவஞ்சிக் காம் என்னும் திரு நகரியிருந்து செங்கோல்
செலுத்திய குலசேகரன் எனனும் சேரர் பெருமான் மாலடிக்கே
மணங் குழைந்த மாதவராசலால் அவரது ஆகாசில் பாகவதர்கள்
பலர் குழுமியிருந்தனர். அடியவர் பங்கல அவி அரசர் பெரு
மான் ஆற்றிய நுகிளற அருணாகலைக் கண்டு அமைச்சர்கள்
பொறுடைகொண்டார். அதலால், விடையுடர்ந்த நயமணி மால
ஒன்றை அரசமாளி மகாவிநிருந்து ஒருநாள் எடுத்தது மறைசூழ்
வைத்துக்கொண்டு, வைணவர் மேலே அகலைக் காவு செய்திருப்
பார்கள் என்று அரசனிடம் சென்று அமைச்சர்கள் அறிவித்
தார். இவ் இறந்த கொழிலை அவர் அயந்தார் செய்யார் என்று
அரசன் சினந்து அமைச்சராயே வெறுத்தான். மாலடியவர்
நெறி நின்று ஒழுகிய அறிவுடையவாரகலால் களவு என்னும்
ஐமையை ஒருபோதும் செய்தாரர். இஃது என் உலகெவிரிந்த
உலகமையாம். உலகறிய இகற்கு நானே உறுதி கூறுவேன் என்
று அணிந்து ஒரு குடகதில நாசப் பாம்பை அடைத்து அவை
நடுவே இருத்தம்படி செய்து, எப்பால் உள்ள வைணவர் மன
ம் மொழி மெய் என்னும் திரிசரணங்களும் புனிதராயிருப்பது
உண்மையாயின் இப் பாம்பு என்னைக் கடியாதிருக்கக்கடவது

556

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

என்று பலரும் காண அக்குடத்தன் தமது செங்கையைப் பி
டார். அது யாதொரு ஊறுஞ் செய்யாது அத்திருக்கரத்தைச்
சுற்றிக்கொண்டு கடகம்போல் விளங்கியது. அனைவரும் வியந்து
அரசையும் அடியவரையும் புதற்தார். அமைச்சர்கள் நடுங்கி
அடிவணங்கி மன்னிக்கும்படி மன்னனை வேண்டினர். அளவு
என்னும் ஆற்றல் புரிந்தார் கண், களவு என்னும் கார் அறிவு
என்பதை அரசன் அன்று உலகறிய உணர்த்;

(வீரிவை ஆழ்வார் சரிதையில் காண்க.)

ஆரங்கெடப்பரன் அன்பர்கொள் ளாரென் றவர்களுக்கே
வாரங் கொடுகுடப் பாம்பிற் கையிட்டவன் மாற்றலரை
வீரங் கெடுத்தசெங் டோ ம்கொல்லி காவலன் வில்லவர்கோன்
சேரன் குலசே கரன்முடிவேந்தர் சிகாமணியே.

(மணக்கால் நம்பி.)

மேற்குறித்தவுண்மை இதனால் இனிது தெளிவாதல் காண்க,
களவு என்னும் தீமை நல்லோர்பால் இல்லை என்பது இத்
னால் கூறப்பட்டது.

288. திண்டோட் சயிந்தவன்றன் திரநெஞ்சிற் புண்கரவுங்
கொண்டுநின்றான் என்னே குமரேசா—உண்டாம்
அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம்போல நிற்கும்
களவறிந்தார் நெஞ்சிற் கரவு. (அ)
இ—ள்.

குமரேசா! சயிந்தவன் தனது வீரம் பொருந்திய நெஞ்
சில் ஏன் வஞ்சம் பொருந்தி நின்றான் எனின், அளவு அறிந்தா
ரது நெஞ்சத்து அறம் நிலைபெறுதல் போல களவு அறிந்தாரது
நெஞ்சில் கரவு நிலைபெறும் என்க.

கரவு—வஞ்சனை. களவு அறிந்தார்—களவையே பழகினவர்.

290-ம் அதிகாரம் கள்ளமை.

565

அளவு அறிந்தார்—உண்மையை அளந்து தெளிந்து அதனை
யே பழகினவர்.

நெறி அறிந்தவர் நெஞ்சில் அறம் நிலைபெறுமாறுபோல்,
களவறிந்தவர் நெஞ்சில் வஞ்சனை நிலைபெறும் என்பதாம்.

களவு என்னும் காரநிலானது பேரறிவாளரை அணுகாது
என்று மேலே கூறினார், இதில், அவர் நெஞ்சில் அறம் நிலைபெற்

ஞற்போல அக் கள்வர் நெஞ்சில் கரவு நிலைபெறுமென்றார்.

எவ்வளவு உயர்ந்த நிலைபினை யெய்தியிருப்பினும் களவையே பழகிவார் உள்ளத்தில் வஞ்சம் ஒழியாது நிற்குமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சயிர்தவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சயிர்தவன் என்பவன் சிந்து தேசத்து வேந்தன். சயத்தி ரதன் என்னும் பெயரினையுடையவன். தூரியோகனன் தங்கநையாகிய துச்சனையை மணந்தவன். நல்ல கோர்வீரனாகியிருந்தும் இவன் நெஞ்சில் வஞ்சம் நிலைத்திருந்தது. பாண்டவர் காமிய வணத்திலிருக்குங்கால இவன் ஆண்டுக் கரவுடன் சென்றான். ஐவரும் நீங்கிய அமையம் பார்த்துக் துரோபதைபால் அணுகினான். அவ்வுத்தமி இவனை உபசரித்து நாட்டுள்ளார் நலங்களை நன்கு வினவினார். சிறிது பொழுது கழிந்தபின் அவ்வஞ்சியை இவ்வஞ்சன் வலிந்து கவர்த்து வினாந்து சென்றான். அந்நல்லன் அழகுரைக் கேட்டு ஐவருந் தோடாந்தோடி யிவனைப் பிடித்துப் பிணித்து இழிவினை பலவுஞ் செய்து கழுதைமேல் ஏற்றி அத்தி னபுரியை நோக்கி அனுப்பிவிட்டுப் பத்தினியைத் தேற்றிக்கொ ணர்ந்து பண்டுபோல் அமைந்து பண்புடனிருந்தார். களவு என் னும் காரறிவாண்மையால் அளவில்லாத துன்பத்தையும், அவமா னத்தையும் இவன் அடைந்தான். கொடுவினை செய்திருந்தும் இவனைக் கொல்லாதல் தீது என்று ஒழித்து ஐவரும் அறங்குறித் து நின்றார். சிறந்த அரசனாயிருந்தும் களவையே பழகியதால் இவன் நெஞ்சில் கரவுடையனாகிக் கடுமீ பழி பூண்டான்.

568

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

நல்லோருள்ளத்தில் நேர்மையும், கள்வருள்ளத்தில் கரவும் குடிக்கொண்டிருக்குமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

289. அன்று களவால் அமிழ்துண்டார் ஏனுடனே
 குன்றி யழிந்தார் குமரேசா—என்றும்
 அளவல்ல செய்தாங்கே விவர் களவல்ல
 மற்றைய தேற்றா தவர். (கூ)

குமரேசா! அன்றுகளவால் அமிழ்துக்கொண்டவர் என்
 உடனே அழிவுற்றார் எனின், களவு அல்ல மற்றைய தேற்றாதவர்,
 அளவு அல்லாதவற்றைச் செய்து ஆங்கேவிவர் என்க.

மற்றைய என்றது களவல்லாத வேறு நல்ல முயற்சிகளை.
 களவு அல்ல மற்றைய தேற்றாதவர்—களவல்லாத பிற நெறி
 களை அறியாதவர். களவை அன்றி வேறொன்றையும் அறிபாத
 வர் எனினுமாம்.

அளவு அல்ல சொந்தம்—அளவு அல்லாத நிலைமனை எண்ணி.
 இங்கு அளவு என்பது அறிவல்ல ஆய்வுகளாக நெறியினை.
 ஆங்கேவிவர்—உயிராழகே கொவர், கொடுதல் ஒருதலை
 என்பதை எகாரம் உணர்த்தியின்றது.

களவினைன்றிப் பொருள் பெறுதற்குரிய வேறு நெறிகளை
 அறியாதவர் நெறியல்லாத நிலைமனை நினைந்து உடனே கொடுவர்
 என்பதாம்.

களவே பயின்றவர் கடிதே கொடுவர் என்பது சருத்து.
 கள்வர்க்கு இழிவும் அழிவும் உடனே உளவாம் என்பது
 இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை இராசு சேதுங்கள்
 பால் அறிஉப்படும்.

இராசு என்பவன் விப்பிரசித்தி என்னும் ஓர் அசுர வீர
 னுடைய புகல்வன். தாய் பெயர் கிம்பிகை. தம்பி கேது. திரு
 மால் மோகினி உருவங்கொண்டு அசுரர்களை மடக்கி அமிர்தத்
 தை அமரர்களுக்கும் பருந்துகொடுக்கும்பொழுது இராசுவும்,
 தம்பியும் அமரர்போல் உருமாறி ஆங்குப் புகுந்த அம் அமிர்தத்
 தைக் காவாக்கொண்டு கவிர்ய உண்டார். உண்ணாநகல அவ்
 வுண்மையைத் திருமாலுணர்ந்து கன கைரிலிருந்து சட்டுவத்தால்
 அடித்தார். அவ்அடியால் இராசுவின் தலை துளிபட்டது. அபி
 ர்துண்டநலத்தால் தலையும் உடலும் இருவடிவாகி இவங்கநின்றன.
 தப்பிச்சென்ற தம்பியின் பெயரையே அத்தலையின் உடலுக்கு நல
 முற இட்டார். தம்மைச் சுட்டிக்காட்டிய சூரியசந்திரராகிய
 அவ் இருவரீதும் இராசு தேதங்கள் எனலும் இவ் இருவரும்
 பெரும் பகைகொண்டு புழங்கி நொந்தார். களவையியினற
 வர் அளவில்லாத தீமைகளை ரசெய்கு ஆங்குக் கொடுவா என்பதை
 உலகம் இவர்பாலை உணர்ந்தது. (எரிவைக கந்தாபுராணத்தின்
 காண்ட.)

காவர் கடிதில் கொடுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

290. பண்டேன் வசங்கள் பாக்களால் தம்முடிரும்
 கொண்டனவும் திரந்தார் சமச்சா—அண்டினறு
 கள்வர்க்குத் தள்ளும உயிர்க்கலை சள்ளார்க்குத்
 தள்ளாது புத்தே ருலகு. (ய)
 இ—ள்.

குமரேசா! வசங்கள் என்மரும் தமது உடம்பும் உயர்
 நிலையும் ஏன் களவினால ஒருக்கே இழந்தார் எனின், கள்வர்க்கு
 உயிர் நிலையும் தள்ளும்; கள்ளார்க்குப் புத்தேள் உலகும் தள்ளா
 து என்க

உயிர்நிலை—உடம்பு. உயிர் நின்றற்கு இடம் என்னும் ஏது வான் வந்தது. கள்வார்க்கு—களவினைச் செய்வார்க்கு. உயிர் நிலை, உலகு, என்னும் ஈரிடத்தும் நிற்கவேண்டிய உம்மைகள் தொக்குகின்றன.

கள்வார்க்கு உயிர் நிலையும் தள்ளும்—கள்வார்க்குத் தமது உடம்பும் தவறும். என்றது மரண தண்டனையை அரசன் கள்வார்க்கு விதிப்பன் என்பது கருதி.

கள்வார்க்குத் தமது உடம்பும் தவறிவிடும்; களவு செய்யாதவார்க்கு, தெய்வவுலகமும் தவறாது கிடைக்கும் என்பதாம்.

கள்வர் இம்மையில் மரண தண்டனையை அடைந்து மறுமையில் நரகம் புகுவார்; கள்ளாதவர் இங்குப் புகழும் இன்பமும் எய்திப் பின்பு புத்தேளுலகமும் பொருந்துவர் என்பது கருத்து.

களவினை விரும்புவோர் தாம் பெற்றுள்ள உயர் கலமெல்லாம் ஒருங்கேயிழந்து யிழிவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை பிரபாசன் முதலிய வசுக்கள் எண்மர் பாலும் உணரப்படும்.

கதை.

வசுக்கள் என்பவர் திசைகாப்பாளர்போல் என்றும் எண்மராய் நின்று விளங்கும் தெய்வ மரபினர். அனலன், அணிலன், ஆபத்சைவன், சோமன், தரன், தருவன், பிரத்தியூசன், பிரபாசன் என்பன அவர்கட்குப் பெயர்களாம். இவருள் பிரபாசன் என்பவன் தன் மனைவியாகிய வசுமதி பால் பெருங் காதலுடைய வனாதலால் அவள், விரும்பிய எவற்றையும் விரைந்துகொண்டு தந்து அவள் இன்புறுவதைக் கண்டு தான் இன்புறுபவன். ஒரு நாள் காம தேனுவைக் கொண்டு வரும்படி வசுமதி கணவனிடம் கூறினாள். பிரபாசன் இசைந்து தன் துணைவர்

எழுவருடன் கூடி நள்ளிரவில் வசிட்டர் மனைக்கு வந்தான் அங்குத் தங்கியிருந்த அத்தெய்வப் பசுவை அவர் அறியாவகை கவர்ந்துசென்றான். மனைவி பால் தந்து மனமகிழ்ந்திருந்தான்.

29-ம் அதிகாரம் கள்ளாமை.

571

விடிந்த பின் வசிட்டர் மெய் யுணர்வால் ஆய்ந்து மெய்ம்மையைத் தெளிந்தார் உயர்ந்தவரா யிருந்தும், களவு என்னும் இப் பழிவினையைச் செய்ததால் அவரனைவரும் இழிந்தவராகும்படி சபித்தார். அவ்வாறே அவரனைவரும் தெய்வவுருவினையிழந்து இந்நிலவுலகை நோக்கி யிழிந்தார். அயனிபி சாபத்தால் நிலை யிழந்து வரும் சர நதியை இடை வழியில் கண்டார். அவள் அடிகளை வணங்கினார். அந்நதிமடந்தை அவர்களுக்கு அருள்புரிவதாக ஆதரவு கூறினாள். அவ்வாறே தான் கங்கையாய்த் தோன்றிச் சந்தனுவை மணந்த காலையில் தன் வயிற்றில் தோன்றிய புதல்வர் எழுவரையும் புவியில் தோன்றாவண்ணம் தொலைத்துப் போக்கினாள். பிரபாசன்மட்டும் பிறந்து வளர்ந்தான். முன்னர்ப் பெண்வழிச் சென்று பிழை செய்தமையால் பின்னர்ப் பெண் இன்பம் இன்றிப் பெரு நாள் இருந்தான். இவனே விடுமன் என்க. கள்வார்த்து உயிர் நிலையும் தன்றும் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து நின்றது. விரிவைப் பாரதத்தில் தெளிக.

கள்வர், கள்ளாதார், என்னும் இருவர்க்கும் உளவாம் பயன் இதனால் ஒருங்கு கூறப்பட்டது.

(இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.)

பிறருடைய பொருளை வஞ்சித்துக்கொள்ளக் கருதாவதைத் தன் நெஞ்சினைக் காங்கவேண்டும். களவினை உள்ளத்தால் உள்ளினும் பெருந் தீங்கு உண்டாம். களவினால் உண்டாம் செல்வம் பழியை விளைத்து விரைவில் அழிவை அடையும். களவின்

மீது காதலுடையவர் அளவில்லாத துன்பங்கடையடைவர். களவு செய்வோர் உள்ளத்தில் அருள் உண்டாகாது. நெறி நின்று ஒழுக்கும் நேர்மையை அவர் அடைபமாட்டார். களவென்னும் தீமையை அறிவுடையார் அணுகார். நல்லோர் உள்ளத்தில் அறம் நிலைத்திருத்தல்போல் தீயோர் உள்ளத்தில் களவு நிலைத்திருக்கும். களவே பயில்வோர் அழிவே அடைவர். கள்வர்க்கு மாண தண்டனையும் இழி பிறப்பும் உள்வாம். களவு செய்யார்

72.

572 திருக்குறட் குமரேச வெண்பக.
தவர் புதமும் இன்பமும் பொருந்திப் புத்தேளுகத்தை அன்
வர் என்பனவாம்.

29-வது கள்ளாமை முற்றிற்று.

ஊய-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

அல்தாவது உண்மையினது தன்மை. உள்ளம், வாய், மெய் என்னும் மூன்றிடத்தும் இது தோன்றுமாதலால் உண்மை, வாய்மை, மெய்மை என உரைக்கப்படும். கள்ளம் இல்லாத உள்ளமுடையார்க்கே பொய் சொல்லாமை என்னும் இந் நல்லறம் நன்கு அமையு மாதலால் கள்ளாமையின் பின்வைக்கப்பட்டது.

291. உள்ளதே சொன்னான் உயர்தருமன் பொய்யெனன்று
கொள்ளநின்றான் என்னே குமரேசா—தள்ளாத
வாய்மை மெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை யிலாத சொல்லல்.

(க)

இ—ள்

குமரேசா! உள்ளதையே சொல்லியும் தருமர் வன்
பொய்யர் என்றுகொள்ள நின்றார் எனின், வாய்மை எனப்படுவது
யாது எனின், யாது ஒன்றும் தீமை இல்லாத சொற்களைச் சொல்
லுதலேயாம் என்க.

தீமை யாதொன்றும் இலாத சொல்லு—திங்கு சிறிதும் உண்
டாகாத சொற்களைச் சொல்லுதல்; இலாத என்பது ஈண்டுப்
பெயராய் நின்றது.

மெய்ம்மை என்று சொல்லப்படுவது யாது எனின், பிறி
தோருயிர்க்கு யாதொரு தீமையும் பயவாத சொற்களைச் சொல்
லுதலேயாம் என்பதாம்.

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

573

உள்ளதை உள்ளதாகவும், இல்லதை இல்லதாகவும் சொல்
லுதல் வாய்மையன்று, பிறவுயிர்க்குத் தீமை சிறிதும் இல்லாத
சொற்களைச் சொல்லுதலே வாய்மையாம் என்றபடி.

உண்மை இஃதென்று இதில் உணர்த்திய ஒண்மையை உண்
றி உணர்க.

உள்ளபடியே நிகழ்ந்ததை ஒருவன் சொல்லினும் அதனால்
பிறர்க்குத் தீமை விளையுமாயின் அவன்பொய்யின் பயனை எய்துவா
ன் என்பது கருத்து. இவ் வுண்மை தருமர் பால்காணப்படும்.

கதை.

பாண்டவர்க்கட்கும் துரிபோதனை முதலானவர்க்கட்கும் பெ
ரும் போர் தொடங்கி நடந்துவருங்கால் பதினைந்தாம் நாட் போ
ரில் துரோணரைக் கொல்லக் கருதிய கண்ணன் அவ் வில் வீரனை

வெல்வது அரிது என்று தெளிந்தது வெய்ய சூழ்ச்சி ஒன்று செய்தார். அவருடைய மகனாகிய அசுவத்தாமன் பொருது இறந்தான் என்று தருமர் வாயால் சொல்லப்பட்டான், அச் சொல்லால் உள்ளங் கலங்கி வில்லெடாது பெய் மறந்து நிற்பர், அவ்வமையம் அவரை வெல்லலாம் என்று துணிந்து தருமரையணுகி அவ்வகையே சொல்லும்படி வேண்டினார். 'பொய்யினால் ஆள்வது இந்தப் புகைகொலோ என்று' அவர், வெறுத்து மறுத்தார். மாளவதேயத்து மன்னாகிய இந்திரவன்மன் ஏறிவந்த மத யானை ஒன்று அன்று மாள நேர்ந்தது. அதற்கும் அசுவத்தாமா என்றே பெயரிடப்பட்டிருந்தது. உண்மையில் நிகழ்ந்ததாதலால் அதையேணுஞ் சொல்லுக என்று கண்ணன் தொடர்ந்து மொழிந்தான். என் செய்வார் தருமர்; இசைந்தார்.

“அத்தனே அடுவல்லாண்கம அச்சுவத்தாமா என்னும் மத்தவா ரணத்துக் கையோ மாருதி சிங்கமானான்” என்று பங்கமறக்கூறினார். இவ் ஒலியைக் கேட்டவுடனே தன் மகனே இறந்தான் என்று துரோணர் நம்பித் தன் வில்லையும் கணையையும் வீசியெறிந்து வெறிதே நின்றார். அவ்வமயம் தீட்டத் தய்யன் வீட் 574 திருக்குறட் குமரேச வெண்பர்.

டகணையால் அவர் தலை துள்ளி விழுந்தது. மெய்யே விரதமாக வுடைய தருமரும் பொய் புகன்றார் என்று ஒரு புன்மொழி பரந்தது. அதன் பயனாகத் தருமா ஒருமுறை நாகத்தைக் காணும்படி நேர்ந்தது. உண்மையாக நிகழ்ந்ததைக் கூறினும் பிறிதோருயிர்க்குத் தீமை பயக்குமாயின் அது பொய்யம்மையாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

கற்கொண்டு கன்மழைமுன் காத்தகள்வன் கட்டுரைத்த

மொழிப்படியே கருதார் போரில்

முற்கொண்ட விரதமறந் தியாருக்கேட்ப முரசுயர்த்தோன்

பொய்சொன்னான் முடிவிலந்தச

சொற்கொண்டு வெறுங்கையனும் அளவிற்றிட்டத்
 தும்மனென நின்றகுருத்துரோகி கொன்றான்
 வீற்கொண்டு பொரினைந்தால் இவனேயல்ல விண்ணவர்க்கும்
 எந்தை தனை வெல்லலாமோ.

(பதினைந்தாம் போர்ச்சுருக்கம்.)

இது, தம் தந்தையாரை வஞ்சனையால் கொன்ற வகையினை
 பற்றி அசுவத்தாமன் வருந்தி யுரைத்தது.

வாய்மை இன்னதென்பது இதனால் வகுத்துக் கூறப்பட்டது.

292. மாதர் கலைக்கோட்டு மாமுனிபால் பொய்யுரைத்தும்
 கோதடையார் என்னே குமரோசா—தீதுடைய
 பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்த்த
 நன்மை பயக்கு மெனின்

(2)

இ.-

குமரோசா! கமலை சுலோசனை என்னும் மாதரிருவரும்
 கலைக்கோட்டு முனிவர்பால் பொய்யுரை புகன்றும் ஏன் நன்மை
 பெய்தினர் எனின், புரைதீர்த்தநன்மை பயக்கும் எனின், பொய்
 ம்மையும் வாய்மை இடத்தலாம் என்க.

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

575

புரை தீர்த்த நன்மை—குற்றம் நீக்கிய நன்மை.

குற்றமற்ற நன்மையைக் கொடுக்குமாயின், பொய்ம்மைச்
 சொற்களும் வாய்மைச் சொற்களின் பாலவாம் என்பதாம்.

பொய்ம்மை என்பது பால் பகா அஃறிணைப் பெயராதலால்
 இடத்த என்னும் பலவின்பால் முற்றுக்கேற்ப இங்குப் பன்மை
 யாய் நின்றது.

தீமையிலாத சொல்லே வாய்மை என்று மேலே கூறினார் இதில், அச்சொல் பொய்ம்மையா யிருப்பினும் மெய்ம்மையாம் என்றார்.

பிறர்க்குத் தீமையில்லாதபடி வினோதமாக ஒருவன் பொய் கூறினும் அது பாவமாகுமாதலால் அதனை விலக்குதற்கு நன்மை பயக்குமெனின் என்றார்.

தனக்கு நன்மை பயக்குமாறு ஒருவன் பொய் கூறி அதுவும் வாய்மை இடத்தவாம் என்று இதனை வலிந்தெடுத்தகாட்டி வாய்ப் பறை கொட்டலாகாதென்பது “புரைதீர்த்த” என்னும் அடையால் தெளியப்படும்.

பிறர்க்கு யாதொரு தீமையும் இல்லாமலும், கேடேனும் சரவேனும் அடையநின்றதொருயிர் அவற்றினின்றும் நீங்கி இன்புறுமாறு எழுதின்ற பொய்ம்மையே அறிவுடையோரால் மெய்ம்மையாகக் கருதப்படும் என்பது கருத்து.

பொய்ம்மையாரினும் புரைதீர்த்த நன்மை பயக்குமாயின் அது மெய்ம்மையாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கமலை சலோசனை என்னும் இருவர்பாலும் காணப்படும்.

கதை.

கமலை சலோசனை என்னும் மாதர் இருவரும் உரோடபதன் என்னும் அரசனுடைய திரு நகரிலிருந்தவர். அழகால், பாடலால், ஆடலால் சிறந்தவர். கல்வியறிவோடு சொல்வன்மையும் 576 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வாய்ந்தவர். கலைக்கோட்டு முனிவரின், தன் நாட்டில் மழைவரும் என்று கலைஞர் கூறியதைக் கேட்டு அம்முனிவரினைக் கொணரும் வகையாதென்று அரசன் கவலுங்காலில் இம்மகனிரிருவரும் எழுந்து யாம் ஏகி அவ் அருந்தவனைக் கொண்டுவருகின்றோம்

என்று கூறிச் சென்றார். மாந்தரை விலங்குகள் என்று உன்னு
மனத்தொழி, மாதவத்தொழி உலக நாட்டின்பிறி உணர்வையே
நாடி நிற்கும் அவ் உயர்தவணை யணுகித் தாமும் அருந்தவர்போல்
நடித்து இனிய மொழிகள் பல அவர் மனங்கொள மொழிந்தார்.
நான் பல கழிந்தபின் தம் பொய்ம்மைச் சொற்களால் அம் மெய்
ம்முனிவனை மயக்கித் தம் நகரத்தே கொண்டிந்தார். மாதவன்
வருகையால் மழையும் பெய்தது. அரசனும் பிறரும் அறிந்து
ஓடிவந்து அருந்தவனை வணங்கினார். மங்கையர் பொய்ம்மையால்
மயக்கி வந்தோம் என்று முனிவர் தெளிந்தார். முனிவுகொண்
டார். அடிகள் எய்தியதால் யான் எய்தியிருந்த கேடு நீக்கி
அளவிரிப்ப மெய்தினேன் என்று அரசன் போற்றினான். முனி
வர் முனிவு நீக்கி இனிதருள் செய்தார். தமது பொய்ம்மையால்
புரைதீர்ந்த நன்மையை விளைவித்த அம்மாதர் நலம் பல பெற்று
நன் மதிப்புற்றார்.

உம்மையின் மறுமைதன்னில் உறுபயன் இரண்டும் பார்த்தின்
இம்மையில் விளங்கும் யார்க்கும் அவரவர் இயற்கையாலே
மெய்ம்மையே ஒருவர்க்குற்ற விபத்தினை விலக்குமாகிற்
பொய்ம்மையும் மெய்ம்மைபோலப் புண்ணியம் பயக்குமாதோ.
(பாரதம்,)

பொய்யும், நன்மை பயக்குமாயின் மெய்யாம் என்பது இத
னால் கூறப்பட்டது.

293. வேதாவும் தாழைமுழுன் னெய்யதொரு பொய்புகன்றேன்
கோதடைந்து லொந்தார் குமரேசா—ஐதேனும்
தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சரிம். (க.)

இ.—ள்.

குமரேசா! அயனும், தாழையும் வெய்ய பொய்யை முன்புகன்று, பின் ஏன் துன்பமீய்தி நொநதார் எனின், தன் நெஞ்சு அறிவதைப் பொய்யற்க; பொய்த்தபின், தன் நெஞ்சே தன்னைச் சுடும் என்க.

தன் நெஞ்சு அறிவது பொய்யற்க—தன் மனம் அறிந்ததை மறையாது மொழிக.

ஒருவன், தன் மனம் அறிந்ததொன்றனைப் பொய்யாது மொழியவேண்டும்; பொய்த்தாலாயின் தன் மனமே பின் தன்னை வருத்தும் என்பதாம்.

ஏதாசம் உரிமையை விளக்கினின்றது. சுடும் என்றது துன்ப யிகுதி தோன்ற என்க.

மனம் அறிந்ததை மறைத்து, மாறொன்று கூறின், அம்மனமே கரியாய் நின்று பெருந் துன்பத்தை விளைவிக்கும் ஆதலால் அதனை ஒருவன் மறந்துங் கூறலாகாதென்பது கருத்து.

பிறர் அறியார் என்று கருதி ஒருவன் பொய் கூறின், அது பின் உலகறிய வெளிப்பட்டு அநியாத பழியையும் தொல்பாத துன்பத்தையும் அவனுக்கு நிலையாகக் கொடுக்கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பிரமன் பாலும் தாழை மலர் பாலும் உணரப்பட்டம்.

கதை.

ஆதிபூழியில் அழகுநூலாய்க் தோன்றிய இறைவனது திரு முடிபை அறிந்து வருவதாக மாலிடம் வாது கூறி அயன், அன் ன வடிவங்கொண்டு மேலெழுந்து பறந்தான். பல்லாயிர வரு டங்கள் கழிந்தும் ஒரு சிறிதும் காணாது உளர் தளர்ந்து சொந் தும் ஊக்கம் விடாமல் மேன்மேல் உயர்ந்து சென்றான். செல் வுங்கால் விரைந்து தாழ்ந்து வருகின்ற தாழும் பூ ஒன்றை இடை 578 திருக்குறட் குமரேச சிவன்பா,

யே கண்டான். “ஓ யார் எங்கிருந்து வருகின்றாய்” என்று அத ன் இயல்பினை வினவினான். அது தெய்வ மலரா தலால், தன் திரு வாய் திறந்து “யான், தவ நலத்தால் தாழும் பூவாகிப் பரமன் திரு முடியிலிருந்தேன், ஓர் இழுக்கால் அதிலிருந்து வழுகி விழ்ந்தேன், காற்பதினாயிர வருடங்களாயின இழிந்துபோகின்றேன்” என் று உளைந்து மொழிந்தது. அயன் கேட்டு அஞ்சித் தன் கருத்து முற்றதென்று தெளிந்து தன் இயல்பினை அதற்கு உணர்த்தி, தான் பரமன் முடியினைக் கண்டதாகத் தன்னுடன் வந்து மாலிடம் உறுதிசொல்லும்படி அதனைப் பெரிதும் வேண்டினான். அது வும் இசைந்து, அவ்வாறே வந்து மாலிடம் கூற, அயனும் காணாது ஆம் என மொழிந்தான். உடனே ஒளியிருவாய் நின்ற தனிமலை படர் என்று வெடித்து “பொய், பொய்” என்று உலகறிய ஒலித் தது. அயனும் கைதையும் அஞ்சி நடுங்கினார். “உள்ளர் தீய உயி ருந்தேம்பினார். ஈசன், அயனை ஏசி நோக்கி

“வாசமா மலரவ உனக்கு மண்ணின் மேல் பூசையும் கோயிலும் போக என்றான்.”

அதன்பின் தாழும் பூவை நோக்கி

“கைதையே இவனொடு கரவு நீயுரை செய்ததால் தீண்டிலேம் என்று தீர்த்தனன்.” என்றான். இவற்றைக் கேட்டு,

அவ் இருவரும் பொய்ம்மையாலெய்திய புன்மையை எண்ணி

யெண்ணி யேறகினார். பொய்த்தபின் தன்நெஞ்சே தன்னைச் சுடும்
என்பதை அவர் அன்று உணர்ந்து காணினார்.

பிராநியார் என்று ஒருவன் பொய்கூறின், அது பலரும் அறியத்
தோன்றி அவனுக்குப் பழியையும் துன்பத்தையும் விளைவிக்க
கூடும் என்பதை உலகம் அவர்பால் உணர்ந்தது.

அண்ணிய கிணையுமில்தும் அரும்பெறன் மகவும் அன்பும்
திண்வியசீரும் மிக்க செல்வமுந் திறலுந் தேசும்
எண்ணிய பொருள்கள் யாவும் இயற்றிய தவமுமேனைப்
புண்ணியம் அனைத்துஞ்சேர்ப்பொய்ம்மையாற்பொன்றமன்றே
(பாசதம்.)

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

579

தன் நெஞ்சே தன்னை வருத்தாமாதலால் பொய்யை ஒருவன்
யாண்டும் கூரலாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

294. வள்ளலரிச் சந்திரனேன் வையத்தா ருள்ளமெல்லாக்
கொள்ளநின்றான் இன்றுங் குமரேசா—எள்ளளவும்
உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன். (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! அரிச்சந்திரன் உலகிலுள்ள எல்லாருடைய
உள்ளங்களிலும் ஏன் இன்றும் நின்றானான் எனின், உள்ளத்தால்
ஒருவன் பொய்யாது ஒழுகின், உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம்
அவன் உளனாம் என்க.

பொய்யாது ஒழுகின்—பொய் கூறுது ஒழுகுவனாயின்.
ஒழுகின் உளன் என்று காண்க.

தன் உளம் அறிய ஒருவன் பொய் சொல்லாத ஒழுக்குவன யின் உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் அவன் உளனாவன் என்ப தாம். மெய்யுடை ஒருவனை உணர்வுடையாரெல்லாரும் தம் உள் ளத்தில் வைத்துப் போற்றுவராதலால் “உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்” என்றார்.

மேல், தன் நெஞ்சறியப் பொயதனை அந்நெஞ்சே சுடும் என்றார்; இதில், அங்கணம் பொய்யாதனை உலகிலுள்ளார் உள்ள ன்களெல்லாம் உவந்து போற்றுமென்றார்.

பொய் சொல்லாத ஒருவன் எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும் எல்லாரானும் புகழ்ந்து போற்றப்படுவான் என்பது இதில் உணர்த் தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அரிச்சந்திரன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

அரசர் பெருமானாகிய அரிச்சந்திரன் கோசிகர் செய்த பொல்லாத சூழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றினும் சிலை சலங்காமல் தின்று 580 திருக்குறட் குமரேசுலெண்பா.

பொய்யாதொழுகினார். அதன் பொருடெப் பதியும் ரிதியும் இழந்து, தனது அருமை மனைவியையும் இறிய புதல்வனையும் பிரிந்து, தானும் பறையெனொருவனுக்கு விலைபட்டெச் சுடலை காத்து நின்ற, பொறுத்தற்கரிய பெருந்துயரங்களை அடைந்து அகக்குழைந்திருந்தார். ஆங்கும், முனிவர் வந்து கரவுடன் நின்று ஒரு பொய் புகளின் இத்துன்பங்கொல்லாம் உணக்கு நீங்கிவிடு மென்று தனக்கு இறியவர் போன்று மொழிந்தார். அவ்வகம யத்தும் இவர் சொஞ்சினாலும் பொய்யையறினையாத நின்றார். அதன் பயனாக முதல்வர் மூவரும் இவர் முன்னே தோன்றி இன்ன நூள் புரிந்தார். இழந்தன எல்லாம் எய்தி யின்புற்றார். நாடகசாலை களிலும் இவர் சரிதம் நடிக்கப்படுகின்றது. இவ் றையனைப் “பொய் சொல்லா பெய்யன்” என்று உலகம் இன்றும் போற்றிவருகின்றது.

உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகின் உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் அவன் உள்ளமும் என்பதை உலகம் இவர்பால் கண்டது.

(விரிவை அரிச்சந்திர புராணத்தில் காண்க.)

சேய்மை யண்பையில் உயிர்க்கொரு துணையெனச் சிறந்த
வாய்மை யாலகந் தூய்மையாம் மற்றிலை புறத்தைத்
தூய்மை செய்வது நீரலாத் சொல்லின்வே யுளாதா
நோய்மை செயரினும் வாய்மையே நோன்பெமக் கறிதி. (1)

புலையனும் விரும்பாதவிடம் புன்புலால் யாக்கை
நிலையென மருண் டெயிரினும் கெடி துறச் சிறந்தே
தலைமை சேர்தரு சத்தியம் பிறழ்வது தரிசியம்
கடையு ணர்ந்தநீ யெமக்கிது கழறுவ தழகோ. (2)

இம்மை யம்மைவி டெனமறை பொலன்கொள இயம்பும்
மும்மை யுத்தரும் முறையடைத் தெனுகிலை முரணி
எம்மை யாழ்வயிற் றடக்கிடீட் டெயிழ்கலா எரிவாய்
வெம்மை கூர்நர குய்க்கினும் மெய்மைபை விடேமால். (3)

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

581

பதி யிழந்தனம பாலனை யிழந்தனம் படைத்த
நிதி யிழந்தனம் இனிவெயமக் குளவென நினைக்கும்
கதி யிழக்கினும் கட்டுரை யிழக்கிலை மென்றா
பதி யிழந்துதன் வாயிழத் தருந்தவன் மறைகான். (1)

இவை, ஒரு பொய்யேனும் சொல்லுக என்று முனிவர்
சொன்னபோது மன்னவன் சொன்னவை.

பொய்யாத ஒருவனை உலகமெல்லாம் தம் உள்ளத்திற் வைத்துப் போற்றும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

295. பண்டு மணம்பொருந்தப் பாஞ்சாலி மெய்ப்புன்று
கொண்டாள்சீர் என்னே குமரேசா - உண்டாம்
மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் தவத்தொடு
தானஞ்செய்வாரிற் தலை. (டு)

இ—ள்.

குமரேசா! பாஞ்சாலி மணம்பொருந்த மெய் சொல்லி
ஏன் அதனால் மாண்பு எய்தினான் எனின், மனத்தொடு வாய்மை
மொழியின், தவத்தொடு தானம் செய்வாரின் தலை என்க.

மனத்தொடு வாய்மை மொழியின்—உளம் பொருந்த உண்
மையைச் சொல்லின். செய்வாரின் தலை—செய்பவரினும் சிறப்பு
புடையன்.

மேல், பொய்யாதொழுதுவானை உலகம் போற்றுகின்றார்;
இதில், அருந்தவரினும் பெருங்கொடையாளிகளினும் அவன்,
சிறந்தவன் என்றார். பொய் சொல்லாதவன் புகழும் அறமும்
பொருந்தி விளங்குவான் என்பது கருத்து.

மணம் பொருந்த மெய்மையை ஒருவன், சொல்லுவனாயின்
அவன், தவமும் தானமும் ஒருங்கே செய்வாரினும் சிறந்தவனா
வன் என்பதாம்.

582 திருக்குறட் குரேச வெண்பா.

வனம் புதுந் தவம்புரிவாரினும், இல் இருந்து தானஞ்செய்
வாரினும், மெய் சொல்லோரே மேலோர் என்றபடி.

பொறிகளை அடக்கியும், வருந்தி யீட்டிய பொருளை வணா
யாது கொடுத்தும் எய்துகின்ற பயனை மெய்மையொன்றானே

ஒருவன் எய்தலாம் என்பது குறிப்பு.

மணம் பொருந்த மெய் சொல்வோர் மாதவரினும் மாண்பு
டைவர்என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை துரோ
பதைபால் உணரப்படும்.

கதை.

துரோபதை என்பவர் பாஞ்சால தேசத்து அரசன்
புதல்வி. அதனால் பாஞ்சாலி என்று பெயர் பெற்றாள். இவள்
பாண்டவரை மணந்து அவரோடு வனம் புகுந்து வருந்தி வாழும்
காலத்தில் ஒருநாள் அமித்திர முனிவருக்கு உரியதும் அருமையு
டையதும் இனியதுமாகிய விழுமிய நெல்லிக்கனி ஒன்றைக் கண்டு
உண்ண விரும்பினாள். உடனே அருச்சுனன் அதனைக் கொய்து
கொடுத்தான். தருமர் கண்டு அதனியல்பைத் தெரிந்து முனி
வர், முனிவரே என்று கலங்கித் தம்மியருடன் கலந்து கண்ண
னைக் கருதினார். உடனே கண்ணனும் வந்து உண்மையை உணர்ந்து
அவரை உரிமையோடு நோக்கி நீங்கள் அழுவரும் உங்கள்
உள்ளத்தில் உள்ளதை ஒளியாது மொழியவேண்டும் என்றார். தரு
மர் முதலிய ஐவரும் தம் மனத்தியல்பைத் தனித்தனி மொழிந்
தார். அதன்பின் பாஞ்சாலி “அழுகும் ஆண்மையும் வாய்ந்த
கணவர் எனக்கு ஐவர் அமைந்திருந்தும் என்மனம் அமைதியின்றி
இன்னும் ஒருவனை நாடுகின்றது; விழுமிய என் உள்ளமே இங்ங
னம் விழையுமாயின் மற்ற பக்கையரை எங்ஙனம் நம்புவது”
என்று மகனிரது உணர்த்தற்கரிய மன நிலையை யாவரும் உணரு
மாறு தன் நெஞ்சையே சான்று காட்டி உணர்த்தினாள். உள்ள
த்தின் இயல்பை உள்ளபடி சொல்லிய பாஞ்சாலியின் வாய்மை
யின் மாண்பினை யாவரும் புகழ்ந்தார். விழுந்திருந்த பழம் எழுந்
துபோய்ப் பொருந்திநின்றது. உற்றது சொன்னால் அற்றது

பொருத்தம் என்ற ஓர் உயர்மொழி அன்று உதித்தெழுந்தது. மணத்தொடு வாய்மை மொழிந்ததால் தவத்தொடு தாணம்செய்வாரினும் பாஞ்சாலி தலைமையுடையளாய் விளங்கினார்.

(கிரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

உவமந் தீர்த்திடு வாய்மையொன் றேயுறின் உலகிற்
றவமுந் தானமும் ஒருக்குறச் செய்தலிற் றலையாய்ப்
பவம கன்றுநான் மறைமுடி வாகிய பரம
சிவனரும்பதம் பெறும்படி யுயர்த்திடுந் தெரியின்.

(திருக்கூவப் புராணம்.)

தவஞ் செய்வாரினும் பொய் சொல்லாதவரே உயர்ந்தவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

296. போத உதத்தியனேன் பொய்யாமை பூண்டதனால்
கோதிலறக் கொண்டான் குமரேசா—தீதகன்ற
பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை யெய்யாமை
யெல்லா அறமுந் தரும். (சு)

இ.—ள்.

குமரேசா! உதத்தியன் என்பவன் பொய்யாமை ஒன்றானே எல்லா அற நலங்களையும் ஏன் ஒருக்கே எய்தினான் எனின், பொய்யாமை அன்ன புகழ் இல்லை; எய்யாமை எல்லா அறமும் தரும் என்க.

எய்யாமை என்பது, அறிதல், மெலிதல், இளைத்தல், என்பவற்றை உணர்த்திவரும் எய்த்தல் என்பதன் எதிர்மறை. இஃது இங்கு எச்சமாகி வருந்தாமல் என்னும் பொருளில் வந்தது. இனி, எய்யாமை என்பதற்கு அறியாமை ஒன்றே பொருள் என்று கொண்டு பொய்யாமைபானது எல்லா அறங்களையும் தன்னையுடை

பானுக்குளவரும் அறிபாவகை தானே கொணர்ந்து கொடுக்கும்
எனவும் இது பொருள் கொள்ளப்படும்..

584 திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

எய்யா மையே அறிபா மையே. என்றது தொல்சாப்பியம்.
ஒருவனுக்குப் பொய்யாமையை ஒத்த புகழ் இல்லை; அவன்
வருந்தாதபடி எல்லா அறங்களையும் அது தானே கொணர்ந்து
அவனுக்குக் கொடுக்கும் என்பகாம்.

கொடை, வீரம், முதலியவற்றினும் புகழ் உண்டாம்
னும் பொய் சொல்லாமையால் ஒருவனுக்கு எய்தும் புகழ் போல்
அது சிறந்ததில்லை என்பார் "பொய்யாமை அன்ன புகழ்
இல்லை" என்றார். புகழ் சுண்டிக் காரிய ஆகு பெயராய்த் தான்
தோன்றுதற்குரிய காரணத்தின்மேல் நின்றது. வள்ளல், வீரன்,
கல்வியாளன், எனப் பெயரெடுப்பதினும் பொய் சொல்லாதவன்
என்று பெயர் பெறுவதே ஒருவனுக்குப் பெருஞ் சிறப்பாம் என்
பது கருத்து.

பொய்யாமை, புகழையும் அறத்தையும் பொருந்தப் பயக்
கும் என்றதனால் பொய்த்தல், பழியையும் பாவத்தையும் இழிவு
டன் கொடுக்கும் என்பது பெற்றும்.

மேல், வாய்மையுடையான் தானம் தவம் செய்வாரினும்
மேன்மையுடையான் என்றார்; இதில், அவன் வருந்தாவண்ணம்
எல்லாப் புகழறங்களையும் ஒருங்கே பொருந்தி இருமையினும்
இன்பமெய்துவான் என்றார்.

பொய்யாமை ஒன்றானே எல்லா நலங்களையும் ஒருவன் பொ
ருந்தி விளங்குவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்
வுண்மை உதத்தியன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

உதத்தியன் என்பவன் கோசல நாட்டிலிருந்த தேவதத்

தன் என்னும் ஒரு வேதியன் புதல்வன். தாய் பெயர் உரோ
கிணி. பெற்றோர் கல்வி பயிலும்படி இளமைப் பருவத்தே ஓர்
நல்லாசிரியன்பால் இவனை உய்த்தார். இவனுஞ் சென்று பயின்
றான். வயது பன்னிரண்டாகியும் ஓரேழுத்தேனும் இவன் உண
ரிலன். கல்வியை வகுத்தி முயன்றும் அது கை கூடா

30-ம் அதிகாரம் வாய்மை.

585

மையால் இவன்கலங்கி நொந்தான். தாயும் தந்தையும் தம்உள்ளே
வாருந்தினா. அவர் காணுந் தோழம் இவன், நாணங்கொண்
டான். கல்லா உடம்பினும் கல்லை நலலிதன்று சொல்லி வெ
றுத்து ஒருநாளிரவு மெல்ல எழுந்து இல்லைவிட்டகன்று வனமொ
ன்றில் புதுத்து தனியே வாழ்ந்தான். எவ்வகையாயினும் பொய்
சொல்லலாகாதென்று துணிந்திருந்தான். ஆண்டுகள் பல கழிந்
தும் இவன் ஆண்டே தங்கினான். முனிவர் பலரும் இவன் இயல்
பினை முற்றுந் தெளிந்து சந்திய விரதன் என்று இவனுக்கோர்
தனிப பெயரிட்டார் வேட்டைபில் தப்பித் தன முன்னேஒடித்
தன் குடிசையின் அயலிருக்கும் ஒரு புதரில் மறைந்த முள்ளம்
பன்றியை ஆகுலன் என்னும் வேடனொருவன் தேடி வந்
தான். அடிச்சுவடு கண்டு இவனை அணுகித் கேட்டான். உள்
ளதைச் சொன்னால் அப் பன்றியை இவன் கொன்றேவிடுவான்.
சொல்லவில்லையானால் பொய்யனாய்ப் போவனே என் செய்வேன்
என்று ஏங்கித் தன் நெஞ்சமுருகிக் கண்ணீர் சொரிந்தான். உட
னே உலக மாதாவாகிய தேவி இவன் முன்னே தோன்றி “சத்திய
விரதி நீ எண்ணிய எல்லாம் எண்ணியவாறே பெறுவாய்; அஞ்
சந்தி” என்று அருள் செய்தகண்ணாள். வேடனும் கேட்டு வியந்
து நடுங்கினான் அதுமுதல் வேட்டைஞ் செய்தலை விடுத்தான்.
சத்திய விரதனும் எல்லாச் சலைகளிலும் வல்லுநனாய்ப் பெருந் திரு
வெய்தித் தந்தை நாயரை அணுகி அன்பு செய்தொழுகி அரும்

புகழ் படைத்து என்றுக்குன்றாத இன்பமெய்தினான். எல்லாப் புகழறங்களும் பொய்யாமைபால் ஒருவன் எய்யாமல் எய்துவான் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது.

(இதன் விரிவைத் தேவிபாகவதத்தில் காண்க.)

பொய் சொல்லாதவனுக்கு எல்லா நலங்களும் ஒருங்கே உளவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

297. ஓரறமும் செய்யான் உயர்ந்தான் பொய்யாமை யொன்றால்
கோரனென்பான் என்னே குமரேசா—சீருடைய
பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று. (எ)

588

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ.-

குமரேசா! கோரன் என்பவன் ஓர் அறமுஞ் செய்யாதிருந்தும் பொய்யாமை ஒன்றினே ஏன் எல்லா நலங்களையும் எய்தினான் எனின், பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின், பிற அறங்கள் செய்யாமை செய்யாமை நன்று என்க.

பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின்—பொய் சொல்லாமை மையே பொய் சொல்லாமைமையே ஒருவன் செய்ய வல்லாயின்.

இடைவிடாதபடி மெய்யையே என்பார் இருமுறைகூறினார். அதனைக் கடைபோகக்கூடும் அருமை ஒருதி ஆற்றின் என்றார்.

பொய் கூறாமை என்னும் நன்மையை ஒருவன் இடைவிடாது செய்து வருவானாயின் அவன், தோறு அறங்கள் செய்யவே வேண்டாம் என்பதாம்.

வருந்திச் செய்யவேண்டிய தானம், தலம், முதலிய பிற

அறங்களின் பெரும் பயன்களெல்லாவற்றையும் பொய்யாமை ஒன்றே எய்யாமை எய்துகிக்கும் ஆதலால் அகனையே செய்தல் நல்லது என்பார் “அறம்பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று” என்றார். அறிஞ்குகள் ஈரிடத்தும் உறுதியை உணர்த்தினின்று.

இனி, பொய்யாமைபைப் பொய்யாமல் ஆற்றின், பிற அறம் செய்யாமைபைச் செய்யாமை நன்று எனவும் இது பொருள்படும். இதில், பொய்யாமல் எனபது வழுவாமல் என்பதையும், செய்யாமை செய்யாமை என்னும் இரண்டொத்திரமறையும் சேர்க்கு செய்தல் என ஓர் உடன்பாட்டையும், குறித்தன என்க.

பொய் சொல்லாமை என்னும் ஓர் அறத்தைத் தனக்கு உரிமைபாகக் கொண்டவன் வேறு அறங்கள் யாதும் செய்யாவிடினும் அவற்றின் அரும் பயனைத்தும் அவன் ஒருங்கே அடைவான் எனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கோரன்பால் தெரற்படும்.

கோரன் என்பவன் கொங்கு நாட்டிலே வல்லம் என்னும் ஊரிலே யிருந்தவன். களவு முதலிய இழிதொழில்கள் பலவுஞ் செய்து வாழ்ந்துவந்தான். வருங்கால கனிகர் என்னும் முனிவ ரொருவரைக்கண்டு இனிய மொழிகள் புகன்றான். அவர், இவன் மீது அருளுடையாகி இவனது தீய ஒழுக்கங்களைத் தெரிந்து இரங்கினார். தீயன்கள் துன்பத்தைப்பயக்கும் ஆகலால் அவற் றை ஒழிக என்று மொழிந்தார். இவனும் ஒன்றையும் ஒழிக்கா தொழுகினான். களவு முதலிய யாவும் விடமுடியாது பொய் பைமாத்திரம்சொல்லாதிருப்பேன் என்று குருமுல உறுதிசொல்லி னான். குரு இசைந்து சென்றார். பொய் கூறலாகாதன்ற அவ் ஒரே துணியினால் அவன் பழகிவந்த இழிவினைகளெல்லாம் தாமே ஒழியலாயின. இவனது மனநலத்தையும் வாய்மையின் மாண் பையும் அந்நாட்டுச் சிற்றரசன் ஒருவன் தெரிந்து இவனைத் தனக் கு அமைச்சலாக்கிக்கொண்டான். இவனும் சிறந்த புகழும் நிறைந்த இன்பமுமெய்தி உயர்ந்து விளங்கினான். பொய் கூறுமை என்னும் புண்ணியத்தையுடைய ஒருவன், வேறு அறங்கள் செய்யாவிடினும் அவற்றின் பயனை அவன் அடைவான் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. இது கன்னமுலத்தில் காணப் படும்.

மெய்யே கூறவோன் வேறோற்றமுஞ் செய்யவேவேண்டாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

298. மண்டு புகழ்ப்பாதன் மாசின்மை கண்டறிந்தார்
கொண்டமெய்யால் என்னே சுகமேசா—கொண்ட
புறந்துய்மை நீரான் அமையும் அகர்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும்.

(அ)

இ—ள்.

சுவடேசா! பரகனது ஈனக தூய்மை, அவன் வாய்மையால் என தெளிந்தார் எவ்வளவு, புறம் தூய்மை நீரான அமைபு; அகம் தூய்மை வாய்மையால் காணப்படும் என்க.

புறம்—உடம்பு. அகம்—மனம். ஒருவனது உள்ளத்தின் தூய்மை அவன் சொல்லுநிறை மெய்ம் மொழிகளானே உணரப்படும்; ஆதலால் “அகம் தூய்மை வாய்மையால் காணப்படும்” என்றார்.

புறம் தூய்மை நீராரின்றி உமையாது, அதுபோல் அகம் தூய்மை வாய்மையை யின்றி அமையாதென்க. கருத்துப் பொருளை விளக்குதற்குக் காட்சிப் பொருளை எடுத்துக் காட்டினார்.

நீரால் உடம்பு புனிதமாக; அதுபோல் வாய்மையால் மனம் புனிதமாக என்பகாம்.

வெளிமாக நீராணும், உள்ளமாக மெய்மையானும் ஒழியுமென மென்றனாததிறை இருவகையுள் தூய்மையும் ஒருவன் எய்தவேண்டுமென்பது கருதி.

ஒருவனது மனதின் தூய்மை அவன் மெய்ம் மொழியால் உணரலாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பரதன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

இராமபிரமணுடைய அருமைத் தம்பியாகிய பரதன்

உத்தம குணங்களுக்கெல்லாம் உறைவிடமானவன். உண்மைக்கு
 ஓர் உயிரோன இருந்தவன். இராமன் வணம்புகுத்த காலத்தில்
 தொடர்ந்து பின்சென்று அரசை வந்து ஆளும்படி அண்ணனை
 யருத்தி அழைத்தான். பகிணன்கு வருடங்கள் கழித்து வருவ
 தாக அபகிபருமான் உறுதி கூறினான். குறித்த நாளில் வரவில்
 லையானால் பான் உயிர் துர்ப்போய் என்று பாதன் உருகி மொழிந்

10-ம் அதிகாரம் வாய்மை. 569

தான். மறுகமீண்டான். இரங்குலத்துள்ளான் வாக்கிற் பொய்
 யான் வரும் வரும் என்று உயிர்போக்கிப் போய்விட்டு பொருமிடிக்
 ன்தான். குறித்த காலத்தில் இராமன் வரவில்லை என்று நகர்தி
 முன் கூறியிருந்தபடி தன் ஆநயிரை அழித்துக் துணிந்தான்.
 கோசலை முதலானவர் வந்து தடுத்தார். வாய்மை சம்பி வாமவ
 தினும் மாள்வகை எனக்கு மாண்பு என்று சொல்லி நெருப்பில்
 விழச்சென்றான். அவ் அமையா அனுமான் வந்து அதனை அவி
 த்து இராமன் வரவை உணர்த்தினான். உடனே இராமன் வரக்
 கண்டு பெருங் சளிப்போடு அவரது அடிக்களில் தன் முடிபட வி
 முத்தான். அவரும் அனைத்து மகிழ்ந்தார் அரசு இன்பத்தை
 வீரும்பாமல் மெய்யி ழக்காத தனது அழகிய மெய்யினை யு ர நீக்
 கத் திவிரகை பாதனது மாதற்ற சண்மாயை வியத்தார். அகந்
 தூர்மை வாய்மையால் காணப்படும் எனப்பக அனைவரும் அவன்
 பால் உணர்ந்தார் (சிரிவை இராமாயண கதில் காண்ட.)

வாய்மையால் மனம் தூய்மையால் எவ்வாறு இகனூல கூறுந்
 பட்டது.

299. வென்றித் தசரகளுர் வாய்க்காமன் மெய்யினை மேன்
 குணமுற்ற கொண்டார் குமரேசரி—குணநாக
 எல்லா வளங்கூற விடக்கல்ல சாவே டுத்தகுப
 பொய்யா விளக்கிக் விளக்கி. (கூ)

குமரேசா! தசரதன் சந்தியதாமன் என்னும் இருவரும் மெய்ம்மையைத் தம் உரிரினும் உயர்வாகத் தருகி என் கைக் கொண்டார் எனின, எல்லா விளக்கும் விளகரு அல்ல சரணே ர்த்துப் பொய்யாத விளக்கே விளக்காம என்஁.

நெய்க்கிளக்கு, மணிக்ளக்கு, கற்பூர விளக்கு, முகவிய விளக்குகள் பலவுவ்வமயின “எல்லா விளக்குட” என்ருர்.

பெய்யாத என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் ஈறு கெட்டுப் பொய்யா என ின்றது.

390 திருக்குறட் குரேச கிவண்பா.

பெய்யா விளக்கு—பெய் கூறுமையாகிய விளக்கு.

எல்லா விளக்குகளும் விளக்காகா உயர்விறைந்தோக்குப் பெய்யாமையாகிய விளக்கு விளக்காம என்க.

பேல், வாய்மையை நீட்டா உவமித்தார், இதில், அகனை பெருபுரே ாடு உருவகித்தார். விளக்கு உலகப் பொருள்களை விளக்கும்; மெய்ம்மை பசும்பொருளை விளக்கும; ஆதலால் அவ்வரிமை தோன்ற இதில், அவற்றைப் பொருந்தவைத்தார்.

குரியன, சந்திரன், தீ என்னும் பெரொளிகளும் இயன்ற அளவிலமைந்து விளங்கும் எல்லா விளக்குகளும் புறத்திருளை மரத்திரம் நீக்கி உலகப் பொருள்களை த கோனறச்செய்யும், பொய்யாமை அகத்திருளை நீக்கி, அறிதற்கரிய அவ் ஒரு பொருளையும் அறியும்படி செய்யும் ஆதலால் அவ் எல்லா றற்றினும் இம்மெய் விளக்கையே உயர்வாகக்கருகி அறிவேர் உரிமையாக்கிகொள்ளவேண்டுமென்பது கருத்து. வாய்மை தூய்மைக்கும், அது பரண

ருள் அடைதற்கும் ஏதுவாம் என்க.

பொய்யாமையுடையவரே பொன்றாத புகழைப் பொருந்தி விளங்குவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை தசரதன்கண்ணும் சத்தியகாமன்பாலும் காணப்படும்.

கதை.

மெய்ம்மையைக் கடைபோகக் காத்தவருள் தசரதர் தலை நின்றவர். தான் சொல்லியிருந்த ஒரு சொல்லை மறுத்தற்கு நாணிக் கண்ணினும் உயிரினும் சிறுந்தான் என்கிறார் தன தலை மகனைப் பிரிந்தார். உண்மையைத் தவறிய வுயிரையுந் துறந்தார். பொய்யாமையை யாண்டும் இவர் பொய்யாமற் செய்த அருள் செயல்களை இராம கதையில் பல இடங்களினும் காணலாம். வாய்மையும் மரபுந் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளற் றாயவன எனவும், கைத்த சொல்லால் உயிரிழந்தும் புதல்வர்ப் பிரிந்தும் கட்டையோடும் மெய்த்த வேந்தன் எனவும், மெய்யினுக்கு 30-ம் அதிகாரம் வாய்க்கா. 591

இன்னுயிரிந்தபோய் வானுளெய்திய மன்னவன் எனவும், பொய்ப் பகையே மெய்க்கு அணியே புழுவின் வாழ்வே எனவும், வாய்மை மாண்பால் இவர் வாழ்த்தப் பெறுவார். விரிவை இராமாயணத்தில் தெளிக.

கதை 2.

சத்திய காமன் என்பவன் சாவாலி என்னும் ஓர் முனிவன் புதல்வன். மெய்ம்மையையே என்றும் விரும்பி நின்றானுதலால் இப்பெயர் அவனுக்குக் காரணத்தான் வந்தது.

பொய்மையே பாவமெல்லாம் விளைதரு பூயியாகும்

பொய்மையே பிறவியெல்லாம் புகப்புரி வித்துமாகும்
 பொய்மையே வறுமையெல்லாம் போதாப் புரிவதாகும்
 பொய்மையே நரகமெல்லாம் புகுதரப் புகுத்தாநிற்கும்.

என்னும் உண்மையை இனிது தெளிந்து அதனை யாண்டும் தீண்டாது அருந்தவம் பூண்டவன். வாய்மையின் வருவாத அவனது தூய்மையை அமரரும் முனிவரும் அகமகிழ்ந்து புகழ்ந்தார். இங்குக் குறித்த இருவரும் பொய்யாமையைப் பொய்யாமல் ஆற்றி அதனால் என்றும் பொன்றாத புகழ்னை யெய்தினர். சான்றோர்க்குப் பொய்யா விளக்கே விளக்கு என்பதை உலகம் இவர்பால் பொருந்தக் கண்டது.

மெய்மை ஒன்றே மேலோர்க்கு விளக்கு என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

300. மாறில் சகாதேவன் வாய்மையினை யன்னையென்று
 கூறினான் என்னை குமரேசா—தேறிநின்று
 யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை யெனைத்தொன்றும்
 வாய்மையின் நல்ல பிற. (11)

சு.

குமரேசா! சகாதேவன் வாய்மையே தனக்குத் தாய் என்று ஏன் கூறினான் எனின், யாம் மெய்யாக் கண்டவற்றுள் எனைத்தொன்றும் வாய்மையின் நல்ல பிற இல்லை என்க.

592 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

யாம் மெய்யாக் கண்டவற்றுள்—யாம் உண்மையாகக் கண்டவற்றுள். சேதம் முதலிய எல்லா நூல்களினும் வாய்மை ஒன்றே நிலைமையாக நிலவுகின்றதென்பதும், அதனின் மிக்க நன்மையாண்டும் இல்லை என்பதும் கூறுவார் “யாம் கண்டவற்றுள் வாய்

மையின் கல்லிடு இல்ல" என்று. "யாம்" என்று தாமே சான்
 ராய் நின்ற உண்மையின் தலைமைய உணர்ச்சிய தேவரது தெளி
 வையும் தகவையும் இதில் ஊன்றி உணர்க.

யாம், உண்மையாகக் கண்ட அறங்களுள் எவ்வகையானும்
 வாய்மைபோல மேன்மை வாய்ந்தது வேறு எதுவும் இல்லை என்
 பதாம்.

வாய்மையே எல்லா நலங்களுக்குந் தாய்மையாயுள்ளது என்
 பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சகாதேவன்பால்
 உணரப்படும்.

கதை.

சகாதேவன் தன் உள்ளத்தியல்பைக் கண்ணன்பால் உரைக்
 கும்பொழுது வாய்மையைத் தாயாகவும், தத்துவ வுணர்வைத்
 தந்தையாகவும், தருமத்தைத் துணைவனாகவும், கருணையைத்
 தோழனாகவும், அமைதியை மனைவியாகவும், பொறுமையை மகனா
 கவும், தான் சருதியிருப்பதாகத் தெரியவுணர்த்தினான். மற்றெல்
 லாரினும் தாய் எப்படி மக்களுக்குச் சிறந்தவனோ அப்படியே
 மற்றெல்லா அறங்களினும் வாய்மையே சிறந்த தென்று மதித்து
 அதனைப்போற்றி ஒழுக்கினான். அதனால் சகாதேவன் புகழும் அற
 மும் பொருந்தி விளங்கினான். இதனைப் பாரதத்தில் தெளிக.

மெய்மையே எல்லா அறங்களினும் மேலானது என்பது
 இதனால் கூறப்பட்டது.

வாய்மை யென்னுமீ தன் றி வைசகம்

தூய்மை யென்றுமொன் றுண்மை சொல்லுமோ

தீய்மை தானதிற நீர்த லன்றிடுபு

யாய் மெய் யாகவே றறைய லாவதே. (இராமாயணம்)

பொய்யின் சிக்குயின் பொய்யின்மை பூண்டுகொண்
 டைய மின்றி அமரேறி ஆற்றயின்
 வைசல் வேதனை வகையல ஒன்றன்றிக்
 கவ்வையிலுல செய்தலை கண்டதே. (வனையாபதி)

இவ்வதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

வாய்மை என்பது கிரையரில்லாத சொற்களோச சொல்லுகலே
 யாம். பொய்ம்மையாய் னும் புரைநீர்க்க நன்மை பயக்குமாயின்
 அது மெய்ம்மையாம். ஒருவன் பொய்கூறின் அவன் உள்ளமே
 அவனைச் சும். பொய்கூறுக ஒருவனை உலகத்தாரெல்லாரும்
 தம உள்ளத்தில் வைத்துப் போறறுவர். வாய்மையே சொல்பவன்
 தவந்தானங்கள் செய்வாரினும் உயர்ந்தவனாவான். புதழறங்க
 ளெல்லாம் பொய்யாமையானே எய்யாமல் உளவாம். பொய்சொல்
 லாதவன், எல்லா அறங்களையும் எய்தி மகிழ்வான். வாய்மையா
 னே எவர்களும எனத்தூய்மையுண்டாம். மெய்ம்மை ஒன்றே மே
 லொர்கரு விளகாரம். எல்லா அங்களிணும் வாய்மையே சிறந்தது
 என்பவையாம்.

54-வது வாய்மை புற்றிறறு.

31-ம் அதிகாரம் வெஞ்சொல்லை.

அஃகாவது சினத்தைச் செய்யாமை. அறிவைக்குலைத்துப்
 பழிபாவங்களை விடாததுக் தன்னையுடையானுக்கு அழிவையே
 கொடுக்கும் இவ் இழிகுணம் களவும் பொய்யும்போல் அறவே
 விலக்குதற்கு உரியதாகலின், கள்ளாமை பொய்யாமைகளின்பின்
 வைக்கப்பட்டது.

[தைக்

301. தெள்ளபுகழ் அல்லமனார் செல்விடத்தும் வெஞ்சினத்

கொள்ளாத தென்னே குமரேசா—தள்ளாமற்
செல்லிடத்தும் காப்பான் சினங்காப்பான் அல்லிடத்துக்
காங்கினென் சாவாச்சா லெள. (5)

594

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ள்.

குமரேசா! அல்லமரூர் தன் சினம் செல்லும் இடத்தும் ஏன் அதனைக் கொள்ளாதிருந்தார் எனின், செல் இடத்துக் காப்பானே சினம் காப்பான்; அல் இடத்துக் காக்கின் என கா வாக்கல் என என்க. செல் இடத்து—பலிக்கும இடத்து.

சினம்காப்பான் காப்பான்—வெகுளியைக் காப்பவனே காப்பவனாவான். அல் இடம் என்றது சினம் செல்லுதற்கு இயலாத இடத்தை. தன் சினம் பலிக்கும இடத்தில் அதனைத் தடுப்பவனே அறிவால் திரியாதவான; ஏனைப் பலியாத இடத்தில் அதனைத் தடுத்தல் என்? விடுத்தால் என்? என்பதாம். வினாக்கள் அக்கூடுதல், விடுத்தல்களால் யாதும் பயனில்லை என்பதை விளக்கி நின்றன.

ஒருவனுடைய சினம், தன்னினும் மெலியார்பாற் சென்றே நலியு செய்யுமாதலால் அதனைச் செல் இடம் என்றும், மற்றை வலியார்கண் அது பலியாகாதலால் அதனை அல் இடம் என்றும் கூறினார். செல்லும் கோபம், செல்லாக் கோபம் என இட வகையாற் சினம் இரு வகைப்படும் என்க.

மெலியவர் மேற்செல்லும் தனது வலிய கோபமே கொடுந் திமைக்கு ஏதுவாகுமாதலால் அதனை அறவே ஒருவன் ஒழிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

தன் கோபம் செல்ல வல்ல இடத்தும் அதனைச் செலுத்தாது அடக்கினவனே அறிவால் சிறந்தவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அல்லமரால் அறியப்படும், கதை.

அல்லமர் என்பவர் வள்ளிகாவை என்னுந் திரு நகரிலே
 இறைவன் கலையாய் அவதரித்தவர். தாய் பெயர் சுஞ்ஞானி.
 தந்தை பெயர் நிராங்கரான். அவ் இருவரும் செய்த அருந்
 தவய பயனால் அவர்க்கும் புதல்வராய்த் தோன்றினார். ஆருயிர்ச்

31-ம் அதிகாரம் வெகுளாமை.

595

கெல்லார் தலைவராய் நின்று அருள்புரிந்தொழுகினார். இவர் இள
 யமப் பருந்தே உட்கொண்டுவரிடங்கட்குஞ் சென்று நல்ல நீதி
 கண்டதெளிந்து எல்லாருபயமையெய்துமாறு நானது உழி அருந்
 தவக்கொள்கையில் திருநதியிளங்கினார். காமம் வெகுளிமுதலிய
 இழிகுணங்கள் சிறிதுமில்லாத பெரியவராகிய இவர், ஒருநாள் சித்
 தராமர் என்னும் கருமயோகியைக் காணவிரும்பி அவர்திருநகருட்
 புருநதார். அங்கே குளத்தைத் தோண்டிக்கொண்டிருந்த
 அவருடைய பணியாளராகிய சில ஓட்டர்களைக்கண்டு “தலைமை
 யில்லாத உங்கள் தலைவன் எங்குள்ளான” என்று தம் தலைமை
 தோன்றக்கேட்டார். இதனைக்கேட்டவுடனே ஓட்டர்கள் சின
 ர்ந்து சினந்தார். தொட்டதை விடுத்து அவர் கிட்டவந்தார்.
 னவனு தெளித்தார். அல்லமரை வளைந்து கொடுத்தார். சிலர்
 கட்டுமின் என்று கடித்தார். சிலர் வெட்டுமின் என்று விரைந்
 தார். இன்னுஞ் சிலர் எறிமின் எய்யுமின் என்று எழுந்தார்.
 பின்னுஞ்சிலர் குட்டுமின் கொல்லுமின் என்று குயிர்தார். வேறு
 சிலர் அவரது வெண்பல்லை தட்டுமின் என்றார். இங்ஙனம் வாய்
 கொண்டமடமும் வைத்தோடமையாது அப்பொல்லாத ஓட்டர்
 நம அல்லமர்மேல் கல்லும் எறிந்தார். தம் ஒரு சொல்லால் அவ்
 அனைவரையும் ஒருநொடியில் ஒருகணகே சுடவல்ல தவ வலியுடை
 யராயிருந்தும் சிறிதும் வெகுளாமல் அக்கொடியவர் எறிந்த கற்
 களின் குயியன்மேல் தம் தவமாண்பால் ஊறு ஒரு சிறிதுமின்றி
 உலகது நினறார். அவ்வெய்யவரனைவரும் அஞ்சி நடுங்கி அகன்று
 ஓடினார். செல் இடத்தம தம் சினத்தைச் செலுத்தாமல் காத்த

அல்லமரை எல்லாரும் போற்றினார், (இதன் விரிவை பிரபுலிங்க
லீலைபில் காண்க.)

கொடியவ ரெறிந்தகல் குடியக் குன்றென
முடியிசை நினறனன் முத்தன் அல்லமன்
புடவியின் உடனிழல் புதைப்ப அந்நிழல்
கடிதினின் மீயிசை காணுந் தன்மைபோல்
இதனான் மேற்குறித்த வுண்மை இனிது புலனாதல் காண்க.

75

596

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வலியவனி-தத்தும் ஓத்தான் மாட்டினும் வெகுளிகாத்தல்
பாஸியசெய அறியிதலுனப் பெருகுதுறு தனையர்தம்பால்
நவியுறு வெகுளிபசலலா தாதலால் நவியலாபுறு
மெலியவனி-தத்தும் காங்கும் வெகுளிய அறமதென்பார்.
மெலியவர் மீது வெகுளாதகரே மேலோர் என்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

302. செல்லாச் சினத்திந்கார் ரெல்லிடத்தும் கோகிரேன்
கொல்லுதலை செயதார் குமரேசா—பல்கிதத்தும்
செல்லா இடசதுச சினதீது செல்லிடத்தும்
தீவலகனிற் மீயபிற. (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! கோகிந் தம்சினம் செல்லாத இடத்தில்
இழிவுந்நார்; செல்லாம இடத்தும் ஏன் கொலைப்பாவுகதை எய்தி
னா எனின், நினம் செல்லாத இடத்துத தனக்கே தீதாம், செல்
லாம இடத்தும் அதனின் தீய பிற இல்லை என்க.

எளியவரை வெருவின அளவிலலாத தீமைகள் உளவாம்
என்பார் "செல்லிடத்தும் அதனின தீய பிற இல்" என்றார்.

அதனின் தீயபிறஇல்—அச்சினத்தினும் தீயன வேறு இல்லை.
ஒருவன் சினம், தன்னினும் வலியார்பால் பலியாதலால்
அதனைச் செல்லா இடம என்றும், மெலியார்பால் பலிக்கும் ஆத
லால் அதனைச் செல்லும் இடம என்றும் கூறினார்.

ஒருவன் சினம் வலியார் மாட்டு எழின் தனக்கே தீதாம்;
ஏனை மெலியார்மேற் செல்லின அதனினும் பெருக்கேடு உண்
டாம் என்பதாம்.

“வலியார்மேல் ஒருவன் சினம்கொள்ளின் கண்மேலடித்தக் கூழி
யீபால் காளை கெடுவான், ஏனை மெலியார் மெலியார் அவர்

31-ம் அதிகாரம் 10 ஆவது.

547

நலிய அதனால்தான் பழியும் பாரமும் எய்தி இழிகான் ஆகலால்
நரிடத்தும் சினம் தீதே பயக்கும் என்பது வருத்தம்.

இவ்வுண்மை விசுவாமிததார்பால் உணரப்பட்டும்.

கதை.

விசுவாமித்தாரர், வசிட்டர்மேற் சினந்து வல்லமர் புரிந்தார்.
அவ் அமரில், தமது உடல் வலியும், படை வலியும், பிற வலியும்
கொலைத்த தம் ஒருமைப் புதல்வரனை வரையும் இழந்தார். மறு
படியும் மாதவம் புரிந்து மாண்பெய்தினார். அதன் பின்னரும்
அரிச்சந்திரன் பொருட்டு அவரோடு மாறுபட்டுத் தம் தவதநீல்
பாதிபிழந்து பழிப்பும் எய்தினார் ஒருவன் சினம் தன்னினும்
வலியார்மேல் எழின், அதனால் தனக்கே தேடி வருமென்பதை
இவர் உணர்ந்து வருத்தினார். செல்லாத இடத்தைச் சினம் தீதா
மென்பதை முனிவர்களும் இவர்பால் தெரியலாயினார். தரிசங்
குளின் பொருட்டுத் தாம் செய்யவிரும்பிய வேளாசியை அவருடைய
வசிட்டருடைய மக்களை வேட்களாகச் சரிக்கார். தம்மொருவர்

மறத்த தம்முடைய புகல்வர்களை யும் சினந்தார். அதனால் அவரும் புகையசாகி யிழிந்தார். தம்மை விருப்பிய அரம்பையர் சிலரை அருங்கதகளாக்கினார். மாரி, மகேசுந்திரன் என்னும் அரசர் சேனையைச் சினந்துச் சாம்பராக்கினார். இவரது வெகுளித்தீயில் அழிந்தும், இழிந்தும் அல்லல் எய்தினார் பலர். அதனால் இவர் தமது கலமும் குன்றிப் பழியும் அடைந்தார். சின்பு சினமகன்று தவம்புரிந்த சிறந்து விளங்கினார். செல்லா இடத்தும் செல்லாம இடத்தும் சினம் தீதேதருப எனபதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (இதன் பிரிவை இராமாயணமுதலிய தூ. களிற் காண்க.) பெரியவர் தம்மைக்காய்ந்தான் பிறங்கல்கல்லிய கோலொப்பான் புரிவன புரியப்பட்டுப் புலம்புவன் ஒத்தார்க் காய்ந்தான் எரிநரகதனில் வீழ்வன் இழிந்தவர்க் காய்ந்தானென்றால் ஒருவர்தம் இடத்தும் சிற்றம் உருபையே ஊந்துமாகே. (சிரபுலிக் கணிகை.)

பிறங்கல்—மலை.

398

திருக்குறட் குமரேச-வெண்பா.

செல்லும் இடம், செல்லாத இடம் என்னும் ஈரிடத்தும் சினம் தீதே பயக்கும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

303.

தள்ளா வெகுளியினைச் சாந்தலிங்கர் யார்மாட்டும்
கொள்ளாத தென்னே குமரேசா—தள்ளி
மறத்தல் வெகுளியை யார்மாட்டும் தீய
பிறத்தல் அதனை வரும்.

(ஈ.)

இ—ள்.

குமரேசா! சாந்தலிங்கர் யாவர்மாட்டும் வெகுளியைக் கொள்ளாதது என்னே எனின், யார்மாட்டும் வெகுளியை மறத்தல் வேண்டும்; தீய பிறத்தல் அதனான் வரும் ஆதலால் என்க.

யார்மாட்டும் வெகுளியை மறத்தல்—யாவரிடமும் வெகுளியை ஒழி. மறத்தல் என்பது ஈண்டு உடன்பாட்டு வியங்கோளாகி மறக்க என்னும் பொருள் மேல் நின்றது. வெகுளி என்பது மனத்தில் தோன்றும் ஓர் இழிகுணமாதலால் அதில் அது தோன்றுவண்ணம் ஒழிக்கவேண்டுமென்பார் “வெகுளியை மறத்தல்” என்றார். எல்லாப் பழிபாவங்களையும் வெகுளி விளைவிக்கும் ஆதலால் “தீயபிறத்தல் அதனான் வரும்” என்றார். வெகுளியே தீமைக்குக் காரணம் என்பது குறிப்பு.

எல்லாத் தீமைகளும் வெகுளி ஒன்றானே உளவாம், ஆதலால் யாவரிடமும் அதனை ஒருவன் செய்யலாகாதென்பதாம்.

எளிபவர் வலியவர் என்னும் இருவர்மாட்டும் வெகுளலாகாதென்று மேலே கூறினார்; இதில், உலகிலுள்ள யாவர்மாட்டும் அதனைச் செய்யலாகாதென்றார்.

உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர், ஒத்தவர், என்னும் முத்திரத்தார் மாட்டும் எத்திறத்தானும் ஒருவன் வெகுளலாகாதென்பதுகருத்து அறிவுடையவர் யாவர்மாட்டும் வெகுளார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சாந்தலிங்கர்பால் உணரப்பட்டும்,

மீடும் அதிகாரம் வெகுளாமை.

599

கதை.

சாந்தலிங்க சுவாமிகள் என்பவர் இற்றைக்கு முற்றாறு ஆண்டுகட்கு முன்னர்க் கொங்கு நாட்டிலே யிருந்தவர். சிறந்த வீரசைவர். அடக்கம் பொறை அருள் முதலிய உயர் குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவர். பலதூந் புலமையும்

விழுமிய இனிய செஞ்சொற்களால் அழகிய கவிதைகள் பாடும் தலைமையும் இவர்பால் அமைந்திருந்தன. ஞானம்பிகை என்னும் ஓர் உத்தமிகைய மணந்து இல்லறத்திலிருந்து சிலகாலம் வாழ்ந்து பின் துறவியாயினார். சிவஞான தேவர் என்னும் பெரியார் ஒருவர் பால் அருளுதேசம் பெற்றார். புறமும் அகமும் புனிதமுடையராய் எவ்வுயிர்கட்கும் இனியராய் விளங்கினார். ஆருயிர்மாட்டேப் பேரருளுடையவர். அருந்தவக் கொள்கையில் திருந்திய தன்மைவர். இவர் சமாதியிலிருந்து வெளிவருங்கால் எவரை கோக்கினும் அவர்தம் புன்மை நீங்கி மெய்புணர்வுடையராய் மேலான நன்மை எய்துவரென்பர். வெகுளியை எவரிடமும் எனைத்துக் கொள்ளாது சாந்த சீலராயிருந்தமையால் இவரைச் சாந்தவிக் கர் என்று உலகம் அந்தி நின்றது. பெரியவொருவர் ஒருநாள் இவர் பால் வந்து “வசிட்டர் விசுவமித்திரர் தருவாசர் முதலிய அருந்தவர்களும் ஏன் வெகுளியைப் பொருந்தி நின்றார்கள்” என்று வினவினார். சுவாமிகள் “நாம் செய்த வினைப்பயன்களை இறைவன் அருவமாய் நின்று உயிர்களை முன்னிலையாக்கொண்டு ஊட்டுகின்றான் என்று தெளிந்திருந்தும் அவர்கள் வெகுளி கொள்ளுவது என்ன காரணமோவான் அறியேன்” என்று புன்னகை செய்தார். கொலைமறுத்தல், வைராக்கியசததம், வைராக்கிய தீபம், அகிரோதவுந்தியார், என்னும் நான்கு விழுமிய நூல்கள் இவரால் செய்யப்பட்டுள்ளன. கோயம்புத்தூருக்கு மேல்பாலுள்ள பேரூர் என்னும் திருக்களில் இவர் சமாதியாயினார். இவர் பெயரால் அங்கு மடம் ஒன்று இன்றும் சிறந்து விளங்கியிருக்கின்றது. பார்மாட்டும் வெகுளியை மறத்தலே அறவோர்க்கழகு என்பதை உலகம் இவர்பாலுணர்ந்தது.

வெகுளியை ஒருவரிடமும் கொள்ளலாகாதென்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

304. தீதுபகை யேதும்ல்லாச் சித்தரர் மன்சினத்தாற்
கோதடைந்தான் என்னே குமரேசா—போதும்
நகையும் உவகையுள் கொல்லுஞ் சினத்திற்
பகையும் உளவோ பிற.

(ச)

குமரேசா! பகை ஏதும் இல்லாத சித்தராமன் என் சின
த்தால் தீதுற்றான் எனின், நகையையும் உவகையையும் கொல்லு
கின்ற சினத்தினும் பகை பிற உளவோ என்க.

நகை—முகமலர்ச்சி. உவகை—மனமகிழ்ச்சி.

சினத்தின் பிற பகையும் உளவோ—சினத்தைப்போல வேறு
பகைகளும் உளவோ. இல்லையென்பதை ஓகாரம் உணர்த்திநின்றது.

முகமலர்ச்சியையும், மனமகிழ்ச்சியையும் அழித்தெழுகின்ற
சினத்தைப்போலத் தீயபகை ஒருவனுக்கு வேறு யாதும் இல்லை
என்பதாம்.

சினம் கோன்றுங்கால் அகம் புறம் என்னும் ஈரிடத்தும் அ
மைந்துள்ள இனிய இயல்புகளை அறவே அழிக்கும் ஆகலால் சி
னம், நகையும் உவகையுள் கொல்லும் என்றார். பொருமை, அறி
யாமை முதலியவற்றால் புறத்தேயிருந்து துயர்வினைக்கும் பகைவ
ரினும் உள்இருந்தே தன் உணர்வின்பங்களை அழிக்கும் வெகுளி
யே ஒருவனுக்குக் கொடுப்பகை என்பது கருத்து.

பகைவரைப் பகைவரென்று வெகுளற்க; அவ் வெகுளிவே

உனக்குப் பெரும் பகை என்றபடி. புறப்பகைவரினும் அகப் பகையாகிய வெகுளியே தனக்குப் பெரும் கேடு விளைக்கும் ஆதலால் அதனையே ஒருவன் அறிவால் அடக்கவேண்டுமென்பது சூதிப்பு.

31-ம் அதிகாரம் வெகுளாமை

601

வெகுளியை ஒருவன் அடக்காவிடின், அதனால் அவனுக்கு இழிவும் துன்பமும் உளவாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இங்ஙனமே சித்தராமனபால் உணரப்படும்.

கதை.

சித்தராமன் என்பவர் கருநாட தேசத்திலுள்ள சொன்ன நாட்டினம் என்னும் நகரில் இருந்தவர். திருவும் அறிவும் சேரப் பேற்றவராய். சிறந்த வீரசைவர். சித்திகள் செய்து சிரப்புபெற்றவர். பல நூல்களையும் பயின்று தெளிந்தவர். தாம் செய்கின்ற நற்கருமங்களே பரமுத்தகருகும் உரண உரண உருதுப பெரிதும் அவற்றையே போற்றிவந்தார். தத்துவ ஞானமே முத்தகருகுவதுவென்று உணராதிருக்கும் இவரது மன நலத்தை உணர்ந்து உண்மையை இவர்க்கு உணர்த்த விரும்பி அல்லம தேவர் என்னும் அருள்வள்ளல் ஒருநாள் இவர்பால் வந்தார். சரியை, கிரியை, யோகம், என்பன ஞானம உண்டாக்குவதுவேயாகும். இத்தனையுணராதது கதவென அவற்றையே கருதுகின்றபவராய் வயவராகர் என்று இவரது அமைதியை அறிய அல்லம அருளிஞர். இதனைக் கேட்டவுடனே சித்தராமர் சித்தன் கொடுத்தார். தவத்திற் பெரியராய் உண்மை அவமதித்தாரே என்று கருதியும், தம் பணியாளர்களாகிய ஓட்டர்கள் உரைத்ததை நம்பும் அவரமேல் இவர்பெருஞ் சினவென காண்பு மறுத்து யோக மகிமையால் ஒரு பெரு

நெருபபை அகாடீயில் ஏவலார். அத் தீ அலலமரை ஒன்றிச் செய்வாமல் சித்தராமாது நகரத்தையே பற்றி யெரித்தது. இவர் அஞ்சி நடுக்கி அவர் அடியில் ஊழூர்தார. அதன்பின் அவர் அருள்செய்தகண்ணார். தன் சினத்தால் தானடைந்த துன்பத்தை நினைந்து கவன்று பின் அதனைத் துறந்து விளங்கினார். விரிவைப் பிரபுலிங்க லீலையில் காண்க.

தன் சினமே ஒருவனுக்குக் கொடும் பகையாம் என்பது இத்தொல் கூறப்பட்டது.

602

திருக்குறட் குமரேச மெய்ப்பா.

305

தின்டோள் இரணியன் தன் சேய்மேற் சினந்ததனால்
கொண்டான் அழிவேன் குமரேசா—கொண்டாடும்
தன்னைத்தான் காக்கித் தினக்காக்க காவாக்கால் -
தன்னைபே கொல்லும் சினம். (இ)

இ—ள்.

குமரேசா! இரணியன் தன் மகன்மேற் சினந்ததனால் ஏன் அழிந்தான் எனின், தன்னைத்தான் காக்கின் சினம் காக்க; காவாக்கால் சினம் தன்னைபே கொல்லும் என்க.

தன்னைத்தான் காக்கின்—தன்னைத் துன்பம் அடையாவண் ணம ஒருவன் காக்கவிரும்பின். சினம் காக்க—சினத்தை மனத் திலெழாவண்ணம் தடுத்து நீக்குக.

துன்பம் யாதொன்றும் தன்னை அடையாதிருக்குமாறு ஒரு

வன் விருப்புலனாயின், அவன் வெகுளியைக் கொள்ளலாகாத
கொள்ளின் அஃது அவனையே கொன்றுகிடும் என்பதாம்.

வெகுளியால் துன்பமே விளையுமென்பது கருத்து.

விவசூளி, தன்னை யுடையானது அறிவைக் கெடுத்துப் பழி
பாவங்களை விளைத்த இருமையினும் அவனுக்குப் பெருந் துன்பத்
தை நல்கும் என்பார் “சினம் தன்னையே கொல்லும்” என்றார்.

ஒருவன் வெகுளி அடனது முகமலர்ச்சியையும், மனமகிழ்ச்
சியையும் கொல்லும் என்று மேலே கூறினார்; இதில், அவனையே
அது கொன்றுவிடும் என்றார்.

இன்பத்தைக் கொள்ள விரும்புவோன் கோபத்தைக் கொள்
ளலாகாதென்பது குறிப்பு.

வெகுளி தன்னை யுடையானதுக்கு அழிவையே விளைவிக்குமெ
ன்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இரணியன்
பால் உணரப்படும்.

81-ம் அதிகாரம் வெகுளாமை.

603

கதை.

இரணியன் என்பவன் திதியிடம் தோன்றிய அசுரகுலத்
தோன்றல். பொன்னிறமுள்ளவனாதலால் இப்பெயர் இவனுக்கு
இடப்பட்டது. இரணியம்—பொன். எல்லா அண்டங்களையும்
தனக்கே உரிமையாகக்கொண்டு அரசுபுரிந்தவன். ஒப்பற்ற உடல்
வலியுடையவன். ஆண்மையில், திண்மையில், எவருந் தனக்கு நிக
ரில்லாதவன். பாண்டும் எவரானும் எவற்றானும் எவ்வகையா
னும் இறவாவண்ணம் உயாவரம் பெற்றவன். உயிர்களைல்லாம்
தன் பெயரையே சொல்லித் துதித்து வாழும்படி ஆணை செலுத்
தினான். இவன், கிரமதி என்னும் பேரழகுவாய்ந்த ஒரு மாதை

பாண்டிய சிலாதன், சமஸ்கிருதன், அநுகலாதன், பிரகலாதன்
என நான்கு புதல்வர்களைக் கிடைக்க என்னும் ஒரு புதல்வி
யையும் பெற்றான். எல்லா நலங்களையும் ஒருங்கே எய்திப்
பெற மகிழ்வோடு இவன் பேராசு புரிந்து வருங் கால்
தன் புதல்வனான பிரகலாதன் வேதம் ஓதப்புகுந்து முதலில் மா
லின் பெயரையே மாலை ஒதினான். அதனால் அவன்மேல் இவன்
கொதித்தான். அமமாயன் எங்குள்ளான் என்று சினந்தான்.
எங்கும் உள்ளான் என்று அவ் இளைஞன் இசைத்தான். அவனை
இங்குக் காட்டுக; இல்லையானால் உன்னைக் கொல்வேன் என்று
சினந்து அடுத்திருந்த ஒரு கம்பத்தில் தன் அடலுறுகையால்
பொடிபட அடித்தான். அதிலிருந்து அரி, நரசிங்கமாய்த் தோ
ன்றி இவனைக்கொன்று கொலைதார். சினத்தை ஒருவன் காவா
க்கால் அஃது அவனையே கொல்லும் எனபதை உலகம் இவன்
பால் உணர்ந்தது. இதன் விரிவு இராமாயணத்தில் இரணியன்
வதைப் படலத்தில் இனிது காணப்படும்.

சினம், தன்னைக் கொண்டவனையே கொல்லும் என்பது இத
னால் கூறப்பட்

306. வெற்றித் திரிசங்கைன் வெஞ்சினத்தால் தன்குருவைக்
குற்றமுறத் தீர்ந்தார் குமரேசா—உற்ற
சினமெனனும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்
ஏமப் புணையைச் சுடும். (சு)

76

604 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இ—ன்.

குமரேசா! திரிசங்கு மன்னன் தன் குருவையும் ஏன்
சினத்தால் புரிந்தான் எனின், சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக்
கொல்லி, இனம் என்னும் ஏமப் புணையைச் சுடும் என்க.

புனை—மாக் கலம். சேர்த்தாரைக் கொல்லி என்றது நெருப்
பினை. தன்னை அடுத்தவற்றை அழிப்பது என்னும் காரணம்
பற்றி இதற்கு அப்பெயர் இடப்பட்டது. இனம் என்றது தனக்கு
உடனடியை உணர்ந்தும் உற்றார் முகலிய நல்வினத்தை.

இனம் என்னும் பெயர் புனையைச் சுடும்—இனம் என்று
சொல்லப்படுகின்ற இனிய மாக் கலத்தை யும் சிதைக்கும். இறக்
தது தழுவிய வாசவுழ்மை இதில் தொக்குவின்றது.

நெருப்பக் தன்னைச் சேர்த்து நொறுளை மாத்திரம் எரித்துக்
தொலைக்கும், சினம் சேர்த்தாரையும் சேராதாரையும் சேர அழிக்
கும். ஆகலால் அகனிணம் நொறுயதாக அஞ்சி
ஒழிக்கவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

துன்பக்கடலில் விழுந்து வருந்தா வண்ணம் இன்பக்கரை பி
லேற்ற வல்ல இனிய நல்ல துணை என்பார், எம்புனை என்னார்.

சினம் என்னும் நீ தன்னை எடுத்தவரையேன்றி அவரை
அடுத்தவரையும் நெடுத்தாகிநிம் எனப்படும்.

தனக்கு இசைக்கைச் செய்ய வல்ல குருமார் முதலிய நல்லோ
ரையும் சினமுடையான் தன் சினத்தின நினைமால் இழந்து வருந்
துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை திரி
சங்குபால் உணரப்படும்.

கதை.

திரிசங்கு என்பவன் குரிய குலத்தோன்றலாகிய சத்திய
விரதன் புதல்வன். சத்திய சீலராகிய அரிச்சந்திரன் தந்தை.
இவன் சத்தியவதி என்னும் உத்தமியை மணந்து அரசுபுரிந்து
கருங்கால் ஒருநாள் தம்மு குலகுருவாகிய வசிட்டரையனுதி

31-ம் அதிகாரம் வெகுலாணை

(05)

உடலோடு தான் தற்காலத்தில் புரவேண்டுமென்ற வேண்டுகோள். அதற்கவர் இப்பூக வுடம்போடு அங்குப் போதல் களது ஆரலால் இதுனை ஈண்டு இகந்தபின் நீ போகலாமென்றார். “என்மனங் கொண்டதைச் செய்து தரவில்லையானால் நீர் என்ன குற” என்று அரசன் சினங்கொண்டான். உம்மால் இயலவில்லையானால், யான் கருதியதைத் தருகற்குரிய பெரியார் ஒருவரைக்கொண்டு அருமகம் ஒன்று புரிந்து யான் எண்ணியதை எண்ணியாங்கே வந்து வேன் என்று எதிர்த்து மொழிந்தான். உடனே முனியாதமுனிவரும் முனிவுகொண்டார். வழி வழி வந்த எண்க்கும் இழிமொழி தந்தாய் ஆதலால் நீ நீசனாகக் கடவையென்று ஏசர் சினந்தார். அரசன் அவ்வாறே தனது அழகிய வடிவமாரி உடனே புலையானான். முனிவரும் பிரிந்து ஒரு தனிவனம் புதுத்தார். தமக்குரிய இனத்தின் நலத்தை இருவரும் தம் தம் சினத்தால் இழந்தார். சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனம் என்னும் எயம்புணையைச் சுடும் என்பதை உலகம் இவ்விருவர்பாலும் உணர்ந்தது. (விசிவை இராமாயணத்தில் காண்க.)

தன்னையடுத்தவரையெல்லாம் சினம் நீயைப்போல் கெடுத்து விடும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

307. கொண்டார்சினம்பொருளாக்கொங்கணி யின் வாசக்யாற்
 கொண்டாரேன் கேடு குமரோசா—பண்டி
 சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடு
 நிலத்தறந்தான் கைநிழையா தற்று. (ஏ)

குமரேசா! சினத்தையே தனக்குத் துணையாகக் கொண்
 டிருந்த கொய்ரணர் ஏன் வாகசியால் அதனையிழந்து இழிந்தார்
 எனின், சினத்தைப் பொருள் என்று கொண்டவன் கேடு நிலத்து
 அறைந்தான்னை பிழையாத அற்று என்க.

606

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சினத்தைப் பொருள் என்று கொண்டவன்—சினமேதனக்கு
 உறுதிதரும் பொருள் என்று கொண்டவன். பொருள் என்றது
 உரிமைதோன்ற நின்றது.

பிழையாத அற்று—தப்பாத வாறுபோல். இதில் அகரம்
 குறைந்து நின்றது. கொண்டவன் கேட்டுக்கு அறைந்தான் நை
 யை உவமை காட்டியது தவறாது என்பதை உணர்த்துதற்கென்க.

நிலத்தின்கண் அறைநகவன் நை அதில் தப்பாது படுதல்
 போல் சினத்தையுடையவன் கெடுதல் தப்பாது என்பதாய்.

தனது வலிமையையும் பெருமையையும் உலகிந்நாட்டுதற்கு
 சினமே உரிய துணை என்று கருதி அதனையே எவரிடமும காட்டு
 கின்றவன் தவறாது கெடுவான் என்பதை நிலத்து அறைந்தான்
 நையால் தேவர் கெடுத்துக்காட்டிய நயத்தை நண்ணிச் சிறிது நிலைத்
 துக் காண்க.

சினமுடையவன் தனது பெருமையை விரைவிலிழந்து தவ
 ராது கெடுவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்
 மை கொங்கணர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கொங்கணர் என்பவர் கொங்கு நாட்டிலிருந்த ஒரு சிற்பர்

ரில் டிரைந்தவர். இவரது காலம் இறறைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டு களுக்கு முன்னதாகும். இவர், அணிமா, மகிமா முதலிய அட்டமா சித்திகளும் அடையப் பெற்றவர். ஒரு காலத்தில் தம் உடலுழக்கைத் திரட்டித் திருமழிசையாழ்வார்முன் வைத்து அதனை ஒருசிறு பொன் மலைபாகப் பொருந்தக் காட்டினார். இவர் போக முனிவர்பால் போன்றபுடையவர். அவர் கருதியவல்லாம் உரிமையினுதவி அவரோடு உவந்திருந்தார். பின் அவரைப்பிரிந்து ஓர் அடவியிற் புதுத்து ஐம்பொறியடக்கி அருந்தவம் புரிந்தார். புரிந்துவருந்தால் ஒரு கொக்கின் எச்சம் இவர்மேல் பட்டது. இவர் அதனை நீயிர்த்து பார்த்தார்' உடனே அஃது எரிந்து கரிந்தது. தமது மகிமையைத் தாமே வியந்து எவரையுந் தமது சீடம் அதிகாரம் கொளுமை.

C07

சினத்தால் வெல்லலாம் என்று அதன்பின் துணிந்தார். சிவமே பொருளெனக்கொண்டு வனமெலாந் திரிந்தார். அறியாதவர்க்கெல்லாம் தம் ஆற்றலையுணர்த்தினார். ஒருநாள் திருவள்ளுவநாயனார் திருமனை முன் நின்று பவிதருக எனாரர். அவ்வமையம் நாயனாருக்குப் பணிபுரிந்திருந்தமையால் வாசகியம்மையார் உடனே வரவில்லை. சிறிது பொழுது கழிந்தபின் பவிக்கொண்டு வந்தார். விரையில் வரவில்லையே என்று கருதிச் சித்தர் நம் அம்மையைச் சினந்து விழித்தார். அக்கற்புத் தெய்வம் அவர் தன்மையைத் தெளிந்து புன்னகை செய்து "கொக்கென்று பார்த்திரோ கொக்கணரோ" என்று கூறியருளினார். சித்தர் அம்மைபாரது மெய்யுணர்வையும் மேன்மையையுந் தெளிந்து நடுக்கிப் பணிந்தார். நாணிச் சென்றார். சினத்தால் சித்தர் சீரிழந்தார் என்று அனைவரும் சிரித்து இடழ்ந்தார். சினத்தையே பொருளென்று கொண்டவன் தப்பாது தெடுவான் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைச் சித்தர் சரிதையில் காண்க.)

கிணமுடையான் தப்பாது கெடுவான் என்பது இதன்கூறப்
பட்டது.

308. எள்ளித் துயர்செய்தும் ஏனோ சிவஞானர்
கொள்ளவில்லை கோபம் குமரேசா—தள்ளி
இணரெரி தோய்வன்ன இன்னு செயிலும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று,

(அ)

இ.—ள்.

குமரேசா! சிவஞான தேசிகர் தனக்குப் பெருந் துன்-
பஞ் செய்தவனிடத்தும் ஏன் வெகுளியைச் செய்யவில்லையெனின்-
இணர் எரி தோய்வு அன்ன இன்னு செயிலும் வெகுளாமை
புணரின் நன்று எனக.

இணர் என்பது பூக் கொத்தை உணர்த்தும் ஒரு சொல்,
அஃதே ஈண்டு அக் கொத்தைப்போற் செறிந்த பல திச்சுடர்களை
க் குறித்து நின்றது.

603 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இணர் எரி—கற்றைத் தீ; என்றது பல சுடர்கன் ஒருங்கிய
தொகுதியான பெருந் தீயை. எரி என்றது துன்பத்தின் கொடு
மையையும், இணர் என்னும் அடை அகன் நிகழ்ச்சியையும் உணர்
த்தி நின்றது. தனக்குத் துன்பஞ் செய்காணித்தும் வெகுளி
யைச் செய்யாமல் பொறுத்திருக்க எவர்க்கும் முடியாதானின்
“புணரின்” என்றார்.

தொகுதியான பெருந்தீ வந்து தோய்க்காற்போல ஒருவன்
மிகுதியான துன்பத்தைச் செய்தானாயினும் அவனையும் வெகுளா
மை ஒருவனுக்கு அடையுமாயின் அது நன்று என்பதாம்.

கிணத்தையே பொருளென்று நொண்டவன் கெடுவான் என்
று மேலுணர்த்தியதை நோக்கி, அதனை அவ்வளவு கொள்ளாவிடி
னும் தமக்குக் கொடுத்திங்கு செய்தானிடத்தேனும் அதனைச் செய்

யலாகாதா? என்று ஐயுறுவார்க்கு இஃதே அருளியதென்க. இன் னுசெயினும் வெகுளாமை நன்ற, என்றார் புரமும் அறமும், அதனால் உளவாம் என்பது கருதி.

தனக்குத் துன்பஞ் செய்பவனிடத்தும் வெகுளியைச் செய் யாதிருப்பவனே மேலான நன்மையை எய்துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சிவஞான தேசிகர்பால் உணரப் பட்டும்.

கதை.

சிவஞான தேசிகரென்பவர் இற்றைக்கு நானூறு ஆண்டு க்கு முன்னர் வடநாட்டிலே பெருமுக்கல் என்னும் மலையினை அடுத்த ஒரு சிற்றூரில் இருந்த அம்மலை என்பவளுடைய புதல்வர், பொறுமை அடக்கமுதலிய உயர் குணங்களெல்லாம் இயல்பாகவே அமையப் பெற்றவர். பாலசித்தர் என்னும் ஞான யோகிபால் அருளுபதேசம் பெற்று இருவரைப் பற்றுமற்று பொ ம்புரம் என்னும் நகரில் சித்திகள் பல செய்து சிறந்த விளக்கி யிருந்து பின் விருத்தாசலத்தை அடைந்து வறியவர் பிணியாளர் கொடியவர் முடவர் முதலானவர்களையும் அடியவராகி அருள் புரிந்தார், புரிந்துவருங்கால, கனிமேடு என்னும் ஊரிலிருந்த

31-ம் அதிகாரம் வெகுளாமை,

609

தாசிகள் என்னும் மகதிராதி ஒருவன் இவர்மீது பொருமை யுற்று இவர்க்கு அல்லல் பல செய்தான். கொல்லவும் முயன்று கொடுஞ்சூழ் செய்தான். தமது தவமகிமையால் அவ் எல்லாவற் றினும் இவர் கப்பி உயர்ந்தான். அங்காஷத்தில் செஞ்சிபிலிருந்து அரசுபுரிந்த திரியம்பகன என்பவனை அணுகி இவர்மீது அவன் அடாப்பழி புண்ணுள் அவ்வேந்தனும் செற்றமுற்று வந்து தே சிகரது சூற்றமற்ற தன்மையை யுணர்ந்து நற்றாள் தொழுகான்.

நயத்து சொன் றுச். இங்ஙனம் சொல்லாலும் செபலாலும் தரக்
 குப் பொருந்துன்பவர்களைச் செய்துவந்த அத்தானீ நன்யினு இவர்
 சிறிதும் வெகுளாமல் அவனுக்கு இதீம செய்தார். இவரது
 சினம்ன்மையையும், மன நன்மையையும் தெளிந்து அவனும்
 வந்து இவர் அடிகளை கணங்கி அடிவயனான். அனைவரும்
 இவரது பொறுமையை வியந்து புகழ்ந்து போற்றினர். இவரும்
 எல்லா நலவாளுமெய்தி இற்தியில் சுவிலின்பமெய்தினார். தளக்கு
 இன்னு கவற்றைச் செய்தார் கண்ணும் வெகுளாமலி ருத்தல் அமை
 யூராயின் அஃது ஒருவனுக்கு நலமாம் என்பதை உலகம் இவர்
 பால் உணர்ந்தது. விரிவை மயூராசல புராணத்திற் உணர்ச்சு.

யித சொய் செயினும் வெகுளாதிருத்தலே ஒருவனுக்கு நல
 மாம் என்பது இதற்குல் கூறப்பட்டது.

309. பண்டு வெகுளாப் பரத்துவரேன் ள்ளரியதைத்
 கொண்டா உடனே குமரேசா—கொண்டாடி.
 உள்ளிய வெல்லாம் உடனெய்தும் உள்ளத்தால்
 உள்ளான் வெகுளி யெனின். (க)

இ—ள்.

குமரேசா! நாம் நினைத்தவற்றை எல்லாம் பரத்துவாசர்
 ஏன் நினைத்தவுடனே பெற்றார் எனின், உள்ளத்தால் வெகுளி
 யை உள்ளான் எனின், அவன் உள்ளிய எல்லாம் உடனே எய்
 தும் என்க.

610 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உள்ளத்தால் வெகுளி உள்ளான் எனின்—நெடூரால் வெநு
 ளியை நினையானாயின். மேல், வெகுளாமை எய்தின் ஒருவனுக்கு
 நன்று என்றார், இதில், அவன் கருதியன எல்லாம் அதனால் எய்
 தும் என்றார்.

மனத்தால் வெளியை ஒருவன் நினைவானாயின் அவன் நினைத்தவற்றை, வெல்லாம் உடனே பெறுவான் என்பதாம்.

எண்ணியவெல்லாம் எண்ணியவாரே ஒருவன் எய்தவேண்டி உனாயின் அவன் வெகுளியை எண்ணலாகாது என்பது கருத்து.

சினத்தை ஒழித்தவனுக்கு நினைத்தனவெல்லாம் உடனே கிடைக்குமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை பரத்துவாசர்பால் உணரப்படும.

கதை

பரத்துவாசர் என்பவர் உதத்திய முனிவருடைய புதல்வர் தாய்பெயர் மமதை. இவர் சிறந்த தவ வெழுக்கம் வாய்ந்தவர். உயிர்கள் மாட்டுப பேருளுடையவர். முனிவிடமிட முனிவரென்று இவரை அனைவரும் புழுவார். பரம்பொருளிடகதே என்றும் கடி உளத்தையி நுத்தியதால் இவர் பரத்துவாசரென்ப பெற்றார். இதுபொழுது பிரயாகை என வழங்கப்படுகின்ற இடமே பண்டு இவரிருந்து தவம்புரிந்த தலமாம் இராம மூர்த்தி இராவணனை வட்டையாடி வானரசேனைகளுடன் திருவயோத்தியை கோக்கி மீளுங்கால் அவரை எதிர்கொண்டு சென்று தமது தவச்சாலைக்கு அழைத்துவந்து இனிய உபசாரங்கள் செய்து அரிய விருந்து ஒன்றை இவர் ஆற்ற விரும்பினார் தெய்வ வலகத்தில் எய்தியிருக்கும் இனிய பொருள்களெல்லாம் தம்மிடம் எய்தும்படி எண்ணினார். அவ்வாரே சுரபி சிந்தாமணி அழித்தம் முதலிய போகப் பொருள்களெல்லாம் உடனே எய்தின. அவற்றால் அரசர் முதல் அடியவரீடுக அச்சேனையினுள்ள அனைவருக்கும் ஒருபடியாக உயர்ந்த இன்பத்தை ஊட்டினார். எல்லாரும் உண்டு மகிழ்ந்தார். இவரது மனநலத்தையும் தவ வலத்தையும்

வியந்து இராமமூர்த்தியும் புகழ்ந்து போற்றினார். உள்ளத்தால் வெகுளிகைய உன்னாதவர்க்கு உள்ளியன எல்லாம் உடனேஎய்தும் என்பதை உலகம் இயல்பால் உணர்ந்தது. விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.

வெகுளியில்லாதவர்க்கு விரும்பியன எல்லாம் விரையில் உளவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

310. திண்டோட் சகரர் சினந்திறந்தார் அஞ்சுமான்

கொண்டான் உயர்வேன் குமரேசா—மண்டி.

இறந்தார் இறந்தார் அணையர் சினத்தைத்

துறந்தார் துறந்தார் துணை.

இ.—ள்.

(10)

குமரேசா! சகரர் சினத்தால் இறந்தார்; அஞ்சுமான் ஏன் வெகுளாது உயர்ந்தானெனின், சினத்தின இறந்தார், இறந்தாரை அணையர்; சினத்தைத் துறந்தார் துறந்தார் துணை என்க.

இறத்தல் என்பது மிகுதல் சாதல் கடத்தல் என்பவற்றை உணர்த்தி நிற்கும். சினத்தின இறந்தார் இறந்தார் அணையர்—சினத்தின் மிக்கவா செத்தவரோடொப்பர். இதில் சினம் இடைநிலைத்தீவகமாய் நினறு இருமருங்கிலும் சென்றிசைந்தது.

சினத்தைத் துறந்தார்—வெகுளியை விட்டவர்.

துறந்தார் துணை—சாதலை ஒழிந்தாரை ஒப்பர்.

சினத்தை மிகுத்தவர் செத்தவரையும், அதனை விடுத்தவர் சாகாதவரையும் ஒப்பர் என்பதாம்.

வெகுளி யுடையவர், உயிருடையராயினும் தாம் பிறந்த பயனை இழத்தல் நோக்கி அவரை இறந்தவர் என்றும் அஃதில்லாதவர் மெய்யுணர்வுடையராய் அழிவினைப்பத்தை அடைவரென்பது கருதி அவரை இழாதவர் என்றும் கூறினார் என்க.

எரிநிகர் வெகுளிபொங்க மயந்தம்வந் தெய்தும் எய்தத்
 தெரிபவை சிதைதும் உள்ளந் தெரிந்தவை சிதைந்தபோதே
 உரியதன உணர்வுமாயும் உணர்வுமாய்க் தொழிந்தவாறே
 அரியவென் றறிஞர்பேரும் அனைத்துமாய்க் தொழியுமனறே.
 (டகவற்கிதை.)

வெகுளி மிக்கவர்க்கு வீடு பெறுதல் அரிது என்பதை இது
 னுணர்ப்புக. இனி, தூரந்தார் என்பதற்கு துறவிகள் என்று பொ
 ருள் கொண்டால், வெகுளியை மாதிரும் தூரந்தவர், எல்லாவற்
 றையும் தூரந்த பெரியாரோடொப்பர் எனறு கொள்க.

வெகுளியுடையவர் இறப்புத துன்பத்தையும், அஃதில்லாத
 வர் இறவா இன்பத்தையும், எய்துவரென்பது இதில் உணர்த்தப்
 பட்டது. இவ்வுண்மை சகரர் பாலும் அஞ்சுமான் கண்ணும்
 உணரப்படும்.

கதை 1.

திருவயோத்தியிலிருந்து அரசுபுரிந்த சகர மன்னனுக்கு
 சுமதியென்னு மனைவிபால் இறைவனருளால் அறுபதினாயிரம் புத
 ல்வர்கள் தோவறினார். அவரனைவருக்கும் ஒரு தொகையாகச்
 சகரர் என்றே பெயர். உருவில், திருவில், உரவில், உணர்வில்
 ஒரு நிகரானவர். வீரிகத அறிவு இலராயினும் சிறந்த ஆண்மை
 யுடையவர். ஒருகரையொருவர் பிரிதல் இலராய் யாண்டுச் செல்
 லினும் ஒருங்கே செல்வர். பாசலத்திலிருந்து அருந் தவம் புரி
 யுந் கபில முனிவரைக் கண்டு அவரது மன நிலையை உணராத
 அவர்மேற் சினமீக் கூர்ந்தார். அனைவரும் அதனால் ஒருங்கே
 அழிந்தார். சிறந்த பிறவியை எய்தியிருப்பினும் இறந்த சினத்
 தார் இறந்தவரே யாவா என்பதை இவர் அன்று உணர்த்தி
 ஒழிந்தார்

அஞ்சுமான் என்பவன் சகர மன்னனுடைய பேரன்.
பொறுமையும் அறிவும் யொருந்திய பண்பினன், தின்மையுள்ள
31-ம் அதிகாரம் வெகுளாமை. 613

வஞ்சினும் யாவர்மாட்டும் தண்பைமிட்கவன், சகரர் இறந்தமை
யைத் தெரிந்து தாம் புரிசின்ற பரி வேள்விக்கு இடையூறு வந்த
தேயென்று கவலுகின்ற தன் பாட்டனாகிய சகரனைத் தேற்றிவிட்
டுப் பாதலத்தில் புதுத்து கபில முனிவரைக் கண்டு அவரது அடி
களிற் பணிந்து இவிய மொழிகள் பல அவர் உவமையுற மொழி
ந்தான் இவனது மன நலத்தையும் சினமகன்ற தன்மையையும்
முனிவர் தெளிந்து இனிதருள்செய்து பரியையும் உகலினார். அ
தனைப் பெற்றுவந்து அரு மகம் முடிசது அரசனுக்கு மகிழ்வுந்
டித் தனது அமைதியினலத்தால் அநந்தவரும் போற்றத்தக்க
பெரும்புதத்தை அடைந்தான். சினமுடையவர் அழியுந்துயரை
யும், அஃதில்லாதவர் அழியா இன்பக்கையுள் பெறுவார் என்
பதை உலகம் இகர்பால் உணர்ந்தது. விரிவை இராமாயணத்தில்
காண்க.

(இவ்வதிகாரத்தின் தொலைப் பொருள்.)

செல்லும் இடக்தும் தன் சினத்தைக் காப்பவனே சிறந்த
வனாவான். செல்லும் இடம், செல்லாத இடம், என்னும் ஈரிடத்
தும் சினம் தீராத பயக்கும். யாவர்மாட்டும் சினத்தை ஒருவன்
ஒழித்தல் வேண்டும். மன மகிழ்ச்சியையும், முக மலர்ச்சியை
யும் சினம் அரவே தொலைக்கும். அதனை அடக்காதவனை அது
கெடுத்தேவிடும். அதனையுடையவன் தனக்குரிய நல்வினத்தை
யெல்லாம் இழப்பான். அதைக் கொண்டவன் தப்பாமல் தன்ப

த்தைக் கொள்வான். தீயைப்போல் வந்து பிறர் துன்பஞ் செய்
யினும் சினைக்கொள்ளாமையே ஒருவனுக்கு உயர் கலமாகும்.
வெகுளி இல்லாதவனுக்கு உள்ளிபவெல்லாம் உடனே உளவாம்.
சினம் மிகுந்தவர் செத்தவரோடு ஒப்பர். அதனைத் துறந்தவர்
அழிவினப்பத்தைப் பெறுவர் என்பனவாம்.

31வது வெகுளாமை முற்றிற்று.

614 திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

ஈஉ-ம் அதிகாரம் இன்னொ செய்யாமை.

அஃதாவது தன்பமானசெயல்களைப் பிறவுயிர்க்கு எவ்வ
கையானுஞ் செய்யாமை. இன்னாமை—தன்பம். இஃது இனி
மை என்பதன் எதிர்மொழி. வெகுளி, அறியாமை, தன்னயங்
கருதல், மறதி என்பவற்றால் இது நிகழாமலினும் பெரும்பாலும்
வெகுளி பற்றியே விளையுமா தலால் அது தோன்றினும் இது செ
ய்யனாகாதென்பதை உணர்த்துதற்கு வெகுளாமையின்பின் வைக்
கப்பட்டது.

311. உற்றமுன்னோன் இன்னொ வறுவனென எனிளக்கோ
குற்றமற நீத்தார் குமரோசா—முற்றும்
சிறப்பினும் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கின்கு
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

(ச)

குமரேசா! அரச செல்வத்தைப் பெறுவதாயிருந்தும் தன் அண்ணனுக்கு இன்னு செய்வலகாதென்று எண்ணி ஏன் அதனை இளங்கோ துறந்தார் எனின, சிறப்பைத் தருகின்ற செல்வத்தைப்பெறினும் பிரார்க்கு இன்னுதவற்றைச் செய்யாமை மாசு அற்றாரது கோள் என்க.

சிறப்பு என்பதற்குப் பொருள் ஈண்டு இயல் நோக்கிக் கொள்க. கோள்என்பது புறங்கூறல், இடைபூறு, பிரகம், கோட்பாடு, குணம் என்பனற்றை உணர்த்தும்ஒரு சொல். அஃது ஈண்டு கோட்பாடு என்பதைக் குறித்த நின்றது.

மாசு அற்றார் கோள்—குற்றம் அற்றாரது துணிவு.

சிறப்பைத் தருகின்ற செல்வத்தைப் பெறுவதாயினும் பிரார்க்குத் துன்பத்தைச் செய்யாமை குற்றமற்றாரது துணிவு என்பதாம்.

32-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யாமை.

615

எத்துணைச் சிறந்த செல்வமாயினும், பிரார்க்குத் துன்பஞ் செய்து அதனால் எய்துவதாயிருப்பின் அரசனை மனந் தூயர் விரும்பார் என்பார் “செல்வம் பெறினும் இன்னு செய்யாமை மாசுற்றார் கோள்” என்றார். இன்னு செய்யாமையே குற்றமற்றாரது குணம் என்பது குறிப்பு.

இனி, சிறந்த செல்வத்தைப் பெற்றிருப்பினும் பிரார்க்குத் துன்பஞ் செய்யாமை மாசு அற்றார்க்கு இயல்பு எனினும் பொரு

ந்தும். ஒருவனுக்கு இம்மைக்குரிய எல்லாச் சிறப்புமையும் செல்வம் நல்கும் ஆதலால் அது சிறப்பு ஈழம் என்னும் அடைபெற்று வந்தது. எத்துணை அறிவுடையாரையும் சித்தத்தைத் திரித்துச் செருக்கை மிகுத்துப் பிரர்க்குத் தீங்கு செய்யும்படி செல்வம் தூண்மொதலால் அது பெறினும் மாசற்றார் இன்னு செய்வார் என்றார். இன்னு செய்யும்படி செல்வம் செய்யும் என்பதை உம்மை விளக்கிநின்றது. எவ்வளவு சிறந்த செல்வமாயினும் பிரர் தன்புற வருவதாயின் அதனை அறிவேர் விசும்பார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை இளங்கோ பால் உணரப்படும்.

கதை.

இளங்கோ என்பவர் சேர நாட்டிலே வஞ்சி நகரத்திலிருந்து செங்கோல் செலுத்திய சேரலாதன் என்னும் அரசனுடைய புதல்வர். தன்னுடன்பிறந்த முன்னோனாகிய சேரன் செங்குட்டுவனோடு சேர்ந்து வளர்ந்து யாவர்மாட்டும் ஆர்ந்த அன்பினராய் அமர்ந்து விளங்கினார் அரியணை அமர்ந்து திருவுடன் விளங்கும் அரசன் முன்னர் இவ் இருவரும் இருப்ப ஒருநாள் நிமித்திகள் ஒருவன் வந்தான். வணங்கி நின்றான். குமார் இருவரையும் அமர நோக்கிப் பின் அரசனை நோக்கினான். அரசே! “நம்புதல்வர்கிருவரில் அரசரிமையை யெய்துதற்குரிய நலங்களை ல்லாம் இளங்கோவுக்கே அமைந்துள்ளன ஆதலால் அவனே இவரி அரசனாவான்” என்று அறைந்து சென்றான். முத்தவனுக்கே அரசு உரிமை என்னும் முறைமை மாறியதோ என்று செங்குட்டு
616

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பெண் சினந்து சென்று மனந்திரிந்தான். அதனை இளங்கோ உணர்ந்தார் தம்மால் அண்ணனுக்கு இன்னல் வந்ததே என்று வருந்தி அதனை அவனடையாவண்ணம் தாம் துறவினை அடைந்

தார். வஞ்சியின் கீழ்பாவிருந்த திருக்குணவாயில் என்னும் தல
 த்கிலமர்ந்து தவததிரீருத்தார். உயர்ந்த சிறப்பைத் தருகின்ற
 சிறந்த அரசு செல்வம் தமக்கு வருவதாயிருந்தும் முன்னோடெனப்
 தம் இன்னொருவருக்கு இரங்கி அருளுடன் துறந்த இப்பெரியாரது
 மாசற்ற தன்மையை அனைவரும் வியந்தார். துறவுகொண்டபின்
 இளங்கோவடிகள் என்றும் சேர முனி என்றும் இவரைப் புதும்
 ந்து போற்றினார். சிலப்பதிகாரம் என்னும் சிறந்த காசியம் இவ
 ரால் இயற்றப்பட்டது. இவரது மதி நலமும், மனநலமும், அரு
 ளுடைமையும் இந்நூலில் பலஇடங்களிலும் புலனாகின்றன. பிற
 ர்க்குத் துன்பமான செயல்களைப் பெரியோர் எவ்வகையினும் செ
 ய்யார் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைச் சரி
 தையில் காண்க.)

தமக்குப் பெருஞ் செல்வம் வருவதாயினும் பெரியோர் பிறர்
 க்குத் துன்பமானவற்றைச் செய்யார் என்பது இதனால் கூறப்
 பட்டது.

312. செற்றங்கொண்ட இன்னுமுன் செய்தார்த்கும் செய்திலரேன்
 கொற்றங் குடியார் குமரேசா—முற்றம்
 கறுத்தினு செய்தவக் கண்ணும மறுத்தினு
 செய்யாமை மாசற்றார் கோள். (உ)

குமரேசா! செற்றங்கொண்டு இன்னு தவற்றைத் தமக்குச்
 செய்தாரிடத்தும் கொற்றங்குடி உமாபதியார் ஏன் அதனை மறு
 த்துச் செய்யவில்லை எனின், கறுத்த இன்னு செய்த அக்கண்
 னும் மறுத்த இன்னு செய்யாமையும் மாசு அற்றார் கோள்
 என்க. தொக்கு நின்ற உம்மைமேலதைத் தழுவினின்றது.

கறுத்தல்—வெகுளித் குறிப்பு.

கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள். (தொல்காப்பியம்.)

செய்த அக்கண்ணும்—செய்த அவ்விடத்தும். செய்தவன் கண்ணும் எனவும் பாடம்.

இன்னாகவற்றைத் தமக்கு ஒருவன் வெகுண்டு செய்தவிடத்தும் அவற்றைமாறி அவனுக்குச் செய்யாமை மாசற்றரது இயல்பு என்பதாம்.

செல்வம் பெறினும் பிறர்க்குத் துன்பமான செயல்களை மாசற்றார் செய்யார் எனது மேலே கூறினார்; இதில், தமக்குத் துன்பஞ்செய்தாரிடத்தும் அதனை அவர் செய்யார் என்றார்.

சினக்கொண்டு பிறர் இன்னாசெய்யினும் அடினை பனக்கொள்ளாது பெரியோர் மறந்துள்ளோர் எனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை உமாபதி சிவாசாரியர்பால் உணரப்படும.

கதை.

உமாபதி சிவாசாரியர் என்பவர் சோழ நாட்டிலே சில்கையம்பதியிலே அந்தணர் குலத்திலே அவதரித்தவா. வேதங்கள், சிவாக்மங்கள், இக்சாச புராணங்கள், முதலிய பல கலைகளிலும் தலைமையான புலமை வாய்ந்தவர். அருள், அடக்கம் பொன்ற முதலிய அரிய குணங்களெல்லாம் அமையப் பெற்றவர். மறைஞான சம்பந்தர் என்னும் பெரியாரொருவர் பால் அருளுபதேசம் பெற்று இறைவனருளையே நாடி இளமையிலேயே தவநெறி ஒழுக்கினார். சாதி முதலியவற்றின் இழிவுசம்புரினைக் கடந்து

பாநத நோக்குடன் யாவர்மாட்டிம் பேரருளுடையராய்ப் பொருந்
 திவிளம்பினார், தமது முறைப்படி ஒருநாள் பொன்னம்பலவருக்
 கு இவர் பூசை செய்யப் போயினார். தில்லைவாழந்தணரொல்லாரு
 ள்சேர்ந்து இவரைக் குல முறை தவநன்னவரென்று பழி மொழி
 பகர்ந்துபணி செய்பலாசாதென்று தடுத்ததும் தம் குழுவினர்து
 விலக்கினர். அவ்வளவி லமைபாது இன்னாத செயல்களையும் இ

618

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

சைநது செய்தனர். ஐயம் நீக்கிய மெய்யுணர்வுடைய இவ் ஐய
 ரது பெருமைபைச் சிறிதும் அறிபாமல் அவர் செய்த அல்லல்
 கள் மிகப்பல. இவர் யாதஞ் செய்யாது அமைதியோடு அப்
 பதியைவிட்டகன்று அதன் கீழ்பாலிருந்த கொற்றங்குடி என்
 னும் சிற்றாரையடைந்து தனி முதலை நாடித் தனியே யிருந்தார்.
 மறநாள் தில்லை வேதியர் அம்பலத்திற் சென்று பூசை செய்தற்கு
 ஆதி அறைபைக் திறந்தார் அங்கு அம்பலவாணரைக் கண்டி
 லர். அஞ்சி நடுங்கி அயர்கார். உடனே “யாம் உமாபதி பால்
 உவந்திருக்கின்றோம்” என்று ஓர் ஒலி இறைவன் அருளால் வானில்
 ஒலித்தபடிந்தது. வேதியர் கேட்டு வெருண்டோடி உமாபதியா
 ரை வணங்கித் தம் ஊருக்கழைத்தார். அருள் வள்ளலாகிய
 இவர் யாதும் கூறாமடைந்தார். அம்பலவாணரும் ஆங்கு வந்
 தமர்த்தார். நாள் பல சழித்த பின் மீண்டு சென்று உமாபதி
 யார் கொற்றங்குடியே குடியாக் கொண்டார். பெற்றான் என்
 னும் ஓர் உத்தமனுக்கு முத்தி கொடுக்குமாறு ஒரு பாலை எழு
 திப் பெருமான் ஏவ அதனைப் பெற்று இவர் அவ்வாறே செய்
 தார். அப்பாட்டு இதனடியில் வருகின்றது.

அடியார்த் கெளரியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்
 குடி யார்க் கெழுதியகைச் சீட்டுப்—படியிசைநற்
 பெற்றான்சாம் பாணுக்குப் பேதமறத் திக்கைசெய்து

முத்தி கொடுக்க முறை.

இங்ஙனம் இறைவனருளை நிறையப்பெற்று உண்மை நெறி விளக்கம், சிவப்பிரகாசம், வினாவுண்பா, நெஞ்சக்ஞான முதலிய ஆரிய நூல்கள் பல அருளிச்செய்து யாவர்க்கும் இனியனவே செய்து இசை பெற்றிருந்தார். வெறுத்துத் துயர் விளைத்தவ ரிடத்தும் பொறுத்து அருள் செய்த இவரது மனத் தூய்மையை அனைவரும் போற்றிப் புகழ்ந்தார். கறுத்து இன்னு செய்தவரிடத்தும் மாசற்றார் மறுத்து இன்னு செய்யார் என்பதை உலகம் இயர் பால் உணர்ந்தது (விரிவை இயர் புராணத்தில் காண்க.)

எவரிடமும் மேலோர் இன்னுதனசெய்யார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

32-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யாமை. 619

313. திண்டோள் நிமிவகிட்டர் சீறியின்னா செய்துதன்பம்
கொண்டார்பின் என்னே குமரேசா—பண்டொன்றும்
செய்யாமல் செற்றார்க்கும் இன்னுத செய்தபின்
உய்யா விழுமம் தரும். (௩)

-எ.

குமரேசா! நிதியும் வகிட்டரும் ஒருவர்க்கொருவர் இன்னு செய்து பின் ஏன் இருவரும் இறம்பை எய்தினார் எனின், செய்யாமல் செற்றார்க்கும் இன்னுத செய்த பின் அஃது உய்யா விழுமம் தரும் என்க.

செய்யாமல் செற்றார்—ஒருவன் யாதொரு துன்பமும் முன்பு செய்யாதிருக்க அவன்மேற் சினந்து துன்பம் செய்தவர்.

உய்யா விழுமம் தரும்—உடக்க முடியாத துன்பத்தைக் கொடுக்கும்.

முன் யாதொரு துன்பமும் தான் செய்யாதிருக்கத் தன் மேற் செற்றங்கொண்டு துன்பஞ் செய்தவர்க்கும் ஒருவன் அதனைச் செய்வனாயின் அவனுக்குக் கடக்கமுடியாத துன்பத்தை அச்செயில் கொடுக்கும் எனபதாய்.

கறுத்து இன்னா செய்தார்க்கும் மேல் மறுத்து இன்னா செய்யலாகாதென்றார்; செய்தாலெனனை? யென்பார்க்கு அதனால்தொலையாத துன்பம் உளவாய் என்று இதில் உணர்த்தினாரென்க.

இன்னாமை இன்னாமைமையே யினுமாதலால் அதனை எவ்விடத்தும் எவ்வகையானும் செய்யலாகாதென்பதும், செய்யின் செய்தார்க்கே அது துன்பத்தை விளைக்கும் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை நிமியின்கண்ணும், வசிட்டர் பாடும் உணரப்படும்.

நீயி என்பவன் சூரியகுலத் தோன்றலாகிய இக்குவாகு வின் புதல்வன். அமரரும் வியக்கத்தக்க அருந்திறல் படைத்த

78

620 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வன். சிறந்த போர்வீரன். மலர்தலை யுலகினுக்கு உயிரென இருங்கு இசை திசை பரப்பி வசையற ஆண்டவன். துறந்தவர் தம்மீனும் தூய்மை வாய்த்தவன். இவன் சதநிரவேள்வி ஒன்று செய்யவிரும்பி வசிட்டரை அதற்குத் தலைவராயிருக்குமாடி அழைத்தான். இவ்விரன் வேள்வி ஒன்று பரிசீலிப்பான் அங்குச் சென்றுவருகின்றேன் என்று அவர் செய்ப்ப போயினார். கௌதமரைக்கொண்டு தனதுவேள்வியை சீயி இனிது முடித்தான். அதிசிரி, பிராகு, அங்கிரா முதலிய முனிவர்களையும் அங்கு வந்திருந்த மலனர்களையும் தண்ணளியொடு அனுப்பிவிட்டு வேள்வியின் இளைப்பால் மெள்தயிப்புரிந்தான். வசிட்டர் வந்தார். "யான்

வருவதற்கு முன் வேறொருவனைக்கொண்டு வேள்வியை முடித்
 தான், யான் வந்திருந்தும் இங்கு வந்து காணுது மன்னன் என்னை
 அமைதித்தான்" என்று முனிவர் மனங் கொதித்து "அவன் ஆவி
 தீர்க" என்று சாபங் கூறினார். அமைச்சர் எழுப்ப நிமி எழுந்து
 நிகழ்த்தையறிந்து தான் ஒன்றுந் செய்யாதிருந்தும் தன்மேற்
 செறுத்து இன்னு விளைத்காரே என்று முனிவரை வெறுத்து
 "அச்சாபம் உன்னையும் சார்க" என்று மன்னவன் சபித்தான்.
 இருவரும் இறந்து இன்னுடல் கழிந்தார். பிரிந்து நொந்து பின்
 பிரிந்து வருந்தினார், செய்யாமல் செற்றார்க்கும் இன்னுத செய்
 யின் அச்செயல் உய்பா விழும் தரும் எனபதை உலகம் இவர்
 பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பாகவதத்தில் காண்க.

என்னைமுன் வரித்துப்போன யான்வருவதற்கு முன்போர்
 அன்னியன் நன்னைக் கொண்டாங் கருமகம நடாத்துகின்ற
 மன்னவன் காண நான்றான் வந்திடப் புறப்படாதோன்
 தன்னுடல் விடுக ஆவி யெனமுனி சபித்தான் அன்றே.

அனைவன் சபிக்கக்கேட்ட அரசர்கோன் அழலிற்பாங்கித்
 தன்வரவறியேன்பாயல் சார்ந்துநித்திரைநான பண்ண
 என்னையர் நியாயத்தாலே யெரிவித்த சாபம் அன்னான்
 தன்னையுஞ் சார்கவென்று சபித்தனன் தவத்தின் மிக்கான்.
 (உத்தரகாண்டம்.)

32-ம் அதிகாரம் இன்னு ரெய்யானை. 621

இவற்றால் மேற்குறித்தவுண்மை இனிது புலனாகல் காண்க.
 இன்னுத செயல் எவ்வகையானும் தன்னைச் செய்தார்க்கே
 துன்பம் விளைக்கும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

314. பண்டு சுயோதனனைப் பாண்டவனோன் கட்டவிழ்த்துக்
 கொண்டுவந்து விட்டார் குமரேசா—மண்டி வந்து
 இன்னு செய்காரை யொறுத்தல் அவர்நாண
 நன்னயஞ் செய்து விடல். (சு)

குமரேசா! தமக்கு இன்னு செய்யவந்த துரியாதன
 கட்டவிழ்த்துக்கொண்டுவந்து என் லுவர் இனியன செய்து
 விடுத்தார் எனின், இன்னு செய்காரை ஒறுத்தல், அவர் நாண
 நன்னயம் செய்துவிடவேயாம் என்பது.

நன்னயம்—இனியவை, நல் நயம் எனப் பிரித்துக் காணீ
 னும் பொருத்தமாம்.

நன்னயம் செய்துவிடல்—இன்புறும் நலங்களைச் செய்து
 விடுக. விடல் என்பது உடன்பாட்டு வியங்கோள்.

தனக்குத் துன்பம் செய்காரை ஒருவன் கண்டிற் சலாவதி
 அவர் தாமே நாணும் வகை அவர்க்கு இன்பம் செய்துகொடுத்தலே
 யாம் என்பதாம்.

தான் யாதும் செய்யாதிருக்க தனக்குத் தீது செய்தானுக்கு
 இன்னு செய்யினும் தீதாம் என்று மேலே கூறினார்; இனி அவன்
 பால் செய்ய வேண்டுவதுதான் யாது எனபார்க்கு தீது கூறி
 னாரென்க.

தமக்கு இன்னுதன செய்தானுக்கும் அறிவோர் இனியன
 வே செய்வார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்
 பாண்டவர் பால் உணரப்படும்.

622

திருக்குறட குமரேச வெண்பா.

கதை.

பாண்டவர்கள் வன வாசஞ் செய்யுங்காலத்தில், துரியோ
 தனன் தன் செல்வநலத்தையும் சிறப்பையும் அவர்க்குக் காட்ட
 விரும்பிச் சிறந்த அணிகளும் உயர்ந்த ஆடைகளும் அணிந்து
 மனைவிமக்களும் உரிய துணைவரும், கன்னன் சகுனி முதலிய நண்ப
 ரும் நால்வகைச் சேனையும் புடைகுழ எழுந்து வனம் புகுந்து
 அவர் தங்கியிருக்கும் இடத்தைச் சார்ந்தான். நறைய மலர்கள்
 நிறைந்த ஓர் இனிய வாயியை யணுகித் தமது படைகளோடு நீரா
 டியின்றான். தனது அழகிய மகளிரோடு அங்கு வந்திருந்த சித்
 திரசேனன் என்னும் வித்தியாதரனுக்கும் இவனுக்கும் வாதம்
 நிகழ்ந்தது. முதலில் சொற்போர் தொடங்கி முடிவில் விற்போர்
 நிகழ்ந்தது. அதில் அனைவரையும் வென்று துரியோதனனைக்
 கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு சித்திரசேனன் தேர்மேலேறி வான்
 மேல் போனான். வஞ்ச நெஞ்சன் அஞ்சி அலறினான். அவ
 னது அபயக் குரலை அறன் மகன் கேட்டார். மன மிக இரங்
 கிக் துணைவரையனுப்பினார். காலினுங் கடுகி நால்வரும் ஓடி
 னார். வான்வழிச் செல்வோன் மேல் வானி தூவினார். அருச்ச
 னனைக் கண்டு தன் நட்புரிமையை நினைந்து தான் பிடித்திருந்த
 சிறையினை விடுத்து இனிய மொழிகள் புகன்று அவன் மகிழ்வு
 டன் சென்றான். துரியோதனனைக் கொண்டுவந்து தருமர் முன்
 விடுத்தார். இவரும், அவனை அன்புடன் தழுவி அரிய கவிகளை
 பூட்டி யினிய உபசாரங்களைச் செய்துவந்தவரோடு வாழ்த்தியனு
 ப்பினார். சொல்லுதற்கரிய பெருந் துன்பங்களைத் தான், அவர்க்

குச் செய்திருந்தும் தனக்கு அவர் அன்று செய்த நன்றிகளை நினைந்து நினைந்து நாணங்கொண்டான். ஆயினும், காட்டிலிருந்து இவ்வளவு சுகமாக வாழ்கின்றார்களே என்னும் புல்லிய பொறுமையும் அவனுள்ளம் புகுந்திருந்தது. தமக்கு இன்னாதவற்றைச் செய்த கொடியவனான தாரியோதனனுக்கும் இனியவற்றையே செய்து அன்புடன் விடுத்த தருமர் முதலிய ஐவரது மன நலங்களை அனைவரும் போற்றினார். விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

32-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யாமை. 623

தமக்கு இன்னு செய்தவர்க்கும் இனியன செய்வோரே பெரியோர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

315. திண்டோட் பலணனேன் சிற்றயிர்நோய் கொண்டாலும் கொண்டான் துயரம் குமரேசா—கொண்ட அறிவீனான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதிலேய் தந்நோய்ப்பால் போற்றாக் கடை. (௫)

இ—ள்.

குமரேசா! சிற்றயிர்கள் சிறிது துன்புறக் கண்டாலும் பலணமாதேவன் ஏன் பெரிதும் வருந்திப் போற்றினான் எனின், பிறிதின் நோய் தம் நோய் போல் போற்றாக் கடை அறிவீனான் ஆகுவது உண்டோ என்க. இல்லை என்பதை ஓகாரம் உணர்த்திநின்றது. அறிவுக்குப் பயன் இதில் அறிந்துகொள்க.

3-ன் நோய்—பிறிதோர் உயிர்க்கு உறும் நோய்.

போற்றாக் கடை—பேணாதவிடத்து.

பிறர் நோய் என்னுது பிறிதின் என்று அஃறிணையாற் கூறியது துண்ணிய வுடம்புகளையுடைய ஏறமபு புழு முதலியவற்றை

யும் தம் உயிர்போல் பேணவேண்டுமென்று கருதி என்க.

பிறிதோருயிர்க்கு வரும் நோயைத் தம் உயிர்க்கு வந்ததாகக் கருதிக் காவா தவிடத்து மக்கள் அறிவினால் ஆவதொரு பயன் யாதும் இல்லை என்பதாம்.

ரல், இருத்தல், கிடத்தல், நடத்தல் முதலிய செயல்களானும் சிற்றயிர்கள் வருந்தாவண்ணம் உற்றறிந்த ஒழுகவேண்டுமென்பது கருத்து. பிறவுயிர்களைத் தன் உயிர்போல் பேணாதவன் எவ்வளவு அறிவுடையவனாயினும் அவனை அறிவில்லாதவனாகவே கொள்ளவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

624 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பிறவுயிர்கள் சிந்தி வருந்தினும் அறிவுடையார் பெரிதும் இரங்கி அவற்றைப் பேணுவரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பவணமாதேவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பவணமாதேவன் என்பவன் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தாசகி நாட்டிலே யிருந்த பூமி திலகம் எனலும் நகரிலிருந்து அரசுபுரிந்தவன். அருளும் பொறையும் அறிவும் நிறைந்தவன். எவ்வயிரும் தன்னுயிர்போல் எண்ணியொழுகிய புண்ணிய சீலன். இவனுடைய அருமை மனைகிக்குச் சயமதி என்று பெயர். அவன்பால் நலமெல்லாம் திரண்ட ஒருகுலம்கன பிறந்தான். பருவமெய்தி அவன் இளவரசாய பின் அழகிய மகலர் ஐவரை மணந்து அருக போகந துய்த்தான். துய்த்துவருங்கால் பொய்கை ஒன்றில் பொருந்சியிருந்த ஓர் அன்னப் பார்ப்பை அவர்பால் தந்தான். அவர் பெற்றுப் பெருமகிழ்வுற்றுக் காலில் மணியணி புனைந்து பாலமுதூட்டி மார்போடணைத்து இனிது பேணிவந்தார். அதனை ஒரு நாள் அரசன் கண்டான். இனிது பேணி

னும் தாயினை யிழந்து மறுகி நிற்கும் அதன் நோயினையுணர்ந்
தான். நெருந்து துடித்தான். அந்தோ! “குழந்தாய் எனனை
பாவஞ் செய்தாய்!! இவ் இளங் குஞ்சை ஏன் இவ்வாறு இனம்
பிரித்து வருதகுகின்றாய். இது சாலவுந் தீது” என்று சொல்லி
அதன்பாலணுகி அதனை உற்றுநோக்கி உள்ளங்கலங்கினான். மன்
னனது போடுளையும் மனப்பண்மையும் அண்டு மைந்தன் அஞ்சி
நடுங்கி அதனை விரைந்தெடுத்துச் சென்று முன் இருந்த வாயி
யில் விடுத்தான். சிறு துயருற்ற ஒரு பறவைக்காகப் பெருந் துய
ரெய்திய தந்தையின் பண்பையே பின் தானும் கொண்டான்.
பிறவுயிரையும் தன்னுயிர்போலக் கருதிப் போற்றலே ஒருவன்
அறிவுக்குப் பயன் என்பதை உலகம் பவணமா தேவன் பால்
உணர்ந்து மகிழ்ந்தது. (விரியைச் சிந்தாமணியில் காண்க.)

பிறவுயிர்களையும் தன் உயிர்போல் கருதிப் பேணுதவிடத்து
ஒருவனது அறிவால் பயனில்லை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

32-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யாமை.

625

316. பற்றியவை அன்னம் படுதயர்கண் டேனுடனே
கொற்றாளன் விட்டான் குமரேசா—எற்றேனும்
இன்னு வெனத்தான் உணர்ந்தவை தன்னுமை
வேண்டும் பிறன்கட் செயல்

(சு)

குமரேசா! தன் கையிற் சிக்கிய அன்னம் அடைந்த
இன்னலைக் கண்டு இரங்கி ஏன் நான் அதனை விடுத்ததான் எனின
இன்னு என தான உணர்ந்தவற்றை பிறன்கட செயல் துணுமை,
வேண்டும் என்க. தன்னல்—நெருங்கல்.

பிறன்கண் செயல்—பிறனிடத்துச் செய்தலை.

துன்னாமை வேண்டும்—பொருந்தாமை வேண்டும்.

துன்பமென்று தான் உணர்ந்தவற்றைப் பிறரிடத்து ஒருவன் செய்யலாகாதென்பதாம்.

மேல, பிறவுயிரையும் தன் உரிப்போல் பேணி ஒழுக்குதலே ஒருவன் அறிவுக்குப் பயனென்றார்; இதின், துன்பமானவை என்று உணர்ந்தவற்றை எவரிடமும் அவனை செய்யலாகாதென்றார்.

தாம் துன்பமென்று உணர்ந்ததை அறிவுடையார் பிறரிடஞ் செய்யார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இது நாளன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

நான் ஒருநாள் காலையில் தனது அழகிய பூஞ்சோலையில் புகுந்து உலாவினான். அக்குள்ள விழுமிய எங்கள் பலவுங்கண்டு முடிவில் அதனிடையே அமைந்திருந்த பலாத் தடத்தை யணுகினான். பொன்னிறமுள்ள தெய்வ அன்னம் ஒன்று தழைவுறு சிறகால் தன் தலையினை மறைத்து உடல் வளைந்து ஒரு கால் ஊன்றி செந்தாமரை பலரொணறில் நின்று தூங்கிற்று. அந்த அரச அன்னத்தின் எழுலைபும், நலத்தையும், வியந்து பதுங்கிச் சென்று அரசன், தன் கையாற்பற்றினான். வகப்படு சிறை அன் 626

திருக்குறட்குமரேச வெண்பா.

எனம கலங்கி வெருவிப் புலம்பித் துடித்தது. அது துன்புறுவதைக் கண்டு மனனனுந் துன்புறறு எனன தீங்கு செயதேனென்று தனை நொந்தான். தெய்வ அன்னம் ஆதலால் அதனை நோக்கி இன்னுரை சில புதுணறு நனையொடு செயது ஏகுழி ஏகென இசைநது விடுத்தான். இன்னு எனத தான உணாரதபின அறிவேரா அதனைப் பிறாமாடஞ்ச செயயா எனபதை உலகம் நள்ள பால் உணாரதது. விரிவை கைடத்ததில் காண்க.

கைப்படு சிறையனக கலங்கி வாயவெரீஇ
துப்புறமு தோலடி துடிப்பத துன்பமுற

றெய்ப்பொடு சிறையடி த தேக லாமையின்
மைப்புய லனை யகை மலரிற் கொத்திறுல. (1)

அளிககொரு கடலான அதனைககண்டுகண்
தளித்திடு தண்புனற றுவுலை வீழதவிற
றளிர் ததமென சிறையனந தளவு நீங்கியுட
களித்தது காவலன கருணை நோக்கியே. (2)

ஆகுலத துடனமட வன ததை நோக்கி நின
சேகுறு பொன்னிறச சிறகா நோக்குறம
மோகமே பிடி தநன முழுதம நோக்கினன
வகுழி யேகென இறை விடுததனன. (3)
(அன்னததைக் கண்ணுற்ற படலம்.)

இவறூலமேறகுறித்தஉணமை இனிதுவிதனிவாதல காணக்
உணவுடையா பிறவுயிர்கட்குத துயர் வினை செய்யார்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

317. நகனும் உயிரென்றேன் நாணிக் குசேலர்முன்
குசுதி நடந்தார குமரேசர்—முநதம
எனைத்தானும் எஞ்ஞானறம யாக்கு மனத்தானும்
மாண செய யாமை தலை. (எ)
32-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யாமை. 627

இ—ள்.

குமரேசர்! சிற்றுயிர்களும் சிறிதும் வருந்தாவகை தெரி
ந்து ஏன் குசேலர் முன் சென்றார் எனின், எனைத்தானும்
எஞ்ஞானறும் யார்க்கும மனத்தான் ஆம் மாணு செய்யாமை

மாணா என்றது மாண்பு இல்லாதன என்று அறவோர் விலக்கியுள்ள இழி செயல்களை. எனைத்தானும்—சிறிதாயினும்.

மனத்தான் ஆம் மாணா—மனம் அறிந்த துன்பங்களை, மனத்தானும் என்று பாடங்கொண்டால் பிறர்க்குத் துன்பமான செயல்களை நெஞ்சினாலும் நினைக்கலாகாது என்று கொள்க, எக்காலத்தும் யாவர்க்கும் சிறிதேனும் துன்பமான செயல்களை மனமாய்ச் செய்யாமையே ஒருவனுக்கு தலையான அறம் என்பதாம்.

செல்வம் அதிகார முதலிய நலங்களை யெய்தித் தன் செல்வாக்குச் செல்ல வல்ல காலத்தும் என்பார் “எஞ்ஞான்றும்” என்றார். யார்க்கும் என்றது எளியவர் மெலியவர் முதலிய யாவர்க்கும் என்பது கருதி.

ஒரு காலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருவருக்கும் எவ்வகையானும் துன்பமான செயல்களை ஒரு சிறிதும் ஒருவன் செய்யலாகா தென்பது கருத்து. இவ்வுண்மை குசேலர்பால் காணப்படும்.

குசேலர் கண்ணனைக் காணக் கருதி துவாரகையின் இராசவீதியில் செல்லுங்காலத்தில் இரு புறங்களிலும் வரிசையாக வைத்திருந்த குளிர்த மரங்களின் நிழலில செல்லாமல் வெளியிடையே சென்றார். நிழல்வழி நடந்தால் வெயிலுக்கு ஒதுங்கி ஆங்கு அடைந்திருக்கும் ஊர்வனவாகிய சிற்றயிர்தன் துன்புறுமே என்று இரங்கித் தன் பேனி மேல் வெயின்பட வெம்பியும்

628 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
உயிர்களைப் பேணினார். வெயிலின் கொடுமைகூட ஆற்றாது இரு காலங்களையும் விரித்துத் தம் தலை மீது அணிதருங்கொண்ட நடந்தார். எனைத்தானும் மனத்தானும் இன்னவை அறிவோர்

எவ்வுயிர்க்கும் செய்பார் என்பதை உலகம் இவர்பால உணர்க, நது.

முன்னும் பார்க்கும் முதிர்வாவி தோன்றலால்
பின்னும் பார்க்கும் பெரு நிலை தூருயிர
உன்னும் பார்க்கும் உறுவர் குழா வெலாம்
இன்னும் பார்க்க எழுதியும் சீர்ததவான். (1)

சீ தநீழற் செலிற் சிற்றுயிர்க் தொகை
போதச் சாய்புமென் றெணைய புந்தியான்
ஆதவர் தவழ் ஆறு நடந்திடுங்
காத லங்கை விரிததுக் கவிததரோ. (2)

இவற்றால் மேற குறித்த வுண்மை இனிது தெளிவாதல்

இன்னுத செயல்களைச் சிறிதும் யார்மாட்டு: செய்யாமையே
பேரறம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

318. மண்டுதயர் தானறிந்தும் மாரிதத்தன் ஏன்பிறர்க்குக்
கொண்டுசெய்தான் இன்னு குமரீரசா—நொண்டுநினை
தன்னுயிர்க் கினனாமை தானறிவான் என்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னா செயல். (அ)

குமரீரசா! தன்பக்கைக் தான் அனுபவித்து அறிந்
தும் மாரிதத்தன் ஏன் பிறர்க்கு அதனைச் செய்தான் எனின்,
தன் உயிராக்கு இன்னாமை தான அறிவான், மன்உயிர்க்கு இன்னு
செயல் என்கொலோ என்க.

என் கொலோ என்றது அறிந்திருந்தும் அறிவிழந்து செய்கின்ற அவனது அறியாமைக்கு இரங்கி என்க.

பிறர் செய்யும் இன்னல்கள் தன் உயிர்க்குத் துன்பமாந் தன்மையை அனுபவித்து அறிவின்றவன் பிறவுயிர்க்கு அவற்றைச் செய்கல் யாது காரணமாகானே என்பதாம்: அறியாமையே காரணம என்பது சுருத்தி.

அறிவின்களே பிறவுயிர்க்குத் தன்பமாண செயல்களைச் செய்வார் என்பதும் அறிவறிந்த மகனார் அவற்றையாண்டுஞ் செய்வார் எனபதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை மாரிதத் தன்பால் உணரப்படும்.

மாரிதக்கன் என்பவன் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் மகத நாட்டிலே இராசமாபுரம் என்னும் நகரிலிருந்து அரசு புரிந்தவன். திண்ணிய அரசராயினும் நுண்ணிய அறிவில்லாதவன். எவர் எனகச சொல்லினார் அதை நம்பியுழல்வான். இவன், வசந்தகால மொன்றில் தன படைகள் புடைசூழ ஓர் அழகிய டூஞ்சோலைக்குட் சென்றான். அங்கே தொங்கிக்கொண்டிருந்த தென்னங்குரும்பை ஒன்று காற்றில்லைப்புண்டு இவன் தலைபோல் விழந்தது. அதனால் நொந்து துடித்தான். குடிகள் சிலர் வந்து அரசே! இஃதா இவ்வளவு தவறாதயாகிய தேவி செய்த ஏவல் ஆகலால் அவள் மகிழுபாறு பூசைசெய்யவேண்டுமென்றார். அதற்கு என்செய்வதென்றான். பன்றி, கோழி, முதலியவற்றைக் கொன்று பலியிடுக என்றார். அவ்வாறே செய்தான். அவ்வமையம் அவ்வழியே சென்ற அபயருசி என்னும் முனிவரொருவரைக் கண்டான். அவரையும் கொணர்ந்து நா

பலியிட்டால் தேவியை மகிழ்வான் என்று கருதிர் சண்டகருமன்
 என்னும் ஒரு தண்டத் தலைவனை விடுத்த அவரைக் கொண்டு
 வரும்படி செய்து காளிமுன் நிறுத்தி வாளினை எடுத்தான். அப்
 பெரியவா சிறிதும் கலங்காமல் நின்று புன்னகை செய்தார். வெட்
 630 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உட்காணித்த அரசன் வியந்து முன்வந்தான். என் சிரித்தாய்
 யென்று வினா நின்றுன. “இளமைப் பருவத்தில் உன் கையில்
 வைத்திருந்த தேங்கி யொன்றை வினோதமாக ஒருவன தலையில்
 வீழ்த்தினாய். அவனைப்பயனே இன்று உன் தலையில் அது விழும்
 படி செய்தது. அதற்காக இன்று பலவுயிர்களைக் கொன்றாய். இக்
 கொலையால் நீ எத்தனை தலைமுறை கொலையுண்டுகழிவாயோ என்
 று கருதியும், உன் உயிர்க்கு உற்ற அச்சிறு துன்பத்தை உணர்ந்
 தும் பிறவுயிர்க்கு இப்பெருந்துன்பத்தைப் புரிவின்ற உன அநி
 யாமைக்கு இரங்கியும், யான் நகைத்தேன்” என்றார். கேட்டான்
 அரசன். அஞ்சி நடுங்கி அவர் அடியில் விழுந்தான். அருளு
 டையனாக அன்றே துறந்தான். மன்னுயிர்க்கு இன்னாசெயல்
 மடமையாம் என்பதும் அதனை அறிந்தோர் செய்யார் என்பதும்
 இவன்பால் உணர்நின்றன. விரிவை யசோதரியத்தில் காண்க.
 பிறவுயிர்க்குத் துன்பஞ்செய்வோர் அறிவினிகளே யாவர்
 என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

319. கூடல்சேர் கோவலனைக் கொன்றோன் இராசுலன்பின்
 கூடினார் துன்பேன் குமரேசா—நாடிப்
 பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்னா
 பிற்பகற் றுமே வரும். (க)

இ.—ள்.

குமரேசா! முன் கோவலனைக் கொல்வித்த காவலனும்

இராசுலனும் பின் ஏன் தாமே கொலையுண்டிற்றந்தார் எனின், பிறர்க்கு இன்னு முற்பகலிற் செய்யின் தமக்கு இன்னு பிற்பகலில் தாமே வரும் என்க.

முன்பகல், பின்பகல், என்பன ஒரு பகலின் முற்பகுதியையும் பிற்பகுதியையும் என்க.

பிறர்க்குத் துன்பமானவற்றை ஒருபகலின் முற்பகலில் ஒருவன் செய்வானாயின் தமக்குத் துன்பமானவை பிற்பகலில் அவர் செய்ய: விடினும் தாமே வரும் என்பதாம்.

12-ம் அதிகாரம் இன்னு செய்யாமை. 631

செய்த தீவினை செய்தவனையே சென்று சேர்தல் ஒருநிலையாதலால் தாமேவரும் என்றார். பிற்பகல் என்றது யிரையில் வரும் என்பதை உணர்த்துதற்கு என்க.

துன்பமான செயலைப் பிறர்க்கு ஒருவன் செய்வின் அச்செயல் அவனுக்கே பின்பு துன்பமாய் முடியும் என்பது இதிதுணர்ச்சுத்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை நெடுஞ்செழியன் கண்ணும் இராசுலன்பாலும் உணரப்பட்டும்.

கதை 1.

நெடுஞ்செழியன் ஆராயாமல் கோவலனை முன்பு கொல்லும்படி செய்தான். அதனால் பின்பு தானே துன்புற்று மாய்க்கான். இன்னு, தன்னைச் செய்தானையே சென்று பற்றித் துன்புறுத்தும் என்பதை உலகம் இவன்பால் நன்குணர்ந்தது.

கோப்பெருந் தேவி கொடுக்கினை பாட்டி-யேன்

யாவும் தெரியா இயல்பினே னாயினும்

முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தனகேடு

பிற்பகற் காண்குறாஉம் பெற்றிகாண். -சிலப்பதிகாரம்.

மன்னன் தேவியை நோக்கிச் கண்ணசி கூறிய இவ்வுண்மை

மொழிகளால் மேற்கூறித்த உண்மை தெளிவாதல் உணர்க.

கதை 2.

இராகுலன் என்பவன் காந்தார நாட்டிலே இடவயம் என்னும் திருநகரிலிருந்து அரசுபுரிந்த அத்திபதி என்னும் அரசனுடைய புதல்வன். தாய் பெயர் நீலபதி. இவன், அறிவிலும், ஆண்மையிலுஞ் சிறந்த பருவமெய்தினான். இலக்குமி என்னும் ஓர் உத்தமியை மணந்து இன்பந்துய்த்து இனிது வாழும்கால் பிரமதருமர் என்னும் முனிவரொருவருக்கு அமுதகுத்த விரும்பி விழுமிய வுணவுகளை விரைவில் ஆக்குக என்று ஆசை என்னும் மடைத்தொழில் வல்லானுக்கு முதல்தாள் ஆணை தந்தான். மறு 632

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நான் அவன் சிறிது தாமதமாகிவந்து அட்டில்புஞ்சுந்து அடுதொழில் முயன்றான். முனிவருக்கு வேண்டிய இனிய உணவுகளை இன்னும் ஆக்கவில்லையா! என்று இராகுலன் முனிந்தான். அச்சத்தால் அவன் அடித்தொழி அங்கிருந்த நண்கலங்கள் ஒளிபட விழுந்தான். விழுந்ததைக்கண்டும் இரங்காமல் தனது வாளால் அவனது தோளும் தலையும் துணிபட வெட்டினான். இவனும் பாம்பொன்று கடிக்கப் பின்பு பதைத்து மாய்ந்தான். தான் செய்திருந்த நல்வினைப்பயனால் கிள்வரிவளவன் எனனும சோழ மன்னனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து பெரியவனாகிச் சிறந்து விளங்குவ நய்க்கால காஞ்சனன் என்னும் வித்தியாதரன் ஒருவன் தன் மனைவியை விநாயினான் என்று மாறபட மதித்து இவனது கோளும் தலையும் துணிபட தன் வாள்கொண்டு வெட்டினான். இவனும் துடிததுயிர் துறந்தான். முன்பு தன் பணியாளனைத் தான் கொன்றபடியே பின்பு தான் கொடியுண்டிறந்தான். பிறர்க்கு இன்னு முறபகல் செய்யின் கமக்கு இன்னு பிற்பகல் தாமேவரு மென்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. இதன் விரிவை மணிமேகலையில் காண்க.

பிறர்க்கின்று செய்தளிற் பேதமை யில்லை
 பிறர்க்கிவனா தெனறு பேரிட்டு த—தமக்கின்று
 வித்தி விளை தது விளைவிளைப்பக் காண்டலிற்
 பித்தும் உளவோ பிற. (அறநெறிச்சாரம்.)

அல்லிக்தாள் அற்றபோதும் அருதநூ லதனைப் போலத்
 தொல்லைக்கம் உடம்புநீங்கத் தீவினைதொடர்ந்து நீககாப்
 புல்லிக்கொண் டபிரைச்சுழ்ந்து புக்குழிப்புக்குப பின்னின்
 மெல்லையில் துன்பவெநதீச் சுட்டெரித்திடுங்க ளன்றே.

ணி.)

ஒருவன் பிறர்க்குத் துன்பஞ்செய்யின் தனக்கே பின்பு அது
 துன்பமாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

32-ம் அதிகாரம் இன்று செய்யர்மை.

633

320. வண்டுகட்கு நோய்செய்த மாண்டபியர் பின்னொடுநோய்
 கொண்டனொந்தார் என்னே குமரேசா - மண்டி ப்
 நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய்செய்யார்
 நோயினமை வேண்டு பவர். (B)

இ—ள்.

குமரேசா! வண்டுகட்கு முன் நோயினைச் செய்த மாண்
 டபியர் பின் தாம் கொடுநோய் கொண்டு என நொந்தார் எனின்,
 நோய் எல்லாம் நோயினைச் செய்தார் மேலவாம் ஆதலால் நோ
 யின்மை வேண்டிபவர் நோயினைச் செய்யார் என்க.

நோய் எல்லாப — துன்பங்களுெல்லாம்.

நோய் செய்தார மெலவாம்—பிறிதோருயிர்க்குத் துன்பங்
களைச் செய்தாரகண்ணே சோவனவாம்.

துன்பங்களெல்லாம் பிறவுயிரகட்குத் துன்பங்களைச் செய்
தாரகண்ணே சேர்வனவாகும்; ஆதலால் துன்பமின்மையை கிருமபு
கின்றவர் பிறிதோருயிர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்யார் என்பதாம்.
தம உயிர்க்கு இன்பத்தை விரும்புகின்றவன் பிறவுயிர்க்குத்
துன்பத்தைச் செய்யலாகாது என்பது குறிப்பு.

முற்பகலில், பிறர்க்கு ஒருவன் துன்பம் செய்யின், பிற்பக
லில் அஃது அவனுக்கே துன்பமாய் வரும் என்று மேலே கூறி
னார்; இதில், அவ் வுண்மையை உணர்ந்து தனக்குத் துன்பமின்
மையை வேண்டுகின்றவன் எவ்வுயிரிடத்தும் அதனைச் செய்யா
திருக்கவேண்டுமென்று உணர்த்தினார்.

நோய் செய்தவரே நோயினை அடைவார் என்பது இதில்
உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மாண்டவியர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

மாண்டவியர் என்பவர் மறையவர் மரபினர். இவரது காலம்
இற்றைக்கு ஐயாயிரம் வருடங்கட்கு முன்னராகும். இவர், இள
63!

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

மைப் பருவத்தில் அளகில்லாத அல்லல்களைப் பிறவுயிர்க்குச்
செய்தார். மீன தவளை முதலிய சில நீர்வாழிணங்களையும் வண்டு
தும்பி முதலிய சில புன்சிறு பறவைகளையும் பிடித்துக்கூரிய முட்
களை அவற்றின் உடல்களிற் புகுத்தி அவை தூய்ப்பதைக்கண்டு
இவர்களைக்கொண்ட களிப்பர் பருவமுற்றாபின் பலகலை தேர்ந்து
நல்லவரானார் இலறைசு திறந்து திறவறம் புகுநகார். தனியிட
மொன்றில் இனிதற அமர்ந்தார். பொறிகளை யடக்கி இறைபருள்
நாடினார். இவர் இவ்வகையிருக்கையில் சாளுவகேசத்து அரசு
னது மானிகையில் கள்ளர் சிலர் புகுது கொள்ளை செய்து மண்டு
இவரிருகரும் பாழ் பண்டபத்தை யடைந்து கிடைத்த பொருள்

களைப் பங்கு செய்துகொண்டிருந்தார். உடனே அவ்வரசனுடைய போர்வீரர்கள் பிண்டொடர்ந்து குறித்த இடத்தை அடைந்தார். கள்வர் அங்கிருந்த புதரொன்றிற புகுந்து மறைந்தார். வந்த வீரர்கள் அங்குக் கண்முடி யோகத்திலிருந்த இவரைக்கண்டு பக்கத்தில் சிதறிக்கிடந்த அணிகளையும், மணிகளையும் தெரிந்து இவரைக் களவர் தலைவனென்றே கருதிப் பிடித்துத் தம காயலன்பால் காட்டினார். காலன் சினந்து இவரைக் கழுவில் ஏற்றும் படி கட்டினாரிட்டான். உடனே ஏறறினார். முனிவர் கதறித்துடித்தார். உதிரம் சிதறிக் துளித்தது. வழுவில்லாத முனிவரைக் கழுவில் ஏற்றுதற்குக் காரணம் யாதென்று தேவர் சிலர் காலனை வினவினார். இளமைப் பருவத்தில் வண்டுகளுடல்களில் முட்களை யேற்றினமையே காரணமென்று காலன் கூறினான். அவ்வுண்மையைத் தம ரொய்யுணர்வால் முனிவரும் உணர்ந்தார். அறியாப்பருவத்தில் அறிவில் உயிர்கடகுச சிறுநோய் செய்த அப்பெரியாரும் பிண் பெருநோயற்றார் நோயெலலாம் நோய் செய்தார் மேலவாம் என்பதை அறிஞர் சிலர் இவர்பாலுணர்ந்து பிறவுயிர்கடகு நோய் செய்யாதொழுக்கினார். அதனால் பின் நோயிலராய் உயர்ந்தார். (இதன் விரிவை மாண்டவியதில் காண்க.)

தனக்குத் துன்பின்மையை விரும்புகின்றவன் பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்யலாகாதென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

635

(இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பெரூள்.)

எதுவரினும் பிறர்க்கு இனனாகவற்றைப் பெரிதோர் செய்யார். சினந்து ஒருவன் தமக்குக் கூலபஞ் செய்யினும் மாறி அவன்பால அகனை உயர்ந்தோர் செய்யார். காரணமின்றித் தன

சுதூக் துண்பந் ரெய்தவலிடத்தும் தான் அதனைச் செய்யாமை
 பே ஓருவனுக்கு ண்மையாம். தனக்கு இன்னுதன செய்தார்ப்பு
 ஓருவன துணியாய் ரெய்துவிடின் அதுவே அவர்க்குத் தண்ட
 ணாயாம். பிறிதென வேயைத தன மேயபோற் போறறுதலே
 ஓருவன் உ ண்மையுப பயனும். தான துண்பம் என்று
 உணர்க்குகை ஓருவ யாண்கு செய்தயலாகாது. என்றும் அவர்
 சுயம் சிறிதேனும் துண்பு செய்தாது ஒழுக்குகலை ஓருவனுக்குத்
 தலையாய அறமாம். தனக்குத் துண்பம் என்று உணர்க்குதான்
 மைய பிறவுயிர்க்குச் செய்பவன உணர்வல்லாதவனே யாவன்.
 முற்பகலில் பிறருக்கு ஓருவன் துண்பம் செய்யின், பிற்பகலில்
 அஃது அவனுக்கே வரும். துன்பங்களெல்லாம் தம்மைச் செய்
 தாரகண்ணே பின சோவனவாகும். தனக்குத் துன்பமின்மை
 யை விரும்புகின்றவன பிறர்க்கு அதனைச் செய்யலாகாது என்
 பணவாம்.

32-வது இன்னு செய்யாமை முற்றிற்று.

நடும் அதிகாரம் கொல்லாமை.

அஃதாவது யாதே தார் உயிரையும் அவ்வகையாலும் கொல்லு
 தலைச் செய்யாமை. முனிவிகந்து யாவர்மாட்டும் இனியவை புரி
 ந்து புனிதமெய்தியவாக்கே கொல்லாமை என்னும் இசைகல்லறத
 கைக் கொண்டொழுக லமைபுமாதலால் வெகுளாமை இன்னு
 செய்யாமைகளின் பின் இது வைக்கப்பட்டது.

321. கொன்றிழிந்த வேடன்பின் கொல்லாமை யாலுயர்க்கேதன்
 குணமுதின் புற்சுன் குமதேசா—என்றும்

அறங்களை யாதென்ற கொல்லாமை கோறல்
பிறங்களை யெல்லாந் தரும்.

(க)

80

686

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

குமரேசா! கொல்லுதலைச் செய்து இழிந்துகின்ற வேட
ன் பின் கொல்லாமையால் ஏன் உயர்ந்து இன்புறறான எனின்?
அறங்களை யாது எனின் கொல்லாமை; கோறல், பிறங்களை யெல்
லாம தரும் எனக. பிறங்களை எனறது—பாவச செயல்.

கோறல் பிறங்களை எல்லா தரும்—கொல்லுதல் பாவச்செயல்
கள் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும்

கொல்லாமையே அறச்செயல்; கொல்லுதல் பாவச்செயல்
கள் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும் எனபாமை.

கொல்லாமை ஒன்றினை எல்லா அறங்களின் பயனையும் ஒரு
வன் கொள்ளலாம் எனபது, எல்லா பாவங்களின் பயனையும்
கொல்லுதல் ஒன்றே கொடுத்திடுக எனபதும் கூறியபடி.

அறம் பாவங்கவிவைரியன தேவர் அருளிய அருமையை
இதில் ஆங்கு உணரக. எல்லா அறங்களின் பயனையும் ஒருவன்
ஒருங்கே கொள்ளவேண்டுமாயின் கொல்லாமை எனனும் விசுத்த
தை அவன் கொள்ளவேண்டும் எனபது குறிப்பு

கொல்லுதல் என்னும் சிந்தனையை விடுகதான் கொல்லாமை
என்னும் நலங்கையை ஒருவன் கொள்வாயின் எல்லா நலங்களை
யும் அவன் எனிகுலையதுவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்ட
து. இவ்வுண்மை ய்புலன்பால் உணரப்பட்டம்.

கதை.

விபுலன் என்பவன் ஓர் வேடுவர் மரணன். இமயமலையை
அடுத்திருந்த ஏமத்தம எனனும் வனத்திளி நதவன். கொல்லு
தல் எனனும் புல்லிய செயலையே கொண்டு உயிர் வாழ்ந்தான்.

அருள் வள்ளலாகிய அசலமதேவர் அப்பெருவணததுட்புகுந்த
 பொழுது இக்கொடியவர்க்க்கண்டார். அருள்மக்கொண்டார்.
 கொலையின் தீமையையும், சொல்லாமைமயல் எய்தும் நன்மை
 33 .. அதிகாரம் கொல்லாமை. (337

யையும் அவன் உணருமாறு உணர்த்தினார். ஆகும்வலியால் அவ
 னும் உணர்ந்தான். அன்றமுதல் தொல்லித விரகங்கொண்
 டான். அசலம் எல்லா நலங்களும்கண்டான். முன் காண
 தொன்றதால் எய்திய தீமைகொல்லாமை ரீங்கன. எல்லா உற
 களின் பயனாயுமினின் அவன் கொல்லாமை ஆன்மூல எய்து
 கொல்லாமைமையக் கொண்டவன் எல்லா அறங்களைப் பின்பு
 கொண்டவனான என்பதை உலகம் இவன் பாலுணர்த்து,
 இதன் விரிவை முனிவரர்கதையில் காண்க.

ஆனையடிமில் அடங்கா அடிமில்லை
 தானதுமேயால் நிறகிசற கன்மைதான் — உணவுரிசைக்
 தொல்லா அறத்தின தொழுகிமுதலே யுள்ளடங்கும்
 எல்லா அறமும் இசைந்தி. (பெருந்தேவனார்.)

கொல்லாமைமைய அறவினையாம் கொல்லுதல் பாவமாம் என்
 பது இதனால் கூறப்பட்டது.

322. தண்டார் இயக்கோடன் சக்தன் பகுத்துண்டு
 கொண்டா மகிழ்வேன குரோசா—கொண்ட
 பகுத்துண்டு பல்லுரி ரோப்புசல் னாலோர்
 தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை. (2)

குமரேசா! நல்லியக்கோடன் சக்தப்பிரக்தன் என்னும்
 இவர் என் பகுத்துண்டு பகிழ்வற்றார் எனின், பகுத்து உண்டு

பல் உயிர் ஒம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை
என்க.

பகுத்து உண்டு—உண்பதனைப் பசித்த உயிர்க்குப் பகுத்
துக்கொடுத்த உண்டு. வினைக்கேற்ற செயப்படுபொருள் இதில்
வருவிக்கப்பட்டது. பல் உயிர் ஒம்புதல்—பல உயிர்களையும்
638 திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

பேணல். ஊர்வன நீர்வாழ்வன முதலிய எல்லா வுயிர்களையும்
என்பார் பல் உயிர் எனார். இதில் முற்றும்மை தொக்கது.

எல்லாம் தலை—எல்லாவற்றினுள் சிறந்தது.

உண்டு ஒம்புதல் எல்லாவற்றினும் தலை என்று கொண்டு
காண்க. பகுத்திக் கொடுக்கவும் பரிசுது ஒப்பவும் காண் டுருகது
வாழுவேண்டுமா சலால் அவற்றிற்குடைய கனகசூரிய உண்டு என்
பது உற்று நின்றது. ஒம்புதல் இளவேல அவன் ஒழிதல் நன்று
என்பது குறிப்பு.

தமக்குக் கிடைக்க உணவைய பசித்தவர்க்குப் பகுத்துக்
கொடுத்து எஞ்சியதை உண்டு பல உயிர்களையும் பாறகாதகல்
நூலோர் திரட்டிய அறக்களெல்லாவற்றினும் தலையாய அறம்
என்பதாம்.

பசிக்க மக்கட்குத் தம் உணவைப் பகுத்து ஊட்டிப்பால் உயிர்
களையும் பரிந்து பேணுவோரே சிறந்த அறமுடையவராய் உயர்
ந்து விளங்குவொன்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது இவ்வயன்மை
நல்லியக்கோடனிட்டும சத்துப்பிரகதன்பாலும் உணரப்படும்.

நல்லியக்கோடன் என்பவன் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டு கட்டு முன்னர்த் தொண்டை நாட்டிலிருந்த ஆழர் எனது ஊரி லிருந்து திருவுடன் விளங்கிய ஒரு குழலில் பன்னன். நல்ல சீலமுள்ளவன். இரங்கமும், சனையும் இவன்பால் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தன. அ "வாவடதலை நாட்டிலும் இவனுக்கு உரிமை யான ஊர்கள் பல இருந்தன. ஊருணி நீர்போல் இவனது பெ ருஞ்செல்வம் எல்லா உயிர்களும் இன்புற நின்றது. பாரி, பேசன், அடிகமான், நள்ளி முதலிய வள்ளல்கள் எழுவருக்கும் ஈடுபட்ட வன், பேருபகாரி. அக்காலத்தில் இவனுக்கு ஓய்பான கொ டையாளர் ஒருவரும் இல்லை. இவனது அருங்குணங்களையும் பகுத்துண்டு பல்லாயிரோம்பிய பெருந்தகையையையும் நல்லூர்

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

639

நக்கரணர் என்னும் புலவர்திலகர் புத்தகது பாடியுள்ளார். தனது சகையாலும், இரக்கக்காலும் மேலான அறமுடையதாய் இவன் மேன்மை பெற்றான். விரிவைச் சிறுபாணையறுப்படையில் காண்க.

கொடிசபங் கடங்க எழுவுறும் கிளிதேள்

எழுவர் பூண்ட சனைசெய்துகும்

ஒருகான் தாங்கிய மரணடை கோன்றள்

களிற்றுக் கழம்பி நந்த கழலசயங்கு திருவு

பிடிக்கணம் சிதறும் பெயன்மழைத் தடககை

நல்லியக் கோடனை நயநது சென்றேன்

அழிபசி வருத்தமவிடப பொழிதவுட்

டறுகட் பூட்டகை கயங்காணி மருங்கிற்

சிறுகண யானெயாந் பெருகே செய்தி

யசாவண் நின்றும வருதம கிளிநும

செல்விராயின் சீர்பல பெறயிர.

இது, நல்லியக் கோடனை பாசுகிர் பரிசில் பெற்றுண்ட பாணொருவன் பற்றொருவனை கோககிக் கூறியதெனக அவன் பகுததுண்டு உரிரோயியிப திறம் இதனால் பகுததுணரப்படும்.

கதை 2.

சுததுப்பிரக்தன் என்பவன் ஓர் உத்தம உணர்வினன், சிலர் வேதியன் என்பர். சிலர் இவனை அரசமரபினன் என்பர். சுமதி என்னும் மனைளியோடுகூடித் தனியிடமொன்றில் இனிதூற வாழ்ந்தான். மிகவும் வறியவன். சுகேசன் என்று இவனுக்கு ஒரு குமரனிருந்தான். அவனும் பருவமெய்திக்கமலை என்னும் ஒரு கன்னியை மணந்தான். தனது உரிமை மனைளியை யுட இனிய மகனையும் அருமை மருகியையும் இவனே ஆதரித்து வந்தான். பொருள்பெறு முயற்சியில் புகாமல் அருளையே நாடி நின்றான். அதனால் மிகவும் வறியவனானான். ஆயினும் செம்மையில் வழுவாது நன்மையில் நின்று பல்லுயிரோம்பி இயன்ற அளவில் இல்லறம் புரிந்தான். அரிதின் முயன்று வந்து

610 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
ஆக்கை வணகவக் காக்கை முகலிய பறவைகளுக்கேனும் ஊட்டியபுள்ளே இவன் உண்டு மகிழ்வான். ஓர் விருந்தும் இவன் ஓர் ஊறுசெய்கறியான். பிறையீர்கள் வருந்தக்கண்டால் இவன் உள்ளம்பகைத்துக் கண்ணிர் உருப்பான். பஞ்சகாலமொன்றில் இவன், ஐந்துகாட்டபடிலரி கிடந்தான். ஆறாவதுநாள் மாலைநில அரிதாய்க் கிடைக்கப்பெற்ற அரிசிமாவைப் பக்குவஞ்செய்து நான்ரு திறுபாசுக்களாக்கி மனைளி முதல் மூவருக்குண்டு காடுத்துத் தானும் உண்ணமுயன்றான். இவனது மனநிகழ்பை உணர்வி மம்பி

தருடிகைதை ஓர் அசிகுபோல வந்து அருகில் நின்றது. தான் உணவை யடுக்கவை அகற்சூ உவந்து கொடுத்தான். அதுகொண்டு உண்டு பின் சாண்டுதன்றது. மனைவியும் சன்னதை மாற்றி கொடுத்தாள். அதுயும் போகாதிசநது. மரணம், மருக்யம் உரியதை முறை முறை கொடுகதார். அனைத்தையும் உண்டு இவரது அரட்சுணவீள வியந்து அவ்வறக் கடவுளும் அகமகிழ்ந்து அகன்றது. இவசனைவரும் அன்பிற ஆருயிர் துறந்தார் பின் பிறவா இன்பம் பெற்று மகிழ்ந்தார். பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒப்புதலே அறங்களில்லாவற்றள்ளும் சிறந்ததென்பதை உலகம் இவர்பாலுணர்ந்து தெளிந்தது. கிரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.

மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே, மணிமேகலை

உயிர்களைப் பேணுதலே தலையாய அறமென்பது இதனால்
சூறப்பட்டது.

323. கண்ட பசுவொன்றைக் காப்பாற்ற ஆமகனும்
கொண்டான்பொய் என்னே குமரேசா—கண்டறிந்தால்
ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று. (க.)
33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை. 651

குமரேசா! பசு ஒன்றைக் கொடியுறமல் காக்கும்பொருட்டு ஆபுத்திரனும் ஏன் பொய்யைப் பொருத்தினான் எனின், ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை; பொய்யாமை மற்று அகன பின்சார நன்று என்க. ஒன்றுக—முதலையையாக. அதன் பின்சார—அக்கொல்லாமையின் பின் நிற்க.

எல்லா அறங்களை நூற்று சிறந்து முதன்மையாய் இருத்தற்கு உரியது கொல்லாமைமைய என்பதும் அதனை அடுத்து சிற்றம், உரியது வாய்மையே என்பதும் கூறுவாரா கொல்லாமை ஒன்றாக நல்லது; பொய்யாமை அந்நிலைசார நலம; என்று கூறலாம். இவ்வனந்தகுதி கூறியது அவ்விரண்டறங்களை இயல்பு நோக்கி என்பது.

கொல்லாமைமையே முதன்மையாக நல்லது; பொய்யாமை அதன் பின்னாக நன்று என்பதாம்

கொல்லாமைமையை முதலாவதாகவும் பொய்யாமைமையை இரண்டாவதாகவும் அறங்கள் கொண்டுள்ளன என்பது குறிப்பு. மக்களுள் அரசனும் அமைச்சரனுமே, அறங்களுள் கொல்லாமைமையும் வாய்மையுமே சிறந்தன என்பது.

பொய்யாமை யுடையவன் வேறோர் அறமும் செய்யவே வேண்டாம் என்றும், அவ்வகையே அறமபுதழ் யாவும் ஒருங்கே உதவுமென்றும், யாமெய்யாக்கண்டவற்றின் வாய்மையோல நல்லது வேறு இல்லை என்றும், மேல அருளி இடில் எல்லா அறங்களினும் கொல்லாமைமையே நல்லது என்று கூறலையுமொளின, பிறிதோருயிர்த்து நலமை பயக்கும் வழி பொய்யாபிரும்பினும் மெய்யாயும், நன்மை பயவா வழி மெய்யாபிரும்பினும் மெய்யே யாகியும் இதனை நோக்கி அது திரிந்து சிற்றலால் இதன்பின் சாரந்து சிறந்த வே அது நன்றும் என்றது அமைபுமெனது. அறங்கள் பலம்மும் வாய்மையே சிறந்தது, அதனினும் கொல்லாமை உயர்ந்தது என்ற அடிதள் அருண்மாண்பை இதில் ஆய்ந்துணர்க.

642

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கொல்லாமை ஒன்றையே அறிவுடையார் தலைமையாகக்கொள்ளுவரென்பதும், அதனைக் காக்குபொருட்டு பொய்யாமை முதலிய உயர்ந்தவையும் நெகிழ்சிடுவர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ் உண்மை ஆய்ந்திரன்பால் உணரப்படும்.

ஆப்த்சிரன் தன் தாயை யீழர்கடின் பிண்டி நாட்டினு
ள்ள வயனங்கேரடி எனனும ஊரி ரிருந்த டுகி பன்னும் அருத
ணன் மனைபிடுருது வளந்நுவந்தான். அருநர் நிறைந்த உள
ததனைய இவன் ஓநநர் தெருவிடைச் செலுங்கால் அங்கார்
மறையவன் வீட்டில் வேள்வியில் கொல்லும்பொருட்கு மாலைசூட்
டித் கொணர்ந்து வைகருக்குடி ஆயினம் சுண்டான். கொலை
நகில் வேட்டுவர் கொடுமாம் அஞ்சி, வலையிடைப்பட்ட மாலை
போன்ற, அவரு அஞ்சினது அழைக்கும் அதன் அருந்தியர்
கொடுத்த, நெஞ்சு நகிந்துற்று இவன் கெடுக்கண்வீருகுத்தான்.
அருகே! இந்த ஆவன இன்று கொன்றுவிடுவோர்' என்று கல
ங்கி அனைத் காபாற்றும்பொருட்டுப் பொய்யாத இவனும்
பொய்கை நடவண்ணினை. உள்ளவகர்த்து ஆங்கு ஓடுபுடை
யொடும்நினைவு எவரும் அறியாகபடி இரவில் அகனைத் கார்ந்து
சென்றான். சிலர் தொடர்ந்து பின்சென்று இவனைபடியுதது
இப்பொய்ப்பினை களவினை நீ ஏன் பகுந்து ரொகாய என்று கடிந்து
மொழுகது கடுகதுயர் செய்தார். கொல்லாமாண்புடைய இவன்
அப்பொலலாதவாகளை கேட்கினான்.

கோவன செய்யன்மீன் கொடிவன கேண்மீன்
விடுகில மருங்கிற் படுபுல் ஆகந்து
கேடுகில மருங்கின் மக்கட் கேல்லாம்
பிறந்தநாள் தொடமே சிறந்ததன் தீம்பால்
அறந்தரு கேஞ்சோடி அருள்சுரக ஊட்டீம்
இதனெடு வந்த செற்றம் என்னை
முதுமறை அந்தணர் முன்னியது உரைமோ?

யே சிறந்தது என்று உணர்த்தினான். பொய்யாமையினும் கொல்லாமையே முதன்மையானதென்று ஆபுத்திரன் அன்று கொண்டிருந்த தின்மையை அணைவரும் கொண்டாடி மகிழ்ந்தார். (விழைவு மணிமேகலையில் காண்க.)

கொல்லாமையே எல்லா அறங்களினும் தலையானதென்பது கூறப்பட்டது.

324. நாடி மருளரசங்கர் நல்லதென்று கொல்லாமை
கூடி நின்றார் என்னே குமரேசா!—தேடியென்றும்
நல்லா நெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்
கொல்லாமை சூழும் நெறி. (சு)

குமரேசா! மருளரசங்கரே, தவர் கொல்லாமை ஒன்றே நல்லதென்று ஏன் கூடி நின்றார் எனின், நல் ஆறு எனப்படுவது யாது எனின், யாது ஒன்றும் கொல்லாமை சூழும் நெறி என்க.

யாதொன்றும்—யாதேதா யிரையும். ஓர் அறிவுவிரையும் என்றபடி. சூழ்தல்—கருதல், வள்தல்.

கொல்லாமை சூழும் நெறி—கொல்லாமை யென்னும் நன்மை சூழ்ந்த நெறி. தன்னையுடையானுக்கு நன்மை பயத்தனின் நல் ஆறு என்றார்.

கொல்லாமை என்னும் நலஞ்சூழ்ந்த நெறியே பேரின்ப வீட்டை அடைதற்கு நேரான நல்ல நெறி என்பதாம்.

கொல்லாமை சூழாத நெறி பொல்லாத நெறி யென்று கொள்க. முத்தி நிலத்தைச் சேர்த்தற்கு நல்ல வழி யாது? என்

6.1.1 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கொல்லா விரதத்தைக் கொண்டவர்களே அழியில்லாத இன்ப வீடு எளிதில் எய்தும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை மருளசங்கரர் பால் உணரப்பெடும்.

கதை.

மருளசங்கரர் என்பவர் சிறந்த ஒரு ஞான யோகி. பேரருளுடையவர் ஓர்நிஷ்டைய கொடி செடிசளுக்கும் இவர், கொடுமை செய்தறியார். செற்றம் நீங்கிய பற்றறு பண்பினர். கனிகாய் கிழங்கு முதலியவற்றை எவ்வேனும் கொணர்ந்து உண்ணும் படி கொடுப்பின் அவற்றின் உருவமும் அழகும் சிதைவுமே என்று இவ்வி அவற்றை உண்ணாது விடுவர். வசவ தேவரது திருமணாரிண சிவனடியவர் உண்டு மிசந்த எச்சில் இலைகளை விடுகின்ற குழியின் கண் அமர்ந்திருந்த பசி வந்தபோது அசிலுள்ள எச்சிலுணவைச் சிந்திண்டு பெரிது உவந்திருப்பர். முத்தரான இவர் ஒன்றுமறியாப் பித்தர்போல் இருப்பதை அல்லம தேவரறிந்து கொல்லா நலத்தை இவர் கொண்டிருக்கு மாண்பை எல்லாருக்கும் உணர்த்தினார் அல்லல் யாதுமின்றி இவர் அழியில் வீட்டையடைந்தார். கொல்லாமை சூழும் நெறியே வீட்டினை அடைதற்கு நல்லாறென்பதை இவர் உலகினுக்கு உணர்த்தினார். விரிவைப் பிரபுவிங்க லீலையில் காண்க.

கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லவர் மற்றல்லாதார் யாரோ அறிவேன் பராபரமே. (தாயுமானவர்)
கொல்லாமையே வீட்டினை அடைதற்கு நல்ல நெறி என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

325. பண்டு துறந்தார் பலருள்ளும் புத்தரேன்
 கொண்டார் உயர்வைக் குமரேசா—கொண்ட
 நிலையஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாங் கொலையஞ்சித்
 கொல்லாமை சூழ்வான் தலை.

33-ம அதிகாரம் கொல்லாமை.

655

குமரேசா! துறந்தார்களும் புத்தர்மட்டுமேயாக இருந்து
 துறந்துள்ளனின், நிலையஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாம், கொலையஞ்சித்
 கொல்லாமை சூழ்வான் தலையென் ன் சூழ்தல்—அன்றுதான்.
 மறவாது குறிக்கொள்ளுதலை இங்கு அது குறித்து விளக்கிறது.

பிணி, மூப்பு, இறப்பு முதலிய துன்பங்களெல்லாம் பிறப்பி
 ன் கண்ணே அணி அணியாத அமைந்துள்ளன என்று அதன்
 நிலையை அறிந்து அஞ்சாதலே துறந்து அடங்குதற்கு ஏதுவாகு
 மாதலால் அம் முறை கருதி நிலை அஞ்சி நீத்தார் என்றார்.

கொல்லாமை சூழ்வான் தலை—கொல்லாமை என்னும் விர
 தத்தைக் கொள்வோனே உயர்ந்தவன்.

பிறப்பின் நிலைமைபை அஞ்சித் துறந்தவர் எல்லாருள்ளும்
 கொலையின் தீமையை அஞ்சித் கொல்லாமைபாகிய நன்மைபைத்
 கொண்டவனே உயர்ந்தவன் என்பதாம்.

அஞ்சாதல் நீத்தலுக்கும், கொலை அஞ்சாதல் கொல்லா
 மைக்கும் காரணமாதல் காண்க. சூழ்வான் என்றார் கருதினும்
 பெருமையாம் என்று கருதி.

கொல்லா விரதமுடையவன் இல்லறத்திருப்பினும், துறந்
 தார் எல்லாரினும் அவன் சிறந்தவன் எனினும் அமையும்.

உலகைத் துறந்தவரெவரினும் கொலையைத் துறந்தவன் சி
 தவன் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பு

கதை.

அருள் வள்ளலாகிய புத்தர், அரசைத் துறந்து சிறந்த ஞானியாய் அருள் தவம் புரிந்து வேணுவனம் என்னும் தனியிடம், மொன்றில் இனிது அமர்ந்திருந்தார். அங்கிருந்த துறவிகளெல்லாரும் இவரது குண நலங்களையும் கொல்லா மாண்பையும் தெ

646 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ளிந்து அடி தொழுது அன்பு செய்தார். பின்பு அடியவராயினார். அருள்நிறைந்த இவரது இனிய மொழிகளால் ஒருநாள் தொள்ளாயிரம் பேர் துறவிகளாயினார். பல்வேறிடங்கட்குஞ் சென்று கொல்லா நலத்தையே கொள்ளும்படி எல்லாருக்குஞ் சொல்லினார். அனைவரும் இவர் சொல் வழி ஒழுகினார். கொல்லாமை என்னும் நல்லறம் உலக முழுவதும் மிகவுயர் பரவியது இவரால் என்னலாம். பல்லாயிரம் துறவிகள் புடைசூழ விவங்கி இரணியவதி என்னும் ஆற்றின் கரையில் எண்பதாவது வயதில் தமது அழகிய திருவுடம்பைத் துறந்து அழிவினப்பத்தை அடைந்தார். அக்காலத்தில் அங்குக் குழுவிரிந்த நீத்தாரனைவரும் நெஞ்சங்கலங்கி அவரது பிரிவை ஆற்றாது அலறி அழுதார்.

மருளறித்த பெரும்போதி மாதவரைக் கண்டிலால்
என் செய்கேம் யாம்

அருளிருந்த திருமொழியால் அறவழக்கங் கீகட்டி லமால்
என் செய்கேம் யாம்.

பொருளறிந்த அருந்தவத்துப் புரவலரைக் கண்டிலமால்
என் செய்கேம் யாம்

தெருளிருந்த கொல்லாத திருவணியாம் தெரிந்திலமால்
என் செய்கேம் யாம்.

என்று எல்லாரும் புலம்பித் தவித்தார். இவரது திருவுடம்பை எரித்தபின் என்பையும் சாம்பரையும் தனித் தனி எரித்துச் சென்று பொதிந்துவைத்து ஆலயம்புனைந்து வழிபாடுசெய்தனர். கொல்லாமை சூழ்வான் எல்லாரினும் தலை என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவு சரிதையில் தெளிவாம்.

கொல்ல விரதமுடையவன் எல்லாரினுஞ் சிறந்தவன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

647

326. கொல்லாத நாரையினைக் கூராள்சேர் நாகனையேன்
கொல்லவில்லை கூற்றம் குமரேசா—நல்லதென்று
கொல்லாமை மேற்கொண்டொடா முகுதவான் வாழ்நாண்மேற்
செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று. (க)

குமரேசா! கொல்லாமையை மேற்கொண்ட நாரையின் மேலும், நாகன்மீதும் கூற்றுவன் ஏன் செல்லவில்லை எனின, கொல்லாமையே மேற்கொண்டு ஒழுதவானது வாழ்நாள் மேல் உயிர் உண்ணும் கூற்று, செல்லாது என்க.

மேற்கொண்டு—விரதமாகக் கொடுக்கொண்டு.

ஒருயிரையும் கொல்லாத பேரறமுடையான் பின் பிறவா இன்பம் பெறுவனாதலால் அவனது வாழ்நாள் மேல் கூற்றுச் செல்லாதாயிற்று. கொல்லா நலமுடையவர் கூற்றால் கொல்லப்

படார் என்பது குறிப்பு.

கொல்லாமையை விரதமாக மேற்கொண்டு ஒழுக்குவானது வாழ் நாள் மேல் உயிர் உண்ணும் கூற்றுச் செல்லாது என்பதாம்.

உயிரை உடம்பிலிருந்து பிரித்துக்கொள்ளும் இயல்பினை யுடைய கூற்று அதனை உண்டதாகக் கூறியது அவனது துணியும் கொடுமையும் தோன்ற எனக. உண்ணுதற்கு உரியதல்லாத உயிரை இங்ஙனம் குறித்தது உபசாரமாகும்.

உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை
உண்டன போலக் கூறலும் மரபே. (தொல்காப்பியம்.)

கொல்லாமை என்னும் நல்லறமுடையவர் எம்பல நீங்கி நறி வின்பத்தை எய்துவரென்பது கருத்து. இவ்வுண்மை நாராயிடும், நாகண்பாடும் காணப்படும்.

645

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை 1.

பண்டொரு காலத்தில் மதுரையம்பதிக்குத் தென் பால் அடர்ந்த வனமொன்றிருந்தது. அதில் குளிர்ந்த நீர் சிலை ஒன்று விளங்கியிருந்தது. இரையின்றி மெலிந்த செங்கால் காரைஒன்று அங்குவந்து தனியாகத் தங்கியிருந்தது. முனிவர்கள் அப்பொய்கையில் புகுந்து தோய்த்து எழுங்கால் அங்குள்ள மீன்களுக்கு ஊறு ஒன்றும் செய்பாது அவர்கள் உதவி செய்வதை இந் நாரை கண்டது. நல்லறிவு பிறந்த அன்று முதல் யாதொன்றையும் கொல்லலாகாதென்று துணிந்தது. மீணுணவு துறந்து மெலிந்து தளர்ந்தது. ஆயினும் ஒன்றையும் கொல்லாது உணர்வோடிருந்

து பின் மதுரையைடைந்து பொற்றாமரை என்னும் நற்றடம்
 புகுந்து கொண்ட விரதம் சூலையாதிருந்தது. எல்லாம் அறியும்
 கூடற்பரமன் அதன் கொல்லா நலத்தை வியந்து அழிவில்லாத
 முத்தியை அதற்கு அருளினார். தன் கொல்லா நலத்தால் கூற்
 றைக் கடந்து அந்நாளை எய்திய பேற்றைப் புகழ்ந்து அனைவரும்
 போற்றி மகிழ்ந்தார். விரிவைத் திருவிளையாடலில் காண்க.

பிரிவறக் கொன்று தின்னும் கடைப்படும் பிறப்புநாரா

வாணறு தேவராசி வாந்தொழ இருப்பக் கண்டீர்

சருதுதிர் என்றும்பொல்லாக் கடையராரினுங் கொல்லாமல்
 அரணைவர் திப்ப ரேல்வான் ஆள்வதற் கையயின்றே.

(பழைய திருவிளையாடல்.)

கதை 2.

நாகன் என்பவன் தண்டகவனத்திலிருந்த ஒரு வேடுவன்.
 விப்பிராதன் என்றும் இவனுக்கு ஒரு பெயருண்டு. மான்,
 முயல் முதலிய விலங்கினங்களை முதலில் இவன் கொன்று வாழ்ந்
 தான். ஒருநாள் முற்கல முனிவரைக் கண்டான். அவரையும்
 கொல்ல வெருண்டான். அவர், இவனைநோக்கி மக்கட் பிறப்பின்
 அருமைமையும் கொல்லாமையால் எய்தும் நன்மைமையும் எனிய
 கடைபில் இனிய மொழிகளால் தெளிய வுணர்ந்திருந். அவன்

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

649

உணர்ந்தான். அன்றுமுதல் யாதோருயிரையும் கொல்வதில்லை
 பென்று உறு திகொண்டான் ஓரறிவுடைய கொடி செடிகளுக்கும்
 ஊறு செய்யாது இவன் ஒடுங்கியிருந்தான். உதிர்ந்த சருகும்
 தின்னலாகாதென்று உயர்ந்த அருளைக் கொண்டான். இவனது
 கொல்லா மாண்பை மகிழ்ந்து விநாயகப் பெருமான் தோன்றித்

தம்போல் தெய்வவுருவை இவன் எய்தும்படி திருவருள் செய்து புருசுண்டி என்று ஒரு பெயரும் தந்தார். கொல்லாமைமை மேற்கொண்டிருந்த இவன் அதன் பயனாக அக்தெய்வ வுருவை எய்தி அப் பெயருடன் சிறந்து விளங்கி என்றுங் குன்றாத இன்பத்தை அடைந்தான் விரிவிய முனிவர்சரிதையில் காண்க.

கொல்லாமை மேற்கொண்டொழுதுவார் வாழ்நாள் மேல் உயிருண்ணும் கூற்றுச் செல்லாது என்பதை உலகம் இவ்வேடன் கண்ணும், அந் நாராயிடமும், உணர்ந்து மகிழ்ந்தது.

கொன்றுமுன் தின்றநாகன் கொல்லாமைமேற்கொண்டன்று நின்றதால் இறவாஇன்பம் நிலைபெறப் பெற்றானம்மா நன்றறி மக்களித்த ளுமுணர் கிரராயத்தோ

கொன்றுபின் கூற்றங்கொல்லக் கும்பிவிழ்ந் தழுந்தலென்னே.
(தனியன்.)

கொல்லாமையுடையவர் கூற்றால் கொல்லப்படார் என்பது இதனால் கூறப்பட்ட.

327. நீதிமன்னன் சேயுயிரை நீக்கவஞ்சி ஏனமைச்சன்
கோதினுயிர் நீத்தான் குமரேசா—மோதிவந்து
யயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
யயிர் நீக்கும் வினை. (எ)

3.—ள்.

குமரேசா' மறு நீதிசண்ட சோழனுடைய திருமகனது உயிரை நீக்குதற்கு அஞ்சி சத்திய சிலன் ஏன் தன் உயிரை நீக்கி 650 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.
என் எனின், தன் உயிரை நீப்பினும், பிறிதோர்இன் உயிரை

நீக்கும் விளைபைத் தான் செய்யலாகாதென்க.

தன் உயிர் நீப்பினும்—தன் உயிர் நீக்கிவிடுமாயினும்,

செய்யற்க—செய்யாதுவிடுக.

தன் உயிர் நீக்கினும் பிறிதோர் இன் உயிரை நீக்கும் விளைபை ஒருவன் செய்யலாகாது எனபதாம்.

மேல், கொல்லாமையை ஒருவன் யாண்டும் விரதமாகக்கொள்ளவேண்டுமென்றார் ஆயின், ஊனை விரும்பிக் கொல்லாவிடினும் தன்னைக் கொல்லவந்ததையாவது கொல்லலாகாதா? என்பார்க்கு இது கூறியதென்க. இங்ஙனம் கூறியது தன் பாவம் கழிந்தது மறுமை இன்பத்தை அவன் பெறுவன் என்பது கருதி.

ஊனையே உண்டிவந்த ஒருவன் கொல்லா விரதம் கொள்ள என்றதை உணர்ந்து அதனை உண்ணவில்லையானால் தன் உயிர் போய் விடுமே! என்று கூற, “உன உயிர் நீக்கினும் பிறிதோர் இன் உயிரை அது நின்ற உடம்பிலிருந்து நீ நீக்காதே” என்று அவனை நோக்கி இஃது அருளிப்பதெனினும் அமையும்.

தன் உயிர் போனாலும் அறிவுடையார் பிறிதோருயிரைக் கொல்லார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சத்தியசீலன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சத்திய சீலன் என்பவன் மனுச் சோழ மன்னனுடைய முதல் அமைச்சன். நிறைந்த அருளும், சிறந்த அறிவும் உடையவன். பசுவின் கன்றைக் கொன்றதால் தன் மகனைக் கொல்லும்படி மன்னன் இவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். இவன் அவனது இன் உயிரை நீக்குதற்கு நாணித் தன் உயிரையே நீக்கினான். இவனது கொல்லா மாண்பையும், மனவுறுதியையும், விபந்து அனைவரும் இரங்கினார். இழந்த உயிரை இறைவனருளால் பின் இவன் எய்தப்பெற்றான். தன் உயிர் நீப்பினும் மேலோர் பிறி

து ஓர் இன் உயிரை நீக்கார் என்பதை இவன் அன்று உணர்த்தி நின்றான். (விடுவதைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.)

என்றும் எவ்வகையாலும் பிறிதொருயினை மேலோர் கொல்லார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

328. கொன்றசெய்யும் வேள்வி கொடி தென்றேன் கும்பமுனி
குன்ற வுரைத்தார் குமரேசா—என்றுமே
நன்றாகும் ஆக்கம் பெரிதெனினும் சான்றோர்க்குக்
கொன்றாகும் ஆக்கம் கடை. (அ)
இ—ள்.

குமரேசா! கொலைபுரிந்து வேள்விசெய்தல் தீதென்று அகத்தியனார் ஏன் அன்று கூறினார் எனின், நன்று ஆகும் ஆக்கம் பெரிது ஆம் எனினும் சான்றோர்க்குக் கொன்று ஆகும் ஆக்கம் கடை என்க.

செல்வம் உயர்ந்த நலங்களை உளவாக்கும் ஆதலால் அது நன்றாகும் எனினும் அடைபெறறு வந்தது. இனி, நன்மையும் ஆகும் ஆக்கமும் பெரிதாம் என்னினும் அமையும்.

கொன்று ஆகும் ஆக்கம் கடை—கொல்வதால் உண்டாகின்ற செல்வம் கீழானது.

கொன்றாகும் ஆக்கம் என்றது வேள்வியால் எய்தும் செல்வத்தை. அதில் கொலைகளை கலந்திருக்கலால் சான்றோர் அதனை விரும்பார் என்பது கருத்து.

இன்பயிதும் செல்வம் பெரிதாம் எனினும் கொல்வதால்

வரும் செல்வம் மேலோர்க்கு இழிவாம் எனபதாம்.

வேள்வி செய்யின், நன்மையுண்டாகும், ஆக்கமும் பெரிதாம் என்றாலும் கொடியறு வினை என்று அருளுடை அறவேவர் அதனைப் புரியார் என்பது கருத்து.

82

652 திருக்குறள் குமரோச வெண்பா.

ஆடு, பசு. குதிரைகளுள் ஒன்றைக் கொன்று அதன் வயிற்றுக்குள் இருக்கும் வலய என்னும் வெள்ளிய நிணம் ஒன்றை எடுத்தது ஒமத் தீயில் மலித்து இந்திரனை நோக்கி மந்திரப் புரியின் இன்பமாகும் துறக்கச் செல்வம் எய்தலாம் என்று விதித்திப்பினும், பிறவுயிர்களையும் தம் உயிர் போல் பேணும் அருளுடையார் அக் கொலை வினையால் எய்தும் அவ் ஆக்கத்தை வெறுத்து இழுவாராதலால், “சான்றோர்க்குக் கொன்று ஆகும் ஆக்கம் கடை” என்றார். சான்றோர்க்குக் கடை என்றதனால் அதனைத் தலை என்று கொள்வோரின் நிலை காணலமையும்.

தன் உயிர் நீப்பினும், பிறிதோர் இன் உயிர் நீக்கும் வினை செய்பற்க என்று மேற்கூறியதை நோக்கி, வேள்விக்கட செய்யலாமென்று விதித்துள்ளதே எனின், அவ்விதி சுறில் இன்பத்தை எய்த விருப்பிய பேரறிவாளாக்கு விலக்காமென்று இதில் உணர்த

என்பதினாயிரம் வெண் பொற்காசு பெறத்தக்க நன்முத்து ஒன்று இச்சிப்பியில் உள்ளது; இதனைச் சிதைத்து நீ அதனை எடுத்துக்கொள்க என்று சித்தர் ஒருவர் ஒருநாள் புத்தர்பால் கொடுத்தார். அவர், “அந்தோ! இந்தக் கொலை வினையால் அந்தயில் இன்பத்து அழிவில் வீடு எனக்கு வருவதாயினும் யான் அதனை வேண்டேன” என்று அருளுடன் அகன்றார். இப் பெரியாரது கருணைப் பண்பு சண்டு அதுவும் இவ்வமையத்து மிகவும் கருத்ததக்கது. இவ்வமையம் என்றது 1926 மார்ச்சில் இவ் ஆரில் முதலாவட்டை நிகழ்ந்த காலத்தை என்க.

பெருநலநதருவதாயினும் ஒருயிரைக் கொல்லுந் தீமையை உயர்ந்தோர் கொள்ளார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அகத்தியர்பால் அறியப்படும்.

கதை

முன்னொருகாலத்தில் முனிவரும் பிறரும் குழுமி ஒரு பெருவேள்வி செய்ய விரும்பி ஆடு ஒன்றை அங்குக் கொண்டார்தார். 33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை. ௯3

அகத்தியர் கண்டார். ஐயகோ உயிர்த் கொலை தீது என்று மறுத்தார். அசம்கொண்டு அருமகம் புரித என்று வேதத்தில் கூறியுள்ளதே என்று அவரனைவரும் கூறினர். அசம என்பது ஆட்டையும் மூன்று ஆண்டின் கெல்லையும் குறிக்கும் இருபொருளொரு சொல். அம்முயாண்டு கெல்லே வேதகதிலுள்ள அசம் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் இவ் உண்மையை உணராமல் ஏன் படுகொலை புரிந்து கெடுகின்றீர்கள் என்று பரிந்து உணர்த்தி அவ் ஆட்டினை அகற்றித் தாங் கூறியவாறே வேள்வியை முடித்துவிததினைக் கொண்டே அமரருக்கு அபியரித்தார். கொலைவினை நிகழாமல் செய்யும் வேள்வியே கலைமையானதென்று மலைவறக் கூறி அனைவரும் நலமுற அருள்புரிந்தனர். கொன்று ஆகும் ஆக்கம், சான்றோர்க்குக் கடையாம் என்பதை அன்று உலகம் அகத்தியர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பாதத்தில் காண்க.

கொலையால் வருஞ் செல்வம் பெரிதாமாயினும் பெரியோர் அதனை விரும்பார் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

329. பண்டு பராசர்தம் பாலரைபும் ஈனரென்றேன்
கொண்டார் கொலையால் குமரேசா—கொண்ட
கொலைவினைய ராகிய மாக்கள் புலைவினையர்
புன்மை தெரிவா ரகத்து.

(க)

குமரோசா! தம்முடைய மக்களையும் கொலை வினைபால்
 ஈனரென்ற பராசரர் ஏன் பழித்தார் எனின், கொலை வினையரா
 கிய மாக்கள் புன்மை தெரிவார் அகத்து புலை வினையர் என்க.

கொலை வினையர்—கொலைத் தொழிலை யுடையவர்.

புலை வினையர்— அக்கொலையால் வரும் ஊனைத் தின்னும்
 டையவர்.

654

திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

மாக்கள் என்றார் மக்கள் அறிவு பாழ்போனமெனின். 199
 வயிரையும் தம் உயிர் போல் பேணி ஒழுக்குவோரே மக்களாவார்
 என்க.

புன்மை தெரிவார் அகத்து—இழிவினைத் தெளிவார் நெஞ்
 சத்தில்.

கொலைத் தொழிலினராகிய மாக்கர், அறிவுடையார் மனத்
 தில் புலைத் தொழிலினராக மதிக்கப்படுவாரென்பதாம்.

பிறவுயிர்களை அநுள்ளிற் கொல்லுகின்ற பழியின் இழி
 வை உணர்கின்றவரே உயர்ந்தவரென்பதும், அவருள்ளம் அக்
 கொலையாளரைப் புலையென்று இகழ்ந்து தள்ளும் என்பதும்
 கூறுவார், “புன்மை தெரிவார் அகத்துப் புலைவினையர்” என்றார்.

ஆவரித்துக் தின்று வருவோர் சாதிப் புலையர் என்றும்,
 ஆருயிர்களைக் கொன்று திரிவோரும், வேறு ஊன்களைத் தின்று
 மகிழ்வோரும், கன்மப் புலையென்றும் வேறுபாடு காண்க.

கொலை வினையாளரைக் கன்ம சண்டாளர் என்று கருதவே
 ண்டுமென்பது கருத்து.

பிறப்பால் உயர்ந்தவராயினும், கொலைத் தொழிலைப் புரிவ

ரேல் ஈனர்களுண்டு அறிவுடையோரால் அவர் இழிக்கப்படுவ
 ரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்ணம் தத்தன் முத
 விய அறுவர்பால் காணப்படும்.

கதை.

தத்தன், அனந்தன், சதுமுகன், ஈந்தி, பருதி, மாலி என்
 னும் இவ் அறுவரும் பராசர முனிவருடைய புதல்வர்கள். இச்
 சிறுவர்கள் அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து ஒருநாள் சரணம்
 பெய்கையை அணுகி வினையாடினர். நீரில் பாய்ந்து நீந்தியும்
 மலர் பல செய்து மகிழ்ந்தும் உலாவினர். தவளை முதலிய நீர்வா
 முயிர்களை இரக்கமின்றி எறிந்து கொன்றார். அதன்பின் அதிலு
 ள்ள மீன்களைப் பிடித்துக் கோரைப் புல்லிற் கோத்துக் குதித்

33-ம் அதிகாரம் கொல்லாமை.

355

துத் திரிந்தார். அவ்வமையம் பராசர முனிவர் அங்கு நீராட
 வந்தார். குழந்தைகள் செய்த கொலை வினையைக் கண்டார்.
 உளக் கலங்கினார். நல்ல மரபிற் பிறந்திருந்தும் இப் பொல்லாத
 செயல்களைப் புரிந்தீர் ஆதலால் ஈன மீன்களாகி நீவிரணவீரும்
 இழிந்து தொலைபின் என்று சினந்து மொழிந்தார். அவரும்
 அவ்வாறே ஆகி யுமுன்றார். உயர்ந்த குலத்தில் தோன்றியும் தர்ம்
 புரிந்த கொலை வினையால் இழிந்து கொண்டார். கொலை வினையரா
 கிய மாக்கள் புண்மை தெரிவார் அகத்துப் புலை வினையராவர் என்
 பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைக் கந்தபுராணத்
 தில் காண்க.

கொலையிலான் உதவும் அன்னம் கூறிற்பே ராமுகமாகும்
 கொலையுளான் உதவுமன்னம் கூறில்வல் விடமகாகும்
 புலையர் தம் மனையிலுண்போன் புலையனா மாறுபோலக்
 கொலையர் தம் மனையிலுண்போன் கொலைஞர் னையாலனன்றே.
 (பதிவிளக்கம்.)

கொலை வினையாளரைக் கன்ம சண்டாளர் என்று அறிவோர்
கருதுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

330. பண்டு கவந்தன் பழியுடம்பும் தீவாழ்வும்
கொண்டுழந்தான் என்னே குமரேசா—கொண்ட
உயிருடம்பி ளீக்கியா ரென்ப செயிருடம்பிற்
செல்லாதீ வாழ்க்கை யவர். (ய)

குமரேசா! கவந்தன் பழி உடம்பும் இழி னாழ்வும்
கொண்டு ஏன் உழந்தான் எனின், செயிர் உடம்பில் செல்லாதீ
வாழ்க்கை யவர் உயிர் உடம்பில் நீக்கியார் என்பர் என்க.

செயிர் உடம்பு—குற்றமான உடம்பு; அஃதானது உறுப்புக்
குறைவும் நோயும் உடைவது;

656 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

செல்லாதீ வாழ்க்கை—இனிது நடவாத கொடிய வாழ்க்
கை; என்றது வறுமையும் சிறுமையும் மலிந்த வாழ்க்கையை.

பிணி திரம்பிய பழி யுடம்பும் வறுமை மிகுந்த இழி வாழ்க்
கையும் உடையாரை உயிர்களை உடம்பில் நின்று நீக்கினகொடிய
வரென்று பெரிமோர் மொழிவர் என்பதாம்.

மேல், கொலைவினையரைக் கன்மப்புலையர் என்று கருகவேண
டும் எனாரர் இதில், அவர் பின்பிரப்பில் இயல்பாகவே புலையராவர்
என்றார். முற பிறப்பில் உயிர்களைக் கொன்றவர் பிற பிறப்பில்
தொழு நோய் தழுவி ய பழியுடம்பும் அழிதயர் மிகுந்த இழி
வாழ்க்கையும் அடைந்து வருந்துவர் என்பது கருத்து.

கொலைவினையால் வறுமையும் நோயும் தொடருமாதலால்

அதனை ஒருவன் அறவே ஒழிக்கவேண்டும என்பது குறிப்பு.

உடம்பும், ஈன வாழ்க்கையும் கொலை வினையாளர்க்கு உளவாம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை கவர் தன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

கவந்தன் என்பவன் தண்டகவனத்திலிருந்த ஓர் அரசர்க்கண் இவன், முற் பிறப்பில் தனு என்னும் பெயரினையுடைய ஒரு கார்தருவனாயிருந்தான். மிக்க செருக்குடையவன். உயிர்களை இரக்கமின்றிக் கொன்றான். விலங்கினங் களுக்கும் மக்களுக்கும் இவன் வெந்துயர் செய்தான். தூல சிரசு என்னும் முனிவருக்கும் நனிதுயர் புரிந்தான். அவர், இவனை அரசர்களுக்கச் சபித்தார். அங்ஙனமேடாகி ஆருயிர்களைக் கொன்று தின்று திரிந்தான். இவன் கொடுமையை யறிந்து சினந்து இந்திரன் தன் குவிசத்தால் இவன் தலையில் புடைத்தான். அதனால் இவன் தலை உடலில் புகுந்தது. அன்றுமுதல் இவனுக்குக் கவந்தன் என்று பெயர் வந்தது. தலையில்லாத குறை உடலுக்குக் கவர் தம் என்று பெயர். எழுந்து திரிதற்கு இயல்பில்லாத ஈன வுடம்புடன் தண்டக வனத்தில் கிடந்து கண்ட வுயிர்களைக் கைக்கொ

33-a அதிகாரம் கொல்லாமை.

657

ண்டு தின்று தயங்கியிருந்தான். உயிர்களை உடம்பில் நின்று நீக்கினவர்க்கு செயிர் உடம்பும் தீ வாழ்க்கையும் உளவாம் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. இராம இலக்குவரால் இவன் சரபம் நீங்கிப் பின் மேன்மை எய்தினான். விரிவை இராமாயணத்தில் காண்க.

கொலை வினையாளர்க்கு இழி பிறப்பும் ஈன வாழ்க்கையும் எய்தும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

சிலையினுள் மாக்கள் கொன்று செழுங்கடல் வேட்டமாடி
 வலையினுள் மீன்கள்வாரி வாழுவிர்த் கூற்றமான
 கொலைஞரைக் கும்பிதனனுட் கொழுந்தழ லழுத்தியிட்டு
 நலிகுவர் நாளுநாளும் நரகரை நாமவேலோய். (1)

வயிரமுள் நிரைத்துநீண்ட வார்சினையிலவமேற்றி
 செயிரிற்றி மடுப்பர்கிழாற் சென்னுணைக் கழுவினேற்றி
 மயிருக்கொண் றுகவாங்கி வகைத்தகைத் திடுவர்மன்னு
 உயிரைப்பே துறுததுமாந்தர் உயிரைப்பே துறுக்குமாறே (2)
 (சீவகசுந்தாமணி)

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

கொல்லாமையே அறனினையாகும், கொல்லாதல் எல்லாப்
 பாவங்களையும் கொடுக்கும். உயிர்களைப் பேணுதலே தலையாய
 அறம். எல்லா அறங்களினும் சிறந்து முதலில் நிறற்றுகிரியது
 கொல்லாமையே. எல்லையிலாத இன்ப வீட்டடைதற்குக் கொல்
 லாமை ஒன்றே நல்ல நெறியாம். துறந்தவரெவரினும் கொல்லா
 மையுடையவரே சிறந்தவராவர். கொல்லாவிரதியர் மேல் கூற்று
 வன் செல்லான், தன் உயிர் நிக்கினும் யிறவுயிரைத் தான் நிக்
 லாகாது. கொலையால் வரும் செல்வம் பெரிதாமாயினும் அதனைப்
 பெரியோர் கொள்ளார். கொலை வினைபாளரைக் கன்ம சண்டாள
 ரென்றே கருதவேண்டும். அதனையுடையவர் ஊன உடம்பும்
 ஈன வாழ்க்கையும் எய்தி உழல்வார்.

௩௩-வது கொல்லாமை முற்றிற்று.

658

திருக்குறட குமரேச வெண்பா.

௩௪-ம் அதிகாரம் நிவலயாமை.

அஃகாவதுகாற்ற முடையனயாவும் நிலையா என்னும் உண்

மை. கொல்லா விரதத்தைக் குறிக்கொண்டொழுதிய நல்லறிவாளர்க்கே இவ்வண்மை இனிது புலனும் ஆதலால் இஃது அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

331. கொண்டவுடல் நிற்குமென்ற கோரக்கர் சீரிழந்து
கொண்டார இழிவேன் குமரேசா—கண்டறிந்தும்
நிலலாதவற்றை நிலையின எனறுணரும்
புல்லறி வரண்மை கடை. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! தனது உடல் என்றும் நிலைநிற்கும் என்று துணிவுகொண்டிருந்த கோரக்கர் ஏன அதனால் இழிவுகொண்டார எனின், நிலலாதவற்றை நிலையின என்று உணரும் புல்லறிவரண்மை கடை என்க.

நிலலாதவற்றை—நிலையிலாத பொருள்களை.

நிலையின என்று உணரும்—நிலையுடையன என்று கருதுகின்ற. புல் அறிவு ஆண்மை கடை—புல்லிய அறிவினை ஆளுந்தன்மை இழிவானது. தனனை யுடையானைக் கீழ்மைப்படுத்துமாதலால் அது கடைவாயிற்று. தான மயங்கி அறிந்ததையே மெய் என்று துணிந்து அது முனைந்து நிற்குமென்பது ஆண்மைத் தொடர்பால் அறியப்படும்.

நிலையிலாத பொருள்களை நிலையுடையன என்று கருதுகின்ற புல்லிய அறிவுடைமை அறிவோர்க்கு இழிவாம் என்பதாம்.

அநிததமான யார்கை முதலியவற்றை நித்தமென்று கருதி அவற்றின் மேல் பற்று வைப்போர் முடிவில் குற்றமே கண்டு -¹ந்து தாழ்வராதலால் "புல்லறி வான்மை கடை" எனரூர்,

34-ம் அதிகாரம் திலையாமை.

659

புல்லறிவு இழக்கே பயக்குமாதலால் அதனை ஒருவன் ஒழிக்கவேண்டுமென்பது குறிப்பு. பொருள்களின் இயல்பை மயலற உணரும் நல்லறிவுதலையானதால் புல்லறிவு கடை எனப்பட்டது.

நிலையிலாத இயல்பினை யுடைய உடம்பு முதலியவற்றை நிலைநிற்குமென்று கருதிக் களிப்பவர் சிறுமைப் படுவர் என்பது கருத்து. இவ்வுண்மை கோரக்கூர்பால் காணப்படும்.

கதை.

கோரக்கர் என்பவர் சயிலமலைச் சாரலிலிருந்து காய சித்தி செய்துகொண்டு வந்த ஒரு யோக சித்தர். இவர், தமது சித்தின் இயல்பால் எவ்வகையானும் சிதைவுறாதபடி உடல் வலி பெற்றிருந்தார். அதனால் என்றும் அது நிலைபெறுமென்று நம்பியிருந்தார். இவரது புல்லறிவான்மையைப் போக்குதற்கு நல்லறிவாளராகிய அல்லம தேவர் ஒரு நாள் இவர்பால் வந்தார். சிறிது போழ்வு வினாவினார். சித்தர், என் உடல் என்றும் அழியாது நின்று நிலவும் எனரூர். மின்னின் நிலையில மன் உயிர் யாக்கைகள் என்னும் மெய்ம்மையை நீர் இன்னும் உணர்கிலீர்போலுமென்று அல்லமர் புன்னகை செய்தார். யாது கூறினும் அவர் வாத மீறினார். அதன்பின், காணப்படுகின்ற பொருள்களின் மூலகாரணங்களைபும், அவை யாவும் அழியும் இயல்பினை என்னும் உண்மையையும், விண்ணில் எறிந்த கல் மண்ணில் விழுதல் தப்பாதவாறுபோல்

தோற்றமுடையன யாவும் தொலையும் எனலும் தன்மையையும்
 அர்வர் உணர்ந்து தெளியுமாறு உணர்த்தினார். சித்தர் உணர்ந்
 தார். நிலைநிறைந்த நிகழினை என்று இதுவரை தாம் நினைந்து
 நின்றது இழிந்ததென்று தெளிந்து நெடுகொண்டொண்டார், உடற்
 பற்று அற்று உயர் வீடுபெய்தினார். (விரிவைக் கோரக்கர் கதிரியில்
 காண்க.)

பிறந்த ஆகமொன் நிறத்திடாப் பெருமையும் உடைத்தோ
 எறிந்த வான்சிலை வீழ்ந்திடா திருப்பதிக் கில்லை
 செறிந்த காரியம் என்பதென் றுயினுஞ் சிதையும்
 இறத்திடாதுகா றணமெனப் படுவதே யென்றும். (1)

88

660

திருக்குறட குமரேச வெண்பா.

மருத்தினாலுடல் நித்தமா மென்றுநீ வகுத்த
 திருந்த வாழுகாட பன்மைகொண்ட டயறி வேறில்லை
 பொருந்தி நீ யுடல் அழிந்திடாதென்பது பொருந்தா
 தருந்தவா! இனி வீடுவேண் டெனறான் ஐயன். (2)

இவை, கோரக்கரை கோக்கி அல்லமரருளியன.

நிலையிலாததை நிலையென உணர்தல் அறிவேர்க்கு.
 வாமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

332. வென்றமிகு சூர்முதலோர் மேலான செல்வமெல்லாம்
 சூன்றியேன் போன குமரேசா—சூன்றாத
 கூத்தாட்டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
 போக்கும் அதுவிளிர் தறறு. (உ)

குமரேசா! சூரபன்மன். இராவணன், முதலியபேரரசர் பெருஞ் செல்வமெல்லாம் ஏன் நிலையாமல் போயின எனின், பெருஞ் செல்வம், கூத்தாட்டு அவைக்குழாதது அற்றே; அதன் போகும், அது விளிந்தற்று என்க.

கூத்தாட்டு அவை என்றது நாடகசாலையை. குழாம்—கூட்டம்.

அது விளிந்தறறு—அக் கூட்டம் போயினாற்போலும்.

ஆங்காலத்தில் ஒருவனுக்குப் பெருஞ் செல்வம் வருவது எதுபோல்வதெனின் கூத்தாடுகின்ற இடத்திலே கூட்டம் கூடுவது போலும் என்பார், “பெருஞ் செல்வம் கூத்தாட்டு அவைக் குழாத்து அற்றே” எனறார்.

தான் இருத்ததஞ்சரிய காரணம் இருக்கும்வரையுமே செல்வம் நிற்கும் எனபதை உவமை உணர்த்தினிறதது.

ஒருவனிடம் பெரிய செல்வம் வந்து சேர்தல், கூத்தாடுகின்ற அரங்கின்கண் கூட்டம் வந்து சேர்தல்போலும்; அச்

சீடம் அதிகாரம் நிலையாமை.

66

செல்வம் குலைந்து போதல் அக் கூட்டம் கலைந்து போதல் போலும் என்பதாம்.

ஆங்காலத்தில் செல்வம் ஒருவன் பால் பல வழிகளானும் வந்து சேர்ந்து பின் போல் காலத்தில் அவனைவிட்டு ஒருங்கே அது போய்விடுமா கலால் அறிவுடையார் அதனை நிலையென்று கருதலாகாதென்பது கருத்து.

மேல், நிலையாதவற்றை நிலையென்றுணர்தல் புல்லறி வென்றார்; இசில், அந்நிலையாத ஒன்றிவ நிலைமையை உவமைபால் விளக்கினார்.

செல்வம் என்றும் நிலைத்திராதென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை சூரபன்பன் கண்ணும், இராவணன்பாலும் உணரப்படும்.

கதை 1.

அண்டமாயிரத் தெட்டையும் தனியர சாட்சி
கொண்டு வைகினன் குலத்தொழும் அமரர் தங் குழுவைத்
தொண்டுகொண்டனன் யாவர் வந்தெதிர்க்கினுந்தொலையேன்
உண்டுகொல் இவண் எங்குநே ராகவே ஒருவர்.
என்று இறுமாந்திருந்த ரூபன்மனது பெருஞ் செல்வ
மும் முடிவில் அவணையகன்று சென்றது.

கதை 2.

இலங்கையர் வேந்தனாகிய இராவணன் பதினாயிரம் ஆண்
டுகள் அருந்தவம் புரிந்து அதன் பயனாகப் பல்வகைப்பட்ட செல்
வங்களும் தாமே வந்து தன் பால் படிந்து நிற்கப் பெற்றான். முடி
வில் அகைத்தும் ஒருங்கே இழந்து தானும் அழிந்தான்.

மரமடங்கலும் கற்பகம் மணியெலாங் கனகம்

அரமடந்தையர் சிலதியர் அரக்கியர்க் கமரர்

உரமடங்கியர் துழையரா யுழல்பவரொருவர்

தரமடங்குவ தன்றித் தவஞ்செய்த தவமால்,

662 திருக்குறட் குமரேச வெண்பார்.

மரகதத்தினும் மற்றள மணியினும் வளைந்த

குரகதத்தடந் தேரினம் அவைபயில் கொட்டிச்

இரவி வெள்கரின் நிமைக்கின்ற இயற்கையவென்றால்

நரகம் ஒக்குமால் நன்னெடுந் துறக்கமிந் நகர்க்கு.

என்னும்படி சிறந்து விளங்கிய இலங்கைச் செல்வமும் பின்
சிறைந்து தொலைந்தது.

புலைமேலுஞ் செலற்கொத்துப் பொதுகின்ற செல்வத்தின்

புன்மைத் தன்மை

நிலைமேலும் இனியுண்டோ நீர்மேலைக் கோலமேலும்

நிலைமைத் தன்றே
 தலைமேலுந் தோண்மேலும் தடமுதுகிற் படர்புயத்தும்
 தாவி யேறி
 மலைமேனின் றுடினபோல் ஆடினவால் வானரங்கள்
 வரம்பிலாத.

தன் பெருஞ் செல்வத்தை யிழுந்து இராவணன்
 பட்டபோது இது கூறியதென்க. செல்வம் கூத்தட்டுக
 டம் போல் திரண்டுவந்து பின் சிதைந்துபோம் என்பதை உலகம்
 இவர்பாறுணர்ந்தது. விரிவை இவர் சரிதைகளிலுணர்சு.
 செல்வம் என்றும் நிலையாதென்பது இதனால் கூறப்பட்ட

333. தண்டாரக் கலயனார் தாலியிற்றும் ஆங்கறமே
 கொண்டுசெய்தார் என்னே குமரேசா—மண்டியென்றும்
 அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றால்
 அற்குப ஆங்கே செயல். (௩)

யு—ள்.

குமரேசா! குங்குலியக் கலயனார் தாலியை கிற்றும் என்
 அப்பொழுதே அறத்தைச் செய்தார் எனின், செல்வம் அற்கா
 இயல்பிற்று அது பெற்றால் அற்குப ஆங்கே செயல் என்க.

34-ம் அதிகாரம் நிலையாமை.

663

அற்கா—நிலைநில்லாத். அற்குப—நிலைநிற்கின்ற.
 செயல் என்பது இங்கு உடன்பாட்டு வியங்கோளாய் நின்றது.
 அற்கா என்றது அல்கல் என்னும் வினையடியாப் பிறந்த எதிர்
 மறைப் பெயரெச்சம். அல்கல் என்பது நிலைத்தல், தக்கல்,
 சுருங்கல்லை உணர்த்தும்

செல்வம் அற்கா இயல்பிற்று— செல்வம் நிலையாத இயல்பினையுடையது. அற்குப என்றது நிலையான அறங்களை.

செல்வம் நிலைத்து நில்லாத இயல்பினையுடையது; அதனைப் பெற்றால் நிலையுடைய அறங்களை அப்பொழுதே செய்க என்பதாம்.

கூத்தாடிக் கூட்டம்போல் செல்வம் விரைவில் நீங்குமென்று மேலுரைத்தார்; அது நீங்கிவிடுமுன்னே அதனால் செய்யவேண்டியது என்ன என்பதை இதில் உணர்த்தி அருளிஞர். நிலையில்லாத பொருள் தம் கையில் எய்தப் பெற்றால் நே நிலைநிற்கின்ற அறங்களை அதனால் அறிவுடையார் செய்து கொள்வரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கலயஞர் பால் உணரப்பெறும்.

கதை.

கலயஞர் என்பவர் சோழ நாட்டிலே திருக்கடவூர் என்னுந் தலத்திலே, வேதியர் குலத்திலே பிறந்தவர். சிறந்த செல்வமுடையவர். பிறவுயிர்களையுந் தம் உயிர்போல் எண்ணிப் பேணுந் தண்ணளியுடையவர். இவர் அத்தலத்தில் விளங்கும் திருக்கோவிலுட் சென்று நாளும் வாசனைத் தூபம் இட்டு ஈசனைப் போற்றிவந்தார். உயிர்கள் மாட்டு ஆரஞ்சும் பரமன் மாட்டுப் பேரன்பும் கொண்டு ஒழுகிவருங்கால் இவர், செல்வந்தேய வறுமை மிக்கது. அதனால் மிக வருந்தினார். ஆயினும், உயிர்களுக்குச் செய்யும் உதவியினும் பரமனுக்குப்பிரியும் பணியினும் சிறிதும் குறைந்திலர். குடும்பத்தோடு இரண்டு நாட்களாப் பட்டினி கிடந்தார்.

664

திருக்குறட் குரோச வெண்பா.

முன்றும் நரள் தமது அருமை மனைவியார் பெரிதும் இரங்கித்

தாலியை எடுத்து உணவுப் பொருள்கள் வாங்கி வரும்படி இவர் கையில் கொடுத்தார். இவரும் அதனைக் கொண்டு சென்றார். செல்லுங்கால் ஒரு வணிகன் கொண்டுவந்துள்ள குங்கிலிப்பொதியை இடையே கண்டார். நிலையாத உடம்பைப் பேணுகவினும் நிலையுள்ள அறத்தைப் பேணுகவே நலம் என்று துணிக்கார். ஈசனுக்குத் தூபம் இடுகற்கு மிகவும் இனிதாமென்று மகிழ்ந்து அவ்வாசனைப் பொருளையே வாங்கினார். நிலை நிலலாத இயல்பினையுடைய செல்வம் தம் கையில் எய்தப் பெற்றால் அறிவுடையார் அது கொண்டு நிலையான அறங்களையே செய்துகொள்வர் என்பதை இவர் அன்று உணர்த்தி கின்றார். மங்கிலியங் கொடுக்கவகருங்கிலியங் கொண்டதால் அன்று முதல் இவா குங்கிலியக் கலயனார் என்று கூறப்பட்டார். அற்கா இயல்பினவான செல்வம் அமையப்பெற்றால் அறிவோர் அப்பொழுதே அதனால் அறத்தைச் செய்வர் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.

முல்லை முகைசொரிந்தாற் போனறினிய பாலடிசில் மகளிரேந்த நல்ல கருணையால் நாள்வாயும் பொற்கலத்து நயந்துண்டார்கள் அல்லலடைய அடகிடுமின் ஒட்டகத்தென் றயில்வார்த் கண்டும் செல்வம் நமரங்காள் நினையன்மின் செய்தவமே நினைமின்கண்டார்.
சீவக சிந்தாமணி.

செல்வம் நிலலாது ஆதலால் உடனே அதனால் அறஞ் செய்தல்வேண்டுமென்பது இஃது கூறப்பட்டது.

கூசினரேன் வாழக் குமரேசா—கேசமுறும்
 நானொன ஒன்றுபோற் காட்டி யுயிரீரும்
 உயர் ஊர்வார்ப் பெறின்,

34-ம் அதிகாரம் நிலைமையே.

665

குமரேசா! உரோமமுனி கிண்ட ஆயுள் நாளைப் பெற்
 றிருந்தால் ஏன் வாழ்க்கைத் து கண்ணினுர் எனின், நாள் என ஒன்று
 போல் காட்டி உயிர் ஈநா வான் அஃது உணர்வார்ப் பெறின்
 என்க. ஈர்தல்—அரிதல், பிளததல்.

நாள் என்றது பகல் இரவு என்று கதிரவனால் கணிச்சுப்
 பட்ட காலக் கூறு பாட்டை. நாள் என—நாளினன்று.

ஒன்றுபோல் காட்டி—ஒரு பொருள்போல் காட்டி.

உயிர் ஈரும் வான்—உயிரை ஈர்கின்ற வானாயுள்ளது.

உயிரானது ஈரப்படுவதொரு பொருளன்றாவினும் அஃது
 உற்று சிந்தும் உடம்பைப்பிரித்தலால் நாள் அதனை ஈரும் எனறார்.

அஃது உணர்வார்ப் பெறின்—அவ் உண்மையை உணர்வார்
 உளராயின். பெறின் என்றது அவ் உணர்ந்ததின் அநுமையை
 உணர்த்தி நின்றது. அஃது என னுங் குற்றியலுகரம் செய்யுள்
 நோக்கி அதுமென நின்றது.

நாளென்று காலவகையையாகிய ஒரு பொருள் போல்
 தன்னைக்காட்டி உயிரை ஈர்கின்ற வானாயுள்ளது அவ் உண்மை
 யை உணர்வார் உளராயின் என்பதாம்.

உணர்வுடையார் வீழ் நாள் படாமல் நானும் நன்றே ஆற்று
 வர்; உணர்வில்லாதவர் பொழுதைப் பழுதே போக்கி முடிவில்

இழிவே அடைவர் என்பது குறிப்பு.

நாளானது வெளித் தோற்றத்தில் ஒரு கால அளவைபோல் காணப்பட்டனும், உண்மையில் உயிர்களை அரிந்துகொண்டிருக்கின்ற வாளாகவே உள்ளது; ஆதலால் அதன் கழிவை நாம் அழிவெனக் கருதி அழிவிவின்பத்தை அடைதற்குரிய வழிகளை அது கழியுமுன் தேடிமீன் என்று உணர்வுடை மக்களை நோக்கி; இஃதுணர்ந்தியதென்க,

1886 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

நாளின் கழிவை உயிரின் கழிவாக உணர்வோர் உணர்வ ரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை உரோம முனிவர்பால் உணரப்படும்

கதை.

உரோமமுனிவர் என்பவர் புசுண்ட முனிவருடைய புதல்வர். அருந்தவமுடையவர். இவர் உடம்பு முழுதும் நீண்ட மயிர்கள் அடர்ந்திருந்தமையால் இவருக்கு இப்பெயர் வந்தது. முற்றத் துறந்தவர். நீண்ட ஆடையைப் பெற்றிருந்தும் ஒன்றினிடத்தும் பற்றிலலாமல் நிகையாமையையே நினைந்து நெடுநதவம் புரிந்தார். கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் ஆகிய இந்நான்கு யுகங்களுஞ் சேர்ந்தால் ஒரு சதுர்யுகமாகும். அது நரப் பத்து மூன்று இலக்கத்து இருபதினாயிர வருடங்களை யுடையது. இத்தகைய சதுர யுகங்களை பல்லாயிரக் கழிந்தால் பிரமாவுக்கு ஆயுள் முடிவாம். அவர் அழியும்பொழுது இம்முனிவருக்கு மயிரொன்று உதிரும். இவருடம்பில் முப்பத்து மூன்று கோடி மயிர்கள் இருந்தனவாம். அவை முற்றும் உதிரின் இவர் இற்று முடிவர். நாரதர் முதலிய முனிவர் பலரும் இந்திரன் முதலிய அமரர் சிலரும் இவரது தவச்சாலைக்கு வந்து நெடிய வாழ்நாளை யுடைய நீர் ஏன் இச்சிறிய குடிசையில் இருக்கின்றீர் என்றார்.

நானும் கழிந்துகொண்டு போகின்ற ஆயுளை நிலையெனக் களித்தல் மிகவும் இழிவாகும். என்னினும் மிக்க ஆயுளையுடைய ஒருவர் உளர். அவருக்கு அட்டகோண முனிவர் என்று பெயர். என் உடலினுள்ள மயிர் முழுதும் உதிர்ந்து நான் முடிவடையும்பொழுது அவருக்கு ஒரு கோணல் நிமிரம அவ்வாற, அவ் எடமும் நிமிர்ந்தால் அவர் இற்றுவிழுவார். அவரைப்போய்க் காண்மின் என்றார். அனைவரும் வியந்து அவர்பால் வந்தார். நிலையாமையை நினைந்தே நெடுந்தயம் புரிகின்ற அவர் நிலைமையைக் கண்டார். நெடுநாண் கொண்டார். நாளின் கழிவை உயிரின் கழிவாகவே உணர்வுடையார் உணர்வரொன்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.

விழிவை முனிவர் மானவியத்தில் காண்க,

34-ம் அதிகாரம் நிலையாமை.

667

பாளையார் தன்மைசெத்தும் பாலனார் தன்மைசெத்தும்
காளையாம் பருவஞ்செத்தும் காமுறும் இளமைசெத்தும்
யீனமில் வயதுயின்னே மேல்வரு மூப்புமுகி
நானுநாட் சாகின்றமால் நமக்குநாம் அழாததென்னே.

(குண்டலகேசி.)

தினங்கள் செலச்செல ஏதோபெற்றனபோல் களிகளும்நெஞ்சே

தினங்களோடு

கனங்கொளும் உன்ஆயுளுநாள் கழிவதுணராய் உயிர்தீர்

காயஞ்சேரும்

வனங்கடுகி வாவென்ன விளித்துன்பால் தினநெருங்கும்

வண்மையுன்னி

முனங்கொளறி யாமையை நீ இனங்கொள்ளா தறஞ்செய்ய

முயலுவாயே.

(நீதிநூல்.)

நாளின் கழிவை உயிரின் கழிவாகவே உணரவேண்டுமெ

பது இதனால் உணர் த்தப்பட்டது.

335. மண்டு புகழ்க்கட்டு வாங்கன் விரைந்தேனே

கொண்டுசெய்தான் நன்மை குமரேசா—கொண்டாரும்
நாச்செற்று விக்குண்மேல் வாராமுன் நல்வினை
மேற்சென்று செய்யப் படும். (௫)

இ.—ள்.

குமரேசா! கட்டுவாங்கன் ஏன் விரைந்து தவஞ் செய்
தான் எனின், நாச்செற்று, விக்குள் மேல் வாரா முன் நல் வினை
மேற் சென்று செய்யப்படும் என்க. விக்குள்—விக்கல். விக்கல்
மேல் எழும்பொழுது நாளழாது ஆதலால் “நாச் செற்று விக்குள்
மேல் வாராமுன்” என்றார்.

மேற்சென்று செய்யப்படும்—விரைந்து செய்யப்படும்; வாங்
பாட்டுக்கேற்ற எழுவாய் இதில் வருவித்துக்கொள்க.

84

668

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உயிர் உடம்பை விட்டுப் பிரியுங் காலத்தில் தோன்றுகின்ற
துன்பக் கூறுபாடுகளுள் மிக்கது ஆய விக்கல் தோன்றுமுன்னே
வீட்டிற்றேதுவாகிய நல் வினைபை விரைந்து செய்யவேண்டு
மென்றது அது தோன்றியபின் யாதும் செய்யமுடியாதென்பது

நாவை அடக்கி, விக்குள் மேல் எழுவதற்கு முன்னே அறி
வுடையோரால் வீட்டிற்கு உரிய அறம் விரைந்து செய்யப்படும்
என்பதாம்.

மேல், நெருநல் உளனை ஒருவன் இன்று இலவைன் என்
றார்; இதில், அவ் இன்மை வருமுன்னமே நன்மை செய்க என்
றார். உண்மையை உணர்ததி உறுவனவற்றை விரைவில் செய்க

என்ற அடிகள் அருள் மாண்பை இதில் ஆய்ந்துகொள்க.

கருவிகள் தளராதிருக்கும்பொழுதே உயிர்க்கு உறுதியான நன்மையை ஒருவன் விரைந்து செய்துகொள்ளவேண்டுமென்பது கருதி.

நிலையில்லாத உடல் நிலைத்திருக்கும்பொழுதே நிலையான அறத்தை அறிவுடையார் செய்து கொள்வர் என்பது இதில் உணர்த்தப் பட்டது. இவ் உண்மை கட்டுவாங்கன் பால் உணரப்படும்.

கதை

கட்டுவாங்கன் என்பவன் சூரியகுலத்து வேந்தனாகிய விசுவகன் குமரன். சிறந்த போர்வீரன். இவனுடைய மகன் பெயர் திராக்பாகு. மனைவி சதமதி. இவன், மன்பதை இன்புற மாடிலம் புரந்தான். அக்காலத்தில் அசுரருடன் அமராற்ற ஆற்றாது அமரர் சிலர் இவன்பால் வந்து துணைவர வேண்டினார். இவன் சென்று அசுரரை அடங்கவென்று அமரருக்கு உபாயமேனமையை உதவினான். அதனால் இந்திரன் மகிழ்ந்து "வேண்டிவேந்தே! உனக்கு வேண்டுவது யாது" என்றான். இவன் எனக்கு ஆயுள் முடிவு எப்பொழுது என்று நீ அறிந்து கூறுக

34-ம் அதிகாரம் நிலையாமை.

669

என அவனை அமைந்து வேண்டினான். அவன் யோசவுணர்வால் நோக்கி "ஐயகோ! இன்னும் இரண்டுநாழிகைதானே உள்ளது" என்றான். மனனன் மாநகர் வந்தான். அரியவை யாவும் உரிமை யினுகள் அறவினை பெல்லாம் விரைவினில் செய்கான், பற்றக தெளிந்தான். பற்றற்றானையே பற்றி நின்று சவஞ்செய்து முத்தியடைந்தான். விக்குள் மேல் வருமுன்னே கல் அறிய அறிவோர் விரைந்து செய்வரென்பதை உலகம இவன்பால் உணர்ந்து மகிழ்ந்தது. (விரிவைப் பாகவதத்தில காண்க.)

இளமையும் எழிலும்வானத் திரிவின நண்டையுந்
 வளமையுங் கிளையுமவாரி புதியகன வரவுபோலும்
 வெளியிடை விளக்கினவீயும் ஆபுவுமென்று வீட்டுத்
 குளபகலூக்கஞ் செய்வர் உணாவினாற் பெரியகீரா.

(மேருமகர புராணம்.)

இளமையும் நிலையாவால் இன்பமும்வின்ற வலல
 வளமையும் அல்தேயால் வைகலுந் துன்பவெள்ளம்
 உளவென கிளையாதே செல்கதிக்கென்று மென்றும்
 விளையிலம் உழுவார்ப்போல வித்தூரீர் செய்துகொண்மின்.

(வளையாபதி)

புன்னுனிமேல் நீர்போல் நிலையாமை என்றெண்ணி
 இன்னினியேசெய்க அறவினை—இன்னினியே
 நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் தன கேளறழ்ச்
 சென்றான் எனப்படுத லால்.

(நாலாய்)

பசிவந்த பிண்டெல்லை விதைப்பதுபோல் வீட்டில் பசி
 நசியும்பேர்ததையவிக்க ஆறுவெட்டலோலூர்போரட
 விசிகநூல் கற்கமுயல் வதுபோலும் கபம்ருசி
 இசிகுகொண்டுசொக்தாலததெப்படிநீஅறம்புரிபாய்

விக்கிச் சா முன்னே நல் விளையை விவைத்து செய்ய
 மேம்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

570

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

336. பண்டுமணமகனாய்ப் பத்தினியைக் கைப்பிடித்தான்
 கொண்டஅன்றேன் மாண்டான் குமரேச!—கண்ட
 நெருநல் உளநொருவன் இன்றில்லை யென்னும்

குமரேசா! மணமகனாகி மகிழ்ந்த நின்றவன் அன்றே
ஏன் பிணமகனாகி இழிந்துபோனான் எனின், ஒருவன், நெரு நல்
உளன்; இன்றுஇல்லை என்னும் பெருமைபை இவ்உலகு உடைத்த

ஒருவன் நெருநல் உளன்—ஒருவன் நேற்ற உளனாயினான்.

இன்று இல்லை—இன்று இல்லையாயினான்.

என்னும் பெருமை என்றது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. உல
கோர் சொல்லின்மேல் வைத்து இஃதுணர்த்தியதென்க.

ஒருவன் நேற்றுப் பிறந்தான் இன்று இறந்தான் என்று
சொல்லும்படியான நிலையாமையையே இவ் உலகம் நிலையாகக்
கொண்டுள்ளது என்பதாம்.

“நேற்று இருந்த ஒருவன், இன்று இல்லையானான்” என்னும்
பெருமைதான் இவ்வுலகில் மிகுதியாகவுள்ளது ஆதலால் உள்ள
போதே உயிர்க்கு உறுதியைச் செய்துகொள்ளுதல் என்பது குறி
ப்பு. இறத்தலும் பிறத்தலும் இரு பாலார்க்கும் உளவாயினும்
உயர்வுபற்றி ஒருபால்மேல்வைத்துக் கூறினார்.

மேல், லிக்குள் வருமுன்னே வேண்டியதை விரைந்துசெய்க
என்றார்; மூப்பு வந்த பின்னர்தானே அது வரும் என்று அயர்
ந்து இராதே என்று இதில் அருளினார் என்க.

இன்று இருந்தான் தன் கேள் அறை இப்பொழுது ஒருவன்
இறந்துபோனான் என்று இவ்வுலகில் அடிக்கடி சொல்லப்படும்
என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை தனதன்பால்
ஈரப்படும்.

கதை.

தனதன் என்பவன் மதுரையிலிருந்த ஒரு வணிகர் குலமகன். இவன்காலத்தில் குலோத்துங்க பாண்டியன் அரசுபுரிந்தான். தனது மரபுக்குரிய மங்கை ஒருத்தியை இவன் மணம்புரிந்தான். பெற்றாரும் உற்றாரும் பிறரும் புடைசூழ்ந்து மகிழத் திருமணம் அழகுற நடந்துகொண்டிருந்தது; அப்பொழுது அங்கோர் இளங் கன்றையுடைய பசு ஒன்று வெருண்டோடி வந்து இவன்மேற் பாய்ந்து விரைந்து சென்றது. அதனால் குடர்சரித்து இவன் உடனே மாண்டான். மணமகனையிருந்தவன் பிணமகனான. இன்று இருந்தான் இப்பொழுது இரந்தானே என்று அனைவரும் கலங்கி அழுது துடித்தார். நெருங்க உள்ள ஒருவன் இன்று இல்லை என்பதினும் மிக்க நிலையாமையை இவன்பால் உலகம் அன்று கண்டது. விரிவைத் திருவிளையாடலில் காண்க.

ஒட்டியபல் கிளை துவன்றி ஒல்லொலிமங்கலந் தொடங்கக்
கொட்டியபல் இயமுழங்கக் குழுவியவோ சையின் வெருண்டு
கட்டியதாம் பிறப்புனிற்றுக் கற்றாழ்ன்றதிந் தோடி.

முட்டியதால் மணமகனை முடிந்ததால் அவனுவி. (1)

மணமகனே பிணமகனாய் மணப்பறையே பிணப்பறையாய்
அணியிழையார் வாழ்த்தொலிபோய் அழுகையொலியாய்க்கழியக்
கணமதனிற் பிறந்திறுமிக் காயத்தின் வரும்பயனை

உணர்வுடையார்பெறுவருணர்வொன்றுமிளர்க்கொன்றுயிலை. (2)

இவற்றால் மேற்குறித்த உண்மை தெளிவாதல் காண்க.

மன்றங் கூறங்க மணப்பறை யாயின்

அன்றவர்க்காக்கே பிணப்பறையாய்ப்ப—பின்றை

ஒலித்தலும் உண்டாமென் றய்ந்துபோமாறே

வலிக்குமாம் மாண்டார் மணம்.

(நாலடியார்)

நிலையாமையே இவ் உலகில் நிலையாக உள்ளதென்பது இது
ஆல் கூறப்பட்டது.

672

திருக்குறட குமரேச வெண்பா.

337. கோடி கருதிக் குதித்தான் சயத்திரதன்

கூடினான் சாவேன் குமரேசா—கூடி

ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப

கோடியும் அல்ல பல.

(எ)

இ—ள்.

குமரேசா! வெற்றி பெற்றோமென்று தன் வாழ்வைக்
குறித்துப் பல கோடி எண்ணிய சயத்திரதன் ஏன் உடனே
மாண்டான் எனின், ஒருபொழுதும் வாழ்வது அறியார், கோடி-
யும் அல்ல பல கருதுப என்க.

கருதுப—எண்ணுவர். கோடி ஓர் எண்: அஃதாவது நூறு
நூறாயிரம். உம்மை இழிவு சிறப்பு. கோடியும் அல்ல பல
என்றது மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்கள் அளவீடலரியன
என்பது க

அறியார் கருதுப என்று கூட்டுக. கருதுப என்பதைப்
பெயராகக் கொண்டு கருதப் படுவன பல என்று காணினும்
அமையும்.

ஒரு பொழுதளவும் தாம் நிலையாயிருந்து வாழ்வேமென்பதை உணராதவராயிருந்தும் கோடியினும் பலவாய எண்ணங்களை அறிவிலார் கருதுவர் என்பதாம்.

அற்ப வாழ்வையும் அற்ப அறிவையுமுடைய மக்கள் கற்ப கோடி காலம் வாழ்வார் போன்று பல கோடி எண்ணங்களை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சு புண்படுவர் என்றபடி.

உலண்டு கூடு கட்டி யாங்கு அறிவிலார் பல கோடி நினைவுகளால் மனக்கோட்டை கட்டி மகிழ்வார்; அறிவுடையார் தமது நிலையாமையின் நிலைமையைத் தெளிந்து நிலையானதையே நினைந்து நிழ்பர் என்பது கருத்து.

34-ம் அதிகாரம் நிலையாமை.

673

ஒரு கணமேனும், இவ்வுலகில் நிலைத்திருப்போம் என்னும் கைம தமக்குத் தெரியாதிருந்தும் பல கோடி எண்ணங்களை நினைந்து களித்து அறிவிலார் அழிவர் என்பது இதில் உணரத்தக்கப்பட்டது. இவ் உண்மை சயத்திரதனனால் உணரப்படும்.

கதை.

சயத்திரதன் பாரகப் போரில் பதின்மூன்றாம் நாளில் அருச்சுனனுடைய மகனாகிய அபிமன்னனைக் கொன்றவிட்டான். அகனூல, அருச்சுனன சினந்து மறுநாள் பொழுதுபடுமுன் அவனைக் கொல்வதாகவும், இல்லையானால் நெருப்பில் விழுந்து தானமுடிந்து செல்வதாகவும் குளூரை புகன்று துணிந்திருந்தான். முறைப்படி மறுநாள் போர் தொடங்கினது. அன்று சயத்திரதனை நடுவே வைத்து என்பதினூடாக தேர் வீரர்களை அவனைப் புடைசூழ்ந்துத் துல்லாயிரங்கோடி போர்வீரர்களை அதனமேல் நிறுத்துத் துரோணர் படைத் தலைவராய் நின்று, நாலவகைச் சேனைகளையும் நடத்தப் பொருதார். இருபதெதட்டு நாழிகையா

கியும் அவன் இருக்க இடத்தையுங் கூட அருச்சுனன் பொருந்
 தப்பெற்றிலன். சாரதியாயிருந்த கண்ணன் தன் கதிராழியால்
 கதிரவனை மறைத்தான். உலகம் இருண்டது. துரியோதனன்
 முதலானவர் மகிழ்ந்து சயத்திரதனை ஓர் அழகிய தேரில் அலங்கரி
 ததுவைத்தது “சயம் சயம்” என்று முழங்கிக் குதித்து அருச்சுனன்
 முன்னே நிறுத்தினர். “உடனபடி ககையினபடி பொழுதுபோ
 ய்விட்டது ழுனித் தீயில் விழுந்து அருச்சுனன் இறந்து படுவான்;
 அவன் இறந்தவுடன் தருமர் முதலிய நால்வரும் தொலைவர்;
 அவர்கள் தொலைந்தபின் படைகளனைத்தும் பறந்துபோய்; அதன்
 பின் அரசு முழுவதும் நம் அரசனுக்கே உரியதாகும்; அதனால்
 புரமும் வெற்றியும் பொருவருஞ் செல்வமும் யான் பெற்று மகிழ்
 ந்து பெருஞ் சிறப்படைவேன்” என்று இங்ஙனம் பல கோடி
 எண்ணங்களைச் சயத்திரதன் கருதிக் கருதிக் களித்தான். கதிர
 வன் மறையவில்லை யென்னும் உண்மையைக் கண்ணன் விசய
 னுக்கு உணர்த்தி ‘விடுக அம்பு’ என விரைந்து நின்றார். உணர்
 ந்து வீரனும் உடனே விட்டான். துள்ளி நின்றவன் தலை துள்ளி
 எழுந்தது. ஒருபொழுதளவும் தாம் வாழ்வதை அறியாதிருந்தும்

674

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கோடியினும் பலவாய எண்ணங்களை அறிவிக்கள் எண்ணிஎண்ணி
 மகிழ்வார் என்பதை உலகம் அன்று இவன்பால் உணர்ந்தது.
 (விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

உண்பது நாழி உடுப்பது நான்குமுழும்

என்பது கோடிநிலைந் தெண்ணுவன—கண்புதைந்த

மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்

சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே தான.

(ஒளவை.)

முனைநொரு காலத்தில் காகன் என்னும் வேடநொருவன்
 வேட்டைக்குச் சென்றான். அங்கொர் யானையைக்கண்டு அதன்

மேல் அம்பினை ஏறினான். அதனால் அது மாண்டு விழுந்தது. வேடன் விபரது அதன்பால் விரைந்து சென்றான், அங்குக் கிடந்த பாம்பு அவன் காலில் கடித்தது. அதனை வில்லால் அடித்தான், அது மடிந்தது. கிடந்ததைக் கேறி வேடனும் மடிந்தான். சிறிதுபொழுது கழித்த நரி ஒன்று அங்கு வந்தது. பெருமகிழ்வு கொண்டது. பாளை ஆறு மாதங்கடகு உணவாகும், வேடன் முன்று நாட்களுக்கு அமையும், அரவம் இன்றைக்குக் காணும், என்று பருதி நரி அன்று கொண்ட உவகைக்கு அளவேயில்லை, சுற்றிச் சுற்றி வந்தது, நரம்பால் கட்டியுள்ள வில்லின் நாணியை முதலில் தின்னக் கருதி துனிப் பக்கம் இருந்து நரி அதனைக் கடித்தது, நாண் இற்றவுடன் வில் விரைந்து எற்றியது. அதனால் நரி மாண்டது. தன் மனைவியுடன் வந்து அவ்வனத்தி லுலாவிரின்ற மன்னன் இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டு நாமும் இவ்வாறுதானே பல கருதி மாள்கின்றோம் என்று நிலையாமையை யஞ்சி உடனே துறவுகொண்டான். இதுவும் ஈண்டு கருதத்தக்கதாதலான் இதனடியில் காட்டப்பட்டது.

கரிபொரு தின்களாறு காணவன் முன்றுநாளும்
 இரிதலைப் புந்துநாகம் தின்றுணும் இரைபாமென்று
 விரிதலை வேடன்கையில் கிற்குதை நரம்பைக்கவவி
 நரியனார் பட்டபாடே நரர்களும் படுவர்மாதோ.

(நரி விருத்தம்)

தம் நிலைமையை உணராமலே அறிவிவிகள் பல கருதுவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

கூடிவந்த தன்மனைவி கொண்டவுரிர் காணாதேன்
கூடுபட்டுக் கண்டான் குமரேசா—ராகிக்
குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்போ யிரிடை நட்பு.

(அ)

இ—ள்.

குமரேசா! தேவசன்மா, தன் உடன் வந்த மனைவியின்
உயிரைக் காணாது ஏன் உடம்பை பட்டும் கண்டான் எனின்,
உடம்போடு உயிரிடை நட்பு, குடம்பை தனித்து ஒழியப் புள்
பறந்தற்று என்க. குடம்பை—பறவைக் கூடு.

புள்—பறவைகளைக் கவற்றிற்றும் பொதுவான பெயர்.

உடம்போடு உயிரிடை நட்பு—உடம்புக்கும் உயிர்க்கும்
உளதாய உறவு. உயிருடை எனவும் பாடல.

புள் பறந்தற்று—பறவை பறந்து போன தன்மைத்து.

நட்புப் பறந்தற்று என்று காண்க. உயிர்க்கும் உடம்பிற்
கும் அமைந்துள்ள உறவின் தன்மையை உணர்த்துதற்கு நட்பு
என்றார். அதன புண்மை குறிப்பாலிழக்கப்படுதலால் இது குறி
ப்பு மொழி என்க.

குடம்பையை விட்டுப் பறவை பறந்து போதல் போல்
உடம்பினை விட்டு உயிர் பிரிந்துபோம் என்பதாம்.

உடம்பு தனிவே கிடக்க உயிர் பிரிந்து போதல் எதுபோல்வ
தெனின், கூடு தனிவே கிடக்கப் பறவை பறந்து போதல் போ
லும் என்பார் “உயிரிடை நட்பு, புட்பறந்தற்றே” என்றார்.

உடம்பு தனித்தொழிய உயிர் போதலை உணர்த்துதற்குப்
புள்ளை உவமை காட்டியது அதன் இயல்பு நோக்கி என்க.

குடம்பையும் புள்ளும், உடம்பிற்கும் உயிர்க்கும் இடில்
குறையே ஒப்பாய் நின்றுண.

இனி, உடன்தோன்றல், ஒன்றாய் நிற்பல், காலம் வந்துழிப் பிழிந்துபோதல், பின் அதில் புகாது ஒழிதல் ஆகிய உடலுயிர்க ளின் செயல்கள் முட்டைக்கும், அதனுள் இருக்கும் புள்ளுக்கும் பொருத்திரூத்தலால் குடம்பையை முட்டை என்று கொண்டு பொருள் காணினும் அமையும்; ஆயினும், முட்டையிலிருந்து குஞ்சு வெளிப்பட்டித் தவணு கிடகருமே யன்றிப் பறத் துபோதல் இல்லாமையானும், அவ்வமையம் அது புள் என்று பெயர்கொள்ளாமையானும், 'புள் பறந்தற்று' என்பதே இங்குச் சிந்தையையானும், இவ் அரிய அமைவில ஒருவகை எளிய அமை வியையும் அமைந்துள்ளது என்க.

உடம்பைத் தனியே ஒழித்துவிட்டு ஒருவரும் அறியாவண் ணம் உயிர் ஒளிந்துபோம் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை கமலவதிபால் உணரப்படும்.

கதை.

இந்தநகருப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் மதுரையின் ஊடகிழக்கிலுள்ள திருப்பத்தூர் எனலும் நகரிலே தேவ சனமா என்னொரு மேதியனிருந்தான். அவன் கமலவதி என்னும் கண் னியை மணந்து இவ்வாழ்க்கை புரிந்துவருங்கால் ஒருநாள் தன் மாதுலனைக் காண விருப்பி மனைவியையும் சூழலியையும் உடன் கொண்டு மதுரையை நோக்கி வந்தான். நெறியிடையிருந்த ஓர் ஆலமர நிழலில் அவ் இருவரையும் இருத்தகிட்டு அவர்க்காக நீர் நாடிச் சென்றான். அவ் ஆலமரத்தின நுளியில் முன்னரே தொங்கிக் கிடந்த அம்பு ஒன்று காற்றால் அலைபுண்டு கீழே இரு ந்தவள் மேலே விழுந்தது. அதனால் அவள் உயிர் துறந்தான்.

சென்றவன் நீர்கொண்டு திருமயி உந்தான். அயில்பட்ட மயில்
 போல் உயிர்போய்ச் கிடக்கும் அவ் அழகியைக் கண்டு ஆருயிர்
 பதைத்தான். கலங்கி அறிவழிந்து கதறி அழுதான். இவ்
 அழகிய உடம்பிலிருந்து பழகிய அவ் உயிர் எவ்வாறு போயிற்
 றே என்று ஏங்கி டொந்தான். பருமம வந்துழிக்குட
 ம்பையை விட்டுப் பறந்து செல்லும் பறவைபோலக் காலம் வந்து
 34-ம் அதிகாரம் நிகையாணம். 677

ழி உடம்பை விட்டு உயிர் பிரிந்து போய்க்கிடும் ஆதலால் நீ வந்த
 திவாய்கிடாதே என்று சிலர் மொழிந்து தேற்றினார். உடம்பிற்கு
 கும் உயிர்த்தும் உளதாய நட்பின நிலைமையை இவன் உணர்ந்
 தெளிந்து குழந்தையோடு தன் ஊரினையடைந்தான். (யிரிவைக்
 கூடற்காண்டத்தில் காண்க)

கேளாதே வந்து கிளைநாய் இற்றேன்றி
 வாளாதே போவரான் மாந்தர்கள்—வாளாதே
 சேக்கை மரஞ்சூழிச் சேணீங்கு புட்டோல
 யாக்கை தமர்க்கொழிய நீத்து. (நாலடிவார்.)

விடம்பயில் எயிற்றர லுரியுல் வீடுழை
 குடம்பையும் தானெனக் கொள்கைக்கே கொலாம்
 நடம்பயில் கூத்தரின நடிக்கும் ஐவர் வாழ
 உடம்பையும் யானென வுரைக்கற் பாலகோ. (ததிசு.)
 உடம்போடு உயிர்கொண்டிள்ள உறயின் இயல்பு இதனால்
 உரைக்கப்பட்டது.

339. அன்றிரக சக்கியவான் அவிருக்கை ஏல்பிறந்து

குன்றத்தெழுந்தார் குமரேசர்!—என்ற
உறங்கு வ.எப்போலுள் சாக்காடுறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.

(ஸ)

குமரேசர்! அன்று இறந்து விழுந்த சத்தியவாணும்
விருத்தையும் ஏன் உடனே பிறந்து எழுந்தார் எனின, சாக்காடு,
உறங்குவதுபோலும்; பிறப்பு உறங்கி விழிப்பதுபோலும் என்க்
சாக்காடு—இறப்பு. காடு தொழிற்பெயர் விசுதி.

இறத்தல் உறங்குதலையும் பிறத்தல் உறங்கி விழித்தலையும்
ஒக்கும் என்பதாம்.

678: திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

உறங்குவதையும் விழிப்பதையும் இறப்புக்கும் பிறப்புக்கும்
ஒப்பிட்டார் இயல்பாகவும் விரைவாகவும் உயிர்கட்டு அமை
மாறி மாறி உளவாம் என்பது கருதி.

குடம்பையை விட்டுப் பறவை போதல்போல் உடம்பினை
விட்டு உயிர் போம் என்று மேலே கூறினார்; இதில், அவ் உயிர்
மீண்டும் மீண்டும் உடம்பெரித்தது வின்று மாண்டு மாண்டு தோன்
றும் என்பதை உவமைபால் விளக்கினார்.

நீரோடு தடபமும், கெருப்போடு வெப்பமும் எப்படி இயல்
பாக அமைந்தள்ளனவோ அப்படியே உடனோடு சாககாடு
உறைந்துள்ளது என்க.

உறக்கமும் விழிப்பும் போல் இறப்பும் பிறப்பும் உயிர்கட்டு
மாறி மாறி வருமென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண
மை சத்தியவானிடமும், விருத்தைபாலும் உணரப்படும்.

கதை 1.

சத்தியவான் தனது மனைவியாகிய சாவித்திரியுடன் நீரதம்

என்னும் வனத்தில் ஓர் ஆலமா நிழலில் உவந்து இருந்தான். அப்
 பொழுது அவனுக்கு முடிவுகாலம் வந்தது. சார்ந்து படுகதான்.
 உடனே மயங்கிப்போனான். உடனிருந்த மனைவி உள்ளங்கலவ
 கித் தன் கற்பின் மாண்பால் காலினைத் தொடர்ந்து மங்கலத்
 தோடு தன்னைக் காத்தருளும்படி வேண்டினாள் இவளது தாய்
 னைக்கு மகிழ்ந்து அவ்வாறே ஆகுத என்று அவனும் அருள்புரிந்
 தகன்றான். இவளும் மீண்டுவதற்கு தன் கணவனைத் தீண்டினாள்.
 இறந்துகிடந்தவன் உறங்கி விழித்தவன்போல் எழுந்தான். இரு
 வரும் மகிழ்ந்து தம்இருப்பிடஞ் சென்றார். விரியைச் சிவமகா.
 புராணத்தில் காண்க.

கதை 2.

விருத்தை என்பவன் இற்றைக்குப் பல்லாயிர வருடங்
 கட்டு முன்னர் அநாமயம் என்னும் வனத்திலிருந்த உசத்தியன்
 என்னும் ஒரு முனிவன் புதல்வி, தாய் பெயர் மந்தை. இவன்

34-ம் அதிகாரம் சிலையாமை.

679

ஒரு நாள் மனைவர் பலருடன் மலர் கொய்யச் சென்றார்.
 அங்கார் மத யானை முழங்கி கந்தது. அந்நேரம் அனைவரும்
 சிதறி ஓடினார். இவனாக கலங்கி ஓடிப் புதர் முடியிருக்க ஒரு
 பாழில் சிணற்றிப் பாய்ந்து மயங்கான் பெற்றோர் அறிந்து
 பெதுற்று வந்து மனைவிசெத்து விட்டாள். கதி மயங்கிநொந்தார்.

அறங்காட்டிற் சென்றதனோ தெய்வதமும் இங்கிலையோ

அரிதா முகத்திசு

திறங்காட்டுந் தவறெழியும் பொய்க்கனவோ கலியுபிளிச்

கேர்ந்த நெய்யோ

மறங்காட்டும் வனத்தவீறு வாகடர்ச்சு சண்டெனது

மாது மானாதி

புறங்காட்டிற் கிடங்கிடுமோ எனனைபெண்ணே யிதவோர்

புதுமையாமே.

என்று புலம்பியழுதார். அவ்வளவும் அங்குக் குச்சக முனிவர்
வந்து தம் தவ மகிமையால் அவ்வுரிசை மறவியிடமிருந்து மீட்ட
டிக்கொணர்ந்தார். உடனே அரித அவ் உடலிற் புகுந்தது.
உடற்குள்உயிர் வந்திடலும்புகுந்ததுமய யுணர்வுசிறி
துயிர்த்த நாசி

துடித்தனகால் பதைத்ததூரநாளங்கிமுகம் விளங்கியதால்
தவண்ட தாகம்

எடுத்தனகை அணசந்தனகோள் இமைத்தனகண் விழித்தனலா
வினைய காலை

மடக்கொடியும் துயிலுணர்ந்தாள் போலெழூந்தாள் எல்லோரு
மருங்கிற் சூழ்ந்தார்.

இவ்விருத்தையே மார்க்கண்டருடைய தந்தையின் தந்
கையாகிய மிருகக்கன்றிய முனிவருக்கு மனைவியாயினாள். உறங்கு
வதுபோலும் இறப்பு உறங்கி விழிப்பது போலும் பிறப்பு என்ப
தை உலகம் இவ்விருவர் பாலும் அன்று உணர்ந்து தெளிந்தது.
விரிவைச் சந்தபுராணத்தில காண்க.

இறப்பும் பிறப்பும், உறக்கமும் விழிப்பும்போல் மாறி மாறி
வருமென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

680. திருக்குறட் 'குமரேச' வெண்பா.

340. திண்டோட் சசித்தவசன் செய்வயிரிர் பல்லுடம்பு
கொண்டகைத்த தென்னை குமரேசா—கொண்டுநிற்கும்
புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுள்
துச்சி விருந்த யிரிர்க்கு.

குமரேசா! சசித்தவசனது மெய் உயிர், ஏன் பல்
ம்புகளினும் புகுந்து அலைந்தது எனின், உடம்பினுள் துச்சில்
இருந்த உயிர்க்கு புக்கில் அமைந்தின்று கொல் என்க.

புக்கில்—புகுந்து நிலையா யிருக்கு மிடம்.
அமைந்தின்றுகொல்—அமைந்த தில்லை போலும்.

துச்சில்—ஒதுக்கிடம்; அஃதாவது இரவலாக ஒதுக்கித் தங்கும் இடம். துச்சில் இருந்த உயிர்க்குப் புக்கில் அமைந்த தில்லை என்றது பல்வகை உடம்புகளினும் புகுந்து அஃது ஒன்றினும் நில்லாது நீங்குமென்பது கருதி.

நிலையான உயிர், நிலையாயிருத்தற்கு ஒரு நிலையான நல்ல இல்லம் அதற்கு இதுகாறும் அமைந்ததில்லை என்பது கருத்தது.

நிலையிலாத உடம்புள் நிலைத்திருக்கும்பொழுதே நிலைபேறுண்டாய நன்மையை ஒருவன் பெறவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

உடம்புகளுள் இரவலாக ஒதுக்கித் தங்கியிருக்கும் உயிர்க்கு என்றும் நிலையாகப் புகுந்து இருத்தற்கோர் இடம் இன்னும் அமைந்ததில்லையோ என்பதாம். புக்கில் அமைந்ததாயின் துச்சில் இருந்த உயிர் அகையாதென்பது தெளிவாதலால் கொல்லோ என்றது ஐயமாயிற்று. நிலைபெற்ற இல்லாகிய லீட்டினை அடைபுய்வரையும் உயிர் நிலையின்றி அகையும் என்பது கருத்து.

ஓர் இடவில் ஒதுக்குக் குடியிருப்போர் அவ் இல்லிற்குரிய வர் கிருமபுய்வரையும் இருந்து வெறுத்தவுடனே வேளியேறி கீடுவர்; அதுபோல், கொடு நோய்களுக்கு உரிய இடமாயுள்ள உடம்புகளுள் உயிர் புகுந்து ஒதுக்கியிருந்து அவை அடங்கிய

34-ம் அதிகாரம் நிலையான.

883

குக்குர் வரையும் அமர்ந்த அவை நிலை திரிந்தவுடனே அகன்று போய் அவ்வாறே மாறி மாறி அகலும்வரும் என்க.

ஒதுக்குக் குடியிருக்கின்ற ஒருவனுக்கு அவ் லீடு எவ்வளவு உரிமையுடையதோ அவ்வளவே உயிர்க்கு உடம்போடு உளதாய உறவு என்பது குறிப்பு.

பல்வேறு உடம்புகளுள்ளும் புருந்து சிறிது காலந் தங்கி
ஒன்றினும் சிவியின்றி உயிர் திரிந்து வரும் என்பதைப்

‘புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருகமாகிப் பறவைபாய்ப் பாம்பாகித்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கண்களாய்
வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்ற இத்தாவர சங்கமத்தன்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான்”

என்னும் அருள்மொழிசுவீனிது விளக்குகின்றன.

ஒரு சிவியில் இல்லாமல் உடல்கள்தோறும் உயிர் புருந்து
யீரும் என்பது இதில உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சசித்
துவசன் பால் உணராப்படும்.

கதை.

சசித்துவசன் என்பவன் இற்றைக்குப்பல நூற்றாண்டுகட்கு
முன்னர்ப் பல்லவதேயத்தை ஆண்டிருந்த ஒரு மன்னவன். நல்ல
சிலமுள்ளவன். இவனுடைய மனைவி பெயர் சுசாரதை. இவ்விரு
வரும் கணலனும் மனைவியுமாய் முன்னர்ப்பல உடம்புகளினும்
புருந்திருந்து பொருத்தியின் புற்றூர் பின்னர் வணிகமரபில் தோ
ன்றி மருவிவாமுக்காலததல் அண்டவாயுவு என்னும் ஓர் நோயால்
அவன் ஆவிநீர்ந்தான். மனைவியருநறி அழுதாள். அவ்வமையம்
அங்கு வந்த சவுபரி என்னும் முனிவரொருவர் இரக்கமுற்று
அவனை எழும்படி மொழிந்தார். அவரது தவமாண்பால் அவனும்
எழுந்தான் மிகுதியாகப்பலால் தின்றபந்தபாயத்தால் அவ்விரு
வரும் பின் கழுருகளாய்ப் பிறந்து காடன் என்னும் வேட்கொரு
நீரி

நிகத்தூறட் சூமரோச வெண்பா.

வன் கண்ணியிற்றிசுதிக்க கண்டகி நதிக்கரையில் கொல்லப்பட்டார்
வேடன் அவறவறசசுட்டு ஊனைஉண்டு எஞ்சிய என்புகளை
நதியில் வீசினசனரூள். அந்நதியிற்றகலந்த நலததின் பயனாக

அரசனும் அரசியும் அய்யுருவரும் அமைந்து தோன்றி ரமர
 வன்னும் புற பூய்யியையப்பயந்து கல்கிக்குமணம் புரிந்து தன்
 சிறகை உடர்க்பை அங்கத்து அரசன் இறந்து போனான். பலவகை
 உடங்குகளுள்ளும் ஒதுகை ஒதுக்கி நின்று ஒன்றினும் நிலையிலா
 மல உழன்று திரிந்து அழியவென்பதை முடிவில அடைந்தான்.
 உயிர்த்து ஒதுக்கிடமாகவே உடம்பு அடைந்துள்ளது என்றும்
 அஃது அதில கையாக நிலலாதென்றும் தோன்றியயாவும் தெர
 க்குது அழியும் என்றும் நிலையாயின் இயல்பை இவன் நினை
 ந்து தெளிந்தான். (விரிவையகல்கி புராணத்தில் காண்க)

ஒருடம்பினும் நிலையாக நிலலாமல் உயிர் மாறி மாறி ஆலையு
 மெனபது இதனை கூறப்பட்டது

கடுங்கால் செடுவளி இடுஞ்சுட ரென்ன
 ஒருவ் துடன உடம்பிடை உயிரகன், சிலப்பதிகாரம்.
 உழநரிச் சகலகளுக் குதவும் ஒன்பொருள்
 கழுசினும் மருவியகட யுய களஞ்சியம்
 தழரினுக நுகதன மான சட்டகம்
 எழிலுறப் பழையினும் இருப்ப தல்லவே.

(செவ்வந்திப் புராணம்.)

ஒரிடத்தேர ருயிரெடுகள் உறைவதிலை உதவியெனும்
 நீரிடத்துப் புரிவியையில நிலையினுடம் பிதுபோனால்
 பாரிடத்திற கலர்க்கத்திற் பலர்க்கமதில் எங்கெனினும்
 சேரிடத்திற சேருயினு திண்ணமெனத் தெளிந்திடுதி.

(சேதுபுராணம்.)

இறப்பெனும் மெய்ம்மைபை இம்மை யாவர்க்கும்
 மறப்பெனும் அதனின்மேற் கேடு மற்றண்டோ
 தறப்பெனும் தெப்பமே துணைசெய்ய யாவிடற்
 பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்க ளாகுமோ.

(இராமாயணம்.)

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

நில்லாதவற்றை நிலை என்று உணர்கல் புல்லறிவாகும். செல்வம் கூத்தாட்டுக் கூட்டம்போல் திரண்டுவந்து பின் பிரிந்துபோம். அது நிலையாக நில்லாததால் உடனே அதனால் அறம் செய்து கொள்ளவேண்டும். நாளினை நம்உயிரை அறுக்கும்வாள் என உணர வேண்டும் மூப்பு வருமுன்னரே நல் வினைபை விரைந்து செய்துகொள்ளவேண்டும். தேற்று இருதான் இன்று செத்தான் என்னும் பெருமைதான் இவ் உலகில் மிகுதிபாக உள்ளது. ஒரு கணமேலும் உயிர், உடலோடு கூடி வாழும் என்பதை ஒருவரும் அறியார். குடம்பையை விட்டுப் பறவை பறந்துபோதல்போல் உடம்பினைவிட்டு உயிர் பிரிந்துபோய்விடும். இறப்பும், பிறப்பும் உறக்கமும், விழிப்பும் போல் மாறி மாறி வரும். ஒருடம்பினும் உயிர் நிலையாக நில்லாது.

நசு-வது நிலையாமை முறறிற்று.

௩௫-ம் அதிகாரம் துறவு.

அஃதாவது உடல்முதல் உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களின்மேலும் உளதாய பற்றுக்களை அறவே விடுகல். உற்ற பொருள்களெல்லாம் முற்றும் அழியும் எனனும் உண்மையுணர்வு உதித்த பின்னரே இஃது உதிக்கும் ஆதலால் நிலையாமையின் பின் நிறுத்தப்பட்டது. அதிகார நிகையும் இதனானே தெளிவாம்.

341. பெற்றசெல்வம் எல்லாம் பிருகாதன் ஏன்துறந்து
குற்றமற நின்றான் குமரேசா—உற்றறிந்தே
யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்.

(க)

குமரேசா! அரச செல்வம் முழுவதும் நீக்கிய பிருகர
தன் ஏன் யாதொரு நோதலும் இலராய் அமைதியுற்றிருந்தான்

86

684 திருக்குறட குமரேச வெண்பா.

எனின், யாதனின் யாதனின் நீக்கி யான், அதனின் அதனின்
நோதல் இலன் என்க.

நோதல்—துன்பம், நீக்கியான்—தூற்த்தவன்.

யாது என்னும் வினாப் பெயர் அன்சாரியையும் இன் உரு
பும் அடைந்த யாதனின் என நின்றது. அஃது என்னும் சுட்
டுப் பெயர் ஆய்தக் கெட அன்சாரியையும் இன் உருபும் பெற்று
அதனின் என நின்றது. பொருள்கள் பலவாகலின் அடுக்கிய
ருளினார்.

தூற்த்தவனுக்குத் துன்பம் இல்லை என்பார் நீக்கி யான் நோ
தல் இலன் என்றார்.

யாதொரு பொருளின் நின்றும் யாதொரு பொருளின் நின்
றும் ஒருவன் பற்று நீக்கினான், அதனின் நின்றும் அதனின் நின்
றும் வருகின்ற துன்பம் அவன் அடைதல் இலன் என்பதாம்.

பொருள்கள்மே லுள்ள பற்றுக்களை ஒருவன் எவ்வளவுக்கு
எவ்வளவு விடுகின்றானோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு துன்பத்தில்
நின்று அவன் விடுகின்றான் என்பது கருத்து.

உலக வாழ்வுகளில் பற்று நீக்கினவனுக்குத் துன்பம் நீங்
கும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பிருகர
தன்பால் உணரப்படும்.

பிருகரதன் என்பவன் விதேகராட்டு வேந்தன். அழகும்

விசும்பம் அடையப் பெற்றவன். பேரறிவுடையவன். தேவ
 விசயன் என்னும் புதல்வனைப் பெற்றுச் சிறந்து வாழ்ந்து வருந்
 தால் ஒரு நாள் மேன் மாடத்தில் நிலா முற்றத்தில் உலாவித்
 கொண்டிருந்தான். முதிர்ந்து உதிர்ந்த மா இலை ஒன்று தன்முன்
 விழக் கண்டான். தனது அழகிய கையால் அதனை எடுத்தான்.
 தளிர்சாயிருக்கும்பொழுது அது பெற்றிருந்த அழகும் செவ்வி
 யும் இப்பொழுது எங்கே போயின என்று அதன் முதுமையை
 நினைந்து தன் பிறவியை முனிந்தான். துறவினை விரும்பினான்.

35-ம் அதிகாரம் துறவு.

685

எரிபுரை ஸ்ரீலதாய இளந்தளிர் இரண்டொளின்
 மரசுக உருவமெய்தி மற்றது பசலைகொண்டு
 கருகிலை யாகிவிழ்ந்து சரிந்துமண் ணுகல் கண்டும்
 வெருவிலர் வாழ்ந்து மென்பார் வெளிநாடுனை கிலங்கலாமோ.

என்று அம்மலைவின் இயல்பால் நிலையானையை உணர்ந்து இரங்கி
 அரசரிமைகளை ஒவ்வொன்றாக சிந்தினான். முடிவில் தன்னு
 டைய முக்க மகனுக்கு முடிபுனைத்து முடியா இன்பத்தைக்
 தான் அடைய முயன்றான். அனைக்கையு துறந்து அடவிற்
 புத்து ஆகவினை கோக்கி அருந்தவம் புரிந்து திருந்திய ஞானி
 யாரை சிறந்து விளக்கினான். பற்று விசயங்ககனிபிருக்கும் மன
 த்தைப் போல பனி மதியும் பதமகதோனும் பொற்றிரள்சீசர்
 இருதிரணம் சுகம் அடையார் என்று தான் உணர்ந்து மகிழ்ந்
 தான். தன்மம் யாதும் இன்றி இன்பமெய்தி விருந்தான்.
 பொருள் கள்மேல பற்று நீங்கினவனுக்கு துன்பம நீங்கும் என்
 பதை இவன் பொருந்தித் தெளிந்தான். (விரிவை மைத்திரி
 யணி உபரிடத்தில் காண்க.)

உறவு தந்தைதாய் ஒண்டொடி மாதரார்
 சிறுவர் வண்புனி செல்வம் பெரும்புகழ்
 பிறவினும் படும் ஆசை பிரிந்தமெய்த்

தறவின் அல்லது தன்பம் அடலுமோ. (திருக்கூவப்புராணம்)
 பற்று நீங்கினவனுக்கே தன்பம் நீங்கும் என்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

342. பண்டேன் இளமைப் பருவத்தே சங்கரர்மேற்
 கொண்டார் தறவைக் குமரேசா—மண்டுலேம்
 வேண்டினுண்டாகத் தறக்க தறந்தபின்
 ஈண்டியற் பால பல. (2.)

686 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

குமரேசா! சங்கரர் ஏன் இளமைப் பருவத்தே தற
 வினை மேற் கொண்டார் எனின், தறந்தபின் ஈண்டு இயற்பால
 பல; அவை வேண்டின் உண்டாகத் தறக்க என்க.

ஈண்டு இயற் பால—இம்மையில் உளவாம் இயல்பினை
 யுடையன.

பின்னர் நெடுங் காலம் உளதாயிருக்கும்படி முன்னரே
 ஒருவன் தறக்கவண்டும் எனபார் “உண்டாகத் தறக்க” என்
 றார். எனறது இளமையிலேயே பற்று நீங்குக என்பதாம்.

காலம் உண்டாகவே காதல் செய்து உய்யின் என்றபடி.
 இன்பம் வேண்டின இளமையிலேயே தறவு கொள்க; தறவு
 அடைந்தபின் இவ்ரு எய்தம் முறைமையையுடைய நலங்கள் பல
 என்பதாம்.

தறவால் தன்பம் நீங்குமென்று மேலே கூறினார்; இதில்
 அஃது அளவின்பத்தை உளவாக்குமாதலால் இளமையிலே
 யே அதனை அடைக என்றார்.

பேரறிவுடையவர் இளமைப் பருவத்தே தறவினை அடை
 வர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சங்கரா
 சாரியரால் உணரப்படும.

சங்கராசாரிய சுவாமிகள் இற்றைக்கு ஆயிரத்துத் தொளா யிரத்து எழுபது ஆண்டுகட்குமுன்னர்க் 'காளநாட்டிலே, காஷ்ட- என்னும் நகரிலே, வேதிபர்குலத்திலே சிவகுரு என்பவருக்குப் புதல்வராய் ஈசுவருடம் வைகாசிமதியில் அவதாரித்தார். தாய்பெ யர் ஆரியாம்பாள். சிவ கலையாகிய இவர் இளமையிலேயே உயர் கலை பலவும் ஒதாதுணர்ந்தார். இவரது அழகும், அறிவும் குண நலங்களும் எவருடைய உள்ளங்கடையும் கவருந் தன்மையன. காளைப் பருவத்தை இவர் எய்துமுன்னரே தந்தையார் காலம்

55-ம் அதிகாரம் துறவு.

687

போயினார். உலகப் பொருள்களில் ஒரு பற்றும் இன்றி உயர்ந்த துறவொழுக்கத்தை இவர் கொண்டார். அதனைக் கண்டு தடுத்த தமது அருமைத் தாய்க்கு இதம் பல கூறித் தனியே இருத்திய ட்டுபெ பல இடங்கட்குச் சென்றார். அற்புதங்கள் பல அருளு டன் புரிந்தார். மிக வறுமையுற்றிருந்த அயாசிதர் என்னும் ஓர் அந்தணை மனைசிபால் தாம் சிச்சையாக ஏற்ற ஒரு நெல்லிக்கனி யின் பொருட்டு அவ் இல்லம் எங்கும் பொன் மாரி பெய்வித்தார். நெடுங்காலம் வநுந்திரிருந்த சதகிய சுகதன் என்னும் ஓர் அரச னுக்குப் புத்திரப் பேற்றை அருளினார். பரதகண்டம் முழுவது ந் திரிந்த முனிவர் பலரைக் கண்டு இனியவுரைகளாடி மதங்கள் பலவற்றையும் மறுத்துத் தம் மதத்தையே அணிப்பற நிறுத்தி னார். அரிய சுருதிப் பொருள்களைத் தமக்கு உறுதிப் பொரு ளென எவரும் எளிதில் உணருமாறு தெளிவுறாத திருத்தினார். பல்லாயிரவரைத் தம சொல் வழி ஒழுக்கினார். பதுமபாதர், மண் டல மிகிரர், ஆனந்தகிரி, அத்தாமலகர் என்னும் இந்நால்வரும் அன்புறு சீடராய் எப்பொழுதும் இவரை அணுகியிருந்தனர். தேதாரம், சகந்நாதம், துவாரகை, பதரிசாச்சிரமம் முதலிய இட ங்களில் தம் பெயரால் மடங்களை நிறுவித்தமது அருமைச் சீடர்க

னே அவைகளில் அமரச் செய்து மைசூர் நாட்டிலுள்ள ஒரு மலையின் சாரலில் ஓர் உயர்மடம் புதுக்கிசு கலைமகள் பிடத்தை அங்கு நிலைபெற அமைத்துத்தாம் நிலைபெற்ற இன்பத்தை மலைவற எய்தினார். அப்பதி இப்பொழுது சிருங்ககிரி என்று வழங்கப்படுகின்றது. இவரது மத போதனை உலகமெங்கும் பரவியுள்ளது. “வேதாந்த சூரியன், வியாக்கியான விரியன், அருங்கலை வினோதன், அந்தணர் சிந்திதன், பூமண்டல ஆசாரியன், புரையறு துறவினன்” என்று இவரை அனைவரும் புகழ்ந்தார். உலக குரு என்று உலகம் இன்றும் இவரைப் போற்றி வருகின்றது. இளமையில் துறந்தவர், அதனால் உளவாம் உயர் நலங்களை நெடுங்காலம் அடைவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைச் சங்கர விசயத்தில் காண்க.)

688

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

காலமுண் டாகவே காதல்செய் துய்மின் கருதரிய
 ஞாலமுண் டாவெடு நான்முசன் வானவர் நண்ணரிய
 ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப் பிரான்றன அடியவர்க்கு
 மூலபண் டாரம வழங்குகின் முன்வந்து முந்துயினே.
 (திரு வாசகம்)

துறக்கவணங்கு இர்மைரிலேயே பல நலங்களுந் உளவாம்
 என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

343. வெற்றிமிகு சீவகனைன் நோனியநெல் லாநொருங்கே
 குறறமென விட்டான புமரேசா—முற்றும்
 அடவவேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்
 வேண்டிய வெல்லாம ஒருங்கு. (க.)

குமரேசா! தான் கொண்டிருந்த செல்வ முழுவதையும் ஏன் சீவகன் ஒருங்கே துறந்தான் எனின், ஐந்தன் புலத்தை அடல்வேண்டும வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு விடல்வேண்டும என்க.

அடல்—கொல்லுதல், கெடுத்தல், சமைத்தல், பொருதல், ஐந்து என்றது மெய், வாய், கண், முதலிய ஐம்பொறிகளை, ஐந்தன் புலத்தை அடல்வேண்டும்—ஐம்பொறிகள் வழியாக அடைகின்ற சுவை முதலிய ஐந்து புலன்களையும் அடுத்தல் வேண்டும். உலக இன்பங்களை நுகர்தற்காகத்தான் முன் விரும்பித் தொகுத்தவற்றை எல்லாம் அறவே துறக்கவேண்டுமென்பார் “வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்குவிடல் வேண்டும்” என்றார்.

பொறிகளின் வாயிலாக அடைகின்ற ஐம்புல நுகர்ச்சிகளையும் கெடுத்தல் வேண்டும்; அவற்றிற்காகத் தான் விரும்பிக்கொண்டிருந்த எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே விடுத்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

35-ம் அகிகாரம் துறவு.

639

புல்லிய புலனுபாச்சிகள், எல்லையில்லாத அல்லல்களுக்கே ஏதுவாகுமா தலால் பிறனிக்துனபகதை அறுக்க தின்ற துறவோர் அவற்றை அறவே முதலில் வெறுக்கவேண்டும் என்பதும் அவற்றிற்கு உரிமையாயிருந்த பொருள் முழுவதையும் ஒருங்கே துறக்கவேண்டும் என்பதும் கருத்து.

அடலும் விடலும், அகத்தும் புறத்தும் முறையே அமையும் என்க

அகத்தே பொறிகளை அடக்கிப் புறக்கே உள்ள பொருள்களை வெல்லாம் அறிவோர் அகலவிடுவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சீவகன்பால் உணரப்படும.

சிவகன் என்பவன் ஏமாங்கத நாட்டிலே இராசராபுரியிலே இருந்த சரசரதன் என்னும் அரசனுடைய அருமைத்திருமகன். அறிவும அழகும ஆண்மையும் வாய்ந்தவன். சிறந்த போர் வீரன். இளமையும் எழிலும் இயல்புற அமைக்க காந்தருவ தததை, குணாலை, பதுமை, கேமகரி, கனகமலை, விமலை, சுரமஞ்சரி, இலங்கணை என்னும் தனது மனைவியர் எண்மரோடும் இனிதமார்த்து எல்லா நலங்களையும் நன்கு நுகர்ந்து இன்பமுற்றிருக்குங்கால், ஒருநாள் அவரனைவரையும் உடன்கொண்டு அழகிய பூஞ்சோலை ஒன்றில் புகுந்து அதன் வளமெலாங்கண்டு மகிழ்ந்து முடிவில் ஒரு பலாமரத்தின் அடியில் தேவியர் சூழ்சிறந்து வீற்றிருந்தான். அவ்வமையம் ஓர் ஆண்குரங்குத் தான் கவர்ந்து கொணர்ந்த பலாப்பழத்தைப் பிதிர்த்துச் சளைகளை யெடுத்துத் தன் காதல் மந்தியைக் களித்து தழுவி உண்ணும்படி உவந்து கொடுத்தது. உடனே அச்சோலையைக் காப்பவன் ஓடிவந்து அவைகளை ஓட்டிவிட்டு அக்களியைக் கவர்ந்து தானே உண்டி களித்தான். அதனைக் கண்டிருந்த சிவகன் புலனுக்ரவின் இழிவையும் அதனால் உயிர்களுக்கு விளையும் பழிபையும், தெளிந்து தன் தந்தையைக்கொன்று கட்டியங்காரன் கவர்ந்து அரசை

690

திருக்குறட் சூழ்ச்சி வெண்பா.

தான் வென்று கொண்டதுபோல் கடுவனைக் கலக்கிக் காப்பாளன் கவர்ந்துவாரும் இவ் உலகவாழ்க்கை நிலையற்றதென்று உணர்ந்து ஆருயிர்த்துணைகிகளையும், அரசமுதலிய அரிய நலங்களையும் ஒருங்கே துறந்து அடவியில் புகுந்து அருந்தவம் புரிந்தான். மெய்யுணர்வுடைபவர் ஐம்புலன்களையும் அட்டு வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கே விட்டுவிடுவர் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. விரிவை முத்தியிலம்பகத்தில் காண்க.

இன்கனி சுவருமந்தி கடுவனே டிரியவாட்டி
 நன்கனி சிலதனுண்ண நச்சவேல் மன்னனோக்கி
 என்பொடு மிடைந்தகாமம் இழிபொடு வெறுத்துநின்றான்
 அன்புடை அரிவை கூட்டம் பிறனுழைக் கண்டதொத்தே. (1)

கைப்பழம் இழர்கமந்தி கட்டியங் காரனொத்த
 திப்பழந் தூர்த்துகொண்ட சிலதனும் என்னையொத்தான்
 இப்பழம் இன்றுபோகத் தின்பமே போலுமென்று
 மெய்ப்பட வுணர்வு தோன்றி மீட்டிது கூறினான். (2)

வேட்கமை யென்னும் நாவீற் காமவெந் தேறன்மாந்தி
 மாட்சி யொன்றானுமின்றி மயங்கினேற் கிருநோநீங்கக்
 காட்டினார் தேவராவர் கைவிளக்கதனை யென்று
 தோட்டியால் தொடக்கப்பட்ட சொரிமதக் களிற்றின் மீண்டான் (3)
 இவை, மெய்யுணர்வு தொன்றிய பொழுது சீவகன் சொன்னவை.

புலன்களை அடுதலும் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே விடுதலு
 மே சிறந்த துறவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

344 ஓர்நாய் உடைமைக்கும் ஒங்குபுகழ்ப் பத்ரகிரி
 கூர்நோயேன் கொண்டார் குமரேசா—தேரின்
 இயல்பாகும் நோன்பிற்கொன் தின்மை யுடைமை
 மயலாகும் மற்றும் பெயர்த்து. (4)

குமரோசா! ஒரு நாயைத் தனக்கு உடைமையாக வைத்திருந்த பதாசிரியர் பின் ஏன் அதனை மடைமையென்று கருதி வருந்தினார் எனில், ஒன்று இன்மை நோன்பிற்கு இயல்பு ஆகும்; உடைமை மற்றும் பெயர்த்த மயல் ஆகும் என்க.

நோன்பு என்றது இக்கு அதனைச் செய்வார் மேல் நின்றது.

ஒன்று இன்மை நோன்பிற்கு இயல்பாகும் — ஒரு பொருளும் இல்லாமையே தவம் செய்வார்க்கு இயல்பாகும்.

மற்றும் பெயர்த்த மயல் ஆகும்—மீண்டும் மறுபடியும் மயல்குசற்கு ஏதுவாகும்

மெய்யுணர்வுடையவராய்த் துறந்து சென்றவர் ஏதேனும் ஒன்றை உடையவராயிருப்பின், அப்பற்று மறுபடியும் அவரை மயக்கத்தில் ஆழ்த்திவிடும் ஆதலால், “உடைமை மற்றும் பெயர்த்து மயலாகும்” என்றார்.

இன்மை, இயல்பாகும்; உடைமை, மயலாகும்; எவ்வு காரணம்.

முத்தியை எய்த விரும்புவார் தாம் பெற்றுள்ள பொருள் முழுதையும் முற்றும் விடவேண்டுமென்று மேலுரைத்த அகவனம் விநங்கால் ஒன்று உடையவராயினும் அஃது அவர்க்கு நன்றாகாதென்று இதில் உணர்த்தினார் என்க.

இன்மையே தவமுடையார்க்கு நன்மையாம் என்பது கருத்து.

ஒரு பொருளும் இல்லாமையே தவஞ் செய்வார்க்கு இயல்பாகும்; ஏதேனும் ஒன்று உடைமை அவர்க்கு மீண்டும் மயலாகும் என்பதாம்.

இவ்வுலகில் இன்மை இழிவையும் உடைமை உயர்வையும் மக்கட்கு அடைவிக்குப; ஆயினும், பிறவா இன்பம் பெற விரும்பிய பெரியோர்பால் அம் முறை மாறி நிற்கும் என்க.

தவஞ்செய்பவா யாதாயினும் ஒரு யோருளை உடைவார
யிருப்பின் அதனால் அவர்க்கு இழியே வருமென்பது இத்தி
ர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்ணம் பத்திரிகியார்பால் உணரப்படும்.

692

திருக்குறட் குமரீச ஷெண்பா.

நனாத.

பத்திரிகியார் தாம் பெற்றிருந்த அரச செல்வ முழுதா
யும் முற்றந் துறந்து திருவாரூரை அடைந்து தனியான இடத்
தில் அமர்ந்து தவம்புரிந்திருந்தார். இருக்குங்கால, ஒரு நாய்
இவர்பால் நன்றியறிவோடு நணுகி யிருந்தது. உச்சிபோதிக
தாம உண்டு யிருந்த பிச்சைச் சோற்றை அதற்கும் இடமி அண்டி
செய்து வந்தார். தமக்குத் திருவருள் புரிந்த ஞானமூத்தியா.
கிய படடினத்தடி களும் அததலத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தார்
அவர், இவரது ஊன அன்பை ஒழிக்க விரும்பித் தம்பால் பிச்
சைக்கு ந்த ஒரு யோக சித்தரை நோக்கி, "அதோ ஒரு சமு
சாரி இருக்கிறான் அவனபாற் செல்க" என்று அருளி விநித்
தார். சித்தர் வந்து பத்திரிகியால் பிச்சை கேட்டார் எனபால்
ஒன்றும் இல்லையே என்று அவர்பால் அன்போடு சொன்னார். நீ
பெரிய சமுசாரி என்று அங்கொருவர் கூறி விடுப்ப யான் தேறி
வந்தீன என்று அமமன்னு மாதவர் இன்னுரை பகர்ந்தார். என

கையில் இருந்த ஓயும், நாயுட, அல்லவோ என்னை இங்கமை என் னும்படி செய்ததென்று வருந்தி, அவ் இரண்டையுடும் ஒருங்கே ஒழித்தார். ஒன்றும் இனமையே தறவோர்க்கு நன்று என்று அழகன் சட்டிக்காட்டியதை அவர் அறிந்து தெளிந்தார். தறந்திருந் தும் ஒரு நாயின் உடைமையால் தாம் அடைந்த இழிவினை என் னி இரங்கினார். தறவோர்க்கு உடைமை மடைமையுடும் என பதை இவர் அன்று உலகறிய உணர்த்தினார். (யிரிவை இவர் சரி கையில் காண்க)

மனைவியர் மக்களில் வாஞ்சை யுண்மையே

புனைதரு நலமெல்லாம் போக்கித் தாழ்த்தமும்

மனைவியர் மக்களில் வாஞ்சையின்மையே

புனைதரு பாகதி பொருந்த உய்க்குமே. (சாசிரகசியம்)

ஒன்றும் இன்னமையே தறவோர்க்கு நன்று என்பது இது ளுல் கூறப்பட்டது.

35-ம் அதிகாரம் தறவு.

693

345 பூவணியும் பொற்கலனும் போக்கியுயர் பட்டணத்தார் கோவணமென் கொண்டார் குமரேசா—பூவுலகில் மற்றும் தொடர்ப்புர டெவன்கொல் பிறப்பறுக்கல் உற்சூர்க் குடம்பும் மிகை.

குமரேசா! பூவணியையும், பொற்கலன்களையும் தறந்து பட்டினத்தார் ஏன் கோவணம் கொண்டார் எனின, பிறப்பு

அறுக்கல் உற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை; ஆன பின் மற்றும் தொடர்ப்பாடு எனன் கொல் என்க

பிறப்பு அறுக்கல் உற்றார்—பிறவியை நீக்க நின்ற துறவேர், உடம்பின உரிமைச் சிறப்பை' உம்மை உணர்த்தி நின்றது. மற்றும் தொடர்ப்பாடு என்றது மனைவி, மக்கள், துணைவர், ஒக்கல் இல்லம் முதலிய வேறு சில புறப்பொருள்களை. பிறப்பினை அஞ்சிப் புறப்பொருள்கள் எல்லாவற்றையுந் துறந்து பேரினபததை எய்கற்கு விரைந்தொழுகின்ற தூய உயிர்த்து, வினையுள்ள அளவும விடாது நிற்கும் உடம்பு தடையாயிருக்கும் சகல' அது மிகையாயிற்று' என்க. உற்றார்க்கு மிகை என்று உணர்க.

யை அறுக்க நின்ற துறவிடக்கு தம் உடம்பே மிகையாகத் தோன்றும் எனின, வேறு பொருள்கள் அவர்த்து என் ஆவ என்பதாம் வெறுத்து நீக்குவர் என்பதை வினா குறித்து நின்றது.

3, தம் உடம்பையே மிகை என்று கருதவேண்டிய துறவிகள் மற்றுஞ்சில பற்றுக்களை உற்று நிற்பது எனன படன் கருதியோ எனவும் இது பொருள்படும்.

எல்லாப் பொருள்களையுந் துறந்து, உடம்பையுந் மிகை எனின் துறவேர் கருதியார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை பட்டினத்தார்பால் உணரப்படும்.
 994 நிருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கனத.

அரசரும் விரும்பத்தக்க பெருந் திரு உடையாய் எல்லா நலங்களையும் இனிது துதர்ந்திருந்த பட்டினத்தார், உலகப் பொருள்கள் ஒன்றும் சிவையா என்னும் உண்மை உணர்வு உதித்த உடனே தாம் பெற்றிருந்த எல்லாப் பொருள்களையும் முற்றத் துறந்து பற்றற்று நின்றார். தனியிடம் ஒன்றில் இனிதற அமர்ந்து அடிகள் ஒரு நாள் அசமகிழ்ந்திருந்தார். பண்டு இவரோடு பழகியிருந்த அரசனொருவன் கண்டு அருகில் வந்து நின்று பூவணையையும், பொற்கலன்களையும் ஒழித்துவிட்டு ஒன்றும் இல்லாதவராய் ஒடுக்கியிருக்கும் நீர் இதனால் என்ன பயன் கண்டீர் என்று இரங்கிக் கேட்டான். "எல்லாமுடைய நீ நின்று சொல்லவும், ஒன்றுமில்லாத நான் இருந்த கேட்கவும் ஏற்றதொரு பயனை யான் இன்று கண்டேன இனி எல்லாங்காண்பேன்." என்று இவர் எதிர்மொழி தந்தார். அடிகளது அகத்தறவையும் அருட்பெருக்கையும் அரசன் அறிந்து அசமகிழ்ந்தகனறான். அடிகள் பல இடங்களினூற் திரிந்து முடிவில் திரு ஒற்றியூரை அடைந்து தாம் உற்றிருக்கும் உடம்பு நீங்கு வரையும் பொறுத்திராமல் அதனுடனே சமாதியில் அடக்கி மறைந்தார் துறவோர் தம் உடம்பையும் மிகை என்று ஒருநி வீட்டினை அடைய விரைவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் அறையக் கண்டது. விரிவை இவர் இல் காண்க.

என்பினை நாய்பிற பின்னிக் குடர்வழும் பிறைச்சி மெத்திப் புன்புழுப் பொதிந்து செந்நீர்ப் புண்ணகம் பொழுதி நறித்துண்பகோய் வைற்றினுக்கும் உறையுளாய்ப் புறாதோல் மூடும் வன்புனை யுடம்பே ஆயி வருத்திநம் பிணியேறில்லை.

(காஞ்சிப்புராணம்).

நாயினுக் கிரையோ நரியினுக் கிரையோ நகுநடைக்
பிறழ்பற்

பேயினுக் கிரையோ கழுவினுக்கிரையோ பெரிது நாரிப்புமுக்

ஞாயிம்பை

375-ஆ திரைரம் தறவு

995

பயினுக் கிரையோ யாதினுக் கிரையோ யான் கமந்துழன் றிடப்
பணித்தாய்

தாயினுக்கழுதோ சேயினை ஒருத்தல் சாற்றிடா இளசைவா
னவனே. (இளசையந்தாதி);

இருப்பதரிபாய் போவதுமெய் என்றெண்ணு நெஞ்சே
ஒருத்தருக்குந் திங்கினையுன் னாதே—பருத்தகரிதாந்தி
நம்மதென்று நாயிருக்க நாய்நரிகள் பேய்கழு கு
தமமதென்று தாயிருக்கும் தான.

(1)

மண்ணூர் தணலாற வானும் புகையாற
எண்ணரிய தாயும் இளைப்பாறப்—பண்ணுமயன்
சையாற வும்அடியேன காணாற வுககண்பார்
ஐயா திருவையா ரு. (பட்டினத்தார்.) (2)

ஐயாறனிடத்தில் ஐவகை ஆறுதலை வேண்டிய அடிகளது
புலமை நயத்தையும், உடமசையும் மிகைஎன்றெண்ணிய தறவின்
திறத்தையும், இவற்றில் உய்கதணாக.

உற்ற உடயினும் தறவோர் பற்றவையார் என்பது இது
ஞல் கூறப்பட்டது.

346

வனே அயனலகும் எண்ணூர் சரபங்கர்
கோணலகே புக்கார் குமரேசா—ஞானமுற
யானென தெனனுஞ் செருக்கறப்பான் வானேர்ச்
சுயர்ந்த வுசகம் புகும். (க)

குமரேசா! சரபங்கர் அயனுலகத்தையும் தள்ளி ஏன்
 அதனினும் உயர்ந்ததின் கண்ணே புருந்தழ் எனின், யான் என
 து என்னும் செருக்கை அறுப்பான், வாணோர்க்கு உயர்ந்த, உட
 கடி புறும் என்க.

செலுக்கு அறுப்பான்—மயக்கத்தை ஒழிப்பவன்.

696

திருச்சூர்ட் குமரேசர் செண்பா.

வாணோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் என்றது, முத்தி உலகத்தை.
 யான் எனது என்னும் செருக்கு என்றது மன உடம்பைத்
 தான் என்றம், ஒழியும் பொருளைத் தன்னுண்டயது'என்றும்'சுரு
 திக் களிக்கும் மயக்கத்தை. அதனை அறுத்தலாவது நிலையாமையா
 டிப அவற்றின் இயலினைபுணர்ந்து அவற்றின் மேல் வைத்துள்ள
 பற்றுக்களை அறவே ஒழித்தல். அவை அகப்பற்று எனவும், புறப்
 பற்று எனவும் உகாக்கப்படும். அறுப்பான் புறும் என்ற கர்ணக.

யான் எனது என்னும் மயக்கத்தை அறுத்தவன், வாசுவர்
 களும் அடைதற்கரிய முத்தியுலகத்தை அடைவான் என்பதாம்.

எல்லா உலகங்களுக்கும் மேம்பட்டுள்ள விட்டுலகத்தை ஒரு
 வன் அடையவேண்டிமாயின் அவன் இவ் உலகப்பற்றுக்களை அற
 னெ ஒழிக்கவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

அகம் புறம் என்னும் இருவகைப் பற்றுக்களையும் விட்டவர்
 இத்திரன் முதலிய இறைபவர் பகவத்களையும் எய்தாமல் அந்த
 மிவன்பத்து அறிவில் விட்டையே எய்துவர் என்பது இதில்
 உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை சரபங்கர்பரல உணரப்படும்.

கதை.

சரபங்கள் என்பவர் இற்றைக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் தண்டக் வனத்தில் இருந்த ஓர் அருந்தவர். மன்மத னுடைய சரத்தைப் பங்குஞ் செய்கமையால் இவர் சரபங்கள் எனப்பெற்றார். சரம்—அம்பு. இதனால் இவரது புலவக்தம் எவர்க்கும் இனிது புலனும். காமம், வெகுளி என்னும் தீமைகளில் லாத நாய்மையுடையவர் என்று இவரை அமரரும் போற்றினார். பிரமா இவரது மனப்பண்பை வியந்து தன் உலகத்துக்கு அழை த்துயரும்படி இத்திரிசின் விசித்தரர்: இத்திரின் வந்தரன். அயன் கருத்தை உணர்ந்தி அழைத்தான். அங்கு வகுவதிலினை பென்று மறுத்து இராமசிராண்டுவர் கையே இவர்திரிசோக்கிபிசூத்தர். முனிவரது பற்றற்ற தன்மையைப் புகழ்ந்த அயர்ர் தலைமீட்டும் அகன்றார் அதன்மீன் இராமர் மீளியேயோடு. தலைமீட்டும்,

நிழல் அதிசயம் தறவு.

1697

ஆங்கு எய்தக்கண்டார். அவனோடு கண்ட அளவில் இவருக்கு உண் டான உலகத்துக்கு உளவேயில்லை. அவரும் புகழ்ந்த இவரது தவ த்சாலையில் அன்று தங்கியிருந்தார். நிலைபறண்டய உலர், சிலையில் லாத உடம்போடு கூடியிருந்த தன் விசைப்புயல்சனை நுகர்ந்து மூடிவில் அதனை விட்டிப் பிரிந்து போய்விடும் என்றுபு, அதனை யான எகக்கனித்தல் ஞானமுடையவர்க்கு ஈனமாய் என்றும், வந்தவர் வாழ்த்தினும் வசையுரைக்கினும், சந்தனம் பூசி னும் தஸையைக் கொய்யினும் முந்துறு வினையினால் மூண்டதா மெனச் சிந்தையில் தெளிந்து சினத்தைத் துறந்தவனே தவத்திற் சிந்தவன எனறும், தறிவாழ்க்கைகள் டலவற்றையுங் குறித்து அவ்விரவு முழுவதும் இராகவீரனோடு இவர் உரையாடி மகிழ்ந் தார். விடிந்தவுடன் தன் மனையுடன் நெருப்பில் ப ய்ந்து மே லான வீட்டுலகத்தை எய்தினார். பாண எனது கைனும் செரு த்தைக் குழித்தவர் வாணோர்க்கும் உயர்ந்த உலகென்கண்ணே புகுவர்

என்பதை உலகமே தீவர்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. கீரிஷை
இராமாயணத்தில் காண்க.

சிறுகாலை யிலா நிலையோ திரியா
குறையா நெடுகா குணம் வேறுபடா
உறுதால் கிளர் பூதமெலா முகிலும்
மறகா நெறி செய்தவன் வானுடையான்

இஃதே, அயனாலகம் வருக என்று அயர்கோள் அழகுத்த
பொழுது சரடங்கர் மசால்லியது. கித்தியவுலகின் இயல்புதனை
யும் தந்தவ ஞானிதளது சந்த நிலைதளையும் இதில் உய்த்த
உணர்க.

இருவகைப் பற்றுக்களையும் விட்டவரே இன்ப லீட்டினை
எய்துவனென்பது இத்தொல் கூறப்பட்டது.

347 பண்டு சவுபரியும் பற்றென்று பற்றியதால்
குமரோசா! தன்பும் குமரோசா!—தன்பும் இயன்றும்
பற்றி விடாது இயற்கைபதன் பற்றினாய்
பற்றி விடாது தவர்த்து. (ஏ)

398 திருக்குறள் குமரோச வெண்பா.
இ—ள்.

குமரோசா! சவுபரி என்பவர் பற்று ஒன்று பற்றியதால்,
என தபைம் உற்றார் எனின், பற்றினைப் பற்றி விடாதவர்க்கு
இயற்கைபதன் பற்றி விடா என்க. பற்றுதல்—இறுதல்பிடித்தல்.

விடாதவர்க்கு—விடாதவரை. குவ்வுருபு இதில் ஐயுருபா
கக் கொள்ளப்பட்டது. யாதன் உருபிற் கூறிலும் பொருள்
செல்லும் வழியே உருபு செல்லும் என்க. விடாதவரை விடா

என்று காண்க.

பிறவித் துன்பம் தன்னைப்பற்றாது தொழிய ஒருவன் விருப்பவு
றுயின் தான் பற்றி நிற்கும் உலக இச்சைகளை அவன் ஒருங்கே
ஒழித்துவிடவேண்டும் என்பது கருத்து.

பற்றுக்களைப் பற்றி விடாதவர்களைத் துன்பங்களும் பற்றி
விடா என்பதாம்.

இருவகைப் பற்றையும் அறவே விடுத்தவர் ஈரிலின்பத்தை
எய்துவர் என்று மேலே கூறினார். அவற்றை விடவில்லையானால்
சுன்னை என்பாரை நோக்கி விடாதவரைத் துன்பங்கள் விடா
என்று இதில் உணர்த்தினார் என்க.

தனக்கு இன்பத் தருமென்று கருதி உலகப் பொருள்கள்
மேல் ஒருவன் பெருங் காதல் கொள்வனாயின், அஃது அளவில்
லாத பிறவித் துன்பங்களை என்றும் அவனுக்கு உணவாக்கும் ஆத
லால் "பற்றினை விடாதவரை இடும்பைகள் விடா" என்றார்.

பற்றினையுடையவர் துன்பங்களை அடைவர் என்பது இதில்
உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை சவுபரிபரில் உணரப்படும்.

கதை.

சவுபரி என்பவர் வேதமித்திரர் என்றும் ஓர் அந்நகரருடை
ய புத்தவர். இவர் மனோமயை என்றும் கன்னியை மணந்து
இல்லறத்திருந்து இன்புற்ற வான்தான் பின் நினைவாய்மையில் அஞ்சி

35-ம் அதிகாரம் தறவு.

699

நெரிந்துறவடைந்தார். தவநலக் கால் பல்கலங்களும் எய்தினிளங்
கிய இவர், ஒருநாள் யமுனை நதியையுணுகினார். அதன் அசன்
கரை மருங்கே உவந்து உலாவினார் அதில் இரண்டு மீன்கள்
ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து மகிழ்வதையும், பல குஞ்சுகள் அவற்றை
அணுந்து நின்றமையும் கண்டார். காதலோடு மீண்டார். அங்

கோர் பனிமலர், சீ சோலையில் அனறிலொன்று தன் பேடையை
 மருவி ஆரா அன்போடு அணைந்து நிற்பதையும் அமைந்து ஈண்
 டார். மையல் கொண்டார். தாமும் அவ்வாறே பெண் இன்பம்
 பெற எண்ணி விரைந்தார். உற்ற துறவை ஒழித்துவிட்டுப் பற்
 றுடன் சென்றார். மாந்தாதாவின் புதல்சியர் பலரைத் தம் மதி
 நலத்தால் மணந்தார். அமைந்த இன்பத்தை அவர்பால் அமர்ந்து
 னய்த்தார். தாம் அடைந்த காதலால் இனிமைகள் பல தம்மை
 அடையக் கண்டார். பற்றே பிறவித் துன்பங்கட்குக் கீரளாம
 என்பதைத் தாம் உற்றறிந்தார். அதன்பின் உற்ற பற்றையெல்
 லாம் முற்றும் ஒழித்துவிட்டு உண்மைப் பொருளையே நாடி உயர்
 தவஞ் செய்தார். பற்று நீங்கினவர்க்கே துன்பம் நீங்கும் என்ப
 தையும் அதனை விடாதவரைத் துன்பங்கள் விடா என்பதையும்
 உலகினுக்கு இவர் உணர்த்தி நின்றார். விரிவைப் பாகவதத்தின்
 உணர்ச்சு.

பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்

பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம்

பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது

அற்றோர்க் குறுவது அறிகென் றருளி. (மணிமேகலை)

பற்று நீங்காதவர்க்குத் துன்பங்கள் நீங்கா என்பது இதனால்

உறப்பட்டது.

348

சிற்றம் பலர்முத்தி சேர்ந்தார் சிவசுருமர்
 குற்றமுற்றார் என்னே குமரேசா—முற்றத்
 தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
 வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்.

(—)

88

700

சீருக்குறட் குமரேச ஓகண்பா.

குமரேசா! சிற்றம்பல நாடிகள் முத்தியை அடைந்தார் சிவசுருமர் என் குற்றம் பொருந்தி யினரார் எனின், தீரக் குறந்தார் சலைப்பட்டார், மற்றையவர் மயங்கி வலைப்பட்டார் என்க.

பாபிதல்—கந்தல், அடைதல். தீர்த்துறந்தார்—முற்றத் துறந்தவர். தலைப்பட்டார்—முத்தியை அடைந்தார். மற்றையவர் என்றது உலகப் பற்றுக்களை ஒழியாக்கரை. வலை என தகைசாண்டுப் பிறப்பினை கயம்ளிரும்பியாவது உரிமையோடு திரிய லுட்டாது விவங்குகளை யும் பறவைகளை யும் தன்னகப்படுத்தி இன்னல் தருகின்ற வலைப்பால், தமக்கு இயல்பான உயர்ச்சி எய்திப் பேரினபத்தினை யாகா லுட்டாதபடி உயிர்களைப் பிணிக்து வருத் தலின் பிறப்பு வலை எனப்பட்டது. இஃது உருமாகம். தலைப்பட்டார் என்று இறக்க மாலத்தாற் கூறியது விரைவும் தெளிவும் பற்றி என்க.

முற்றத்துறந்தார் முத்தியை அடைந்தார்; அங்கனம் துறவாதார் மாவகப் பிறப்பாகிய வலையில் அகப்பட்டார் என்பதாம்.

மேல, பற்று விடாதவரைத் துன்பம் விடாது என்றார்; அதனைவிட்டவரது உயர்வையும், விடாதவரது இழிவையும் இதில் விளக்க உணர்த்தினார்.

பற்றாத குறந்தவர் வீட்டினைப் பொருந்தி மெய்யின்புறுவர் என்பதும் அவ்வளவு துறவாதவர் பிறவியிற சிக்கிப் பெருந்தன்பு மடைவர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ் உண்மை சிற்றம்பல நாடிகள் பாலும், சிவசுருமர் கண்ணும் தெளியப்படும்

கதை.

சிற்றம்பல நாடிகள் என்பவர் சற்றேறக்குறைய இற்றைக்கு

அண்ணாற்று இருபது ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தொண்டை நாட்
புலே கோவலியிருந்தவர். கருவி நூல்களும், அறியு நூல்களும்
கடறநக் கற்றவர். நல்ல சீல்முள்ளவர். தம்மரபில் இருந்த ஒரு

35-11 அநீகாரம் தறவு.

701

சிறந்த இளம் பெண் இறந்துபோயினள். அகணைச் சிறிதற்கு
உறவினரோடு முறைப்படி இவர் உடன் சென்றிருந்தார். அங்குச்
சிறிதற்கு கிடந்த பல வகை எலும்புகளையுடைய பரிந்து கோக்குள்
எத்தனை நன்மக்கள் இங்கு எரிந்து மறைந்தனரோ என்று இரக்
கி நொந்தார். இவ் உலக நிகழியினை எண்ணி கைந்தார்.

தவத்துறை மாக்கள் மிகப்பெருஞ் செல்வர்
சுற்றினம் பெண்டிர் ஆற்றிப் பாவார்
முதியோர் எனனை இனையோர் எனனை
கொடுந்தொழி லாளன் கொன்றனை குளிப்ப இவ்
அழல்வாய்ச் சுடலே தினைககண்டிற்
கழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட்டயிந்து
மிக்க நல்லறம் விருப்பாது வாழும்
மக்களிற் சிறந்த மடவோர் உண்டோ.

என்னும் இவ் அருமைப் பகுதியை நினைந்தினைந்து நெடுமுச்செ
நிந்தார். அன்று முகல் உலகப் பொருள் காரில் ஒரு பற்றுநின்றி
உண்மையை நாடி ஒடுங்கியிருந்தார் இவரது மதிநலத்தைக்
கண்டு பலர் துறவினளாகி இவரை அணுகியிருந்தார். முற்றக்
துறந்த இவரைத் தம் இல்லிற்கு எழுந்த நாச்செய்து ஒன்பர்
விரும்பு செய்தார் அடியவர்க்கு அடிகளிருந்து அருளுதற்கு
அவசரத்தில் அறியாமல் அவ் அன்பர் அங்கிருந்த வேப்ப வண்
ணையை நெடுயென எடுத்தது இவைகாராய் கிடுக்தார். தீரத்
துறந்த இவர்தவர்க்கு அமைதியோடு உண்டார். நின்றும் அவ்

வாரே உண்ணச் சிவசருமர் என்பவர் மாதிரியே 'இது வேம்பின
எண்ணெய் மிகவும் கசக்கின்றது' என்று வெகுண்டுமாதிரித் தார்.
அடிகள் அவரது பற்று அருத் தன்மைக்கு திரங்கி அவரைத்
தனியே பிரித்துவிட்டு இனிதே சென்று சிலகாலம் தங்கியிருந்து
தன்னைப் பின்பற்றிவந்தவர்களை ஒருங்கே சமாதியாய் உயர்ப்பதம்
அடைந்தார். சிவசருமர் பற்றறமைபால் இறந்து பிறந்து பின்வரு
ந்தியுமுன்னார். முற்றத் துறந்தவர் முத்தியை அடைவா என்பதை
யும், அகநனம் துறவாதவர், பிறவியில் படுவர் என்பதையும் உல
702 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கும் இவர்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. (விரிவைச் சிவப்பிரகாசத்
தில உணர்க).

முற்றத் துறந்தவரே முத்தியை எய்துவர் என்பது இதனால்
கூறப்பட்டது.

349 உற்றபற்றை முற்றும் ஒழித்தமணி மேகலையேன்
குற்றமின்ஹீ நிறுள் குமரேசா—உற்றுநின்ற
பறற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் மற்று
நிலையாமை காணப் படும்.

(க)

-ள்.

குமரேசா! பற்றுக்கள் முற்றும் விட்ட மணிமேகலை
என் விட்டபின்பதைப் பற்றினான் எனின், பற்று அற்ற கண்ணே
பிறப்பு அறுக்கும்; மற்று நிலையாமை காணப்படும் என்க.

பற்று என்றது உடம்பின் கண்ணும், பொருள்கள் மேலும்,
வைத்துள்ள இசையை. பற்றெனப்படுவது பசை இய அறிவே
என்றதுக் காண்க. மற்று என்றது அறுதல் என்னும் வினை
க்கு மறுதலையாய் நின்றது. நிலையாமை என்றது பிறப்பினை.

மற்று நிலையாமை காணப்படும்—பற்று அறுதபொழுது பிற.

வியே காரணப்படும். இருவகை அறுதல்களும் ஒருங்கே சிதழும் என்பதை வகாரம் உணர்த்தி நின்றது. இரவு நீங்கியபொழுதே இந்நள் நீங்குவது போல், பற்று நீங்கியபொழுதே பிறவி நீங்கியபிறி என்பது. பற்றே பிறப்புக்குக் காரணம் என்பது கருத்து.

இருவகைப் பற்றும் ஒருவனுக்கு அற்றபொழுதே அஃது அவன் பிறப்பின் அறுக்கும்; அவை அறுதபொழுது அழிவுறும் பிறப்பே அவனுக்குக் காரணப்படும் என்பதாம்.

அறம் எவற்பாஸ்து அறுக்கும் என ஏதுயின்மேல் நின்றது. ஒருவன், இருவகைப் பற்றையும் அறவே விடுவனாயின், அவன் பிறப்பின் அறு விடுபட்டு வீட்டினை அடைவான் என்பது கருத்து.

35-ம் அதிகாரம் திறவு.

703

பற்றுண்மையே பிறவிக்குக் காரணம் என்பதும், அஃது இல்லாதவாக்குப் பிறப்பு இல்லை என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்ட இவ் உண்மை மணிமேகலைபால் உணரப்படும்

கதை.

மணிமேகலை என்பவள் கோவலனுக்கு மாதவியிடம் பிறந்தவள். அழகு நிரம்பிய விழுமிய உருவிகள், பணிமேகலை என்னும் காப்பியத்தின் தலைவி. சிறந்த கல்வியுடைய, திருந்திய சீலமும் பொருந்தப் பெற்றவள். இளமையிலேயே மெய்யுணர்வுடையவளாய் உலக இன்பங்களை அறவே வெறுத்தாள். தனது சட்டமுறைக் கண்டு காழற்று நின்ற உகய குமரனுக்கு மெய்யுணர்வு உதயமாகுமாறு பல இட மொழிகளை இனிது கூறினாள். தன பரட்டியாகிய சித்திராபதி என்பவள் உலக இன்பங்களில் தன்னை உட்படுத்தப் பல வகை முயன்றும் ஒன்றினும் மயங்காது உணர்வுடன் சென்றாள். ஒடுங்கியிருந்து அருள்வம் புரிந்தாள். அதன் பயனாகத் தனது பழம் பிறப்பையும் உணர்ந்து தெளிந்தாள். முற்பிறப்பில் தனக்குக் கணவனாயிருந்த கவுணம, இப்பிறப்பில் தன்மீது

பெருந் காதலால் வந்துபவனுமாயிய உதயகுமரன் ஒருநாள்
இவளை அணுகி உன் இனமைக்கும், பேரழகுக்கும் சிறிதும் இயல்
பில்லாத கடுந் துறவை நீ ஏன் கொண்டாய் என்று

-னே அவனை இவள், உவந்து நோக்கினாள்.

பிறத்தலும் மூத்தலும் பிணிய்ப்பட் டிரங்கலும்
இறத்தலும் உடையது இடும்மைக் கொள்கலம்
மங்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
யிக்க நல்லறம் விரும்புதல் புரிந்தேன. என்றும்,

வினையின் வந்தது வினைக்கு வினாவாயது
புனைவன நீக்கிற் புலால் புறத்திடுவது
மூத்துவிளி வுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
பற்றின் பற்றிடம் குற்றக்கொள்கலம்
புற்றடக் கசவிற் செற்றச் சேக்கை
அவலக் சவலைக் கையாறழுக்கல்

704 திருக்குறட் குமரேசு னெண்பா.

தவளை உள்ளம் தனபால் உடையது
மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து
யிக்கோய் இகனைப புறமறிப பாராய். என்றும்,

அவன் உணர்வுற ஒதி உணர்த்தினான். பல்வேறிடங்கட்குஞ் செ
ன்று தன் கல்வி நலத்தால் எல்லா மதத்தினரையும் எதிர்த்துரை
யாடிப் பற்று அற்றவர்க்கே பிறவியறம என்னும் உண்மையை
அனைவரும் ஒப்ப உணர்த்தித் துறவு நிலை நின்று தான் வழுவர
தோழுகிப் பிறவா இன்பம் பெற்று மகிழ்ந்கான். பற்று அற்ற
வர்க்குப் பிறப்பு அறும் என்பதை உலகம் இவள்பால் உணர்த்து
தெளிக்கது. விரிவை மணிமேகலையில் காண்க.

அற்றது பற்றாவில், உற்றது விடுயிர்
செற்றது மண்ணில், அற்றிறை பற்றே. (திருவாய்மொழி)
பற்று நீக்கினவர்க்கே பிறவி நீங்கும் என்பது இதனால் கூறப்

350 பற்றகன்ற காரைக்காற் பத்தினியேன் பற்றிநின்றார்
 குற்றமற்றான் பற்றைக் குமரேசா—முற்றுகப்
 பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
 பற்றுக் பற்று விடற்கு. (ய)

குமரேசா! எல்லாப் பற்றுக்களையும்விட்ட காரைக்கால்
 அம்மையார் என் இறைவன் தானைப்பறநி நின்றார் எனின், பற்று
 அற்றான் பற்றினைப் பற்றுக்; அப்பற்றைப் பற்றுக் பற்று விடற்கு
 என்க.

பற்று அற்றான் என்றது இறைவனை. பற்று—ஆசை, அன்பு
 தொடர்ச்சி, பிடித்தல் முதலியவற்றை உணர்த்தி நிற்கும்.

பற்று என்றது இங்கு அவ் இறைவன் அருளிய ஞான
 நெறியை. பற்றுக்—பற்றிக்கொள்க. என்றது தியானம்செய்தலை.

ஒருவன் பற்று விடவேண்டிமாறால் பற்றற்றான் பற்றினையே
 அவன் விடாது பற்றவேண்டுமென்பது கருத்து.

35-ம் அகிராமம் துறவு.

705

இயல்பாகவே பற்று அற்று கிளங்கும் இறைவனது அரு
 ளியல்புகளைப் பற்றிக்கொள்க; விடாது வந்த உனது பற்று விடு
 தற்குக் கொடாது நின்ற அஃற்றையே விடாது பற்றுக் என்பதாம்.

மேல், பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பு அறம் என்றார்; அப்
 பற்று அறுதற்குப் பற்றுக்கோடாகப் பற்றவேண்டியது இன்னது
 என்பதை இதில் இனிது உணர்த்தினார்.

எல்லாப் பற்றுக்களையும் விட்டவர் இறைவனருளையே பற்றி
 நின்று ஈறில் இன்பம் எய்துவரென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது.
 இவ் உண்மை காரைக்கால் அம்மையால் காணப்படும்.

கணிக.

காரைக்கால் அம்மை எனபவர் இற்றைக்குப்பல ஆற்றாண்
 டுகட்டு முன்னர்க் காரைக்கால் எனணும ஊரிலிருநத தனத்த
 தன் என்னும வணிகா தலைவனுடைய அருமைத் திருமகன்
 புனிதவதி என்று பெயரிட்டு இந்த ஆமையைப் போற்றுவளாத்
 தார். பருவமெய்தியபின் நாகபட்டினத்திலிருநத பாமதத்தன்
 எனணும வணிகரொருவனுக்கு மணபட்டிவிதது இந்த அம்மை
 யோடு அம் மணமகனையு தம நகரிலேயே அமர்ந்து வாழும்படி
 பெற்றீரார் பெணிக செய்தார். இமுவரும் பகழ்நது வாழ்ந்து
 வருங்கால், பாமதத்தன் இரண்டு மங்கணிகளைக் கொணாந்து
 மணிய்பால தந்தான். அம்மை பெற்று வைத்திருக்குங்கால் ஓர்
 அடியவர் வந்தார். உணவோடு ஒரு கலியை உண்ண உதவினார்.
 பின்னர்த் துணைவன் வந்து உணவுகொள்ளுங்கால ஒன்றை அரிந்
 து உணவுடன் வைத்தார். அவன் உண்டபின் இனணும் ஒன்று
 கொண்டுவர என்றான். அம்மை உளங்கலங்கி என் செய்வன்
 என்று வருந்தி நிற்கையில் தன்கையில் ஒரு பழம் திருவருளால்
 பொருந்தி நின்றது. இறைவனருளை வியந்து அதையும் இட்
 டார். நாயகனஉண்டான். அமுதினும இஃது இனியசுவையினையு
 டையது, யான் தந்தவற்றள் ஒன்று அன்று; இதனஉண்மை பாது
 என்னுன். அம்மை அஞ்சி உண்மை உரைத்தார்; அவன் மீண்டுந்
 தெளிந்து அம்மையாரது மாண்பினைவியந்து அதுமுதல் அவரை
 மணிய்பாகக் கொள்ளாது வேற்றிருந்திசைய மணந்து விலகி

705

திருக்குறட் குமரேச சென்பா.

வாழ்க்காண; அவ் உண்மையை உணர்ந்த அம்மையார் எல்லாப்
 பறறுக்களை யும் உறவே விட்டு இறைவன் அருளையேபற்றி நின்று
 உடயிடுவாளா தகை முரதம உதிருமபடி செய்து என்பருவாய்
 வின்று அன்புபுரிநது திருவாலங் காட்டியல் பாமனது திருநடங்
 கண்டு அவரது அழகிய திருவாயால் "அம்மையே" என்று அழை
 க்கப்பெறறு முய வினைபததை முடிவில் அடைநதார் அவர் பற
 றையே பறறி வின்று தம் பறறு முறறம் அற்றார். எல்லாப்பறறுக்

களை யும் விநிதது இறைவனருளையே பற்றி நினைது பெரியோரா பே
ரினபுறுவர் எனபதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப்
பெரிய புராணசகில் காணக.

பரணது அருளையே துறவொர் பற்றி நிற்கவேண்டுமென்பது
இகனல் கூறப்பட்டது.

நீர்தும் தெனறிகை வேர்முசல் மாய்ச்சினற
சோயின உயிர்த்தது கோகிறை யிலலே. (கிருவாய்மொழி)
மோகவறசகா பிக்கொடி முளைததெழு முலம
சோகமாசுணை இருந்தர சளவதோர நுழல்
ஆகம்முதல யானென தெனனு மருஞானம
வகமாசெய பராபரன் தோனறினா விறகும்
(ஞானவாசிட்டம்)

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு உலகப்பொருள்களில் ஒருவன்
பற்று நீடுகுணருஞ்ஞ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவனுக்குத
துவபவதள் இலலாம. அறவுடையவர் இளையயிலேயே துற
வனை அடைவா புலன்களை அடுத்தும் எல்லாப் பொருள்களை
யும் ஒருகளை வித்தலும் சிறந்த துறவாம. ஒரு பொருளும்
இல்லாமையே துறவொர்க்குப் பெருகலமாகும். உறற உடம்பி
னும் தறவொர் பற்றனை வைபார். இருவகைப்பறதும் இல்லாத
உர் ஆடைவுகளை எய்தி மகிழுவா, பற்று நீகாதவாக்குத
கூனடங்கள் நீகா. மு, ரததுறந்தவரே முத்தியை அடவர்.
பறறுஅற்றபொழுதே ஒருவன பிறப்பும் அறபும். பரணது
அருள் நெறிவையே துறவொர் பற்றவேண்டும்.

35-ஊது துறவு மூற்றிற்று.

உகா-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர் தல்.

அஃதாவது மெய்ப்பொருளியல்பை மெய்யாக உணர் தல். ஐயமும், மயக்கமும் கலந்த அறிவு பொய்யுணர்வு ஆகலால் இது மெய்யுணர்வு என நின்றது. இதனைத் தத்துவ ஞானமென்பர். தத்துவம்—உண்மை. பொய்ப் பொருளைத் துறந்து மெய்ப் பொருளைப் பற்றி நிற்கும் மேலோரது தூய உள்ளத்தேதான் இம்மெய்யுணர்வு தோன்றாமாதலால் துறவின் பின் இது வைக்கப்பட்டது.

351. தண்டார்ச் சுலபனார் தக்கனார் புன்பிறப்பேன்
கொண்டார் மருளால் குமரேசா—கண்ட
பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானும் மாணப் பிறப்பு. (க)

இ—ள், .

குமரேசா! சுலபன், தக்கன் என்பவரீ ஏன் தமது மயக்கவுணர்ளால் இழி பிறப்பை எய்தினார் எனின், பொருள் அல்ல வற்றைப் பொருள் என்று உணரும் மருளான் மாணப் பிறப்பு உளதாம் என்க.

மருள்—மயக்கம். மாணப் பிறப்பு—மாண்பு இல்லாத பிறப்பு. மாணு என்றது பிறப்பின் அல்லல் இயல்பினைப் பொதுவாக உணர்த்தி நின்றது.

பொருள் அல்லாதவைகளைப் பொருள் என்று உணருகின்ற மயக்கத்தினாலே இன்பமில்லாத பிறப்பே உளதாம் என்பதாம்.

மெய்ப் பொருள், பொய்ப் பொருள் எனப் பொருள் இருவகைப்படும். சித்தப் பொருளாகிய பரம்பொருளல்லாத மற்றப் பொருள்களெல்லாம் பொய்ப் பொருள்களேயாம் அவற்றை

குமரேசர் துன்பப் பிறப்பையே தோய்த்து தியங்குவர் என்பது கருத்து பொருள் களின் உண்மையை உள்ளவாறு உணர்கின்ற தெருளுணர்வால் பிறவி நீங்கியும் என்பது குறிப்பு. இவ்வுணர்வை வடநூலார் தித்தியாதித்பவத்தவ்வைகம் என்பர்.

எதற்கு உணர் சிறந்தவராரினும் விபித உணர்வினையுடையவர் பிறப்பினை அடைவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை கலபன் கண்ணார், தக்கன்பாலும் உணரப்படும.

கதை. 1.

கலபன் என்பவன் இயற்கைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் அவந்தி நாட்டை ஆண்டிருந்த ஒரு வேந்தன். பல சகலைகளிலும் கல்ல பயிற்சியுள்ளவன். அழகும் ஆண்மையும் அமையப் பெற்றவன். அந்நம் குணங்களும் பெருவ சர்ப்பும் ஒருங்கமைந்த கலபை எவனும ஓர்முகியை யணந்த ஆரா அலபோடமைந்து வாழ்ந்தான். உலக இன்பங்களை யே நிலை என்று கருதினான். உறுமை நல்கின்றையும் இருவினைப் பயன்களையும் மதியாதிகழ்ந்தான். சனது கல்விபற்றினைத்தையும் அல் வழியிற் செலுத்தி இவ் வாழ்ந்து வருங்கால் மது குகனன் என்னும் முனிகர் ஒருவர் இவ்வயால் வந்தார். அவரது துறவொழுக்கத்தையும், தவநீடததைபும இவன், எள்ளி நகைத்தான். அவர் அதனைப் பொறுக்காமல் சினந்து இவனை ஒருதாசர் சபித்தார். இவனும் உடனே ஆகி நின்றான். இதனைக் கண்ட சலபை தன் கணவனை இகழ்த்ததை ஒருபொருளுணைக் கருதி உணர்வுடைய முனிவரும் இப் பெரும் பழி செய்தாரே என்று சினந்து தன் கற்பின் மகிமையால் அவரைக் சமுதையாகும்படி சபித்தான். அவரும் இவனைப் புறச்சி ஆகினைப் பொங்கி மொழிந்தார். இருவரும்

அவ்வாறே இழி நிலையடைந்தார். ஒரு நாள் அப்புலைச்சி தன் மடியில் வைத்திருந்த பசும் புல்லை அவ்எருது ஈர்த்தது. அவ் எருதின் வாய்ப் புல்லை அக்கழுதை பற்றியது. அம்முலருக்கும் கலாம் ரிகழ அங்கிருந்தவர் அவற்றை வெருட்டி ஒட்டினர். அவை பொருண்டு ஒடுங்கால் கழுதை வாயிலிருந்த புல் அங்கிருந்து

31.ம் அதிகாரம் மெய்யுணர்ந்தல். 709

ஒரு பிள்ளையார் மீது தள்ளி விழுந்தது. அன்பர் சாத்தம் அறுகம் புல்லைப்போல் அவ் எச்சிற் புல்லும் பிள்ளையார் மேல் இசைந்து சின்றது. அதனால் அம் மூவரும் தட் பழம் பிரிப்பையுணர்ந்து முதல்வர ரளால் உயர் பகம பெற்றார். இந் விளைப் பயன்களையும் அவற்றை நெறியோபுட்டும் முழு முகம் பாடனையும் நம் பாடல் உலக இன்பக்கையே பொருளென்று கொண்டதால் அரசனார், தன்னை அரசன் இகழ்ந்தானே என்று தானலலாத உடம்பை யான் என்று கருதிபதால் முனிவரும் வினை விடாமலும் உணராதவரால் சலனையும் இழி பிறப்படைந்தார். இங் உண்மையை உணர்ந்தது முனிவர் சிலர் இரங்கினர். பொருளல்ல வற்றாய் பொருள் என்று உணர்வார்தகு இழிவுறும் பிறப்பே உலகாம் என்பதை உலகம் இவர்பால உணர்ந்தது. (விரிவை விசயசர் மாணியத்தில் காண்க.)

கதை 2.

பரம் பொருளை மெய்ப் பொருள் என்று மதிப்பால் பொருளல்லாதவற்றையே பொருள் என்று கொண்டதால் கங்கன் மாண்பிழந்து வன்பிறப்பெய்தினர். ஆட்டுப்பிற்ப்பை உணர்ந்தானே தக்கன் தன் கோட்ட உணர்வால் என்று உலகம் இவனைத் காட்டி மொழிந்தது. விரிவைத் தக்க காண்டதில் காண்க.

மெய்யுணர்வு இல்லாதவர் வெவ்விட பிறவி உய்ய எய்துவர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

352. கண்டமயல் நீங்கியரின் காசிபரேன் பேரின்பம்
கொண்டவராய் நின்றார் குமரேசா—பண்டம

மாசறு காட்சி யவர்க்கு.

(2.)

இ—ர்.

குமரேசா! தாம் கொண்ட மயக்கம் நீங்கிய பின் காசி
710 திருக்குறடி குமரேச வெண்பா.

பர் ஏன் பேரின்பம் கொண்டவராய் நின்றார் எனின், மருள் நீங்கி
மாச அறுகாட்சியவர்க்கு இருள் நீங்கி இன்பம் பயக்கும் என்க.
மருள்—மயக்கம். காட்சி—பார்வை, தோற்றம், அறிவு.
மாசறு காட்சி என்றது மெய்யுணர்வை.

மாச அறு காட்சியவர்—குற்றமற்ற உணர்வியையுடையவர்.
இருள் என்றது பிறவியை. அறியாமையிருந்து அச்சமும்
கவலையும் அல்லலும் நிறைந்துள்ளன ஆதலால் பிறவி, இருள் என
ப்பட்டது. நீக்கி என்பது நீங்கி என மெலிந்து தின்றதாக்
கொண்டு பயக்கும் என்னும் வினைக்கு ஏற்ற எழுவாய் வருவிக்கப்
பட்டது. இனி, நீக்கிப் பயக்கும் என்பதைத் தன் வினையாக்கொ
ண்டால் துன்பம் நீக்கி இன்பம் உண்டாகும் என்று கொள்க.

குற்றமற்ற உணர்வியை ஒருவன் உடையவனாயின் அம் மெய்
யுணர்வு அவனுக்குப் பிறவித் துன்பத்தை நீக்கிப் பேரின்பத்தை
க் கொடுக்கும் என்பதாம்.

மருள் நீக்கின் இருள் நீங்கும்; மாசறு காட்சி இன்பம் பய
க்கும் என்க. மேல், பொய்யுணர்வால் பிறப்பு வருமென்றார்;
இதில், மெய்யுணர்வு பிறவியை நீக்கிப் பேரின்பத்தைத் தரும்
என்றார்.

துன்ப நீக்கமும் இன்பப் பேறும் மெய்யுணர்வால் உள

வாம் என்பது கருத்து,

மருள் நீக்கி மெய்யுணர்வு எய்தினோர் இருள் நீக்கி இன்பம் பெறுவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை காசிபர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

காசிபர் என்பவர் பிரமாவின் தலைமைப் புதல்வரான மரீசியின் புதல்வர். தாய் பெயர் கலை. அயனருள் முழுவதும் இவர் அமையப் பெற்றவர். பேருருடையவர். அதிதி, திதி, தனு, 36-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர்தல். 711

அருட்டை, சதை, கழை, சாபி, விசதை, மதி, இளை, கத்தரு, குரோதவசை, தாம்பிகை என்னும் தன்னை புதல்வியர் பதினொரு வரை மணந்து இனிதிற வாழ்ந்து அமரர், அசுரர், மனிதர் முதலிய பல்வகையினையுமும், அவர்பால் தோன்றச் செய்தார். தமது ஆண்மைத் திறத்தால் உலக முழுவதையும் பரசுரமர் தமக்கு உரிமையாக்கிக்கொண்ட காலத்தில் அவரால் இன்னல் யிகுமென்று கருதி அவரிடமிருந்து இப்பூயியை இவர் தானமாகக் கொண்டார். அன்றுமுதல் இவ் உலகிற்கு இவர் பெயரால் காசினி என்று ஒரு பெயரும் தோன்றிற்று. அதன்பின் இல்லை நிலையை அகன்று துறவு நிலையில் புதுந்து அருந்தவக் கொள்கையில் திருந்திய தன்மையராய்ப் பொருந்தி விளங்கினார். அக்காலத்தில் அசுரேசன் மகளாகிய சரசை என்பவர் இவரால் தமது மரபினர் உயர்வர் என்று கருதி இவரைத் தன் வயப்படுத்தித் தமது விழைந்து இவரது தவ வனம் சார்ந்தாள். விழுமிய உருவுடன் சனியே வந்து அழுகொழுக நிற்கும் இவளைக் கண்டவுடனே முனிவர் உணர்வெல்லாம் கலங்கி உள்ளம் உருகினார். மெள்ள நெருங்கினார். ஆசை நோயைக் கூசி மொ

ழிந்தார். “வழியே கண்ட ஓர் வனிதையை வலிய வந்து விழை
வதும்போன்ற தவ நல மூடையார்க்குத் தகுதியாகுமா! சிறந்
தவராகிய நீர் இவ் இழிந்த எண்ணத்தை எம்பால் இனி மொழி
யாதகலுமின்” என்று முனிந்தவள் போன்று முனைந்து மொழிந்
தாள். அவள் பாது கூறினும் இவர், அவள்மேல் காத்தல் மீறினார்.

பன்னெடுத்தவம் பற்பக லாற்றியான்
முன்னின்றது முத்திபெற் றய்த்திட
அன்னதேயெற் கருள்செய வந்தனை

உன்னை மேவலன் றோவுயர் முத்தியே. என்று முனிவர்
சித்தந் திரிந்தார். அவளும் கருதியது எய்துமென்று கனிந்து
தழுவிச் சூரபன்மன் முதலிய அசுர குலம் முற்றையும் அடங்
கப்பெற்று அகன்று சென்றாள். அவளது பிரிவை நீனைந்து பெ
ரிதும் நொந்தார். தன்னை மறந்து தனி மயல் கொண்டார். கிழி

712

திருக்குறட் சூரபேச லென்பா.

யவர் போன்று தியங்கியுமுன்றார். இவரது அயிச்சையை நீக்க
அயன்றார் தோன்று அருளுடன் கோக்கினார்.

வேதமும் சலைகளும் உணர்ந்து மேலதாம்

முதலி வெப்பிய முனிர் றீயொரு

மாதுதன் பொருட்டினால் மையல் எய்தியே

போது கிறையோ பேதை மாந்தர்ப்பால். என்று பேணி
மொழிந்தார். முனிவர் கேட்டார். தன் இழி நிலைக்கு இயம்பு
னார். உற்ற மயக்கமும் முற்றுந் ஒழிந்தார். உணர்ந்து தெளிந்
து பின் உயரின்புற்றார். மருள் நீக்கி மாசறு காட்சியவர்க்கு
இருள் நீக்கி இன்பப் பயக்கும் என்பதை உலகம் அன்று இவர்
பால் உணர்ந்தது. விரிவைக் கந்தபுராணத்தில் காண்க.

கூறியின்றர் என்னை குமரேசா—ஆறுத
ஐயத்தின் நீங்கிக் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய துடைத்து. (௩)

இ—ள்.

குமரேசா! கருஆரர் இவ்வையத்திருந்தும் என் வானத்
தின் சீரெல்லாம் வழுவறக் கூறினர் எனின், ஐயத்தின் நீங்கிக்
தெளிந்தார்க்கு வையத்தினும் வானம் நணியது உடைத்து எனக்
ஐயம்—சந்தேகம். அஃதாவது ஒன்றினும் துணிவு தோன்
றாது உழன்று திரியும் உணர்வு.

வானம்—மேலுலகம் ஈண்டு அது வீட்டுலகத்தைக் குறித்
து நின்றது. நணியது—அணுகி நிற்பது.

ஐயம் நீங்கிக் தெளிந்த மெய்யுணர்வினையுடையவர்க்கு
இந்நிலவுலகத்தினும் அவ்வீட்டுலகம் அணுகி நிற்கும் இயல்பினையு
டையது என்பதாம்.

76 ம அநீகாரம் மெய்யுணர்வ

713

மெய்யுணர்ந்தவர், இவ்வுலகத்திருப்பினும் மேலான பேரின
பத்தை விரைவில் எய்துவராதலால் அவர்க்கு இவ்வையத்தினும்
வானம் நணியது ஆயிற்று என்க.

மெய்மையை ஐயமறத் தெளிந்தவர் பொய்யுலகத்தில் அழ
ந்தாயல் மெய்யுலகத்தையே பொருந்தி நிற்பர் என்பது கருத்து.
இவ் உண்மை கருவுர்ப்பால் காணப்படும்.

கதை.

கருஆரர் என்பவர் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுக்கு
முன்னர் சோழராடடிலே கருஆரிலே சோமநாதர் என்னும் வேதி
யர்க்குப் புகல்வராய்த் தோன்றினார். இவர், இளமையிலேயே
பல நூல்நாயுடைய வழுவற உணர்ந்து தறவு நிகையிடுகுதது நிறி

தீர முயன்று பெருந்தவம் புரிந்தார் உலகுநீர்க்கரின இயல்புகளையும் இறை அருளையும் தமது யோச முதிர்ச்சியால் உணர்ந்து தெளிந்தார். ஒரு பற்றுமன்றி உவந்து திரிந்தார். சாதி குலம் பிறப்பு, இறப்பு, பந்தம், துறக்கம் எனலும் இவற்றில் பிணிப்புண்டு உயிர்கள் தம் வினைக்கிடாக அலைந்து திரிவதை நினைந்து இரங்கி நீதிசாசன சில நீலைபெற ஒதினார். லானம் முதலிய எல்லா உலகவர்களினும் நிகழுகின்ற நிகழ்ச்சிகளை இருந்த இடத்திலிருந்தே தமது யோசவுணர்ச்சியால் உணர்ந்து உரைத்தார். பாமனை நோக்கி அன்புறு பாடல்கள் பல அருளுடன் பாடினார். ஆயை திருவிசைப்பா என்று இதுபொழுது வழங்கப்படுகின்றன. தாம் எய்தியிருந்த வையம்போல வானத்தினும் புகுந்து உலாவி அற்புதங்கள் பல அருளுடன் புரிந்தார். முடியில் அவ்வூர் ஆலயத்துட்புகுந்து அருளொளியில் இரண்டறக் கலந்தார். இவரது மேன்மையை வியந்து அனைவரும் இவரைக் கருவூர்த தேவர் என்று புகழ்ந்து போற்றினார். ஐயத்தின் நீங்கத் தெளிந்தார்க்கு விட்டுலகம் விரைவில் எய்தும் என்பதை உலகம் இயர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைக் கருவூர்ப் புராணத்தில் காண்க.

ஐயமறத் தெளிந்தவர்க்கு விட்டின்பம் விரைவில் எய்தும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

714

தீருக்குறட் குரோச வெண்பா.

354

சென்ற ஊர்ந்தும் மெய்கண்ட தேவரெதிர் நந்தியார் குன்றிநின்று என்னை குமரோசா—நன்றாக ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே மெய்புணர் வில்லா தவர்க்கு,

(ச)

இ—ள்.

குமரேசர்! கல்ல உணர்வு எய்தியிருந்தார், மெய் கண்ட தேவர் முன் அருணந்தியார் ஏன் கம் சீருன்றி நின்றார் எனின் ஐயுணர்வு எய்திய கண்ணும் மெய்யுணர்வு இலலாதவர்க்கு அதனால் பயம் இன்று என்க.

ஐயுணர்வு—ஐயசையுணர்வு. அஃதாவது மெய் வாய் கண் முக்கு செலி என்னும் ஐம்பொறிகளானும் அறியும் அறிவு.

மெய்யுணர்வு—மெய்ப்பொருளை உணரும் உணர்வு.

பயம் இன்று—பயன் இல்லை. ஏகாரம் இசை நிறையேடு இரக்க முந்தோன்ற நின்றது தேறறம் எனினுமாம்.

ஒருவன் ஐயுணர்வினை எய்தியவிடத்தும் அவன்பால் மெய்யுணர்வு இல்லையானால் அவனுக்கு அதனால் யாதும் பயன் இல்லை எனபதாம்.

இனி, ஐந்தறிவுந் புலன் ஊழேற் செல்லாது தன்வயமாகி போக நிகையில் உறையப் பெறினும், மெய்யுணர்வு இல்லாதவர்க்கு அதனால் பயன் இல்லை எனினுமாம். இதில ஐந்தறிவு என்றது ஐம்பொறிக்கடகு மூலமாய மனத்தை. எய்துதற்கருமையை உம்மை இதில் விளக்கி நின்றது.

ஐயுணர்வு உடையராயினும் மெய்யுணர்வு இல்லையாயின் அதனால் யாதும் பயனில்லை யென்றார் இருளை நீக்கி அஃது இன்பம் பயவாமைபின்.

எவ்வளவு உணர்வினை எய்தியிருப்பினும் மெய்யுணர்வு இல்லாதவர் அதனையுடையார் முன ஒடுக்கி நிற்பர் என்பது இதில் உணராததப்பட்டது. இவ்வுண்மை மெய்கண்டார் கண்ணும், அருணந்தியார் பாலும் அறியப்படுமீ.

கதை.

மெய்கண்ட தேவர் என்பவர் இற்றைக்கு எழுநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் நடுநாட்டிலே திருப்பெண்ணை கடகம் என்னும் திருநகரிலே வேளாளர் குலத்திலே அவதரித்தவர். இவர் கருவிலேயே திருவிளையுடையவர். தந்தையார் பெயர் அச்சுத களப்பாளர். சுவேதவனப் பெருமாள் என்று பெயரிடப்பெற்று திருவெண்ணைய் நல்லூரிலே தமது மாதலர் வீட்டிலிருந்து வளர்ந்து வந்தார். குழங்கிப்பருவத்தே பாஞ்சோதி முனிவர்பால் அருளுபதேசம் பெற்றுப் பொல்லாப் பிள்ளையார் அருளால் எல்லாந் தெளிந்தார் அதனால் மெய்கண்ட தேவர் என்னும் விழுப்பெயர்பெற்றார். இவர் மெய்யுணர்வுடையவராய் மேலியிருக்கும் காலத்தில் தமக்குக் குலகுருவும், ஆதி சைவகுல திலகரும், பல்வேறு வகைப்படட கலைகளை யெல்லாம் ஒருங்கே நற்ற பெரும்புலவரும் உயர்குண சீலரும், சகலாக்ம பண்டிதர் என்னும் சிறப்புப் பெயர்பெற்றவரும் ஆகிய அருணந்தி சிவாசாரியார் என்பவர் ஒருநாள் இவர்பால் வந்தார். இளஞ் சூரியன்போல் விளங்கி அமைதியுற்றிருக்கும் சுவேதவனப் பெருமானைப் பார்த்தார். ஆசிரியராகிய தம்மை இவர் வணங்கவில்லையென்று எண்ணினார். மனச்செருக்கோடு எதிர்த்து நின்று மதர்த்து நோக்கி ஆணவமலத்தின் இலக்கணம் என்னை என்று இவரை அவர் வினாவினார். நிற்போலவே முனைந்து நிற்கும் என்னும் பொருள் புலப்படத் தமது சுட்டுவிரலை நீட்டி அவரைபே இவர் சுட்டிக்காட்டினார். ஆசாரியர் உணர்ந்தார். தாம் கொண்டிருந்த முனைப்பைத் துறந்தார். இவரது அடிகளை வணங்கி அருளுபதேசம் பெற்றுப் பொய்யுணர்ந்தேன புன்மையெல்லாம் போக்கியெனை நினைதாண்ட மெய்யுணர்வே என்று இவரது மேன்மையை விவந்து துதித்தார். எவ்வளவு உணர்வு உடையவராயினும் மெய்யுணர்வு இல்லையானால் பயனில்லை எனவும் மெய்யுணர்ந்தோரே மேலோர் எனவும் உணர்ந்து தெளிந்தார். இவ் இருவரும் சந்தான குரவர் வரிசையில் நின்று

சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார் என்னும் இரு பெருநூல்களை இயற்றியருளினார். இவர் சரித விரிவைச் சந்தான குரவர் பூராணத்தில் காண்க.

90

716

திருச்சுறட்டு குமரேச வெண்பா.

எவ்வளவு உணர்வுடையராயினும் மெய்யுணர்விலரேல் அதனால் பயனிலை என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

355

பண்டுகண்ணன் மெய்வடிவே பார்த்துச் சகதேவர்
கொண்டணர்தார் என்னே குமரேசா—தண்டவற்றுள்
எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு. (10)

இ—ள்.

குமரேசா! பல வடிவமாகத் தோன்றினும் கண்ணனது மெய்வடிவேயை சகதேவன் ஏன் பார்த்து உணர்ந்தான் எனின், எப்பொருள் எத்தன்மைதது ஆயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதே அறிவு என்பது.

எத்தன்மைத்தது ஆயினும்—எவ்விதமாகத் தோன்றினும்.

எப்பொருள் என்றது பொருள்கள் பலவாதலின் என்க.

காண்பதே அறிவு என்று காண்க.

மேல், ஒருவன் ஐயுணர்வு எய்தியிருப்பினும் மெய்யுணர்வு இன்றேல் அதனால் பயனிலை என்றார்; அம் மெய்யுணர்வுதான் யாது என்பார்க்கு அதன் இலக்கணத்தை இதில் விளக்க உணர்ச்சிஞர் என்க.

யாதொரு பொருள் எவ்விதமாகத் தோன்றினும் அப்பொருளினது உண்மைக்கண்மையை ஆய்ந்து காண்பதே மெய்யுணர்வு என்பதாம்.

காணப்படுகின்ற பொருள்களினுடைய பெயர் வடிவங்களைச்

கண்டு மயங்காது அ ரீதின மூலகாரணங்களை முன்னி உணர்வ
 தே ஒருவனுடைய பெய்யுணர்வுக்குப் பயன் என்பது கருத்து
 மண்ணால் செய்யப்பட்ட ஒரு பொருளைக் காணின் குடம்
 சட்டி என்று வழங்கி வருகின்ற அதன் பெயரையும் உருவததையு
 யும் குறித்து நிலாமல், அதற்கு முதற் காரணம் மண் எனவும்
 36-ஆ அதிகாரம் மெய்யுணர்ந்தல். 717

அதற்குக் காரணம் நிலம் எனவும், அதற்குக் காரணம் நீர் என
 வும் இவ்வாறே மற்றக் காரணங்களையும் கண்டு சென்றால் முடி
 வில் எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாயுள்ள முழுமுதல் ஒன்று
 காணப்படும். அம் மெய்ப்பொருட் காட்சியால் கண்டு வாரா நெ
 றியும் ஈழின்பமும் எளிதில் உளவாகு. ஆகலால் அம்மெய்யு
 ணர்வையே பிறவிப் பயனாக ஒருவன் பெறவேண்டும் என்பதாம்.
 பெய்யாகிய பொருளை ஐயமறக் கண்டவனே மெய்யுணர்வு
 டையான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை
 சகதேவன்பால் உணரப்படும்.

கதை.

பாரதப்போர் சிகழாதிருக்கற்கு ஏதாவது உபாயமிருந்
 தால் சொல்லுக என்று சகதேவனை நோக்கிச் கண்ணன் ஒருநாள்
 எண்ணிச் சொல்லினான். மாயன் கூறிய இம் மாயமொழிகளைக்
 கேட்டு அத்தாயவன் நகைத்தான். ஏன் நகைத்தாய் என்று அவ்
 வந்தல் இசைத்தான். விரித்த கூந்தலை முடிக்கற்குத் துரோப
 தையர், குறித்த சபதத்தைத் கொடுத்தற்கு அருச்சுணனும்,
 கடுத்து வெல்வதற்குக் கன்னனும், பாரிள் பாரதத்தை தீர்த்தற்
 கு நீயும் அப்பாரிள் முடிவையே பொருந்தி நிற்கின்றீர்; நீளிர்
 நால்வரும் இல்லையானல் அப்போரும் இல்கையாம். ஆதலால் அம்
 மூவரையும் கொன்று உண்டையும் கட்டினால் வாராமல் காக்கலாம்
 மாபாரதம் என்றான். எல்லாம் முடிந்தாலும் என்னை நீ உவ்
 வாறு கண்டுணர்ந்து கட்டுவாய் என்று கண்ணன் பகர்ந்து பதினா

யிச வடிவம் கொண்டு பார்த்து நின்றான். தோன்றி நின்ற வடிவங்கள் எல்லாவற்றையும் விடுத்துக் கண்ணனது மெய் உருத்தை யே கண்டு தெளிந்து சுககேவன் கருத்திற் பிணித்தான். கண்ணன் அவனது மெய்யுணர்வை வியந்து அவன் எண்ணிய யாவும் இனிதின் உதவினான். ஒரு பொருள் எத்தன்மைத்தாய்த் தோன்றினும் அப்பொருளினது மெய்யின் தன்மையை மெய்யாகக் காண்பதே மெய்யுணர்வு என்பதை உலகம் காண இவன் அன்று உணர்த்தி நின்றான். (விரிவைப் பாரதத்தில் காண்க.)

இன்னதுதான் மெய்யுணர்வு என்பது இதனால் கூறப்பட்டது:

718

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

356

கண்டார்முன் மெய்ப்பொருளைக் கற்றமணி வாசகர்பின்
கொண்டார்வீ டென்னே குமரேசா—மண்டருளால்
கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி. (க)

இ—ள்.

குமரேசா! மாணிக்கவாசகர் மெய்ப்பொருளைக் கண்டவுடன் ஏன் வீட்டினை எய்தினார் எனின், கற்று ஈண்டு மெய்ப்பொருளைக் கண்டார், மற்று ஈண்டு வாரா நெறியைத் தலைப்படுவர் என்க.

மற்று ஈண்டு வாராநெறி—மறுபடியும் இப்பிறப்பிற்கு வாராத வழியினை. என்றது முத்தி நெறியை,

மெய்ப்பொருள்—மெய்யான பொருள்: என்றது இறைவனை, அழிவு இல்லதோர் ஆனந்தப்பொருள் என்றபடி.

தலைப்படுவர்—அடைவர்.

மெய்ப்பொருளை அறிந்த மெய்யுணர்வினர்க்குப் பின்பு பிறப்பு இல்லை என்பது கருத்து.

ஈண்டு வாரா வழியருள்புரிபவன்

மீட்டிக்கு வந்து வினைப்பிறவிசாராமே

கள்ளப்புலக்குரம்பை கட்டழிக் வல்லான். என வரும் இவற்றை ஈண்டு உணர்க. கற்று இப்பிறப்பில் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தவர் மீண்டு இவ் உலகில் வாரா நெறியினை அடைவர் என்பதாம்.

எல்லா உயிர்த்தும் இறைவனேயாயினும், கல்லாதார் நெஞ்சத்துக் காண ஒண்ணுதே எனவும், கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியே எனவும், கற்றவர் வளைத்துத் திரிபுரம் எரித்தோன் கற்றவர் கருத்தினால் காண்போன் எனவும், வருவனவாற்றால் கல்வியே மெய்ப்பொருளைக் காண்டற்குரிய மெய்யுணர்வைப் பயக்குமென்பது காணப்படுமாதலால் காண்டலுக்குக் கற்றல் முதன்மையாய் நின்றது. கற்றுக்கண்டார் தலைப்படுவர் என்று காண்க.

மேல் அநீகாரம் மெய்யுணர்ந்தல்.

719

மேல், மெய்ப்பொருளைக் காண்பதே மெய்யுணர்வு என்றார் அவ்வுணர்வால் பயன என்ன எனின் பிறமையை நீக்கித் தன்னை யுடையானுக்கு அது கரியபத்தைக் கொடுக்கும் என்று இதில் உணர்த்தினார் என்க.

இப்பிறப்பில் மெய்ப்பொருளைக் கண்டவர் மீண்டு ஈண்டு உந்து பிறவார் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை மாணிக்கவாசகர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

மூலில் பல கற்று நூண்ணுணர்வெய்திச் சீலம் நிறைந்து சிறந்து விளங்கிக் செலிந்து நின்ற மாணிக்க வாசகர் அரசனாணையால் பரிசள் வாங்கும் பொருடிக் திருப்பெருந் துறையை அடைந்த காலத்தில் அங்கு இவரை ஆட்கொண்டருளுமாறு வந்து சிலகணங்கொ புடைருமாறு உடவடிவர் தாங்கிக் குருந்த மரத்தடியில் குருமூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருந்த அவ் ஒரு மூர்த்தியைக்கண்டார்; உள்ளம் உருகினார். அவரது ஒண்மலரடியை உலக்

து வணங்கித் துவண்டு வின்றார். அம் முழுமுதற் பரமன் இவரது
 விழுநிய அன்பை வியந்து மகிழ்ந்து வீட்டுநெறியை விளங்க உணர்
 த்தினார். அதனால் இவர் பிறவிநீர்நாரர். ஈண்டு மெய்ப்பொருளைக்
 கண்டவர் மீண்டுபிறவார் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது.

வி ரிவைத் திருவாதவூர்ப் புராணத்தில் காண்க
 வாரா வழியருளி உந்தெனக்கு மாறின்றி
 ஆரா அமுதா யமைந்தன்றே—சீரார்
 திருத்தென் பெருந்துறையான் என்சிற்தை மேய
 ஒருத்தன் பெருக்கு மொளி. (1)

இரந்திரந் துருக என்மனத்துள்ளே எழுகின்ற சோதியே
 இமையோர்
 சிரத்தனிற் பொலியுங்கமலச்சேவடியாய் திருப்பெருந்துறையுறை
 சிவனே
 நீரந்தவா காயம் நீர்கிலம் திகால் ஆய்அவை அல்கியாய்
 ஆங்கே

720 - திருக்குறட குமரோச வேண்டி,

கரந்ததோர் உருவே களித்தனன் உன்னைக் கண்ணுறக் கண்டு
 கொண்டின்றே (2)

இவை மெய்ப்பொருளைக் கண்டபின் தாம் எய்திய மெய்
 நெறியை வியந்து மாணிக்க வாசகீர் அருளிபன.
 மெய்ப்பொருளை அறிந்தவர்க்குப் பிறப்பு இல்லை என்பது
 றல் கூறப்பட்டது.

357 திண்டோட் சிவத்தவசன் சிவநவன்மன் உள்ளுணர்ந்தென்
 கொண்டபிறப் பற்றார் குமரோசா—தண்டாமல்
 ஓர்த்துள்ளம் உள்ள துணரின் ஒருதலையாய்
 பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு. (எ)

குமரேசா! உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து தெளிந்த தால் சித்தித்துவசன் சிங்கவன்மன் என்பவர் ஏன் தம்பிறப்பு நீங்கினார் எனின், ஒருவன் உள்ளம் ஒர்த்து உள்ளதை ஒருதலையாக உணரின் அவனுக்குப் பேர்த்தப் பிறப்பு உள்ள வேண்டா என்க. ஒர்த்து—ஆராய்ந்து. இஃது ஒர்தல் என்னும் வினையடிபாகப் பிறத்தது. ஒர்தல்—ஆராய்தல், தெளிதல்.

உள்ளது என்றது மெய்ப்பொருளை; என்றும் நிலையாயிருப்பது என்றபடி. ஒருதலையா—தெளிவாக.

மெய்ப்பொருளைக் கண்டவர் பிறவியைக்காணார் என்று மேற்கூறியதை நோக்கி ஐயுறுவார் உளராயின் அஃது உள்ளதாக ஒருதலையாக நீவிர் உள்ளவேண்டாம் என்று அவரை நோக்கி இஃது உணர்த்தியதென்க.

ஒருவன் உள்ளம் மெய்ப்பொருளைத் தெளிய ஆராய்ந்து உணருமாயின் அவனுக்குப் பின்பு பிறப்பு உளதாக நினைக்க இவண்டாம் என்பதாம்.

36-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர்த்தல்.

721

உள்ளம் உள்ளது உணரின், பிறப்பு உள்ளதாக உள்ளவேண்டா என்றது மெய்ப்பொருளைத் தெளிந்த சிந்திப்பவர்க்குப் பிறப்பு இல்லை என்பது உருதி என்க.

கேட்டல், சித்தித்தல், தெளிதல், பாதித்தல் என்னும் இந்நிலைகள் யாவும் முறையே பிறப்பினை நீக்கும் பெருமையுடை. உன உள்ளதை ஒருதலையாக உணர உணர அவ் உள்ளம் உயிரினும் அவ் உயிர் மெய்ப்பொருளிலும் கலந்து இந்நமபுண்ட ரிபேரல் திருப்பாதடங்கிவிடும் ஆகலால் அது பின்பு பிறவாதென்க.

மெய்ப்பொருளையே ஒருவன் சிந்தித்திருப்பனாயின், அவ

ஊக்குப் பின்பு பிறப்பு இல்லாமைபத இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இம் உண்மை சிகித்துவசன் கண்ணாம, சிங்கவனான்பாலும் உணரப்பட்டும்.

கதை

சிகித்துவசன் என்பவன் மராவதேயத்து மன்னன். இவனது காலம் இற்றைக்கு ஆறாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னர் என்பர். இவன் மனைவியைப் சூடாலை, மிக்க மெய்யுணர்வுடையவள். அவளால் இவன் ஞானவுபதேசம் செய்யப்பெற்றான். மெய்ப்பொருள் பெய்ப்பொருள் என்னும் இருவகைப் பொருள்களின் இயல்புகளையும் மயலறத் தெளிந்தான். அதன்பின் அரசமுதலிய அனைத்தையும் துறந்தான். மறுமை ஆசையும் இடந்தான். உள்ளமெய்ப்பொருளையே உளத்திற்கொண்டான். உணர்ந்து தெளிந்து உவந்து பாவித்தான். பின்பு பிறப்பு நீக்கிப் பேரின்பமுற்றான். முதற்பொருளை உணரின் பிறப்பு நீங்கும் என்பதை அவன் உணர்த்தி நின்றான். விரிவை வாசிட்டத்தில் காண்க.

கதை 2.

இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் மதுரையின் வடமேற்கில் ஓர் அடர்ந்தவனம் இருந்தது. அதில் விலக்கினங்களும், பறவைக்கூட்டங்களும் மிடைந்திருந்தன. முற்பிறப்பில் நான் வலியவனாயிருந்து மெலியவர்க்குச் செய்த தீவினைப்படி

722

திருச்சுறாட் சூரமேச செண்பா.

ஊல் சிங்கவனமன் என்னும் அரசனொருவன் கரிக்குருவியாகி அங்குக் கலந்திருந்தான். அதனை மற்தப் பறவைகளெல்லாம் கொத்தித் துன்புறுத்தின. அது நடுங்கி ஓடித் தடையாக ஒரு ஆலமரத்தில் உடங்கியிருந்தது. சுவையார் சிலர் ஒருநாள் அதன் அடியில் அமர்ந்து மதுரைப்பொருளான் அருளைப் புகழ்ந்தார். மறைந்திருந்த பறவை அம்மொழியைக் கேட்டது. மகிழ்

ந்து பறந்து மதுரைவாட்டிற்கு. கூடல் பரபரையே தன் உள்ளம் கூடப்பெற்றது. ஓர்ந்த பொருளையே ஒருநாளையாக உணர்ந்து நின்றது. அதனால் உதனது பிரிவி அறவே தீர்ந்தது. ஒருவன் உள்ளம் உள்ளதை ஓர்ந்த உணர்வின அனுபவங்குப் பிறப்பு இல்லை என்பதை உலகம் இதுன்பால கண்டது; வீரிவைத் திருவிளையாடலில் சரிக்குருவிக்கு உபதேசஞ் செய்த படலத்தில் காண்க.

மற்றது தேட்டுக் கொம்பர் வாகிய கவலாய் ஞானம் பெற்றது பறவையாகிப் பிறந்ததும் நிறவுக் தேற்றம் உற்றது நாயிச் சன்மம் ஒழிப்பதற்கு வேரானிங்ஙன் சொற்றதே உறதியென்று துணியுகொண்டெழுந்ததன்றே (1) குருமொழி பயின்ற முள்வாய்க் குருவிதன் குலஊந்தன்போல் அருமறை முதல்வனிந்த ஆற்றலால் பறவைக்கெல்லாம் பெருமைசால் வலியான் என னும் பெயரவா யுலகின் மன்னக் கருமணி கண்டன் ஈசமபொற கனைமழ வடிசேர்ந்தன்றே. (2) இவற்றால் மேற்குறித்த வுண்மை இனிது தெளிவாதல் காண்க. ஒருவனுள்ளம் மெய்ப்பொருளை அடையின் அவனைப்பிறப்பு அடையா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

[தற்கேள்

358 தேடரிய செம்பொருளைத் தேர்ந்துபொன்னுள் காண்ப கோடிவகை செய்தாள் குமரேசா—பீடில் பிறப்பென்னும் டேதைமை நீக்கச் சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்பதறிவு. (அ)

இ—ள்.

குமரேசா! பொன்னையாள் என்பவள் பரம்பொருளைத் 723
36-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர்ந்தல்.
காண்பதற்கு ஏன் பெருங்கவலை கொண்டாள் எனின், பிறப்பு என்னும் பேதைமை நீக்க சிறப்பு என்னும் செம்பொருளைக் காண்பதே அறிவு என்க.

பேதைமை— அறியாமை; அஃதாவது உண்மையை
 ராமை. பேதைமை பிறப்பிற்குக் காரணமாதலால் அதனையே பிற
 ப்பென்றார்.

சிறப்பு என்னும் செம்பொருள்— சிறந்தது என்று சொல்
 லப்படுகின்ற செவ்விய பொருள்; அஃதாவது பரம்பொருள்
 என்க. எல்லாவற்றினும் சிறந்ததாய விட்டின்பத்திற்குக் காரண
 மாய் என்றுங்கோடாமல் நின்று நிலவுதலால் அது சிறப்பு என
 வும் செம்பொருள் எனவும் நின்றது.

பிறப்பிற்குக் காரணமாகிய பேதைமை நீங்குமரறு முத்திக்
 குக் காரணமாகிய மெய்ப்பொருளைக் காண்பதே ஒருவனுக்கு
 பெய்யுணர்வு என்பதாம்.

பேதைமையே பிறவிக்குக் காரணம் என்பதும், அது நீங்கி
 னால் பிறவி நீங்கிவிடும் என்பதும் இதனடியில் வருவனவற்றால்
 தீனிது காணப்படும். பேதைமை மீளச் செய்கைமீளும்; செய்கை
 மீள உணர்ச்சி மீளும்; உணர்ச்சி மீள அருவுரு மீளும்; அருவுரு
 மீள வாயில் மீளும்; வாயின் மீள ஊறு மீளும், ஊறு மீள துகர்ச்
 சிமீளும்; துகர்ச்சி மீள வேட்கை மீளும், வேட்கை மீளப்பற்று
 மீளும், பற்று மீளக் கருமத்தொகுதி; மீளும்கருமக தொகுதி
 மீளத்; தோற்றம் மீளும்தோற்றம் மீளப்; பிறப்பு மீளும் பிறப்புப்
 பிணிமூப்புச், சாக்சாடவலமரற்றுக்கவலை, கையாறென்றிக்கடை
 யில் துன்பம், எல்லாமீளும் இவ்வகையான் மீடசி, யாதிக்கண்ட
 மாகும் என்ப; பேதைமை செய்கை என்றிவையிரண்டும், காரண
 வகைய ஆதலானே. எனவரும் மணிமேகலையின் அணிமொழிக
 ளை ஈண்டு மனங்கொண்டுணர்க.

செம்பொருளைக் காண்பவர்க்கு வெம்பிறவி நீங்கும் என்பது
 இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை பொன்னையாள்பால்
 உணரப்படும்.

கதை

பொன்னையாள் என்பவள் மதுரைநின் சீழ்ப்பாலுள்ள திருப்பூவணை என்னும் திருநகரில் இருந்தவள். உருக்கிர கணிகையர் மரபில் உத்தத்தவள் சமுத்திர, குணபுர, உழுவர் நெய்ந்தவள். குமுலினும் யாழ்நூல் குலிசை வாய்ந்தவள். பெருந்திரு உடையளாய்ச்சிறந்தவளங்கிய இவள், உலக இராசைகளை அறவே வெறுத்து உண்மைப்பொருளையே உள்ளவொண்டிருந்தாள். சிவனடியாரைச் சிவனென மதித்தாள். நாளுப உவர்க்கு நயந்துணரூட்டினாள். தன் பிறப்பினை நினைந்து பெரிதுங்கவன்றாள். பிறவா இன்பம் பெற மிகரிழைந்தாள். பரமனருளையே பாவித்து வந்தாள்; அவ் உருவிலா ஸ்ரவனை உருவிலுமகாண உருகியுழந்தாள். இவளது சித்தந் தோந்து இறைவர் ஒரு சித்தராய்த் தோன்றி விரும்பிய பொன்னை அருளி மறைந்தார். வடிவில்லாண் வடிவத்தை அகரூல் ஆக்கினாள். கருவில் அமைந்த அவ் உருவைக் கண்ட அளவில் அவள் கொண்ட உவகைக்கு அளவேயில்லை, தன் அகத்தில் குறித்திருந்தசையே புற சில் கண்டாள். அவ் உருவ அழகினைப் பருக நோக்கினாள் ஆந்த அன்போடு அதன் கன்னத்தைத் தன கையால் அள்ளி முத்தம் கொண்டாள். ஓர் ஆலயம் புதுக்கி யைத்து அதனைத் தன் அகத்தில் பாவித்தாள். அப்பாடனையால் தன் பிறப்பு நீங்கிப் பேரின்பமுற்றாள். சிறப்பு என்னும் செய்பொருளைக் காண்பார்க்குப் பிறப்பு நீங்கும் என்பதை இவள் உணர்த்தி நின்றாள். முத்தம் கொள்ள இவள் அமுத்திய கைத்தழும்பை அம்முர்த்தியின் கபோலத்தில் இன்றக் காலாம். விரிவைத் திருப்பூணைத் தலபுராணத்திலும் திருவிளையாடலிலும் காண்க.

மழவிலை யுடையான்மேனி வணப்பினை நோக்கி அச்சோ

அழகிய பிரானோ வென்னு அள்ளிமுத் தங்கொண்டன்பிற்
 பழகிய பரணையானுப் பரிவினற் பதிட்டை செய்து
 விழவுதேர் நடாத்திச் சின்னாள் கழிந்தபின் விடுபெற்றாள்.

(கிருவிளை யாடல்)

33-ம் அநீதரம் மெய்யுணர்ச்சி,

725

1. நெய் நீங்கும்படி மெய்ப்பொருளைக் காண்டலே மெய்யுணர்வுக்குப் பயன் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

359

சண்டேசர் தானெந்நதம் சார்தருநோய் சாராமல்
 கொண்டார்கீர் எனனை குமரேசா—உண்டான
 சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழிததுச்
 சார்தரா சார்தரு நோய்,

(கூ)

இ—ள்.

குமரேசா! சண்டேசர் தம் தந்தையின் தாளினை வானால் எறிந்தும் ஏன் அத்திவினை நோய் அவரைச் சாங்கில்லை எனின், சார்பு உணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின் சார்தரு நோய் அழித்து மற்றுச் சார்தரா என்க.

சார்பு—இடம், பற்று, குணம்.

முதலில் சார்பு என்றது இறைவனை என்க. எல்லாப்பொருள்களும் தன்னைச் சார்தற்கு இடனாய் நிற்பது என்னும் ஏதுவான் வந்தது. சார்பு உணர்ந்து—மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து.

சார்பு கெட ஒழுகின்—பற்று அற ஒழுகுவனாயின்.

மற்றுச்சார்தரா—பின்சாரமாட்டா.

சார்தரும் நோய் என்றது தம்மைச் செய்தவனைச் சார்ந்து துன்பறுத்துதற்குக் காலம் ஓர்ந்து நிற்கும் வினைத்துன்பவகளை.

பரம்பொருளை உணர்ந்து ஒருவன் பற்றற ஒழுகுவனாயின், அவனைப் பற்றுகின்ற நோய் அவன் நிலையினை அழித்துப்பின்பற்ற மாட்டா என்பதாம்.

உணர்ந்து ஒழுகின் நோய் சாரா என்று காண்க.

தனக்கு என்றும் நிலையான சார்பினை உணர்ந்து நிலையில்லாத பொருள்கள்மேல் தான்வைத்துள்ள சார்பு கெடுமாறு பொறிக்க

726

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

னைபடக்கி ஒருவன் ஒழுகுவனாயின், அவன் பிறவி நோய் நீங்கிப் பேரின்பம் அடைவான் என்பது கருத்தி.

இறைவன் அருளைச் சார்ந்து இருவகைப்பற்றுக்களும் அறு தற்குரிய ஞான வெறியில் நிலைத்து ஒருவன் ஒழுகவல்லனாயின், அவனை எவ்வகை வினைத்துன்பங்களும் சாரமாட்டா என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்மை சண்டேசுரர்பால் உணரப்படும்.

கதை.

சண்டேசுரர் என்பவர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். இவர் சோழமண்டலத்திலே திருச்சேய்ஞாாரிலே காசிப கோத்திரதந்திலே தோன்றியிருந்த எச்சதத்தன் என்னும் ஒரு விச்சைவேதியனுக்கு எச்சமாகித் தோன்றினார். தாய்பெயர் பவித்திரை; விசாரசுருமர் என்று பெயரிட்டுப்பெற்றோர் இவரை ப்பேணி வளர்த்தார். இளமையிலேயே கலைகள் பலவும் நலமுற உணர்ந்து ஆரூபிரமாட்டுப் பேரருளுடையராய் அடக்கி ஒழுகினார். வழக்கமாக அவ்வூர்ப் பசுக்களை மேய்த்துவந்த இடைய டெருவன் ஒருநாள் தன்னைப் பாய்ந்த பசு ஒன்றை ஒக்கி அடித்தான். அதனை இவர் கண்டார். அருள்மிகக் கொண்டார். அன்று முதல் அவனை நீக்கிவிட்டு அவ் ஆ நிரையைத் தானே மேய்க்க இசைந்து அன்புடன் போற்றிவந்தார். பசுக்கள் முன்னையினும் பால் மிகுதியாகக்கொடுத்தன. ஊரார் அனைவரும் உவந்து புகழ்ந்தார். மேய்ந்து நிற்குவதால் பசுக்கள் மடிசுளிலிருந்து பால்

பெரியோடுவதைக் கண்ட விசாரசருமர் அதனைக் குடத்திலே
 தி. ன்ணியாற்றங்கரையிலுள்ள மணலைச் சிவலிங்கமாகச் செய்து
 அதன்மேல் மஞ்சளம் ஆடடி மகிழ்ந்து போற்றினார். இதனைச்
 சிலரறிந்து இவா தர்கைபால் வந்து “நாம் மகன் எங்கள் பசுவின்
 பால் வீணாக மணலில் விட்டத் தொலைக்கின்றான்” என்று வெகு
 ண்டு கூறினார். மைந்தன் செயலைக் காணாம பொருட்டித் தந்தை
 பார் ஒருநாள் மறைந்து வந்தார். பூசையும் முறையே பொருந்தி
 நடந்தது. மறைந்து நின்றவர் கிணந்து வந்து மகனைக் கோலால்

36-ம் அதிகாரம் செய்யுணர்ந்தல்.

127

அடித்துப் பாலின்குடத்தைக் காலால் உதைத்தார். சருமர் வருந்
 தி அங்குக்குடந்த ஒரு சிறு கோலை எடுத்துவிசினார். அது கூரிய
 மழுவாய்ச் சென்று அவரது காலைத் துணிதது. ஐயர் அஸறி
 விழுகதார். அம்மெய்யர் மண் ம பூசையில் முனைந்து கிணார்.
 சார்பை உணர்ந்து தந்தைவிடத்தும் சார்பு இன்றி ஒழுடிய அம்
 மைந்தன் தன்மையையிந்து உடனே பரமன் உமையோடு வீடை
 மேல் தேரான்மி அவரை அருளோடு திண்டினார். பரமனுருவை
 யே உடனே சருமர் எய்தினார். “எம்மை வழிபடுவோர்க்கு
 எப்போல் நின்று நீயே அருள் புரிச” என்று தம் அருளின்
 டியல்பை அவாக்கு அருளி அகலார். அன்று முகல அவர்
 சண்டீசுரர் என்னும் பெயருடன் விளங்கி உயிர்களுக்குத்
 தண்ணளி புரிசது பிறவி கோய் நீங்கப் பேரின்பந் துய்த்தார்.
 சார்பை உணர்ந்து ஒருவன் சார்பு கெட ஒழுகின் சார்தரு
 கோய்கள் அவனைச் சாரா என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்
 தது. விரிவைப் பெரிய புராணத்தில் காண்க.

செய்யுணர்வோடு நெரிசென்று ஒழுக்குவோரை வினைத் துண்
 பங்கள் சாரா என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

குறையில்லின் ஈற்று! குமரேசா—பற்றி நின்ற
காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமுன்றன்
நாமங் கெடக்கெடும் நோய்.

(10)

இ—ல்.

குமரேசா! கதிக்கண்ணர் யாதொரு துன்பமுமின்றி
என் உயர்ந்த இன்பத்தை எய்தினார் எனின, காமம், வெகுளி,
மயக்கம் என்னும் இம்முன்றனுடைய நாமம் கெட நோய் கெடும்
என்க. நாமம்—பெயர். நோய்—துன்பம்.

காமம் வெகுளி முகலிய இழிகுணங்களே துன்பங்கட்குக்
காரணமாகும் ஆதலால் அவை அறவே இல்லையானால் அத்தான்.

729

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பக்கனும் இலயாம் என்பார் “முன்றன் நாமம்கெட நோய்கெடும்”
என்றார். காமம் இல்லை எனிற் கடுங்கேடெனும்

நாமம் இல்லை நாகமும் இல்லையே. என்றார் கம்பரும்.

இச்சைக்கு இடைபுகுவி நிகழ்கத இடத்தீகதான் வெகுளி
தோன்றும் ஆதலால் அது நாமத்தின் பின் நின்றது. தாய் முன்
சேய்கள் நிற்கல்லீபால் தமகருக் காரணமாய மயக்கத்தினை முன்
இவ இரண்டும் மயங்கி நின்றன.

ஆசை நோயும் அளிச்சைஎன்னும் இம்முன்றனுடைய பெயர்
ருங்குட ஒருவனிடம் நிலலாமல் நீங்குமாயின பிறவித் துன்பம்
அவனை விட்டு நீங்கிவிடும் என்பதாம்.

துன்பங்கள் தன்னைத் தொடராமலிருக்க ஒருவன் விரும்பு
வாரின் அவன் காமம் வெகுளி முதலிய குற்றங்களை அறவே
ஒழிக்கவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

அவரையும், சினமும் இல்லாதவனுக்குப் பிறிதீத்துன்பங்கள்
 உளவாகா என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை
 சுதீதகண்ணாபால் காணப்படும்.

கதை.

சுதீதகண்ணர் என்பவர் திரேதாயுசத்தின் முற்பகுதியிலி
 ருந்த ஒரு முனிவார். தண்டக வனத்தில் தனியேயிருந்து அ
 ருந்தவா வியரதிடப் பெருந்தவம் புரிந்தார் சுதீதகண்ணர் என்
 னும் இவரது வடமொழிப் பெயர்க்கு நல்ல ஒளிபினை யுடையவர்
 என்பது பொருளாம். அருந்தன் அன்ன முனிவன்; இடரில்லான
 எனக்கம்பரும் இவரை இரைத்தார். இகனல் இவரது மறுவறு
 கட்டியும் முனிவிலமாட்சியும் யுகி ஏ புலனும். கரமங்கடிந்து
 கடுஞ்சினக அறகண்டருவாரா சிவமொருவாசென்றும் ஒரு
 மெய்ப்பொருளை உளவொன்றொருந்தார. இருக்குங் கால
 கூடும் சிறிப கோததாயும் கொடிமை இழப்பக் கோல் துறந்து
 வீடு-ம் அதிகாரம் மெய்யுணர்ந்தல். 729

கானம் புருந்த இராமர் இவரை வந்து கண்டார். இணையடி
 மொழுகார் முனிவர் பெருமகிழ்ச்சியால் இறகத்தழுவி யினனுரை
 யகந்தார். காம் செய்தி ந்த தவமுழுவதையும் அவர் நலமுறத்
 தகாரர் தவகதையர் கானம் செய்த அவரது மனத்தாய்மை
 யயு, அவர் வற உணமையையும் வியந்து இராமர் மிக
 மகிழ்வுற்றார். அவரருளை அமையப்பெற்று அகன்று சென்றார்.
 முனிவர் இடர் ஒன்றையினி இனிதமர்நதிருந்து முடிவிலினைபத்
 தை முடிவிலடைந்தார் காம வெகுளிகள் இல்லாதவர்க்கு நேய்
 கள் இலவாம் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்த்தது. விரிவை
 இராமாயணத்தில் காண்க.

காமமும் வெகுளியும் ஓர்ந்தால் பிறவி ரோய் ஓரியும் என
பது இசைநூல் கூறப்பட்டது.

ஆசைசற் றிருந்தின் அநினிமித்தம் வந்
தோசைசால் வெகுளியும் ஒருங்கு நண்ணி
மசையார் அஹை மயக்க முழமுறும்
சசையார் அடிக்கல்ப் பிரிக்கும் இன்னவே. (காசிரகசியம்)

சுடடுறு சிறையுந் திணைகள் யாவையும்
காட்டிய திணையதோர் காமமாதலின்
வாட்டமில் புந்தியான் மற்றந் நேர்யினை
விட்டினர் அல்லரோ விடு சேர்ந்துளார். (கந்தபுராணம்)

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

மெய்ப்பொருள் அல்லவற்றை மெய்ப்பொருள் என்று உண
ருகின்ற மயக்க உணர்வால் பிறப்பு உண்டாகும். மயக்கம் நீங்கி
மெய்யுணர்வடைந்தவர் பிறப்பு நீங்கிப் பேரின்பும் அடைவார்.
ஐயத் தீர்த்த மெய்யுணர்வோர்க்கு வையமதனிலும் வானுலகு அ
ணித்தாம். எவ்வளவு உணர்வுடையராயினும் மெய்யுணர்வு இல்

730

நீருக்குட. குமரேச வெண்பா.

லாதவர்க்கு ரோன்மை இல். பொருள்களின் உண்மையை உள்
ளாறு அறிவே மெய்யுணர்வாகும். மெய்ப்பொருளை உணர்ந்
தவர் மீண்டு பிறப்பினை அடையார். உண்மைப் பொருளை ஒரு
வன் உள்ளத்தெரிய உணரின் அவனுக்குப்பிறப்பே இல்லை. வெம்
பிறவி நீங்குமாறு செம்பொருளை ந்காண்பதே ஒருவன் மெய்யுணர்
விற்குப் பயனும். தனக்கு நிலப்பெறா சார்பாய இறைவனை
யுணர்ந்து தன் சார்புகெட ஒருவன் ஒழுக்குவனின் அவனை
வினைத்துன்பங்கள் சாரா. ஆகை சிவம அயிச்சசை என்னும்

இம் முன்றையும் அறவே ஒருவன் ஒழிப்பனாயின் அவனுக்குத் துன்பமேதில்லை.

ந.சு-வது மெய்யுணர்ச்சல் முற்றிற்று.

௩௭-ம் அதிகாரம் அவாவறுத்தல்.

அல்கர்வது ஆசையை ஒழித்தல். மெய்யுணர்வெய்தி மெய்ப் பொருளை உணர்நீயர் பெய்ப்பாராளர்கள் மேல் முன்பொருந் திரிந்து ஆசை சிறிது ஒருமையின், அது பிறவிக்கு வித்தாய்ப் பொருகி வார்த்து பின் பெருநறையர் விளைக்கும் ஆகலால் அதனை அறவே ஒழிக்கவேண்டு மென்பதை யுணர்ந்துதற்கு இஃதா ண்டி வைக்கப்பட்டது. பிகையாமையை யறிதல் உலகைத் துறத்தற்கும், மெய்ப்பொருளை உணர்தல் பொய்ப்பொருளவாலைப் போக்குதற்கும் முறைய ஏதுவாகுமாதலால் அதிகார நிலைகளும் அம்முறையில் நின்றன.

361 கண்டமான் பாற்சிறிது காதலுற்ற தாற்பாதர் கொண்டார் பிறப்பேன் குரோசா—கொண்ட அவாவென்ப எல்லா உயிர்க்குமெஞ்ஞான்றற் தவரஅப் பிறப்பினும் வித்து.

37-ம் அதிகாரம் அவாவறுத்தல்.

இ—ள்.

குமரோசா! ஒரு மான் மேல் வைத்த அவாவால் பாதர் என் பிறப்பினை அடைந்தார் எனின், எல்லா உயிர்க்குக்கும் எஞ்ஞான்றும் தவர அப் பிறப்பு ஈனும் வித்து அவாவேயாம் என்க. தவர என்பது தவறல் என்னும் வினை அடியாகப் பிறந்த

எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; தவுதல்—கெடுத்தல், சுருங்குதல்.

தவாப் பிறப்பு—கெடாத பிறப்பு. தவாஅ என்பதில் அகரம் அபாபெடை. அல்தாவது பாட்டில் ஒசை குறையுமிடத்து அதனை நிறைக்க இடுவது.

இசைகெடின் மொழிமுதல் இடைகடை நிலை நெடில் அளபெழும் அவற்றவர் நினைக்குறில் குறியீய. உள் னால எல்லாவயிர்கட்கும் எக்காலத்தும் கெடாது வருன்ப பிறப்பை விளைத்தற்கு வித்தாயிடுப்பது அவரோ என்ற அறிந்நோர் சொல்லுவர் என்பதாம் அவாவை வித்து என்றும் அதன் இயல்பு நோக்கி என்க. துண்ணியதேயு. ஆலம வித்தான து எண்ணருங் கிளைகளாய்ப் பார்த்து விரிந்த ஒரு பெரிய பழுமாத் கைப் பபந்து விடுதல்போல் அருவாய் அணுவாயுள்ள அவாவும் கடத்தற்கரியதோர் பிறவிப பெருங்கடலை விளைத்து நிற்கும் ஆலால் அது வித்து என நின்றது. தான் சிறிதாயிருந்தும் பெரிதான ஒன்றைத் தோற்றுவிக்கும் என்றும் கூறுகி கீங்கணம் கறியி ருப்பினும் வித்து. விளைவு தோன்ற விரியும் எனவும் அவா பிற வியை விளைத்துத் தானும் அநியாது நிற்கும் எனவும் வேறுபாடு காண்க.

இச்சைவித்து உருத்துழி யான்எனப்பெயரிய
நச்சுமாமரம் நனியிக முளைத்துப்
பொய்சொன் சுவடுகள் போக்கிச் செய்யும்
பாவப்பஹழை பரப்பிப் பூவெனக்
கொடுமை அரும்பிக் கடுமை மலர்ந்து

99

732

திருக்குறள் நுமச்சை வெண்பா.

துண்பப் பாலாய தூசுகிப பின்ப
மரணம் பழகுகு நரகிடை விழ்த்து

தமிழகம் பிரபலமான உதவாது
இடையே கட்டி, ஏற்றுக்கொள்க.

உலாவிய பிரபலமான ஆகலால் பிரபலியை அறுக்க
நின்ற தற்சீலர் அகனை அறவே முதலில் அறுக்கவேண்டும் என
புனைகருகது. அறந்தவக் கொள்கையிற் சிறக்கவராயினால் அற
வினைச சிறிது உடையவராயின அதனால் அவர் பிரபலனை உடை
வா என்பது இதில் உணர்ச்சிப்படடது. இவ்வண்மை பரதர்
பால் உணரப்படும்.

கதை.

10 நூற்றாண்டில் இடபசிக்கணுக்கும் சயந்திக்கும் புதல்
கொய்த் தோன்றி இரதிலைவக முழுவுதல் தனக்கே உரிமையாக
பெற்றுப் பள்ளேடுக் காலம் பரிவுடன ஆண்ட பரத மன்னன்
பருவநாதிபதி பின் அனைகதைபுற் துறந்து அடவியிற் புதந்த
அருந்தவம் பரிபராய. புரிந்து வருங்கால் ஒரு நாள் கண்டி
கையை அடைந்தார். சூல் முகூர்த்த மான ஒன்று அதில் சிர்
பருக வரகது. அங்குத தோன்றிய ஒரு சிக்க முழக்கததால்
தன் கருபமராய அது கலங்கி மாயகது. தாய்மான் மாயக்
சூடல் தன்னை சத்தளிசதுத் தவிக்கது. அதனை அரச முனிவ
ராகிய பரதர் கண்டார். அக மிக உருகினார். அதனை அனைத்தி
டுததுத் தமது கவச்சலைக்குக் கொணர்ந்தார். அளவில்லாத
காகலை அதன் மேல் வைத்தார். தாது அரிய ஞான உணர்ச்சி
முழுதும் அசசிற்ப மான வளர்ப்பதில் சென்றது. நெடுங்காலம்
அருந்தவக் கிடந்து பெற்றெடுத்த ஓர் அரசினங் குழுவியைப்
போல் அதனை இவர் பேணி வருங்கால் தமது உடம்பு நீக்குங்
காலம் வரகது. இளமான் பிரிவை நினைந்து நினைந்து இவர் உள்

மீத உருகினார். பின் உயிரும பிரிந்தது. அம் மான்மேல் வைத்
த அவாவினால் பிரபு ஒரு மானாகவே பிறந்தார். மதிநலங்குன்
ருது வசந்தூரில் திரிந்து சின்னூளில் மடிந்து பின் ஆங்கோசகோத்
37-ல் அதி 51 .. அவாவறுத்தல் 733

திரத்தில் அங்கரா என்னும் ஓர் அந்தணனுக்குப் புதல்வனாய்க்
தோனறி அவாவினால் எய்திய அலலவயஞ்சி அதனை அற
ஒன்றம் அறியாப பிகதர் போல திரிந்து பிற் பிரபு சீவானார்.
அவாவே பிறப்பு எனும் வித்தவ என்பதும் அலமற்றவர்க்கே பிறப
பு அறம் என்பதும் உலகம டொர்பால் ஒருங்கே உண்டது.

(விநிவைப் பாகவரத்தில் காண்க)

திரியொடு நெய்செறி வற்ற செஞ்சுடர்
எரிதருய் விருதுவற் நிலங்கு மாறுபோல்
விரிமுக் குணத்தொடு வேவின் மாமனம்
உரைகரு பிறவியை ஒழிப்பதில்லையே (1)

பன்னுமுற் பிறகதையில் பரதன் என்னவான்
இக்கிலம் புரத்திடா அகற்றி யாவும்விட்
டுன்னிய தவத்தொடும் ஒழுக்கும் நானினோர்
கன்னிமானுழை மனம் கலகதிறத்தலால் (2)

அய்வுழை உருவமும் அடைந்திடட்டின
இயவுருவெடுத்தனன் இன்னம் ஒன்றி ஓட
கவ்வைசெய் மனங் கதுவாது சின்னான
செவ்வியோய் பவத்தடற் செலவு மாற்றியே (3)

இவை மருகுணனை கோக்கிச் சடபரதர் கூறினன. இயந்
ருல் மேற்குறித்த உண்மை இனிது தெளிவாதல் காண்க.
அவாவே பிறப்பிற்கு வித்து என்பது இதனால் கூறப்பட்டது

362 வேறொன்றும் வேண்டார் விரும்பிப் பிருக்கியேன்
கூறின்பன் கொண்டார் குமசேசு—தேநியே
வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது

இ—ள்.

குமரேசா! ஒரு பொருளையும் தாம் வேண்டாதவராயி
ருத்தும் பிருங்கி முனிவர் ஏன் பேரின்பத்தை அடைந்தார்எனினு
734 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

வேண்டிங்கால் பிரவாமை வேண்டும் அது வேண்டாமையை
வேண்ட வரும் என்க. அது என்றது பிரவாமையை.

வேண்டத்தக்கதும், வேண்டியதை எய்தும் நெறியும் இதில்
விளக்கியுள்ளமை காண்க.

பெரியோர் உள்ளம் ஒன்றை விரும்புங்கால் பிரவாமையை
யே விரும்பும். அப்பிரவாமை ஒரு பொருளையும் விரும்பாமை
யை விரும்ப; அவருக்குத் தானே எய்தும் என்பதாம்.

இனி, ஒருவன் ஒன்றை விரும்புங்கால் பிரவாமையையே வி
ரும்பவேண்டும்; அது விரும்பாமையை விரும்ப தானே அவனுக்
கு வரும் எனவும் இது பொருள்படும்.

அவா இல்லாதவர்க்குப் பிறப்பின்மை தானே யுண்டாகும்
என்பது கருதது.

மேல் பிறவிக்குக் காரணம் காட்டினார்; இதில் பிரவாமைக்கு
உபாயங் கூ.

வேண்டாமையால் வேண்டியது வரும் என்று அடிகள் உண
ர்த்திய ஒண்மையை இதில் ஊன்றியுணர்க. மெய்யுணர்வுடைய
வர் எதையும் விரும்பாமல் பிரவாமையையே வேண்டுவதென்பது
இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை பிருங்கி முனிவர்பால்
உணரப்படும்.

கதை

பிருங்கி என்பவர் முற்றத்தறந்த ஓர் முனிவரர். நெடுங்
காலம் கடுக்கவம் புரிந்தவர். எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் இச்சை

யே சாரணம் எனபதை இனிது தெளிந்து அதனை அறவே ஒழித்
து உண்மைப் பொருளையே உளங்கொண்டிருந்தார். பிறவி நீக்கத்
தையே பெற்றிடவிழைந்தார். இவர் தமது யோக மகிமையால்
மேருவையடைந்தார். அங்கு அருளுருவாகி யிறைவியோடு எழுந்
தருளியிருக்கும் இறைவனைக்கண்டார். தேவியைவழிபடிந் உலக
இன்பங்கெல்லாம் எளிதில் எய்திவிடும் என்பது சருதி அவதர்

37-ம் அகிலாரம் அவாவறுத்தல 735

றை வேண்டாதவராய் ஐயனாமாதகிரம் வலம்வரது வழிபட்டார்.
அம்மை சீர்த்து துனிவுடன அமழுனிவரை கோககத் தமது
கருகிய உடல் வலி குனவி உதிரமும் தசையும் ஒருங்கே உதிர்க்
தன. முனிவர் தளர்ந்தார் உடனே ஓர் காலும் கோலும்
அவர்க்குக் கண்ணாகல் உதவி அம்மைக்கு உண்பையை உணர்க
தினார். பிழிந்திருக்கதலைவரே இப்பிரிவினை வக்கிதன்று
கருசி அம்மை அருக்கியம் புரிந்து ஐயன ஐடங் கலகதி ரந்தார்.
அதனையே அர்த்த நாசிசன எனபார். பீண்டிம முனிவர் வேறொன
றையும் வேண்டாமல் பிறவாமையையே வேண்டி வணக்கினார்.
அவரது அவாவற்ற கன்மையை சீயந்து அமமையும் அருள்புரிந்
து வந்தார். முனிவர் பின் பிறவாமையையே பெற்று மகிழ்ந்தார்.
மெய்யுணர்வுடையவர் பிறவாமையையே வேண்டுவர் என்பதும்
அவா இவ்வாதவர்க்கே அல்தண்டாகும் என்பதும் உலகம் இவர்
பால் கண்டது. (விரிவை சி சாகிய ததில காண்க)

அவா அற்றவர்க்கே பிறப்பு அறும் எனபது இதனால்
கூறப்பட்ட

363 மேலரகம் கன்னிகையும் வேண்டாதேன் வேதசரர்
கோலமுறா சென்றர் குமரேசா—ரீலமுடன
வேண்டாமையனை விழுச் செகவம் ஈண்டில்லை
யாண்டும் அல்தொப்ப தில. (கூ)

குமரேசா! வேகசரர் என்பவர் அரசு செல்வத்தையும் அரசினங் குமரியையும், வேண்டாமென்று விடுத்தது ஏன் விரைந்த செனரார் எனின், 'வேண்டாமெ அன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டு இல்லை ஆண்டும் அஃது ஒப்பது இல்லை என்க.

வேண்டாமெ அன்ன—அவாவாமெ போன்ற.

விழுச் செல்வம்—மேலான செல்வம்.

ஈண்டு ஆண்டு என்பன இவ்வுலகத்தையும் அவ்வுலகத்தை

736

சீருக்குட குமரேச னெண்: 11.

யும் குறித்த நின்றன. யாண்டு என்று கொண்டால் எவ்வுலகத்தும் இல்லை என்று கொள்க. உம்மை இறந்தது தழுவிப்பது.

அவாவின்மையானது தன்னை யுடையவனுக்கு அளவில்லாத பெருஞ்சிறப்பினை அமைய நல்கும் ஆதலால் அது விழுச்செல்வம் என நின்றது. கவலையாதமின்றி இருமையினும் இன்பம் பயக்கும் அருமையை விழுவிய என்னும் அடைவிளக்கிநின்றது.

மேல், வேண்டாமையால் சிறவாராயுண்டாம் என்றார் இதில் விழுவிய செல்வமாய் நின்று இம்மையிலும் அது மேன்மையைத் தருமென்றார். துறக்கத்தினை இருப்பினும் அவாவுடையவர் மேலும் மேலும் விருப்பிக் கலக்கக்கையே யடைவாராதலால், அவா இன்மையன்ன நன்மை ஆண்டும் இல்லையாற்றது.

செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே

அல்லா நல்குரவு அவா எனப்படுமே. என்றதுங்காண்க. அவாவாமையை ஒத்த செல்வம இவ்வுலகத்திலலை; அவ்வுலகத்தும் அதனை ஒப்பது இல்லை என்பதாம்.

இல்வாழ்வார் செல்வத்தாலும் துறவிகள் அவாவின்மையாலும் சிறப்புறுவர் என்பது குறிப்பு. செல்வமுடையையும் அவாவின்மையும் இருவகை கீழ்பார்க்கும் முறைகீய உரிமையாம் என்க. அவா இன்மையே அறிவோர்க்கு விழுவிய செல்வம் என்பது கருத்தி,

மெய்யுணர்வுடையவர் அவாவின்மையையே விழுவிய செல்

வமாதக் கொளவர எனபது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்
 வுண்மை வேதசார்பால் உணரப்படும்.

கதை.

வேதேசார் என்பவர் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு
 முன்னர் வடநாட்டிலிருந்த சயசீலன் என்னும் ஓர் வேதியன்
 டுதல்வர். சிலர் இவ்வரச அரச மரபினர் என்பர்; பலநூற்புல
 னமயும் இவர் நலனுறப் பெற்றவர். நியாயமையைத் தெளிந்து

37-ம் அதிகாரர் உரைவந்தது

737

இளமையிலேயே உலகைத் தூர்கவர் தனியிடமொன்றில்
 தமர்ந்திருந்து நலிகவும் புரிசுகார். நான் பல கழிந்தபின் ஓர் நக
 ரினோ அடைந்தார் அங்கு அந்நாட்டு வேந்தனுடைய அருமை
 மகளின் சுயமவரம் திகழ்க்கதி. சுயமவரம் எப்பது ஒரு பெண
 தனக்கு விருப்பமான ஒருவனை மணமுடனாகக் தானே வரிததுக்
 கொள்வது. வேறு ஆண் மரளின்றி அவளை உள் அரசுக்குரிய
 ளாரிடுந்தனர். அகனல் அவளை அடைப்பானே உள் அரசு பத
 வியையும் அடைவான் என்று அறிவித்திருந்தது. உள் இருவரை
 நலனுங்கடுதி ஆயிரக் கணக்கான அரசர்களும் பிரமம வந்து
 அவ் குக் குடிமியி நுந்தனர். அரரிளங்குமரி தாதிகள் புடைசுழ
 வந்தாள். அவைநடுவேயிடமிருங்க உயர்க்கபிடத்தின்மீது உவந்து
 ஏறினாள். உபரீதரமுங்ையத் ாண்ட உள்ளில் உம் அவையில் உள
 வாய உலகைக்கு உயாவேயில்லை. நாற்புறமும் வயது கோங்கி
 னாள். மிக உலவகாரத்துடன் எனக்கு எனக்கு என்று ததகம்
 தலைகளை நீட்டிக்கொண்டு எதிரெதர்க்குயிருக்கின்ற எவரையும்
 அவள் விருப்பயில்லை. இவ்வீனே கசகை ஒரு முலைநில் ஒதுங்கி
 நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த நமது வேதசாரையே விருப்பி

191. தன் கையில் இருந்த மலர்மாலையை இவருக்குள் சூட்டு
தற்கு வினாந்து வந்தாள். இவர் வேண்டாமென்று வெருண்டு
சென்றார் அவளும் செட்டிந்து உடனியையடைந்தாள். அவளை
நோக்கித் தம் மனஉறுதியை உணர்த்தி இதம பல மொழிகார்,
அவள் உணர்ந்தாள். அரசை வெறுத்துத் தவிரெறி நின்றாள்.
சிறந்த அழகியையும் உயர்ந்த பாகனியையும் ஒருங்கே வேண்டா
மென்று வெறுத்தது சென்ற இவரது தூதரின் பெருமையை
அமர்நாம் வியநகார். அவரவில்லாதவா இருமையினும் பெருமை
எய்துவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் கண்டது. (விரிவைப்
பாரதத்தில் காண்க.)

அவா இன்மைபோல் மேன்மையான செல்வம் வேறெங்கும்
யன்பது இரஞல் கூறப்பட்டது.

738 திருக்குறள் குமரேச வெண்பா.

364 மாசில் நமசிவாயர் வாய்மையொன்றே வேண்டியெல்லாம்
கூசியேன் நீத்தார் குமரேசா—ஆரவன்ற
தூய்மை பென்பதா வின்மை மறந்து
வாய்மை வேண்ட வரும். (ச)

குமரேசா! நமசிவாயர் யாகோர் அவாவுமின்றி மெய்ப்
பொருள் ஒன்றையே என் மேவி நின்றார் எனின், தூய்மை என்
பது அவா இன்மையே; அது வாய்மை வேண்ட வரும் என்க.

அளபெடைகள் இசை நிறைத்து நின்றன.

தூய்மை என்றது முத்தியை; மாசற்றது என்பதாம்.

வாய்மை என்றது கடவுளை; மெய்ப்பொருள் என்றபடி.

அவா இன்மையை மேல் விழுமிய செல்வம் என்றார்; இதில் அதுவே முதநியின்பம் எனலாம்.

முத்தி என்று சொல்லப்படுவது அவாஇன்மையேயாம்; அது மெய்ப்பொருளை விருமபத தானே எய்தும் என்பதாம்.

ஆசை இன்மையே முத்தி என்பதும் அது மெய்ப்பொருளைச் சிந்தித்தலால தானே வந்துசேரும் என்பதும் இதன் சுருத்தாமென்க. இனி, தூய்மையைச் சூதம் என்றும் வாய்மையைச் சத்தியம் என்றும் கொண்டால், சூதம் எனபது ஆசையின்மையாம்; அது சத்தியத்தை விரும்பத் தானே உண்டாம் என்று கொள்க. அவா இல்லாதவர்க்கே பேரின்பம் உண்டாம் எனபது குறிப்பு.

அவாவற்று மெய்ப்பொருளைப் பற்றினோர் பிறவா இன்பத்தை விரைவில்எய்துவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை நமசிவாயர் பால் உணரப்படும்.

37-ம் அதிகாரம் அவாவறுத்தல்,

789

கதை.

நாடுவாயர் எனபவர் சற்றேறக்குறைய இற்றைக்கு அறுபது ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் திருவண்ணாமலையி விருந்தவர். அக்கலத்தில துறவியாய்க் தனித்திருந்த குகை நமசிவாயர் என்

ஹும் ஞானயோகிபரல போரன்புடையவர். பல ஞான்களிலும்
 நல்ல பயிற்சியுள்ளவர். செய்யுள் இயற்றும் திறமையுடையவர். உலக
 உலக நாட்டின் நி உண்மைப் பொருளையே உளத்திற் கொண்
 வராய் ஒழுக்கி வருகின்ற இவர தமது ஆடையை இ ௨ ககரளா
 லும் பிடித்தல் உரு காள் விசைத்து தேய்ததார். ஏன் தேய்த்நாய்
 என்று ஆசிரியா இசைகதார். தில்லை பரமன் திருமுன் நிகற
 திரைச் சீரையில் வருபாய் பிடித்தது அதனை அவிக்கத் தேய்த்
 தேன் என்று. ஆசிரியா உற்றதை முற்றும் வினவி உண்மை
 பென்று உணர்ந்தார் சீடரது முற்றணர்வைத் தெளிந்து வியக்
 தார். "குருவே" என்று அழைத்தார். அதுமுதல் இ ரைக்குரு
 நாமசீயாய் என்று உலகம் கூறி வந்தது தேசிகர் தில்லைக்கேடுவன்
 றார். ஆசிரியர் பணித்தாய்வே இவர சிதம் பரத்தை அடைந்தார்.
 இவரது அடபுர்க்குங்கி அம்பிகையே வந்து பொற்காலத்தின் அ
 னாம அருளி ஆகனார் அகாலசதவி ன்று சித்திகள் பலசெய்த
 வந்தார். இவரது மேன்மையைத் தெளிந்த ஆசிரிக ணக்கான
 போர்கள் தந்தலம் வருகித தமமரலியன்றதை இவர முன் நாலித்
 தையாகச் செலுத்தினார். அவற்றின் ஒன்றையுந் தீண்டாது ஒடுங்
 கியிருந்தார். கிடந்த பொருள்களை - கண்டவரெல்லாம் ிரண்
 டேசெனார். மெய்ப்பொருள் ஒன்றையே இவர் விருமபிப்
 குந்தார்.

ஈசனை யிருத்ததும் இவரத் தேர்ப்பொருள்

ஆசைபய பிரித்து - ல அந்த ணாளர் தாம்

வரசமுந் நிமிச ஒரு மனையில் புண்பவ

ஈசனை யிருத்ததும் நிமிசமும் என்பரால், என்னும் உண்
 மையை இவர் இனிதுணர்ந்தினார். அவர் எவ்வது யாதும் இன்றி,

இறைவனருளையே அவாவிநின்ற இவர் கெட்டுப்போய் சழிந்த பின்
 திருப்பெருந்துறைடை; அடைந்தார் கசு! வருடம் வை
 காசிமதியில நவமித்தியில 'ஆறை' ஸ 7 ண்டறக்கலை
 தார். அண்ணலை வெண்பா, ஸ 7 ண்டறக்கலை
 ஞால்கள் இவரால இயற்றப் பட்டன. ஸ 7 ண்டறக்கலை
 ய்ப் பொருளையே விருப்பியுள்ளவா ஸ 7 ண்டறக்கலை
 னில் உண்டாம் என்பதை உலக ஸ 7 ண்டறக்கலை
 அருணை மான்வியத்தில் காண ஸ 7 ண்டறக்கலை

அவா இனமையே முதலியினர் ஸ 7 ண்டறக்கலை
 பட்டது.

365

ஆசையற்ற நாரதர் பின் அற்றயர்ந்தார மற்றவரேன்
 கசிமிசு நொந்தார் குமரேசா—அசுற ஸ 7 ண்டறக்கலை
 அற்றவ ரென்பார் அவாவறநூர் மற்றவரேன்
 அறநூர் அற்ற திலர். (கு)
 இ—ள்.

குமரேசா! அவா அற்ற நாரதர் பிறையற்றார்; அஃது
 அருத கதி புகலானேர் தறககிருந்தும் ஏன பிறந்த உழன்றார்
 எனின், அறநவர் எனபார் அவா அறநூரே; மற்றையார் அறநூக
 அறநது இலர் என்க. அற்றவர் எனபதற்கு ஈண்டு இயைந்த
 ஒன்றை இயைத்துக்கொள்க.

மற்றையார் என்றது அவா அரு சுவர்களை. அறநூர்—அத்
 தன்மையாக; அஃதாவது அவா அறநூர் பிறனி மற்றையோல.

பிறவி அற்றவர் என்று சொல்லப்படுவார் அவா அற்றவரே
 அஃது அருதவர் அவர்போல் பிறவி அற்றவராயார் என்பதாம்,
 இனி, புறத்தில் பற்று அற்றார் என்று சொல்லப்படுவோர்
 உள்ளத்தில் அவா அறநூரே, அவ அவா அருதவர் அவ்வளவாகப்

அவா இல்லாகவரே பிரவா இன்பத்தைப் பெறுவர் எனவும், அகணையுடையவர் பிறவித் துன்-த்தையே அடைவர் எனவும் இஃதுணர்ச்சியுதென்க. விதி, மறை, என்னும் இருவகையானும் அவா அறுதகாரது சிறப்பு இதில் விளக்கப்பட்டது.

அவா அற்றவர்க்கே பிறவி அறம் என்பதும் அஃது அறகலர்க்குப் பிறவி அறது என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை நாரதர்கண்ணும், கபி முதலானோர்பாலும் உணரப்படும்.

கதை

நாரதர் என்பவர் பிரமாவின் மாணசு புசல்வர். முனிவர்கணத்துள் முகனமை வாய்ந்தவர். நெடுங்காலம் பெய்யாதிருந்த மழை இளம்பிறந்தவுடனே பெய்ததால் இவருக்கு நாரதர் என்று பெயர்வந்தது எனார். நாரதம்—நீர். யாழ்இவசரில் இவர் மிகவும் வல்லவர். பாரதியம் என்னும் ஓர் இயச நூலை இயற்றியுள்ளார், இவரது யாழ்க்கு மகதி எனறு பெயர். முற்றக் தறந்தவர். தத்துவவுணர்வினர். ஒரு நிலையின்றி எவ்வுலகங்களினும் இனிது திரிபவர். மனிதர்களாயினும் தேவர்களாயினும் செருக்குக் கொள்வராயினும், உடனே சென்று அவர்களது சிறுமையை வெளிப்படுத்தித் திருத்திவிடுவர். இவரது நடை, உடை, பாவனை, உசரல, செயல் எல்லாம் விஃனாகமுள்ளனவேயாம் இவருக்குக் கலகப்பிரியவென்று ஒரு பெயரும் உண்டு. ஆனால் இவர் மூட்டும் கலகங்கள் மறந்தடித்து உயிரகளுத்து நலம் புரிவனவாகும். இவர் செய்தள்ள மிக்கிர பேசுநாள் அளகிடலரியன அவையாவும் இறுதியில் இகமாகவே காணப்பட்டன. இவரது பெயரைக்கேட்ட அளரில் அமார் முகல் அனைவரும் அகமகிழ்வடைவர். அவாவே எல்லாத துன்பங்கட்கும் காரணம் என்பதை இனிது தெளிந்து அகனை இவர் அறவே அறுத்தார். அத

னல் பிறவி நீங்கிப் பெருநலமுற்றார். அரிச்சந்திரன், தருமன், சித்திராகேது, முதலிய அரசர் சிலரும், சுகர் அரிய சுவர் முதலிய முனிவர் பலரும் இவரது ஞான மொழியைக் கேட்டு மேன்மையடைந்தனர். அவர் அற்றவர்க்கே பிறவி அறும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பிரமகைவர் தந்ததில் காண்க.)

742

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை 2.

கடி, இமசரன், குலேகனன், தூடன், பிகநன், சிதர்வர் த்தி, சொரூபன் என்னும் இவ் எழுவரும் பரகதவாசருக்குப் புதல்வராய்த் தோன்றித் தறவிசையினார். காங்கவ முனிவரை படுத்திக் கலைஞர் பயின்றார் ஆரியனும், பொறியின்பங்களை அவரவி அறிவில் சொல்கள் புரிந்தார். அந்நால் இவரணையரும் வேடசாகப பிறந்தார் வெட்டிழி அடைநகரம். அவர் அருதவர் க்குப் பிறவி அருதென்பத உலகம் இவரால் எளிதே கண்டது. விரிவைச் சிவமகாபுராணத்தில் காண்க.

அற்றான் என்று சொல்லப்படுவான் ஆசையற்றான் ஒருவனே மற்று கரவின்னென்காணும் வைககாப பிறவேதக்கனெனலாம் செற்றானளனிணும் அவையா க்குஞ்செயிர்த்துள் பகனருனேயன்றி உற்றார் வணங்கும் அவன்போல ஒழிந்தான் கெளல்யவுறுபிறவி (குசேசேலோபாக்கியானம்);

அவா நீங்காதவர்க்குப் பிறவி நீங்காதெனபது இதனால் உதப்பட்டது.

366

கூடுமவா வுக்ஞ்சிக் கோசுகரும் மரகதரும் கோடியன் செவறார் குமரேசா—நாடியென்றும் அஞ்சவ தோரும் அறன் ஒருவனை வஞ்சிப்ப தோரும் அவர்.

(க)

இ—ள்.

குமரேசர்! கோசிகளும், மாதகளும் அவாவினை அஞ்சி
என் திசைகள் தோறும் அகன்றார் எனின், ஒருவனை வஞ்சிப்பது
அவாவே; ஆகலான, அதனை அஞ்சுவதே அறன் என்க.

ஒரும் என்பன இரண்டும் துசை நிலங்களாய் நின்றன. ஒரு
வனை என்றது பிறவிபற நின்ற அறிவனை என்க.

31-ஆ அர்த்தமம் அ. லா. ச. த. த. த.

713

பற்றிய மெய்யுணர்வெய்தி முக்தியை அடையவிருக்கும்
நற்றொருள்ளத்தாம் அவா மெய்லப் புழுந்து அவரைத் தன்வய
மாக்கிக் கெடுத்தவன் மெய்லான, "அவா வஞ்சிப்பது" என்றார்.

ஒருவனை மடக்கிக் கெடுக்க வளந்து அவாவே ஆகலால்
அதனை அஞ்சிக்காப்பதே அறனும் என்பதாம்.

ஒன்றிற்கும் அஞ்சாத தறியோர் ஆசையை அஞ்சிக் காக்க
வேண்டுமென்றது, தாம் பெறுகின்ற உபயத்துக்கு உறு பகையா
ய் நப்பது அதுவேயாகலான என்க. ஆசையைத் தம் உள்ளத்
தில் புகவொடடாகவடி உணமெய் பொருளினோ உணர்ந்து பாவி
தன உபயாது நின்றலே னறந்தவர்க்குக் சிறந்த அறம் என்பது
ஞான்பு.

அவாவினை அஞ்சிக் காக்கலை தறியோர்க்கு அறம் என்பது
இதில் உணர்தகப்பட்டது இவ்வுண்மை கோசிகள் கண்டனும் மா
வகற்பாலும் உணராய் நிக்.

கதை

கோசிக் அரசைத் தறந்து தமது நகரை விட்டதன்று

கழுத்துத் தீசையை நண்ணி அருந்தவர் பரிந்திருக்கும்போல் இவ
 ரது தல நிலைபைச் சிதைக்க விருப்பி இத்தின் தீவிரத்தமை
 யை அணுப்பினை. அவருள் இசைந்து ஆங்கு வந்து இருந்தவர்
 முன்பினபொருந்தினாரா. அவளது உருவ கழமைக்கண்டு இவர்
 உள்ளகரைத்தருகினார். மன நிலை குறைந்து மயல மிகக் கொண்
 டார். அவள் இணங்க, உவந்து அணைந்து மகிழ்க்கார். அவளது
 போதக் கடலில் புருந்து தாழ்ந்திருக்க இவர் சிறிதுகாலம் போன
 பின் போதக் கொன்றப்பெற்றார். தம பிழைக்கு இரங்கினார்
 பொங்கி எழுந்தார். அவளின் கொடுபையை அஞ்சி நடுங்கினார்.
 இவ்வஞ்சம் இத்திரன் செய்ததென்ற உணர்ந்து அவ்வஞ்சியை நோ
 க்கி வஞ்சினக் கொண் டார் மண்மாளகென்று அப் பெண்டினி
 யைச் சபித்தார், அவ்கிருந்தாளின் இன்னம் வஞ்சம் நிதமுமென்று

744 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

அஞ்சி அகன்றார். தென்தீசையைடைந்து திருந்திய தவத்
 தைச் செய்து தெளிந்திருந்தார். அங்கும் தமது உள்ளத்தில்
 அவாவும் வெருளியும் அடப்பதை அஞ்சி அகணையகன்று மேல
 தீசை நண்ணினார் ஆண்டும் அஞ்சி அதனைவிட்டன்று வட
 தீசை புருந்து திடமுடனிருந்து யாத்தாராவும் தாமமயனுமா
 வண்ணம் அஞ்சிக்காத்து என்றும் அடைதற்கரிய உயர்பதம் அடை
 ந்கார் அவாவை அஞ்சிக்காப்பதே துறவேர்க்கு அறம் என்
 பதைஇவர் உணர்த்துகின்றார் (யிரிவை இராமாயணத்தில்காண்க.)

கதை 2.

மரீகதர் என்பவர் வசிட்டரது மாடில் தோன்றியவர்.
 சிறந்த துறவொழுக்கமுடையவர். இவர் மேருவின் தென்பாலை
 மாநது தவாபுரிந்திருந்தார். வீடுபேறியத்தருரிய விழுமிய நலங்
 களைல்லாம் ஒருங்கே மேளியிருந்த இவர்பால் விபுதை என்னும்
 ஓர் அகா கணனிகை வந்தாள. அகா குலத்துக்கோர் சலைமை
 யான புதல்வனைப் பெறக்கருதி அகா குருவாகிய சக்கிரரோ அவ

னை இவரிடம் அனுப்பினார். அவளது வழிலைக் கண்டு முனிவர்
 அழைசி மெழுகாய் அவர் மேற்கொண்டார். அருகிலிணந்து உ
 ருக்கி மொழிந்கார். அவள் இசைவுற மருளி கசையுற இருந்தார்.
 நான் பல சழிந்த சின நல்லுணூர்வெய்தினா. ஆசை நோயால்
 தாமடைந்த மாசினையோரந்தார். அஞ்சி நடுங்கி அவளை அகல
 விடுத்தார் இவரைத் தோய்க நலத்தால் அவள்பால் கயமுரன்
 தோன்றினான். தமது இழிநிலையினை எண்ணி எரியுறு தனிப்போல்
 வாடி இன்னலங்கடலுட்பட்ட முனிவர், வேறோரிடத்தை அடை
 ந்து ஆசையை அறவே நீக்கி ஈசனை நோக்கி அருக்கலம் புரிந்
 தார். அவளின் வஞ்சத்தை அஞ்சி அகற்றலே அறிவேர்க்கு
 அறம் என்பதை உலகம் இவர்பாலும் உணர்ந்தது (மிரிவைக் கந்த
 புராணத்தில் காண்க.)

மெய்யை யுணர்ந்தல் முடிவாக வேண்டிக் கருவி யெலாம் பெற்றுச்
 செய்யமுத்தி யடைவதற்குச் சிறந்துளோனை மறவிவழிப்

37-ம் அதிகாரம் அவர்வுறுத்தல்.

745

பைய நுழைந்து பவமீட்டும் பாய்த்திக்கெடுக்க வல்லதவா
 ஐய அதனுக்குளநடுங்கி அஞ்சிக்கூத்தல் அந்நூர் தொழில்.

(கு ஈசலோபாக்கியானம்)

அவர்வ . . . தந்த . . . யுற்றே க்கு அறம் என்பது இத
 னை கூறப்பட்டது.

367

சாரும் அவர்வறுத்த தத்தாக் திரையீன்பம்
 கூரகின்றார் எனனை குமரேசா—நேரும
 அவர்வினை யாற்ற வறுப்பிற் நவ்வினை
 தான்வேண்டு மாற்றான வரும்.

(எ)

இ—ள்.

குமரேசா! ஒரு பொன்னையும் அவாவாத தத்தாத்திரையர் யாதொரு தன்பமுமின்றி எல்லா நலங்களையும் ஏன் எளிதில் எய்தினான் எனின், அவாவினை ஆற்ற அறப்பின், தவாவினை தான வேண்டும் ஆற்றான் வாரும் எனக.

ஆற்ற என்பது யிருதியை யுணர்ந்தும், ஈண்டு அது முழுதும் எப்பதைச் சட்டி நிறைது.

அவாவினை ஆற்ற அறப்பின—ஆசையை அறவே ஒழிப்பின், தவாவினை என்றது விடாக அறங்களை; அறமே அழியாததனை யாதலால் அதனைத் தவாவினை என்றார்.

ஆசையை ஒருவன் அறவே ஒழித்தால், அழியாத நலங்கள் எல்லாம் அவன் விருப்பியவாரே உளவாம் என்பதாம்.

மேல் மேற்சு புகாவண்ணம் அவாவினை அஞ்சிக் காக்கவேண்டும் என்றார்; அதனால் பயன் யாது எனபார்க்கு இது கூறிய தென்க. ஆசையிலாதவன் அழியில் இன்பத்தை எளிதில் எய்துவன் என்பது கருத்து.

சீர்த் தோர் அடிக் குமரேச னேன்பா
அவாவினை முற்ற அறுக்கவன் அநர் காந்தின் பொருள் பயன் யாவும் ஒரவர்க் எய்தவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வண்ணம் தக்காக கிரையர் பால் உணரப்படும், கருது.

தத்தாத்திரையர் எனபவர் அக்திரி முனிவருடைய அருள் தளப் புகல்வர். இவர், கண்ணன் தோன்றுகாதருப் பதினான்கு தலைமுறைகளுக்கி முன் அக்குலத்தில் தோன்றியிருக்க எது எனனும் அரசனுடைய காலத்திருக்கவர். உயர்ந்த ஒழுக்கமுடையவர். பொறியின்பங்களை அறவே வெறுத்தவர் துறியாமல் போல் எப்பொழுதும் இவிய சூயங்கீவர் முனிவர் சிவர் சீடராகி இவரை அணுகியிருக்க விரும்பினர் அதையும் பற்றும் என்று கருதி அவாவினைவரையும் அகற்று சென்ற திகம பராரகிக் தனிபேயிருக்கார். மேலடைமேல்சென்ற எதுவேற்கன

ஒருநான் இவரைக் கண்டு ஒன்றியிலாராரிருந்தம எல்லாமடைத்த
 வர்போல் இப்பெருமத்திரருக்கும் இவரது திருமுடகப் போலிவை
 வியந்து "உடைகோணமுடி இளந் எதனை இங்குநம் உடைத்தி
 ருக்கின்றா" என்றபணிந்து வினவினான். முனிவர் அருளுடன்
 நோக்கி அவரின் தீமைமையும அகளை அறுத்தார்க்கு உளவா
 ம சுவங்கனையும் பல உதாரணங்களால் இவரிது எளக்கினார். அரச
 சனும் உணர்ந்து அவர் அற்று உயானதான. அருத்தவம் புரிந்து
 வருத்தியடையவேண்டிய உயர்ந்த மதங்களை இரந்த இடத்தி
 ருந்த இவர் வருந்தாதடைநகரார். அமரரும் முனிவரும் இவ
 ரது அவாவற்ற சன்மையை வியந்து போற்றினார். அவர் சிறி
 தும் இலராசியஇவர் எண்ணிய நலங்களை எண்ணியாங்கெய்தி அ
 ப்ழிவினபத்தை முடிவில அடைந்தார் அவரின் அறிவை அறுத்
 தவர் விருந்தியன எல்லாம் வினாவில அடைவர் எனபதை உலகம்
 இவர்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. (விரிவெப்பாகவதத்தில்காண்க.)

ஆசை அறமினகன் ஆசை அறமினகன்
 ஈசனோ டாயினும் ஆசை அறமினகன்

ஆசை படப்பட ஆய்வருந தன்பம்
 ஆசை விடவிட ஆளநதம் ஆமே. (திருமந்திரம்.)

37-ம் அதிகாரம் அவாவறுத்தல். 747

அவர் இல்லாதவர்க்கு எல்லா கலங்களும் எனிதிலுளவாம்
 என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

368 அன்று மழ்சையின்பம் ஆர்ந்தார் அவாவற்றுக்
 குன்றினரேன் நால்வர் குமரேசா—என்றும்
 அவாவில்லார்க் கில்லாகும் தன்பம் அஃதுண்டேல்

குமரேசா! பொருளை விரும்பாமல் சென்ற திருமழிசையாழ்வார் இசைபமுற; அதனை அவாவி நின்ற நால்வர் ஏன் துன்பமுற்றார் எனின, அவா இல்லார்க்குத் துன்பம் இல்லாகும்; அஃது உண்டேல் தவாது மேலமேல் வரும் என்க.

அஃது என்றது அவாவை.

தவாது—குன்றாது. மேல் மேல் வரும்—இடைவிடாமல் வரும்.

அது என்னுஞ் சுட்டு துன்பத்தைக் குறித்து நின்றதாக் கொண்டு தவா அது எனப் பிரித்துக் காணினும் பொருத்தமாம்.

அவா இல்லாதவர்க்கு யாதொரு துன்பமும் இல்லை; அஃது உண்டாயின் எல்லாத துன்பங்களும் முடிவின்றி இடைவிடாமல் வரும் என்பதாம்.

துன்பங்கட்கெல்லாம் அவாவே காரணமாதலால் அதனை யுடையார்க்கு அவையுளவாதலும் அஃது இல்லார்க்கு அவை இல்லாதலும் இயல்பாம் என்க.

ஆசையில்லாதவர்க்குத் துன்பம் இல்லை யென்பதும், அதனை யுடையவர்க்குத் துன்பம் உண்டாம் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை திருமழிசையாழ்வார் கண்ணும் சிறுகணன் முதலிய நால்வர்பாலும் உணரப்பட்டோம்.

94

748

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

திருமழிசையாழ்வார் என்பவர் திருமாலடியவரூட் சிறந்தவராகிய ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள் ஒருவர். இவரது காலம் இற்றைக்கு எண்ணூறு வருடங்கட்கு முன்னராகும். சிலர் தவாபர யுகத்தினை பிற்பகுதியில் சித்தார்த்தி வருடம் கைமாகத்

தலை பிருது முனிவரது தவமகிளையால் ஓர் அரம்பைபால் இவர் தோன்றினர் எனப். பேணுவாரின்றி வனத்தில் தனியே கிடந்து அழுத கொண்டிருந்த இவரை வேடனொருவன் எடுத்ததுச் சென்று தன் மனைளிபால் தந்து இனிசூற வளாததான. பருவம் எய்தியரின் ாலகை துறந்துபோய்த தனியேயிருந்தார். அருந்தவரனைவரும் வியந்துபோறறககக்க தெளிந்த ஞானியாய்ச் சிறந்து விளங்கினார். எல்லாச் சித்திகளும் இவரெய்கியிருந்தார். மாலைப்பொழுதில் தனியே செல்லுங்காலத்தில் வழியே கிடந்த பல பொறநாககளைக் கண்டு 'ஆட்கொல்லியா கிடக்கெனறது' என்று சொல்லி அகன்று சென்றார். வாணிகத்தின்பொருட்டு அவ்வழியே வந்த சிறுகணன், சேனன, பலகன், தேவகன என்னு மநால்வரும் அச்சொல்லக் கேட்டு அந்த இடத்தை அடைந்தார். கிடந்ததைக் கண்டார். இப்பொன்னை விரும்பாமல் விரைந்து சென்றான் பித்தனபோலும் என்று எள்ளி நகைத்து அவற்றை எடுத்ததுச் சென்று அங்கே தனி இடத்தை அடைந்து நால்வரும் பங்கிடத் துணிர்தார். உண்டபின் பகுந்துகொள்ளலாம் என்று சிறுகணன் கூறினான். பலசலும், தேவகனும் அயலிலிருந்த நகரில் அன்னம் வாங்கச சென்றார். போனபின்னர் இருந்த இருவரும் அப்பொனைத் தமக்கே உரிமையாக்கக் கருதி அவ் இருவரையும் கொல்லத் துணிகது குறிக்கொண்டிருந்தார். சென்றவரும் அதனைத் தாமே கொள்ள்ருமபியதால் திரும்புங்கால் சேற்றில் மிகுதியாக நஞ்சைக் கலந்து கொணர்ந்தார். வந்தவா தற்கதை இருந்தவர் வாங்கினார். அவ் இருவரையும் நீர் கொண்டு வர ஏலினார். அவர் கூவத்திவறங்கி கீர் மொண்டு நிற்குதால் குப்புறத் தள்ளி அவரை மேலாழாதபடி செய்து இவ்

87-10 அகிசாரம் அநாவறுத்தகம்.

749

இருவருட் மீண்டவர்தார் இருந்த உணவை விரைந்து உண்டார் விட வேக்கதால் உடனே மாண்டார். அவர் இலராய் அகன்று சென்ற திருபுழிசையார் யாதொரு துன்பமுடி இன்றி அகமகிழ்ந்திருந்தார். அவர்வுடைய நால்வரும் அடியோடு மாண்டார்.

அவா இல்லாரக்குக துன்பா இல்கை என்பதையும், அதையுடைய
வா முடிவில்லாத துன்பத்தை அடைவர் என்பதையும், உலகம்
இவர்பால் உணர்ந்தது. (மிரிவை ஆழ்வார் சரிதைபில் காண்க.)

அவாவே துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் என்பது இது
கூறப்பட்டது

369 என்றமற இன்பக்கை எஃகு பிராகுமுனி
குன்றல் கொண்டார் குமரோசா—என்றிமே
இன்பம் இடையற சீண்டும் அவாவினனும்
துன்பத்துட்டுண்பங் கெயன். (க)

குமரோசா! அவாநீங்கியபின் பிருகுமுனிவர் என் அழி
யா இன்பத்தை எய்தினார் எனின, அவா என்னும் துன்பத்துள்
துன்பம் கெடின, இன்பம் இடையறது ஈண்டும் என்க.

துன்பத்துள் துன்பம்—துன்பங்கள் எல்லாவற்றள்ளும்
மிக்க துன்பம். அவாவையே துன்பம் என்றது அதன் இயல்
பும் தீமையும் கருதி என்க.

அவா என்று சொல்லப்படுகின்ற பெருந் துன்பம் ஒருவனுக்
குக் கெடுமாயின், இன்பமானது அவன்பால் இடையறது வரது
பெருகும் என்பதாம்.

1, ஈண்டும் என்பதைப் பெயராகக் கொண்டால்
உலகத்தும் இன்பம் இடையறது என்று கொள்க. இதில் உம்
மை ஆண்டும் என்பது தோன்றலின்றமையின் எச்சவும்மையாம்,

750

திருக்குறட் குமரோச சீனண்பா.

அவாவை ஒழித்தவன் அழிவில்லாத இன்பத்தை இடைய
றது எய்துவான் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வ

ண்மை பிருகு முனிவர் பால் உணரப்படும்.

கதை.

பிருகு என்பவர் அந்தணர் மரபில் தோன்றிய ஓர் அருந்தவர். பிரமாவின் மாணசபுத்திரருள் ஒருவர் எனப். எல்லாக் கலைகளிலும் வல்லவர். பிறந்தபொழுதே பேரொளியுடையாயிருந்தமையால் இவர் பிருகு என்று பெயரிடப் பெற்றார். புலோமசை, கியாதி என்னும் மனைவியிருவரை மணந்து முதலில் இவர் இல்லறம் புரிந்தார். மும்பத் துறந்த முனிவர்களும் இவரது சிறந்த தவ ஒழுக்கத்தைக் கண்டு புகழ்ந்து போற்றினார். திருமாலோடு அமர் புரிந்திளைத்த அசுரர் சிலர் இவருடைய முசல் தேவியிடம் வந்து அடைக்கலம் புகுந்தார். அந்த அம்மை யாதேசர் அல்லலும் அடையாதபடி அவர்கட்கு அருள் புரிந்தனுப்பினார். அதனால் மால் சினந்து அவனை மடியச் சபித்தார். அவன் மாண்டதையறிந்து முனிவர் மலை நோக்கி "கீர் மண்மேற்பிறந்து மனைவியைப்பிரிந்து வருந்துவீர்" என்று சபித்தார். அதன் பயன்தான் இராமாவதாரத்தில் நிகழ்ந்தது என்பர். இறந்த மனைவியைத் தமது தவ மகிமையால் முனிவர் எழுப்பிக்கொண்டார். பின்பு துன்பங்களே மலிந்துள்ளன என்று கருதிப் பிறவியை வெறுத்தார். எல்லாத் துன்பங்கட்கும் அவாவே காரணம் என்று தெளிந்து அதனை அறவே அறுத்தார். அதனால் அல்லல் பாதுமின்றி ஈண்டும் அமர்ந்து இன்புற்றிருந்து பின் மீண்டு வாரா மேன்மையை மேவினார். அவர் ஒழியின இருமையினும் இன்பம் மிகும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. விரிவைத் தேவிபாகவதத்தில் காண்க. அவர் ஒழியின் அளவில்லாத இன்பம் உளவாம் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

370

அன்றேன் அரியசுவர் ஆசையற்ற அப்பொழுதே
குன்றூஇன் புற்றூர் குமரேசா— என்றமே
ஆரா இயற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும்.

(10)

இ—ள்.

குமரேசா! அரியசுவர் என்பவர் அவா நீங்கிய அப்பொழுதே என பிறவா இன்பம் பெற்றார் எனின், ஆரா இயற்கை அவா நீப்பின் அந்நிலையே பேரா இயற்கை தரும் என்க.

ஆரா பேரா என்பன ஆர்தல் பேர்தல் என்னும் வினையடி யாகப் பிறந்த எதிர்மறை யெச்சங்கள்.

ஆர்தல்—நிலைநல். பேர்தல்—நிலைநிரிதல்.

ஆரா இயற்கை அவா—நிரம்பாத இயல்பினை யுடைய ஆசையை.

பேரா இயற்கை என்றது முகதியை; என்றும் நிலைநிரியாத இயல்பையுடையதாகலால் அஃது இங்கனங் கூறநின்றது.

ஒருகாலும் நிறைகவில்லாத இயல்பினை யுடைய அவாவினை ஒருவன் ஒழித்துக்கொள்ளுமின் அப்பொழுதே அஃது அவனுக்கு விடயுண்பத்தைக் கொடுத்துவிடும் என்பதாம்.

அவா நீங்கியபொழுதே ஒருவனுள்ளத்தில் பேரின்பம் ஒங்கிவிடும் என்பது கருத்து.

ஒருகாலும் நிறையாத அவாவினை ஒழித்தவர் என்றும் நிலையான இன்பத்தை எய்துவர் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை அரியசுவர் பால் உணரப்படும்.

அரியசுவர் என்பவர் தக்கனுடைய புதல்வர்கள். தாய்

பெயர் வேதவல்லி. இறைவனருளால் பதினாயிரவராக இவர்
752

திருக்குறட் குமரோச வெண்பா.

இசைந்து தோனற்றார். இவரனைவருக்கும் ஒரு தொகையாக
அரியசுவர் என்றே பெயர். உருவிலும், குணத்திலும், மறினி
லும், அழகிலும், ஒரு நிகரானவர். தக்கவ விரும்பியாங்கு
படைப்புக் கொழிறதரிய உயர்ந்த பதவியைத் தாம் அடைய
வேண்டி இவர் தாத்திற்கேகினார். வந்த மலைச் சாரலில் விளங்
கியிருந்த ஓர் அழகிய பெய்கையை அடைந்து தாம் விரும்பிய
தை மேவ அருந்தவம் புரிந்தார். ஆண்டுகள் பல கழிந்தபின்
ஆண்டு நாரதர் வந்தார். தாம் புரி பாலரை வியந்து நேரக்கி
னார். “யாது வேண்டி இம் மா கவாளு செய்கின்றீர்” எனார்.
அவரனைவரும் உறறகை யுரைத்தார். முனிவா இரங்கினார்.
“எத்துணைச் சிறந்தபதவியாயினும் அடில் துன்பங்கள் நிறைந்தே
யிருக்கும். துன்பம் கலந்த ஒன்றை இன்பமெனலாகுமா? மா
சற்ற இன்பத்தையே நீர் மருவுகல வேண்டும். அஃது ஆசை
யற்றவர்க்கே அமைவதாகும். உணர்வோச பெறம் பயன அங்வு
யர் நலமெய்யாம்” என்று உண்மையை உணர உரைத்தார். அவ
ரனைவரும் உணர்ந்தார். உற்ற அவாவை முற்றும் ஒழித்தார்.
முத்தராசி உடனே முத்தியை அடைந்தார். நிறையாத அவா
நீங்கியபொழுதே நிறைவான பேரின்பம் உண்டாம் என்பகை
உலகம் இவர்பால் உணர்ந்தது. (விரிவைக் கந்தபுராணத்தினும்
பாகவதத்தினும் காண்க.)

ஆராத அவா அற்றபொழுதே பேராத இன்பம் பெருகும்
என்பது இதனால் கூறப்படடது.

நன்றாய் ஞானங்கடந்துபோய் நல்லிந்திரிய மெல்லமீர்த் [ந்து
தொன்றாய்க்கிடந்த அரும்பெரும்பாழ்உலப்பிலதனை யுணர்ந்துணர்
சென்றும் கின்பத்துன்பங்கள் செற்றுக்கடோந்து பசையற்றால்

மாடத்துளான் அல்லன மண்டபத்தான் அல்லன்
கூடத்தூளான் அல்லன கோரிலுள்ளான் அல்லன்
வேடத்தூளான் அல்லன வேட்கைகண்டீரா நெஞ்சின
பு...-ததுளே நினறு முத்திதந்தானே. (திருமந்திரம்)

(இவ் அதிகாரசத்தின தொகைப் பொருள்)

அவாவே பிறப்பிற்கு வித்தது. அவா இல்லாதவர்க்குப் பிற
வரமையுண்டாம். அவா இனமையே அறிவோர்க்கு அருமபெ
ருஞ் செல்வம். அதுவே முத்திரின்பமாம். அவா அற்றவரே
பிறப்பு அற்றவசாவார். தன நெஞ்சிற் புகாவண்ணம அவாவை
அஞ்சித் காக்கவேண்டும். அவா இல்லாதவர்க்கு எல்லா நலங்க
ளும் எளிதில் உளவாம். அவா இல்லாதவா இன்பத்தையும அ
தனையுடையவா துன்பத்தையும அடைவர். தொகையாத அவா
தொகையின் நிலையான இன்பம் விளையும். அது நீங்கிய அப்பொ
ழுதேத என்னும் நீங்காத இன்பம் எய்தும்.

நடவது அவா வறுத்தல் முற்றிற்று.

39-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

அஃதாவது வினைவின் வினைவு. வினையாவது மனம், வாக்கு
காயம் என்னும் முன்று கரணங்களிலிருந்து தோன்றுகின்ற
வினைவு, சொல், செயல்கள். அவை நல்லனவாயின் நல்வினை
யாம். தீயன வாயின் தீவினையாம். நல்வினை இன்பத்துக்கும்
தீவினை துன்பத்துக்கும் காரணமாகும். கடவுள் வாழ்த்து மு
தல் அவாவறுத்த லீழுக உரைத்தன யாவும் துன்பம் நீக்கி
இன்பம் எய்தும் நெறிகளையே இனி துணர்த்தின; 'முன்பு
செய்த நல்வினையே பின்பு நல்லுழாய் இன்பம் விளைக்குமா தலால்

இதுவரை செய்யாதொழியினும் இனிமேலாவது அதனையே ஒரு
வகை செய்யவேண்டும் என்பதும், அடுத்தவருகின்ற பொருள்,
இன்பங்கட்கும் அவ் ஊழே காரணமாகும் என்பதும், உறுதியாக,
உணராதவேண்டியே இஃது இறுதியாக ஈண்டு வைக்கப்பட்டது.
அதிகார முறைமையும் இதனானே புலனும்.

754

தீருந்தூறட் குமரேச வெண்பா.

371

அன்றறுவர் தீநின் நகன்றார் மடிக்கொண்டு
குன்றினரேன் மற்றோர் குமரேசா—என்றுமே
ஆகூழாற் றேன்றும் அசைவின்மை கைப்பொருள்
போகூழாற் றேன்றும் மடி.

(1)

-ள.

குமரேசா! வீமன் முதலிய அறுவரும் தீநின்று அகன்
றார்; சகன முதலிய எழுனரும் ஏன் மடிக்கொண்டு மாய்கதார்
எனின், ஆகும் ஊழால் அசைவின்மை தோன்றார்; கைப் பொ
ருள் போகும் ஊழால் மடி தோன்றும் என்க.

ஆகு ஊழ், போகு ஊழ் என்னும் வினைத்தொகைகள் பொ
துவாய் நின்று பெயரொச்சப் பொருளை மாத்திரம் உணர்த்தாமல்
காரணப் பொருளவாய் நின்றன.

அசைவின்மை என்றது முயற்சியை. அசைவு—மடி.

ஒருவன் செய்த கல்வினை பின்பு கல்லூழாயும், தீவினை தீயூ
ழாயும் விளைந்து அவனது இன்பதுன்பங்கட்கு முறையே காரண
மாகுமாதலால் அவை ஆகூழ் எனவும், போகூழ் எனவும்
அமைந்து நின்றன.

ல்கப்பொருள் ஆகற்கு ஏதுவாகிய ஊழால் ஒருவனுக்கு முயற்சி உண்டாய்; அஃது அழிதற்கு ஏதுவாகிய ஊழ் தோன்றினால் மடியுண்டாய் என்பதாம்.

பொருள் ஆகி வருதற்கும், அஃது அழிந்து தொலைதற்கும் ஊழே காரணம் எனபது கருத்தி.

நல்லூழ் உடையவர் முயற்சியுடையராய் உயர்ச்சியடைவர் என்பதும், தீயூழ் உடையவர் மடிமிகுநது அழிவுறுவர் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை வீமன் கண்ணும் சகன் முதலிய எழுவர் பாலும் உணரப்படும்.

38-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

755

துரியோதனனது புன்மைக்கு இரங்கி வீடுமர் முதலியோர் பாண்டவர்களைக் காசியில் சிறிதுகாலம் தங்கியிருக்கும்படி செய்தார். துரியோதனன் சூழ்ச்சியால் புரோசனன் என்னும் மந்திரியும் அவரோடு பொருந்தியிருந்தான். நான் பல கழிந்த பின் மெழுகால் இவன் அங்கேயர் மாளிகை அமைத்து ஐவரையும் அதில் குடியேறச் செய்து உடன் வாழ்த்திருந்தான். அவர் அயர்ந்து தூங்குகங்கால் அவர் மாயும் வகை அதில் தீயை வைத்தற்கு இவன் அபையம் நோக்கியிருந்தான். இங்மனம் இருக்குங்கால் துரியோதனன் அவர்களை விரைந்து கொல்லக்கருதி சகன், தான், சலன், சாகுலன், வலன் என்னும் வேடர் ஐவரை அழைத்து விடம் அருத்திக்கொன்றுவரும்படி ஐயாயிரம் பொற்காசுகளைக் கொடுத்து விடுத்தான். அக்கொடியவரைவரும் ஒருதாய் வயிறற்றிற் பிறந்தவர். சாசனி என்னும் தம் தாயையும் அழைத்துக்கொண்டு தேன் விற்பவர் போல் அங்குவந்து சேர்ந்தார். பொழுதும் போயிற்று. விடிந்தபின் பார்ப்போம் என்று அம் மாளிகையின் முன்புறத்தில தங்கினார். தாம் கொண்டுவந்த விடம் கலந்த தேனையும், பரிசிலாகப் பெற்ற பொருளையும் பொதிந்துவைத்துக்கொண்டு சிறுதுநேரம் சென்றபின் அயர்ந்து தூங்

கிளர். பாதி இரவில் வீமன எழுந்தான். இங்கிருந்தால் என்
 றேனும் தீங்குநிகழ்மென்றுகருதி தணைவரையும் தாயையும் உட
 ன்கொண்டு வெளிப்போயினான். போனவுடன் தீயும் பொங்கி
 எழுந்தது. மாளிகை முழுதும் தீந்து கிரிந்தது. கைப்பொரு
 ளும்போய், வேடரும், தாயும், விரகனும் வெந்து தொலைந்தார். கீவ
 ரும், தாயும் அகன்று பிழைத்தார். மடிகொண்டார் பொருளிழந்த
 மாண்டார். மடியில்லார் பின முடிபுனைந்தாண்டார். ஆகழால்
 ஒருவனுக்கு முயற்சி தானே உண்டாகும் என்பதையும், போக
 ழால் மடி தோன்றும் என்பதையும் உலகம் இவர்பால் ஒருங்கே
 கண்டது. (விரியைப் பாரதத்தில் காண்க.)

முயற்சியும் மடியும் ஒருவனுக்கு ஊழானே உண்டாம் என்
 பது இதனால் கூறப்பட்டது.

95

756

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

372

பண்டுநளன் பேதைமையாற் பாரிழந்தான் புட்கரனேன்
 தொண்டுவந்தான் செல்வம் குமரேசா—மண்டிவந்து
 பேதைப்படுக்கும் இழஆழ் அறிவகற்றும்
 ஆகலூழ் உற்றக் கடை. (2)

குமரேசா! நல்லறிவுடைய நளன் அறிவு திரிந்து தன்
 அரசினை இழந்தான்; புல்லறிவுமிக்க புட்கரன என அதனைப்
 பெற்று மகிழ்ந்தான் எனின, இழஆழ் பேதைப்படுக்கும்; ஆகல்
 ஊழ் உற்றக்கடை அறிவு அகற்றும் என்க.

உற்றக்கடை—பொருந்தியபொழுது.

இழலும்—இழத்தற்கு ஏதுவாகிய ஊழ்.

ஆகல் ஊழ் அறிவு அகற்றும்—ஆதற்கு ஏதுவாகிய ஊழ் அறிவை விரிக்கும். அகற்றல்—விரித்தல், நீக்கல், தூரததல்.

நல்லறிவாளரைப் புல்லறிவினராக்கவும், புல்லறிவாளரை நல்லறிவினராக்கவும் ஊழ் வல்லது எனபார் "இழலும் பேதைப் படுக்கும ஆகலும் அறிவு அகற்றும்" என்றார்.

இழலும் ஒருவனுக்கு அறிபரமையை யுண்டாக்கும்; ஆகலும் உற்றவிடத்து அறிவை விரிக்கும் எனபதாம்.

மேல், பொருள் வருதற்கும், குறைதற்கும் ஏதுவாகிய முயற்சியும் மடியும் ஊழானே வரும் என்றார்; இதில் ஒருவனது அறிவைச் சருககவும், பெருகவும் அது வல்லது எனார்.

நல்ல அறிவினையுடையராயினும் தீயூழ் அடைந்தால் தம் அறிவெலாம் இழந்து இழிவடைவர் என்பதும், அறிவிலராயினும் நல்லூழ் உற்றால் எல்லா அறிவுமுடையராய் உயர்வடைவர் என்பதும், இதில் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வுண்மை நளன்கண்ணும், புட்கரன்பாலும் உணரப்படும்.

38-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

757

கதை.

நல்லறிவாளனாகிய நளன் பேரழகுடைய தமயத்தியை மணந்து இன்புற்று ஷாபுங்கால புட்கரன் என்னும் பெயரினையுடைய குறுகில மணன் ஒருவன இரிந்தான். அவன் ஆசையும், பொறாமையும், அச்சமும் அமைந்தவன்.

நஞ்சிலுங் கொடியவன் நாளந் தீமையே நெஞ்சினில் உடையவன் நீதியில்லவன் வஞ்சனை சூதுபொய் மாயம வல்லவன்

அஞ்சையும் ஆறென அகத்தில் கொண்டவன். என்றபடி புல்லிய குணங்கள் எல்லாமுடைய இவன், கலியின சூழ்ச்சியால் நளன்பால் வரகான். தன் முடி படியிற் பட அவன் அடியில விழுந்தான். அவன இருக்க என்றரைத்த பின் இவன் இணங்கியிருக்கான் சூதாட வரும்படி நளன்பால் இவன ஓகாமல் ஓகிணன் எய்தும நல்குரவினுக்கு இயைந்த தூது; வெம்பொய்யினுக்கு அருந் தீணை; புனமைககு ஈனற தாய்; மெய்யினுக்கு உறுபகை; எனறு சூதின் நிமையை நன்குணர்ந்திருந்தும் நளன் எதும் ஆராயாமல் அவனுடன் ஆட இசைந்தான். அதில் தனது அரசு முழுதும் இழந்தான். நல் அறிவு சிறிதில்லாத புடகரன விரிந்த அறிவுடையனப் அதனை வென்று கைக்கொண்டான். தீயூழால் நளன் பேதையனாகிப் பெரும்பொருளிழந்தான். நல்லூழால் அறிவு மிகுந்த புடகரன் அரசை அடைந்தான் எல்லா அறிவும் உடையனாயினும் இழவழி உற்றவிடத்து ஒருவனுக்கு அறிவுகுன்றும் என்பதையும், அநிசிலனாயினும் ஆகலும் உற்றால் அவனுக்கு அறிவு விரியும் என்பதையும், உலகம் இவ்விருவர்பாலும் ஒருங்கே கண்டது. (விரிவை நளசரிதையில் காண்க.)

ஆவது விதியெனின் அணத்தும் ஆயிடும்

போவது விதியெனின் எவையும் போகுமால்

தேவருக் காயினும் தீர்க்கத் தக்கதோ

ஏவரும் அறியொண ஈசற் கல்லதே, (கந்தபுராணம்.)

758

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

ஒருவன் அறிவைக் குறைக்கவும் விரிக்கவும் ஊழ் வல்லது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

373

திண்டோள் இராமனுமேன் தேகாமல் மான்பின்போய்க் கொண்டான் துயரம் குமரேசா—தண்டாமல்

தண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றுந் தன்
உண்மை யறிவே மிகும்.

(5)

இ—ள்.

குமரேசா! நூல் பல கற்ற இராமரும் ஏன் ஆராயாத
மாண்பின் சென்று துன்பம எய்தினார் எனின், துண்ணிய நூல்
பல கற்பினும், மற்றும் தன் உண்மையறிவே மிகும் என்க.

உண்மை என்றது ஊழை. பால், முறை, கெய்வம், விதி
நியதி, உண்மை, கன்மம், என்பன ஊழையே யுணர்த்தினரும்
ஒரு பொருட் சொற்கள்.

துண்ணிய நூல்—துண் பொருள்களை உணர்த்துகின்ற
நூல்; அஃதாவது தன்னைக் கற்பவருடைய அறிவை மிக்க நுட்ப
மாக்குந் திறனுடையது. உண்மை சிறப்பு உண்மை.

உண்மை அறிவு—ஊழறிவு. முன்னரே செய்துபோந்த
வினையினால் தோன்றி நிலைபெற்றிருத்தலின் இஃது இப் பெயர்
பெற்றது.

துண்ணிய நூல்கள் பலவற்றையும் ஒருவன் கற்றிருப்பினும்
பின்னும் அவனுக்குத் தன் ஊழறிவே மிகுதல் தோன்றும்
என்பதாம்.

நூலறிவு சாலவுடைய மேலோராலினும் தீயுழ் அணுகின்
தமது உயர் மதி மயங்கி அதன் வயமாகி கன்றென ஒன்றை நயந்
துசெய்த பின் இரங்கி மெலிவர் என்பது கருத்து.

38-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

779

மேல், ஒருவனது அறிவைச் சுருக்கவும், பெருக்கவும் ஊழ்
வல்லது எனறு; இதில் நூலறிவையும் அது கீழ்ப்படுகதும்
என்றார் கல்லார அறிவை ஊழ் கலைக்குமேயன்றி, நூல் வள
லார் அறிவை அஃது என்செய்யும் என்பார்க்கு இஃது தீயும்

பியதென்க.

சிறந்த அறிவுடைய உயர்ந்தவர்களையும் ஊழ் தன் வயப்படுத்திவிடும் என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் வுண்மை இராமரால் உணரப்படுகிறது.

கதை.

இராமபிரான் பஞ்சவடியில் தங்கியிருக்கும் காலத்தில் சீதையை வஞ்சிததுக்கொள்ளும் கருதிய இராவணன், அழகிய ஒரு மான் வடிவங்கொண்டு சீதைமுன் போய் நில் என மாரீசனை ஏவினான். அவனும் அவ்வாறே ஆகி வந்தான். சீதை கண்டாள். ஆசை கொண்டாள். அப் பொன்மாளைப் பற்றித்தரும் படி தன் நாபகளை வேண்டினாள். இராமரும் இசைந்துசென்று அப் பொன் மாளை நோக்கிப் பெரிதும் வியந்தார். அதன் அழகில் மயங்கி ஆவாயீக கூர்ந்தார். பிடிக்கத் துணிந்தார். அடுத்த நின்ற தம்பி தடுத்தது வணங்கி "அண்ணா, இம்மானின் வடிவையும, அழகையும், ஒளியையும், இயல்பையும் ஊனறி நேகக்கிணை ஒருமாயம் எனறே எனக்குத்தோன்றுகின்றது. மாரீசன் என்னும் அாக்கனே இவ் வடிவங்கொண்டு இங்கு வந்துள்ளான் என்று எண்ணுகின்றேன். இதன்பால் செறை விருப்பத்தை அடிகள் அறவே ஒழித்தல் வேண்டே" என்று மிகவும் நயந்து மொழிந்தான். இராமர், ஒன்றுந் தேராமல், அதனை மெய்மரண என்றே நம்பி இதைப் பல கூறித் தம்பியை இருத்திவிட்டு அதன் பின்பே சென்றார். ஆண்டிலும் அறிவிலும் இளைபவளுகிய இளைபவனுக்கு உண்மை தோன்றவும், நுண்ணிய நூலறிவுடையாரெல்லாரும் எண்ணிப் போற்றுகின்ற புண்ணிய மூர்த்தியாகிய இராமருக்கு அது தோன்றாமல் அம் மான் பின்போய் அல்

760

திருக்குறட் குறளேச வெண்பா.

ல்ல பல எய்தி அகங்கரைந்திரங்கினார். நூல் பல கற்பினும் ஊழறிவே மிகும் எனபதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்து தெளிந்

தது. (கிரிவை ஆரணிய காண்டத்தில் காண்க.)

இம்மான் இரிலத்தினில் இல்லையென
எம்மானி தெனச்சிறி தெண்ணல் செயான்
செம்மானவள் சொற்கொடு தேமலரோன்
அம்மானும் அருத்திய ஞாரி

நோக்கிய மாணேநோக்கி நுதியிழை மகியிடுனான்றர்
நூக்கிலை நனறுகென்றான் அதனபொருள் சொல்லலாகும்
சேக்கையின அரவுரிக்கப் பிறந்தது தேவர்செய்த
பாக்கிய முடைமையன்றோ அன்னது பழுதுபோமே. (கம்பர்.)

இவை, மாணே நோக்கியபொழுது இராமனைக் குறித்துக்
கூறியன. இக்கவிகளில் அமைந்துள்ள அழகுகளையும், பத நயங்
களையும், பொருள் வளங்களையும் ஆய்ந்து மகிழ்க.

நூலறிவையும் ஊழ் கீழ்ப்படுத்தும் என்பது இதனால் கூறப்
பட்டது.

374 தெள்ளியனாய் நின்றும் துரோணன் தருபனிடம்
கொள்ளவந்தான் என்னே குமரேசா—கொள்ளும்
இருவேறுலகத் தியற்கை திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! துரோணர் அறிவுடையரா யிருந்தும் பொ
ருள் இலராகித் திரு ஒன்றே உடைய தருபனிடம் ஏன் வந்தார்
எனின், உலகத்து இயற்கை இரு வேறு; ஆதலால் திரு வேறு
தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு என்க.

5—செல்வம், தெளிவு—அறிவு.

திரு வேற—செல்வமுடையாராதலும் வேறு.

தெள்ளியர் ஆதலும் வேற—அறிவுடையாராதலும் வேறு.

திருவும் தெளிவும் ஒருவனபால் ஒருங்கே அமைந்திருத்தல் அரிது எனபார் உலகத்தியற்கை இருவேறு என்றார்.

உலகத்தின் இயல்பு இரண்டு கை; ஆதலால் தீர்வுடையாராதலும் வேறு அறிவுடையாராதலும் வேறு எனபதாம்

மேல், நூலறிவையும் ஊழ் வேறுபடுத்தும் என்றார்; இதில், அறிவுடையார்க்குப் பொருளின்மைமையுமும் பொருளுடையார்க்கு அறிவினமையையும் மஃது அளித்தது நிற்குமென்றார்.

திருவும் அறிவும் ஊழானே வரும் எனினும் அறிவினலார் சிலர் செல்வராசுவும் அறிவுடையார் பலர் வறியராசுவும் டெரும்பாலும் இவவுலகில காணப்படலான் ஒன்றறகாகும் ஊழ் ஒன்றறகு ஆகாது என்பதை இஃது உணர்த்தியதென்க.

அறிவும் திருவும் ஒருவன்பால் ஒருங்கே அமைவது அரிதென்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை துரோணன் கண்ணும் துருபணபாலும் உணரப்படும்.

கதை

துரோணர் என்பவர் பரததுவாசருடைய புதல்வர். இவர் பிறப்பு மிகவும் வியப்புறத்தக்கது பரத்துவாசர் ஒருகால் திலோத்தமையைக் கண்டார் அவள்மேல் பெருங் காதல்கொண்டார். அதனால் தமதுவீரியம் வெளிப்பட அதனை அங்கிருந்த ஒரு துரோணத்தில் கிடுத்தார். துரோணம் என்பது பதக்கு நீர் கொள்ளும் ஒரு குமபத்துக்குப் பெயர். அதிலிருந்து இவர் தோன்றியதனால் இவருக்குத் துரோணர் என்று பெயர் வந்தது என்பர். இவர், எல்லாக்கலைகளிலும் வல்லவர். நல்லசீலமுள்ளவர்.

சுரேழ் விஞ்சைத்திறனும் சுன்றோன் தன்பாலெய்தி
நீரேழென யாவும் நிறைந்தகேள்வி நெஞ்சன

62

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

பாரேழெண்ணும் படைகள் பரசராமன தன்பால்
ஓரேழ் பசவினுலகுக் கொருவனெனைம் கற்றான்

இத்தகைய பேரறிவுடைய இவர யாதொரு பொருளும் இல்லாத
வராயிருந்தார். இவர் கிருபி எனலும் ஓர் அழகியை மணந்து
ஒரு புதல்வனைப் பயந்தார். துணைவியையும் குழுவியையும் பேண
முடியாமல் நாணி வருந்தினார். கனது பழைய நண்பனாகிய துரு
பணிடம் வந்தார். அவன் பொருட் திருவுடையனாய் சிறந்து
விளங்கினும் போதிய அறிவு பொருந்தப் பெறாதவன். அவன்
பால் இவர், தம எளிமையைக் கூறி ஏதேனும் ஒன்று தருக என்
றிரகதார். அயன, இல்லை போ என ஒலை மொழிந்தான். எ
ள்ளி நகைத்தான். இவர இரங்கி கொடுக்கார் பின் இப்பனற
தைச் செய்தார். அறிவுள்ள இவர் பொருள் இலராகவும், தெளி
வில்லாத துருபன் திருவுடையனாகவும், திகழ்வதைக் கண்டு அனை
வரும் இரங்கினார். அறிவுடையராதற்காகும் ஊழ் செல்வமு
டையராதற்கு ஆகாது, செல்வமுடையராசாகு ஆகும் ஊழ்
அறிவுடையராதற்காகாது எனபதை உலகம் இவ இருவர் பாலும்
அன்று உணர்ந்து தெளிந்தது. (விரிவைப் பார்த்ததில் காண்க.)

திருவையும் அறிவையும் ஊழ் இருவேறு வகையாகத் தரும்
என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

375

சார்தவன்முன் நன்றாய்த்தும தாழ்க்கான்பின் தீதடைந்தும்
கோதகனரான் எனனை குமரேசர்—ஆதவினால
நல்லவை எல்லா அந் தியவாக் தீயவும்
நல்லவாள் செல்வஞ் செயற்கு.

(ரு)

இ—ள்.

குமரேசா! நல்ல உபாயங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டும் சாதுவன் தாழ்ந்து நொந்தான; பிண தீயவனவறறைச் சார்ந்து நின்றம் ஏன செல்வம் பெற்றான் எனின், செல்வம் செயற்கு நல்லவை எல்லாம் தீயவாம்; தீயவும் ஊழ் வயத்தான் நல்லவாம் என்க.

38-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

763

ஊழ் வயத்தான் என்பது இதில் வருவிக்கப்பட்டது. நல்லவை எல்லாம் என்றது செல்வத்தை ஈட்டுதற்கு உதவியான கருவியின் நலங்களை.

செல்வத்தை ஒருவன் ஈட்டுங்கால் நல்லவை எல்லாம் தீயனவாய் நின்று அழிகவவும்; தீயவை எல்லாம் நல்லனவாய் நின்று ஆக்கவும் ஊழ் செய்க்கும் என்பதாம்.

நல்ல காலத்தில், நல்ல இடத்தில், நல்லவிதமாகச் சூழ்ந்து செய்கினும் நல்லூழ் இவ்வழி அவையாடற் தீயனவாய்க் கேடடைவினைக்கும் என்பதும், அக்காலம் முதலியன தீயனவாயினும் நல்லூழ் உற்றால் அவை நலமுடையனவாய் நின்று ஆக்கத்தைப் பயக்கும் என்பதும் இதன் கருத்தாம் என்க.

மேல், அறிவில்லார்க்குத் திருவையும திருவில்லார்க்கு அறிவையும் ஊழ் சேர்க்கும் எனறா; இதில், அது நல்லதைத் தீயதாக்கவும் தீயதை நல்லதாக்கவும் வல்லவிதனார்.

தீயூழ் உற்றால் ஒருவனுக்கு நல்லவர் தீயவாகும் என்பதும் நல்லூழ்முற்றால் தீயவும் நல்லவாகும் என்பதும் இதில் உணர்த்தப்பட்டன. (இவ்வுண்மை சாதுவன்பால் உணரப்படும.)

கதை.

சாதுவன் என்பவன் பெரு ரிதியுடைய ஒரு வணிகர் தலைமகன் இவன் மனைவி பெயர் ஆதிரை. சிறந்த கற்புடையவள் அவளுடைய அமாந்து இவன் இலவாழ்ந்து வருங்கால் போகவதி என்னும் ஒரு தாசி வசப்பட்டுத் தன் செல்வ முழுதும் சேர இழந்தான். பின் தேறி வருகதினான். மீண்டும் பொருள் தேடவிருப்பி நண்பர் சிலருடைய கலகது நல்ல ஓரையில் கப்பலேறிச் சென்றான். இடை வழியில் வந்த கதி வளியால் அக் கப்பல் உடைந்தது. அதிலிருந்து தாரணவரும் பெருந் துயரடைந்தார். பலர் மாண்டார். சிலர் திருவருளால் கரை சேர்ந்தார். அங்கு ஒடிந்து விழுந்த பாய்மரத் துண்டைச் சாதுவன் பற்றித் திடந்

96

76½ திருச்சுறட்டு குமரேச வெண்பா.

தான். அஃது அலைகளால் அலைந்தலைந்து ஒரு மலையினை அடைந்தது. அதற்கு நகரம் மலை எனறு பெயர். அதிலில் உள்ளவர்கள் உடையில்லாதவர்களாய்க் கொடிய குணமுடையராய் கதையும் தினனும் இயல்பினரானவர். அந் நாகர்கள் அயர்ந்து சேர்ந்த இவனை விரைந்து கொலை வந்தார். இவனது இவிய மொழிகளைக் கேட்டு இரங்கிக் கொடுப்போய்த தம் தலைவன் முன் விடுத்தார். தலைவனுடைய இவனது நிலைமையைத் தெளிந்தான். எமக்காம் நல்லறம் எடுத்ததுரை என்றான்.

நன்னா சொன்னாய் நன்னெறிப் படர்குவை
உன்றனக்கு ஒல்லுந் நெறியறம் உரைக்கேன்
உடைகல மாந்தன் உயிருய்த்து காங்குறின்
அநிகொழில் ஒழிந்தவ ராருயிர் ஒர் பி
முததுன்னி மனொழித தெவவுயிர் மாட்டிந்
நீகதிறம் ஒழிகெனச் சாதுவன் உரைக்கான
அவனும், நங்கொங்காகும் இவ்வாறந் செய்கேம்
ஆங்குணக காசுட அருபொருள் கொங்கெனப்
பண்ணும் பண்டு கலவையிழ் மாக்களை

உண்டேம் அனர்கா உறுபொரு ளீகடுவை
வினாரம் மென் துகில் விழுதித் குப்பையோ

டிவைஇவை கொள்கென எடுத்தனன கொடுத்தான்.

அப்பொருளினக் கையும் பெற்றுக்கொண்டு அதனை படுத்துவந்த
சந்திரதீதன் எனலும் ஒரு வணிகனது கப்பலிலேறித் தன்வள
நடர் அடைந்தான். நல்லனவற்றைத் தியனவாக்கி அல்லல் அளிக்
கவும், தியனவற்றை நல்லனவாக்கிச் செல்வம் விளைக்கவும், ஊழ்
வல்லதென்பதை உலகம் இவன்பால் கண்டது. (விடுவை மணி
மேகலையில் காண்க)

நல்லதைத் தியதாக்கவும், தியதை நல்லதாக்கவும் ஊழ் வல்
லது என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

38-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

765

376

கட்டி வைத்தும் தத்தன்புன் கைவிட்டான் ஏலேலன்
கொட்டி யுமேன் பெற்றான் குமரேசா— முட்டப்
பரியினூ ஆகாவாம் பாலல்ல யுப்துச்
சொரியினும் போகா தம.

(சு)

ள.

குமரேசா! தருமத்தன வருத்திக் காத்தும் தன் பொ
ருளை இழந்தான்; ஏலேலன் கடலிடைச் சொரிதும் ஏன் தன்
கைவரப் பெற்றான் எனின, பால் அல்ல பரியினும் ஆகாவாய்;
தம உயத்துச் சொரியினும் போகா என்க

பால்—ஊழ். பரிதல்—வருத்திக் காக்கல்.

பால் அல்ல—ஊழால் தமக்கு உரிமையில்லாத பொருள்கள் தம—தமக்கு உரிமையான பொருள்கள்; தம்முடையன என்றபடி.

ஊழால் தமக்கு உரிமையில்லாத பொருள்களை ஒருதிக்காப் பிணும் அவை நில்லா; தமவாய பொருள்களை வெளியே கொண்டு போய்ச் சொரிந்து விடினும் தமமை விட்டு அவை போகா என்பதாம்.

* செல்வம் நிலைக்கலும், போதலும் ஊழால் ஆகுமே உன்றி மக்களது காத்தல் ஒழிவுகளால் அடியாடுகைபார் 'பால் அல்ல பரியினும் ஆகா; தம சொரியினும் போகா' என்கார்.

ஊழால் தம்முடையதல்லாத பொருள் கண்ணுள் றிக் காத்தாலும் நில்லாது, தமவாயது கடலிடை எறிந்தாலும் போகாது என்பது இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வுண்மை தருமத்தின் கண்ணும் ஏலேலன் பாலும் உணரப்படும்.

கதை 1.

தருமத்தன் என்பவன் கலிங்க நாட்டிலே அரிபுரம் என்னும் நகரிலேயிருந்த தேவதத்தன் கண்ணும் ஒரு வணிகனுடைய 766

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

தலைமகன். பெரும்பொருளுடையவன். ஆரியனும் சிமந்த அறிவில்லாதவன். எவர் எதைச் சொன்னாலும் அதை நம்பி யுழல்

வான். பொருள்மேல் பெரும் பற்றுடையவன். கண்ணினும் உயிரினும் சிரந்ததாக அதனை எண்ணிக்காத்துவந்தான். வருங்கால் இரசவாதி என்று ஒரு வஞ்சன் இவன்பால் வந்தான். அவன் செய்த வஞ்ச வினையினால் இவன் வருந்திக் காத்துவந்த பொருள் முழுவதையும் தன் கண்முன்னே வந்தே இழந்தான். அதனால் இறந்தான். பால் அல்ல பரிபரினும் ஆகாவாம என்பதை உலகம் இவன்பால் கண்டது. (விரிவைக் கந்த புராணத்தில் காண்க.)

கதை 2.

வணிக குல திலகராகிய ஏலேலசிங்கர் பிறவுந் தமபோல் பேணி நெறி வழுவாது வாணிகர் புரிந்தவருங்கால் இடையே பஞ்சம் தோன்றிற்று. அதிலும் நெஞ்சக் கோடாமல் நின்று உண பொருள்களை உயிர்கள் இனபுற இனிது உதவிவந்தார். அதனால் பெரும் பொருள் திரண்டது. அதுதொழு பெரும் பகுதியை எடுத்தப் பொன்னாக மாற்றி யுருக்கிப் பொற கல்லாகச் செய்து அதன்மேல் “இஃது ஏலேலசிங்கனது” என்று எழுதி அதனைக் கடன்டை எறிந்தார். இங்ஙனம் செய்யும்படி நமது நாயனாரே கட்டளையிட்டனரென்பர், எறிந்த அப் பொற் பிள்ளம் நான் பல கழிந்தபின் ஒரு மீனால் விழுங்கப்பட்டது. அது பின் ஒருவன் வலையிற் பட்டது. ஈர்த்துப் பிழந்தான். அதன் வயிறு திற் கிடந்த பாகி படிந்து ஒளி மழுங்கியிருக்கும் அதனைக் கண்டான். ஜின்னதென அறியாது எடுத்துச் சென்று துறைமுகத்தலைவராகிய சிங்கரிடமே சேர்த்தான். அவரும் கடற கல் எனவே மதிக்கதுப் புறங்கடையில கால் கழுவுவதற்கு உதவியாகப் போடச் செய்தாரா. நான் பல கழிய அதன்மேல் மாசு மீதய்ந்தது. ஒரு நாள் அதனை உற்று நோக்கினார். தம் பெயரினைக் கண்டார். பெருமகிழ்வு கொண்டார். அதனை வியந்தெடுத்ததுப் புனைந்து போற்றினார். ஏலேலசிங்கன் பொருள் எறிந்தாலும் போகாது என்று அன்றுமுதலாக ஒரு சிறந்த பழமொழி இன்

றம் வழங்காருகின்றது. தம் உய்த்துச் சொரியினும் போகா
என்பதை உலகம் இவர்பால் கண்டது.

செல்வாநிலத்தலும் போதலும் ஊழானே ஆம் என்பது
கூறப்பட்டது.

377

ஊழ் அழதசுரர் உண்ண தொழிற்காரேன்

கோடி தொகுத்தாருமேசா—நாடி

வகுத்தான வகுத்த எசையல்லாற் கோடி

தொகுத்தார்தகுந் துய்த்தல் அரிது.

(எ)

குமரேசா! அநிழ்தைத் தாம் வருந்திக் தொகுத்தம்
ஏன் அசுரர்கள் அதனை வகராத ஓர்ந்தார் எனின், வருத்தான
வகுத்த வகை அல்லால், கோடி தொகுத்தார்தகுந் துய்த்தல்
அரிது எனக. மிகுதியை விளக்குதற்குக் கோடி என்றார்.

வகுத்தான் என்றது ஊழை தன்னைச் செய்க உரிரையே
வினைப் பயனை சேர வகுத்ததின் அஃது இப் பெயர் பெற்றது.
கூறுத்தது என்னுது வகுத்தான் என உயர் திணையாக் கூறியது
அதன் ஒண்மை கருதி எனக.

உம்மை சிறப்பும் எச்சமும் தெரிய தினறது.

பொருள்களைக் கோடி கோடியாக ஒருவன் சேர்த்தாலும்
ஊழ் வகுத்த வகை அல்லால் அவறறை அவன் அனுபவிக்கமுடியாது
என்பதாம்.

வகுத்தான என்பதற்குக் கடவுள் என்று பொருள்கொண்டால்
வினைப் பயன்களை உயிர்ப்பாருக்கு ஊடகிவிக்கும் இறைவன்
முன்னம் வகுத்தபடியன்றி ஒருவன் பெரும் பொருளைத் தொகுத்தாலும்
அதனை அவன் துகர முடியாதென்று பொருள் கொள்க;

பொருளை மிகுதியாகத் தொகுத்தும் அதனைச் சிறிதும் தயக்காமல் வறிதே வைத்திருக்கும் சில செல்வரை நோக்கி இதற்குக் காரணம் யாது எனடி கருது வர்க்கு இஃது அருளிய தெனக

பொருளை ஒருவன் வருந்தியீட்டினும் திருந்த இருந்து நுகர்ந்து மகிழ்தற்குரிய ஊழ் இல்லையானால் அசன்பயனை அவன் உண்ணமுடியாதென்பதை இதில் உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை அசுரர்களால் உணரப்படும்

கதை.

அசுரர் உடல் வாங்கிக் கடல் கடைந்து அமிர்சந் திரட்டினார். பின்பு தமருடனிருந்து அனைவரும் அதனை நுகரவிரும்பினார். அதுபொழுது திருமால் ஒரு மோகினி வடிவகொண்டு அவர் முன்னே நின்றார். அம் மோகினிசின் பேசுமுடையே நோக்கி அசுரர் பேதற்று நின்றார். அவ்வமையம் இத்திரன் முதலிய அமரர்களை ஒரும அவ் அமிர்தினை அமர்ந்து நுகர்க்கார். மகிழ்ந்தெழுந்து பின் டுறைத்து போனார். வருந்தியீட்டியும் அமிழ்நதைத் தயக்கப் பெறாமல் அசுரர் துன்புற்றுழற்கார். கோடி தொகுத்தாலும் நுகாதற்குரிய ஊழ் இல்லையானால் அதன் பயனை உண்ணமுடியாதென்பதை இவர் அன்று உணர்த்தி நின்றார்.

மதியினை மலர்ச்சுழ்ந்து வருந்தித்தாம் படைக்கப்பட்ட நிதியினை நுகர்ந்துமென்று நினைத்தினி திருந்தபோழ்திற் பதியினைக் கலங்கிச்சென்று பறித்துத்தாம் பிறர்க்குரீட்டும் விதியினை விலக்கமாட்டா மெலிபவால் வெளியீரார்.

(குளாமணி)

செல்வமிருந்தாலும் ஊழில்கையானால் அதனை துகரமுடியா
தென்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

38-ம் அதிகாரக் ஊழ்.

769

378

தள்ளா வறுமையுறறும் சத்திபுத்தர் நற்றறவு
கொள்ளாத தென்னை சூரேசா—உள்ளித
கூறப்பார்மற்றாப்புர வில்லார் உறற்பால
ஊட்டா சுழியு மெனின்.

(அ)

சூரேசா! ஒரு பொருளும் இல்லாதாந்தும், அறிவு
மிக்க சத்திமுத்தர் என துறக்கை உகொள்ளாதிருக்கார் எனின்,
உறற்பால ஊட்டா சுழியும் எனின் துப்புரவு இல்லார் துறப
பார் என்க.

துப்புரவு—துய்க்தற் சூரிய பொருள்கள்.

உறற்பால—உறுதறாலவாய துன்பங்கள்.

ஊட்டா சுழியும் எனின்—உறுவியாது ஒழியுமாயின்.

துறவு என்பது உள்ளன எல்லாம் ஒருங்கே விடுகலையாம்,
அவ் விடுதலை இயல்பாகவே அடையப் பெறநிநுந்தும் சிலா என
துறவுகொள்ளாமல் வழிகேடுகரிநுங்கின்றார் எனின், அசற்குக் கார
ணம் ஊழ் வலியேயாம் என்று அவரை கோக்கி யிரிந்துணர்
த்தியதென்க.

உறுதற்பாலவாயதுன்பங்களை ஊழ் ஊட்டாது ஒழியுமாயின்
துய்க்தற்சூரிய பொருளில்லாதவர் துறந்து செல்வர் என்பதாம்.

மேல், பொருளிருந்தாலும் ஊழ் இல்லையானால்
துகரமுடியாதென்றார்; இதில், ஒரு பொருளும் இல்லையானாலும்
ஆகிலு இல்லையானால் துறவும் கொள்ளமுடியாதென்றார்.

இல் வாழ்க்கிருந்த இன்பம் துகர வேண்டினும் துறந்து
சென்று பபணபெற விருமபினும் ஊழ் இன்றியமையாதென்

பது கருத்த.

ஒன்றும் இல்லாமையே துறவுக்கு இயல்பாகுமாயினும் ஊழ்
இல்லையானால் அஃது ஒருவனுக்கு உண்டாகாதென்பது இதில்
உணர்த்தப்பட்டது. இவ் உண்மை சத்தி முத்தர் பால் உண
ரப்படுவர்.

770

திருக்குறட் குறோச வெண்பா.

கதை.

சத்திமுத்தப் புலவர் என்பவர் இற்றைக்குப் பல நூற்
றாண்டுகட்கு முன்னர் சோழநாட்டிலே சத்திமுத்தகம் என
னும ஊரிலே இருந்தவர். உருவமெல்லாம் நல்ல பரிசுடிகள்
அடக்கம் பொறை முதலியபடியர் குணங்களும் அமையப் பெற்ற
வர். அருமையான கவசங்களை விரைவில் பாட வல்லவர். இந்நலங்
களெல்லாம் அடைந்திருந்து மிக்க வறுமையும இவரை மேயி
யிருந்தது. “வெறுமையுடைய அரிதார வீட்டில் வரும் என்றும்
புக்கும ஆற்பகம் இல்ல” என்று தம் வறுமையைக் குறித்து
இவரே சொல்லி நொந்துணர். வறுமைப் பீணியால் வாடி ஒரு
நாள் இவர் மதுரைப்பதியையடைந்தார். அங்கே பாழ்மண
டபத்தில் பசியுடன கூடிப் படுத்துக்கிடந்தார். நடுயாபத்து
மாறுவடம பூண்டு நகரியல் பறியுமாறு வழுதி வந்தன அதன
ருகே வந்துகொண்டிருந்தான. அவ்வமைபம் இரண்டு நாளை
கள் ஆகாயத்தில் பழந்து சென்றன.

நாராய்! நாராய்! செங்கால் நாராய்

பழம்பதி பனைநீர் கீழ் பிள்ளை தனை

பவளக கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்

நீயுநீர் மனைவியும் தென் திசைக் குடியியடி.

வடதிசைக் கேசுவீ ராயின்

எம்மூர்ச் சத்திமுத்த வானியுட டங்கி

நனைசுவர்க் கூரை கனைகுரற பல்வி
 பாடுபார்த் திருக்குப என்மனைவியைக் கண்டு
 எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில்
 ஆடையின்றி வரடைபின் மெலிந்து
 கையது கொண்டு மெய்யது பொதநிக்
 காலது கொண்டு மேலது தழீஇப்
 பேழையுள் இருக்கும் பாம்பென உயிர்க்கும்
 ஏழையாளனைக் கண்டனம் எனுமே.

என்று நாரையை நோக்கிப் புலவர் தம் இயல்பை விரித்தார்.
 மன்னன் கேட்டுத் தான் கருதியிருந்த நாரையில் கூர்வாய்க்கு
 38-ம் அதிகாரம் ஊழ். 771

நேரிய உவமை அதில் நேர்ந்திருப்பதை வியந்து புலவருக்கு வே
 ண்டிய நலங்களை விரும்பியுதவினான். இல்லாதவராயிருத்தும் நல்
 லறிவாளராகிய இவர், துறவிற செல்லாது நின்றார். அதனை நினை
 ந்து பின் இவரே இரங்கினார். ஊழ் இல்லையாயின் வறுமையுறி
 னும ஒருவன் துறவினையடையான் என்பதை உலகம் இவர்பால்
 உணர்ந்தது. (விரிவைப் புலவர் சரிதையில் காண்க.)

ஊழ் உதவா வழி ஒருவனுக்குத் துறவும் உதியாதென்பது
 1 கூறப்பட்டது.

379 அன்றுதயர் எய்துங்கால் அல்லலின்றிச் சர்சந்தன்
 குன்றாதேன நின்றான் குமரேசா—என்றுமே
 நன்றாகால் நல்லவாக் காண்பவர் அன்றாங்கால்
 அல்லற் படுவ தெவன். (க)

பு—ள.

குமரேசா! இன்பமெய்தி நின்ற சர்சந்தன் பின்பு தன்

பழுதுந்காலும் அல்லலின்றி ஏன் அமைந்து நின்றான் எனின், நன்று ஆங்கால் நல்லவாக் காண்பவர் அன்று ஆங்கால் அல்லற்படுவது எவன் என்க. நன்று—நன்மை. அன்று—நீமை.

நல்வினை வினையுங்கால் அதன் பயனாகிய இன்பங்களை தாக நுகர்பவர் ஏனைத் தீவினை வினையுங்கால் அதன் பலனாகிய துன்பங்களையும் இணங்கி அனுபவியாமல் உணங்கி உளைவது எதற்காக என்பதாம்.

இன்பமும் துன்பமும் தாம் செய்த வினையின்படியே வரும் அவற்றை ஒன்றுக்கு இசைந்து மகிழ்தலும் மற்றொன்றுக்கு அசைந்து நெகிழ்தலும் அறிவுடையாருக்குத் தகுதியன்றி ஆதலால் “அன்று ஆங்கால் அல்லற்படுவது எவன்” என்றார். வினைப்பயன் தயக்காமல் தொலையாததலால் அதற்கு வருத்தவதால் பயனில்லை என்பது குறிப்பு.

97

772

திருக்குறட் குபரோச வெண்பா.

கடலிடை நிறகுமாருடன் அஞ்சினும் அஞ்சாவிடினும் அலைகள் அடியாமல் அலா; அதுபோல் பிறவியில் நிற்பவன் வேண்டினும் வேண்டாவிடினும் வினைப்பயன்கள் உரு உல்லூரியா என்க.

எதுவரினும் அறிவுடையார் இசைந்து அனுபவிப்பார் என்பது இசில் உணராததப்பட்டது. இவ்வுணமை சச்சந்தன் பால் உணரப்படும்.

கலை:

சச்சந்தன் என்பவன் ஏமாங்கத நாட்டு வேந்தன். இராசமாயரி எனினும் நசரினிருந்து அரசுபுரிந்தவன். அரசுக்குரிய எல்லா நலங்களும் அபையபடுபற்றவன் இவனது காலம் இந்

ஹைக் குழு வாரியர் ஆணைக்கீட்டு முன்னொன்பர். போழுகியிய
 விசையையொன்று இவன் பெருநலம் தய்த்துநுங்கால் கட்டி
 யங்காரண என்னும் அமைச்சன் கொடுந் குழ்ச்சியால் அரசு பத
 வியைத் தளவசப்பித்தினான். பின் ஆயா செய வந்தான். அ
 வவமைமம் நிறைந்த கருப்பவதியாயிருந்த மனைவி அஞ்சி நடுங்கி
 னாள். அவளை இவன் உணைத்துத் தேற்றினான். நமது நல்வி
 னைப்பயலால் இந்நீர திருவுடனிருந்து இதுவரை இனபந் தய்த்
 தோம். இவர்க தீர்நீபாயன சேரநிலை நது. அதனை அஞ்சவ
 தான பயன யாகும் இஃலை. ஒடினம ஒளிப்பினும் ஒடுங்கி நிற
 பினும், கூடியோ வினைப்பயன் குலைத்தும் என்பயன். ஆதலால்
 ஏது வலவொன்றிமோ அது வருக எமமை விடுத்து ஏது அகல
 வேண்டிமோ உட்து அதுக உள்ளு இணங்கியிருப்பதே உணர்ந்
 தோர்த்தமுது என்று அவள் உணர் உணர்த்தினான் வினைப்
 பயனை உவரது அனுபவித்தான். அறிவுடையார் வினைத் துண
 பங்கீட்டு. அஞ்சி அல்லலுழுவார் என்பதை உலகம் இவன்பால்
 உணர்ந்தது. (வீரினவச் சிந்தாமணியில் காண்க)

சாகலும் பிறத்தல் தானும் தன்வினைப் பயத்தினும்
 ஆகலும் அழிவுமெல்லாம் அவைபொருட்கியவுகண்டாய்.
 கோதலும் பரிவும எல்லாம் நுண்ணுணர் விண்மையன்றே
 பேதைநீ பெரிதும் பொல்லாய் பெய்வளைத்தோளிஎன்றான்.

இது, மனைவி அச்சமுற்றபோது சச்சந்தன் சொன்னது.
 அன்று ஆங்கால் இவன் அல்லற்படாது நின்ற உண்மை இதனால்
 இனிது தெளிவாதல் காண்க.

ஊழின் பயன் எதுவாயினும் அதனை இனிதாகக் கொள்
 வேளே அறிவான் என்பது இதனால் கூறப்பட்ட.

39-ம் அதிகாரம் ஊழ் 773

380 சிந்துபதி முற்குழ்த்தும் தேர்ந்துபரிச் சித்தநின்றும்
 குந்தியேன் மாய்க்கார் குமரோசா—முதுகினைற
 ஊழிற பெருவலி யாவுள மற்றென்று

குமரேசா! சிந்து தேசத்து வேர்கனூர், பரிச்சித்து
மன்னனும், வினைவினைவுகளை விலக்குகற்குரிய சூழ்ச்சிகளை முன்
னதாகவே சூழ்ச்சிநுடும் ஏன் அழிவினை எய்ச்சூர் எனின்
ணழிற் பெருவலி யாஉள; மற்று ஒன்று சூழினும் தான் முந்து
றும் எனக வலி என்பது ஆகு பெயராய் அந்நினைபுடையவற்
றைக்குறி கது நின்றது

முற்கல்—எண்ணகல்: அஃகாவது விதியை விலக்குகற்கு
உரிய உபாயத்தைக் கருதிக் துணிகல.

மற்று ஒன்று சூழினும்—பிறிதோர் உபாயத்தை எண்ணி
னும் உபாயம் செய்யினும் என்பதைக் கட்டி நின்றமையால்
எச்ச உம்மையாய்,

தான் என்றது உணழை. முந்தறம்—முன்னதாகி நிற்கும்.
● உணழை விலக்குகற்கு எகாவய் ஒர் உபாயத்தை எண்ணினும்
ஊழ் அகனினும் முறையாகிக் கன பயனை ஊடடிநிற்கும் ஆகலால்
அச்.சூழ்நீரலடிக வலியையுடையன யாவை என எண்பாகாம்.
யாதும் இல்லி என்பது கருகது.

மேல், நல் ஊரின் பயனை மகிழ்க்கணுபரிபாத்தபோல் சிபு
ழின்பயனையும் அநாமகணுபரிப்பகே அறிவுடைபைக்கு அழகாம்.
என்றார். அத சிபுழை எகாவது ஓர் உபாய கால விலக்கினிட
லாகாதா? என்பாராகு இஃதுணாததியதென்க.

வினை வினைவுகளை விலக்குகற்கு வேண்டிய சூழ்ச்சிகளைச்
செய்யினும் ஊழானது அவையனைத்தையும் கடந்துவந்துதலைய

னைத் தப்பாது கொடுத்தவிடும் என்பது இதில் உணராதத்பட
 டது. இவ்வண்ணம் விருத்தச்சத்திரன் கண்ணும் பரிசீசித்து
 பாலும் உணரப்படும்,

774

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

கதை.

விருத்தச்சத்திரன் என்பவன் சிந்து தேசத்து வேந்தன்.
 சயத்திரதன் தந்தை. தன் மகன் இன்ன நாளில் இறந்து
 படுவான் என்று கனவினாலும் அசிரியாலும் முன்னரே யுணர்ந்
 தான் அதுபிகழாவண்ணம் விரைந்து சூழ்ந்து சமந்த பஞ்ச
 கம்என்னுந் தனியிடத்தை அடைந்து தென்திசைநோக்கியிருந்து
 இயமணநினைந்து “என்மகனுடைய தலையை எவன் தரையில் விழத்
 துநின்றானே அவனது தலை உடனே வெடிக்கக் கடவது” என்று
 உளத்திற் குறித்து உரிய மந்திரங்களை உரைத்துக்கொண்டிருந்

தான், இவ்வணம் இருக்கும்நால் அத்தினபுரியில் நடந்த பார
 தப் போரில் பதினான்காம் நாள் மாலையில் சயத்திரதன் தலை
 அருச்சுனன் கணையால் துணிபட்டது. அப்பொழுது சிந்துமன்
 னன்றழர்க்கிருக்கும் உண்மையைக் கண்ணன் உணர்க்கினான்.
 உணராத விசையன் அக் சலை கீழே வீழாதபடி அப்பினை ஏவிக்க
 கண் மூடி மந்திரம் புரியின்ற தற்கையின கையில் விழ்த்தினான்
 பாவய! விழித்து நோக்காமல பாடோ! என்று அதனை அவன்
 கீழே எறிந்தான். அது தரையில் படலும் அவன் தலை பொடி
 பட்டது. ஊழை விலக்குதற்கு முற்கூழ்த்திருந்தும் அதனினும்
 அது முற்பட்டு நின்றது அதனால் இருவரும் பட்டார். ஊழின்
 பெருவலியை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்தது. விரிவைப் பார
 தத்தில காண்க.

கதை 2.

பரிச்சித்த என்பவன் அருச்சுனன் குமரானுகிய அபிமன்
 னனுடைய புதல்வன். தாய் பெயர் உத்தரை இவன் கருப்ப
 த் திலிருக்கும்பொழுது பாரத யுத்தம் கடந்தது அசுவத்தா
 மன் பாண்டவர் மரபு நாசமாகும்படி மந்திர முறையோடு ஓர்
 அம்பை எயினான். அது உத்தரை வயிற்றிலிருக்கின்ற இக்கரு

வையும் அழிக்கும்படி கரிகவந்தது. சண்ணன் அருளுவாய்ப
 புகுந்து அதனை அதட்டி நீக்கினான். மாலின் பரிசம் கருவிலே
 யே பட்டதால் இவனுக்குப் பரிச்சித்த என்று பெயரிட்டனர்
 என்பர். இவன் நல்ல நீதிபுடையன். சிறந்த போர் வீரன்.
 பொறையும் அருளும் பொருந்திய செஞ்சினன், வனத்திலிருந்
 த சமீக முனிவர்பால் வினா தமாக இவன் செய்த சிறுபிழைக்காக
 “ஏழு நாட்களுள் பாம்பு கடித்து மடிவாய்” என்று அம்முனிவ
 ருடைய புதல்வராகிய சிருங்கி முனிவர் சாபமிட்டனர். அதனை
 உணர்ந்த இவன், அவ் வினை விளைவை விலக்குதற் பொருட்டு
 அறிஞர் பலருடன் நன்காராய்ந்து ஒரு பிராணியும் அருகில்
 அணையாதபடி ஓரழகிய புணையில் சிலருடன் அமர்ந்துபோய்க்
 கடலிடைபுகுந்தான். யாதும் அருகில் அணுகா வாய் அணைவரும்

38-ம் அதிகாரம் ஊழ்.

775

மிக்க ஆயத்தமாயிருந்தனர். குறித்த காலம் வந்தது. கார்த்
 கோடகன் என்னும் பாபு அரசனைக் கடிக்க எழுந்தது. அரச
 சன் முன்னுற ஆய்ந்திருக்கும் தன்மையை யுணர்ந்தது. எலு
 மிர்சம பழப்போல உருவெடுத்ததுக் கடலில் விழுந்தது. அலை
 யால் உலைந்து அலைந்து அலைந்து புணையின அருகே அணைந்தது.
 ஊறு ஒன்றும் இல்லையென்று தேர்ந்திருந்த அரசன் ஊர்ந்து
 வரும் இப் பழத்தை உற்று நோக்கினான் தன் கையால உவந
 தெறித்தான். பழமாயிருந்தது பாபாய்க் கடிக்கது. மன்னன்

தும ததான், உடனே மாணடி விழுந்தான். ஊழை விலக்கு
 தற்கு முற்றும் மிக்க எச்சரிக்கையாயிருந்தும் மனைன் ஊழ்
 வயப்படலான, மறொன்று சூழினும் ஊழ் முந்தலும் என
 பதை உலகோர் இவன்பால் உணர்ந்து தெளிந்தார் (விரிவைப்
 பாகவதத்தில் காண்க)

முதிர் தரு தவமுடை முனிவராரினும்
 பொதுவறு திருவொடு பொலிவராயினும்
 மதியின ராயினும் வலியராயினும்
 விதியினை யாவரே வெல்லும் நீர்பையார். (கந்தபுராணம்)

அதிசயம் ஒருவரால் அமைக்க லாகுமோ
 துதியறு பிறையின் இனபக துன்பகரான்
 விதிவச மென்பதை மேறகொள்ளாவிடின்
 மகிவலியால் விதி வெல்ல வல்லமோ. (இராமாயணம்)

ஊழை விலக்க எவராலும் முடியாதென்பது இதனால்
 கூறப்பட்டது.

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைப்பொருள்.

ஆதும் ஊழால் முயற்சி தோன்றும், போகும் ஊழால் மடி
 உண்டாய், நல்லாழ் அறிவைக் கொடுக்கும் திழ்வுத் துணைக்
 கெடுக்கும், நூல பல கற்பினும் ஊழறிவே மிகும், திருவை
 யும் அறிவையும் ஊழ் இருவேறு வகையாய் நின்று உதவும், தீய
 னை நல்லகாக்கவும், நல்லகைக தீயதாக்கவும் ஊழ் வலலகாய்,
 செல்வம் நிலைத்தற்கும் போதற்கும் ஊழே காரணம், செல்வம்
 பெற்றினும் நல்லாழ் இவ்வழி அதனை நுகரமுடியாது, ஊழ்
 உதவாவழித் தறவும் உதவாது, வினைப்பயன ஏதுவரினும்
 அதனை உவந்து அனுபவித்தலே உணர்வேவர்க்கு அழகு,
 ஊழை விலக்க ஒருவராலு முடியாது, ஊழின் வலியே உல
 கில் மிக்கது,

௩௮-வது ஊழ் முற்றிற்று.

அறத்துப்பாலும் இப்பாலுடன் முடிந்தது.

அறத்துப்பாலின் திரட்டுப்பால்.

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் கள் நான்கனுள் முன்வதாகிய அறக்கினை இயல்பை உணர்ந்திய தால் இஃது அறத்துப்பால் என நின்றது. அறத்துப்பால் என்பதற்கு அறக்கை உணர்த்தும் பகுதி என்பது பொருள். அற பாவது நல்லன செய்தலும் அல்லன ஒழிதலுமாம். அதனை இல் வாழ்க்கை, தரவு, என்னும் இருவகை நிலைகளிலுமிருந்து செய்யலாம். கடவுள் வாழ்கததுமுதல் ஊழ்நாறடி முப்பத்தெட்டி அதி காரங்களால் அதை இயல்புகள் இதில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நூலின் முன்னுரை.

உலகு, உயிர் வாழ்ந்தும் முகல்வர் ஒருவர் உளர். அவர் எங்கும் நிறைக்கவர். வல்லம வல்லவர் என்றும் உள்ளவர். இன்புறுநீளினர். அவரை அன்புடன் நினைக்கவே நம் அறிவுடைமைக்குரியான். அவர் மனமு வடிவாய் நின்றும் உயிர் கோர்ப்பேணுகின்றார். அம்மழையாலேதான் இவ் உலகம் நிலை பெறுகின்றது பொருள்களை அடக்கி அரிபண செய்வோரே இவ்வுலகைப் பெரியவராவர். அவர் அருள்நெறி ஒழுக்கலே அறநெறியாகும். அம் அறத்தை இல்வாழ்க்கையில் இருந்து செய்வதே எவர்க்கும் நல்லது.

இல்லறம்.

. கற்புடைய மங்கையை மணந்து நன்மக்களைப்பெற்று, ஒக்
 கல்பால் மீத அன்புடையனாய்ப் பெரியவர், வறியவர் முதலிய
 எவரையும் பேணி, உணவும் உடையும் உறையுளும் உதவி, இன்
 சொல் இயம்பி, பிறர் செய்த நன்றியை நினைந்து, நடுநிலை நின்று
 அடக்கமுடையனாய், ஒழுக்கம்பேணி, பிரதானிய மனைவியரை
 விழையாமல், பொறையை மேற்கொண்டு, பொருமையை ஒழித்
 துப், பிறர் பொருளை விரும்பாமல், புறக்கூறாமல், பயனில சொல்
 அறத்துப்பாவின் திறட்டுப்பால். 777

லாமல், தீவினைக்கு அஞ்சி, ஒப்புரவறிந்து, இயன்றவரை ஈதலைச்
 செய்து, புழம்பெற வாழ்வோனே இல்லறத்தான் ஆவான்.
 துறவறம்.

ஆருயிர்மாட்டுப் பேராருடையனாய், ஊண் ஊண் ஒழி
 ந்து உயர் தவப்புரிந்து, எஞ்சுமும் களவும் நெஞ்சந்நிகாள்ளாமல்,
 வாய்மைகாத்த, வெகுளியை ஒழித்து, இன்னாசெய்யாமல், ஒன்
 னையுக் கொல்லாமல், நிலையாமையை நினைந்து, நெடுந்திறவடை
 ந்து, பெய்யுணர்வு எய்தி அவாவினை அறத்துப்பிறவி அறநிற்
 போனே துறவறத்தான் ஆவான்.

ஊழ்.

இவ் எல்லாவற்றிற்கும் ஊழை காரணமாதலால் அவ் உண்
 மையை உணர்ந்து நல்லுழுக்குரிய நலவினைகளை யே மனபதை,
 நாடிச்செய்தல் வேண்டும்.

உறுதி.

பிறருடைய மனைவியரை நயவாமலும் புறங்கூறாமலும் உள்ள
வரே இல்லாழ்வோருட் சிறந்தவர். பெய்யுணர்வுடையாய் அவா
வினை ஒழித்தவரே துறவோருள் உயர்க்கவர். இவ் இருவகை
நிலைகளிலும் நின்று தக்கிற்றந்த இவ் உயர்நலங்களை அடைந்தவர்
எல்லா நலங்களையும் இங்கு எளிதில் அடைந்து அழிவில் வீட்
டை முடிவில் அடைவர். இவ்வுண்மையைப் பாலில் நெய்போல்
இப்பாலில் காண்க.

உள்ளீர் நமரங்காள் ஒதுந் திருக்குறளாம்
தெள்ளமிழ்த மாந்தித் தெளியின்சள்—மெள்ள மெள்ள
எல்லா நலங்களும்வந் தெய்துநமக் கனறேதான்
வல்லான் அருளும் வரும்.

வள்ளுவப் பெருந்தகை மாணடி வாழ்க.

778

திருச்சுறட் குமரேச வெண்பா.

அறத்துப்பாலில் அடங்கியுள்ளவை.

அதிகாரம்

பக்கம்

கடவுள் வாழ்த்து

11

வான் சிறப்பு

35

நீத்தார் பெருமை	50
அறன் ல வியுறுததல்	73
இல்வாழ்க்கை	91
வாழ்க்கை தத்துணைநலம்	109
மககட்பேறு	127
அன்புடைமை	151
விருநகோம்பல்	173
இனியவை கூறல்	193
செய்நன்றியறிதல்	211

நடுவு நிலைமை	230
ஆடக்கமுடைமை	248
ஒழுக்கமுடைமை	265
பிறனில்விழையாமை	283
பொறையுடைமை	302
அழுக்காறாமை	320
வெஃகாமை	338
புறங்கூறாமை	355
அதிகாரம்	பக்கம்
பயனிலசொல்லாமை	375
தீவினை யச்சம்	395

ஒப்புரவறிதல்	414
நாகை	434
புகழ்	455
அருளுடைமை	472
புலான்மறுத்தல்	490
தவம்	509
கூடாவொழுக்கம்	532
கள்ளாமை	553
வாய்மை	572
வெகுளாமை	593
இனஞ்செய்யாமை	614

கொல்லாமை	635
நிலையாமை	658
துறவு	683
மெய்யுணர்தல்	707
அவாவறுத்தல்	730
ஊழ்	753
